III 20.841

UNIVERSUL JURIDIC

Florin Moţiu
- coordonator -

Daniela Moţiu
Kamelia Sîrbu
Nicoleta Miclăuş-Bădin
Emese Florian

Teste-grilă Minispeţe

pentru examenele de admitere în profesiile juridice

Drept civil

Ediţia a III-a, revăzută şi adăugită

- Peste 1600 de grile şi minispeţe
- Explicaţii ale variantelor de răspuns
- Subiecte de la concursul de admitere la INM, sesiunea august-octombrie 2015, de la examenul de admitere în profesia de avocat, sesiunea septembrie 2015, cu răspunsuri motivate

COLECTIA EXAMENE

UJ

BCU IASI CENTRUL UNIVERSITAR

BIBL. CENTR. UNIV.
M. „EMIN. EMINESCU" IAȘI
DREPT
III 20.841

BCU IAȘI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Florin Moțiu
- coordonator -

Daniela Moțiu
Kamelia Sîrbu
Nicoleta Miclăuș-Bădin
Emese Florian

TESTE-GRILĂ, MINISPEȚE
pentru examenele de admitere în profesiile juridice
Drept civil

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

MOȚIU, FLORIN: Este judecător la Curtea de Apel Timişoara, formator al Institutului Național al Magistraturii în Drept comercial din anul 2004 şi în Cooperare judiciară europeană în materie civilă şi comercială din anul 2007 şi membru în rețeaua națională de judecători pentru cooperarea judiciară în materie civilă şi comercială din martie 2004. De asemenea, este conferențiar universitar doctor la Facultatea de Drept a Universității de Vest din Timişoara şi doctor în Drept comercial la Universitatea de Vest din Timişoara din 2005, cu distincția *Magna cum laude*, cu teza *Contractele comerciale de intermediere fără reprezentare*. Este autor şi coautor a 25 de lucrări monografice şi cursuri universitare, autor a 50 de articole publicate în reviste de specialitate juridică şi coordonator al colecției *Biblioteca Dreptul Insolvenței*, Ed. Universul Juridic, 2015.

MOȚIU, DANIELA: Este avocat definitiv în cadrul Baroului Timiş, formator al Institutului Național pentru Pregătirea şi Perfecționarea Avocaților în Dreptul muncii. De asemenea, este conferențiar universitar doctor la Facultatea de Drept a Universității de Vest din Timişoara, doctor în Drept comercial la Universitatea de Vest din Timişoara din anul 2009, cu distincția *Magna cum laude*, cu teza *Stabilirea masei active şi a masei pasive în procedura insolvenței*. Este autor şi coautor a 12 lucrări monografice şi cursuri universitare şi autor a 42 de articole publicate în reviste de specialitate juridică.

SÎRBU, KAMELIA: Este judecător la Curtea de Apel Constanța, în prezent detaşată la Ministerul Justiției. De asemenea, este coautor pentru secțiunea comercială, contencios administrativ şi fiscal – *Buletinul Jurisprudenței – Culegere de practică Judiciară a Curții de Apel Constanța*, edițiile 2002-2005, şi coautor al lucrării *Teste-grilă pentru examenele de admitere în profesii juridice. Drept civil*, Ed. Universul Juridic, Bucureşti, 2014. Are numeroase soluții publicate în Buletinul Curților de Apel – secțiunea comercială, contencios administrativ şi fiscal, edițiile 2007-2012.

MICLĂUŞ-BĂDIN, NICOLETA: Face parte din personalul de specialitate juridică asimilat judecătorilor şi procurorilor în cadrul Direcției Elaborare Acte Normative – Serviciul de drept privat – Ministerul Justiției, din anul 2006 şi până în prezent. A făcut parte, în calitate de reprezentant al Direcției Elaborare Acte Normative, din Comisiile pentru elaborarea Proiectului Noului Cod civil şi pentru elaborarea Proiectului de Lege pentru punerea în aplicare a Noului Cod civil.

FLORIAN, EMESE: Este profesor universitar dr. la Facultatea de Drept, Universitatea „Babeş-Bolyai", Departamentul de drept privat, titular de disciplină la materiile Dreptul familiei şi Regimuri matrimoniale. Este autor sau, după caz, coautor al unor lucrări, îndeosebi în domeniul dreptului familiei: autor al cursului universitar *Dreptul familiei* (Ed. Lumina Lex, Bucureşti, 1997; Ed. Limex, Cluj-Napoca, 2003; Ed. C.H. Beck, Bucureşti, 2006, 2008, 2010, 2016), autor al cursului universitar *Regimuri matrimoniale*, Ed. C.H. Beck, Bucureşti, 2015, coautor al volumului *Noul Cod civil. Comentariu pe articole*, coordonatori Fl.A. Baias, E. Chelaru, R. Constantinovici, I. Macovei, Ed. C.H. Beck, Bucureşti, 2012, comentarii la art. 258-311, art. 405-482 C. civ.; autor al cursului universitar *Dreptul familiei – în reglementarea NCC*, Ed. C.H. Beck, Bucureşti, 2011 – lucrare distinsă cu premiul revistei „Dreptul", acordat de Uniunea Juriştilor din România. Autor sau, după caz, coautor de studii, articole publicate în prestigioase reviste de specialitate juridică, precum „Studia Universitatis Babeş-Bolyai", „Dreptul", „Revista română de drept privat", „Pandectele române", „Curierul judiciar", „Studii şi cercetări juridice".

Florin Moțiu

- coordonator -

Daniela Moțiu
Kamelia Sîrbu
Nicoleta Miclăuș-Bădin
Emese Florian

TESTE-GRILĂ, MINISPEȚE
pentru examenele de admitere în profesiile juridice

Drept civil

Ediția a III-a, revăzută şi adăugită

0 000008 24953 BCU IAȘI

Universul Juridic
Bucureşti
-2016-

BCU IAȘI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Editat de **S.C. Universul Juridic S.R.L.**

Copyright © 2014, 2015, 2016, **S.C. Universul Juridic S.R.L.**

Toate drepturile asupra prezentei ediții aparțin
S.C. Universul Juridic S.R.L.
Nicio parte din acest volum nu poate fi copiată fără acordul scris al
S.C. Universul Juridic S.R.L.

NICIUN EXEMPLAR DIN PREZENTUL TIRAJ NU VA FI COMERCIALIZAT DECÂT ÎNSOȚIT DE SEMNĂTURA ȘI ȘTAMPILA EDITORULUI, APLICATE PE INTERIORUL ULTIMEI COPERTE.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Teste-grilă, minispețe pentru examenele de admitere în profesiile juridice : drept civil / Florin Moțiu (coord.), Daniela Moțiu, Kamelia Sîrbu, ... - Ed. a 3-a, rev. şi adăug. - București : Universul Juridic, 2016
ISBN 978-606-673-872-9

I. Moțiu, Florin
II. Moțiu, Daniela
III. Sîrbu, Kamelia

347

ACU
9.12.2016

REDACȚIE: tel./fax: **021.314.93.13**
tel.: **0732.320.666**
e-mail: **redactie@universuljuridic.ro**

DEPARTAMENTUL DISTRIBUȚIE: tel.: **021.314.93.15**
fax: **021.314.93.16**
e-mail: **distributie@universuljuridic.ro**

www.universuljuridic.ro

BCU IAȘI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Cuprins

Abrevieri 7

I. PARTEA GENERALĂ 9
1. Aplicarea în timp a Codului civil din 2009 9
2. Actul juridic civil 11
3. Prescripția extinctivă 69
4. Noțiunile de profesionist și de întreprindere 78

Răspunsuri I. Partea generală 79

II. DREPTURILE REALE PRINCIPALE 151
1. Dreptul de proprietate publică 151
2. Dreptul de proprietate privată 161
3. Modalitățile juridice ale dreptului de proprietate privată 168
4. Acțiunea în revendicare 179
5. Dezmembrămintele dreptului de proprietate privată 185
6. Posesia 194
7. Accesiunea imobiliară artificială 196

Răspunsuri II. Drepturile reale principale 199

III. TEORIA GENERALĂ A OBLIGAȚIILOR 237
1. Faptele juridice licite ca izvoare de obligații 237
2. Răspunderea civilă delictuală 240
3. Răspunderea civilă contractuală 247
4. Transmisiunea și transformarea obligațiilor 252
5. Stingerea obligațiilor 262

Răspunsuri III. Teoria generală a obligațiilor 272

IV. CONTRACTELE SPECIALE 302
1. Contractul de vânzare 302
2. Contractul de donație 321
3. Contractul de locațiune 328
4. Contractul de mandat 333
5. Contractul de întreținere 340
6. Contractul de tranzacție 342
7. Contractul de comodat 344
8. Contractul de împrumut de consumație 349

Răspunsuri IV. Contractele speciale 352

V. SUCCESIUNILE (MOȘTENIREA) 410

Răspunsuri V. Succesiunile (Moștenirea) 418

BCU CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

VI. DESFACEREA CĂSĂTORIEI 429

Răspunsuri VI. Desfacerea căsătoriei 442

VII. FILIAȚIA 456

Răspunsuri VII. Filiația 468

VIII. OBLIGAȚIA LEGALĂ DE ÎNTREȚINERE 480

Răspunsuri VIII. Obligația legală de întreținere 489

IX. AUTORITATEA PĂRINTEASCĂ 498

Răspunsuri IX. Autoritatea părintească 505

ANEXE 512

1. Subiecte de la concursul de admitere la Institutul Național al Magistraturii, sesiunea august-octombrie 2015 512

Răspunsuri subiecte INM 516

2. Subiecte de la examenul de admitere în profesia de avocat, pentru dobândirea calității de avocat stagiar, sesiunea septembrie 2015 522

Răspunsuri subiecte avocați stagiari 526

3. Subiecte de la examenul de admitere în profesia de avocat, pentru dobândirea calității de avocat definiv, sesiunea septembrie 2015 532

Răspunsuri subiecte avocați definitivi 537

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Abrevieri

alin.	alineat(ul)
apud	citat după
art.	articol(ul)
C. Ap.	Curtea de Apel
C. civ.	Codul civil
C. Jud.	Revista „Curierul Judiciar" – serie nouă
C. pen.	Codul penal
C. pr. civ.	Codul de procedură civilă
CEDO	Curtea Europeană a Drepturilor Omului
dec.	decizia
Dreptul	Revista „Dreptul" – serie nouă
ed.	ediție
Ed.	Editura
etc.	et caetera („și celelalte")
ibidem	în același loc
ICCJ	Înalta Curte de Casație și Justiție a României
Jud.	Judecătoria
lit.	litera
M. Of.	Monitorul Oficial al României, Partea I
O.G.	Ordonanța Guvernului
op. cit.	opera citată
O.U.G.	Ordonanța de urgență a Guvernului
p.	pagina
pp.	paginile
pct.	punct(ul)
RRD	Revista română de drept
s.	secția
s. civ. propr. int.	secția civilă și de proprietate intelectuală
sent.	sentință
Trib.	Tribunalul
Trib. Suprem	Tribunalul Suprem
urm.	următoarele

BCU IAȘI - CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

I. Partea generală

1. Aplicarea în timp a Codului civil din 2009

1. Atunci când noua reglementare rezolvă o problemă controversată, oferind ca soluție legislativă una dintre soluțiile date în jurisprudența sau în doctrina corespunzătoare reglementării anterioare, judecarea situațiilor juridice născute anterior intrării în vigoare a Codului civil are loc:

a. în baza soluției oferite de noua reglementare, cu argumentele pe care le oferă;

b. în baza soluției oferite de noua reglementare, care trebuie însă motivată pe argumentele deduse din vechea reglementare, fără a se putea considera că s-a atribuit efect retroactiv legii noi;

c. în baza soluției oferite de reglementarea veche, deoarece s-ar atribui efect retroactiv legii noi.

2. Validitatea clauzei de inalienabilitate instituite prin convenție încheiată înainte de intrarea în vigoare a Codului civil se apreciază în funcție de:

a. legea în vigoare la data întocmirii convenției;

b. prevederile noului Cod civil;

c. pentru perioada anterioară intrării în vigoare a noului Cod civil, în funcție de vechea reglementare, iar pentru perioada ulterioară intrării în vigoare a noului Cod civil, în funcție de noua reglementare.

3. Pentru actul juridic, regula stabilită în privința legii aplicabile constă în:

a. aplicabilitatea legii în vigoare la data încheierii actului juridic, în privința condițiilor de validitate;

b. aplicabilitatea legii în vigoare la data încheierii actului juridic, în privința efectelor produse de acel act juridic, iar pentru efectele care se vor produce, aplicabilitatea legii în vigoare la data producerii efectelor actului juridic;

c. aplicabilitatea legii în vigoare la data încheierii actului juridic, chiar şi pentru efectele produse după intrarea în vigoare a unei noi legi.

4. Cauzele de ineficacitate ale actului juridic încheiat sub imperiul vechiului Cod civil, în lipsa unor derogări exprese în Legea nr. 71/2011, sunt guvernate de:

a. legea în vigoare la data încheierii actului juridic, dacă împrejurarea ce a condus la ineficacitatea actului a survenit sub imperiul vechii reglementări;

b. legea în vigoare la data încheierii actului juridic, dacă împrejurarea ce a condus la ineficacitatea actului a survenit sub imperiul noii reglementări;

c. prevederile noului Cod civil, dacă împrejurarea ce a condus la ineficacitatea actului a survenit sub imperiul noii reglementări.

B.C.U. „PT. EMINESCU" IAȘI DREPT

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

5. Dacă la data de 7 august 2012 părțile doresc să modifice un contract pe care l-au încheiat anterior intrării în vigoare a noului Cod civil:

a. dispozițiile modificatoare sunt supuse condițiilor de fond și de formă prevăzute de legea în vigoare la data modificării;

b. dispozițiile modificatoare sunt supuse condițiilor de fond și de formă prevăzute de legea în vigoare la data încheierii contractului;

c. elementele care nu fac obiectul modificării rămân supuse dispozițiilor legii în vigoare la data încheierii contractului.

6. Dreptul credirentierului la rezoluțiunea contractului de rentă viageră constituit cu titlu oneros, chiar și în lipsa unui pact comisoriu:

a. este aplicabil contractelor încheiate sub imperiul vechiului Cod civil, cu condiția ca neexecutarea să aibă loc după intrarea în vigoare a noului Cod civil;

b. nu este aplicabil contractelor încheiate sub imperiul vechiului Cod civil, indiferent de momentul în care loc neexecutarea;

c. este aplicabil doar contractelor încheiate ulterior intrării în vigoare a noului Cod civil.

7. Constituie excepții de la regula potrivit căreia legea în vigoare la data încheierii unui act juridic va reglementa atât efectele trecute (pentru efectele produse sub imperiul legii vechi), cât și efectele viitoare (pentru efectele care se vor produce ulterior intrării în vigoare a legii noi):

a. dispozițiile art. 1.271 C. civ. privitoare la impreviziune;

b. dispozițiile art. 1.274 C. civ. privitoare la transferul riscurilor în contractele translative de proprietate;

c. dispozițiile art. 1.717 C. civ. privitoare la defecțiunea imputabilă cumpărătorului.

8. Constituie aplicații ale regulii privind aplicabilitatea legii în vigoare la data încheierii unui act juridic, atât în privința efectelor trecute (principiul neretroactivității), cât și în privința efectelor viitoare (principiul ultraactivității legii vechi):

a. dispozițiile privitoare la clauza de inalienabilitate instituită prin convenție;

b. dispozițiile privitoare la contractul de mandat încheiat înainte de intrarea în vigoare a noului Cod civil, pentru care părțile nu au prevăzut un termen;

c. dispozițiile privitoare la îmbunătățirile efectuate de locator după intrarea în vigoare a noului Cod civil.

9. Rămân supuse dispozițiilor legale care le-au instituit, fără nicio excepție:

a. prescripțiile extinctive începute și neîmplinite la data intrării în vigoare a legii noi;

b. decăderile începute și neîmplinite la data intrării în vigoare a legii noi;

c. uzucapiunile începute și neîmplinite la data intrării în vigoare a legii noi.

10. Invocarea, ulterior intrării în vigoare a noului Cod civil, a uzucapiunii împlinite sub imperiul legii vechi va fi guvernată de:

a. dispozițiile legii vechi, fiind vorba de ultraactivitatea legii vechi pentru o situație juridică *pendente*;

b. dispozițiile legii vechi, fiind vorba de neretroactivitatea legii noi;

c. dispozițiile noului Cod civil.

11. În privința legii aplicabile în cazul uzucapiunii:

a. dacă posesia a început sub imperiul vechii reglementări, atunci această reglementare este aplicabilă uzucapiunii;

b. dacă posesia asupra unui bun imobil a început după intrarea în vigoare a Codului civil din 2009, dar la data începerii posesiei nu era deschisă cartea funciară pentru imobilul respectiv, uzucapiunea este supusă dispozițiilor Codului civil din 1864;

c. dacă posesia asupra unui bun imobil a început după intrarea în vigoare a Codului civil din 2009, dar la data începerii posesiei era deschisă cartea funciară pentru imobilul respectiv, uzucapiunea este supusă dispozițiilor Codului civil din 2009.

12. Obligațiile extracontractuale în cazul gestiunii de afaceri sunt guvernate de:

a. legea în vigoare la data la care a început gestiunea;

b. legea în vigoare la data la care gestiunea a luat sfârşit;

c. legea în vigoare la data la care gestiunea a luat sfârşit, în privința modurilor de stingere a obligațiilor născute pe acest temei.

13. În materie de moştenire:

a. validitatea clauzei de inalienabilitate instituite prin testament este guvernată de legea în vigoare la data deschiderii succesiunii;

b. efectele clauzei de inalienabilitate instituite prin testament sunt guvernate de legea în vigoare la data încheierii testamentului;

c. atât validitatea, cât şi efectele clauzei de inalienabilitate sunt guvernate de legea în vigoare la data deschiderii succesiunii.

2. Actul juridic civil

14. Actul juridic unilateral:

a. este rezultatul clasificării actelor juridice, după criteriul conținutului lor, în acte juridice unilaterale şi bilaterale;

b. fiind rezultatul manifestării unilaterale de voință a emitentului, nu este supus comunicării către cealaltă parte;

c. poate produce efecte *ex tunc*.

15. Actul de renunțare la moştenire încheiat cu ocazia dezbaterii succesorale în fața notarului public:

a. este indivizibil;

b. este divizibil;

c. este compatibil cu acte de acceptare tacită a succesiunii.

16. Oferta de purgă:

a. presupune acordul de voință dintre dobânditorul imobilului ipotecat şi creditorul ipotecar, constând în asumarea obligației de către primul de a plăti celui de-al doilea datoriile şi sarcinile ipotecare până la concurența prețului prevăzut în actul cu titlu oneros

BCU CLUJ / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

prin care a dobândit imobilul sau, după caz, până la valoarea de prețuire a imobilului dobândit prin act cu titlu gratuit;

b. purgarea imobilului se realizează întotdeauna numai prin plata prețului de către dobânditor;

c. stabilirea faptului că oferta de purgă a luat naștere sau nu în mod valabil presupune cercetarea voinței dobânditorul imobilului ipotecat și creditorului ipotecar.

17. În categoria actelor juridice plurilaterale, pot fi incluse și:

a. împrumutul de consumație cu dobândă;

b. partajul între soți;

c. tranzacția.

18. Ca regulă, încheierea actelor juridice cu titlu gratuit de către persoanele cu capacitate de exercițiu restrânsă:

a. este posibilă fără îngrădiri din partea legiuitorului;

b. este posibilă numai prin reprezentant legal sau, după caz, cu autorizarea prealabilă a ocrotitorului legal;

c. nu este posibilă încheierea unor astfel de acte juridice.

19. Contractul de antrepriză este:

a. un act juridic comutativ și declarativ de drepturi;

b. un act juridic comutativ și cu titlu oneros;

c. un act juridic comutativ și real.

20. Clasificarea actelor juridice după scopul urmărit la încheierea lor prezintă importanță:

a. în materie de publicitate imobiliară;

b. în materie de formare valabilă a acestora;

c. în materia viciilor de consimțământ.

21. Vânzarea unui drept litigios este:

a. act juridic comutativ;

b. act juridic aleatoriu;

c. act juridic constitutiv.

22. Sunt specifice actelor aleatorii următoarele:

a. reușita acțiunii revocatorii presupune dovada fraudei săvârșite de către debitor, dar nu și participarea la fraudă a terțului dobânditor al bunului;

b. ridică problema resciziunii pentru leziune;

c. fac parte din categoria actelor cu titlu oneros.

23. Mecenatul este:

a. un act juridic dezinteresat;

b. o liberalitate;

c. un act juridic aleatoriu.

BCU "MIHAI EMINESCU" UNIVERSITY LIBRARY

24. Sunt specifice actelor dezinteresate următoarele:

a. faptul că li se aplică regulile prevăzute în materie succesorală în legătură cu reducțiunea și raportul;

b. faptul că legiuitorul prevede, de regulă, anumite condiții de formă pentru încheierea lor valabilă;

c. pentru bunurile imobile, faptul că trebuie să respecte condițiile privitoare la publicitatea imobiliară.

25. Calitatea de *habentes causam* o poate avea dobânditorul unui drept printr-un:

a. act juridic translativ de drepturi;

b. act juridic declarativ de drepturi;

c. act juridic constitutiv de drepturi.

26. După criteriul efectelor produse, actele juridice se împart în:

a. acte juridice constitutive, acte juridice translative și acte juridice declarative;

b. acte juridice constitutive sau translative de drepturi reale și acte juridice generatoare de drepturi de creanță;

c. acte juridice de conservare, acte juridice de administrare și acte juridice de dispoziție.

27. Cesiunea de creanță este un act juridic:

a. constitutiv de drepturi, deoarece din momentul încheierii sale valabile se nasc obligațiile debitorului cedat față de creditorul cesionar;

b. ce produce efecte *ex tunc*, dar și *ex nunc*;

c. supus rezoluțiunii.

28. În măsura în care nu sunt lezionare, persoana cu capacitate de exercițiu restrânsă poate încheia:

a. acte juridice de administrare, fără încuviințarea prealabilă a ocrotitorului legal, dar cu autorizarea instanței de tutelă;

b. acte juridice de administrare, fără încuviințarea prealabilă a ocrotitorului legal și fără autorizarea instanței de tutelă;

c. acte juridice de administrare, cu încuviințarea prealabilă a ocrotitorului legal și fără autorizarea instanței de tutelă.

29. Constituirea unei ipoteci este un act juridic:

a. translativ de drepturi;

b. de conservare;

c. de dispoziție.

30. Asigurarea unui bun de către o persoană fără capacitate de exercițiu constituie:

a. un act juridic de conservare;

b. un act juridic de administrare;

c. un act juridic nul, chiar și fără dovedirea unui prejudiciu.

BUCUREȘTI CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

31. În cazul actelor juridice solemne:

a. forma scrisă este cerința legală care determină, uneori, caracterul solemn al actului juridic;

b. forma autentică este cerința legală care determină, uneori, caracterul solemn al actului juridic;

c. înregistrarea actului juridic la instituțiile sau autoritățile publice competente este cerința legală care determină, uneori, caracterul solemn al actului juridic.

32. Clasificarea actelor juridice în acte juridice consensuale, acte juridice formale și acte juridice reale:

a. se realizează în temeiul criteriului privind importanța actelor juridice civile;

b. prezintă importanță în privința sancțiunii aplicabile în situația în care părțile, deși au convenit o anumită formă pentru încheierea un act juridic, nu o respectă;

c. fiecare dintre cele trei categorii de acte juridice reclamă un regim al probelor diferit.

33. Clasificarea actelor juridice în acte juridice patrimoniale și acte juridice nepatrimoniale prezintă importanță:

a. în materia ocrotirii persoanelor cu handicap;

b. în materia nulităților, deoarece problema „restituirii prestațiilor" se analizează în mod diferit pentru fiecare dintre cele două categorii de acte juridice;

c. în materia simulației, care prezintă particularități diferite pentru fiecare dintre cele două categorii de acte juridice.

34. Actul juridic *mortis causa* se caracterizează prin aceea că:

a. își produce efectele întotdeauna la moartea autorului său;

b. nu poate fi decât un act juridic tipic;

c. nu poate fi decât un act juridic solemn.

35. Contractul de întreținere se încadrează în categoria actelor juridice:

a. incompatibile cu modalitățile;

b. care pot fi sau nu afectate de modalități;

c. inseparabile de modalități.

36. În situația unui contract de împrumut, garantat cu ipotecă:

a. desființarea, prin rezoluțiune, a contractului de împrumut are ca și consecință stingerea contractului de ipotecă prin care s-a garantat obligația de restituire a sumei de bani împrumutate;

b. stingerea ipotecii nu produce niciun efect asupra raportului obligațional principal întemeiat pe contractul de împrumut, creditorul ipotecar dobândind calitatea nouă de creditor chirografar;

c. supraviețuirea contractului de împrumut și, respectiv, a celui de ipotecă se analizează în mod distinct, prin raportare la elementele proprii ale fiecăruia.

37. În situația titlurilor de valoare:

a. înscrisul constatator (*instrumentum*) încorporează creanța ce a luat naștere din actul juridic (*negotium*);

b. debitorul poate invoca excepția nevalabilității cauzei pentru a refuza executarea;

c. este necesară analiza cauzei pentru care au fost încheiate în vederea stabilirii valabilității lor.

38. Clasificarea actelor juridice în acte juridice strict personale și acte juridice care pot fi încheiate și prin reprezentant are repercusiuni:

a. la nivelul valabilității actelor juridice;

b. în privința regimului probatoriu;

c. asupra suspendării executării, din motive de forță majoră, pe durata imposibilității de executare.

39. Problema actelor strict personale are incidență:

a. în cazul persoanelor fizice;

b. în cazul persoanelor juridice;

c. în cazul unităților administrativ-teritoriale.

40. Actele juridice condiție sunt guvernate de următoarele reguli:

a. ridică frecvent problema clauzelor abuzive;

b. conținutul lor este stabilit de norme imperative și, în consecință, regimul lor juridic se apreciază de către părți cu mai multă severitate;

c. indiferent dacă sunt acte numite sau nenumite, problema restituirii prestațiilor în caz de nulitate operează doar pentru viitor.

41. Convenția prin care se realizează o delegație imperfectă:

a. este reglementată de Codul civil prin norme juridice dispozitive;

b. este un contract nenumit;

c. este reglementată de Codul civil prin norme juridice imperative.

42. Promisiunea de a încheia în viitor un contract real va fi guvernată:

a. de regulile aplicabile contractului real proiectat;

b. de regulile generale în materie de obligații, iar numai pentru situațiile neprevăzute de acestea, se vor aplica normele privitoare la contractul real proiectat;

c. de regulile aplicabile ofertei de a contracta, în vederea stabilirii naturii juridice.

43. În categoria contractelor nenumite:

a. se includ și contractele complexe, ceea ce înseamnă că, în vederea determinării regulilor aplicabile, se vor aplica regulile stabilite de părți, iar pentru aspectele la care părțile nu s-au referit în mod expres, își vor găsi aplicare regulile generale din materia obligațiilor, însă dacă acestea din urmă sunt neîndestulătoare, se vor aplica regulile speciale privitoare la actul juridic cu care se aseamănă cel mai mult;

b. nu se includ și contractele complexe, ceea ce înseamnă că, în măsura în care nu ar exista o reglementare specială, se vor aplica normele legale pentru elementele (contractele) componente;

c. nu se includ și contractele complexe, dar în caz de litigiu, judecătorul este obligat să stabilească intenția reală a părților, cu aplicarea regulilor generale din materia obligațiilor.

CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

44. Contractul de franciză este contract numit:

a. prin reglementarea sa în cuprinsul noului Cod civil;

b. prin reglementarea sa proprie, prin ordonanță a Guvernului;

c. nu este contract numit, neavând o reglementare proprie.

45. Posibilitatea denunțării unilaterale a contractului încheiat pe durată nedeterminată:

a. vizează contractele cu executare succesivă;

b. vizează contractele cu executare dintr-o dată;

c. este guvernată de regulile prevăzute în mod expres de legiuitor pentru fiecare contract în parte, iar în lipsa acestora, se vor aplica regulile generale din materia obligațiilor.

46. Dacă una dintre părțile contractante are dreptul de a denunța unilateral contractul, condițiile exercitării acestuia:

a. sunt aceleași, indiferent de modul de executare a contractului;

b. sunt diferite, prin raportare la modul de executare a contractului;

c. sunt aplicabile regulile prevăzute în mod expres de legiuitor pentru fiecare contract în parte, iar în lipsa acestora, se vor aplica regulile generale din materia obligațiilor.

47. Într-un contract de comodat, sancțiunea pentru neexecutarea culpabilă a obligațiilor este:

a. rezoluțiunea contractului;

b. rezilierea contractului;

c. revocarea contractului, deoarece comodatul este un contract unilateral.

48. Vânzarea cu plata prețului în rate este:

a. un contract cu executare *uno ictu*, deoarece plata în rate reprezintă doar o modalitate de executare a unei prestații unice, respectiv plata prețului, iar consecința neîndeplinirii culpabile a acestei obligații este rezoluțiunea vânzării;

b. un contract cu executarea succesivă, dat fiind plata în rate a prețului, iar consecința neîndeplinirii culpabile a acestei obligații este rezilierea vânzării;

c. un contract unilateral în care cumpărătorul se obligă să execute în mod eşalonat obligația de plată a prețului, iar consecința neîndeplinirii culpabile a acestei obligații este rezoluțiunea vânzării.

49. Capacitatea de a încheia actul juridic civil:

a. este o condiție de fond, esențială, de eficacitate şi generală a actului juridic civil;

b. este echivalentul capacității civile a persoanei fizice sau juridice;

c. reuneşte, în structura sa, o parte din capacitatea de folosință a persoanei fizice sau juridice, precum şi capacitatea de exercițiu a acesteia.

50. Cu privire la corelația dintre capacitate şi discernământ, se poate afirma că:

a. sunt reglementate prin lege situațiile în care o persoană dispune de capacitate şi, respectiv, de discernământ;

b. pot exista persoane cu discernământ, dar incapabile;

c. pot exista persoane capabile, dar fără discernământ.

BCU "CAROL I" UNIVERSITY LIBRARY

51. Capacitatea unei persoane juridice:

a. cuprinde ansamblul drepturilor și obligațiilor civile, similar persoanei fizice;

b. cuprinde ansamblul drepturilor și obligațiilor civile, în afară de acelea care, prin lege sau prin natura lor, nu pot aparține decât persoanei fizice capabile;

c. cuprinde ansamblul drepturilor și obligațiilor civile expres reglementate prin voința legiuitorului.

52. Principiul specialității capacității de folosință:

a. are o reglementare de sine stătătoare, vizând, de regulă, persoanele juridice;

b. este subordonat regulii capacității de a încheia acte juridice în cazul persoanelor juridice fără scop lucrativ;

c. subordonează regula capacității de a încheia acte juridice în cazul persoanelor juridice fără scop lucrativ.

53. Pentru persoanele fizice, în materie de incapacități de a încheia acte juridice civile, se poate afirma că:

a. incapacitățile generale sunt cele aplicabile oricărei persoane fizice;

b. incapacitățile speciale sunt cele aplicabile categoriilor de persoane fizice prevăzute expres prin lege;

c. incapacitățile generale sunt incapacități de folosință, iar incapacitățile speciale sunt incapacități de exercițiu.

54. Pentru persoanele juridice fără scop lucrativ:

a. incapacitatea de folosință vizează, întotdeauna, numai anumite acte juridice;

b. incapacitatea de folosință nu vizează, întotdeauna, numai anumite acte juridice;

c. incapacitatea de folosință este subordonată, întotdeauna, principiului specialității capacității.

55. Incapacitatea de a cumpăra bunuri ale unui debitor aflat în procedura de insolvență de către practicianul în insolvență care administrează respectiva procedură de insolvență este:

a. incapacitate generală, ce acționează *ope legis*;

b. incapacitate stabilită de legea civilă;

c. incapacitate absolută, cu caracter de sancțiune.

56. Nerespectarea principiului specialității de folosință de către persoanele juridice fără scop lucrativ se sancționează cu:

a. nulitatea absolută a actului juridic respectiv;

b. nulitatea relativă a actului juridic respectiv;

c. conform art. 210 alin. (2) C. civ., nu intervine sancțiunea nulității actului juridic respectiv.

57. În materia acceptării ofertei, tăcerea destinatarului:

a. numai prin lege poate fi reglementată ca având valoare de acceptare;

b. are valoare de acceptare dacă prin lege sau din alte împrejurări rezultă aceasta; alături de lege, pot fi luate în considerare și alte împrejurări care îi pot da valoare de acceptare;

BUCHAREST CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

c. prin lege, nu valorează acceptare în nicio împrejurare, neputând fi calificată consimțământ exteriorizat.

58. Limitele principiului libertății actelor juridice civile se stabilesc și prin raportare la:

a. obiceiul locului încheierii actului juridic;

b. dispozițiile imperative ale procurorului;

c. exprimarea în formă autentică a acordului părților, în fața notarului public.

59. În legătură cu cerința privind necesitatea provenirii consimțământului de la o persoană cu discernământ, putem afirma că:

a. decurge din principiul voinței reale;

b. este în strânsă legătură cu condiția capacității, putându-se dovedi că discernământul există și la o persoană lipsită de capacitate de exercițiu;

c. nu există nicio legătură cu condiția capacității, deoarece actele juridice încheiate de o persoană lipsită de capacitate de exercițiu sunt nule prin voința legiuitorului.

60. Consimțământul nu este considerat a fi exprimat cu intenția de a produce efecte juridice nici atunci când:

a. manifestarea de voință a fost făcută din compasiune;

b. s-a făcut sub condiție potestativă simplă din partea celui care se obligă;

c. când manifestarea de voință este prea confuză.

61. În cazul viciilor de consimțământ:

a. acestea decurg din principiul voinței reale;

b. nu există manifestare de voință din partea celui care se obligă;

c. atunci când există, intervine întotdeauna sancțiunea prevăzută de lege (nulitatea, rezoluțiunea sau revocarea actului).

62. Eroarea neesențială poate fi sancționată cu:

a. cel mult o diminuare (majorare) valorică a prestației;

b. nulitatea relativă a actului juridic civil încheiat, dacă valoarea elementului asupra căruia a căzut falsa reprezentare a realității este apreciată de către cocontractant ca fiind suficient de importantă;

c. cu o sancțiune morală.

63. Dacă o persoană achiziționează o piesă antică de la un magazin de anticariat specializat, la un preț mare, dar adecvat valorii de colecție a piesei, pentru a participa la o expoziție de piese antice, piesă pe care o crede confecționată din aur, dar în realitate este confecționată din bronz:

a. va putea cere anularea contractului, deoarece substanța obiectului fiind metalul din care este confecționat lucrul, falsa reprezentare a realității cade asupra acestui element;

b. nu va interveni nicio sancțiune, deoarece elementul determinant al vânzării este antichitatea piesei, și nu metalul din care este confecționată piesa;

c. sunt aplicabile regulile de la viciile ascunse ale lucrului vândut.

BCU CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

64. Prin sintagma „dispoziție legală accesibilă", care împiedică îndeplinirea cerințelor privitoare la eroarea de drept, în baza art. 1.208 alin. (2) C. civ., se are în vedere:

a. existența unui minim de publicitate în privința dispoziției legale în discuție, publicitate apreciată în concret, prin raportare la posibilitățile unei persoane de a dispune de informații suficiente cu privire la norma aplicabilă;

b. existența unui minim de publicitate în privința dispoziției legale în discuție, publicitate apreciată în mod abstract, prin raportare la posibilitățile unei persoane prudente și diligente;

c. existența unei publicități adecvate, într-o perioadă de timp rezonabilă.

65. Prin sintagma „dispoziție legală previzibilă", care împiedică îndeplinirea cerințelor privitoare la eroarea de drept, în baza art. 1.208 alin. (2) C. civ., se are în vedere:

a. necesitatea ca legea să fie suficient de precisă încât să îi permită individului să-și regleze conduita în funcție de dispozițiile ei;

b. necesitatea ca legea să fie suficient de precisă încât să îi permită individului să deducă evoluția evenimentelor viitoare pornind de la cele prezente;

c. necesitatea ca legea să permită individului să găsească acele lipsuri care îi permit să dezvolte un comportament creativ ce nu se încadrează în tiparul normelor legale.

66. În privința aprecierii caracterului determinant pentru încheierea actului juridic civil al elementului fals reprezentat, legiuitorul:

a. a recurs la un criteriu subiectiv, adică în concret, de la caz la caz, în raport de experiența de viață, de pregătirea și de alte date care îl privesc pe cel aflat în eroare;

b. a recurs la un criteriu abstract, și anume comportamentul oricărei persoane aflate într-o situație similară;

c. a lăsat această problemă nereglementată, urmând ca judecătorul cauzei să aprecieze în concret în speța dedusă judecății.

67. În privința cerinței erorii esențiale ca partea cocontractantă să fi știut ori să fi trebuit să știe că elementul asupra căruia cade falsa reprezentare este esențial pentru încheierea actului juridic respectiv:

a. este justificată de necesitatea asigurării caracterului dinamic al circuitului civil, ce reclamă adaptarea continuă a indivizilor la schimbările care apar în viața socială;

b. vizează orice act juridic, indiferent de numărul părților implicate;

c. vizează actele juridice în ansamblul lor, indiferent de scopul urmărit de părți la încheierea acestora.

68. Sancțiunea care intervine în caz de eroare esențială este:

a. nulitatea absolută, dacă falsa reprezentare cade asupra naturii sau obiectului actului juridic ce se încheie (*error in negotium*);

b. nulitatea absolută, dacă falsa reprezentare cade asupra identității fizice a obiectului prestației (*error in corpore*);

c. nulitatea relativă, dacă falsa reprezentare cade asupra calităților substanțiale ale obiectului prestației sau asupra unei alte împrejurări considerate esențiale de către părți în

absența căreia actul juridic nu s-ar fi încheiat (*error in substantiam*) și, respectiv, dacă falsa reprezentare cade asupra identității persoanei sau asupra unei calități a acesteia în absența căreia contractul nu s-ar fi încheiat (*error in personam*).

69. Pentru a fi în prezența viciului de consimțământ al erorii esențiale, în cazul actelor juridice bilaterale sau plurilaterale:

a. este necesar ca fiecare parte să se găsească în eroare;

b. este suficient să cadă în eroare numai o singură parte, oricare dintre părțile actului putând invoca eroarea esențială pentru a obține anularea acestuia;

c. nu este necesar ca fiecare parte să se găsească în eroare, dar numai partea care este în eroare se poate prevala de eroarea în care s-a aflat pentru a obține anularea actului juridic încheiat.

70. În caz de eroare esențială, anularea contractului poate fi evitată:

a. la cererea oricăreia dintre părți, în termen de cel mult 3 luni de la data când a fost notificată ori de la data când i s-a comunicat cererea de chemare în judecată;

b. dacă cel puțin una dintre părțile contractului declară că este de acord cu executarea sau execută contractul fără întârziere, în termen de cel mult 3 luni de la data când a fost notificată ori de la data când i s-a comunicat cererea de chemare în judecată;

c. la cererea părții îndreptățite să invoce anulabilitatea contractului care, după ce notifică celeilalte părți felul în care a înțeles contractul și înainte de a obține anularea acestuia, primește de la cealaltă parte, în termen de cel mult 3 luni de la data notificării sau de la data comunicării cererii de chemare în judecată, fie declarația de recunoaștere, fie executarea contractului.

71. Dreptul de a obține anularea unui contract pentru eroare ca viciu de consimțământ:

a. se poate prescrie, dacă nu este exercitat în termen de cel mult 3 luni de la data notificării sau de la data comunicării cererii de chemare în judecată;

b. se poate stinge, dacă declarația părții cocontractante este comunicată părții aflate în eroare în termen de cel mult 3 luni de la data notificării sau de la data comunicării cererii de chemare în judecată;

c. se stinge, dacă partea cocontractantă execută contractul așa cum acesta a fost înțeles de partea îndreptățită să invoce anulabilitatea, după primirea cererii de chemare în judecată.

72. Ca urmare a reglementării erorii și a dolului ca vicii de consimțământ la momentul încheierii unui contract, acestea dau naștere:

a. unei acțiuni în anularea actului juridic încheiat;

b. unei acțiuni în răspundere civilă delictuală;

c. unei acțiuni în îmbogățire fără justă cauză, în măsura în care s-a realizat o astfel de îmbogățire.

73. Ca urmare a reglementării dolului ca viciu de consimțământ, partea neculpabilă are la dispoziție:

a. numai o acțiune în anularea actului juridic încheiat;

b. numai o acțiune în răspundere civilă delictuală;

c. fie o acțiune în anularea actului juridic încheiat, fie o acțiune în răspundere civilă delictuală.

74. Sunt comune erorii şi dolului ca vicii de consimțământ:

a. faptul că ambele au la bază eroarea în care se găseşte cel puțin una dintre părțile contractante;

b. faptul că dau naştere unei acțiuni în anulare a actului juridic încheiat în favoarea părții îndreptățite să solicite anulabilitatea acestuia;

c. faptul că afectează manifestarea de voință a părții în conținutul său conştient şi liber.

75. Contractul de vânzare prin care Primus cumpără de la Secundus un lucru va putea fi anulat:

a. pentru eroare, dacă Primus a avut credința eronată că a pierdut un lucru identic;

b. pentru dol, dacă Secundus a ascuns lucrul identic pe care îl avea Primus, pentru a-l face să creadă că l-a pierdut;

c. pentru dol, dacă Secundus a sustras lucrul identic pe care îl avea Primus, pentru a-l face să creadă că l-a pierdut.

76. X, în vârstă de 68 ani, a încheiat un contract de donație cu numitul Y, păstrându-şi dreptul de uzufruct viager asupra imobilului donat situat în Bucureşti, cu respectarea formei autentice. X avea nevoie de îngrijire permanentă şi a avut convingerea că pârâtul îi va acorda această îngrijire, pe toată perioada în care va locui în imobilul pe care i l-a donat, însă acesta nu l-a îngrijit şi, mai mult, a exercitat, în repetate rânduri, acte de agresiune fizică asupra sa.

X a solicitat revocarea contractului de donație, pentru eroare la încheierea acestuia, în sensul că avea cunoştință că s-a încheiat un contract de întreținere, şi nu de donație, că pârâtul nu respectă cele convenite şi pentru că exercită asupra sa acte de agresiune.

Y, nepotul donatorului, plecat la muncă în Franța cu contract pe durată nedeterminată la momentul încheierii contractului, s-a apărat arătând că toate condițiile impuse de lege pentru încheierea valabilă a contractului de donație au fost respectate, că reclamantul are posesia şi folosința imobilului, iar actele de agresiune de care face vorbire reclamantul sunt inexistente, aspecte confirmate din ansamblul probelor administrate în cauză.

Instanța de judecată va decide:

a. admiterea acțiunii, pe motiv de *error in negotium*;

b. respingerea acțiunii, deoarece păstrarea dreptului de uzufruct viager prin contractul de donațiune a cărui rezoluțiune nu îndreptățeşte reclamantul să creadă că a încheiat un contract de întreținere;

c. admiterea acțiunii, pe motiv de refuz nejustificat al donatarului de a asigura alimente donatorului ajuns în nevoie.

77. Reglementarea distinctă a erorii şi a dolului ca vicii de consimțământ este justificată:

a. pe considerente de reguli care guvernează eroarea în cazul ambelor vicii de consimțământ;

b. pe considerente de dovadă a celor două vicii de consimțământ;

c. pe considerente legate de consecințele erorii neesențiale în cazul celor două vicii de consimțământ.

78. În ceea ce privește elementul subiectiv al dolului, sunt valabile următoarele aserțiuni:

a. constituie dol provocarea unei erori din simplă neglijență, fără rea-credință;

b. lipsa discernământului și dolul sub forma captației se exclud din cauza incompatibilității lor;

c. există dol dacă o împrejurare esențială a fost ascunsă, dar cocontractantul a luat la cunoștință de respectiva împrejurare din alte surse.

79. Simplul fapt de a profita la încheierea actului juridic de ignoranța sau de lipsa de experiență a unei persoane:

a. nu poate atrage în nicio situație nevalabilitatea actului juridic;

b. constituie dol, deoarece lipsește elementul subiectiv;

c. nu constituie dol, deoarece lipsește elementul obiectiv.

80. Expresia „dol prin reticență":

a. se folosește atunci când elementul obiectiv al dolului constă într-un fapt comisiv;

b. se folosește atunci când elementul obiectiv al dolului constă într-un fapt omisiv;

c. este asociată cu elementul subiectiv din structura dolului.

81. În actuala reglementare, pentru a se invoca nulitatea relativă a actului juridic civil pentru dol ca viciu de consimțământ, este suficient ca:

a. mijloacele viclene întrebuințate de una dintre părți să fi fost determinante pentru încheierea actului juridic civil;

b. mijloacele viclene întrebuințate de una dintre părți să fi determinat acceptarea de către cealaltă parte a unor clauze mai puțin favorabile;

c. mijloacele viclene să fi avut aptitudinea de a determina acceptarea de către cealaltă parte a unor clauze mai puțin favorabile, chiar dacă aceasta din urmă și-a dat seama de caracterul fraudulos al mijloacelor utilizate.

82. În cazul actelor juridice bilaterale, singura cerință a dolului pentru a fi viciu de consimțământ constă în:

a. să provină de la cealaltă parte;

b. să provină de la reprezentantul, prepusul ori gerantul afacerilor celeilalte părți;

c. să provină de la un terț, dar numai atunci când cocontractantul a cunoscut sau ar fi trebuit să cunoască existența dolului.

83. Ca viciu de consimțământ, dolul este aplicabil:

a. doar actelor juridice bilaterale, deoarece presupun existența „celeilalte părți", de la care poate proveni dolul;

b. și actelor juridice unilaterale, prin fapte comisive sau omisive, atunci când nu este necesară îndeplinirea condiției ca dolul să provină de la cealaltă parte;

c. și actelor juridice unilaterale, dar numai dacă elementul obiectiv constă în fapte comisive concretizate în sugestie sau captație.

84. În situația unui act juridic bilateral, când nu este îndeplinită cerința ca dolul să provină de la cealaltă parte, victima dolului poate avea la dispoziție:

a. o acțiune în nulitate relativă a actului juridic respectiv, dacă ar fi îndeplinite cerințele erorii, indiferent de forma acesteia;

b. o acțiune în despăgubire împotriva celeilalte părți contractante, în măsura în care nu sunt îndeplinite cerințele erorii esențiale și aceasta a cunoscut sau, după caz, ar fi trebuit să cunoască dolul la încheierea contractului;

c. o acțiune în despăgubire împotriva terțului, autor al dolului, chiar dacă nu se dispune anularea actului juridic.

85. În ceea ce privește sancțiunea dolului, sunt valabile următoarele aserțiuni:

a. poate interveni sancțiunea nulității relative a actului juridic încheiat, cu plata de daune-interese pentru prejudiciul cauzat victimei dolului de către autorul dolului;

b. dacă există reciprocitate de dol, este admisibilă compensația, ceea ce înseamnă că dolul uneia dintre părți este anihilat de dolul celeilalte părți;

c. în niciun caz nu este posibil ca victima dolului să obțină atât anularea actului lovit de nulitate, cât și reducerea prestației sale cu valoarea daunelor-interese la care ar fi îndreptățit.

86. În caz de dol, victima acestuia:

a. are dreptul la o acțiune în declararea nulității relative a actului juridic, cu daune-interese;

b. are dreptul la o acțiune în repararea prejudiciului suportat prin întrebuințarea de mijloace frauduloase în scopul inducerii sale în eroare, caz în care contractul este menținut;

c. nu are dreptul la cumularea acțiunii în declararea nulității relative a actului juridic cu acțiunea în despăgubiri pentru repararea prejudiciului, pentru că ar obține o dublă reparație.

87. Confirmarea unui contract anulabil pentru vicierea consimțământului prin dol:

a. implică, prin ea însăși, renunțarea la dreptul de a cere daune-interese;

b. nu implică, prin ea însăși, renunțarea la dreptul de a cere daune-interese;

c. se poate realiza doar prin renunțarea expresă la dreptul de a invoca nulitatea relativă a contractului anulabil, în fața instanței de judecată.

88. În cazul anulării pentru dol a unui contract de vânzare având ca obiect un teren, pe motiv că vânzătorul nu l-a înștiințat pe cumpărător de existența unei magistrale de transport a gazului metan pe terenul respectiv:

a. este suficientă dovada că vânzătorul avea cunoștință de existența magistralei de transport la data încheierii contractului de vânzare;

b. este necesară dovada că vânzătorul avea cunoștință de existența magistralei de transport la data încheierii contractului de vânzare;

c. este suficientă utilizarea de mijloace viclene, care produc un prejudiciu, chiar fără intenția de a-l induce în eroare pe cumpărător.

89. În ceea ce privește dovada dolului:

a. sarcina probei revine persoanei care solicită anularea actului juridic pe motiv că a avut consimțământul viciat prin dol;

b. poate fi făcută prin orice mijloc de probă, inclusiv prin martori și prezumții;

c. elementul subiectiv și cel intențional fac mai ușoară probarea dolului decât a erorii.

90. *Metus* există atunci când:

a. amenințarea cu un rău se referă la bunurile unei persoane;

b. amenințarea cu un rău se referă la sentimentele sau onoarea unei persoane;

c. amenințarea cu un rău se referă la integritatea fizică sau psihică a persoanei.

91. Constituie viciu de consimțământ:

a. amenințarea legitimă cu un rău a unei persoane;

b. amenințarea legitimă cu un rău a bunurilor părinților victimei violenței;

c. amenințarea legitimă cu un rău viitor a concubinei victimei violenței.

92. Alterarea consimțământului unei persoane, victimă a violenței, este cauzată de:

a. amenințarea cu un rău a unei persoane;

b. inducerea unei temeri față de o persoană;

c. teama provocată de amenințarea cu un rău a unei persoane.

93. Consimțământul debitorului prin care recunoaște datoria sa față de creditor, dat ca urmare a amenințării sale cu vătămarea integrității corporale, este afectat de:

a. leziune;

b. *vis*;

c. nu este afectat de vreun viciu de consimțământ.

94. Actul juridic încheiat sub imperiul temerii reverențiare:

a. este valabil încheiat;

b. este anulabil, ca urmare a temerii reverențiare în care se găsește persoana;

c. dacă nu sunt îndeplinite cerințele violenței ca viciu de consimțământ, ce ar atrage anulabilitatea actului, cocontractantul va putea fi sancționat pentru abuz de drept.

95. Dacă una dintre părțile actului juridic profită de starea de necesitate în care s-a aflat cealaltă parte, actul juridic respectiv este susceptibil de anulare potrivit:

a. regulilor de la abuzul de drept;

b. regulilor de la leziune ca viciu de consimțământ;

c. regulilor de la violență ca viciu de consimțământ.

96. Actele de violență săvârșite de un terț, în condițiile în care cocontractantul actului juridic nu a cunoscut și nici nu ar fi trebuit să cunoască violența, deschid victimei violenței:

a. dreptul la o acțiune în anularea actului juridic;

b. dreptul la o acțiune în despăgubiri împotriva terțului sau a părții cocontractante;

c. dreptul la o acțiune în despăgubiri împotriva părții cocontractante.

BIBLIOTECA CENTRALĂ UNIVERSITARĂ

97. Violența viciu de consimțământ este aplicabilă:

a. actelor juridice unilaterale;

b. actelor juridice bilaterale sau plurilaterale;

c. doar actelor juridice cu titlu oneros, indiferent de numărul părților.

98. La 26 martie 2015, X a solicitat instanței de judecată constatarea nulității absolute a ofertei de donație autentificată la notarul de stat sub nr. 56 din 23 martie 1976, făcută Statului român, reprezentat prin Consiliul Popular al orașului B, cu privire la un imobil deținut în proprietate, în suprafață de 500 mp.

X a arătat că a încheiat oferta de donație sub imperiul violenței psihice exercitate de funcționarii fostului regim privind presiunea exercitată de fostele autorități comuniste preocupate de sistematizarea zonei și ridicarea de blocuri de locuințe, constând în amenințarea intrării cu buldozerele pe proprietatea sa.

Pârâtul Statul român a invocat excepția prescripției dreptului la acțiune, motivând că încetarea violenței exercitate de funcționarii fostului regim a avut loc începând cu 22 decembrie 1989, acțiunea putând fi exercitată în maximum 3 ani de la această dată.

Cu privire la cererea reclamantei, instanța de judecată:

a. admite excepția prescripției dreptului la acțiune invocată de pârât și, în consecință, respinge acțiunea;

b. respinge excepția prescripției dreptului la acțiune invocată de pârât ca neîntemeiată, întrucât oferta de donație este lovită de nulitate absolută;

c. pe fond, admite acțiunea, pe motiv de lipsă a consimțământului.

99. Aprecierea caracterului determinant, hotărâtor al temerii insuflate victimei violenței se realizează după:

a. un criteriu obiectiv, ca în dreptul privat roman, adică în raport de tipul abstract al omului cel mai curajos;

b. un criteriu subiectiv, ținând seama de vârsta, starea socială, sănătatea și caracterul celui asupra căruia s-a exercitat violența etc.;

c. în concret, judecătorul cauzei poate dispune de la caz la caz, în funcție de circumstanțele concrete ale speței deduse judecății.

100. Pentru existența violenței viciu de consimțământ, este necesară îndeplinirea cerinței privind:

a. caracterul determinant pentru încheierea actului juridic civil al temerii insuflate unei persoane;

b. să fie vorba de o amenințare legitimă;

c. între temere și amenințare să existe o legătură de tip cauză-efect, în sensul că temerea trebuie să fie consecința amenințării.

101. La data de 14 februarie 2013, X a solicitat obligarea lui Y la plata despăgubirilor în sumă totală de 227.500 de euro, în echivalent 978.000 RON, reprezentând lipsa de folosință a imobilului proprietatea sa, în suprafață utilă de 297,23 mp, ca urmare a deposedării abuzive, prin violență, calculată la prețul de 12 euro/mp, pe perioada 24 noiembrie 2006-3 mai 2012, precum și obligarea la plata

cheltuielilor de judecată. X a arătat că acțiunea în revendicare privind imobilul în cauză, introdusă la data de 25 noiembrie 2006, reprezintă un act de întrerupere a prescripției dreptului de a solicita despăgubiri.

Y s-a apărat, arătând că nu poate fi obligată la plata despăgubirilor reprezentând lipsa de folosință a imobilului, din moment ce X a fost pus în posesie prin procesul-verbal din 3 octombrie 2012, întocmit de către BEJ D.A., ca act de executare în procedura de îndeplinire silită a obligației debitoarei pârâte, astfel cum aceasta a fost stabilită prin sentința civilă pronunțată în acțiunea în revendicare.

Instanța de judecată:

a. admite în parte acțiunea, constatând că a intervenit prescripția dreptului material la acțiune pentru despăgubirile aferente perioadei 24 noiembrie 2006-14 februarie 2010, cu cheltuieli de judecată corespunzătoare pretențiilor admise;

b. admite acțiunea, deoarece Y a ocupat imobilul din anul 2006, ceea ce reprezintă o încălcare a dreptului de proprietate, prejudiciul creat constând în lipsirea proprietarului de exercițiul concret al dreptului de folosință pentru imobil, dar și de valorificarea tuturor beneficiilor materiale pe care folosința unui bun le poate asigura titularilor dreptului, astfel încât acordarea despăgubirilor pentru lipsa de folosință este pe deplin justificată, acestea fiind datorate de la data când proprietarul a fost împiedicat în exercitarea prerogativelor dreptului său de proprietate, respectiv din anul 2006, cu cheltuieli de judecată;

c. respinge acțiunea, deoarece reclamanta nu a dovedit deposedarea abuzivă, prin violență, a imobilului, pârâta a demonstrat că nu a folosit niciodată imobilul respectiv, iar introducerea acțiunii în revendicare nu este un act de întrerupere a prescripției.

102. În caz de violență, victima are la dispoziție:

a. o acțiune în nulitate relativă a actului juridic civil;

b. o acțiune în răspundere civilă delictuală;

c. cumulativ, atât o acțiune în nulitate relativă a actului juridic civil, cât și o acțiune în răspundere civilă delictuală.

103. Confirmarea unui contract anulabil pentru vicierea consimțământului prin violență:

a. implică, prin ea însăși, renunțarea la dreptul de a cere daune-interese;

b. nu implică, prin ea însăși, renunțarea la dreptul de a cere daune-interese;

c. se poate realiza doar prin renunțarea expresă la dreptul de a invoca nulitatea relativă a contractului anulabil, în fața instanței de judecată.

104. În cazul minorului, noțiunea de „pagubă suportată prin încheierea unui act juridic civil" se apreciază prin:

a. compararea prestațiilor ce rezultă din contractul a cărui parte este;

b. raportarea obligației asumate de minor la întreg patrimoniul său;

c. raportarea obligației asumate de minor la motivele încheierii actului juridic.

105. Viciul de consimțământ al leziunii presupune, atât în cazul minorului, cât și în cazul majorului, producerea unui prejudiciu:

a. moral;

b. intelectual;

c. material.

106. Actul juridic încheiat de minorul cu capacitate de exercițiu restrânsă are drept consecințe anularea acestuia și, prin urmare, restituirea prestațiilor sau, după caz, adaptarea contractului:

a. din cauza minorității (fiind o problemă ce ține de capacitatea civilă de exercițiu) și a leziunii ca viciu de consimțământ, în egală măsură;

b. nu atât din cauza minorității (din perspectiva capacității civile de exercițiu), cât mai ales din cauza leziunii ca viciu de consimțământ;

c. nu atât din cauza leziunii ca viciu de consimțământ, cât mai ales din cauza minorității (din perspectiva capacității civile de exercițiu).

107. Actul juridic de dispoziție încheiat de către minorul cu capacitate de exercițiu restrânsă, singur, fără dubla încuviințare prealabilă din partea ocrotitorului legal și a instanței de tutelă:

a. este valabil încheiat, cu condiția ca ocrotitorul legal și instanța de tutelă să confirme că actul juridic ce conține voința minorului este în beneficiul său;

b. este lovit de nulitate relativă, cu condiția să fie lezionar pentru minor;

c. este lovit de nulitate relativă, indiferent dacă este lezionar sau nu pentru minor.

108. Actul juridic încheiat de un minor este lezionar dacă sunt îndeplinite condițiile:

a. există o disproporție vădită de valoare între prestațiile părților;

b. una dintre părți profită de starea de nevoie, de lipsa de experiență ori de lipsa de cunoștințe a minorului;

c. este necesar și suficient ca disproporția de valoare să existe la data încheierii contractului.

109. Actul juridic de administrare încheiat de minorul cu capacitate de exercițiu restrânsă cu încuviințarea ocrotitorului legal, care a produs o pagubă materială minorului:

a. poate fi desființat pentru leziune;

b. nu poate fi desființat pentru paguba materială suferită de minor;

c. se poate angaja răspunderea ocrotitorului legal față de minor.

110. Pentru a fi lezionar, cerințele pe care trebuie să le îndeplinească actul juridic încheiat de minorul cu capacitate de exercițiu restrânsă fără încuviințarea ocrotitorului legal sunt:

a. să fie act juridic unilateral, cu titlu oneros;

b. să fie un act juridic de administrare;

c. să fie un act juridic păgubitor pentru minor, prin raportare la data cererii în anulare.

111. Partea al cărei consimțământ a fost viciat prin leziune are la dispoziție:

a. o acțiune în nulitate relativă a actului juridic încheiat;

b. o acțiune prin care solicită reducerea sau, după caz, mărirea uneia dintre prestații, cu daune-interese corespunzătoare prejudiciului cauzat;

c. indiferent de acțiunea pe care o formulează, instanța de judecată poate dispune, chiar și în lipsa consimțământului expres al acesteia, menținerea contractului, dacă cealaltă parte oferă fie reducerea propriei creanțe, fie majorarea propriei obligații.

BCU IAȘI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

112. Actul juridic susceptibil de a fi atacat pentru leziune în cazul majorului poate fi:

a. cu titlu gratuit, cu condiția ca una dintre părți să profite de starea de nevoie, de lipsa de experiență ori de cunoștințe a celeilalte părți;

b. consensual, formal sau real, cu condiția ca una dintre părți să profite de starea de nevoie, de lipsa de experiență ori de cunoștințe a celeilalte părți;

c. comutativ sau aleatoriu.

113. Poate fi atacat pentru leziune:

a. vânzarea unui drept litigios;

b. convenția de constituire a unui uzufruct viager;

c. contractul de asigurare.

114. Termenul de prescripție al acțiunii în anulare sau în reducerea obligațiilor pentru leziune este de:

a. un an de la data constatării leziunii;

b. 2 ani de la data încheierii contractului;

c. un an de la data încheierii contractului.

115. Invocarea nulității relative a contractului pe motiv de leziune ca viciu de consimțământ se poate face:

a. pe cale de acțiune;

b. pe cale de excepție, cu condiția ca dreptul la acțiune să nu fie prescris;

c. pe cale de excepție, chiar dacă dreptul la acțiune este prescris.

116. Dacă majorul al cărui consimțământ a fost viciat prin leziune solicită reducerea obligației sale (sau, după caz, mărirea prestației celeilalte părți):

a. este necesar ca leziunea să depășească jumătate din valoarea pe care o avea, la momentul încheierii contractului, prestația promisă sau executată de partea lezată;

b. nu este necesar ca leziunea să depășească jumătate din valoarea pe care o avea, la momentul încheierii contractului, prestația promisă sau executată de partea lezată;

c. nu este necesar ca disproporția de valoare între prestații să subziste până la data cererii de anulare.

117. Obiectul actului juridic civil este o condiție:

a. specială a actului juridic civil;

b. de validitate a actului juridic civil;

c. de fond a actului juridic civil.

118. În ceea ce privește obiectul actului juridic civil, sunt valabile următoarele aserțiuni:

a. trebuie să conțină o operațiune juridică determinată sau cel puțin determinabilă;

b. prestația părților trebuie să fie determinată sau cel puțin determinabilă la momentul executării;

c. obiectul derivat (bunul) trebuie să fie determinat sau cel puțin determinabil la momentul executării actului.

BUCHAREST UNIVERSITY LIBRARY

119. Obiectul actului juridic civil ce constă în bunuri determinate generic poate fi considerat ca determinabil la momentul încheierii sale:

a. prin stabilirea unor criterii de determinare ce se vor folosi în momentul executării actului juridic;

b. prin stabilirea precisă a valorii şi a cantităţii, fără să se precizeze însă calitatea;

c. prin stabilirea de către un terţ a valorii, cantităţii şi a calităţii.

120. X a încheiat un contract de vânzare cu nepotul fiului său A, la data de 12 noiembrie 2014, pentru imobilul situat în Bucureşti, str. Roşie nr. 1. X susţine că preţul arătat în contract nu a fost plătit, fiind menţionat în mod fictiv, nereal în cuprinsul contractului, conform înţelegerii secrete cu părinţii nepotului. Înţelegerea secretă ar fi constat în înlăturarea de la succesiune, pe calea actului aparent, a celuilalt fiu al reclamantului. X arată că nu a avut intenţia de a înstrăina dreptul de proprietate către nepotul său, ci a urmărit numai ca cel de-al doilea fiu al său să nu poată ataca actul în justiţie.

Ca urmare a unei supărări imense care i-a fost produsă de A în timpul sărbătorilor de iarnă, X poate promova, la data de 16 februarie 2015, în faţa instanţei de judecată:

a. o acţiune în constatarea nulităţii absolute a contractului pentru lipsa preţului;

b. o acţiune în rezoluţiunea contractului pentru neplata preţului;

c. o acţiune în simulaţie datorită existenţei înţelegerii secrete cu părinţii cumpărătorului.

121. SC Arc SRL a vândut, prin act autentic, un imobil neînscris în cartea funciară lui Y, la data de 9 august 2010, preţul de 25.000 de euro fiind achitat integral. La data de 8 septembrie 2011, SC Arc SRL a vândut acelaşi imobil lui Z, prin act autentic, preţul de 30.000 de euro fiind achitat integral. Z a îndeplinit formalităţile necesare înscrierii dreptului său de proprietate în cartea funciară. SC Arc SRL a fost radiată din registrul comerţului la data de 6 iulie 2012.

La data de 8 septembrie 2013, Y l-a chemat în judecată pe Z, solicitând instanţei de judecată să se constate că el este titularul dreptului de proprietate asupra imobilului respectiv, conform actului de dobândire, şi înscrierea în cartea funciară. Z s-a apărat, arătând că el este adevăratul proprietar, conform evidenţelor de carte funciară.

Instanţa de judecată:

a. admite acţiunea, Y fiind primul cumpărător al imobilului, printr-un contract de vânzare încheiat în mod valabil;

b. respinge acţiunea ca fiind îndreptată împotriva unei persoane fără calitate procesuală pasivă, Z fiind terţ faţă de contractul încheiat între Y şi SC Arc SRL;

c. respinge acţiunea, deoarece, în concursul dintre cei doi proprietari, legea îi acordă preferinţă celui care, cu bună-credinţă, a efectuat formalităţile privind înscrierea în cartea funciară.

122. În cazul unui contract încheiat între profesionişti care nu stabileşte preţul şi nici nu indică o modalitate pentru a-l determina:

a. contractul este lovit de nulitate absolută pentru că nu există preţ;

b. contractul este valabil încheiat, deoarece se presupune că părțile au avut în vedere prețul practicat în mod obișnuit în domeniul respectiv pentru aceleași prestații realizate în condiții comparabile sau, în lipsa unui asemenea preț, un preț rezonabil;

c. contractul este valabil încheiat, fiind stabilit de instanța de judecată dacă părțile nu cad de acord asupra întinderii prețului.

123. Există o cerință distinctă a obiectului contractului (cu referire la operațiunea juridică) de a fi:

a. moral;

b. licit;

c. determinat sau determinabil.

124. Succesiunea viitoare poate forma obiect doar:

a. pentru convenție;

b. pentru actul juridic unilateral care constă în acceptarea unei succesiuni;

c. pentru actul juridic unilateral care constă în renunțarea la succesiune.

125. Prin contractul încheiat la 4 octombrie 2014, X s-a obligat față de Y să îi vândă un camion de lemne, Y fiind cel căruia îi revenea sarcina de a pune la dispoziția lui X, în dimineața zilei de 5 octombrie 2014, mașina de transport. Deși X i-a cerut lui Y să trimită mașina după marfă prin notificarea expediată la data de 9 octombrie 2014, acesta nu și-a putut îndeplini obligația din motive medicale, fiind internat în spital din după-amiaza zilei de 4 octombrie 2014, timp de două săptămâni. În consecință, X a fost obligat să împacheteze lemnele în mod corespunzător și să le depoziteze, contra cost, la o unitate specializată. Ca urmare a incendiului produs la data de 28 octombrie 2014, toate lemnele au ars. X l-a chemat în judecată pe Y, solicitând obligarea acestuia la plata mărfii și a cheltuielilor de depozitare. Y s-a apărat, arătând că riscul pierii fortuite a bunurilor este suportat de înstrăinător, iar pentru plata cheltuielilor cu depozitarea el nu este răspunzător, motivele medicale împiedicându-l să își îndeplinească obligația privind asigurarea transportului.

Instanța de judecată:

a. admite acțiunea, deoarece riscul pieirii fortuite a bunului este suportat de creditor, dacă acesta a fost pus în întârziere de către debitorul obligației, iar cheltuielile de depozitare se înscriu în categoria cheltuielilor privind conservarea bunului;

b. admite în parte acțiunea, deoarece riscul pieirii fortuite a bunului este suportat de creditor, dacă acesta a fost pus în întârziere de către debitorul obligației, fără acordarea cheltuielilor cu depozitarea bunului, acestea din urmă neîncadrându-se în categoria cheltuielilor de conservare;

c. respinge acțiunea, deoarece Y nu este în culpă pentru neîndeplinirea obligației sale, motivele medicale invocate constituind o cauză exoneratoare de răspundere.

126. În ceea ce privește imposibilitatea obiectului actului juridic:

a. atunci când este absolută (obiectivă), obiectul actului juridic nu este posibil, iar sancțiunea care intervine constă în nulitatea absolută a actul juridic;

BABEȘ-BOLYAI UNIVERSITY LIBRARY

b. atunci când este relativă, obiectul actului juridic nu este posibil, iar sancțiunea care intervine constă în nulitatea relativă a actului juridic;

c. în caz de neexecutare culpabilă a obiectului imposibil de executat doar pentru debitor, se angajează răspunderea sa civilă.

127. Prin antecontractul de vânzare autentificat prin Încheierea nr. 145 din 12 noiembrie 2013, încheiat între pârâtul L., în calitate de promitent-vânzător, şi reclamanta SC C. SRL, în calitate de promitentă-cumpărătoare, s-a convenit să se vândă suprafața de 5.000 mp din suprafața totală de 17.042 mp, teren arabil situat în intravilanul loc. J., teren înscris în cartea funciară. Prețul stabilit drept echivalent al terenului a fost de 55.000 euro din care suma de 50.000 euro a fost virată în contul promitentului-vânzător în termen de 10 zile de la încheierea antecontractului, conform clauzelor acestuia.

Potrivit art. 7 din antecontract, transmiterea dreptului de proprietate şi intrarea în posesia terenului urmau să se efectueze după încheierea contractului de vânzare în formă autentică şi achitarea în întregime a prețului conform clauzelor care se vor stabili prin contractul de vânzare.

Prin cererea de chemare în judecată, reclamanta SC C. SRL a solicitat instanței de judecată constatarea nulității absolute a antecontractului de vânzare şi repunerea părților în situația anterioară, datorită faptului că obiectul contractului nu este determinat sau determinabil.

În soluționarea acțiunii, instanța de judecată apreciază ca legale următoarele aserțiuni:

a. datorită faptului că suprafața de 5.000 mp nu este localizată în interiorul celor 17.042 mp, se produce o confuzie între obiectul antecontractului şi cel al contractului de vânzare-cumpărare;

b. la momentul încheierii contractului de vânzare în baza promisiunii de vânzare este necesară o nouă manifestare de voință din partea promitentului, în sensul încheierii contractului, ocazie cu care părțile vor putea definitiva clauzele contractuale (inclusiv modalitatea de dezmembrare a terenului);

c. pentru determinarea obiectului terenului, în toate cazurile, este necesară indicarea vecinătăților.

128. Acțiunea prin care reclamantul solicită constatarea calității sale de proprietar, în baza convenției de vânzare-cumpărare încheiate la data de 10 septembrie 2009 cu pârâta, față de care s-a dispus ulterior deschiderea procedurii de insolvență, asupra apartamentului x din clădirea P. şi pronunțarea unei hotărâri care să țină loc de înscris autentic de vânzare-cumpărare pentru acest imobil, ca urmare a refuzului practicianului în insolvență de a încheia contractul, este de competența:

a. judecătoriei, prin raportare la valoarea obiectului cererii;

b. tribunalului, prin judecător-sindic, dar numai în măsura în care reclamantul invocă expres dispozițiile privind executarea antecontractelor arătate de legea specială aplicabilă debitorilor față de care s-a dispus deschiderea procedurii de insolvență;

c. tribunalului, ca instanță de drept comun, în temeiul principiului disponibilității părților în procesul civil.

129. Cerințele pe care trebuie să le îndeplinească un bun pentru a fi în circuitul civil pot fi:

a. să fie vorba de un bun care poate fi dobândit sau înstrăinat prin acte juridice civile;

b. să fie vorba de un bun care poate circula neîngrădit;

c. să fie vorba de un bun care poate circula, chiar dacă numai în condiții restrictive.

130. Încheierea actului juridic cu nesocotirea interdicției de înstrăinare a unui bun se sancționează cu:

a. nulitatea absolută a actului juridic;

b. nulitatea relativă a actului juridic;

c. dreptul la despăgubiri, în măsura în care s-a produs un prejudiciu.

131. În privința bunurilor scoase din circuitul civil, sunt valabile următoarele aserțiuni:

a. nu pot fi dobândite sau înstrăinate prin acte juridice civile;

b. nu pot constitui obiectul derivat al unui contract de concesiune;

c. nu pot constitui obiectul derivat al unui contract de închiriere.

132. X a încheiat cu Y un contract de locațiune, cu clauză penală constând în plata unei sume de 3000 de euro/lună în caz de nepărăsire a imobilului la termenul stipulat, prelungit succesiv prin trei acte adiționale, pe o durată de 6 luni fiecare. Având în vedere că Y nu a părăsit imobilul la expirarea perioadei de 6 luni aferente ultimului act adițional, X a solicitat instanței obligarea lui X la plata sumei convenite prin clauza penală, de la data expirării perioadei stabilite prin ultimul act adițional și până la părăsirea efectivă a imobilului. Y s-a apărat, arătând că a operat tacita relocațiune a contractului de locațiune, caz în care locatorul poate pretinde doar chiria stabilită de părți în cuprinsul contractului de locațiune.

Instanța de judecată:

a. admite acțiunea reclamantului, arătând că încheierea actelor adiționale împiedică prelungirea contractului prin tacita relocațiune, acesta fiind îndreptățit la plata sumelor derivând din clauza penală stabilită între părți;

b. respinge acțiunea reclamantului, deoarece numai de la momentul denunțării unilaterale a contractului de locațiune, astfel cum a fost reînnoit, fără termen, pot fi solicitate despăgubiri pentru lipsa de folosință a imobilului, până la data respectivă locatarul datorând exclusiv chiria convenită prin contract;

c. obligația locatarului de a elibera spațiul închiriat în termen de 15 zile de la expirarea contractului de locațiune are natura juridică a unei obligații de „a face", cu privire la care era necesară în mod evident punerea în întârziere a locatarului, în lipsă de stipulație contrară.

133. Când obiectul actului juridic constă într-o faptă, partea care se obligă poate promite:

a. fapta unei terțe persoane;

b. fapta sa proprie;

c. dacă părțile convin, fapta unei terțe persoane.

BCU CONSTANȚA UNIVERSITY LIBRARY

134. Motivul determinant al încheierii actului juridic:

a. se referă fie la însuşirile unei prestaţii, fie la calităţile unei persoane;

b. este concret şi variabil de la o categorie la alta de acte juridice;

c. este concret şi variabil, chiar în cadrul aceleiaşi categorii de acte juridice.

135. Cauza actului juridic:

a. constă în obiectivul urmărit de părţi la încheierea actului juridic;

b. constă în motivul care determină fiecare parte să încheie actul juridic;

c. este ulterioară efectului, în sensul că realizarea scopului propus este ulterioară momentului încheierii actului juridic.

136. Frauda la lege:

a. permite terţilor să promoveze o acţiune în nulitatea absolută sau o acţiune în rezoluţiunea/rezilierea actului juridic prin care se aduce atingere intereselor lor;

b. invalidează actul juridic pe care îl afectează, chiar dacă acesta reuneşte condiţiile esenţiale, de fond şi de formă, cerute pentru încheierea sa valabilă;

c. la fel ca şi în cazul dolului, pentru dovedirea fraudei la lege este suficientă dovedirea relei-credinţe a cel puţin uneia dintre părţile contractante.

137. În ceea ce priveşte existenţa cauzei, sunt valabile următoarele afirmaţii:

a. se apreciază prin raportare la momentul încheierii actului juridic, fiind necesar să subziste până la executarea acestuia;

b. dispariţia sau modificarea împrejurării care a determinat pe una dintre părţi să încheie actul juridic ridică problema anulării actului juridic pentru lipsa cauzei;

c. este legată de existenţa discernământului şi de cauza falsă.

138. Sancţiunea nulităţii absolute a cauzei ilicite intervine în temeiul legii în cazul în care:

a. cauza ilicită este comună părţilor actului juridic;

b. cauza ilicită nu este comună dacă cealaltă parte a cunoscut-o sau, după împrejurări, trebuia să o cunoască;

c. cauza ilicită nu este comună, dar numai una dintre părţi a urmărit un scop ilicit la încheierea contractului, iar cealaltă parte nu a cunoscut şi nici nu trebuia să cunoască această împrejurare.

139. Cu referire la legătura dintre obiectul şi cauza actului juridic civil, sunt valabile următoarele afirmaţii:

a. există situaţii în care obiectul actului juridic contravine normelor imperative, ordinii publice sau bunelor moravuri, iar cauza acelui act este licită şi morală;

b. există situaţii în care cauza actului juridic este ilicită sau imorală, iar obiectul acelui act este licit;

c. există situaţii în care obiectul actului juridic contravine normelor imperative, ordinii publice sau bunelor moravuri, iar cauza acelui act este ilicită şi imorală.

140. Legiuitorul prezumă într-un contract:

a. existenţa cauzei;

b. valabilitatea cauzei;

c. dovada cauzei.

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

141. În caz de litigiu, sarcina probei cauzei contractului revine întotdeauna:

a. reclamantului;

b. pârâtului;

c. celui care invocă lipsa sau nevalabilitatea cauzei.

142. Dacă părțile s-au învoit ca un contract să fie încheiat într-o anumită formă pe care legea nu o cere:

a. contractul se socotește valabil, chiar dacă forma nu a fost respectată;

b. contractul nu se socotește valabil, dacă forma nu a fost respectată;

c. contractul se socotește valabil, dacă forma nu a fost respectată în cazurile expres prevăzute de lege.

143. În privința formei *ad validitatem*, sunt valabile următoarele aserțiuni:

a. poate să fie numai legală, în sensul că părțile actului juridic civil nu au posibilitatea de a ridica, prin voința lor, forma unui act juridic civil care, potrivit legii, nu este solemn la rangul de condiție esențială pentru încheierea valabilă a actului juridic respectiv;

b. poate să fie nu numai legală, ci și voluntară, în sensul că părțile actului juridic civil au posibilitatea de a ridica, prin voința lor, forma unui act juridic civil care, potrivit legii, nu este solemn la rangul de condiție esențială pentru încheierea valabilă a actului juridic respectiv;

c. sancțiunea nerespectării formei voluntare (convenționale) constă în nevalabilitatea actului juridic civil.

144. Forma actului juridic civil este guvernată de principiul consensualismului, care reprezintă, la rândul său, o aplicare în această materie a:

a. principiului autonomiei de voință;

b. principiului voinței reale;

c. principiului bunei-credințe.

145. Rațiunile legiuitorului care stau la baza instituirii în mod exclusiv a formei *ad validitatem* pentru anumite acte juridice sunt și cele privind:

a. ușurarea sarcinii organului de jurisdicție în ceea ce privește stabilirea situației de fapt într-o speță determinată;

b. eliminarea eventualelor neclarități în exprimarea clauzelor actului juridic, ca urmare a implicării notarului public;

c. atenționarea părților asupra importanței anumitor acte juridice, ca urmare a perceperii legale și a altor taxe în mod distinct.

146. În cazul unui contract de credit încheiat sub semnătură privată, clauza prin care debitorul constituie un drept de ipotecă în favoarea creditorului:

a. trebuie urmată de încheierea contractului de ipotecă în formă autentică pentru a produce efecte juridice;

b. ca natură juridică, clauza constituie o obligație de a face;

c. nu este susceptibilă de executare silită în natură în nicio situație.

BIBLIOTECA CENTRALĂ UNIVERSITARY LIBRARY

147. Forma *ad validitatem* se caracterizează şi prin următoarele:

a. fiind un element constitutiv al actului juridic civil, se impune a fi respectată la încheierea actului juridic civil;

b. se consideră îndeplinită îndată ce părţile actului juridic civil şi-au manifestat în mod expres sau tacit voinţa;

c. caracterul solemn al fiecărui act juridic civil se asigură prin oricare dintre formele prevăzute în mod expres de către legiuitor, ceea ce exclude aplicarea sancţiunii nulităţii absolute.

148. Ca urmare a restituirii loturilor de teren către foştii proprietari, în temeiul Legii nr. 18/1991, cei 5 titulari ai dreptului de proprietate asupra loturilor aparţinând tarlalei din şoseaua S au constatat că acestea se suprapun pe o suprafaţă de 2.500 mp, motiv pentru care au încheiat un proces-verbal de grănițuire a suprafeţelor de teren pe care aceştia le deţin în proprietate, calificat expres ca fiind o tranzacţie extrajudiciară, prin intermediul căruia nu şi-au transmis şi nu au înstrăinat suprafeţe de teren, singurul scop urmărit fiind acela de a stabili limitele de hotar între proprietăţi şi de a preîntâmpina eventuale procese.

Ulterior încheierii procesului-verbal de grănițuire, vecinii au constatat că, datorită şi erorilor documentaţiei cadastrale existente, forma, întinderea şi vecinătăţile terenurilor lor au fost modificate, o parte dintre vecini ocupând părţi din proprietăţile celorlalţi.

Considerându-se prejudiciat cu aproximativ 1.500 mp teren, vecinul A:

a. invocă nulitatea absolută a procesului-verbal de grănițuire, în forma în care a fost încheiat între părţi, pe motiv că acesta nu a fost încheiat în formă autentică;

b. Procesul-verbal de grănițuire, în forma în care a fost încheiat între părţi, produce efecte constitutive sau translative de drepturi reale, de la data încheierii acestuia;

c. în situaţia în care grănițuirea s-a produs cu depăşirea limitelor proprietăţilor iniţiale ale părţilor semnatare ale procesului-verbal de grănițuire, părţile au încheiat, în realitate, veritabile acte de dispoziţie, care necesită respectarea formei autentice pentru încheierea lor valabilă.

149. Modalităţile prin care se asigură îndeplinirea formei *ad validitatem* de către părţi sunt:

a. încheierea actului juridic civil în formă autentică;

b. încheierea actului juridic civil în formă scrisă;

c. înregistrarea actului juridic civil în registrul unei autorităţi publice.

150. În situaţia în care legea pretinde forma *ad validitatem* pentru încheierea unei convenţii, iar aceasta se încheie prin corespondenţă:

a. intervine sancţiunea nulităţii absolute, deoarece convenţia nu se poate încheia prin corespondenţă, ci doar între persoane prezente;

b. executarea ofertei din partea destinatarului face de prisos analiza cerinţelor de formă;

c. atât oferta de a contracta, cât şi acceptarea ofertei trebuie să îndeplinească cerinţele de formă pretinse.

151. Forma *ad validitatem* presupune în mod obligatoriu:
a. cerința încheierii actului în formă autentică;
b. accesul la actul *per relationem*;
c. respectarea aceleiași forme pentru actul juridic care determină ineficiența actului juridic solemn valabil încheiat.

152. Autentificarea convenției matrimoniale este de competența:
a. notarului public;
b. judecătorului;
c. ofițerului de stare civilă.

153. Sancțiunea nerespectării formei *ad probationem* constă în:
a. de regulă, imposibilitatea dovedirii actului juridic cu un alt mijloc de probă;
b. imposibilitatea dovedirii actului juridic cu un alt mijloc de probă din categoria înscrisurilor;
c. nevalabilitatea actului juridic civil încheiat.

154. Este instituită forma *ad probationem*, cu caracter particular, pentru următoarele acte juridice:
a. contractul de vânzare;
b. contractul de arendare;
c. contractul de tranzacție.

155. Nerespectarea formei cerute pentru opozabilitate față de terți înseamnă că:
a. terțul interesat are posibilitatea de a ignora actul juridic invocat de părțile actului împotriva sa;
b. părțile nu au posibilitatea de a se prevala de drepturile izvorâte din acel act juridic față de terți;
c. deși părțile nu au posibilitatea de a se prevala de drepturile izvorâte din acel act juridic față de terți, totuși acel act juridic va produce toate efectele între ele.

156. Forma cerută pentru opozabilitate față de terți are caracter:
a. obligatoriu;
b. facultativ;
c. obligatoriu sau facultativ, în funcție de convenția părților.

157. Data certă a înscrisului sub semnătură privată, dobândită în oricare dintre modalitățile prevăzute de Codul civil, reprezintă o aplicație a:
a. formei *ad validitatem*;
b. formei *ad probationem*;
c. formei cerute pentru opozabilitate față de terți.

158. Termenul, ca modalitate a actului juridic civil, este:
a. un eveniment viitor și sigur ca realizare;
b. un eveniment viitor, dar lipsit de certitudine;
c. un eveniment viitor și posibil ca realizare.

BCU IAȘI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

159. Termenul extinctiv:

a. amână, până la împlinirea lui, stingerea dreptului subiectiv civil şi a executării obligaţiei corelative;

b. amână, până la împlinirea lui, începutul exercițiului dreptului subiectiv civil şi a executării obligaţiei corelative;

c. desemnează însăşi împlinirea scadenței obligaţiei corelative.

160. În materie de termen, regula conform căreia acesta este stipulat în favoarea debitorului poate fi înfrântă:

a. prin voința legiuitorului;

b. prin voința judecătorului;

c. prin voința părților.

161. Dacă termenul a fost fixat atât în favoarea debitorului, cât şi în favoarea creditorului, renunțarea la beneficiul termenului:

a. este imposibilă;

b. se poate face numai prin acordul ambelor părți;

c. se poate face prin hotărâre judecătorească.

162. Termenul de grație:

a. ca termen judiciar, se acordă de către o instanță judecătorească;

b. ca termen voluntar, se acordă de către creditor;

c. ca termen legal, se stabileşte prin lege.

163. Termenul de grație se poate acorda:

a. de către instanța de fond sau de către instanța de control judiciar;

b. cu consimțământul creditorului şi numai în favoarea debitorului, în considerarea situației sale patrimoniale, personale, socioafective etc.;

c. chiar fără a se ține cont de eventualele stipulații contrare din actul juridic.

164. Acordarea unui termen de grație debitorului de către instanța de fond are drept consecințe:

a. amânarea executării silite a obligației până la împlinirea lui;

b. amânarea executării silite a obligației până la decăderea debitorului din beneficiul termenului de grație;

c. împiedicarea compensației până la împlinirea lui sau până la decăderea debitorului din beneficiul termenului de grație.

165. Cererea privind stabilirea unui termen de către instanță:

a. se soluționează conform regulilor aplicabile cererii de chemare în judecată;

b. este prescriptibilă în termen de un an, care începe să curgă de la data încheierii contractului;

c. este prescriptibilă în termenul general de prescripție, care începe să curgă de la data încheierii contractului.

BUJOR CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

166. Termenul incert este:

a. un termen prin care se desemnează un eveniment viitor și sigur ca realizare, a cărui dată de împlinire nu este cunoscută în momentul încheierii actului juridic, deși împlinirea lui este sigură;

b. un termen prin care se desemnează un eveniment viitor și nesigur ca realizare, a cărui dată de împlinire nu este cunoscută în momentul încheierii actului juridic, iar împlinirea lui este nesigură;

c. un termen prin care se desemnează un eveniment a cărui întindere și realizare nu se cunosc în momentul încheierii actului juridic.

167. Executarea obligației înainte de împlinirea termenului suspensiv stipulat în favoarea (sau și în favoarea) debitorului de către acesta din urmă:

a. este considerată ca fiind o plată nedatorată, așa încât poate cere restituirea ei;

b. este privită ca o renunțare la beneficiul termenului suspensiv, care produce aceleași efecte ca și în cazul decăderii din beneficiul termenului suspensiv;

c. îi dă posibilitatea de a cere restituirea sumei reprezentând dobânda aferentă sumei plătite, pentru perioada cuprinsă între momentul plății și momentul în care urma să se împlinească termenul, dacă plătește înainte de termen o sumă care, potrivit actului juridic, nu era producătoare de dobânzi.

168. Dacă termenul a fost stabilit în favoarea (sau și în favoarea) creditorului:

a. debitorul nu poate să îl oblige pe creditor să primească plata înainte de scadență;

b. plata înainte de scadență presupune acordul ambelor părți (a debitorului și a creditorului);

c. debitorul face o plată valabilă înainte de scadență, așa încât nu poate cere restituirea ei.

169. Înainte de împlinirea termenului suspensiv, creditorul:

a. în actele juridice translative de proprietate, suportă riscul pieirii fortuite a bunului individual determinat, deoarece i-a fost transferată proprietatea asupra acestuia la momentul încheierii actului juridic translativ de proprietate;

b. nu poate cere plata de la debitor;

c. nu poate lua măsuri conservatorii asupra patrimoniului debitorului său.

170. Înainte de împlinirea termenului suspensiv:

a. creditorul nu este îndreptățit să intenteze acțiunea oblică împotriva debitorului său în nicio împrejurare;

b. este necesar să fie îndeplinită și cerința privitoare la insolvabilitatea debitorului pentru promovarea acțiunii oblice de către creditor;

c. creditorul este îndreptățit să intenteze acțiunea oblică împotriva debitorului său indiferent de împrejurări, fiind vorba de o simplă măsură de conservare.

171. În sistemul actual al Codului civil, condiția este un eveniment viitor și nesigur ca realizare:

a. de care depinde însăși existența actului juridic civil;

b. de care depinde nașterea sau desființarea obligației;

c. de care depinde eficacitatea sau desființarea obligației.

172. Condiția este prezumată relativ ca fiind rezolutorie ori de câte ori:
a. scadența obligațiilor principale nu poate fi stabilită cu certitudine;
b. scadența obligațiilor principale precedă momentul la care condiția s-ar putea îndeplini;
c. scadența obligațiilor principale este ulterioară momentului la care condiția s-ar putea îndeplini.

173. Clauza dintr-un contract de donație vizând întoarcerea bunurilor dăruite în patrimoniul donatorului, în cazul în care donatarul ar predeceda donatorului, este:
a. o condiție cazuală rezolutorie;
b. o condiție pur potestativă;
c. o condiție mixtă rezolutorie.

174. Condiția este cazuală când:
a. realizarea evenimentului depinde de hazard, de întâmplare;
b. realizarea evenimentului este independentă de voința părților;
c. realizarea evenimentului depinde de voința unei terțe persoane determinate.

175. Condiția este mixtă când:
a. realizarea evenimentului depinde atât de voința uneia dintre părți, cât și de voința unei persoane determinate sau nedeterminate;
b. realizarea evenimentului depinde atât de voința uneia dintre părți, cât și de voința unei persoane determinate;
c. realizarea evenimentului depinde atât de voința uneia dintre părți, cât și de voința unei persoane nedeterminate.

176. Este valabilă:
a. obligația asumată sub condiție suspensivă pur potestativă din partea creditorului și obligația asumată sub condiție rezolutorie pur potestativă din partea creditorului;
b. obligația asumată sub condiție rezolutorie pur potestativă din partea debitorului, chiar și în materie de donație, și obligația asumată sub condiție suspensivă pur potestativă din partea debitorului;
c. obligația asumată sub condiție (suspensivă sau rezolutorie) potestativă simplă, chiar dacă depinde de voința debitorului.

177. X a vrut să achiziționeze un imobil al cărui preț era stabilit la valoarea de 150.000 euro. Întrucât nu a dispus de banii necesari achitării integrale a prețului, a convenit cu Y, proprietarul imobilului, să încheie un antecontract de vânzare, în formă autentică, la data de 1 iunie 2012, și să rămână chiriașul acestuia până ce va putea achita întregul preț convenit, în rate sau integral, prețul trebuind să fie achitat integral până la data de 1 iulie 2015. În contract s-a prevăzut expres faptul că „în cazul în care cumpărătoarea promitentă efectuează plata anticipată a sumei de 150.000 euro, vânzătoarea promitentă se obligă să se prezinte în fața notarului public în vederea semnării contractului de vânzare autentic".

La finele antecontractului din data de 1 iunie 2012, părțile au inserat prin art. 7 clauza care stipulează că „prezentul antecontract intră în vigoare după derularea contractului de închiriere".

Între aceleași părți s-a și încheiat, la data de 22 iunie 2012, un contract de închiriere înregistrat la organele financiare având ca obiect același spațiu, pe o perioadă de 2 ani, dată de la care s-a achitat, pe baza acestui contract, chiria lunară de 1.166 euro, la zi.

În vederea achitării integrale și printr-o singură prestație a prețului de cumpărare stabilit și încheierea contractului notarial, X l-a somat pe Y, prin somația nr. 4 din 28 noiembrie 2012, emisă prin BEJ M., ca la data de 3 decembrie 2012 să se prezinte, prin reprezentant legal, la BNP D., în vederea încasării prețului de vânzare și semnarea contractului autentic, obligație care nu a fost îndeplinită de Y nici până în prezent.

În consecință, la data de 12 decembrie 2012, X l-a chemat în judecată pe Y, solicitând instanței ca, prin acțiunea pe care o va pronunța, să dispună obligarea pârâtului la încheierea contractului de vânzare privind imobilul menționat în formă autentică, iar, în subsidiar, pronunțarea unei hotărâri care să țină loc de act autentic.

Instanța de judecată:

a. consideră că art. 7 din antecontractul de vânzare are ca efect amânarea dreptului promitentei-cumpărătoare de a cere perfectarea contractului de vânzare, până la momentul îndeplinirii condiției suspensive privind ajungerea la termen a contractului de închiriere;

b. consideră că art. 7 din antecontractul de vânzare prevede expres dreptul promitentei-cumpărătoare la rezilierea contractului de închiriere, rezilierea urmând să intervină de drept în momentul semnării contractului autentic de vânzare;

c. având în vedere că promitenta-cumpărătoare nu a solicitat denunțarea unilaterală a contractului de închiriere cu respectarea condițiilor legale, respinge acțiunea ca prematur introdusă.

178. Atunci când părțile stabilesc că evenimentul nu trebuie să aibă loc într-un anumit termen:

a. obligația sub condiție pozitivă se socotește neîndeplinită dacă termenul a expirat fără ca evenimentul să fi avut loc;

b. obligația sub condiție negativă se socotește îndeplinită dacă termenul a expirat fără ca evenimentul să se fi produs;

c. realizarea sau nerealizarea condiției trebuie să fie posibilă, indiferent dacă aceasta este pozitivă sau negativă.

179. În cazul în care condiția a fost stipulată în interesul exclusiv al uneia dintre părți, atunci aceasta:

a. poate să renunțe unilateral la condiție, atât timp cât condiția nu s-a îndeplinit;

b. poate să renunțe unilateral la condiție, chiar și ulterior îndeplinirii condiției;

c. poate fi obligată de instanța de judecată să renunțe la condiție, anterior îndeplinirii acesteia.

180. Condiția imposibilă desființează actul juridic:

a. numai dacă este o condiție suspensivă care constituie însăși cauza actului juridic civil;

b. numai dacă este o condiție rezolutorie care constituie însăși cauza actului juridic civil;

c. indiferent dacă este o condiție suspensivă sau rezolutorie, cu condiția de a nu constitui însăși cauza actului juridic civil.

181. Acțiunea în constatarea îndeplinirii sau neîndeplinirii condiției:

a. este prescriptibilă în termen de 3 ani de la data încheierii actului juridic civil;

b. este prescriptibilă în termen de 3 ani de la momentul în care condiția s-a îndeplinit sau este sigur că nu se va îndeplini;

c. este imprescriptibilă extinctiv.

182. Regulile care guvernează efectele condiției sunt:

a. condiția afectează însăşi existența drepturilor subiective civile şi a obligațiilor civile corelative;

b. efectele condiției se produc, în principiu, retroactiv, adică momentul de la care sau până la care se produc este acela al îndeplinirii sau neîndeplinirii condiției;

c. efectele condiției se produc, în principiu, retroactiv, adică momentul de la care sau până la care se produc este chiar momentul încheierii actului juridic sub condiție.

183. Regula retroactivității efectelor condiției este:

a. imperativă, astfel încât nici părțile, nici instanța de judecată nu-i pot aduce modificări;

b. nu este imperativă, astfel încât părțile pot deroga, prin voința lor, de la aceasta, stabilind în mod tacit sau expres că efectele condiției se vor produce din momentul îndeplinirii sau neîndeplinirii evenimentului;

c. nu este imperativă, astfel încât părțile pot deroga, prin voința lor, de la aceasta, dar numai dacă prevăd expres că efectele condiției se vor produce din momentul îndeplinirii sau neîndeplinirii evenimentului.

184. De la regula caracterului retroactiv al efectelor condiției se poate deroga:

a. prin dispozițiile instanței de judecată;

b. în caz de forță majoră;

c. prin voința părților, de unde rezultă contrariul.

185. *Pendente conditione*, pieirea fortuită a bunului individual determinat ce constituie obiectul contractului de vânzare încheiat sub condiție suspensivă este suportată de:

a. vânzător, în calitate de debitor al obligației de predare a lucrului la împlinirea condiției;

b. cumpărător, în calitate de debitor al obligației de plată a prețului la împlinirea condiției;

c. ambele părți, dacă din cuprinsul contractului rezultă că s-au înțeles astfel.

186. Noțiunea *pendente conditione* semnifică:

a. intervalul de timp cuprins între momentul în care îndeplinirea sau neîndeplinirea condiției devine sigură şi momentul executării actului juridic civil;

b. intervalul de timp cuprins între momentul încheierii actului juridic şi momentul executării acestuia;

c. intervalul de timp cuprins între momentul încheierii actului juridic civil şi cel în care îndeplinirea sau neîndeplinirea condiției devine sigură.

UAIC IAŞI CENTRUL UNIVERSITAR LIBRARY

187. *Pendente conditione*, condiția suspensivă oferă creditorului și următoarele drepturi:

a. de a cere executarea obligației;

b. de a invoca compensația;

c. de a-și înscrie definitiv dreptul real imobiliar în cartea funciară.

188. *Pendente conditione*, creditorul unei obligații afectate de o condiție suspensivă are dreptul de a:

a. solicita și obține garanții personale și reale pentru creanța sa;

b. face acte de administrare sau de conservare asupra bunului;

c. culege fructele produse de bun.

189. *Pendente conditione*, debitorul unei obligații sub o condiție suspensivă poate:

a. să cedeze prin acte *inter vivos* sau prin acte *mortis causa* dreptul asupra bunului, care se transmite așa cum se găsește în patrimoniul său, adică afectat de condiție suspensivă;

b. face acte de administrare și de conservare asupra bunului;

c. constitui în favoarea unui terț sau în favoarea mai multor terți garanții în legătură cu bunul.

190. Dacă actul juridic este afectat de o condiție rezolutorie, *eveniente conditione*:

a. retroactivitatea condiției rezolutorii nu admite excepții;

b. îndeplinirea condiției rezolutorii determină consolidarea definitivă a actului juridic civil;

c. neîndeplinirea condiției rezolutorii determină desființarea cu efect retroactiv a actului juridic încheiat.

191. În ceea ce privește fructele produse de bunul ce formează obiectul actului juridic civil afectat de condiție, culese de cel care era îndreptățit anterior îndeplinirii condiției:

a. devin proprietatea dobânditorului, dacă condiția suspensivă s-a realizat, deoarece dreptul celui care a înstrăinat bunul dispare, cu efect retroactiv, la momentul îndeplinirii condiției suspensive;

b. reintră în proprietatea celui care a înstrăinat bunul, dacă condiția rezolutorie s-a realizat, deoarece părțile sunt obligate la restituirea prestațiilor efectuate;

c. rămân în proprietatea celui care le-a cules anterior îndeplinirii condiției, indiferent dacă condiția este suspensivă sau rezolutorie.

192. Sarcina în favoarea dispunătorului, ce urmează a fi prestată în timpul vieții acestuia, se poate institui:

a. numai prin donație;

b. numai prin testament;

c. fie prin donație, fie prin testament.

SCOALA CONTRACT UNIVERSITY LIBRARY

193. Sarcina este o modalitate specifică:
a. actelor juridice cu titlu gratuit, sub forma actelor dezinteresate şi a liberalităţilor;
b. exclusiv liberalităţilor;
c. actelor juridice solemne, necesar a fi încheiate în formă autentică, sub sancţiunea nulităţii absolute.

194. Efectele actului juridic grevat de sarcini privesc:
a. valabilitatea actului juridic, în caz de neexecutare a sarcinii;
b. eficacitatea actului juridic, în caz de neexecutare a sarcinii;
c. executarea actului juridic, în caz de neexecutare a sarcinii.

195. Sarcina în favoarea unei terţe persoane:
a. este o formă de manifestare a stipulaţiei pentru altul;
b. este o formă de manifestare a simulaţiei prin interpunere de persoane;
c. este o formă de manifestare a convenţiei de *porte-fort*.

196. Sunt supuse prescripţiei extinctive:
a. acţiunea prin care se solicită executarea sarcinii sau revocarea donaţiei pentru neexecutarea sarcinii, în termen de 3 ani de la data la care sarcina trebuia executată;
b. acţiunea în revocarea legatului pentru neexecutarea sarcinii, în termen de un an de la data la care sarcina trebuia executată;
c. acţiunea în constatarea îndeplinirii sau neîndeplinirii condiţiei, în termen de 3 ani de la data încheierii contractului.

197. Acţiunea prin care se solicită executarea sarcinii sau revocarea donaţiei pentru neexecutarea acesteia:
a. este supusă prescripţiei extinctive în termen de 3 ani de la data încheierii contractului;
b. este supusă prescripţiei extinctive în termen de un an de la data încheierii contractului;
c. este imprescriptibilă extinctiv.

198. În privinţa actului juridic afectat de modalitatea condiţiei:
a. condiţia operează de drept, instanţa judecătorească constatând numai efectele produse de realizarea sau nerealizarea condiţiei;
b. condiţia nu operează de drept, instanţa judecătorească stabilind, la cererea celui interesat, măsura în care s-au îndeplinit sau nu efectele condiţiei;
c. condiţia nu operează de drept, instanţa judecătorească stabilind, la cererea celui interesat, valabilitatea actului juridic încheiat.

199. În ceea ce priveşte acţiunea prin care se solicită executarea sarcinii sau revocarea donaţiei pentru neexecutarea acesteia:
a. este prescriptibilă în termen de un an de la data la care sarcina trebuia executată;
b. instanţa judecătorească constată doar îndeplinirea sau neîndeplinirea sarcinii de către cel gratificat, sarcina neafectând valabilitatea actului juridic civil, sancţiunea revocării operând de drept;
c. este de competenţa instanţei judecătoreşti, revocarea pentru neexecutarea sarcinii trebuind să fie cerută instanţei judecătoreşti.

200. Noțiunea de „efecte ale actului juridic civil" se referă la:
a. acțiunile sau inacțiunile la care sunt îndreptățite ori de care sunt ținute părțile;
b. prestațiile la care se angajează părțile;
c. drepturile subiective civile și obligațiile civile cărora actul juridic le dă naștere, le modifică sau le stinge.

201. Prin determinarea efectelor actului juridic civil se înțelege:
a. interpretarea drepturilor subiective civile și a obligațiilor corelative generate, modificate sau stinse;
b. stabilirea drepturilor subiective civile și a obligațiilor corelative generate, modificate sau stinse;
c. aplicarea principiilor care guvernează efectele actului juridic civil.

202. Probarea actului juridic civil reprezintă o fază:
a. prealabilă, dar nu neapărat obligatorie pentru stabilirea efectelor actului juridic civil;
b. prealabilă, dar obligatorie pentru stabilirea efectelor actului juridic civil;
c. care poate lipsi cu desăvârșire, în măsura în care efectele actului juridic respectiv sunt clar exprimate.

203. Interpretarea actului juridic civil poate avea ca scop:
a. necesitatea stabilirii și aplicării unei sancțiuni civile;
b. necesitatea stabilirii existenței actului juridic civil;
c. stabilirea înțelesului unei clauze a actului juridic civil.

204. Actul juridic civil atipic este guvernat de:
a. regulile speciale privitoare la contractul cu care se aseamănă cel mai mult, iar dacă acestea sunt insuficiente, se completează cu regulile generale în materie de acte juridice;
b. regulile generale în materie de acte juridice, iar dacă acestea sunt insuficiente, se completează cu regulile speciale privitoare la contractul cu care se aseamănă cel mai mult;
c. regulile generale în materie de acte juridice, iar dacă acestea sunt insuficiente, se completează cu regulile speciale privitoare la contractele cu care se aseamănă cel mai mult.

205. Regulile de interpretare stabilite de Codul civil au caracter:
a. supletiv;
b. imperativ;
c. fortuit.

206. Regula de interpretare a actului juridic civil *actus interpretandus est potius ut valeat quam ut pereat* înseamnă:
a. dacă o clauză este susceptibilă de a primi două înțelesuri, aceasta se interpretează în favoarea celui care se obligă;
b. clauzele îndoielnice se interpretează în sensul că se potrivesc cel mai bine naturii și obiectului actului juridic;
c. clauzele destinate să exemplifice sau să înlăture orice îndoială asupra aplicării contractului la un caz particular nu îi restrâng aplicarea în alte cazuri care nu au fost expres prevăzute.

UAIC CAROL I UNIVERSITY LIBRARY

207. Într-un contract de furnizare a energiei electrice, renegociat de patru ori, ca urmare a inițiativei de negociere promovată de către furnizor, având ca finalitate creșterea prețului energiei furnizate, părțile au convenit clauza contractuală constând în: „(...) anual, cu efecte de la 1 ianuarie, la cererea uneia dintre părți, se pot negocia prețul și condițiile contractuale. În această situație, dacă părțile nu cad de comun acord, contractul poate fi reziliat fără aplicarea calculului de compensație descris la art. 13 pct. 6 și 7". În următoarea procedură de negociere inițiată de către furnizor, consumatorul refuză să accepte prețul propus de furnizor și, în consecință, denunță unilateral contractul încheiat cu furnizorul. În litigiul intentat de către furnizor în vederea obligării consumatorului la plata de daune-interese, instanța de judecată apreciază ca valabile următoarele aserțiuni:

a. voința internă a părților contractante, prin inserarea acestei clauze, a fost de renegociere a prețului și a condițiilor contractuale, în sensul de *mutuus consensus*, eșecul acestor negocieri fiind asimilat de părți unui veritabil *mutuus dissensus*;

b. se reglementează un caz de denunțare unilaterală a contractului, exclusiv la îndemâna părții care inițiază negocierea pentru modificarea prețului sau a condițiilor contractuale, ulterior eșuării negocierilor;

c. oricare parte contractantă poate iniția renegocierea prețului și a condițiilor contractuale, derularea contractului în forma anterioară oferită de renegociere a contractului nefiind posibilă în lipsa acordului expres al părților în caz de eșec al negocierilor.

208. Dacă, după aplicarea regulilor de interpretare, contractul de adeziune rămâne neclar, atunci acesta se interpretează:

a. în favoarea celui care se obligă;

b. în favoarea creditorului;

c. împotriva celui care le-a propus.

209. Regula de interpretare *in dubio pro reo*, prevăzută de art. 1.269 alin. (1) C. civ., își găsește aplicare în privința legatului, în sensul că:

a. dacă îndoiala privește însăși existența legatului, aceasta va fi interpretată în favoarea moștenitorului legal;

b. dacă îndoiala privește numai întinderea legatului, aceasta va fi interpretată în favoarea legatarului și împotriva moștenitorului legal;

c. dacă îndoiala privește atât existența legatului, cât și întinderea acestuia, ea va fi interpretată în favoarea legatarului și a moștenitorului legal în egală măsură.

210. Interpretarea actului juridic civil poate avea ca scop:

a. dovedirea existenței actului juridic civil;

b. calificarea juridică a actului juridic civil;

c. stabilirea înțelesului unei sau unor clauze ale actului juridic civil.

211. Imperativul moral al respectării cuvântului dat justifică existența:

a. principiului irevocabilității actului juridic civil;

b. principiului *resoluto iure dantis, resolvitur ius accipientis*;

c. principiului *restitutio in integrum*.

212. Respectarea principiului *pacta sunt servanda* înseamnă că:

a. legiuitorul pune semnul egalității între lege și contract, deoarece, potrivit art. 1.270 alin. (1) C. civ.: „contractul (...) are putere de lege (...)";

b. numai părțile actului juridic civil sunt ținute de acesta, nu și instanța de judecată;

c. în măsura în care există clauze neclare, dacă ulterior interpretării acestora nu li se poate lămuri înțelesul, acestea dobândesc caracter facultativ pentru părțile actului juridic.

213. Se înscriu în categoria cazurilor de extindere a forței obligatorii a contractului:

a. tacita relocațiune;

b. reînnoirea contractului de arendare pentru aceeași durată, dacă niciuna dintre părți nu a comunicat cocontractantului, în scris, refuzul său cu cel puțin 6 luni înainte de expirarea termenului;

c. cazul în care legea recunoaște uneia dintre părțile actului juridic posibilitatea de a aduce modificări unilaterale actului respectiv.

214. Aplicarea principiului *pacta sunt servanda* este incompatibilă cu:

a. posibilitatea unei părți contractante de a modifica în mod unilateral prețul convenit în momentul încheierii contractului;

b. posibilitatea unei părți contractante de a modifica în mod unilateral clauza referitoare la modalitățile de plată a prețului;

c. posibilitatea unei părți contractante de a nu constitui garanțiile la care s-a obligat.

215. Fideiusiunea încetează la moartea fideiusorului:

a. numai dacă există stipulație expresă în acest sens;

b. chiar dacă există stipulație contrară;

c. și se transmite în patrimoniul moștenitorilor.

216. Clauza contractuală prin intermediul căreia părțile prevăd revizuirea efectelor contractului în cazul schimbării împrejurărilor avute în vedere în momentul încheierii sale:

a. reprezintă o simplă aplicare a teoriei impreviziunii în contractul respectiv;

b. reprezintă un simplu aspect al principiului libertății actelor juridice;

c. reprezintă un caz de extindere a forței obligatorii a contractului.

217. Într-un contract de mandat, moartea mandatarului poate fi considerată:

a. cauză de încetare a contractului;

b. caz de restrângere a forței obligatorii a contractului;

c. cauză de întrerupere a executării silite.

218. Moratoriul legal este un caz de:

a. extindere a forței obligatorii a contractului;

b. restrângere a forței obligatorii a contractului;

c. suspendare temporară a forței obligatorii a contractului.

BCU IASI CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

219. Tacita relocaţiune reprezintă:

a. un caz de restrângere a forţei obligatorii a contractului;

b. un caz de extindere a forţei obligatorii a contractului;

c. o aplicaţie a forţei obligatorii a contractului.

220. Teoria impreviziunii este aplicabilă, prin esenţa ei (ca regulă), următoarelor categorii de contracte:

a. bilaterale;

b. cu titlu oneros, comutative sau aleatorii;

c. cu executare *uno ictu*.

221. În cazul unui contract de vânzare, în care părţile au stipulat ca plata preţului să fie efectuată la 2 luni de la încheierea contractului, în considerarea creditului bancar preconizat a fi acordat cumpărătorului, neacordarea creditului bancar pe motiv de concediere a cumpărătorului pentru motive care nu ţin de persoana sa, la o lună de la data încheierii contractului:

a. în nicio situaţie nu poate produce niciun fel de consecinţă juridică asupra obligaţiilor asumate prin contractul valabil încheiat;

b. nefiind în prezenţa unui contract cu executare succesivă, evenimentul privitor la concediere nu produce efectele specifice teoriei impreviziunii;

c. teoria impreviziunii poate produce efecte juridice chiar dacă este vorba de un contract cu executare *uno ictu*.

222. Revizuirea efectelor contractului în caz de impreviziune poate avea loc:

a. în cazurile expres prevăzute de lege;

b. ca efect al pronunţării unei hotărâri judecătoreşti;

c. ca urmare a îndeplinirii condiţiei care afectează actul juridic civil.

223. Teoria impreviziunii îşi găseşte aplicabilitatea, cu îndeplinirea următoarelor condiţii:

a. schimbarea excepţională a împrejurărilor să intervină ulterior încheierii contractului;

b. schimbarea împrejurărilor, precum şi întinderea acestora nu puteau fi prevăzute de părţile contractului, în mod rezonabil, în momentul încheierii acestuia;

c. riscul schimbării împrejurărilor nu a fost asumat şi nici nu putea fi în mod rezonabil considerat ca asumat de către părţile contractului.

224. Soluţiile pe care le poate dispune instanţa de judecată sesizată cu o cerere de revizuire a efectelor contractului în caz de impreviziune sunt:

a. adaptarea contractului, pentru a distribui în mod echitabil între părţi pierderile şi beneficiile ce rezultă din schimbarea împrejurărilor;

b. suspendarea temporară a contractului, pe perioada şi în condiţiile pe care le stabileşte;

c. încetarea contractului, la momentul şi în condiţiile pe care le stabileşte.

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

225. În situația în care părțile au stipulat în contract o clauză ce prevede revizuirea efectelor contractului în cazul schimbării împrejurărilor avute în vedere în momentul încheierii, suntem în prezența:

a. aplicării teoriei impreviziunii;

b. aplicării principiului libertății actelor juridice;

c. aplicării principiilor efectelor actului juridic civil.

226. În ceea ce privește condiția negocierii adaptării rezonabile și echitabile a contractului din cadrul teoriei impreviziunii, sunt adevărate următoarele aserțiuni:

a. reprezintă, în realitate, o procedură obligatorie și prealabilă sesizării instanței de judecată;

b. în lipsa dovezilor privind îndeplinirea acestei condiții, cererea reclamantului se respinge ca neîntemeiată;

c. inițiativa aducerii la îndeplinire poate aparține și creditorului, sub acest aspect, dispoziția legală neavând caracter imperativ.

227. În materia liberalităților, în caz de impreviziune:

a. este reglementată în mod expres revizuirea condițiilor și a sarcinilor liberalității;

b. revizuirea poate fi dispusă doar de către instanța de judecată, la cererea beneficiarului liberalității sau a oricărei persoane interesate;

c. efectele revizuirii au caracter definitiv, nefiind posibil a se reveni la situația anterioară dispunerii revizuirii.

228. În materia liberalităților, cererea privind înlăturarea efectelor revizuirii:

a. poate fi introdusă de orice persoană interesată;

b. poate fi introdusă doar de autorul liberalității;

c. produce efecte *ex nunc*, de la data rămânerii definitive a hotărârii judecătorești.

229. În ceea ce privește dreptul de denunțare unilaterală a contractului:

a. acesta poate fi prevăzut sub formă de clauză de dezicere în contractele în care legea nu îl interzice expres;

b. denunțarea este permisă doar în cazul contractelor cu titlu oneros;

c. în cazurile în care dreptul de denunțare unilaterală nu este reglementat expres, contractului care nu cuprinde clauza privind dezicerea de contract nu i se poate pune capăt prin această modalitate.

230. În cazul existenței unui drept convențional de denunțare unilaterală a unui contract de vânzare în care părțile au stipulat doar prețul dezicerii de contract:

a. acesta poate fi exercitat oricând, anterior începerii executării contractului sau ulterior acestui moment;

b. denunțarea produce efecte de la momentul comunicării ei către cealaltă parte, chiar înainte de plata prețului dezicerii sau ulterior acestui moment;

c. denunțătorul contractului este obligat să respecte condiția privind acordarea unui termen rezonabil de preaviz, anterior momentului de la care denunțarea își va produce efectele.

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

231. Dreptul de denunțare unilaterală este compatibil (posibil de prevăzut) cu:
a. contractele cu executare succesivă;
b. contractele cu executare continuă;
c. contractele cu executare *uno ictu*.

232. Titularul dreptului de denunțare unilaterală a contractului poate fi:
a. în contractele bilaterale, fiecare dintre părțile contractului;
b. în contractele unilaterale, partea care și-a asumat obligațiile;
c. în contractele unilaterale, partea care are calitatea de creditor.

233. Regula conform căreia „denunțarea nu produce efecte în privința prestațiilor executate sau care se află în curs de executare", prevăzută de art. 1.276 alin. (2) C. civ., are caracter:
a. de recomandare;
b. imperativ;
c. supletiv.

234. Promisiunea publică de recompensă este:
a. irevocabilă;
b. susceptibilă de revocare;
c. susceptibilă de revocare în termen de un an de la data la care a fost făcută publică.

235. În iulie 2013, X a dat un anunț într-un ziar local prin care a oferit o recompensă în sumă de 500 de lei celui care îi găsește câinele pierdut și îl aduce la adresa indicată teafăr și nevătămat. Participând la o emisiune radio, la un post local, cam la o lună de la dispariția câinelui, X a mărturisit că a renunțat la orice speranță în găsirea câinelui. În octombrie 2014, A i-a predat câinele, dar X a refuzat să ofere recompensa promisă.
În caz de litigiu, instanța de judecată:
a. va admite acțiunea lui A, pe motiv că acesta este cel care a executat prestația, X fiind obligat să facă plata;
b. va respinge acțiunea lui A, considerând că promisiunea publică de recompensă a fost revocată de către X în cadrul emisiunii la radio la care a participat;
c. va respinge acțiunea lui A ca fiind prescrisă, acțiunea în despăgubiri putând fi introdusă în termen de un an de la data efectuării promisiunii publice de recompensă.

236. Mărturisirea, ca act juridic unilateral:
a. este irevocabilă;
b. este o excepție de la irevocabilitatea actelor juridice unilaterale, fiind revocabilă dacă este afectată de oricare dintre viciile de consimțământ;
c. este o excepție de la irevocabilitatea actelor juridice unilaterale, fiind revocabilă numai pentru eroare de fapt sau de drept.

237. Actul juridic civil:
a. poate fi invocat de către una dintre părți față de un terț, ca titlu de dobândire a unui drept real sau de creanță;

BCU "ȘTEFAN CEL MARE" UNIVERSITY LIBRARY

b. poate servi ca temei legal pentru justificarea măririi patrimoniului unei părți, putând fi opus oricărui terț care ar introduce o acțiune în îmbogățire fără justă cauză împotriva uneia dintre părțile actului juridic;

c. este opozabil și terțelor persoane străine de el, dar numai în privința drepturilor ce revin părților actului juridic.

238. Pornind de la împrejurarea că actul juridic este considerat ca un simplu fapt juridic față de terți, rezultă că:

a. dacă terțul împiedică pe una dintre părțile actului juridic să execute obligația care îi revine din acel act, atât terțul, cât și părțile actului respectiv răspund contractual pentru eventualele prejudicii provocate;

b. dacă terțul încalcă un drept ce aparține unei părți dintr-un act juridic, atât terțul, cât și părțile actului respectiv răspund contractual pentru eventualele prejudicii provocate;

c. atunci când are interesul să se prevaleze de un act juridic la care nu a fost parte, terțul nu are restricții pe teren probator pentru a face dovada acelui act juridic.

239. De regulă, opozabilitatea față de terți a unui act juridic:

a. nu este supusă vreunei formalități;

b. este condiționată de respectarea anumitor formalități;

c. se produce de drept, la momentul încheierii actului juridic civil.

240. Dreptul de a invoca un act juridic pentru a cere executarea obligației sau obligațiilor la care actul a dat naștere este aplicabil:

a. raporturilor juridice dintre părțile actului juridic (fiind vorba de opozabilitatea actului juridic);

b. raporturilor juridice dintre părțile actului juridic sau dintre succesorii părților actului juridic (fiind vorba de opozabilitatea actului juridic);

c. raporturilor juridice stabilite între una dintre părțile actului juridic și succesorii celeilalte părți (fiind vorba de opozabilitatea actului juridic).

241. În raport cu un anumit act juridic civil, un subiect de drept civil:

a. se poate plasa în categoria părților, în categoria avânzilor-cauză și în categoria terților;

b. se plasează obligatoriu fie în categoria părților, fie în categoria avânzilor-cauză, fie în categoria terților;

c. în temeiul libertății sale de voință, poate să nu se plaseze nici în categoria părților, nici în categoria avânzilor-cauză și nici în categoria terților.

242. Din punct de vedere juridic, noțiunea de „parte" a actului juridic civil:

a. desemnează numai persoana care încheie direct și personal un anumit act juridic;

b. este formată dintr-o singură persoană fizică sau juridică care a participat la încheierea actului juridic;

c. desemnează chiar și pe autorul actului juridic unilateral.

243. X și Y, căsătoriți, au fost lăsați de prietenul lor Z să locuiască în apartamentul său din București, pe perioada studiilor universitare. Datorită situației materiale dificile, X a fost de acord ca T, coleg de grupă, să vină să locuiască într-una

din cele două camere ale imobilului, perfectând înțelegerea cu acesta printr-un contract de locațiune încheiat în formă scrisă și înregistrat la organele fiscale, cu obligația de plată lunară a chiriei în sumă de 200 euro, pentru cei 3 ani cât mai aveau până la terminarea facultății.

Ca urmare a înștiințărilor vecinilor privind neplata cheltuielilor comune de întreținere a apartamentului pe o perioadă de 4 luni de zile, Z s-a decis să le ceară lui X și Y să părăsească imobilul, ocazie cu care a descoperit că are, în drept, un chiriaș.

Față de Z, contractul de locațiune încheiat între X și Y (locatori) și T (locatar):

a. nu produce nici un efect juridic, Z fiind îndreptățit să ceară evacuarea acestora;

b. este opozabil și acesta este obligat să respecte termenul locațiunii;

c. poate fi rezoluționat pentru neplata cheltuielilor comune de întreținere.

244. Atunci când obiectul acțiunii constă în repararea prejudiciului pretins a fi fost cauzat reclamantului prin sancționarea sa contravențională repetată și neîntemeiată, cu referire la procesele de anulare a actelor de constatare a contravențiilor pe seama sa, suntem în prezența:

a. unui litigiu de drept civil în care părțile se află pe poziție de egalitate juridică, competența aparținând judecătoriei;

b. unui litigiu de drept public, deoarece una dintre părțile litigiului este o autoritate publică, competența de soluționare aparținând tribunalului, secția de contencios administrativ și fiscal;

c. unui litigiu de drept public, deoarece competența materială a judecătoriei este limitată la verificarea legalității și temeiniciei proceselor-verbale de constatare și sancționare a contravențiilor, hotărând exclusiv asupra sancțiunii și despăgubirilor stabilite prin acestea, tribunalul fiind competent să soluționeze acțiunile având ca obiect repararea prejudiciului cauzat printr-un act administrativ emis de autoritățile publice locale și județene.

245. În privința succesorilor universali și succesorilor cu titlu universal:

a. se diferențiază sub aspect cantitativ, în funcție de vocația de a dobândi întreg patrimoniul sau numai o fracțiune din acesta, formând fiecare în parte câte o categorie de avânzi-cauză distinctă;

b. dobândesc calitatea de având-cauză prin raportare la vocația de a dobândi întreg patrimoniul sau numai o fracțiune din acesta;

c. dobândesc calitatea de având-cauză prin raportare la dobândirea efectivă a întregului patrimoniu sau numai a unei fracțiuni din acesta.

246. Calitatea de având-cauză a succesorului cu titlu particular se apreciază:

a. în raport cu actele juridice anterioare ale autorului, referitoare la același drept sau bun, încheiate cu alte persoane;

b. în raport cu alte acte juridice încheiate de autorul său cu alte persoane și care nu au legătură cu dreptul subiectiv dobândit;

c. în raport cu actul juridic prin care a dobândit un anumit drept subiectiv.

247. Are calitatea de succesor universal:

a. persoana care dobândește întregul obiect al contractului de vânzare;

b. moștenitorul rezervatar;

c. cesionarul.

248. Pentru a dobândi calitatea de având-cauză, trebuie să fie îndeplinite şi următoarele cerințe:

a. indiferent dacă participă sau nu la încheierea actului juridic, este obligatoriu ca acesta să îi profite sau, după caz, să fie ținută în a suporta consecințele acelui act din cauza legăturii sale juridice cu una dintre părțile acelui act juridic;

b. drepturile şi obligațiile care îi revin să decurgă din actul juridic respectiv;

c. actul juridic să îndeplinească cerințele privitoare la forma pentru opozabilitate față de terți.

249. Dobânditorul unui anumit drept are calitatea de având-cauză numai dacă sunt îndeplinite următoarele cerințe:

a. să fie vorba de drepturi şi obligații strâns legate de dreptul subiectiv dobândit;

b. să fie vorba de acte juridice anterioare sau ulterioare încheiate de autorul lui cu alte persoane şi referitoare la acelaşi drept sau bun;

c. actul juridic față de care urmează a se stabili calitatea de având-cauză sau de terț a succesorului cu titlu particular să îndeplinească cerințele privitoare la forma pentru opozabilitate față de terți.

250. Încetarea calității de având-cauză ai succesorilor universali sau cu titlu universal față de anumite acte juridice încheiate de autorul lor este posibil a se realiza:

a. numai prin voința autorului;

b. nu este posibil în niciun caz;

c. chiar şi prin lege.

251. Producerea efectelor unui act juridic față de avânzi-cauză se justifică pe următoarele principii de drept:

a. *nemo plus iuris ad alium transferre potest quam ipse habet*;

b. *res inter alios acta, aliis neque nocere, neque prodesse potest*;

c. *resoluto iure dantis, resolvitur ius accipientis.*

252. În calitate de avânzi-cauză ai debitorului lor, creditorii chirografari:

a. sunt obligați să respecte actele juridice patrimoniale ale debitorului lor, chiar dacă determină mărirea sau micşorarea patrimoniului acestuia;

b. au un drept de „gaj general" asupra bunurilor prezente şi viitoare ale debitorului lor, ceea ce înseamnă că beneficiază de o garanție reală în vederea asigurării creanței lor;

c. pot înlătura opozabilitatea actelor juridice încheiate de debitor în frauda intereselor lor prin acțiunea revocatorie, prin acțiunea oblică sau prin acțiunea în declararea simulației.

253. Actul juridic inclus în cadrul excepțiilor de la principiul relativității efectelor actului juridic civil este:

a. un act juridic care dă naştere la drepturi subiective direct în favoarea altei persoane decât aceea sau acelea care l-au încheiat;

b. un act juridic care dă naştere la obligații în sarcina altei persoane decât părțile lui;

c. un act juridic interpus între partea sau părțile care l-au încheiat şi persoana în favoarea, respectiv în sarcina căreia s-au născut drepturile sau obligațiile respective.

BIBLIOTECA CENTRALĂ UNIVERSITARĂ

254. Opozabilitatea față de terți a actului juridic civil:
a. reprezintă o excepție de la principiul relativității efectelor actului juridic civil;
b. nu reprezintă o excepție de la principiul relativității efectelor actului juridic civil;
c. înseamnă numai că terțelor persoane nu le este permis să aducă atingere drepturilor subiective născute în favoarea părților actului juridic civil.

255. Dreptul subiectiv civil se naşte în patrimoniul terțului beneficiar:
a. cu consimțământul tacit sau expres al terțului beneficiar;
b. prin efectul legii;
c. numai prin voința părților actului juridic.

256. Obligația împrumutatului de a încheia un contract de asigurare a imobilului ipotecat ca urmare a contractării unui credit ipotecar:
a. are caracter de sine stătător;
b. se naşte ca efect al încheierii contractului de împrumut;
c. se naşte în temeiul legii.

257. Dreptul terțului beneficiar din stipulația pentru altul grefată pe contractul de asigurare a imobilului ipotecat ca urmare a contractării unui credit ipotecar se naşte prin voința:
a. creditorului ipotecar;
b. împrumutatului;
c. promitentului.

258. Ca efect al încheierii contractului în folosul unei terțe persoane, consolidarea dreptului subiectiv în patrimoniul terțului beneficiar:
a. are loc direct şi definitiv în patrimoniul acestuia, fără a trece vreun moment în patrimoniul stipulantului;
b. este condiționată de acceptarea acestui drept de către terțul beneficiar;
c. neacceptarea stipulației are caracterul unei condiții rezolutorii.

259. Părțile contractante ale stipulației pentru altul sunt:
a. stipulantul, promitentul şi terțul beneficiar;
b. stipulantul şi promitentul;
c. promitentul şi terțul beneficiar.

260. Este necesar ca terțul beneficiar din cadrul stipulației pentru altul:
a. să fie o persoană determinată sau cel puțin determinabilă la data executării obligației de către promitent;
b. să existe la momentul încheierii stipulației;
c. să aibă capacitate deplină de exercițiu.

261. În situația în care terțul beneficiar nu îndeplineşte condițiile legale pentru a deține această calitate, stipulația pentru altul profită:
a. stipulantului, fără a agrava însă sarcina promitentului;
b. promitentului, care se vede liberat de obligația asumată;
c. moştenitorilor terțului beneficiar.

262. Ca efect al stipulației pentru altul:

a. terțul beneficiar dobândește dreptul de a cere direct promitentului executarea obligației;

b. terțul beneficiar dobândește dreptul ca urmare a legăturii sale juridice cu cel puțin una dintre părțile contractante ale stipulației;

c. neacceptarea stipulației de către terțul beneficiar duce la stingerea raporturilor juridice dintre stipulant și promitent.

263. În privința raporturilor juridice dintre stipulant și promitent, sunt valabile următoarele aserțiuni:

a. cauzele de nulitate a contractului dintre stipulant și promitent nu afectează validitatea stipulației pentru altul grefate pe contractul dintre cei doi, deoarece stipulația pentru altul este un mecanism juridic propriu, cu o identitate proprie;

b. dreptul stipulantului de a pretinde executarea obligației asumate în folosul terțului beneficiar izvorăște din mecanismul stipulației pentru altul;

c. neexecutarea obligației asumate de către promitent în favoarea terțului beneficiar oferă stipulantului dreptul de a solicita rezoluțiunea (rezilierea) contractului sau de a invoca excepția de neexecutare a acestuia numai dacă contractul pe care se grefează stipulația pentru altul este sinalagmatic.

264. În ceea ce privește raporturile dintre stipulant și terțul beneficiar, sunt valabile următoarele aserțiuni:

a. între stipulant și terțul beneficiar nu există raporturi juridice născute din stipulația pentru altul;

b. este posibil ca între stipulant și terțul beneficiar să nu existe vreo legătură juridică sau aceștia să fie legați printr-o relație contractuală, dar care nu are nicio legătură cu stipulația pentru altul;

c. acestea sunt guvernate de regulile specifice stipulației pentru altul.

265. Acceptarea stipulației de către terțul beneficiar se poate face:

a. în timpul vieții sale sau ulterior, de către moștenitorii săi, dacă dreptul de acceptare nu s-a prescris;

b. în timpul vieții promitentului, chiar dacă după decesul stipulantului;

c. și după decesul stipulantului sau al promitentului.

266. În ceea ce privește dreptul terțului de a accepta sau nu stipulația:

a. neacceptarea de către terț a stipulației are valoarea unei condiții rezolutorii;

b. până la momentul la care terțul își exprimă voința, acceptarea (ca posibilitate de îndeplinire, în sens pozitiv) de către terț a stipulației poate fi privită ca având valoarea unei condiții suspensive;

c. *pendente conditione*, dreptul terțului afectat de o condiție rezolutorie se desființează cu efect retroactiv.

267. Consecințele manifestării de voință în sensul acceptării sau neacceptării stipulației de către terțul beneficiar pot fi:

a. dreptul terțului beneficiar este considerat că nu a existat niciodată, din momentul în care și-a exprimat voința în sensul neacceptării stipulației;

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

b. dreptul terțului beneficiar de a accepta stipulația are caracter patrimonial, ceea ce înseamnă că se transmite moștenitorilor;

c. în caz de deces al stipulantului anterior exprimării voinței terțului beneficiar privind acceptarea sau neacceptarea stipulației, acesta intră în concurs cu moștenitorii stipulantului sau cu creditorii chirografari ai acestuia.

268. În caz de neexecutare a obligației asumate în favoarea terțului beneficiar de către promitent, terțul beneficiar:

a. poate să îl acționeze în justiție pe promitent, cerând executarea obligației corelative dreptului său;

b. poate solicita angajarea răspunderii contractuale a părților contractante;

c. nu are la dispoziție niciun mijloc legal, deoarece nu are calitatea de parte în stipulația încheiată între stipulant și promitent.

269. În situația în care terțul beneficiar solicită în instanță obligarea promitentului la executarea obligației asumate prin intermediul stipulației:

a. promitentul poate invoca împotriva terțului beneficiar orice apărări care ar fi în măsură să ducă la paralizarea dreptului acestuia;

b. promitentul poate invoca împotriva terțului beneficiar numai apărările de fond pe care le-ar putea opune stipulantului;

c. promitentul poate invoca împotriva terțului beneficiar numai apărările întemeiate pe contractul care cuprinde stipulația.

270. În privința posibilității legale de revocare a stipulației pentru altul:

a. dreptul de a revoca stipulația revine exclusiv părților contractante;

b. dreptul de a revoca stipulația poate fi exercitat de titular doar în timpul vieții sale;

c. dacă promitentul are interes să execute stipulația, atunci aceasta poate fi revocată de stipulant doar cu acordul promitentului.

271. Situația avânzilor-cauză:

a. reprezintă o excepție reală de la principiul relativității efectelor actului juridic;

b. nu reprezintă o excepție reală de la principiul relativității efectelor actului juridic;

c. reprezintă o excepție de la principiul opozabilității față de terți a actului juridic civil.

272. Convenția de *porte-fort*:

a. nu reprezintă o excepție reală de la principiul relativității efectelor actului juridic;

b. terțul devine obligat ca urmare a contractului încheiat între părțile convenției de *porte-fort*;

c. terțul se poate obliga personal sau prin reprezentant la executarea obligației prin convenția de *porte-fort*.

273. În cazul persoanei incapabile, reprezentarea este:

a. legală, deoarece împuternicirea de a reprezenta izvorăște din lege;

b. judiciară, deoarece incapabilul este reprezentat de tutore, acesta din urmă fiind desemnat de către instanța de tutelă;

c. convențională, în cazurile anume prevăzute de lege.

274. În ceea ce privește autocontractul:

a. este sancționat cu nulitatea relativă, din motive de protecție instituite de legiuitor în legătură cu împuternicirea de a reprezenta dată reprezentantului;

b. nulitatea relativă poate fi cerută de oricare dintre părțile autocontractului, fără excepții, fiind aplicabilă la cererea celui îndreptățit ori de câte ori suntem în prezența contractului cu sine însuși sau a dublei reprezentări;

c. sancțiunea nulității relative poate fi invocată în termenul special de prescripție de un an, care curge de la data la care reprezentatul a luat la cunoștință sau trebuia să ia la cunoștință de încheierea contractului de către reprezentant.

275. Reprezentarea presupune întrunirea cumulativă a următoarelor condiții:

a. împuternicirea de a reprezenta și voința valabilă a reprezentantului;

b. împuternicirea de a reprezenta, intenția de a reprezenta și voința valabilă a reprezentantului;

c. împuternicirea de a reprezenta și intenția de a reprezenta.

276. Ratificarea unui act juridic încheiat în lipsa ori cu depășirea împuternicirii de a reprezenta:

a. este actul juridic unilateral prin care reprezentatul înlătură ineficacitatea unui act juridic încheiat în lipsa ori cu depășirea împuternicirii de a reprezenta și devine astfel parte în actul juridic pe care îl ratifică;

b. nu presupune consimțământul celui care a încheiat actul juridic în numele altuia, dar presupune consimțământul terțului cu care s-a contractat;

c. valabilitatea ratificării se apreciază în raport cu persoana ratificantului și a terțului.

277. Prin intermediul ratificării:

a. efectele la care dă naștere actul juridic ratificat se consolidează retroactiv;

b. retroactivitatea se răsfrânge asupra părților, succesorilor acestora și terților de la data la care a fost săvârșită;

c. retroactivitatea nu se răsfrânge asupra terților, față de care ratificarea operează numai de la data la care a fost săvârșită.

278. În ceea ce privește ratificarea actului juridic încheiat în lipsa ori cu depășirea împuternicirii de a reprezenta:

a. cel care a încheiat contractul în calitate de reprezentant poate acorda persoanei în numele căreia s-a încheiat actul juridic un termen rezonabil pentru a ratifica acel act juridic;

b. expirarea termenului rezonabil acordat persoanei în numele căreia s-a încheiat actul juridic, în lipsa ori cu depășirea împuternicirii de a reprezenta, fără ca ratificarea să se fi produs, determină decăderea acesteia din dreptul de a mai ratifica acel act;

c. dacă terțul contractant și persoana care a încheiat contractul în calitate de reprezentant convin desființarea contractului la o anumită dată, persoana în numele căreia s-a încheiat actul juridic poate ratifica acel act până la împlinirea acelei date.

279. Dacă reprezentantul nu aduce la cunoştinţa terţului cocontractant intenţia sa de a reprezenta pe cineva, atunci:

a. reprezentantul devine parte în actul juridic pe care îl încheie fără a aduce la cunoştinţa terţului intenţia sa de a reprezenta pe cineva;

b. în calitate de parte, reprezentantului îi revin drepturile şi este ţinut în a executa obligaţiile ce decurg din actul juridic pe care l-a încheiat;

c. suntem în prezenţa unui act juridic încheiat pe seama reprezentatului, dar nu şi în numele acestuia, ci în numele reprezentantului.

280. La încetarea puterilor încredinţate, reprezentantul:

a. poate reţine drept garanţie a creanţelor sale asupra reprezentatului înscrisul care constată puterile ce i-au fost încredinţate până la plata efectivă a acestor creanţe;

b. este obligat să remită reprezentatului înscrisul care constată puterile ce i-au fost încredinţate, creanţele sale asupra reprezentatului, fiind obligat să le dovedească;

c. poate să ceară de la reprezentat doar o copie a înscrisului care constată puterile ce i-au fost încredinţate, certificată de acesta, cu menţiunea că puterea de reprezentare a încetat.

281. Reglementarea acţiunilor directe se întâlneşte în cazul:

a. contractului de mandat;

b. contractului de locaţiune;

c. contractului de antrepriză.

282. Acţiunile directe reprezintă o excepţie aparentă de la principiul relativităţii efectelor actului juridic civil, deoarece:

a. posibilitatea reclamantului de a pretinde un drept subiectiv, invocând un act juridic la care nu este parte, izvorăşte din lege;

b. posibilitatea reclamantului de a pretinde un drept subiectiv, invocând un act juridic la care nu este parte, se naşte chiar din acel act juridic;

c. posibilitatea reclamantului de a pretinde un drept subiectiv, invocând un act juridic la care nu este parte, se naşte fie din lege, fie din acel act juridic.

283. Constituie excepţii de la opozabilitatea actului juridic civil:

a. situaţia creditorilor chirografari;

b. gestiunea de afaceri;

c. cazul în care, potrivit legii, terţul care ar justifica un interes este îndreptăţit să atace un act juridic.

284. Simulaţia se întâlneşte:

a. în materia actelor juridice nepatrimoniale;

b. în materia actelor juridice unilaterale;

c. în materia contractelor.

285. X, moştenitorul reclamantului X1, a continuat acţiunea în revendicare pornită de autorul său a apartamentului nr. 1 a imobilului din Bucureşti, cumpărat de autorul său prin convenţia sub semnătură privată din data de 7 aprilie 1950 încheiată cu numita Y1, autoarea pârâtei Y.

X a arătat că autorul său a cumpărat prin convenția sub semnătură privată din 7 aprilie 1950 imobilul în litigiu (descris în act) la prețul de 1.400.000 lei, achitat la data încheierii convenției.

Pârâta Y se apără arătând că antecontractul din data de 7 aprilie 1950 este un act simulat, încheiat de autoarea sa în speranța că imobilul nu va fi naționalizat. În cauză nu s-au administrat probe din care să rezulte că actul s-a făcut prin fraudă, dol sau violență, iar părțile nu au avut un început de dovadă scrisă.

Cu privire la această apărare, instanța de judecată:

a. folosindu-se de prezumții simple, constată că actul sub semnătură privată datat 7 aprilie 1950 este simulat și că intenția reală a părților nu era aceea de a fi vândut apartamentul în litigiu, ci de a scoate imobilul de sub efectul naționalizării, operațiune care, potrivit art. art. VIII din Decretul nr. 92/1950, intrat în vigoare la data de 20 aprilie 1950, se pedepsea cu închisoarea;

b. constată că acțiunea în declararea simulației este prescrisă;

c. în lipsa contraînscrisului care ar modifica actul aparent ce se pretinde a fi simulat, respinge apărarea pârâtului.

286. Pentru a fi în prezența simulației, este necesar ca:

a. actul juridic ascuns (secret) să se încheie înainte de încheierea actului juridic public (simulat);

b. actul juridic ascuns (secret) să se încheie concomitent cu încheierea actului juridic public (simulat);

c. actul juridic ascuns (secret) să se încheie ulterior încheierii actului juridic public (simulat).

287. În materie de simulație, actul juridic secret trebuie să fie încheiat cu respectarea condițiilor de validitate și, în consecință:

a. dacă pentru validitatea actului secret este necesară o anumită formă *ad validitatem*, părțile sunt ținute să respecte această condiție de formă atât în privința actului secret, cât și în privința actului public;

b. dacă pentru validitatea actului secret este necesară o anumită formă *ad validitatem*, părțile sunt ținute să îndeplinească numai condițiile de fond pentru actul secret, iar pentru actul public, atât condițiile de formă, cât și condițiile de fond;

c. dacă pentru validitatea actului secret este necesară o anumită formă *ad validitatem*, părțile pot să încheie actul secret fie cu respectarea acestei forme, fie fără a o respecta, dar pentru actul public este obligatoriu a se respecta această formă *ad validitatem*.

288. În materia simulației, sunt aplicabile următoarele reguli:

a. față de părți, terțul de bună-credință se poate prevala, în funcție de interesele sale, fie de contractul public, fie de contractul secret;

b. față de părți, terțul de rea-credință nu are drept de opțiune între a invoca actul aparent sau a se prevala de actul secret;

c. față de părți, indiferent că este de bună sau de rea-credință, terțul poate să invoce, în beneficiul său și împotriva părților, contractul secret, prin intermediul acțiunii în simulație.

289. În materia simulației, cu excepția dispozițiilor legale exprese din care rezultă contrariul, în categoria terților pot fi incluși:

a. creditorii chirografari ai părților simulației;

b. succesorul cu titlu particular al oricăreia dintre părțile simulației;

c. succesorii universali sau cu titlu universal ai părților simulației, dacă prin actul secret li se încalcă drepturile proprii.

290. La data de 12 decembrie 2012, X a încheiat cu Y un antecontract de vânzare, în temeiul căruia X, în calitate de promitentă-vânzătoare, s-a obligat să vândă lui Y, în calitate de promitent-cumpărător, imobilul constând în teren arabil în suprafață totală de 5 ha, situat în comuna M, pentru prețul total de 600.000 euro. Modalitatea de plată convenită de către ambele părți a fost stabilită prin eșalonarea prețului în 4 tranșe egale, dintre care prima a fost achitată de Y la data încheierii antecontractului, iar ultimele trei trebuind să fie achitate, succesiv, din trei în trei luni.

În executarea antecontractului de vânzare, la data de 16 ianuarie 2013, părțile au încheiat Contractul de vânzare autentificat sub nr. 693, însă prețul trecut în contractul de vânzare pentru imobilul descris în antecontractul de vânzare a fost de 25.000 euro. În contractul de vânzare s-a consemnat că părțile declară pe proprie răspundere că prețul menționat este cel real și că sunt informate asupra consecințelor cu privire la falsul în declarații și la evaziunea fiscală.

La aceeași dată de 16 ianuarie 2013, părțile au încheiat și Contractul de împrumut autentificat sub nr. 155, prin care părțile au convenit darea cu împrumut de către X a sumei de 450.000 euro lui Y. Prin acest contract de împrumut, suma împrumutată de către Y reprezintă, de fapt, diferența de preț din contractul de vânzare care trebuie remisă vânzătoarei X sub forma restituirii unui împrumut pe care aceasta l-ar fi acordat cumpărătorului.

Ca urmare a intervenirii unui eveniment nefericit, Y s-a văzut în imposibilitatea de plată a ultimelor trei tranșe din preț. Ca avocat, l-ați sfătui să se adreseze instanței de judecată, arătând că:

a. atât contractul de vânzare, cât și contractul de împrumut sunt lovite de nulitate absolută, pentru cauză ilicită;

b. în realitate, părțile au procedat la încheierea unei simulații sub forma deghizării parțiale a elementului preț din conținutul contractului de vânzare;

c. pe tărâmul dreptului civil, ca sancțiune cu caracter general, simulația prin deghizarea parțială a prețului este sancționată cu nulitatea absolută.

291. În materie de simulație, în concursul dintre creditorii părților simulației sub forma contractului de înstrăinare fictiv, vor fi preferați:

a. cei care se întemeiază pe actul public;

b. cei care se întemeiază pe actul secret;

c. nefiind reglementată această ipoteză, judecătorul cauzei va acorda preferință în funcție de buna sau reaua-credință a părților contractului de înstrăinare.

292. În ceea ce privește acțiunea în simulație, sunt valabile următoarele aserțiuni:

a. este acea acțiune în justiție prin care partea interesată urmărește fie dezvăluirea caracterului mincinos al contractului public, fie existența contractului secret;

b. având caracter patrimonial, este prescriptibilă extinctiv în termenul general de prescripție;

c. calitatea procesuală activă aparține oricărei persoane care are interesul să se aplice contractul secret, cu excepția părților simulației care au cunoștință de existența și conținutul actului secret.

293. Ca efect al admiterii acțiunii în simulație:

a. efectele contractului public se vor înlătura, singurul contract eficient rămânând cel secret, cu condiția de a respecta cerințele de fond pentru încheierea sa valabilă;

b. contractul public continuă să producă efecte față de terți, iar contractul secret continuă să producă efecte față de părți;

c. în cazul în care contractul secret este lovit de o cauză de nulitate relativă sau absolută, prin admiterea acțiunii în simulație, cauza de nulitate este înlăturată.

294. În cazul promovării acțiunii în simulație, în fața instanței de judecată:

a. se contestă contractul public și contractul real încheiat între părți;

b. se urmărește recunoașterea inexistenței sau a caracterului mincinos al actului aparent;

c. reclamantul este obligat să dovedească existența prejudiciului cauzat prin încheierea actului secret ori că actul aparent a fost făcut în frauda drepturilor sale.

295. Interdependența obligațiilor reciproce ale părților în contractele sinalagmatice reprezintă o regulă ce privește:

a. esența contractului sinalagmatic;

b. natura contractului sinalagmatic;

c. aspectele de fond și de formă ale contractului sinalagmatic.

296. Sunt aplicabile regulile efectelor specifice contractelor sinalagmatice în cazurile în care:

a. obligațiile reciproce ale părților au un izvor comun, de natură contractuală sau extracontractuală, sau au izvoare diferite, contractuale sau extracontractuale;

b. este asigurată reciprocitatea prestațiilor părților;

c. părțile s-au obligat la îndeplinirea unor prestații echivalente.

297. Producerea efectelor specifice contractelor sinalagmatice se datorează unor împrejurări:

a. legate de perioada contemporană încheierii contractului;

b. legate de executarea contractului;

c. legate fie de perioada contemporană încheierii contractului, fie de executarea contractului, cu condiția îndeplinirii cerinței privind culpa părții.

BUJ UNIVERSITY LIBRARY

298. *Exceptio non adimpleti contractus*:

a. reprezintă un mijloc de apărare pus la dispoziția părții care este gata de a executa sau de a oferi executarea propriei sale obligații celeilalte părți;

b. reprezintă un mijloc de presiune în vederea executării corespunzătoare şi la timp a obligațiilor asumate, pentru a obține prestația la care s-a obligat cealaltă parte;

c. îndeplineşte funcția de garanție, refuzul executării putând conduce la evitarea eventualului concurs al celorlalți creditori ai cocontractantului.

299. *Exceptio non adimpleti contractus*:

a. în mod obligatoriu, pentru a produce efecte juridice, trebuie invocată în fața instanței judecătoreşti;

b. poate fi invocată atât în fața instanței judecătoreşti, cât şi în afara acesteia (caz în care excepția este un mijloc de înfăptuire a justiției private, lăsat de legiuitor la dispoziția părților);

c. invocarea sa numai în afara procesului civil de către partea îndreptățită produce în mod legal efectele prevăzute de legiuitor.

300. Neîndeplinirea oricăreia dintre condițiile necesare invocării excepției de neexecutare a contractului determină ca refuzul de executare al uneia dintre părți să o îndreptățească pe cealaltă:

a. să solicite despăgubiri în temeiul răspunderii civile delictuale;

b. să solicite despăgubiri în temeiul răspunderii civile contractuale;

c. să invoce, la rândul său, excepția de neexecutare a contractului, dacă sunt îndeplinite condițiile necesare invocării acestei excepții.

301. Avantajele invocării excepției de neexecutare a contractului sunt:

a. rapiditatea cu care se produce efectul invocării excepției de neexecutare, în sensul că excepția operează în termen de o zi de la primirea înştiințării de la partea îndreptățită;

b. faptul că determină suspendarea executării obligației asumate de partea care invocă excepția până la data la care cealaltă parte îşi va executa obligația asumată prin contract;

c. faptul că poate conduce la încetarea contractului, dacă cealaltă parte nu îşi va executa obligația asumată prin contract, ulterior invocării excepției de neexecutare.

302. Fundamentul rezoluțiunii îl constituie:

a. condiția rezolutorie tacită, constând în neexecutarea obligației asumate printr-un contract sinalagmatic;

b. reciprocitatea şi interdependența obligațiilor ce izvorăsc dintr-un contract sinalagmatic;

c. imperativul moral al cuvântului dat.

303. În contractul sinalagmatic, rezoluțiunea poate fi cerută:

a. de partea vinovată de neexecutarea obligației pe care şi-a asumat-o;

b. de creditorul obligației neexecutate culpabil;

c. de oricare dintre părțile contractului sinalagmatic, precum şi de orice persoană interesată.

304. Partea îndreptățită să solicite rezoluțiunea contractului sinalagmatic:

a. este obligată să solicite rezoluțiunea contractului, dacă cealaltă parte nu-şi execută în mod culpabil obligația pe care şi-a asumat-o;

b. nu este obligată să solicite rezoluțiunea contractului, chiar dacă cealaltă parte nu-şi execută în mod culpabil obligația pe care şi-a asumat-o;

c. poate opta între a solicita rezoluțiunea contractului, dacă cealaltă parte nu-şi execută în mod culpabil obligația pe care şi-a asumat-o, sau executarea silită (în natură sau, după caz, prin echivalent) a obligației asumate de cealaltă parte contractantă.

305. Rezoluțiunea judiciară poate fi cerută instanței, dacă sunt îndeplinite şi următoarele condiții:

a. să existe o neexecutare, chiar şi parțială, dar suficient de importantă, a obligației asumate de către cealaltă parte a contractului sinalagmatic;

b. neexecutarea obligației să fie imputabilă debitorului ei;

c. debitorul acestei obligații să fi fost pus în întârziere.

306. Pentru a fi în prezența neexecutării unei obligații pozitive, debitorul trebuie să adopte o conduită caracterizată prin:

a. abstențiune, pasivitate;

b. săvârşirea unei acțiuni inadecvate față de prestația pozitivă de care este ținut;

c. săvârşirea unei acțiuni chiar contrare față de prestația pozitivă de care este ținut.

307. Pentru a fi în prezența neexecutării unei obligații negative speciale, debitorul trebuie să adopte o conduită caracterizată:

a. întotdeauna prin săvârşirea unei acțiuni contrare clauzelor contractuale;

b. prin pasivitate;

c. prin săvârşirea unei acțiuni necorespunzătoare clauzelor contractuale.

308. Neexecutarea culpabilă parțială a obligației asumate de către debitor într-un contract sinalagmatic poate conduce la:

a. rezoluțiunea totală sau parțială a contractului, în acest ultim caz, cu condiția ca executarea contractului să fie divizibilă;

b. reducerea proporțională a obligației cocontractantului care este gata să îşi execute sau şi-a executat prestația, în cazul unei executări de mică însemnătate;

c. acordarea de daune-interese, dacă executarea parțială este de mică însemnătate şi reducerea prestațiilor nu poate avea loc.

309. Dreptul creditorului de a cere rezoluțiunea contractului este interzis:

a. dacă neexecutarea este de mică însemnătate;

b. dacă părțile au convenit astfel prin contract;

c. dacă se invocă excepția de neexecutare a contractului.

310. Instanța judecătorească sesizată cu o cerere de rezoluțiune:

a. este obligată să acorde debitorului un termen de grație în vederea executării obligației de către acesta;

b. are posibilitatea să aprecieze, în funcție de împrejurările concrete ale speței, dacă este cazul să pronunțe rezoluțiunea sau să oblige la executarea silită a contractului ori să dispună reducerea proporțională a prestației reclamantului;

c. nu poate dispune rezoluțiunea contractului, dacă debitorul își execută obligația până la pronunțarea hotărârii judecătorești.

311. Evitarea efectelor rezoluțiunii judiciare de către debitor:

a. nu poate avea loc din momentul sesizării instanței de către reclamant cu acțiunea în rezoluțiunea contractului;

b. poate avea loc, dacă își execută obligația ulterior sesizării instanței de către reclamant cu acțiunea în rezoluțiunea contractului, dar până la rămânerea definitivă a hotărârii judecătorești prin care s-a admis cererea de desființare a contractului;

c. poate avea loc, dacă își execută obligația ulterior rămânerii definitive a hotărârii judecătorești prin care s-a admis cererea de desființare a contractului, dar până la momentul comunicării acestei hotărâri judecătorești.

312. Rezoluțiunea unilaterală:

a. se produce fără intervenția instanței judecătorești, când creditorul apreciază că sunt îndeplinite condițiile prevăzute de lege de la rezoluțiunea judiciară;

b. nu poate fi declarată în cazul unei neexecutări de mică însemnătate din partea debitorului;

c. are loc prin notificarea scrisă a debitorului de către creditor.

313. Declarația de rezoluțiune:

a. are caracter obligatoriu, fiind subsecventă comunicării notificării scrise a debitorului de către creditor;

b. are natura juridică a unui act juridic unilateral;

c. *ad validitatem*, trebuie să îmbrace forma scrisă.

314. Declarația de rezoluțiune unilaterală este irevocabilă:

a. din momentul luării la cunoștință de către debitor cu privire la notificarea scrisă din partea creditorului;

b. din momentul luării la cunoștință de către debitor cu privire la declarația de rezoluțiune din partea creditorului;

c. din momentul expirării termenului fixat prin punerea în întârziere pentru executarea obligației de către debitor.

315. Declarația de rezoluțiune:

a. calitatea procesuală activă în vederea îndeplinirii acesteia revine creditorului obligației neexecutate în mod culpabil;

b. poate fi anulată pentru vicii de consimțământ, în condițiile dreptului comun;

c. pentru a fi opozabilă terților, este necesar să îndeplinească cerința înscrierii în registrele publice.

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

316. În ceea ce privește rezoluțiunea convențională:

a. este cea care operează în temeiul acordului de voință al părților, consfințit sub forma pactelor comisorii;

b. pactul comisoriu care stă la baza ei poate fi invocat de oricare dintre părțile contractului;

c. în cazul inserării unui pact comisoriu, partea îndreptățită nu are drept de opțiune între rezoluțiune și executare silită, fiind obligată în a solicita rezoluțiunea contractului.

317. Pentru a produce efecte, pactul comisoriu inserat în contractul părților este subordonat condiției:

a. de a fi precedat întotdeauna de punerea în întârziere a debitorului;

b. de a prevedea, în mod expres, obligațiile a căror neexecutare atrage rezoluțiunea de drept a contractului;

c. de a indica expres condițiile în care operează.

318. Pactul comisoriu cel mai puțin energic pe care părțile îl pot insera în cuprinsul contractului îndreptățește creditorul în a rezoluționa contractul la data:

a. punerii în întârziere a debitorului;

b. notificării declarației scrise de rezoluțiune către debitor;

c. neexecutării culpabile a obligației.

319. Dacă părțile prevăd în cuprinsul pactului comisoriu că nu este necesară punerea în întârziere a debitorului obligației neexecutate culpabil, atunci rezoluțiunea va opera:

a. la momentul neexecutării culpabile a obligației asumate;

b. dacă debitorul execută obligația înainte de notificarea declarației unilaterale de rezoluțiune, însă aceasta nu va putea opera chiar dacă debitorul și-a executat peste termen obligația asumată;

c. la momentul la care creditorul notifică în scris debitorului declarația unilaterală de rezoluțiune.

320. Pactul comisoriu cel mai energic desființează contractul sinalagmatic prin simpla îndeplinire a condiției privind:

a. neexecutarea culpabilă de către debitor a obligației asumate, fără a mai fi necesară vreo altă formalitate;

b. punerea în întârziere a debitorului, fără a mai fi necesară vreo altă formalitate;

c. declarația unilaterală de rezoluțiune, fără a mai fi necesară vreo altă formalitate.

321. Instanța constată că rezoluțiunea a operat în cadrul:

a. rezoluțiunii judiciare;

b. rezoluțiunii de plin drept;

c. rezoluțiunii unilaterale.

322. Deosebirile dintre rezoluțiune și reziliere privesc:

a. domeniul de aplicare a celor două sancțiuni;

b. efectele pe care le produc;

c. dreptul creditorului de a obține rezoluțiunea, respectiv rezilierea contractului, în situația unei neexecutări de mică însemnătate.

323. În materia riscului contractului, regula generală potrivit căreia riscul este suportat de către debitorul obligației imposibil de executat:

a. se aplică contractelor sinalagmatice netranslative de proprietate;

b. se aplică contractelor sinalagmatice translative de proprietate;

c. are caracter imperativ.

324. Clauza considerată nescrisă, din cuprinsul actului juridic civil:

a. este lovită de nulitate absolută şi parțială;

b. este lovită de nulitate relativă şi parțială;

c. operează de drept.

325. Sancțiunea care poate interveni pentru neîncheierea actului juridic de către mandatar până la expirarea termenului stabilit în contract este:

a. caducitatea contractului de mandat;

b. rezoluțiunea contractului de mandat;

c. nulitatea contractului de mandat.

326. Neplata prețului obiectului contractului de către cumpărător poate atrage sancțiunea:

a. revocării contractului de vânzare;

b. rezoluțiunii contractului de vânzare;

c. nulității contractului de vânzare.

327. Încheierea unui act juridic cu depăşirea puterii de reprezentare poate atrage sancțiunea:

a. nulității actului juridic;

b. caducității actului juridic;

c. inopozabilității actului juridic.

328. Dacă, în cuprinsul cererii de chemare în judecată având ca obiect desființarea unui act juridic civil, sunt prevăzute mai multe cauze (motive) de nulitate:

a. instanța nu este obligată să analizeze fiecare motiv de nulitate invocat, deoarece toate sunt contemporane încheierii actului juridic civil, produc aceleaşi efecte şi nu există o ierarhie stabilită de legiuitor în privința gravității motivelor de nulitate reglementate legal;

b. în măsura în care instanța găseşte întemeiat un motiv de nulitate, nu mai este obligată să cerceteze şi celelalte motive, dispunând admiterea acțiunii în nulitate;

c. în măsura în care respinge acțiunea în nulitate ca neîntemeiată, instanța este obligată să analizeze în considerentele hotărârii toate motivele de nulitate invocate, chiar dacă în dispozitivul hotărârii nu face referire la acestea.

329. Nulitatea relativă este guvernată de următoarele reguli:

a. este prescriptibilă pe cale de acțiune şi imprescriptibilă pe cale de excepție;

b. poate fi confirmată, expres sau tacit, numai de partea interesată;

c. poate fi invocată, în principiu, de cel al cărui interes a fost nesocotit la încheierea actului juridic.

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

330. Poate să invoce nulitatea relativă:

a. ocrotitorul legal al minorului cu capacitate de exercițiu restrânsă, dar numai pentru încheierea actului juridic cu încălcarea regulilor referitoare la capacitatea de exercițiu;

b. instanța judecătorească, din oficiu;

c. notarul public care, dacă are cunoștință de motivul de nulitate relativă, este obligat să refuze autentificarea actului juridic civil.

331. Confirmarea:

a. este un act juridic unilateral sau, în cazul actului juridic bilateral sau plurilateral, este un act juridic bilateral sau plurilateral;

b. poate interveni numai ulterior încheierii actului juridic afectat de o cauză de nulitate relativă;

c. poate îmbrăca forma unei clauze inserate în actul juridic anulabil, caz în care părțile renunță la dreptul de a invoca nulitatea relativă.

332. „Provocarea" confirmării de către partea interesată poate interveni dacă sunt îndeplinite condițiile următoare:

a. punerea în întârziere a persoanei care poate invoca nulitatea printr-o notificare de către partea interesată să fie făcută în interiorul termenului general de prescripție în orice moment;

b. notificarea trebuie să cuprindă solicitarea părții interesate adresată persoanei care poate invoca nulitatea în vederea optării fie pentru confirmarea actului anulabil, fie pentru exercitarea acțiunii în anulare, în termen de 6 luni de primirea notificării;

c. persoana care poate invoca nulitatea este obligată să opteze fie pentru confirmarea actului anulabil, fie pentru exercitarea acțiunii în anulare, sub sancțiunea decăderii din dreptul de a cere anularea contractului.

333. Confirmarea actului juridic civil:

a. poate să fie expresă sau tacită;

b. are ca efect validarea actului lovit de nulitate relativă, efect care se produce de la momentul confirmării față de părți și față de terți;

c. partea care poate invoca nulitatea relativă renunță, pentru viitor, la mijloacele și excepțiile ce le putea opune, sub rezerva drepturilor dobândite și conservate de terții de bună-credință.

334. Confirmarea actului juridic anulabil pentru vicierea consimțământului prin dol sau violență:

a. implică, prin ea însăși, renunțarea la dreptul de a cere daune-interese;

b. nu implică, prin ea însăși, renunțarea la dreptul de a cere daune-interese;

c. poate fi retractată în interiorul termenului de prescripție sau anulată, la rândul său, pentru vicierea consimțământului prin dol sau violență.

335. Refacerea actului juridic se caracterizează prin faptul că:

a. are ca efect fie nașterea unui nou act juridic, fie completarea sau corectarea actului juridic vechi, în vederea înlăturării cauzei de nulitate absolută sau relativă;

b. contractul refăcut produce efecte numai pentru viitor;

c. părțile sunt obligate să respecte condițiile de validitate prevăzute de lege la data refacerii actului.

336. În cazul unei acțiuni în nulitatea absolută a unui contract exercitate de un terț care justifică un interes:

a. calitate procesuală pasivă o are fiecare dintre părțile contractului;

b. terțul este obligat să introducă acțiunea în nulitate numai împotriva părții în legătură cu care își justifică interesul;

c. hotărârea instanței pronunțată în acțiunea în nulitate absolută este opozabilă tuturor părților procesului, deoarece efectele nulității trebuie să opereze *erga omnes*.

337. Principiul retroactivității efectelor nulității:

a. constă în înlăturarea efectelor actului juridic civil care s-au produs între momentul încheierii acestuia și momentul anulării efective a actului;

b. este consacrat expres pentru contracte, dar se aplică în egală măsură și actelor juridice unilaterale;

c. vizează efectele nulității actului juridic față de părțile raportului juridic născut din actul respectiv.

338. Prin încheierea căsătoriei de către minorul cu capacitate restrânsă de exercițiu:

a. acesta dobândește capacitate deplină de exercițiu;

b. capacitatea deplină de exercițiu dobândită de minor se păstrează de către acesta chiar dacă ulterior căsătoria este anulată;

c. păstrarea capacității depline de exercițiu dobândite ca efect al încheierii căsătoriei și ulterior al anulării respectivei căsătorii reprezintă o excepție de la principiul *restitutio in integrum*.

339. Dacă cumpărătorul formulează acțiune în desființarea contractului și solicită restituirea prețului, atunci:

a. pârâtul este obligat să formuleze cerere reconvențională, supusă timbrajului, prin care să solicite restituirea bunului predat;

b. pârâtul poate solicita restituirea bunului și prin întâmpinare;

c. instanța este obligată să se pronunțe cu privire la repunerea ambelor părți în situația anterioară, indiferent dacă pârâtul a solicitat expres restituirea prestației sale.

340. În cadrul acțiunii în declararea nulității unui contract:

a. cumpărătorul este îndreptățit la păstrarea fructelor culese în intervalul de timp cât a durat buna sa credință;

b. cumpărătorul este îndreptățit la păstrarea productelor culese în intervalul de timp cât a durat buna sa credință;

c. vânzătorul este obligat la plata dobânzii aferente sumei pe care a primit-o ca preț al vânzării, de la data introducerii acțiunii în anularea contractului respectiv.

341. Regula privind menținerea, până la data anulării, a efectelor produse de un contract cu executare succesivă:

a. reprezintă o excepție de la principiul *restitutio in integrum*;

b. reprezintă o excepție de la principiul retroactivității efectelor nulității;

BCU CLUJ / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

c. nu este legală, deoarece restituirea prestațiilor se realizează chiar dacă acestea au fost executate succesiv sau dacă au avut caracter continuu, iar dacă este cazul, restituirea se va face prin echivalent.

342. În ceea ce privește contractul de vânzare:

a. dacă a fost încheiat cu termen suspensiv, poate interveni sancțiunea caducității, cu condiția ca evenimentul independent de voința sau de culpa părților să intervină până la data împlinirii termenului suspensiv;

b. nu este susceptibil de a fi lovit de sancțiunea caducității, deoarece este un contract cu executare *uno ictu*, care produce efecte juridice de la data încheierii sale, în mod ireversibil;

c. dacă a fost încheiat sub condiție suspensivă, poate interveni sancțiunea caducității, cu condiția ca evenimentul independent de voința sau de culpa părților să intervină până la data împlinirii condiției suspensive.

343. Acțiunea în anularea unui contract de vânzare dă dreptul cumpărătorului la plata de către vânzător a dobânzii legale aferente sumei pe care a primit-o ca preț al vânzării:

a. de la data încheierii contractului de vânzare, deoarece nulitatea produce efecte retroactive;

b. de la data introducerii acțiunii în anularea vânzării, deoarece de la acest moment buna-credință a vânzătorului încetează;

c. de la data rămânerii definitive a acțiunii în anularea vânzării, deoarece numai de la acest moment hotărârea judecătorească are caracter definitiv.

344. Sunt considerate aplicații ale conversiunii actului juridic:

a. cazul manifestării de voință care este nulă ca vânzare, dar valorează antecontract de vânzare;

b. novația;

c. cazurile în care devine aplicabil principiul *error in nomine negoti*.

345. Sunt considerate valabile prin acordul părților următoarele clauze contractuale:

a. clauzele prin care părțile instituie o anumită cauză de nulitate a actului juridic civil;

b. clauzele prin care părțile stabilesc în mod expres condițiile în care creditorul poate solicita rezoluțiunea sau, după caz, rezilierea contractului;

c. clauzele prin care părțile stabilesc concursul dintre preemptori.

346. În ceea ce privește distincția dintre nulitatea absolută și nulitatea relativă:

a. întrucât nulitatea absolută nu operează de drept, distincția nu este oportună, deoarece în ambele cazuri instanța apreciază (constată) existența sau inexistența cauzei de nulitate, iar în caz afirmativ, va pronunța nulitatea;

b. acțiunea prin care se invocă nulitatea absolută este o acțiune (cerere) în constatare;

c. acțiunea în declararea nulității unui act juridic civil este întotdeauna o acțiune în realizare, indiferent dacă ar fi vorba de o nulitate absolută sau de o nulitate relativă.

BCU IAȘI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

3. Prescripția extinctivă

347. În timpul procesului civil, prescripția extinctivă poate fi opusă celeilalte părți:

a. în orice moment al procesului civil, atunci când invocarea ei rezultă din dezbateri și partea nu putea să prevadă incidența ei;

b. numai în primă instanță, prin întâmpinare sau cerere reconvențională;

c. numai în primă instanță, prin întâmpinare, sau, în lipsa invocării, cel mai târziu la primul termen de judecată la care părțile sunt legal citate.

348. În cadrul acțiunii promitentului-cumpărător înregistrată pe rolul instanței la data la care a luat cunoștință despre imposibilitatea promitentului-vânzător de a executa în natură obligația de a se perfecta vânzarea ca urmare a executării silite a terenului pe care urma să se edifice construcția, respectiv la 5 ani de la data încheierii antecontractului de vânzare, având ca obiect rezoluțiunea antecontractului de vânzare și repunerea părților în situația anterioară, ca urmare a îndeplinirii de către X a obligației sale cu privire la plata prețului corelat cu neîndeplinirea de către promitentul-vânzător a obligației sale de a construi un apartament pe care să îl transmită lui X, în calitate de beneficiar, în deplină proprietate și fără sarcini, prin act autentic de vânzare-cumpărare, la data de convenită, în condițiile în care X a dobândit posesia imobilului după împlinirea termenului la care s-a convenit încheierea contractului de vânzare, prin mutare efectivă, chiar dacă acesta nu era finalizat și racordat la utilități, și bunul nu a fost pretins de promitentul-vânzător pe calea unei acțiuni personale sau reale, prescripția începe să curgă:

a. de la data convenită de părți pentru încheierea contractului de vânzare în formă autentică;

b. de la data intrării în posesia imobilului, chiar dacă acesta nu era finalizat și racordat la utilități;

c. de la data la care promitentul-cumpărător a luat cunoștință despre imposibilitatea promitentului-vânzător de a executa în natură obligația de a se perfecta vânzarea ca urmare a executării silite a terenului pe care urma să se edifice construcția.

349. Prescripția extinctivă poate fi opusă întotdeauna de:

a. pârât, ca fiind persoana în contra căreia curge;

b. reclamant, ca fiind persoana în folosul căreia curge;

c. organul de jurisdicție competent.

350. În cadrul acțiunii promitentului-cumpărător înregistrată pe rolul instanței la data la care a luat cunoștință despre imposibilitatea promitentului-vânzător de a executa în natură obligația de a se perfecta vânzarea ca urmare a executării silite a terenului pe care urma să se edifice construcția, respectiv la 5 ani de la data încheierii antecontractului de vânzare, având ca obiect rezoluțiunea antecontractului de vânzare și repunerea părților în situația anterioară, ca urmare a îndeplinirii de către X a obligației sale cu privire la plata prețului corelat cu neîndeplinirea de către promitentul-vânzător a obligației sale de a construi un apartament pe care să îl

transmită lui X, în calitate de beneficiar, în deplină proprietate şi fără sarcini, prin act autentic de vânzare-cumpărare, la data de convenită, în condițiile în care X a dobândit posesia imobilului după împlinirea termenului la care s-a convenit încheierea contractului de vânzare, prin mutare efectivă, chiar dacă acesta nu era finalizat şi racordat la utilități, şi bunul nu a fost pretins de promitentul-vânzător pe calea unei acțiuni personale sau reale:

a. posesia cumpărătorului întrerupe numai termenul de prescripție în ceea ce priveşte acțiunea în rezoluțiune, acesta fiind în termen să ceară exclusiv executarea în natură, respectiv încheierea actului de vânzare-cumpărare;

b. întreruperea termenului de prescripție determinată de posesia cumpărătorului operează indiferent de opțiunea aleasă (între a cere executarea contractului şi a cere rezoluțiunea lui), existând un singur termen de prescripție;

c. posesia cumpărătorului nu constituie cauză de întrerupere a prescripției dreptului material de a cere rezoluțiunea antecontractului de vânzare.

351. Partea îndreptățită la executarea prestației poate să renunțe:

a. la prescripție, chiar şi anterior momentului în care aceasta începe să curgă;

b. la prescripția împlinită;

c. la beneficiul termenului scurs pentru prescripția începută şi neîmplinită.

352. Prescripția acțiunii ipotecare:

a. nu poate supraviețui prescripției dreptului la acțiunea privind creanța principală;

b. este independentă de prescripția dreptului la acțiune privind creanța principală, creditorul ipotecar putând urmări bunul afectat garanției în vederea recuperării capitalului, a dobânzilor şi a celorlalte accesorii ale creanței principale;

c. este independentă de prescripția dreptului la acțiune privind creanța principală, creditorul ipotecar putând urmări bunul afectat garanției în vederea recuperării exclusiv a capitalului.

353. Sunt imprescriptibile extinctiv, în mod necondiționat:

a. acțiunea în constatarea inexistenței unui drept;

b. acțiunea în constatarea nulității absolute sau relative a testamentului;

c. acțiunea în constatarea nulității absolute a certificatului de moştenitor.

354. X a închiriat de la oraşul Y, prin Contractul de închiriere nr. 56 din 14 noiembrie 2011, pe o perioadă de 10 ani, o suprafață de teren de 3.000 mp, din intravilanul localității, pe întreaga durată a existenței lucrărilor şi dotărilor efectuate. În contract se preciza că, în situația în care, într-o perioadă de 1 an, funcționarea complexului este întreruptă, contractul de închiriere va fi considerat reziliat de drept.

Pe suprafața respectivă de teren se afla Complexul de agrement aparținând SC D. SRL, care deținea în patrimoniu imobilul-construcție restaurant din cadrul Complexului de agrement (nu este cunoscută modalitatea în care acest imobil a intrat în patrimoniul societății, părțile nefăcând niciun fel de precizări în acest sens), la care X, în calitate de asociat, a adus diverse îmbunătățiri, apreciate de acesta la valoarea de 550.000 lei.

La data de 11 februarie 2012, s-a încheiat între părți actul adițional la contract, prin care acestea au convenit micșorarea suprafeței de 3.000 mp la 500 mp, în vederea depozitării materialelor pentru regularizarea râului care traversa orașul (suprafața, practic, aferentă restaurantului). Conform art. 7 din acest act adițional, la încetarea contractului, locatarul era obligat să elibereze în termen de 45 de zile spațiul închiriat pe cheltuiala proprie.

În urma executării silite a SC D. SRL, imobilul-construcție restaurant a fost adjudecat de către Orașul Y, la data de 11 martie 2012.

În ședința Consiliului local al Orașului Y din data de 30 martie 2012, la care a participat și X, s-a hotărât darea în folosință gratuită către A.N.L. a suprafeței de 3.000 mp, în vederea construirii a 4 blocuri de locuințe.

În acest sens, la data de 24 februarie 2013, firma de construcții ce urma să construiască aceste blocuri a demolat lucrările care se aflau pe terenul respectiv, în vederea începerii construcției blocurilor.

La data de 15 decembrie 2015, X a introdus acțiune în răspundere civilă delictuală, solicitând obligarea pârâtului Orașul Y, prin Primar, la plata sumei de 550.000 RON către reclamant, cu titlu de daune, respectiv 300.000 RON daune materiale și 250.000 RON daune morale. X a precizat în mod expres că daunele respective reprezintă prejudiciul suferit ca urmare a faptei ilicite a pârâtului, constând în demolarea investițiilor solicitate prin acțiune.

Cu privire la excepția prescripției dreptului la acțiune invocată de către orașul Y, instanța de judecată:

a. o admite, deoarece termenul general de prescripție de 3 ani s-a împlinit la data de 11 martie 2015, adică în termen de 3 ani de la momentul rezilierii contractului de închiriere;

b. o admite, deoarece contractul de închiriere a putut fi considerat reziliat de drept în termen de 1 an de la momentul la care funcționarea complexului a fost întreruptă, acesta fiind data de 11 martie 2012 (data adjudecării imobilului-construcție de către orașul Y);

c. o respinge, deoarece fapta ilicită a pârâtului, constând în demolarea investițiilor solicitate prin acțiune, curge la data demolării lucrările care se aflau pe terenul respectiv.

355. Dreptul de retenție poate fi exercitat:

a. chiar dacă dreptul la acțiune era prescris în momentul în care acesta ar fi putut fi opus părții adverse;

b. numai dacă dreptul la acțiune nu era prescris în momentul în care acesta ar fi putut fi opus părții adverse;

c. oricând, deoarece este un drept imprescriptibil.

356. Executarea de bunăvoie a obligației, după împlinirea termenului de prescripție:

a. dă dreptul la restituirea prestației, judecătorul având un rol activ în stabilirea corectă a stării de fapt deduse judecății;

b. dă dreptul la restituirea prestației numai dacă cel care a executat nu știa că termenul prescripției era împlinit la data executării;

c. nu produce nicio consecință juridică în patrimoniul celui care a executat obligația prescrisă.

357. Renunțarea la prescripție:

a. poate avea loc numai după împlinirea termenului de prescripție;

b. are ca titular pe cel care-şi justifică calitatea, în condițiile legii, prin actul juridic la a cărei executare se renunță;

c. este urmată de curgerea unei prescripții noi, de acelaşi fel cu cea la care s-a renunțat.

358. Renunțarea la prescripție:

a. nu poate fi invocată împotriva codebitorilor solidari, codebitorilor unei obligații indivizibile ori împotriva fidejusorilor;

b. produce efecte numai în privința celui care a făcut-o;

c. poate fi invocată împotriva codebitorilor solidari, codebitorilor unei obligații indivizibile ori împotriva fidejusorilor, profitând tuturor celor care se obligă în acest fel.

359. Dreptul material la acțiune se stinge prin prescripție:

a. dacă nu a fost exercitat în termenul stabilit de lege;

b. dacă nu a fost exercitat în termenul stabilit de părți;

c. dacă nu a fost exercitat în termenul stabilit de instanța de judecată.

360. Dreptul la acțiune este prescriptibil prin raportare la:

a. obiectul dreptului subiectiv ocrotit;

b. natura dreptului subiectiv ocrotit;

c. voința legiuitorului.

361. În cadrul procesului civil, prescripția poate fi invocată:

a. de oricare dintre codebitorii unei obligații solidare sau indivizibile, chiar dacă unul dintre debitori a renunțat la prescripție;

b. de creditorul unui codebitor al unei obligații solidare sau indivizibile sau de creditorul fidejusorului;

c. de orice altă persoană interesată.

362. Modificarea regulilor aplicabile prescripției extinctive se poate realiza:

a. prin acordul expres sau tacit al părților;

b. de către părțile semnatare ale actului juridic civil, la momentul încheierii actului juridic sau ulterior, printr-un act adițional;

c. în legătură cu durata termenelor de prescripție extinctivă ori cursul prescripției extinctive, în cazurile prevăzute de lege.

363. Prin acord expres, în limitele şi în condițiile prevăzute de lege, este posibil ca părțile:

a. să declare o acțiune imprescriptibilă, deşi, potrivit legii, aceasta este prescriptibilă;

b. să declare o acțiune prescriptibilă, deşi, potrivit legii, aceasta este imprescriptibilă;

c. să stabilească caracterul prescriptibil sau, după caz, imprescriptibil al unei acțiuni prin raportare la modalitățile actului juridic civil.

364. Dreptul comun în materie de prescripție a dreptului de a obține executarea silită a unei hotărâri arbitrale îl constituie:

a. regulile care guvernează arbitrajul din Codul civil;

b. Codul de procedură civilă;

c. regulile care guvernează prescripția extinctivă din Codul civil.

365. Modificarea regulilor privind durata termenelor de prescripție este aplicabilă în cazul acțiunilor ce derivă dintr-un:

a. contract de asigurare;

b. contract bancar;

c. contract de leasing.

366. Cererea de chemare în judecată, introdusă la data de 15 noiembrie 2013, privind obligarea pârâtului la restituirea împrumutului cu dobândă lunară de 0,10%, acordat la data de 1 martie 2009, cu scadență la data de 9 septembrie 2010:

a. este prescrisă în privința dreptului de creanță principal și a dobânzilor aferente perioadei 9 septembrie 2010-9 septembrie 2013;

b. este prescrisă în privința dreptului de creanță principal, dar nu și a dobânzilor aferente perioadei 15 septembrie 2010-15 noiembrie 2013, acesta din urmă fiind un drept accesoriu ce trebuie executat prin prestații succesive de către debitor, fiecare prestație reclamând o prescripție deosebită;

c. se va respinge de către instanța judecătorească ca prescrisă, chiar dacă la primul termen de judecată împrumutătorul renunță la prescripția dreptului de creanță principal și a celui accesoriu privind plata dobânzile, renunțarea intervenind după împlinirea termenului de prescripție.

367. Ca regulă, sunt supuse prescripției extinctive acțiunile personale având ca izvor:

a. actele juridice;

b. fapte juridice licite;

c. faptele juridice ilicite.

368. Dreptul de ipotecă este:

a. imprescriptibil, deoarece este un drept real accesoriu căruia nu i se aplică principiul *accesorium sequitur principale*, în temeiul art. 2.504 alin. (1) teza I C. civ.;

b. prescriptibil, în termenul general de prescripție;

c. prescriptibil, în termenul de prescripție de 10 ani.

369. Sunt imprescriptibile extinctiv:

a. acțiunea în contestarea filiației din căsătorie;

b. acțiunea în grănițuire;

c. acțiunea de partaj.

370. Sunt prescriptibile extinctiv:

a. acțiunea în nulitatea relativă a unui act juridic nepatrimonial;

b. acțiunea în tăgada paternității introdusă de cel care se pretinde tatăl copilului;

c. acțiunea în nulitatea relativă a recunoașterii copilului.

BCU "ALEXANDRU IOAN CUZA" CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

371. Acțiunea în grănițuire:

a. este întotdeauna imprescriptibilă extinctiv;

b. este prescriptibilă extinctiv;

c. permite părților să convină, prin clauză expresă, asupra caracterului prescriptibil al acesteia.

372. În cazul obligațiilor alternative:

a. este prescriptibil extinctiv dreptul (de regulă, al debitorului) de a efectua alegerea între cele două prestații ce formează obiectul obligației;

b. prescripția extinctivă poate interveni în privința dreptului creditorului de a pretinde de la debitor prestația aleasă;

c. atât dreptul de a efectua alegerea între cele două prestații ce formează obiectul obligației, cât și dreptul creditorului de a pretinde de la debitor prestația aleasă sunt imprescriptibile extinctiv.

373. În ceea ce privește problema prescriptibilității sau imprescriptibilității excepției (de drept material):

a. în unele cazuri, legea prevede expres imprescriptibilitatea excepției, iar în altele este stabilită prescriptibilitatea excepției;

b. în cazurile în care nu există norme speciale referitoare la imprescriptibilitatea valorificării dreptului pe cale de excepție, de regulă, valorificarea acestuia este supusă prescripției extinctive în aceleași condiții ca și valorificarea dreptului respectiv pe cale de acțiune;

c. în cazurile în care nu există norme speciale referitoare la imprescriptibilitatea valorificării dreptului pe cale de excepție, se aplică regula imprescriptibilității valorificării dreptului pe cale de excepție.

374. Acțiunea în predarea bunului vândut:

a. este prescriptibilă în termenul de prescripție de 10 ani, socotiți de la data stabilită în contract pentru îndeplinirea acestei operațiuni;

b. este prescriptibilă în termenul general de prescripție;

c. este imprescriptibilă extinctiv.

375. Se circumscriu acțiunilor mixte:

a. acțiunile prin care se solicită predarea bunului ce constituie obiectul unui act juridic translativ de drepturi reale;

b. acțiunile prin care titularul dreptului subiectiv urmărește protecția dreptului său, respectiv o acțiune personală, bazată pe un contract, și o acțiune reală, în revendicarea bunului;

c. acțiunile prin care se solicită anularea unui act juridic prin care s-a transmis un drept real.

376. În cadrul dualității de acțiuni:

a. este vorba de același drept subiectiv, ocrotit prin două acțiuni distincte (o acțiune personală, bazată pe un contract, și o acțiune reală, în revendicarea bunului);

BCU BUCUREȘTI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

b. este vorba de un act juridic constitutiv sau translativ de drepturi reale, dreptul real şi dreptul de creanţă având aceeaşi cauză generatoare;

c. nu este vorba de un act juridic constitutiv sau translativ de drepturi reale, ci izvorul dreptului real preexistă izvorului dreptului de creanţă.

377. Drepturile potestative:

a. se aseamănă cu drepturile secundare;

b. sunt apreciate ca fiind prescriptibile extinctiv;

c. sunt acele drepturi care, de regulă, nu dau naştere direct şi imediat unui drept de acţiune.

378. Dreptul de a revoca o ofertă fără termen este:

a. un drept real;

b. un drept potestativ;

c. un drept de creanţă.

379. În privinţa reparării (compensării) prejudiciului moral:

a. repararea acestuia poate fi atât nepatrimonială, cât şi patrimonială;

b. acţiunea în repararea nepatrimonială a unui prejudiciu moral este imprescriptibilă extinctiv, iar acţiunea în repararea patrimonială a unui prejudiciu moral este prescriptibilă extinctiv;

c. atât acţiunea în reparare nepatrimonială, cât şi acţiunea în reparare patrimonială sunt supuse prescripţiei extinctive.

380. În situaţia desfiinţării unui act juridic translativ sau constitutiv de drepturi reale asupra unui bun individual determinat, acţiunea prin care cel care a înstrăinat sau constituit dreptul real solicită restituirea prestaţiei:

a. formează capătul de cerere accesoriu, ceea ce înseamnă că este prescriptibilă extinctiv, la fel ca şi capătul de cerere principal privind desfiinţarea contractului;

b. are caracter patrimonial, fiind supusă prescripţiei extinctive în temeiul art. 2.525 C. civ., care stabileşte regula aplicabilă începutului cursului prescripţiei pentru dreptul la acţiunea în restituirea prestaţiilor;

c. are caracterul unei acţiuni reale, fiind supusă regulilor care guvernează domeniul prescripţiei extinctive în categoria drepturilor reale.

381. Termenul de 18 luni, stabilit de art. 2.529 alin. (1) lit. c) C. civ., pentru începutul prescripţiei extinctive a acţiunii în anularea actului juridic:

a. este un termen de prescripţie extinctivă;

b. este un termen-limită până la care trebuie declanşată acţiunea;

c. are funcţia de a marca momentul de la care începe să curgă prescripţia pentru ipoteza în care cauza de nulitate relativă nu a fost cunoscută înăuntrul acestor 18 luni.

382. Termenul de garanţie (legal sau convenţional) prevăzut pentru acţiunea în răspundere pentru vicii ascunse:

a. marchează momentul limită până la care partea interesată poate să introducă acţiunea în justiţie, în cazul în care viciile se ivesc înăuntrul acestuia;

BCU CLUJ / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

b. marchează momentul de la care începe să curgă termenul de prescripție, dacă partea interesată a descoperit viciul ascuns înăuntrul acestuia;

c. marchează, la expirarea sa, momentul stingerii obligației de garanție, dacă viciul ascuns nu s-a manifestat înăuntrul acestuia, și începutul curgerii termenului de prescripție a acțiunii în răspundere, dacă viciul ascuns se ivește ulterior expirării termenului de garanție.

383. Sunt imprescriptibile extinctiv următoarele acțiuni reale având ca obiect bunuri proprietate privată:

a. acțiunea confesorie prin care se urmărește apărarea dreptului de uzufruct;

b. acțiunea în revendicare imobiliară în caz de avulsiune, cu excepția cazului în care imobilul revendicat este proprietate publică;

c. acțiunea negatorie.

384. Suspendarea prescripției produce efecte:

a. atât față de debitorul principal, cât și față de fideiusor;

b. față de toți creditorii obligației, în caz de indivizibilitate activă;

c. în cazul obligațiilor solidare, față de toți creditorii solidari.

385. Înscrierea creanței la masa credală în cadrul procedurii insolvenței:

a. este cauză de întrerupere a prescripției extinctive;

b. este cauză de suspendare a prescripției extinctive;

c. nu produce niciun efect asupra prescripției extinctive.

386. Prescripția extinctivă se consideră întreruptă prin introducerea cererii de chemare în judecată:

a. de la data introducerii cererii la organul de jurisdicție ori de urmărire penală necompetent;

b. de la data la care sesizarea va ajunge la organul competent, potrivit legii, ca urmare a declinării competenței;

c. de la data introducerii cererii la un organ fără activitate jurisdicțională.

387. Prescripția extinctivă nu se consideră întreruptă atunci când, fiind sesizată o instanță necompetentă:

a. aceasta va pronunța soluția declinării competenței;

b. aceasta va pronunța soluția în sensul respingerii cererii de chemare în judecată ca nefiind de competența instanțelor române;

c. fiind sesizată o instanță necompetentă, va pronunța soluția în sensul respingerii cererii de chemare în judecată ca inadmisibilă.

388. Prescripția este întreruptă prin punerea în întârziere a celui în folosul căruia curge prescripția:

a. numai dacă punerea în întârziere este urmată de chemarea în judecată a celui în folosul căruia curge prescripția, în termenul general de prescripție calculat de la data punerii în întârziere;

BCU "I.C. BRĂTIANU" UNIVERSITY LIBRARY

b. numai dacă punerea în întârziere este urmată de chemarea în judecată a celui în folosul căruia curge prescripția, în termenul de 6 luni calculat de la data punerii în întârziere;

c. indiferent dacă punerea în întârziere este urmată sau nu de chemarea în judecată a celui în folosul căruia curge prescripția.

389. În cazul întreruperii prescripției ca urmare a introducerii cererii de chemare în judecată:

a. data admiterii cererii prin hotărâre definitivă determină începutul curgerii unei noi prescripții extinctive, cu același obiect;

b. data admiterii cererii prin hotărâre definitivă determină începutul curgerii unei noi prescripții extinctive, dar cu un alt obiect, respectiv prescripția extinctivă a dreptului de a obține executarea silită;

c. efectele întreruperii se produc definitiv de la data introducerii cererii de chemare în judecată la instanța judecătorească.

390. În ceea ce privește repunerea în termenul de prescripție:

a. cauzele care o determină rezidă în „motivele temeinice" invocate de partea interesată, fiind lăsate de legiuitor la libera apreciere a reclamantului;

b. „motivele temeinice" sunt, în realitate, piedici absolute sau relative ce împiedică partea interesată să iasă din pasivitate, cu condiția de a exclude culpa acesteia;

c. are caracter legal, instanța de judecată învestită cu cererea de repunere în termen constată doar intervenția „motivelor temeinice" invocate de reclamant.

391. Repunerea în termenul de prescripție:

a. se poate dispune din oficiu de către organul de jurisdicție;

b. trebuie solicitată instanței de judecată în mod expres de titularul dreptului la acțiune supus prescripției, fie printr-o cerere separată, fie prin însăși cererea ce conține valorificarea pretenției;

c. poate avea loc și pe cale extrajudiciară, prin acordul părților sau în fața unui organ fără atribuții jurisdicționale.

392. Cu privire la repunerea în termenul de prescripție extinctivă:

a. aceasta poate fi dispusă, din oficiu, de către organul de jurisdicție;

b. se impune a fi solicitată de titularul dreptului la acțiunea supusă prescripției extinctive, urmată de introducerea cererii prin care se exercită acest drept;

c. termenul de 30 de zile în care se solicită repunerea în termenul de prescripție este un termen de decădere.

393. În ceea ce privește decăderea:

a. intervine ca urmare a neexercitării dreptului subiectiv înăuntrul termenului stabilit într-un act juridic unilateral sau bilateral;

b. intervine independent de culpă;

c. este posibil ca, prin voința părților actului juridic civil, termenul de prescripție să fie transformat în termen de decădere.

4. Noțiunile de profesionist și de întreprindere

394. Noțiunea de profesionist include:

a. orice persoană fizică, cetățean român, cetățean străin sau cetățean al unui stat membru al Uniunii Europene sau al Spațiului Economic European, care poate desfășura activități economice pe teritoriul României, în condițiile O.U.G. nr. 44/2008 privind desfășurarea activităților economice de către persoanele fizice autorizate, întreprinderile individuale sau întreprinderile familiale;

b. orice persoană fizică sau juridică care are obligația de a cere înmatricularea sau, după caz, înregistrarea în registrul comerțului;

c. întreprinderea individuală sau întreprinderea familială, privite ca întreprinderi economice, cu personalitate juridică.

395. Prin profesionist se înțelege:

a. persoana fizică, întreprinderea individuală și întreprinderea familială, privite ca întreprinderi economice;

b. întreprinzătorul, adică persoana fizică ce organizează o întreprindere economică;

c. diferite categorii de comercianți.

396. În sensul art. 3 din Codul civil, dispozițiile acestuia sunt aplicabile:

a. raporturilor patrimoniale și nepatrimoniale dintre profesioniști;

b. raporturilor patrimoniale și nepatrimoniale dintre particulari;

c. raporturilor dintre profesioniști și orice alte subiecte de drept civil.

397. Intră în sfera noțiunii de profesioniști:

a. orice persoană care exploatează o întreprindere;

b. orice persoană autorizată să desfășoare activități economice sau profesionale, astfel cum aceste noțiuni sunt prevăzute de lege la data intrării în vigoare a Codului civil;

c. orice persoană care prestează servicii în contextul libertății de prestare transfrontalieră a serviciilor, așa cum este prevăzută aceasta la art. 49 din Tratatul de instituire a Comunității Europene.

398. Persoanele care exercită profesii liberale:

a. sunt obligate prin lege să își organizeze activitatea sub forma unei întreprinderi economice, în condițiile art. 3 C. civ.;

b. exploatează o întreprindere civilă sau economică, fiind supuse reglementărilor din legi speciale;

c. desfășoară o activitate cu caracter civil, cu particularitățile specifice fiecărei profesii liberale.

399. Constituie caracteristică a exploatării unei întreprinderi:

a. exercitarea ocazională a unei activități de producere, administrare ori înstrăinare de bunuri sau prestare de servicii;

b. se realizează în mod obligatoriu de mai multe persoane;

c. este indiferent dacă are sau nu ca scop obținerea de profit.

RCUJ CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Răspunsuri
I. Partea generală

1. **c** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *Instituții de drept civil în reglementarea noului Cod civil*, Ed. Hamangiu, București, 2012, p. 3)

a – răspuns greșit, în temeiul principiului neretroactivății legii;

b – răspuns greșit, deoarece, în lipsa unui text de lege expres, apreciem că pronunțarea soluției în temeiul legii vechi este strict legală; ar fi însă justificată această adoptare mai ales în situația în care efectele prevăzute de situația juridică respectivă se produc în momentul intrării în vigoare a legii noi; mai mult, în considerarea imperativului de a avea o practică judiciară previzibilă, este recomandabil a se da această soluție;

c – răspuns corect, deoarece, atât în privința faptelor constitutive, modificatoare sau extinctive de situații juridice, realizate în întregime înainte de intrarea în vigoare a legii noi, cât și a efectelor produse de acea situație juridică, se aplică numai legea veche.

2. **a** (art. 60 din Legea nr. 71/2011)

a – răspuns corect, în temeiul art. 60 din Legea nr. 71/2011, care dispune că valabilitatea clauzei de inalienabilitate instituite prin convenție sau testament este guvernată de legea în vigoare la data încheierii convenției sau a testamentului.

3. **a, c** [art. 6 alin. (2) și (3) C. civ.; art. 102 alin. (1) din Legea nr. 71/2011]

a, c – răspunsuri corecte, în temeiul art. 6 alin. (2) și (3) C. civ., precum și al art. 102 alin. (1) din Legea nr. 71/2011, care prevede: „contractul este supus dispozițiilor legii în vigoare la data când a fost încheiat în tot ceea ce privește încheierea, interpretarea, efectele, executarea și încetarea sa".

4. **a, b** [art. 6 alin. (3) C. civ.; art. 4 din Legea nr. 71/2011]

a, b – răspunsuri corecte, în temeiul art. 6 alin. (3) C. civ. și al art. 4 din Legea nr. 71/2011, care dispune că actele juridice lovite de nulitate absolută ori relativă sau afectate de alte cauze de ineficacitate la data intrării în vigoare a legii noi sunt supuse dispozițiilor legii vechi, neputând fi considerate valabile ori, după caz, eficace potrivit dispozițiilor legii noi.

5. **a, c** (art. 102 din Legea nr. 71/2011)

a, c – răspunsuri corecte, în temeiul art. 102 din Legea nr. 71/2011.

6. **b, c** [art. 2.251 alin. (2) C. civ.]

b – răspuns corect, deoarece, în lipsa unor derogări exprese în Legea nr. 71/2011, cauzelor de ineficacitate li se aplică legea în vigoare la data încheierii actului juridic, chiar dacă împrejurarea ce a condus la ineficacitatea actului a survenit sub imperiul noii reglementări;

c – răspuns corect, în temeiul art. 2.251 alin. (2) C. civ.

7. **c** (art. 107, art. 108 și art. 122 din Legea nr. 71/2011)

a, b – răspunsuri greșite, în temeiul art. 107 din Legea nr. 71/2011 și, respectiv, al art. 108 din Legea nr. 71/2011;

c – răspuns corect, în temeiul art. 122 din Legea nr. 71/2011, care prevede că art. 1.717 C. civ. se aplică şi contractelor încheiate înainte de data intrării în vigoare a Codului civil din 2009, în cazul în care comportamentul cumpărătorului care pricinuieşte defecţiunea intervine după această dată.

8. **a, b** [art. 60 alin. (1), art. 142 şi art. 131 din Legea nr. 71/2011]
a – răspuns corect, în temeiul art. 60 alin. (1) din Legea nr. 71/2011;
b – răspuns corect, în temeiul art. 142 din Legea nr. 71/2011;
c – răspuns greşit, fiind o excepţie de la regula menţionată, în temeiul art. 131 din Legea nr. 71/2011.

9. **b, c** [art. 201, art. 203 şi art. 204 din Legea nr. 71/2011; art. 6 alin. (4) C. civ.]
a – răspuns corect, deoarece art. 203 şi art. 204 din Legea nr. 71/2011 instituie două derogări de la aplicarea legii sub imperiul căreia a început să curgă prescripţia;
b, c – răspunsuri corecte, în temeiul art. 6 alin. (4) C. civ. şi al art. 201 din Legea nr. 71/2011.

10. **b** [G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 8; art. 6 alin. (2) C. civ.]
b – răspuns corect, în temeiul art. 6 alin. (2) C. civ.

11. **a, b, c** [art. 6 alin. (2) C. civ.; art. 82 din Legea nr. 71/2011]
a, b, c – răspunsuri corecte, în temeiul art. 6 alin. (2) C. civ. şi al art. 82 din Legea nr. 71/2011.

12. **a, c** (art. 103, art. 110 şi art. 118 din Legea nr. 71/2011)
a, c – răspunsuri corecte, în temeiul art. 103 şi art. 110 din Legea nr. 71/2011, respectiv art. 118 din acelaşi act normativ.

13. – [art. 6 alin. (3) C. civ.; art. 60 alin. (2) din Legea nr. 71/2011]
a, b, c – răspunsuri greşite, deoarece, în temeiul art. 6 alin. (3) C. civ. şi al art. 60 alin. (2) din Legea nr. 71/2011, validitatea clauzei de inalienabilitate instituite prin testament este guvernată de legea în vigoare la data încheierii acestuia, iar efectele clauzei sunt guvernate de legea în vigoare la data deschiderii succesiunii.

14. **c** [G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, pp. 78-79; art. 1.324 şi art. 1.326 alin. (1) C. civ.]
a – răspuns greşit, deoarece clasificarea actelor juridice în unilaterale şi bilaterale se face după criteriul numărului părţilor; criteriul conţinutului permite clasificarea contractelor în unilaterale şi bilaterale; dacă orice contract unilateral este un act juridic bilateral sau plurilateral, atunci actul juridic unilateral nu reprezintă niciodată un contract, fiind rezultatul unei manifestări unilaterale de voinţă;
b – răspuns greşit, deoarece art. 1.326 alin. (1) C. civ. prevede situaţiile în care actul juridic unilateral este supus comunicării [„(...) când constituie, modifică sau stinge un drept al destinatarului şi ori de câte ori informarea destinatarului este necesară potrivit naturii actului"]; orice act juridic unilateral este rezultatul manifestării de voinţă a unei singure persoane, indiferent că este sau nu supus comunicării sale către destinatar;

c – răspuns corect, deoarece, dacă actul juridic unilateral are caracter declarativ de drepturi, va produce efecte şi *ex tunc* (pentru trecut); de exemplu, actul confirmativ produce efecte şi pentru trecut, în schimb, acceptarea moştenirii produce efecte din momentul manifestării de voinţă a părţii.

15. **a** (ICCJ, s. I civ., dec. nr. 3956 din 13 mai 2005, disponibilă pe *www.scj.ro*)

a – răspuns corect, deoarece, prin actul de renunţare, renunţătorul devine străin de moştenire, manifestarea sa de voinţă fiind în sensul de a nu-şi însuşi titlul de moştenitor, actul de renunţare fiind un act juridic indivizibil;

b – răspuns greşit, faţă de răspunsul de mai sus;

c – răspuns greşit, deoarece eventualele acte de acceptare tacită trebuie invocate cu ocazia dezbaterii succesiunii, în faţa notarului public.

16. – (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, nota de subsol nr. 1, pp. 78-79)

a – răspuns greşit, deoarece purga este oferta făcută de dobânditorul imobilului către creditorul ipotecar (deci, un act juridic unilateral), nu un contract care implică acordul de voinţă al părţilor;

b – răspuns greşit, deoarece purgarea imobilului se poate realiza atât prin plata preţului de către dobânditorul imobilului ipotecat, cât şi prin consemnarea sumei de către acesta;

c – răspuns greşit, deoarece, ca orice act juridic unilateral, pentru formarea sa valabilă este necesară şi suficientă cercetarea voinţei unice a emitentului, respectiv a dobânditorului imobilului ipotecat.

17. **c** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, pp. 78-79; art. 2.158 şi urm. şi art. 2.267 şi urm. C. civ.)

a – răspuns greşit, deoarece împrumutul de consumaţie cu dobândă este un contract unilateral (atât obligaţia de restituire, cât şi obligaţia de plată a dobânzilor revin împrumutatului), şi nu un act juridic plurilateral;

b – răspuns greşit, deoarece partajul între soţi este rezultatul acordului de voinţă între două părţi;

c – răspuns corect, deoarece tranzacţia este un act juridic (un contract) ce poate fi încheiat între două sau mai multe persoane, potrivit art. 2.267 şi urm. C. civ.

18. **c** [G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 80; art. 41 alin. (2) şi art. 988 C. civ.]

c – răspuns corect, deoarece art. 41 alin. (2) prevede că minorul cu capacitate de exerciţiu restrânsă poate încheia acte juridice singur, dar cu încuviinţarea părinţilor sau, după caz, a tutorelui, iar în cazurile prevăzute de lege, şi cu autorizarea instanţei de tutelă; art. 988 C. civ. dispune că cel cu capacitate de exerciţiu restrânsă nu poate dispune de bunurile sale prin liberalităţi, cu excepţia cazurilor prevăzute de lege; actele cu titlu gratuit nu intră în categoria actelor de dispoziţie de mică valoare, cu caracter curent şi care se execută la data încheierii lor, pe care minorul cu capacitate de exerciţiu restrânsă le-ar putea încheia singur.

UNIVERSITY CENTRAL LIBRARY

19. **b** [G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 81; art. 1.173 alin. (1) C. civ.]

b – răspuns corect, actul comutativ fiind acel act juridic cu titlu oneros în care, la momentul încheierii sale, existența drepturilor și obligațiilor părților este certă, iar întinderea acestora este determinată sau determinabilă.

20. **c** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, pp. 79-81)

c – răspuns corect, clasificarea actelor juridice în funcție de scopul urmărit prezentând importanță în materie de: regim juridic diferit din punctul de vedere al capacității; vicii de consimțământ; modul de reglementare de către legiuitor a obligațiilor părților; în cazul acțiunii revocatorii; în materie succesorală.

21. **b** [G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 81; art. 1.173 alin. (2) C. civ.]

a – răspuns greșit, deoarece actul comutativ este acel act juridic cu titlu oneros în care, la momentul încheierii sale, existența drepturilor și a obligațiilor părților este certă, iar întinderea acestora este determinată sau determinabilă;

b – răspuns corect, actul aleatoriu fiind acel act cu titlu oneros care, prin natura sa sau prin voința părților, oferă cel puțin uneia dintre părți șansa unui câștig și o expune totodată riscului unei pierderi, ce depind de un eveniment viitor și incert; se arată că șansele de câștig și de pierdere există, în fapt, pentru toate părțile actului juridic respectiv, fiecare urmărind să realizeze un câștig și să evite suportarea unei pierderi, șanse ce nu pot fi evaluate în momentul încheierii contractului, ci numai în momentul îndeplinirii sau al neîndeplinirii evenimentului; în schimb, incertitudinea, adică întinderea sau chiar existența obligației, poate să fie unilaterală, bilaterală sau plurilaterală; vânzarea unui drept litigios este un act juridic aleatoriu, deoarece câștigul, respectiv pierderea, nu se cunosc decât la momentul finalizării procesului;

c – răspuns greșit, deoarece vânzarea (inclusiv a unui drept litigios) este un act juridic translativ, adică un act juridic ce are ca efect strămutarea unui drept subiectiv din patrimoniul unei persoane în patrimoniul altei persoane.

22. **c** [G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, pp. 80-81; art. 1.173 alin. (2) și art. 1.562 alin. (2) C. civ. C. civ.]

a – răspuns greșit, deoarece actele aleatorii sunt acte cu titlu oneros, ce pot fi declarate inopozabile numai atunci când terțul contractant cunoștea faptul că debitorul își creează sau își mărește starea de insolvabilitate; pentru aceste motive, se arată că acțiunea revocatorie va reuși în condiții mai lesnicioase, dacă se pune problema înlăturării opozabilității unor acte cu titlu gratuit, fiind suficient să se dovedească frauda săvârșită de către debitor, iar nu și participarea la fraudă a terțului dobânditor al bunului;

b – răspuns greșit, deoarece problema resciziunii pentru leziune se poate pune numai în cazul actelor comutative, însă nu și în cazul celor aleatorii (actele comutative și cele aleatorii fiind acte cu titlu oneros);

c – răspuns corect, actele aleatorii fiind acte cu titlu oneros, în temeiul art. 1.173 alin. (2) C. civ.

23. **b** [art. 1 alin. (3) din Legea nr. 32/1994 privind sponsorizarea, cu modificările și completările ulterioare]

b – răspuns corect, *mecenatul* fiind acea liberalitate prin care o persoană fizică sau juridică, numită *mecena*, transferă, fără obligație de contrapartidă directă sau indirectă,

dreptul de proprietate asupra unor bunuri materiale sau mijloace financiare către o persoană fizică, ca activitate filantropică având caracter umanitar, pentru desfăşurarea unor activităţi în domeniile cultural, artistic, medico-sanitar sau ştiinţific – cercetare fundamentală şi aplicată.

24. – (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 81)

a – răspuns greşit, deoarece regulile prevăzute în materie succesorală în legătură cu reducţiunea se aplică numai în cazul liberalităţilor, iar cele privind raportul vizează numai donaţia;

b – răspuns greşit, deoarece nu se pune problema respectării unor condiţii de formă în cazul actelor juridice dezinteresate;

c – răspuns greşit, deoarece, în principiu, condiţiile privitoare la publicitatea imobiliară se pun în legătură cu bunurile imobile, ceea ce nu este cazul pentru actele dezinteresate; actele dezinteresate sunt acele acte juridice cu titlu gratuit prin care dispunătorul procură un beneficiu cuiva fără să îşi micşoreze patrimoniul; sunt acte juridice dezinteresate: mandatul gratuit, comodatul, depozitul neremunerat etc.

25. **a, c** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, pp. 81 şi 159)

a, c – răspunsuri corecte, deoarece *habentes causam* desemnează persoana care, deşi nu a participat la încheierea actului juridic civil, este îndrituită să profite de efectele actului respectiv sau, după caz, este ţinută să suporte aceste efecte din cauza legăturii sale juridice cu una dintre părţile acelui act juridic; or, actul juridic constitutiv şi cel translativ permit dobândirea acestei calităţi;

b – răspuns greşit, deoarece printr-un act juridic declarativ se consolidează sau se definitivează un drept subiectiv preexistent, existent în patrimoniul părţii, care produce efecte pentru trecut.

26. **a, b** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 82; C. Stătescu, C. Bîrsan, *Drept civil. Teoria generală a obligaţiilor*, ed. a 9-a, Ed. Hamangiu, Bucureşti, 2008, p. 33)

a, b – răspunsuri corecte;

c – răspuns greşit, actele juridice se clasifică în acte juridice de conservare, acte juridice de administrare şi acte juridice de dispoziţie, în raport de importanţa lor.

27. **c** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 82; art. 1.566 şi urm. C. civ.)

a – răspuns greşit, deoarece cesiunea de creanţă este un act juridic translativ de drepturi, având ca efect strămutarea unui drept subiectiv din patrimoniul unei persoane în patrimoniul altei persoane;

b – răspuns greşit, deoarece actele juridice declarative produc efecte şi pentru trecut (*ex tunc*);

c – răspuns corect, deoarece cesiunea de creanţă este nu numai un act juridic translativ de drepturi, ci şi un contract sinalagmatic cu executare *uno ictu*, ceea ce înseamnă că neîndeplinirea culpabilă a obligaţiilor de către una dintre părţi dă dreptul celeilalte de a invoca rezoluţiunea contractului.

28. **b** [G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 83; art. 41 alin. (2) C. civ.]

b – răspuns corect, fiind vorba de acte de administrare prin care se urmăreşte normala punere în valoare a unui bun sau patrimoniu.

29. **c** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 83)

a – răspuns greşit, deoarece constituirea unei ipoteci reprezintă un act juridic constitutiv de drepturi;

b – răspuns greşit, deoarece constituirea unei ipoteci este un act de dispoziție;

c – răspuns corect, deoarece şi grevarea unui bun cu sarcini reale intră în categoria actelor de dispoziție.

30. **b** [G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 83; art. 43 alin. (3) şi art. 44 alin. (1) C. civ.]

a – răspuns greşit, deoarece asigurarea unui bun reprezintă un act de administrare;

b – răspuns corect, printr-un act de administrare având loc o normală punere în valoare a unui bun; este şi cazul asigurării de bunuri;

c – răspuns greşit, deoarece sancțiunea este nulitatea relativă.

31. **a, b** [G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 83; art. 1.174 alin. (3) C. civ.]

a, b – răspunsuri corecte, actul juridic solemn fiind acela pentru formarea căruia simpla manifestare de voință nu este suficientă, ci aceasta trebuie să îmbrace o anumită formă prescrisă de lege (poate fi vorba de forma autentică a actului juridic sau de forma scrisă a acestuia).

32. **c** [G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 83; art. 1.242 alin. (2) C. civ.]

a – răspuns greşit, deoarece această clasificare se face în funcție de modul de formare al actelor juridice civile;

b – răspuns greşit, deoarece, „dacă părțile s-au învoit ca un contract să fie încheiat într-o anumită formă, pe care legea nu o cere, contractul se socoteşte valabil chiar dacă forma nu a fost respectată" [art. 1242 alin. (2) C. civ.];

c – răspuns corect, deoarece regimul probelor este diferit în cazul celor trei categorii de acte juridice.

33. – (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 85; art. 1.294 C. civ.)

a – răspuns greşit, deoarece este vorba despre materia ocrotirii incapabilului, or, nu se pune semnul egalității între categoria persoanelor cu handicap şi categoria persoanelor incapabile;

b – răspuns greşit, deoarece problema „restituirii prestațiilor" nu se pune în cazul actelor juridice nepatrimoniale;

c – răspuns greşit, deoarece simulația se întâlneşte doar în cazul actelor juridice patrimoniale, conform art. 1.294 C. civ.

34. **a, b, c** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 85)

a – răspuns corect, deoarece de esența actului juridic pentru cauză de moarte este faptul că nu îşi produce efectele decât la moartea autorului său, un asemenea act juridic fiind făcut tocmai în considerarea morții;

b – răspuns corect, deoarece actele juridice pentru cauză de moarte nu pot fi decât cele prevăzute de lege, deci sunt numai acte juridice numite (tipice);

c – răspuns corect, deoarece actele juridice *mortis causa* sunt întotdeauna acte solemne.

35. **c** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 86)

c – răspuns corect, deoarece contractul de întreținere este esențialmente afectat de modalități.

36. **a, b** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, nota de subsol nr. 1, p. 87)

a, b – răspunsuri corecte, (C. Ap. Bucureşti, s. a IV-a civ., dec. nr. 1827/1998, în *Culegere de practică judiciară în materie civilă 1993-1998*, p. 9; ICCJ, s. civ. propr. int., dec. nr. 1703 din 22 februarie 2007, pe *www.scj.ro*, citate în G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, nota de subsol nr. 1, p. 87);

c – răspuns greşit, deoarece soarta actului juridic accesoriu urmează soarta actului juridic principal – *accesorium sequitur principale.*

37. **a** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, pp. 87-88; C. Stătescu, C. Bîrsan, *op. cit.*, p. 88)

a – răspuns corect; cum titlurile de valoare sunt acte juridice abstracte, înseamnă că valabilitatea lor nu necesită analiza cauzei; avantajul titlurilor de valoare constă în faptul că executarea lor nu cere o cercetare a scopului (cauzei) actului juridic, debitorul neputând invoca excepția nevalabilității cauzei pentru a refuza executarea;

b, c – răspunsuri greşite, deoarece avantajul titlurilor de valoare constă în faptul că executarea lor nu cere o cercetare a scopului (cauzei) actului juridic, debitorul neputând invoca excepția nevalabilității cauzei pentru a refuza executarea.

38. **a** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 88)

a – răspuns corect, deoarece valabilitatea actului juridic strict personal se apreciază în raport de persoana sau persoanele care îl încheie, în schimb, de regulă, la aprecierea actului juridic încheiat prin reprezentare se are în vedere şi persoana reprezentantului.

39. **a** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 88)

a – răspuns corect, deoarece problema actelor strict personale nu se poate pune decât în cazul persoanelor fizice;

b, c – răspunsuri greşite, deoarece nu este vorba de o persoană fizică.

40. – (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 86; art. 1.175 C. civ.)

a – răspuns greşit, deoarece problema clauzelor abuzive se pune mai frecvent în cazul contractelor de adeziune, care reprezintă o categorie intermediară între actul juridic subiectiv şi actul juridic condiție;

b – răspuns greşit, deoarece regimul juridic al actelor juridice condiție se apreciază cu mai multă severitate de către legiuitor, şi nu de către părți, acestea din urmă neputând modifica, prin voința lor, normele juridice imperative care stabilesc conținutul acestor acte şi nici nu pot deroga de la acestea;

c – răspuns greşit, deoarece actele juridice condiție nu pot fi decât cele stabilite de lege (deci sunt acte juridice numite, tipice).

41. **b** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 88)

b – răspuns corect, deoarece convenția prin care se realizează o delegație imperfectă nu mai este reglementată de legislația civilă şi, prin urmare, este un contract nenumit.

42. **b** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 89; art. 1.168 C. civ.)

a – răspuns greşit;

b – răspuns corect, ce rezultă din interesul clasificării actelor juridice în acte juridice numite şi acte juridice nenumite; astfel, în cazul actelor juridice nenumite, se vor aplica regulile stabilite de părți, iar pentru aspectele la care părțile nu s-au referit în mod expres, îşi vor găsi aplicare regulile generale care cârmuiesc materia obligațiilor, iar dacă acestea nu sunt îndestulătoare, regulile speciale privitoare la actul juridic cu care se aseamănă cel mai mult;

c – răspuns greşit, deoarece promisiunea de a încheia în viitor un contract real este, ca natură juridică, un act juridic bilateral.

43. **b** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 89; Fr. Deak, *Tratat de drept civil. Contracte speciale*, Ed. Actami, Bucureşti, nota nr. 11, p. 8)

b – răspuns corect, contractele complexe fiind contractele care reunesc elementele a două sau mai multor contracte numite, ca, de exemplu, contractul hotelier.

44. **b**

b – răspuns corect, contractul de franciză a devenit un act juridic numit, ca urmare a reglementării acestuia prin O.G. nr. 52/1997 privind regimul juridic al francizei.

45. **a** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 89; art. 1.277 C. civ.)

a – răspuns corect, deoarece posibilitatea denunțării unilaterale a contractului încheiat pe durată nedeterminată vizează contractele cu executare succesivă;

b – răspuns greşit;

c – răspuns greşit, deoarece „contractul încheiat pe durată nedeterminată poate fi denunțat unilateral de oricare dintre părți cu respectarea unui termen rezonabil de preaviz; orice clauză contrară sau stipularea unei prestații în schimbul denunțării contractului se consideră nescrisă", în temeiul art. 1.277 C. civ.; nu există reguli privind denunțarea fiecărui contract în parte.

46. **b** [art. 1.276 alin. (1) şi (2) C. civ.]

b – răspuns corect, deoarece, în contractele cu executare *uno ictu*, „dacă dreptul de a denunța contractul este recunoscut uneia dintre părți, acesta poate fi exercitat atât timp cât executarea contractului nu a început", iar „în contractele cu executare succesivă sau continuă, acest drept poate fi exercitat cu respectarea unui termen rezonabil de preaviz, chiar şi după începerea executării contractului, însă denunțarea nu produce efecte în privința prestațiilor executate sau care se află în curs de executare".

47. **b** (art. 1.549 şi art. 2.156 C. civ.)

b – răspuns corect, deoarece, potrivit art. 2.156 C. civ., în caz de nerespectare a obligațiilor de către comodatar, comodantul poate cere restituirea anticipată a lucrului şi, implicit, rezilierea contractului (conform regulilor generale, deşi contractul este unilateral, iar art. 1.549 C. civ. vizează, în mod exclusiv, contractele sinalagmatice). De altfel, comodatul este un contract cu executare succesivă.

BUCHAREST CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

48. **a** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, nota nr. 1, p. 89)

a – răspuns corect, deoarece sancțiunea incidentă este rezoluțiunea contractului în cazul contractelor sinalagmatice în care obligația uneia dintre părți presupune o singură prestație;

b – răspuns greșit;

c – răspuns greșit, deoarece vânzarea este un act juridic bilateral și un contract bilateral.

49. **c** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, pp. 91-92)

a – răspuns greșit, capacitatea de a încheia actul juridic civil nu este o condiție de eficacitate, ci o condiție de validitate a actului juridic civil;

b – răspuns greșit;

c – răspuns corect, deoarece capacitatea de a încheia actul juridic civil este numai o parte a capacității civile, reunind, în structura sa, o parte din capacitatea de folosință a persoanei fizice sau juridice, precum și capacitatea de exercițiu a acesteia.

50. **b, c** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 91)

a – răspuns greșit, deoarece discernământul este o stare de fapt, care se apreciază de la persoană la persoană, în raport cu aptitudinea și puterea psihointelectivă ale acesteia; capacitatea izvorăște numai din lege, pe când discernământul este de natură psihologică;

b – răspuns corect, deoarece discernământul poate exista, izolat, chiar și la o persoană incapabilă;

c – răspuns corect, deoarece o persoană capabilă se poate găsi într-o situație în care, vremelnic, să nu aibă discernământ.

51. – [art. 206 alin. (1) C. civ.]

a – răspuns greșit, deoarece o persoană juridică nu poate avea aceleași drepturi și obligații ca și o persoană fizică;

b – răspuns greșit, deoarece art. 206 alin. (1) C. civ. dispune că persoana juridică poate dobândi orice drepturi și obligații, cu excepția celor care, prin natura lor sau potrivit legii, nu pot aparține decât persoanei fizice; nu se face distincția între persoana fizică capabilă și cea incapabilă; de exemplu, în caz de conflict de interese, încheierea unui contract translativ de drepturi sau obligații în favoarea sau în sarcina persoanei juridice este supusă, în privința validității sale, și regulilor aplicabile persoanei fizice incapabile;

c – răspuns greșit, deoarece drepturile și obligațiile persoanei juridice nu sunt reglementate expres prin voința legiuitorului, ci persoana juridică poate dobândi *orice* drepturi și obligații civile, cu excepția celor care nu pot aparține decât persoanei fizice, prin natura lor sau potrivit legii.

52. **c** [art. 206 alin. (2) C. civ.]

a – răspuns greșit, deoarece principiul specialității capacității de folosință este reglementat exclusiv pentru persoanele juridice fără scop lucrativ;

b – răspuns greșit;

c – răspuns corect, deoarece în cazul persoanelor juridice fără scop lucrativ, regula capacității de a încheia acte juridice civile este subordonată principiului specialității, consacrat de art. 206 alin. (2) C. civ.

53. – (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 93)

a, b – răspunsuri greşite, deoarece criteriul întinderii sau a conţinutului incapacităţilor de a încheia acte juridice determină clasificarea lor în generale şi speciale, fiind vorba de incapacitatea de a încheia orice act juridic şi, respectiv, anumite acte juridice; această clasificare vizează actele juridice civile ce pot fi încheiate de persoanele fizice, nu persoanele care pot încheia actele juridice civile respective;

c – răspuns greşit, deoarece, pentru persoanele fizice, incapacităţile generale sunt incapacităţi de exerciţiu, iar incapacităţile speciale sunt incapacităţi de folosinţă.

54. **b, c** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 93)

b – răspuns corect, deoarece, pentru persoanele juridice fără scop lucrativ, incapacitatea de folosinţă nu vizează întotdeauna numai anumite acte juridice;

c – răspuns corect, deoarece, din principiul specialităţii capacităţii de folosinţă a persoanei juridice, rezultă că o persoană juridică fără scop lucrativ nu poate încheia acte juridice, indiferent de felul lor, din care izvorăsc drepturi şi obligaţii ce contravin scopului pentru care a fost înfiinţată.

55. **b** [art. 1.653 alin. (1) C. civ.]

a – răspuns greşit, deoarece este vorba de o incapacitate specială (de a cumpăra anumite bunuri), deşi acţionează *ope legis*;

b – răspuns corect, fiind vorba de o incapacitate stabilită de legea civilă;

c – răspuns greşit, întrucât, deşi este vorba de o incapacitate absolută, aceasta are caracter de protecţie (şi nu de sancţiune).

56. **a** [art. 206 alin. (3) C. civ.]

a – răspuns corect, care instituie expres sancţiunea nulităţii absolute în caz de nesocotire a principiului specialităţii capacităţii de folosinţă a persoanei juridice fără scop lucrativ.

57. **b** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 95)

b – răspuns corect, deoarece există şi alte împrejurări (alături de lege) când tăcerea valorează consimţământ; astfel, dacă *prin voinţa expresă a părţilor* se atribuie tăcerii o anumită semnificaţie juridică (de exemplu, în cazul stabilirii modalităţii de reînnoire a unei convenţii sau de denunţare a acesteia) sau când tăcerea are valoare de consimţământ *potrivit obiceiului*.

58. – (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 96; art. 11 şi art. 1.169 C. civ.)

a, b, c – răspunsuri greşite, deoarece limitele principiului libertăţii actelor juridice civile sunt trasate de normele imperative (inclusiv normele care reglementează ordinea publică), precum şi de morală.

59. **b** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 96)

a – răspuns greşit, întrucât cerinţa privind necesitatea provenirii consimţământului de la o persoană cu discernământ decurge din caracterul conştient al actului juridic civil, în sensul că subiectul de drept civil trebuie să aibă puterea de a aprecia efectele juridice care se produc în baza manifestării sale de voinţă;

b – răspuns corect, deoarece, în afară de cazurile în care legea prezumă persoana ca fiind lipsită de discernământ (numite incapacități legale, unde întâlnim minorii în vârstă de până la 14 ani), pot exista și cazuri în care persoane cu discernământ în drept (după lege) să fie totuși, în fapt, lipsite temporar de discernământ, fiind într-o stare ce le pune în neputință de a-și da seama de urmările faptelor lor (numite incapacități naturale, unde întâlnim, conform art. 1.205 alin. (1) teza a II-a C. civ., beția, hipnoza, somnambulismul, mânia puternică);

c – răspuns greșit, întrucât, deși cerința privind necesitatea provenirii consimțământului de la o persoană cu discernământ nu se confundă cu condiția capacității, între ele există o strânsă legătură; de altfel, prezumția existenței discernământului este instituită prin raportare la vârsta persoanei, criteriu luat în calcul și în privința stabilirii regulii privind dobândirea capacității de exercițiu.

60. **c** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 100)

a – răspuns greșit, deoarece consimțământul nu este considerat a fi exprimat cu intenția de a produce efecte juridice când manifestarea de voință a fost făcută în glumă, din prietenie, din curtoazie sau pură complezență (dar nu din compasiune);

b – răspuns greșit, deoarece, când s-a făcut sub condiție potestativă simplă din partea celui care se obligă, produce efecte, fiind necesar să fim în prezența unei condiții pur potestative pentru a nu produce efecte juridice, în temeiul art. 1.403 C. civ.;

c – răspuns corect, întrucât, dacă manifestarea de voință este prea vagă (sau confuză), este considerată a fi exprimată fără intenția de a produce efecte juridice.

61. **b** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 100)

a – răspuns greșit, deoarece este necesar ca nici consimțământul să nu fie alterat de vicii pentru ca actul juridic civil să poată fi valabil, cerință ce decurge din caracterul conștient, liber al acestuia;

b – răspuns corect, deoarece specific viciilor de consimțământ este faptul că există manifestare de voință (deci există consimțământ), însă aceasta este alterată fie în conținutul său intelectual, conștient (eroarea și dolul), fie în caracterul său liber (violența și leziunea);

c – răspuns greșit, deoarece intervine întotdeauna sancțiunea nulității relative a actului juridic civil; fiind vorba de o condiție prevăzută de lege pentru încheierea valabilă a actului, la acest moment consimțământul părții nu trebuie să fie viciat.

62. **a** [G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 100; art. 1.207 alin. (2), (3) și (4) C. civ.]

a – răspuns corect, deoarece eroarea neesențială (indiferentă) poate atrage cel mult o diminuare (sau majorare) valorică a prestației, dar poate rămâne chiar și fără vreo consecință juridică.

63. **b** [G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, nota nr. 3, pp. 101-102; art. 1.207 alin. (2) și art. 1.707 alin. (2) C. civ.]

a – răspuns greșit;

b – răspuns corect, deoarece, potrivit art. 1.207 alin. (2) C. civ., eroarea esențială intervine atunci când poartă asupra identității obiectului prestației sau asupra unei calități a acestuia ori asupra unei alte împrejurări considerate esențiale de către părți, în absența

căreia contractul nu s-ar fi încheiat; așa cum se arată în doctrină, dispoziția legală a pus capăt, indirect, controversei în ceea ce privește înțelesul obiectiv sau subiectiv al noțiunii de substanță a obiectului; în cazul *error in substantiam*, interesează nu numai lucrul considerat în materialitatea lui, ci și conținutul prestației (acțiunea sau inacțiunea), iar cum prestația este determinată de părțile actului juridic, rezultă că elementele ce alcătuiesc prestația vor fi privite sau nu ca esențiale, după cum părțile au intenționat sau nu să le dea acest caracter; totuși, răspunsul de la lit. **b** este corect, deoarece elementele cărora părțile le-au conferit calitatea de „esențiale" sunt cele referitoare la achiziționarea unei piese de colecție, piesă antică (așadar, în esența ei, o piesă de valoare), de la un magazin de specialitate, finalitatea însăși fiind atinsă de cumpărător prin participarea la expoziția organizată; antichitatea piesei este calitatea obiectului prestației care prezintă importanță, celelalte elemente fiind împrejurările esențiale care au determinat chiar încheierea contractului; susținerile ulterioare referitoare la metalul din care este confecționată piesa nu pot fi reținute ca având caracter esențial, valoarea piesei fiind dată în primul rând de vechimea ei; în plus, dacă piesa ar fi fost confecționată din aur, prețul ar fi fost mult mai ridicat;

c – răspuns greșit, deoarece nu sunt îndeplinite condițiile privind viciile ascunse ale lucrului vândut, prevăzute de art. 1.707 alin. (2) C. civ., care stipulează că este ascuns acel viciu care, la data predării, nu putea fi descoperit, fără asistență de specialitate, de către un cumpărător prudent și diligent.

64. **a** [G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, nota nr. 2, p. 103; art. 1.207 alin. (3) și art. 1.208 alin. (2) C. civ.]

a – răspuns corect, deoarece art. 1.207 alin. (3) C. civ. dispune că „eroarea de drept este esențială atunci când privește o normă juridică determinantă, potrivit voinței părților, pentru încheierea contractului", iar din art. 1.208 alin. (2) C. civ. rezultă că, pentru a putea fi invocată, eroarea de drept trebuie să nu privească dispoziții legale accesibile și previzibile.

Accesibilitatea legii vizează existența unui minim de publicitate în privința ei, aceasta urmând a fi apreciată prin raportare la posibilitățile unei persoane de a dispune de informații suficiente cu privire la norma aplicabilă.

Astfel, în măsura în care părțile conferă caracter determinant unei norme legale, demonstrat prin însăși încheierea contractului, este firesc ca ele să cunoască, în manieră suficientă, conținutul și semnificația acesteia. Nu poți conferi caracter determinant la „ceva", dacă nu cunoști conținutul său. Altfel spus, chiar dacă accesibilitatea sau previzibilitatea normei nu au fost asigurate de către legiuitor, partea nu poate invoca acest motiv în vederea anulării contractului, din moment ce a cunoscut conținutul respectivei norme juridice la încheierea contractului a cărei anulare o cere.

65. **a** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, nota nr. 2, pp. 103-104)

a – răspuns corect, deoarece previzibilitatea legii se referă la faptul că cel căruia i se aplică prevederile legale trebuie ca, în mod rezonabil, să îi fi putut înțelege sensul și, mai ales, să își dea seama că aplicarea legii îl privește pe el; astfel, o lege este previzibilă atunci când este suficient de precisă încât îi permite individului să-și regleze conduita în funcție de dispozițiile ei; explicația dată vizează necesitatea ca legea să prescrie, să indice cu precizie, în cuprinsul său, conduita oricărui individ într-o anumită situație; de data aceasta, individul se raportează la lege, ale cărei prescripții există și obligă la respectarea lor;

b, c – răspunsuri greşite, deoarece explică noţiunea de *previzibil* prin raportare la sensul comun al termenului de „a prevedea" (şi nu la cel juridic) şi, respectiv, arată ceea ce nu este de dorit să înţeleagă omul dintr-un act normativ.

66. **a, b** [G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 103; art. 1.208 şi art. 1.209 C. civ.]

a – răspuns corect, deoarece caracterul determinant pentru încheierea actului juridic al elementului fals reprezentat se apreciază, în practică, după un criteriu subiectiv, adică în concret, de la caz la caz, în raport de experienţa de viaţă, de pregătire şi de alte date care îl privesc pe cel aflat în eroare;

b – răspuns corect, deoarece şi un criteriu abstract, şi anume comportamentul oricărei persoane aflate într-o situaţie similară, ar putea fi luat în calcul de cel ţinut să aprecieze;

c – răspuns greşit, problema în cauză fiind reglementată de alin. (1) şi (2) ale art. 1.208 C. civ., în baza cărora „contractul nu poate fi anulat dacă faptul asupra căruia a purtat eroarea putea fi, după împrejurări, cunoscut cu diligenţe rezonabile" şi, respectiv, „eroarea de drept nu poate fi invocată în cazul dispoziţiilor legale accesibile şi previzibile"; de asemenea, art. 1.209 C. civ. dispune că „nu atrage anularea contractului eroarea care poartă asupra unui element cu privire la care riscul de eroare a fost asumat de cel care o invocă sau, după împrejurări, trebuia să fie asumat de acesta".

67. – [G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 104; art. 1.207 alin. (1) C. civ.]

a – răspuns greşit, întrucât cerinţa erorii esenţiale ca partea cocontractantă să fi ştiut ori să fi trebuit să ştie că elementul asupra căruia cade falsa reprezentare este esenţial pentru încheierea actului juridic respectiv, prevăzută de art. 1.207 alin. (1) C. civ., este justificată de necesitatea asigurării stabilităţii circuitului civil, certitudinii operaţiunilor juridice care intervin în acest circuit, fiindcă, altfel, cealaltă parte s-ar vedea expusă abuzurilor cocontractantului său, care ar putea obţine cu mai multă uşurinţă desfiinţarea actului juridic;

b – răspuns greşit, deoarece actele juridice unilaterale nu pot fi anulate pentru eroare esenţială pentru că, prin ipoteză, nu există un cocontractant;

c – răspuns greşit, deoarece, în legătură cu această cerinţă a erorii esenţiale, se arată că poate fi restrânsă numai la contractele cu titlu oneros, soluţie justificată pe ideea că principiul ocrotirii voinţei dispunătorului în contractele cu titlu gratuit trebuie să prevaleze faţă de principiul stabilităţii raporturilor juridice, întrucât cel de-al doilea principiu ar opera în favoarea gratificatului, care se străduieşte să păstreze un avantaj, în vreme ce dispunătorul se străduieşte să evite o pagubă.

68. **c** [G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 104; art. 1.207 alin. (1) C. civ.]

c – răspuns corect, deoarece, potrivit art. 1.207 alin. (1) C. civ., eroarea esenţială, în oricare dintre formele sale, atrage nulitatea relativă a actului juridic civil. În funcţie de consecinţele care intervin, distincţia se face între eroarea esenţială, cu cele patru forme ale sale, sancţionate cu nulitatea relativă, şi eroarea neesenţială, care poate atrage cel mult o diminuare/majorare valorică a prestaţiei sau poate să rămână fără nicio consecinţă juridică.

69. **c** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 104; art. 1.213 C. civ.)

c – răspuns corect, deoarece, în cazul actelor juridice bilaterale sau plurilaterale, nu este necesar ca fiecare parte să se găsească în eroare pentru a fi în prezenţa viciului de

consimțământ, ci este suficient să cadă în eroare numai una dintre părți. Dacă totuși ambele părți (sau mai multe părți, în cazul contractelor plurilaterale) au fost în eroare, fiecare se poate prevala de eroarea în care s-a aflat. Sunt aplicabile și prevederile art. 1.213 C. civ. privitoare la adaptarea contractului.

70. **c** (art. 1.213 C. civ.)

a, b – răspunsuri greșite, deoarece numai partea îndreptățită să invoce anulabilitatea contractului, adică partea aflată în eroare, poate să o și obțină, cu îndeplinirea celorlalte condiții legale.

71. **b, c** (art. 1.213 C. civ.)

a – răspuns greșit, deoarece dreptul de a obține anularea unui contract pentru eroare viciu de consimțământ se prescrie în termenul general de prescripție;

b, c – răspunsuri corecte, deoarece sunt cele două ipoteze prevăzute de art. 1.213 alin. (2) și (3) C. civ., în care dreptul părții aflate în eroare se stinge independent și chiar împotriva voinței sale.

72. **a** [G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, nota nr. 2, pp. 105-106; art. 1.207 alin. (1) și art. 1.214 C. civ.]

a – răspuns corect, deoarece eroarea și dolul dau naștere unei acțiuni în anulare, ca urmare a reglementării lor ca vicii de consimțământ, indiferent de ușurința cu care pot fi probate;

b – răspuns greșit, deoarece numai dolul (nu și eroarea) dă naștere unei acțiuni în răspundere civilă delictuală, dar nu ca urmare a reglementării sale ca viciu de consimțământ, ci a aplicării regulilor de la răspunderea civilă pentru fapta ilicită cauzatoare de prejudicii;

c – răspuns greșit, deoarece partea care nu este în culpă nu poate avea la dispoziție decât acțiunea reglementată de lege.

73. **a** [G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, nota nr. 2, pp. 105-106; art. 1.214 alin. (2) C. civ.]

a – răspuns corect, deoarece faptul că dolul dă naștere și la o acțiune în anulare a actului juridic încheiat este consecința reglementării dolului ca viciu de consimțământ distinct;

b – răspuns greșit, deoarece faptul că dolul dă naștere și la o acțiune în răspundere civilă delictuală este consecința aplicării regulilor de la răspunderea civilă delictuală pentru fapta ilicită cauzatoare de prejudicii (nu consecința reglementării dolului ca viciu de consimțământ distinct); a se citi cu atenție enunțul grilei, care menționează astfel: „Ca urmare a reglementării dolului ca viciu de consimțământ etc.".

c – răspuns greșit, deoarece, chiar dacă cele două acțiuni pot fi exercitate independent sau simultan, fiecare având temeiul juridic propriu, enunțul grilei nu dă drept de opțiune; partea neculpabilă are la dispoziție acțiunea în anularea actului juridic.

74. **a, b** [art. 1.205 alin. (1), art. 1.207 și art. 1.214 C. civ.; G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 100]

a – răspuns corect, întrucât dacă eroarea este o eroare spontană, dolul reprezintă o eroare provocată;

b – răspuns corect, deoarece reglementarea erorii şi a dolului ca vicii de consimţământ dau naştere unei acţiuni în anulare a actului juridic încheiat, potrivit art. 1.205 alin. (1) C. civ., care stipulează că este anulabil contractul încheiat de o persoană care, la momentul încheierii acestuia, se afla, fie şi numai vremelnic, într-o stare care o punea în neputinţă de a-şi da seama de urmările faptei sale;

c – răspuns greşit, deoarece eroarea şi dolul afectează consimţământul în conţinutul său intelectiv, conştient; violenţa şi leziunea afectează consimţământul în conţinutul său liber.

75. **b, c** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, nota nr. 1, p. 105)

a – răspuns greşit, deoarece ceea ce îl determină pe Primus să cumpere de la Secundus un anumit lucru este credinţa eronată că a pierdut un lucru identic; contractul de vânzare nu poate fi anulat pentru eroare spontană;

b, c – răspunsuri corecte, întrucât, dacă această eroare este provocată de Secundus, prin sustragerea sau ascunderea lucrului identic pe care îl avea Primus, pentru a-l face să creadă că l-a pierdut, atunci contractul este anulabil pentru dol.

76. **b** [art. 1.011 alin. (1) C. civ. şi art. 1.023 lit. c) C. civ.]

a – răspuns greşit, deoarece din probele administrate în cauză a reieşit respectarea condiţiilor prevăzute de art. 1.011 alin. (1) C. civ. şi faptul că nu a existat nicio eroare în cauză, asigurarea îngrijirii permanente fiind imposibil de realizat datorită cunoaşterii de către donator a faptului că este plecat din ţară;

b – răspuns corect, deoarece faptul că prin contractul de donaţie a cărui revocare se cere reclamantul şi-a păstrat dreptul de uzufruct viager nu poate duce la concluzia că a încheiat un contract de întreţinere cu pârâtul;

c – răspuns greşit, întrucât, pe de o parte, instanţa nu a fost sesizată cu o acţiune în revocarea donaţiei pentru ingratitudine pentru refuz de alimente, iar, pe de altă parte, nu sunt îndeplinite în cauză condiţiile prevăzute de art. 1.023 lit. c) C. civ.

77. **b, c** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 105)

a – răspuns greşit, întrucât, dacă eroarea esenţială spontană constituie viciu de consimţământ, *a fortiori*, şi eroarea provocată constituie (tot) un viciu de consimţământ, erorii provocate fiindu-i aplicabile regulile de la eroarea spontană; nu este un motiv care ar justifica reglementarea distinctă a celor două vicii de consimţământ;

b – răspuns corect, deoarece dolul poate fi probat mai uşor decât eroarea, datorită prezenţei elementului obiectiv (material) utilizat pentru inducerea în eroare; este un motiv care ar justifica reglementarea distinctă a celor două vicii de consimţământ;

c – răspuns corect, deoarece reglementarea distinctă a celor două vicii de consimţământ se justifică prin aceea că sfera de aplicabilitate a dolului este mult mai largă decât cea a erorii, având în vedere dispoziţiile art. 1.214 alin. (2) C. civ., care dispun că „partea al cărei consimţământ a fost viciat prin dol poate cere anularea contractului, chiar dacă eroarea în care s-a aflat nu a fost esenţială".

78. **b** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 106)

a – răspuns greşit, deoarece dolul ca viciu de consimţământ este o eroare provocată de manoperele frauduloase ale celeilalte părţi sau de necomunicarea frauduloasă către

cocontractant a unor împrejurări necesar a fi aduse la cunoștință; or, în lipsa elementului obiectiv, elementul subiectiv al dolului rămâne fără suport; într-o asemenea situație, partea indusă în eroare va putea să solicite despăgubiri, dacă este cazul, iar în măsura în care sunt îndeplinite cerințele erorii esențiale, actul juridic va putea fi desființat pentru acest viciu de consimțământ;

b – răspuns corect, deoarece în măsura în care o persoană este lipsită de discernământ, adică nu are puterea de a aprecia efectele juridice care se produc în baza manifestării sale de voință, este evident că nu va putea „reproșa" că a speculat afecțiunea sau pasiunea unei persoane pentru a o determina să facă o donație sau un legat;

c – răspuns greșit, deoarece împrejurarea sau împrejurările în care a fost încheiat actul juridic ori care au determinat încheierea acestuia sunt cunoscute de cealaltă parte; faptul cunoașterii împrejurărilor poate fi probat cu orice mijloc de probă; în aceste circumstanțe, este imposibil a se îndeplini cerințele erorii provocate.

79. **c** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 106)

a – răspuns greșit, deoarece, în raport de împrejurările concrete ale speței, nevalabilitatea actului juridic ar putea fi atrasă de alte cauze;

b – răspuns greșit;

c – răspuns corect, deoarece, în lipsa mijloacelor viclene pentru a induce în eroare, dolul este lipsit de elementul obiectiv, material, care intră în structura sa.

80. **b** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 106)

a – răspuns greșit;

b – răspuns corect, deoarece „dolul prin reticență", concretizat în ascunderea sau necomunicarea celeilalte părți a unei împrejurări esențiale, pe care aceasta ar fi trebuit să o cunoască, se referă la fapta omisivă ce constituie conținutul elementului obiectiv al dolului;

c – răspuns greșit, deoarece elementul subiectiv din structura dolului constă în intenția de a induce în eroare o persoană, pentru a o determina să încheie un anumit act juridic, iar dolul prin reticență are legătură cu elementul obiectiv din structura dolului, ce constă într-o faptă comisivă.

81. **b** [G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 107; art. 1.214 alin. (2) și art. 1.215 alin. (1) C. civ.]

a – răspuns greșit, deoarece anularea actului juridic pentru dol intervine și atunci când eroarea provocată nu a fost esențială, de unde rezultă că, în actuala reglementare, nu mai este necesar ca dolul să fie determinant pentru încheierea actului juridic; este însă evident că anularea actului va interveni și dacă dolul a fost determinant pentru încheierea actului (atât în caz de eroare esențială, cât și în caz de eroare neesențială); enunțul grilei cere să se precizeze doar ceea ce este suficient pentru anulabilitatea actului juridic civil;

b – răspuns corect, deoarece, în actuala reglementare a art. 1.214 alin. (2) C. civ., nu mai este necesar ca dolul să fie determinant pentru încheierea actului juridic, fiind suficient ca manoperele frauduloase întrebuințate de una dintre părți să determine doar acceptarea de către cealaltă parte a unor clauze mai puțin favorabile;

c – răspuns greșit, deoarece nu există dol dacă cealaltă parte a cunoscut caracterul fraudulos al mijloacelor utilizate, în temeiul art. 1.215 alin. (1) C. civ.

82. **a, b, c** [G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 107; art. 1.214 alin. (1) şi (3) şi art. 1.215 alin. (1) C. civ.]

a, b, c – răspunsuri corecte, deoarece legiuitorul prevede că singura cerinţă pentru ca dolul să fie viciu de consimţământ este aceea să provină de la cealaltă parte, de la reprezentantul, prepusul ori gerantul afacerilor celeilalte părţi sau de la un terţ, însă în acest din urmă caz, numai atunci când cocontractantul a cunoscut sau ar fi trebuit să cunoască existenţa dolului. Este adevărat că dolul (sub forma captaţiei sau sugestiei) poate fi întâlnit şi în cazul actelor juridice unilaterale, caz în care nu mai este necesară îndeplinirea acestei cerinţe.

83. **c** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 107; art. 1.325 C. civ.)

a – răspuns greşit, deoarece dolul se aplică şi actelor juridice unilaterale, sub forma captaţiei sau sugestiei;

b – răspuns greşit, deoarece dolul se aplică şi actelor juridice unilaterale, dar numai sub forma faptului comisiv, concretizat în sugestie sau captaţie (nu şi sub forma faptului omisiv, adică a dolului prin reticenţă);

c – răspuns corect, caz în care, într-adevăr, nu este necesară îndeplinirea condiţiei ca dolul să provină de la cealaltă parte; mai mult, în cazul testamentului, art. 1.038 alin. (2) C. civ. arată că „dolul poate atrage anularea testamentului chiar dacă manoperele dolosive nu au fost săvârşite de beneficiarul dispoziţiilor testamentare şi nici nu au fost cunoscute de către acesta".

84. **c** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 107; art. 1.215 C. civ.)

a – răspuns greşit, deoarece, în cazul actelor juridice bilaterale, când dolul provine de la un terţ (şi nu de la cealaltă parte contractantă, care este şi rămâne străină de dol), actul juridic este anulabil în măsura în care ar fi îndeplinite cerinţele erorii esenţiale (nu şi a erorii neesenţiale, care oricum nu atrage sancţiunea nulităţii relative a actului juridic în caz de eroare);

b – răspuns greşit, deoarece neîndeplinirea cerinţelor erorii esenţiale deschide victimei dolului comis de un terţ numai o acţiune în despăgubire împotriva terţului, autor al dolului, nu însă şi împotriva celeilalte părţi contractante, care este şi rămâne străină faţă de dolul în cauză; cu toate acestea, s-ar putea susţine că îndeplinirea cerinţelor erorii esenţiale rămâne cea mai bună soluţie pentru victima dolului care, urmare a anulării actului juridic civil, se vede repusă în situaţia anterioară încheierii acestuia;

c – răspuns corect, deoarece sunt aplicabile dispoziţiile art. 1.215 alin. (2) C. civ., care prevăd că, independent de anularea contractului, autorul dolului răspunde pentru prejudiciile ce ar rezulta.

85. **a, c** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 108; art. 1.257 C. civ.)

a – răspuns corect, deoarece, potrivit art. 1.257 C. civ., „în caz de violenţă sau dol, cel al cărui consimţământ este viciat are dreptul de a pretinde, în afară de anulare, şi daune-interese (...)";

b – răspuns greşit, întrucât, dacă există reciprocitate de dol, fiecare parte are dreptul să ceară anularea actului pentru dolul a cărui victimă este; dolul uneia dintre părţi nu poate fi anihilat de dolul celeilalte părţi; în dreptul roman era admisă compensaţia, ceea ce însemna că, dacă două persoane sunt de rea-credinţă una faţă de cealaltă, niciuna nu va putea să exercite acţiunea care izvorăşte din dol;

c – răspuns corect, deoarece nu este posibil ca victima dolului să obțină anularea actului și reducerea prestației sale, dar este posibil ca victima, dacă preferă menținerea contractului, să obțină reducerea prestației sale cu valoarea daunelor-interese la care ar fi fost îndreptățită; răspunsul greșit ar fi: „în niciun caz nu este posibil ca victima dolului să obțină atât *anularea* actului juridic, cât și reducerea prestației sale cu valoarea daunelor-interese la care ar fi îndreptățit"; deci victima dolului nu poate obține, concomitent, atât anularea actului, cât și reducerea propriei sale prestații, dar dacă preferă menținerea contractului, are dreptul „de a solicita numai reducerea prestației sale cu valoarea daunelor-interese la care ar fi îndreptățit", potrivit art. 1.257 teza finală C. civ.

86. **a, b** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 108; art. 1.257 C. civ.)

a – răspuns corect, deoarece victima dolului are la dispoziție acțiunea în anulare, când poate cere și daune-interese (art. 1.257 C. civ.);

b – răspuns corect, deoarece victima dolului are la dispoziție acțiunea în despăgubiri, când contractul este menținut; evident, cele două acțiuni nu se pot cumula;

c – răspuns greșit, deoarece, potrivit art. 1.257 C. civ., „în caz de violență sau dol, cel al cărui consimțământ este viciat are dreptul de a pretinde, în afară de anulare, și daune-interese sau, dacă preferă menținerea contractului, de a solicita numai reducerea prestației sale cu valoarea daunelor-interese la care ar fi îndreptățit"; așadar, acțiunea în declararea nulității relative a actului juridic civil și acțiunea în repararea prejudiciului cauzat prin întrebuințarea de mijloace frauduloase în scopul inducerii sale în eroare pot fi cumulate, în sensul că victima dolului poate solicita atât anularea contractului, cât și despăgubiri.

87. **b** [art. 1.265 alin. (3) C. civ.]

a – răspuns greșit;

b – răspuns corect, deoarece, potrivit art. 1.265 alin. (3) C. civ., confirmarea unui contract anulabil pentru vicierea consimțământului prin dol sau violență nu implică, prin ea însăși, renunțarea la dreptul de a cere daune-interese;

c – răspuns greșit, deoarece confirmarea actului anulabil înseamnă tocmai renunțarea, expresă sau tacită, la dreptul de a invoca nulitatea relativă; această renunțare nu trebuie să fie exprimată neapărat în fața instanței de judecată, putând avea loc și tacit, prin neatacarea contractului anulabil.

88. **b** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, nota nr. 1, p. 109)

a – răspuns greșit, deoarece dovada că vânzătorul avea cunoștință de existența magistralei de transport la data încheierii contractului de vânzare nu este suficientă pentru admiterea acțiunii în anulare a contractului pentru dol; această dovadă ar fi motiv pentru anularea contractului pentru eroare esențială ca viciu de consimțământ;

b – răspuns corect, această dovadă fiind necesară, deoarece dolul presupune dovada elementului subiectiv;

c – răspuns greșit, deoarece dolul presupune dovada atât a elementului subiectiv, cât și a elementului obiectiv, în același timp; astfel, în practica judiciară s-a decis că anularea pentru dol a unui contract de vânzare având ca obiect un teren, pe motiv că vânzătorul nu l-a înștiințat pe cumpărător de existența unei magistrale de transport a gazului metan pe terenul respectiv nu poate fi primită dacă, din probele administrate, nu rezultă că

vânzătorul avea cunoştinţă de existenţa acesteia; dolul presupune un element subiectiv, anume intenţia de a induce în eroare (ICCJ, s. civ., dec. nr. 5149 din 3 decembrie 2003, pe *www.scj.ro*, citată de G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 109).

89. **a, b** [G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 109; art. 1.214 alin. (4) C. civ.]
a – răspuns corect, deoarece, potrivit art. 1.214 alin. (4) C. civ., dolul nu se prezumă;
b – răspuns corect, deoarece dolul este un fapt juridic *stricto sensu* şi, în consecinţă, poate fi probat prin orice mijloc de probă;
c – răspuns greşit, deoarece dovada dolului este mai uşor de făcut decât proba erorii, datorită elementului său material, obiectiv (nu şi a celui intenţional, subiectiv, a cărui dovadă rămâne la fel de greu de realizat ca şi în cazul erorii).

90. **b** [G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 109; art. 1.216 alin. (2) C. civ.]
a – răspuns greşit;
b – răspuns corect, deoarece *metus* (violenţa morală) există atunci când ameninţarea cu un rău se referă la onoarea, cinstea sau sentimentele unei persoane;
c – răspuns greşit, deoarece integritatea fizică intră în categoria violenţei fizice (*vis*), chiar dacă integritatea psihică rămâne circumscrisă sferei de incidenţă a violenţei morale.

91. – (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 109)
a, b, c – răspunsuri greşite, deoarece ameninţarea legitimă (justă) cu un rău nu constituie viciu de consimţământ.

92. **b** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 110)
a, c – răspunsuri greşite, deoarece fiecare dintre cele două elemente, luate separat, nu pot forma elementul subiectiv al violenţei;
b – răspuns corect, deoarece elementul subiectiv al violenţei, adică temerea insuflată victimei violenţei, alterează consimţământul acesteia; starea de teamă provocată de ameninţarea cu un rău este cea care dă naştere motivului (evitarea răului) ce determină victima violenţei să încheie contractul.

93. **b** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 111)
b – răspuns corect, deoarece *vis* înseamnă violenţă fizică, adică încheierea actului juridic ca urmare a ameninţării cu un rău care priveşte integritatea fizică a persoanei ori bunurile sale. Constituie violenţă viciu de consimţământ situaţia în care, deşi urmăreşte realizarea unui drept, partea foloseşte mijloace ilicite (de exemplu, pentru a obţine plata datoriei de la debitor, creditorul îl ameninţă cu vătămarea integrităţii corporale).

94. **a** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 111; art. 1.219 C. civ.)
a – răspuns corect, deoarece, potrivit art. 1.219 C. civ., temerea reverenţiară nu reprezintă o ameninţare, ci un respect pe care unele persoane îl au faţă de altele, aşa încât temerea generată de un asemenea respect, neînsoţită de violenţă, nu apare ca fiind nelegitimă. Violenţa este viciu de consimţământ numai dacă ameninţarea este nelegitimă.

95. **c** [G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 111; art. 1.218 şi art. 1.221 alin. (1) C. civ.]
c – răspuns corect, deoarece, din topografia textelor de lege, în sensul că art. 1.218 C. civ. este aşezat între dispoziţiile legale referitoare la violenţă, precum şi din faptul că

art. 1.221 alin. (1) C. civ., privitor la sfera de aplicare a leziunii, face referire la „starea de nevoie", și nu la „starea de necesitate", se concluzionează că, dacă una dintre părțile actului juridic profită de starea de necesitate în care s-a aflat cealaltă parte, actul juridic respectiv este susceptibil de anulare potrivit regulilor de la violență.

96. – [G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, pp. 111-112; art. 1.220 alin. (2) C. civ.]
a, b, c – răspunsuri greșite, întrucât, dacă violența a fost săvârșită de un terț, iar cocontractantul nu a cunoscut și nici nu ar fi trebuit să cunoască violența, partea amenințată nu mai poate solicita anularea actului, însă, potrivit art. 1 220 alin. (2) C. civ., are la îndemână numai o acțiune în despăgubire împotriva terțului autor al violenței, nu și împotriva celeilalte părți contractante, care este străină de violența săvârșită.

97. **a, b** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 110)
a, b – răspunsuri corecte, deoarece violența este aplicabilă oricărui act juridic, indiferent de numărul părților, cu mențiunea că, în actele juridice bilaterale sau plurilaterale, pentru a fi în prezența violenței viciu de consimțământ, amenințarea trebuie să provină de la cealaltă parte sau, dacă provine de la un terț, cocontractantul trebuie să cunoască sau ar fi trebuit să cunoască violența săvârșită de către terț;
c – răspuns greșit, deoarece legea nu face distincție între actele juridice ce pot fi încheiate sub imperiul violenței.

98. **a** (art. 1.236 C. civ., art. 1.238 C. civ.; C. Ap. Timișoara, dec. nr. 2249/2002)
a – răspuns corect, întrucât violența, ca viciu de consimțământ, atrage nulitatea relativă, nulitate care poate fi invocată în termenul general de prescripție de 3 ani;
b – răspuns greșit, întrucât, fiind invocată violența ca viciu de consimțământ, nu există motive de nulitate absolută în cauză;
c – răspuns greșit, deoarece, fiind vorba despre un viciu de consimțământ, acesta nu poate fi confundat cu lipsa totală a consimțământului.

99. **b** [G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, pp. 110-111; art. 1.216 alin. (4) C. civ.]
b – răspuns corect, deoarece art. 1.216 alin. (4) C. civ. stabilește că „în toate cazurile, existența violenței se apreciază ținând seama de vârsta, starea socială, sănătatea și caracterul celui asupra căruia s-a exercitat violența, precum și de orice altă împrejurare ce a putut influența starea acestuia la momentul încheierii contractului".

100. **a** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 110)
a – răspuns corect, deoarece, pentru ca violența să constituie viciu de consimțământ, trebuie întrunite cumulativ trei cerințe: temerea insuflată să fie determinantă pentru încheierea actului juridic civil; amenințarea să fie injustă (nelegitimă); în actele juridice bilaterale sau plurilaterale, amenințarea să provină de la cealaltă parte contractantă sau, dacă provine de la un terț, cocontractantul să cunoască sau să fi trebuit să cunoască violența săvârșită de către terț;
b – răspuns greșit, deoarece amenințarea trebuie să fie nelegitimă (injustă);
c – răspuns greșit, deoarece cea de-a treia cerință privește necesitatea ca în actele juridice bilaterale sau plurilaterale, amenințarea să provină de la cealaltă parte contractantă sau, dacă provine de la un terț, cocontractantul să cunoască sau să fi trebuit să cunoască violența săvârșită de terț.

101. **a** (ICCJ, s. a II-a civ., dec. nr. 3227 din 23 octombrie 2014, disponibilă pe *www.scj.ro*)

a – răspuns corect, deoarece sunt aplicabile prevederile art. 3 alin. (1), art. 7 alin. (1) şi art. 8, art. 16 lit. b) din Decretul nr. 167/1958[1], reţinând că în raporturile civile dintre părţi este aplicabil termenul general de prescripţie de 3 ani, termen care a început să curgă, conform art. 7 alin. (1), de la data când proprietarul-reclamant a fost împiedicat în exercitarea prerogativelor dreptului său de proprietate, imputabilă pârâtei, respectiv de la data ocupării imobilului de către pârâtă, din anul 2006, şi nu de la data punerii în posesie a reclamantului asupra imobilului, din data de 3 mai 2012;

b – răspuns greşit, deoarece momentul cunoaşterii existenţei pagubei este dat de momentul cunoaşterii ocupării imobilului, doar întinderea este condiţionată de punerea efectivă în executare a hotărârii judecătoreşti care a recunoscut proprietarului dreptul asupra bunului şi a obligat pârâta să îl elibereze;

c – răspuns greşit, deoarece termenul de prescripţie nu a fost întrerupt prin promovarea acţiunii în revendicare, legiuitorul impunând existenţa unei identităţi de obiect al celor două litigii, nefiind aplicabile prevederile art. 16 din Decretul nr. 167/1958.

102. **a, b, c** [G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 112; art. 1.216 alin. (1) şi art. 1.257 C. civ.]

a – răspuns corect, deoarece victima violenţei are la dispoziţie o acţiune în nulitate relativă a actului juridic civil, în baza art. 1.216 alin. (1) C. civ.;

b – răspuns corect, deoarece victima violenţei are la dispoziţie o acţiune în răspundere civilă delictuală (datorită prezenţei elementului obiectiv în structura violenţei), în baza art. 1.257 C. civ., dacă preferă menţinerea contractului;

c – răspuns corect, deoarece victima violenţei poate cumula cele două acţiuni, în sensul că poate cere atât anularea contractului, cât şi despăgubiri.

103. **b** [G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 112; art. 1.265 alin. (3) C. civ.]

a – răspuns greşit;

b – răspuns corect, deoarece, potrivit art. 1.265 alin. (3) C. civ., confirmarea unui contract anulabil pentru vicierea consimţământului prin dol sau violenţă nu implică prin ea însăşi renunţarea la dreptul de a cere daune-interese;

c – răspuns greşit, deoarece confirmarea actului anulabil înseamnă tocmai renunţarea, expresă sau tacită, la dreptul de a invoca nulitatea relativă; această renunţare nu trebuie să fie exprimată neapărat în faţa instanţei de judecată, putând avea loc şi tacit, prin neatacarea contractului anulabil.

104. **a, b, c** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 113)

a, b, c – răspunsuri corecte, deoarece, ca regulă, dacă leziunea constă în disproporţia vădită de valoare între prestaţii, ce există chiar în momentul încheierii contractului, în cazul minorului, noţiunea de *pagubă* primeşte un înţeles mai larg, putând fi vorba nu numai de compararea prestaţiilor din contractul respectiv, ci şi de raportarea obligaţiei asumate de minor la patrimoniul său ori la alte circumstanţe.

[1] Decretul nr. 167/1958 a ieşit din vigoare la 1 octombrie 2011.

105. **c** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 112)

c – răspuns corect, deoarece întotdeauna prin leziune se înțelege prejudiciul *material* suferit de una dintre părți ca urmare a încheierii unui contract.

106. **b** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 113)

b – răspuns corect, deoarece, în cazul minorului cu capacitate de exercițiu restrânsă, leziunea este tot un viciu de consimțământ, și nu o problemă ce privește capacitatea civilă de exercițiu; anularea actului juridic și, ca o consecință, restituirea prestațiilor sau, după caz, adaptarea contractului intervin nu atât pentru minoritate, cât pentru paguba materială suferită de cel cu capacitatea de exercițiu restrânsă, adică pentru leziune.

107. **c** [G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, nota nr. 1, p. 113; art. 41 alin. (2) C. civ.]

c – răspuns corect, deoarece actul juridic de dispoziție încheiat de către minorul cu capacitate de exercițiu restrânsă singur, fără dubla încuviințare prealabilă din partea ocrotitorului legal și a instanței de tutelă, este lovit de nulitate relativă, indiferent dacă este lezionar sau nu pentru minor.

108. **a, c** [G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 114; art. 1.222 alin. (2) teza finală C. civ.]

a – răspuns corect, deoarece la baza reglementării leziunii în cazul minorului stă concepția obiectivă, în temeiul căreia cel ce invocă leziunea trebuie să dovedească numai paguba suferită de minor;

b – răspuns greșit, întrucât cerința ca una dintre părți să profite de starea de nevoie, de lipsa de experiență ori de lipsa de cunoștințe a celeilalte părți intervine în cazul leziunii la major (a se vedea, în acest sens, G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 113);

c – răspuns corect, deoarece art. 1.222 alin. (2) C. civ. prevede că disproporția de valoare între cele două prestații trebuie să subziste până la data cererii de anulare, fiind aplicabilă doar în cazul leziunii la major; caracterul excesiv al obligației asumate de minor se apreciază însă tot prin raportare la momentul încheierii contractului, nefiind necesar ca disproporția de valoare să subziste până la data introducerii cererii de anulare.

109. **b, c** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, nota nr. 1, p. 114)

b – răspuns corect, dacă actul juridic de administrare a fost încheiat cu încuviințarea ocrotitorului legal, atunci el nu mai poate fi desființat pentru paguba suferită de minorul cu capacitate de exercițiu restrânsă;

c – răspuns corect, dacă actul juridic de administrare a fost încheiat cu încuviințarea ocrotitorului legal, iar minorul a suferit o pagubă materială, se va putea angaja răspunderea ocrotitorului față de minorul respectiv.

110. **b** [G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, nota nr. 1, p. 114; art. 1.222 alin. (2) teza finală C. civ.]

a – răspuns greșit, deoarece nu poate fi vorba despre un act juridic unilateral, ci obligatoriu de un act juridic bilateral;

b – răspuns corect, în temeiul art. 41 alin. (2) și (3) C. civ., actele de conservare sunt întotdeauna utile, astfel încât nu sunt susceptibile de anulare pentru leziune;

c – răspuns greșit, deoarece caracterul păgubitor al actul juridic încheiat de minor se apreciază (spre deosebire de leziunea în cazul majorului) prin raportare la momentul încheierii actului.

111. **a, b, c** [art. 1.222 alin. (1) şi (3) C. civ.]
a, b, c – răspunsuri corecte, în temeiul art. 1.222 alin. (1) şi (3) C. civ.

112. **b** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 114; art. 1.221 C. civ.)
a – răspuns greşit, deoarece nu poate fi îndeplinită cerința disproporției de valoare între prestații [art. 1.221 alin. (1) C. civ.], leziunea fiind necesar să depăşească jumătate din valoarea pe care o avea, la momentul încheierii contractului, prestația promisă sau executată de partea lezată [art. 1.222 alin. (2) C. civ.]; în consecință, fiecare parte trebuie să ofere o prestație celeilalte;
b – răspuns corect, deoarece modul de formare al actului juridic nu are repercusiuni asupra leziunii viciu de consimțământ;
c – răspuns greşit, întrucât actele juridice aleatorii nu pot fi atacate pentru leziune, deoarece, chiar dacă există şanse de câştig şi de pierdere pentru fiecare dintre părțile actului juridic, acestea nu pot fi evaluate la momentul încheierii actului [iar leziunea viciu de consimțământ trebuie să existe la data încheierii contractului, potrivit art. 1.221 alin. (1) C. civ.], ci numai în momentul îndeplinirii sau neîndeplinirii evenimentului.

113. – (art. 1.224 C. civ.)
a, b, c – răspunsuri greşite, deoarece toate reprezintă exemple de contracte aleatorii.

114. **c** [art. 1.223 alin. (1) C. civ.]
c – răspuns corect, deoarece art. 1.223 alin. (1) C. civ. prevede un termen special de prescripție extinctivă în cazul leziunii viciu de consimțământ.

115. **a, b** [art. 1.223 alin. (2) C. civ.]
c – răspuns greşit, deoarece art. 1.223 alin. (2) C. civ. prevede că „anulabilitatea contractului nu poate să fie opusă pe cale de excepție când dreptul la acțiune este prescris".

116. **b, c** [G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 114; art. 1.222 alin. (2) C. civ.]
b, c – răspunsuri corecte, deoarece prevederile art. 1.222 alin. (2) sunt aplicabile doar în ceea ce priveşte acțiunea în anulare, nu şi în cazul acțiunii în reducerea sau, după caz, mărirea uneia dintre prestații. *Per a contrario*, dacă partea al cărei consimțământ a fost viciat prin leziune solicită reducerea obligației sale sau, după caz, mărirea obligației celeilalte părți, nu ar fi necesar ca disproporția de valoare între prestații să depăşească limita fixată de acest text de lege sau să subziste până la data cererii de anulare.

117. **b, c** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 116)
a – răspuns greşit, obiectul actului juridic civil este o condiție generală a acestuia.

118. – [G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 117; art. 1.225 alin. (2) C. civ.]
a – răspuns greşit, deoarece actul juridic ce nu are ca obiect o operațiune juridică determinată este lovit de nulitate absolută, potrivit art. 1.225 alin. (2) C. civ., nefiind suficientă nici măcar o operațiune juridică determinabilă;
b – răspuns greşit, deoarece prestația părților trebuie să fie determinată sau cel puțin determinabilă la momentul încheierii actului juridic civil (şi nu la momentul executării acestuia);

c – răspuns greşit, deoarece obiectul derivat (bunul) trebuie să fie determinat sau cel puțin determinabil la momentul încheierii actului juridic civil (şi nu la momentul executării acestuia).

119. **a** [G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 117; art. 1.232 şi art. 1.486 teza a II-a C. civ.]

a – răspuns corect, deoarece obiectul este determinabil doar prin stabilirea unor criterii de determinare, care se vor folosi în momentul executării actului juridic;

b – răspuns greşit, deoarece, în cazul în care părțile stabilesc cantitatea fără să precizeze însă calitatea, obiectul este determinat, întrucât nederogând prin stipulație expresă, îşi va găsi aplicare criteriul legal de stabilire a calității, prevăzut de art. 1.486 teza a II-a C. civ., potrivit căruia debitorul nu este liberat decât prin predarea unor bunuri de calitate cel puțin medie;

c – răspuns greşit, deoarece obiectul actului este stabilit prin indicarea criteriilor de determinare, ce constau în determinarea acestuia de către un terț, potrivit art. 1.232 C. civ.

120. **b, c** [art. 1.665 alin. (1) C. civ., art. 1.724 C. civ., art. 992 C. civ.]

a – răspuns greşit, deoarece sancțiunea prevăzută de lege pentru neîndeplinirea condiției prețului de a fi serios este, conform art. 1.665 alin. (1) C. civ., nulitatea relativă a contractului de vânzare. În plus, susținerile părții cu privire la fictivitatea prețului şi la înțelegerea secretă cu părinții cumpărătorului obligă instanța de judecată în a stabili adevăratele raporturi dintre părți, adevărul obiectiv, fără a încălca dreptul părților de a dispune de obiectul procesului;

b – răspuns corect, în temeiul art. 1.724 C. civ., în condițiile în care pârâtul nu a plătit prețul, iar X nu a avut intenția de a-l gratifica;

c – răspuns corect, deoarece înțelegerea secretă ce priveşte înlăturarea de la succesiune, pe calea actului aparent, a celuilalt fiu al lui X este lovită de nulitate relativă, fiind vorba de o liberalitate deghizată sub forma unui contract cu titlu oneros, conform art. 992 C. civ. Susținerile părții cu privire la fictivitatea prețului şi la înțelegerea secretă cu părinții cumpărătorului demonstrează fără tăgadă că acțiunea în simulație este perfect admisibilă.

121. **c** [art. 17 alin. (1) şi (4) şi art. 1.648 alin. (1) C. civ.; G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, nota de subsol nr. 1, p. 233]

a – răspuns greşit, deoarece sunt aplicabile regulile de carte funciară;

b – răspuns greşit, deoarece acțiunea în restituire poate fi exercitată şi împotriva terțului dobânditor atunci când bunul supus restituirii a fost înstrăinat, ceea ce justifică calitatea procesuală a lui Z;

c – răspuns corect, deoarece, dacă bunul supus restituirii a fost înstrăinat, acțiunea în restituire poate fi exercitată şi împotriva terțului dobânditor, sub rezerva regulilor de carte funciară, conform art. 1.648 alin. (1) C. civ.;

122. **b** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 117; art. 1.233 C. civ.)

a – răspuns greşit, deoarece prețul poate fi întotdeauna determinat;

b – răspuns corect, în baza art. 1.233 C. civ.;

c – răspuns greşit, deoarece, în situația în care nu există nici măcar o modalitate de determinare a prețului, se face apel la „prețul rezonabil".

123. **b** [G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 117; art. 1.225 alin. (2) C. civ.]

a – răspuns greşit, întrucât, în concepţia legiuitorului, cerinţa obiectului de a fi moral nu este una distinctă, ci aceasta este o componentă a cerinţei obiectului de a fi licit;

b – răspuns corect, în temeiul art. 1.225 alin. (2) C. civ.;

c – răspuns greşit, deoarece, potrivit art. 1.225 alin. (2) C. civ., obiectul contractului poate fi numai determinat (nu şi determinabil).

124. – (art. 956 C. civ.)

a, b, c – răspunsuri greşite, deoarece succesiunea viitoare nu poate forma obiect nici pentru convenţie, nici pentru actul juridic unilateral care constă în acceptarea sau renunţarea la succesiune.

125. **a** [art. 1.510, art. 1.511 şi art. 1.512 C. civ.]

a – răspuns corect, deoarece Y a fost pus în întârziere prin notificarea expediată de X la data de 9 octombrie 2014, preluând riscul imposibilităţii de executare a obligaţiei [conform art. 1.511 alin. (1) C. civ.] şi fiind obligat la acoperirea cheltuielilor de conservare a bunului datorat [conform art. 1.511 alin. (2) C. civ.];

b – răspuns greşit, deoarece creditorul este ţinut la acoperirea cheltuielilor de conservare a bunului datorat, în temeiul art. 1.511 alin. (2) C. civ., iar potrivit art. 1.512 C. civ., debitorul poate consemna bunul pe cheltuiala şi riscurile creditorului, liberându-se astfel de obligaţia sa;

c – răspuns greşit, deoarece nu sunt aplicabile dispoziţiile privind cauzele exoneratoare de răspundere reglementate de art. 1.351 şi urm. C. civ.

126. **a, c** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 119)

a – răspuns corect, deoarece imposibilitatea absolută echivalează practic cu lipsa obiectului, ceea ce duce la nulitatea absolută a actului juridic civil;

b – răspuns greşit, întrucât, dacă imposibilitatea este relativă (adică obiectul este imposibil pentru debitor, nu însă şi pentru o altă persoană), obiectul actului juridic este posibil, deci nu intervine sancţiunea nulităţii relative a actului juridic;

c – răspuns corect, deoarece, în caz de imposibilitate relativă, dacă debitorul nu execută în mod culpabil obligaţia pe care şi-a asumat-o, se angajează răspunderea sa civilă.

127. **b** (C. Ap. Timişoara, s. civ., dec. nr. 1894 din 6 decembrie 2011, art. 1.226 C. civ.)

a – răspuns greşit, deoarece condiţiile prevăzute de art. 1.226 C. civ. sunt îndeplinite; promisiunea sinalagmatică diferă de contractul de vânzare-cumpărare propriu-zis prin aceea că are ca obiect o obligaţie de a face (de a încheia în viitor un contract de vânzare-cumpărare), şi nu una de a da (de a transfera proprietatea asupra lucrului vândut). Astfel fiind, este valabilă obligaţia de a face asumată de către părţi, respectiv aceea de a face toate demersurile pentru a transfera în viitor proprietatea asupra unei parcele de 5.000 mp, după ce vor fi parcurse unele etape intermediare, cum ar fi plata eşalonată a preţului sau dezmembrarea imobilului;

b – răspuns corect, antecontractul de vânzare şi contractul de vânzare propriu-zis sunt două acte juridice distincte, antecontractul neavând decât menirea de a asigura părţilor certitudinea că se va putea realiza transferul dreptului de proprietate în modalitatea dorită de ele.

c – răspuns greşit, deoarece individualizarea bunului imobil constând în teren se face prin precizarea naturii bunului, a poziției acestuia în spațiu sau a elementelor de identificare (loc de situare, vecinătăți,, număr topografic etc.). Indicarea vecinătăților imobilului nu se impune decât pentru imobilele nesupuse regimului de publicitate prin cărți funciare.

128. **b** (ICCJ, s. I civ., dec. nr. 2758 din 16 octombrie 2014, disponibilă pe *www.scj.ro*)

b – răspuns corect, întrucât acțiunea reclamantului se circumscrie dispozițiilor legii speciale în materie de insolvență, prin ea contestându-se activitatea practicianului în insolvență care refuză executarea obligațiilor rezultând dintr-un antecontract de vânzare-cumpărare, iar exercitarea controlului judecătoresc asupra activității administratorului judiciar/lichidatorului judiciar intră în competența judecătorului-sindic (art. 131 din Legea nr. 85/2014).

129. **a, b, c** [G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 119; art. 1.229 şi art. 2.351 alin. (1) C. civ.]

a, b, c – răspunsuri corecte, deoarece prin bunuri aflate în circuitul civil se înțeleg acele bunuri care pot fi dobândite sau înstrăinate prin acte juridice civile, indiferent că ar fi vorba despre bunuri care pot circula neîngrădit sau bunuri care pot circula în condiții restrictive.

130 **a** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 119; art. 1.229 C. civ.)

a – răspuns corect, deoarece încheierea actului juridic cu nesocotirea interdicției de înstrăinare sau a cerințelor restrictive de circulație a anumitor bunuri atrage sancțiunea nulității absolute a actului juridic respectiv.

131. **a** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 119)

b, c – răspunsuri greşite, deoarece bunurile scoase din circuitul civil pot forma obiectul anumitor acte juridice, ca, de exemplu, bunurile proprietate publică ce pot constitui obiectul derivat al unui contract de concesiune sau de închiriere, dar nu pot fi dobândite sau înstrăinate prin acte juridice civile.

132. **b, c** (ICCJ, s. a II-a civ., dec. nr. 2565 din 17 septembrie 2014, disponibilă pe *www.scj.ro*)

a – răspuns greşit, încheierea unor acte adiționale de prelungire a duratei locațiunii nu împiedică prelungirea contractului prin tacita relocațiune, dacă, la încetarea perioadei din ultimul act adițional, locatorul nu își manifestă în mod clar voința juridică de a împiedica tacita relocațiune;

b – răspuns corect, deoarece cât timp locatorul nu își manifestă în niciun fel această voință juridică după ce a operat tacita relocațiune, acesta nu este îndreptățit să solicite activarea clauzei penale, întrucât numai de la momentul denunțării unilaterale a contractului de locațiune, astfel cum a fost reînnoit, fără termen, pot fi solicitate despăgubiri pentru lipsa de folosință a imobilului, până la data respectivă locatarul datorând exclusiv chiria convenită prin contract; în condițiile în care nu a existat punerea în întârziere, pârâta nu s-a aflat în culpă şi, prin urmare, nu s-a născut obligația acesteia de a plăti despăgubiri pentru neexecutarea obligației de a părăsi spațiul închiriat;

c – răspuns corect, deoarece locatarul este debitorul unei obligații de „a face" (de eliberare a spațiului), iar nu a unei obligații de „a da"; obligația de „a da", respectiv de a plăti despăgubiri conform clauzei penale, nu se naște decât ca sancțiune, în momentul în care locatarul era în culpă cu privire la executarea obligației de „a face"; or, pentru a fi în culpă cu privire la această obligație (de „a face"), locatorul este obligat să îl pună pe locatar în întârziere, părțile nerenunțând prin contract la această formalitate.

133. **b** [G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, pp. 119-120; în acest sens, a se vedea și art. 1.283 C. civ., care reglementează promisiunea faptei altuia]

a, c – răspunsuri greșite, deoarece o persoană nu poate fi obligată decât prin voința sa;

b – răspuns corect, deoarece într-un act juridic se poate promite doar propria faptă, nu și fapta altuia, existând acte juridice cu caracter strict personal (de exemplu, contractul de mandat, contractul de antrepriză etc.), în care obiectul trebuie să fie o faptă personală a celui care obligă, contractul fiind încheiat în considerarea însușirilor sale.

134. **a, b, c** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 121)

a b, c – răspunsuri corecte, deoarece motivul determinant al încheierii actului juridic se poate referi fie la însușirile unei prestații, fie la calitățile unei persoane și se caracterizează prin aceea că este concret și variabil de la o categorie la alta de acte juridice și chiar în cadrul aceleiași categorii de acte juridice.

135. **b** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 121; art. 1.235 C. civ.)

a – răspuns greșit, deoarece noul Cod civil nu a preluat concepția vechiului Cod civil, care definea cauza actului juridic ca fiind obiectivul urmărit de părți la încheierea acestuia, în structura cauzei intrând două elemente: scopul imediat și scopul mediat;

b – răspuns corect, potrivit art. 1.235 C. civ., „cauza (actului juridic civil – n.a.) este motivul care determină fiecare parte să încheie contractul"; se observă că noul Cod civil definește cauza prin luarea în considerare a scopului mediat, respectiv motivul care determină fiecare parte să încheie actul juridic;

c – răspuns greșit, deoarece, în sens juridic, doar aparent cauza este ulterioară efectului.

136. **b** [ICCJ, s. I civ., dec. nr. 1683 din 18 iunie 2015, Dosar nr. 26525/3/2009***; art. 1.236 alin. (2) C. civ.; G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, pp. 122-123; art. 1.237 C. civ.; art. 1.238 alin. (2) C. civ.]

a – răspuns greșit, deoarece în caz de fraudă la lege, mijlocul juridic pus la dispoziția terților de către legiuitor pentru dovedirea acesteia este acțiunea în nulitatea absolută a actului juridic, întemeiată pe frauda la lege;

b – răspuns corect, deoarece în caz de fraudă la lege părțile contractante folosesc manopere dolosive pentru a realiza, pe calea actului juridic, o finalitate interzisă de reglementările în vigoare, prin eludarea indirectă și ocultă a unei norme prohibitive, chiar dacă sunt respectate condițiile esențiale, de fond și de formă, cerute pentru încheierea valabilă a actului juridic. Frauda la lege invalidează actul juridic pe care îl afectează, chiar dacă acesta reunește condițiile esențiale, de fond și de formă, cerute pentru încheierea sa valabilă. Problema relei-credințe a părților contractante constituie un element esențial ce

trebuie verificat de instanță atunci când este învestită cu o acțiune în nulitate întemeiată pe frauda la lege.

c – răspuns greșit, deoarece spre deosebire de dol, practicat de către una dintre părți în detrimentul celeilalte, frauda la lege constituie o acțiune săvârșită prin conivență de către contractanți în dauna unor terțe persoane. Dovedirea fraudei presupune dovedirea relei-credințe a ambelor părți contractante.

137. **c** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 122)

a – răspuns greșit, deoarece existența cauzei se apreciază prin raportare la momentul încheierii actului juridic, cauza fiind o condiție de validitate a actului juridic civil, ce trebuie să fie îndeplinită (doar) la momentul încheierii acestuia; în consecință, nu este necesar ca motivul determinant al încheierii actului juridic să subziste până la executarea acestuia;

b – răspuns greșit, deoarece dispariția sau modificarea împrejurării care a determinat pe una dintre părți să încheie actul juridic nu ridică problema anulării actului juridic pentru lipsa cauzei, ci, după caz, problema revizuirii efectelor pe temeiul impreviziunii, al riscului sau chiar al leziunii;

c – răspuns corect, deoarece lipsa cauzei se poate datora lipsei discernământului sau cauzei false.

138. **a, b** [G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, pp. 122-123; art. 1.238 alin. (2) C. civ.]

a, b – răspunsuri corecte, în temeiul art. 1.238 alin. (2) C. civ.;

c – răspuns greșit, deoarece ipoteza dată este lăsată nerezolvată de noul Cod civil; în doctrină s-a optat pentru soluția valabilității contractului, cu excepția cazului în care, în temeiul unei norme speciale, ar urma să se dea o altă soluție.

139. **b, c** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 123)

a – răspuns greșit, întrucât, dacă obiectul actului juridic contravine normelor imperative, ordinii publice sau bunelor moravuri, atunci și cauza acelui act este ilicită și imorală;

b – răspuns corect, deoarece pot exista situații în care cauza actului juridic este ilicită sau imorală, iar obiectul acelui act este licit;

c – răspuns corect.

140. **a, b** [art. 1.239 alin. (1) și (2) C. civ.]

a, b – răspunsuri corecte, deoarece alin. (1) și (2) ale art. 1.239 C. civ. prevăd: „contractul este valabil chiar atunci când cauza nu este expres prevăzută" și „existența unei cauze valabile se prezumă până la proba contrară".

c – răspuns greșit, întrucât cel care invocă lipsa sau nevalabilitatea cauzei are sarcina probei.

141. **c** (art. 1.239 C. civ.)

c – răspuns corect, întrucât cel care invocă lipsa sau nevalabilitatea cauzei într-un litigiu are sarcina probei, acesta putând fi ori reclamantul, ori pârâtul.

BCU „ȘTEFAN CEL MARE" UNIVERSITATEA „DUNĂREA DE JOS" GALAȚI

142. **a** [art. 1.242 alin. (2) C. civ.]

a – răspuns corect, în temeiul art. 1.242 alin. (2) C. civ., potrivit căruia „dacă părțile s-au învoit ca un contract să fie încheiat într-o anumită formă, pe care legea nu o cere, contractul se socotește valabil chiar dacă forma nu a fost respectată".

143. **b** [G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 125; art. 1.242 alin. (2) C. civ.]

a – răspuns greșit;

b – răspuns corect, deoarece forma *ad validitatem* poate să fie nu numai legală, ci și voluntară, în sensul că părțile actului juridic civil au posibilitatea de a ridica, prin voința lor, forma unui act juridic civil care, potrivit legii, nu este solemn, la rangul de condiție esențială pentru încheierea valabilă a actului juridic respectiv; astfel, când părțile convin asupra încheierii unui contract, pentru care legea nu pretinde forma *ad validitatem*, pot stabili și că respectivul contract va fi valabil încheiat numai din momentul întocmirii lui în formă autentică;

c – răspuns greșit, potrivit art. 1.242 alin. (2) C. civ.

144. **a** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 124)

a – răspuns corect, deoarece prin principiul consensualismului se înțelege că, pentru a produce efecte juridice civile, manifestarea de voință a părților nu trebuie să îmbrace o formă specială. Iar principiul autonomiei de voință (sau libertății actelor juridice civile) privește tocmai posibilitatea subiectelor de drept civil de a încheia liber convenții sau de a face acte juridice unilaterale, cu respectarea legii și a bunelor moravuri.

145. – (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, pp. 125-126)

a – răspuns greșit, deoarece vizează un avantaj al formei *ad probationem*;

b – răspuns greșit, deoarece eventualele neclarități în exprimare se vor lămuri cu ajutorul regulilor stabilite în vederea interpretării actului juridic civil;

c – răspuns greșit, deoarece simpla impunere a formei *ad validitatem* de către legiuitor conduce la atenționarea părților asupra importanței anumitor acte juridice (chiar în mod gratuit, fără aplicarea vreunei taxe în mod separat).

146. **a, b** (G. Boroi, C.Al. Anghelescu, *Curs de drept civil*, Ed. Hamangiu, București, 2011, pp. 167-168)

a – răspuns corect, fiind în prezența unei convenții de constituire a unui drept de ipotecă, care obligatoriu trebuie să îmbrace forma autentică, indiferent dacă ipoteca este mobiliară (art. 2.388 C. civ.) sau imobiliară (art. 2.378 C. civ.);

b – răspuns corect, deoarece legea pretinde forma autentică pentru valabilitatea clauzei prin care ia naștere contractul de ipotecă; în consecință, în măsura în care contractul de credit în cadrul căruia a fost inserat nu este încheiat în formă autentică, clauza prin care debitorul constituie un drept de ipotecă în favoarea creditorului constituie o obligație de a face;

c – răspuns greșit, deoarece, în funcție de împrejurările concrete ale speței, clauza poate fi interpretată ca un antecontract de ipotecă, iar obligația rezultată dintr-un asemenea antecontract este susceptibilă de executare silită în natură.

147. **a** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 126)

a – răspuns corect, întrucât cerința formei *ad validitatem* se impune a fi îndeplinită la momentul încheierii actului juridic civil;

b – răspuns greşit, deoarece forma *ad validitatem* este incompatibilă cu manifestarea tacită de voință;

c – răspuns greşit, deoarece pentru un anumit act juridic civil trebuie îndeplinită, de regulă, o anumită formă, în principiu, forma autentică [cu excepțiile prevăzute de lege, privind testamentul (art. 1.041 C. civ.), fideiusiunea (art. 2.282 C. civ.) etc.]; se observă că, de regulă, un anumit act juridic pretinde, pentru validitatea sa, o anumită formă; invers nu este valabil raționamentul, în sensul că, dintre formele care asigură solemnitatea actelor juridice, părțile să o aleagă pe cea care le convine.

148. **c** (ICCJ, s. I civ., dec. nr. 1988 din 1 octombrie 2015, Dosar nr. 7860/3/2008*)

a – răspuns greşit, deoarece, în conformitate cu art. 560 C. civ., proprietarii terenurilor învecinate sunt obligați să contribuie la grănițuire prin reconstituirea hotarului şi fixarea semnelor corespunzătoare. Prin urmare, legiuitorul nu a prevăzut condiția formei autentice pentru încheierea actului juridic prin care se stabilesc limitele proprietăților învecinate. Procesul-verbal de grănițuire, în forma în care a fost încheiat între părți, este un act juridic consensual şi netranslativ de proprietate;

b – răspuns greşit, deoarece grănițuirea parcelelor deținute de părțile semnatare nu a implicat renunțări reciproce la drepturi sau efectuarea de prestații noi în schimbul renunțării celorlalte părți la dreptul de proprietate asupra unor porțiuni de teren, ceea ce înseamnă că procesul-verbal de grănițuire nu produce efecte constitutive sau translative de drepturi reale;

c – răspuns corect, deoarece în măsura în care prin actul juridic încheiat au avut loc transferuri de drepturi de proprietate având ca obiect bunuri imobile, acesta trebuie încheiat în formă autentică, sub sancțiunea nulității absolute.

149. **a, b, c** (art. 885, art. 1.011 şi art. 1.838 C. civ.)

a, b, c – răspunsuri corecte [în ordinea enumerării, exemplificăm contractul de donație – art. 1.011 alin. (1) C. civ.; contractul de arendare – art. 1.838 alin. (1) C. civ.]; înscrierea în cartea funciară în cazul înstrăinării şi constituirii de drepturi reale imobiliare [art. 885 alin. (1) C. civ.].

150. **c** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, nota nr. 1, p. 126)

a – răspuns greşit;

b – răspuns greşit, deoarece nulitatea absolută poate fi invocată de orice persoană care are interes în desființarea actului juridic încheiat cu nerespectarea dispozițiilor legale obligatorii, iar convenția pentru care legea pretinde o anumită formă, indiferent de modul în care se formează, este incompatibilă cu manifestarea tacită de voință;

c – răspuns corect, deoarece, în cazul în care convenția pentru care legea pretinde forma *ad validitatem* este încheiată prin corespondență, atât oferta de a contracta, cât şi acceptarea ofertei trebuie să îndeplinească cerințele de formă.

151. – (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, pp. 126-127)

a – răspuns greşit, deoarece între forma *ad validitatem* şi forma autentică nu există identitate, chiar dacă, în cele mai multe cazuri, forma *ad validitatem* îmbracă forma autentică; de exemplu, contractul de arendare se încheie în formă scrisă, fiind suficient şi un înscris sub semnătură privată;

b – răspuns greşit, deoarece actul *per relationem* (adică actul în care, pentru determinarea conținutului său, se face trimitere la o sursă externă) nu este admisibil într-un act solemn ale cărui clauze trebuie să îmbrace forma cerută de lege pentru valabilitatea sa;

c – răspuns greşit, deoarece de la regula potrivit căreia actul juridic ce determină ineficiența unui act juridic solemn trebuie să îmbrace şi el forma solemnă există şi excepții, ca, de exemplu, revocarea legatului în mod tacit, potrivit art. 1.052 C. civ.

152. **a** [art. 330 alin. (1) C. civ.]

a – răspuns corect, în temeiul art. 330 alin. (1) C. civ.

153. **a** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 128)

a – răspuns corect, deoarece forma *ad probationem* este obligatorie, iar nu facultativă, în sensul că nerespectarea ei atrage, în principiu, imposibilitatea dovedirii actului juridic cu un alt mijloc de probă.

154. **c** (art. 2.272 C. civ.)

c – răspuns corect, pentru contractul de tranzacție, în baza art. 2.272 C. civ.

155. **a, b, c** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 129)

a, b, c – răspunsuri corecte, deoarece nerespectarea formei cerute pentru opozabilitate față de terți se sancționează cu inopozabilitatea actului juridic, care îşi produce efectele juridice între părți, dar rămâne fără efecte față de oricare terț.

156. **a** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 129)

a – răspuns corect, deoarece forma cerută pentru opozabilitate față de terți este obligatorie (prin lege), iar nu facultativă.

157. **c** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 130)

c – răspuns corect, deoarece opozabilitatea față de terți a datei înscrisului sub semnătură privată nu ar însemna nimic dacă, în realitate, nu ar fi vorba despre opozabilitatea față de terți a actului juridic ce este constatat prin înscrisul sub semnătură privată.

158. **a** [art. 1.411 alin. (1) C. civ.]

a – răspuns corect, în temeiul art. 1.411 alin. (1) C. civ., care prevede că „obligația este afectată de termen atunci când executarea sau stingerea ei depinde de un eveniment viitor şi sigur".

159. **b** [G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 131; art. 1.412 alin. (2) C. civ.]

b – răspuns corect, cu precizarea că, odată cu stingerea exercițiului dreptului, se stinge însăşi obligația corelativă (de exemplu, data morții credirentierului, în cazul contractului de întreținere).

160. **a, c** [art. 1.413 alin. (1) C. civ.]

a, c – răspunsuri corecte, în temeiul art. 1.413 alin. (1) C. civ., care prevede că „termenul profită debitorului, afară de cazul când din lege, din voința părților sau din împrejurări rezultă că a fost stipulat în favoarea creditorului sau a ambelor părți".

161. **b** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 132)

b – răspuns corect, deoarece, în cazul în care termenul a fost fixat atât în favoarea creditorului, cât şi a debitorului, nu se poate renunța la beneficiul termenului respectiv decât prin acordul ambelor părți.

162. **a**

a – răspuns corect, deoarece termenul de grație nu poate fi decât un termen jurisdicțional.

163. **c** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, nota nr. 1, p. 132)

c – răspuns corect, deoarece termenul de grație se acordă de instanța de fond numai în favoarea debitorului, în considerarea situației sale patrimoniale, fără a se cere consimțământul creditorului şi chiar fără a se ține cont de eventualele stipulații contrare din actul juridic.

164. **a, b** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, nota nr. 1, p. 132; art. 1.619 C. civ.)

c – răspuns greşit, potrivit art. 1.619 C. civ.

165. **c** [G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 132; art. 1.415 alin. (3) C. civ.]

c – răspuns corect, deoarece, potrivit art. 1.415 alin. (3) C. civ., cererea privind stabilirea unui termen de către instanță este supusă regulilor aplicabile procedurii ordonanței preşedințiale, fiind prescriptibilă în termenul general de 3 ani, care începe să curgă de la data încheierii contractului.

166. **a** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 133)

a – răspuns corect, deoarece este un termen a cărui dată de împlinire nu se cunoaşte în momentul încheierii actului juridic, dar împlinirea lui este sigură întotdeauna (de exemplu, data morții credirentierului, într-un contract de rentă viageră). Este numit uneori şi *termen cu scadență incertă*.

167. **b** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, nota nr. 2, p. 133; art. 1.343 teza I, art. 1.414 şi art. 1.418 C. civ.)

a – răspuns greşit, deoarece, dacă debitorul execută obligația sa înainte de scadență, el face o plată valabilă, iar nu una nedatorată, aşa încât nu poate face restituirea ei, potrivit art. 1.414 C. civ. şi art. 1.343 teza I C. civ., în cazurile în care termenul suspensiv a fost stipulat în favoarea (sau şi în favoarea) sa;

b – răspuns corect, deoarece faptul executării înainte de termen este privită ca o renunțare la beneficiul termenului; renunțarea la beneficiul termenului suspensiv produce aceleaşi efecte ca şi în cazul împlinirii lui, obligația devenind de îndată exigibilă, potrivit art. 1.418 C. civ.;

c – răspuns greşit, întrucât, dacă debitorul plăteşte, chiar şi din eroare, înainte de termen, o sumă care, potrivit actului juridic, nu era producătoare de dobânzi, el nu va putea să ceară restituirea nici măcar a sumei reprezentând dobânda aferentă sumei plătite, pentru perioada cuprinsă între momentul plății şi momentul în care urma să se împlinească termenul suspensiv stipulat în favoarea sa.

168. **a, b, c** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 133; art. 1.414 C. civ.)

a, b – răspunsuri corecte, deoarece, în cazul în care termenul a fost stabilit în favoarea sau şi în favoarea creditorului, debitorul nu poate să îl oblige pe creditor să primească plata înainte de scadenţă, deci aceasta presupune acordul ambelor părţi;

c – răspuns corect, deoarece, dacă termenul este stabilit în favoarea sau şi în favoarea creditorului, iar debitorul plăteşte înainte de scadenţă, plata este valabilă, în baza art. 1.414 C. civ.; aceasta cu atât mai mult cu cât plata este valabilă chiar dacă termenul a fost stabilit în favoarea sau şi în favoarea debitorului.

169. **b** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 133; art. 1.414 C. civ.)

a – răspuns greşit, deoarece, în actele juridice translative de proprietate, potrivit art. 1.274 C. civ., riscul pieirii fortuite a bunului individual determinat înainte de împlinirea termenului suspensiv va fi suportat de către înstrăinător, chiar dacă proprietatea a fost transferată dobânditorului;

b – răspuns corect, potrivit art. 1.414 C. civ.;

c – răspuns greşit, deoarece, chiar înainte de împlinirea termenului suspensiv, titularul dreptului poate lua măsuri conservatorii asupra patrimoniului debitorului său; actul juridic afectat de un termen suspensiv dă naştere unui drept subiectiv şi unei obligaţii corelative cu existenţă certă, doar începutul exercitării acestora fiind amânată prin efectul termenului suspensiv.

170. **b** (G. Boroi, C.Al. Anghelescu, *op. cit.*, p. 177)

a – răspuns greşit, deoarece, în măsura în care debitorul este decăzut din beneficiul termenului, creanţa creditorului devine exigibilă, ceea ce îi permite exercitarea acestei acţiuni;

b – răspuns corect, deoarece neîndeplinirea cerinţei privind insolvabilitatea debitorului determină respingerea acţiunii ca fiind lipsită de interes;

c – răspuns greşit, deoarece art. 1.560 C. civ. pretinde îndeplinirea condiţiilor privitoare la caracterul cert şi exigibil al creanţei creditorului.

171. **c** (art. 1.399 C. civ.)

c – răspuns corect, potrivit art. 1.399 C. civ.

172. **b** [art. 1.401 alin. (2) C. civ.]

b – răspuns corect, deoarece art. 1.401 alin. (2) C. civ. prezumă condiţia a fi rezolutorie ori de câte ori scadenţa obligaţiilor principale precedă momentul la care condiţia s-ar putea îndeplini. Prezumţia este relativă şi permite, prin urmare, proba contrară.

173. **a** [G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 136; art. 1.016 alin. (1) C. civ.]

a – răspuns corect, potrivit art. 1.016 alin. (1) C. civ.

174. **a** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 136)

a – răspuns corect, deoarece condiţia este cazuală atunci când realizarea evenimentului depinde de hazard, de întâmplare.

175. **b** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 136)

b – răspuns corect, deoarece condiția este mixtă atunci când realizarea evenimentului depinde atât de voința uneia dintre părți, cât și de voința unei persoane determinate.

176. **a, c** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 137)

a – răspuns corect, soluție desprinsă din interpretarea *per a contrario* a art. 1.403 C. civ.;

b – răspuns greșit, deoarece, potrivit art. 1.015 alin. (2) C. civ., în materie de donație, intervine nulitatea absolută când aceasta este afectată atât de o condiție suspensivă pur potestativă din partea donatorului, cât și de o condiție rezolutorie pur potestativă din partea acestuia; este, de altfel, singura excepție de la regulă, astfel că obligația asumată sub condiție rezolutorie pur potestativă din partea debitorului este valabil asumată; aceasta deoarece există intenția de a se obliga, dar debitorul și-a rezervat dreptul să pună capăt obligației atunci când va dori (potrivit interpretării *per a contrario* a art. 1.403 C. civ.); în același timp, obligația asumată sub condiție suspensivă pur potestativă din partea debitorului nu este valabilă, deoarece o asemenea condiție echivalează practic cu lipsa intenției debitorului de a se obliga;

c – răspuns corect, soluție desprinsă din interpretarea *per a contrario* a art. 1.403 C. civ.

177. **b, c** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, pp. 137-138)

a – răspuns greșit, întrucât dacă părțile stabilesc că evenimentul nu trebuie să aibă loc într-un anumit termen, suntem în prezența unei condiții negative, adică a unui eveniment care urmează să nu se producă sau, mai exact, este formulată în sens negativ;

b – răspuns corect, întrucât, dacă s-a prevăzut că evenimentul nu trebuie să aibă loc într-un anumit termen, condiția negativă se socotește îndeplinită dacă termenul a expirat fără ca evenimentul să se fi produs;

c – răspuns corect, deoarece, indiferent de caracterul pozitiv sau negativ al condiției, realizarea sau nerealizarea acesteia trebuie să fie posibilă.

178. **a, c** (ICCJ, s. a II-a civ., dec. civ. nr. 1760 din 23 aprilie 2013, nepublicată; art. 1.178, art. 1.400, art. 1.825 C. civ.)

a – răspuns corect, deoarece părțile, în aplicarea art. 1.178 C. civ., prin antecontractul de vânzare au condiționat obligația de vânzare a imobilului de ajungerea la termen a contractului de închiriere, aceasta având semnificația unei condiții suspensive aplicate transferului de proprietate, conform art. 1.400 C. civ. Termenul de 2 ani – reprezentând durata contractului de închiriere – produce efecte numai cu privire la executarea contractului de vânzare privind imobilul în cauză, lăsând însă nealterată substanța acestui contract, practic neafectând în niciun fel existența lui;

b – răspuns greșit, deoarece rezilierea contractului de închiriere încheiat pe durată determinată nu poate avea loc decât în condițiile art. 1.825 C. civ.;

c – răspuns corect, deoarece, odată ce contractul de locațiune nu a fost finalizat, fiind încă în derulare, condiția suspensivă nu s-a îndeplinit, astfel că acțiunea reclamantei, în executarea contractului de vânzare-cumpărare, este vădit prematură. Dreptul promitentei-cumpărătoare de a solicita denunțarea unilaterală a contractului de închiriere trebuia exercitat cu respectarea prevederilor art. 1.825 C. civ., potrivit căruia, fiind în prezența

unui contract de închiriere pe durată determinată, locatarul este îndreptățit să denunțe unilateral contractul prin notificare, cu respectarea unui termen de preaviz de cel puțin 60 de zile. Orice clauză contrară este considerată nescrisă.

179. **a** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 138; art. 1.406 C. civ.)

a – răspuns corect, potrivit art. 1.406 C. civ., caz în care obligația se transformă din obligație afectată de modalități în obligație simplă.

180. **a** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 138; art. 1.402 C. civ.)

a – răspuns corect, deoarece nulitatea absolută intervine în situația în care condiția suspensivă imposibilă constituie însăși cauza actului juridic civil;

b – răspuns greșit, deoarece, în cazul în care condiția este rezolutorie, atunci actul juridic nu este lovit de nulitate absolută, condiția rezolutorie fiind considerată nescrisă, iar actul juridic ca nefiind afectat de această modalitate;

c – răspuns greșit.

181. **c** [art. 1.404 alin. (4) C. civ.]

c – răspuns corect, deoarece, potrivit 1.404 alin. (4) C. civ., partea interesată poate cere oricând instanței să constate îndeplinirea sau neîndeplinirea condiției.

182. **a, c** [art. 1.399 și art. 1.407 alin. (1) C. civ.]

a – răspuns corect, conform art. 1.399 C. civ., în temeiul căruia „este afectată de condiție obligația a cărei eficacitate sau desființare depinde de un eveniment viitor și nesigur";

b – răspuns greșit, conform art. 1.407 alin. (1) C. civ., în baza căruia „condiția îndeplinită este prezumată a produce efecte retroactiv, din momentul încheierii contractului (...)";

c – răspuns corect, potrivit art. 1.407 alin. (1) C. civ.

183. **c** [G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 139; art. 1.407 alin. (1) C. civ.]

c – răspuns corect, deoarece părțile trebuie să prevadă în mod expres că efectele condiției se vor produce din momentul îndeplinirii sau neîndeplinirii evenimentului modalitate.

184. **c** [art. 1.407 alin. (1) C. civ.]

c – răspuns corect, deoarece, în temeiul art. 1.407 alin. (1) C. civ., „condiția îndeplinită este prezumată a produce efecte retroactiv, din momentul încheierii contractului, dacă din voința părților, natura contractului ori dispozițiile legale nu rezultă contrariul".

185. **a, c** [art. 1.274 alin. (1) C. civ.]

a – răspuns corect, deoarece, în actele juridice translative de proprietate, riscul pieirii fortuite a bunului individual determinat care face obiectul obligației de a da va fi suportat de debitorul acestei obligații, potrivit art. 1.274 alin. (1) C. civ.;

c – răspuns corect, deoarece art. 1.274 alin. (1) C. civ. stabilește că „în lipsă de stipulație contrară (...)", ceea ce înseamnă că riscul pieirii fortuite va fi suportat conform acordului de voință al părților.

186. **c** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 139)

c – răspuns corect, deoarece intervalul de timp cuprins între momentul încheierii actului juridic civil și cel în care îndeplinirea sau neîndeplinirea condiției devine sigură se numește *pendente conditione*.

187. – (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 139)

a, b, c – răspunsuri greșite, deoarece, *pendente conditione,* actul juridic civil afectat de o condiție suspensivă nu își produce efectele și, în consecință, creditorul nu poate cere executarea obligației de la debitor (plata); cum nu se poate stinge prin plată, evident nu se poate stinge nici prin compensație; dobânditorul sub condiție suspensivă al unui drept real imobiliar îl poate înscrie în cartea funciară, dar cu titlu provizoriu, în baza art. 29 din Legea nr. 7/1996 a cadastrului și a publicității imobiliare, republicată, și art. 898 C. civ.

188. **a** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, pp. 139-140)

a – răspuns corect, deoarece cheltuielile cu constituirea garanțiilor sunt în sarcina sa, în calitate de titular al unui drept dobândit sub condiție suspensivă; în situația în care condiția suspensivă se îndeplinește, garanțiile constituite vor avea ca beneficiar aceeași persoană chiar cu proprietarul bunului, iar în situația în care condiția suspensivă nu se îndeplinește, garanțiile constituite se desființează;

b – răspuns greșit, deoarece creditorul nu poate face acte de administrare (neavând nicio calitate care să îi confere această prerogativă);

c – răspuns greșit, deoarece dreptul de a culege fructele aparține celui care a înstrăinat bunul până la momentul îndeplinirii sau neîndeplinirii condiției, adică proprietarului.

189. **a, b, c** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, pp. 139-140; art. 1.408 C. civ.)

a – răspuns corect, deoarece și debitorul are un astfel de drept, în temeiul art. 1.408 alin. (1) C. civ., care prevede că „obligația afectată de condiție este transmisibilă, drepturile dobânditorului fiind însă supuse aceleiași condiții";

b – răspuns corect, debitorul sub condiție suspensivă putând face acte de conservare și de administrare în legătură cu bunul;

c – răspuns corect, atât creditorul, cât și debitorul putând constitui garanții în legătură cu bunul, în scopul satisfacerii interesului lor personal.

190. – (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 140; art. 1.410 C. civ.)

a – răspuns greșit, deoarece de la caracterul retroactiv al condiției rezolutorii există următoarele excepții: actele de administrare făcute de dobânditorul sub condiție rezolutorie rămân valabile; fructele culese de dobânditorul sub condiție rezolutorie rămân în proprietatea sa, în baza art. 1.410 C. civ.; în actele juridice cu executare succesivă, efectele îndeplinirii condiției rezolutorii se produc numai pentru viitor, în baza art. 1.407 alin. (2) C. civ. (a se vedea, în acest sens, G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 140);

b – răspuns greșit, deoarece îndeplinirea condiției rezolutorii determină desființarea cu efect retroactiv a actului juridic încheiat;

c – răspuns greșit, deoarece neîndeplinirea condiției rezolutorii determină consolidarea definitivă a actului juridic civil.

191. **c** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 140; art. 1.410 C. civ.)

a – răspuns greşit, deoarece realizarea condiţiei suspensive înseamnă că, retroactiv, actul juridic a fost pur şi simplu, cu anumite excepţii, printre care şi cea privind fructele culese de cel care a înstrăinat bunului, care rămân ale sale, deşi dreptul său dispare cu efect retroactiv, astfel încât dobânditorul va culege fructele numai de la momentul îndeplinirii condiţiei, în baza art. 1.410 C. civ.;

b – răspuns greşit, deoarece realizarea condiţiei rezolutorii înseamnă desfiinţarea retroactivă a actului juridic civil, cu anumite excepţii, printre care şi cea privind fructele culese de dobânditorul sub condiţie rezolutorie, care rămân în proprietatea sa, în baza art. 1.410 C. civ.;

c – răspuns corect, în baza art. 1.410 C. civ.

192. **a** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 142)

a – răspuns corect, deoarece gratificatul nu poate fi obligat prin testament să execute o îndatorire a testatorului în timpul vieţii acestuia din două considerente: efectele testamentului se produc numai după moartea testatorului şi, pe de altă parte, în caz contrar, ar fi vorba practic de un pact asupra unei succesiuni viitoare, prohibit de art. 956 C. civ.

193. **b** (art. 1.398 C. civ.)

a – răspuns greşit, deoarece actele dezinteresate nu intră în categoria celor cărora le este specifică sarcina ca modalitate a actului juridic;

b – răspuns corect, deoarece art. 1.398 C. civ. stabileşte că modalităţile ce pot afecta obligaţiile sunt termenul şi condiţia, sarcina fiind reglementată exclusiv în cadrul liberalităţilor;

c – răspuns greşit, deoarece caracterul solemn al actului juridic nu determină ca acesta să intre în categoria celor cărora le este specifică sarcina ca modalitate a actului juridic civil.

194. **b** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 142)

b – răspuns corect, deoarece sarcina nu afectează valabilitatea actului juridic civil în caz de neexecutare a ei, ci doar eficacitatea acestuia.

195. **a** [G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 143; art. 1.207 alin. (2) şi art. 1.248 alin. (2) C. civ.]

a – răspuns corect, deoarece simulaţia prin interpunere de persoane este acea formă de simulaţie în care contractul public se încheie între anumite persoane, iar în actul secret se menţionează adevăratul beneficiar al contractului, altul decât cel care apare în actul public. În consecinţă, terţul beneficiar va avea dreptul de a cere executarea obligaţiei, nu şi posibilitatea de a solicita revocarea actului pentru neîndeplinirea sarcinii, deoarece nu este parte în contractul încheiat între stipulant şi promitent.

196. **a, b** [art. 1.027 alin. (3), art. 1.070 şi art. 1.404 alin. (4) C. civ.]

a – răspuns corect, în baza art. 1.027 alin. (3) C. civ.;

b – răspuns corect, în baza art. 1.070 C. civ.;

c – răspuns greşit, acţiunea în constatarea îndeplinirii sau neîndeplinirii condiţiei fiind imprescriptibilă extinctiv, în baza art. 1.404 alin. (4) C. civ.

197. – [art. 1.027 alin. (3) C. civ.]

a, b, c – răspunsuri greşite, deoarece, potrivit art. 1.027 alin. (3) C. civ., dreptul la acțiunea prin care se solicită executarea sarcinii sau revocarea donației se prescrie în termen de 3 ani de la data la care sarcina trebuia executată.

198. **a** [G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, pp. 143-144; art. 1.404 alin. (4) C. civ.]

a – răspuns corect, deoarece condiția operează de drept, în caz de litigiu, instanța judecătorească constatând numai efectele produse de realizarea sau nerealizarea condiției, potrivit art. 1.404 alin. (4) C. civ.

199. **c** [G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, pp. 143-144; art. 1.027 alin. (3) şi art. 1.069 C. civ.]

a – răspuns greşit, deoarece acțiunea în revocarea donației pentru neexecutarea sarcinii este prescriptibilă în termenul general de prescripție, în temeiul art. 1.027 alin. (3) C. civ.;

b – răspuns greşit, deoarece revocarea pentru neexecutarea sarcinii nu operează de drept, ci trebuie cerută instanței judecătoreşti;

c – răspuns corect, deoarece revocarea pentru neexecutarea sarcinii trebuie cerută instanței judecătoreşti, potrivit art. 1.027 şi art. 1.069 C. civ.

200. **c** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 144)

c – răspuns corect, deoarece obiectul actului juridic nu trebuie confundat cu conținutul sau efectele sale.

201. **b** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 144)

b – răspuns corect, prin determinarea efectelor actului juridic civil înțelegându-se stabilirea sau fixarea drepturilor subiective civile şi a obligațiilor corelative generate, modificate sau stinse de un asemenea act.

202. **b** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, pp. 144-145)

b – răspuns corect, deoarece, dacă nu se dovedeşte existența actului juridic civil, atunci nu se mai pune problema stabilirii efectelor sale.

203. **c** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 145)

c – răspuns corect, deoarece interpretarea clauzelor actului juridic civil poate avea ca scop fie calificarea juridică a actului, fie stabilirea înțelesului unei sau unor clauze ale acestuia, fie ambele operațiuni.

204. **b** (art. 1.168 C. civ.)

b – răspuns corect, deoarece, potrivit art. 1.168 C. civ., urmare a calificării actului juridic civil, dacă se ajunge la concluzia că este vorba de un act juridic atipic, atunci se vor aplica regulile generale în materie de acte juridice, iar dacă acestea sunt insuficiente, se completează cu regulile speciale privitoare la contractul cu care se aseamănă cel mai mult. Un act juridic se poate asemăna cu alte acte juridice, dar dintre acestea din urmă, judecătorul cauzei trebuie să stabilească cu care dintre ele se aseamănă cel mai mult.

205. **a** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 145)

a – răspuns corect, deoarece regulile de interpretare stabilite de art. 1.266-1.269 C. civ. şi art. 1.272 C. civ. au caracter supletiv, aspect care rezultă din faptul că le este permis părţilor să deroge, prin voinţa lor, de la cuprinsul acestora.

206. – [art. 1.268 alin. (3) C. civ.]

a, b, c – răspunsuri greşite, regula de interpretare *actus interpretandus est potius ut valeat quam ut pereat* înseamnă că, dacă o clauză este susceptibilă de a primi două înţelesuri, ea se interpretează în sensul în care poate produce efecte, iar nu în sensul în care nu ar produce niciun efect, fiind prevăzută de art. 1.268 alin. (3) C. civ.

207. **a, c** [ICCJ, s. a II-a civ., dec. nr. 781/R din 11 martie 2015, Dosar nr. 26947/3/2012; G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 97; art. 1.266 alin. (1) C. civ., art. 1.043 C. civ.; art. 1.270 alin. (2) C. civ. şi art. 1.276 C. civ.]

a – răspuns corect, potrivit art. 1.266 alin. (1) C. civ., care prevede că interpretarea contractelor se realizează după „voinţa concordantă a părţilor", Codul civil român consacrând, chiar dacă nu în mod expres, principiul voinţei reale; de altfel, aceasta este unica raţiune pentru care a fost prevăzută posibilitatea de a se invoca încetarea contractului fără plata de despăgubiri. O atare interpretare decurge din exprimarea clară a părţilor în clauza controversată: „dacă părţile nu cad de acord". Or, lipsa acordului de voinţă al părţilor reprezentat de eşecul negocierilor poate fi invocată de orice parte contractantă, întrucât clauza respectivă nu distinge;

b – răspuns greşit, întrucât dacă admitem că doar partea care a iniţiat renegocierea preţului, în speţă furnizorul, poate să se prevaleze de încetarea contractului fără daune, conform art. 13 pct. 8, ar trebui să admitem că furnizorul şi-a asumat o obligaţie sub condiţie pur potestativă, „mă oblig dacă vreau", ceea ce este nelegal, fiind interzisă de dispoziţiile art. 1.043 C. civ. O atare interpretare ar însemna că ori de câte ori doreşte să iasă dintr-un raport contractual, furnizorul poate să facă oferte de preţ nerealiste şi să provoace eşecul negocierilor, activând clauza de denunţare unilaterală în favoarea sa, ceea ce este prohibit de dispoziţiile art. 1.043 C. civ., dar şi de principiul egalităţii părţilor în raporturile juridice civile. O astfel de interpretare apare drept nerealistă, întrucât negocierea preţului în sensul de majorare poate fi solicitată exclusiv de către furnizor, astfel încât acordul părţilor la care face trimitere clauza din art. 13 pct. 8 ar deveni o noţiune lipsită de sens juridic, întrucât consumatorul ar trebui să accepte orice negociere de preţ din partea furnizorului pentru a nu i se opune clauza de încetare a contractului de către acesta;

c – răspuns corect, în temeiul art. 1.270 alin. (2) C. civ. şi art. 1.276 C. civ.; prin inserarea acestei clauze părţile au exclus posibilitatea continuării raporturilor contractuale în forma anterioară oferită de renegociere a contractului, fără acordul expres al acestora. În alţi termeni, derularea contractului, în forma anterioară după iniţierea procedurii de renegociere a preţului eşuată, este posibilă doar dacă părţile îşi exprimă acordul în acest sens.

208. **c** [art. 1.269 alin. (2) C. civ.]

c – răspuns corect, deoarece stipulaţiile înscrise în contractele de adeziune se interpretează împotriva celui care le-a propus, potrivit art. 1.269 alin. (2) C. civ.

209. **c** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, nota nr. 1, p. 146)

a – răspuns greşit, deoarece regula *in dubio pro reo* se aplică şi în privința legatelor, în sensul că dacă îndoiala priveşte însăşi existența legatului, ea va fi interpretată în favoarea legatarului, deoarece clauzele unui act trebuie interpretate astfel încât să producă efecte juridice;

b – răspuns greşit, deoarece, dacă îndoiala priveşte numai întinderea legatului, ea va fi interpretată în favoarea moştenitorului legal şi împotriva legatarului;

c – răspuns corect, deoarece are prioritate la interpretare regula care priveşte dovada existenței legatului, ce se interpretează în favoarea legatarului; odată dovedită existența legatului, dacă persistă îndoiala şi în privința întinderii sale, ea se va interpreta în favoarea moştenitorului legal.

210. **b, c** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, pp. 144-145)

a – răspuns greşit, deoarece dovedirea existenței actului juridic civil reprezintă operațiunea preliminară, dar obligatorie, privind probarea actului juridic civil; numai în situația dovedirii actului se pune problema stabilirii efectelor sale;

b, c – răspunsuri corecte, deoarece determinarea efectelor actului juridic presupune fie calificarea juridică a acestuia, fie stabilirea înțelesului unei sau unor clauze ale sale, fie ambele obiective.

211. **a** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 153)

a – răspuns corect, deoarece irevocabilitatea decurge din principiul forței obligatorii a actului juridic, fiind o consecință şi, în acelaşi timp, o garanție a acestui principiu; cele două principii au aceleaşi raţiuni care stau la baza lor;

b – răspuns greşit, deoarece este un principiu al nulității actului juridic civil (nu un principiu al efectelor actului juridic civil);

c – răspuns greşit, deoarece este un principiu al nulității actului juridic civil (nu un principiu al efectelor actului juridic civil).

212. – [G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 148; art. 1.270 alin. (1), art. 1.266-1.269 şi art. 1.272 C. civ.]

a – răspuns greşit, deoarece formula întrebuințată de art. 1.270 alin. (1) C. civ. [„contractul (...) are putere de lege (...)"] se impune a fi înțeleasă în sens metaforic, între lege şi contract neputându-se pune semnul egalității;

b – răspuns greşit, deoarece forța obligatorie a contractului obligă atât părțile, cât şi instanța de judecată;

c – răspuns greşit, deoarece prin interpretarea clauzelor actului juridic civil se lămuresc toate aspectele, nefiind posibil a (mai) rămâne clauze neclare.

213. – (G. Boroi, C.Al. Anghelescu, *op. cit.*, pp. 197, 200)

a, b – răspunsuri greşite, deoarece producerea mai multor efecte decât cele stabilite la încheierea contractului are loc în temeiul unui acord tacit al părților (art. 1.810 C. civ.; art. 1.848 C. civ.);

c – răspuns greşit, deoarece reprezintă o excepție de la principiul forței obligatorii a contractului, dar nu se include în categoria cazurilor de extindere a acesteia (concedentul poate modifica unilateral partea reglementară a contractului de concesiune, cu notificarea

prealabilă a concesionarului, din motive excepționale legate de interesul național sau local, după caz – art. 53 din O.U.G. nr. 54/2006 privind regimul contractelor de concesiune de bunuri proprietate publică).

214. **a, b, c** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, nota nr. 1, p. 148)

a, b, c – răspunsuri corecte, ce reprezintă aplicații ale principiului *pacta sunt servanda*.

215. **b** (art. 2.319 C. civ.)

a – răspuns greșit;

b – răspuns corect, deoarece încetarea fideiusiunii prin decesul fideiusorului are loc chiar dacă există stipulație contrară, conform art. 2.319 C. civ.;

c – răspuns greșit, deoarece fideiusiunea încetează prin decesul fideiusorului și atunci nu are cum să se transmită moștenitorilor.

216. **b** (G. Boroi, C.Al. Anghelescu, *op. cit.*, p. 200)

a – răspuns greșit, deoarece revizuirea efectelor contractului intervine din cauza ruperii echilibrului contractual în cazul schimbării împrejurărilor avute în vedere în momentul încheierii, independent de voința părților și ulterior încheierii contractului;

b – răspuns corect, deoarece părțile au libertatea de a conveni orice clauză contractuală prin acordul lor de voință, cu respectarea dispozițiilor imperative ale legii și bunelor moravuri;

c – extinderea forței obligatorii nu presupune acordul de voință al părților.

217. **a, b** [G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 149; art. 2.030 lit. c) C. civ.]

a – răspuns corect, în temeiul art. 2.030 lit. c) C. civ.;

b – răspuns corect, moartea mandatarului este considerată și caz de restrângere a forței obligatorii a contractului;

c – răspuns greșit, deoarece moartea mandatarului nu este o cauză de suspendare a executării silite.

218. **a** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 150)

a – răspuns corect, deoarece moratoriul legal constă în „acordarea, prin lege, a unui teren care are ca efect amânarea generală a executării unor obligații contractuale de către o anumită categorie de debitori, în considerarea unor împrejurări excepționale, precum crize economice, conflicte militare etc.". Moratoriul legal este un caz de extindere a forței obligatorii a contractului.

219. **c** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 150)

c – răspuns corect, deoarece tacita relocațiune nu reprezintă o excepție de la principiul forței obligatorii a contractului, deoarece producerea mai multor efecte decât cele stabilite la încheierea contractului are loc în temeiul acordului de voință tacit al părților.

220. **a** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 151)

a – răspuns corect, deoarece enunțul grilei vizează regula în aplicarea teoriei impreviziunii pe categorii de contracte; contractele sinalagmatice intră în această categorie;

b – răspuns greșit, deoarece doar contractele cu titlu oneros și, din categoria acestora, doar cele comutative (nu și cele aleatorii) intră în categoria celor cărora le poate fi aplicată teoria impreviziunii;

c – răspuns greșit, din considerentele expuse la lit. **a**; astfel, în doctrină se arată că teoria impreviziunii ar fi aplicabilă și unui contract cu executare *uno ictu*, în măsura în care împrejurarea care rupe echilibrul contractual survine după încheierea acestuia, dar înainte de momentul la care obligațiile părților trebuiau executate.

221. **c** (G. Boroi, C. Al. Anghelescu, *op. cit.*, p. 198)

c – răspuns corect, deoarece se apreciază că teoria impreviziunii poate viza și un contract cu executare *uno ictu*, în măsura în care împrejurarea care rupe echilibrul contractual survine după încheierea contractului, dar înainte de momentul la care obligațiile părților trebuiau executate.

222. **b** [art. 1.271 alin. (2) C. civ.]

b – răspuns corect, în temeiul art. 1.271 alin. (2) C. civ., care dispune că „(...) dacă executarea contractului a devenit excesiv de oneroasă (...), instanța poate să dispună (...)".

223. **a** [art. 1.271 alin. (3) C. civ.]

a – răspuns corect, în temeiul art. 1.271 alin. (3) C. civ.;

b, c – răspunsuri greșite, deoarece prevederea schimbării împrejurărilor, precum și a întinderii acesteia, inclusiv asumarea riscului schimbării împrejurărilor trebuie să îl aibă ca titular exclusiv pe debitor, conform art. 1.271 alin. (3) C. civ.

224. **a, c** [art. 1.271 alin. (2) C. civ.]

a, c – răspunsuri corecte, conform art. 1.271 alin. (2) C. civ.

225. **b** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 153)

b – răspuns corect, deoarece schimbarea împrejurărilor trebuie să intervină ulterior încheierii contractului etc., potrivit art. 1.271 alin. (3) C. civ. Este vorba de un aspect al principiului libertății actelor juridice.

226. **a, c** [G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 152; art. 1.271 alin. (3) C. civ.]

a – răspuns corect, deoarece negocierea adaptării rezonabile și echitabile a contractului reprezintă o condiție procesuală prin care se instituie o procedură prealabilă și obligatorie sesizării instanței, în sensul că, prealabil sesizării instanței, în mod obligatoriu, debitorul trebuie să încerce să realizeze această negociere; caracterul prealabil rezultă și din aceea că legiuitorul face precizarea că încercarea de negociere trebuie să aibă loc „într-un termen rezonabil" și „cu bună-credință"; din acest motiv, în scop de dovadă, este recomandabil ca negocierea (sau rezultatul acesteia) să fie consemnată în scris;

b – răspuns greșit, deoarece cererea reclamantului se va respinge de către instanța de judecată ca inadmisibilă, și nu ca neîntemeiată;

c – răspuns corect, deoarece suntem în prezența unei condiții prealabile sesizării instanței de judecată (nu a unei condiții de fond), interesul creditorului în promovarea și

derularea încercării de negociere a adaptării rezonabile şi echitabile a contractului putând consta în recuperarea sigură şi rapidă (chiar dacă numai în parte) a creanței, conştient fiind de îndeplinirea celorlalte condiții de fond prevăzute de art. 1.271 alin. (3) C. civ.

227. **a** (art. 1.006 şi art. 1.008 C. civ.)

a – răspuns corect, potrivit art. 1.006 C. civ., care prevede că „dacă, din cauza unor situații imprevizibile şi neimputabile beneficiarului, survenite acceptării liberalității, îndeplinirea condițiilor sau executarea sarcinilor care afectează liberalitatea a devenit extrem de dificilă ori excesiv de oneroasă pentru beneficiar, (...)";

b – răspuns greşit, deoarece, conform art. 1.006 C. civ., doar beneficiarul poate cere revizuirea sarcinilor sau condițiilor, şi nu orice persoană interesată;

c – răspuns greşit, deoarece, conform art. 1.008 C. civ., „dacă motivele care au determinat revizuirea condițiilor sau a sarcinilor nu mai subzistă, persoana interesată poate cere înlăturarea pentru viitor a efectelor revizuirii".

228. **a** (art. 1.006 şi art. 1.008 C. civ.)

a – răspuns corect, în baza art. 1.006 C. civ., care arată că „acesta" (adică beneficiarul liberalității) poate cere revizuirea sarcinilor şi a condițiilor;

b – răspuns greşit, deoarece calitatea procesuală activă, în acest caz, este conferită de legiuitor doar beneficiarului liberalității;

c – răspuns greşit, deoarece, deşi este adevărat că efectele cererii privind înlăturarea efectelor revizuirii se produc *ex nunc*, totuşi momentul producerii efectelor este dat de momentul sesizării instanței judecătoreşti.

229. **a, c** [G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, pp. 155-156; art. 1.276 şi art. 1.276 alin. (3) C. civ.]

a – răspuns corect, deoarece, în temeiul art. 1.276 C. civ., părțile au posibilitatea să includă o clauză de dezicere în orice contract, afară de cazul în care legea ar interzice aceasta;

b – răspuns greşit, deoarece este permisă nu numai dezicerea cu titlu oneros, ci şi dezicerea cu titlu gratuit, aspect ce rezultă din interpretarea *per a contrario* a art. 1.276 alin. (3) C. civ.;

c – răspuns corect, deoarece dreptul de denunțare unilaterală a contractului poate fi legal (când este reglementat expres de către legiuitor, inclusiv sub aspectul instituirii de drept în cuprinsul contractului), sau convențional (când părțile, prin voința lor, îl reglementează sub forma clauzei de dezicere, în acele situații în care nu este interzis prin lege); dacă părțile nu au prevăzut în cuprinsul contractului o clauză de dezicere, nefiind în prezența unui contract a cărui denunțare unilaterală să fie stabilită ca făcând parte, de drept, din acel contract, se consideră că părțile au renunțat la această modalitate de încetare a contractului, fiind decăzute din dreptul de a denunța unilateral contractul; desigur, îşi vor găsi aplicabilitate prevederile art. 1.276 C. civ., care au natura juridică a unor norme-cadru cu caracter supletiv.

230. – [G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 156; art. 1.276 alin. (1) şi (3) C. civ.]

a – răspuns greşit, deoarece contractul de vânzare este un contract cu executare *uno ictu*, iar potrivit art. 1.276 alin. (1) C. civ., „dacă dreptul de a denunța contractul este

recunoscut uneia dintre părți, acesta poate fi exercitat atât timp cât executarea contractului nu a început";

b – răspuns greșit, deoarece, potrivit art. 1.276 alin. (3) C. civ., „dacă s-a stipulat o prestație în schimbul denunțării, aceasta produce efecte numai atunci când prestația este executată"; or, din ipoteza grilei rezultă că suntem în prezența unei denunțări cu titlu oneros; aceasta înseamnă că denunțarea produce efecte condiționat de plata prețului dezicerii; cum dispoziția legală are caracter supletiv, părțile pot deroga de la aceasta, în sensul că pot prevedea ca denunțarea să producă efecte chiar și înainte de plata prețului dezicerii;

c – răspuns greșit, deoarece condiția privind acordarea unui termen rezonabil de preaviz este prevăzută de legiuitor doar pentru contractele cu executare succesivă sau continuă, potrivit art. 1.276 alin. (2) C. civ.; totuși, nu este exclusă cerința termenului de preaviz și în cadrul unui contract cu executare *uno ictu* (de exemplu, în situația în care părțile au încheiat un contract de vânzare afectat de modalitatea termenului suspensiv, pot conveni că denunțarea este posibilă, cu acordarea unui termen rezonabil de preaviz anterior datei stabilite pentru executarea contractului)

231. **a, b, c** (art. 1.276 C. civ.)

a, b, c – răspunsuri corecte, deoarece dreptul de denunțare unilaterală a contractului este legat de momentul executării (perioada de executare) contractului în concepția legiuitorului, după cum rezultă din reglementarea art. 1.276 C. civ.

232. **a, b, c** (art. 1.276 C. civ.)

a, b, c – răspunsuri corecte, în condițiile în care dreptul de denunțare unilaterală este recunoscut părții (prin lege sau în mod convențional) și nu este vorba de un contract în care legea interzice dezicerea de contract.

233. **c** [G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 156; art. 1.276 C. civ.]

c – răspuns corect, deoarece art. 1.276 alin. (4) C. civ. prevede că întregul articol 1.276 C. civ. „se aplică în lipsă de convenție contrară", ceea ce înseamnă că și această regulă are caracter supletiv.

234. **b** (art. 1.329 C. civ.)

b – răspuns corect, în baza art. 1.329 C. civ.

235. **b** [art. 1.328 alin. (1) și art. 1.329 alin. (1) și (4) C. civ.]

a – răspuns greșit, deoarece, deși reprezintă definiția promisiunii publice de recompensă, art. 1.329 reglementează și condițiile efectuării acesteia;

b – răspuns corect, deoarece revocarea promisiunii în cadrul emisiunii radio reprezintă „forma echivalentă" prevăzută de art. 1.329 alin. (1) C. civ.;

c – răspuns greșit, deoarece dreptul la acțiunea în despăgubire se prescrie în termen de un an de la data publicării revocării.

236. – [art. 349 alin. (3) C. pr. civ.]

a, b c – răspunsuri greșite, deoarece, în baza art. 349 alin. (3) C. pr. civ., mărturisirea poate fi revocată „(...) dacă se face dovada că a fost urmarea unei erori de fapt scuzabile".

237. **a, b** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 156; art. 1.280 C. civ.)

a – răspuns corect, în temeiul principiului relativității efectelor actului juridic civil;

b – răspuns corect, în temeiul principiului relativității efectelor actului juridic civil;

c – răspuns greșit, deoarece actul juridic civil este opozabil și terților persoane străine de el, dar în privința drepturilor și obligațiilor ce revin părților actului juridic (nu numai în privința drepturilor ce revin părților actului, ci, în egală măsură, și a obligațiilor născute din acel act).

238. **c** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 158)

a, b – răspunsuri greșite, deoarece, dacă terțul împiedică pe una dintre părțile actului juridic să execute obligația care îi revine din acel act sau încalcă un drept ce aparține unei părți dintr-un act juridic, atunci se angajează răspunderea civilă delictuală a terțului, și nu răspunderea contractuală; părțile răspund contractual, terțul răspunde delictual;

c – răspuns corect, deoarece terțul este o persoană străină de actul juridic încheiat, care va produce efecte doar între părțile contractante, actul juridic respectiv reprezentând pentru terț un simplu fapt juridic, care se poate dovedi cu orice mijloc de probă.

239. **b** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 158)

b – răspuns corect, deoarece opozabilitatea față de terți a unui act juridic este condiționată de respectarea anumitor formalități.

240. **a, b, c** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 158)

a, b, c – răspunsuri corecte, fiind vorba tot de opozabilitatea actului juridic față de terți, situații în care opozabilitatea înseamnă dreptul de a invoca actul juridic respectiv pentru a cere executarea obligației sau a obligațiilor la care actul a dat naștere.

241. **b** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 158)

b – răspuns corect, deoarece, în raport cu un anumit act juridic civil, toate subiectele de drept civil se plasează într-una dintre aceste trei categorii, în mod obligatoriu.

242. **c** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, pp. 159-160)

a – răspuns greșit, deoarece, din punct de vedere juridic, prin parte se înțelege nu numai persoana care încheie direct și personal un anumit act juridic civil, ci și persoana care încheie actul prin intermediul unui reprezentant;

b – răspuns greșit, deoarece, din punct de vedere juridic, o parte a actului juridic poate fi alcătuită din mai multe persoane fizice sau juridice care promovează ori au un interes sau o poziție comună;

c – răspuns corect, fiind vorba de una dintre părțile actului juridic civil unilateral, bilateral sau plurilateral.

243. **a** (art. 1.777 C. civ.)

a – răspuns corect, deoarece Z nu a încheiat cu cei doi soți niciun raport contractual prin care să le fi transmis dreptul de folosință asupra imobilului, rezultând că aceștia nu puteau să transmită, la rândul lor, un drept pe care nu îl aveau;

b – răspuns greşit, deoarece Z, în calitate de proprietar al imobilului, nu are (şi) calitatea de parte în contractul de locaţiune încheiat între X şi Y (locatori) şi T (locatar);

c – răspuns greşit, deoarece rezoluţiunea contractului poate fi cerută numai de părţile contractante, nu şi de Z care este terţ faţă de acesta.

244. **a** (ICCJ, s. I civ., dec. nr. 2330 din 23 septembrie 2014, disponibilă pe *www.scj.ro*)

a – răspuns corect, deoarece acţiunea promovată deduce judecăţii un raport juridic civil, sub regimul dreptului comun, conflictul dintre părţi vizând despăgubirea reclamantului pentru un invocat prejudiciu ce i-a fost creat prin sancţionarea sa pretins abuzivă;

b – răspuns greşit, deoarece competenţa instanţei nu se determină după calitatea părţilor în proces;

c – răspuns greşit, deoarece nu este vorba, astfel, despre un raport de drept public, specific acţiunilor în contencios administrativ, reglementat de Legea nr. 554/2004.

245. **c** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 159)

a – răspuns greşit, deoarece între succesorii universali şi succesorii cu titlu universal nu există deosebiri de ordin calitativ, ci numai de ordin cantitativ, aşa încât ei formează o singură categorie de avânzi-cauză;

b – răspuns greşit, întrucât succesorii universali şi succesorii cu titlu universal dobândesc calitatea de având-cauză prin raportare la dobândirea efectivă a întregului patrimoniu sau numai a unei fracţiuni din acesta, deoarece numai atunci se pune practic problema transmiterii drepturilor şi a obligaţiilor patrimoniale.

246. **a** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 160)

a – răspuns corect, deoarece, faţă de aceste acte juridice, succesorul cu titlu particular poate avea fie calitatea de având-cauză, fie calitatea de terţ;

b – răspuns greşit, deoarece, faţă de aceste acte juridice, succesorul cu titlu particular are poziţia de terţ;

c – răspuns greşit, deoarece, în acest act juridic, succesorul cu titlu particular are poziţia de parte.

247. – (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, pp. 159-160)

a, b, c – răspunsuri greşite, deoarece succesorii universali sunt cei care dobândesc un patrimoniu, adică o universalitate de bunuri.

248. **b** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, pp. 159-160)

a – răspuns greşit, deoarece prin având-cauză se desemnează întotdeauna persoana care nu a participat la încheierea actului juridic civil şi, cu toate acestea, este îndrituită să profite de efectele acestuia sau, după caz, este ţinută să suporte aceste efecte;

b – răspuns corect, deoarece drepturile şi obligaţiile care profită sau, după caz, de care este ţinut cel care deţine calitatea de având-cauză derivă chiar din actul juridic încheiat de autorul său şi care i s-au transmis datorită legăturii sale cu una dintre părţile acelui act juridic;

c – răspuns greşit, deoarece cerinţele privitoare la forma pentru opozabilitate faţă de terţi sunt necesar a fi îndeplinite numai pentru categoria succesorilor cu titlu particular (deci nu pentru toţi avânzii-cauză, respectiv exceptând categoria succesorilor universali şi cu titlu universal).

249. **a, c** [G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 159; art. 1.282 alin. (2) C. civ.]
a, c – răspunsuri corecte, în temeiul art. 1.282 alin. (2) C. civ.;
b – răspuns greşit, deoarece trebuie să fie vorba de acte juridice anterioare încheiate de autorul lui cu alte persoane (nu şi acte juridice ulterioare);

250. **c** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 160)
a – răspuns greşit, deoarece încetarea calităţii de având-cauză a succesorilor universali sau cu titlu universal faţă de anumite acte juridice încheiate de autorul lor nu se realizează *numai* (exclusiv) prin voinţa autorului;
b – răspuns greşit;
c – răspuns corect, deoarece încetarea calităţii de având-cauză a succesorilor universali sau cu titlu universal faţă de anumite acte juridice încheiate de autorul lor este posibil a se realiza şi în cazurile prevăzute de lege (deci, nu numai prin voinţa autorului); de exemplu, în cazul moştenitorilor legali rezervatari, în privinţa liberalităţilor făcute de autorul lor şi care încalcă rezerva succesorală.

251. **a** [G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 161; art. 17 alin. (1) C. civ.]
a – răspuns corect, în baza principiului potrivit căruia un drept se dobândeşte aşa cum apare el în patrimoniul transmiţătorului, acesta din urmă neputând transmite sau constitui mai multe drepturi decât are, prevăzut de art. 17 alin. (1) C. civ.

252. **a** [G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 161; art. 2.324 alin. (1) C. civ.]
a – răspuns corect, deoarece debitorul creditorilor chirografari este liber să încheie acte juridice, chiar dacă prin aceasta îşi măreşte sau îşi micşorează patrimoniul, acte juridice care sunt opozabile creditorilor chirografari; aceştia din urmă nu se pot amesteca în treburile debitorului lor;
b – răspuns greşit, deoarece dreptul de „gaj general" asupra bunurilor prezente şi viitoare ale debitorului lor nu conferă creditorului chirografar o garanţie reală care să le asigure realizarea creanţei; bunurile prezente şi viitoare din patrimoniul debitorului servesc drept garanţie comună tuturor creditorilor, potrivit art. 2.324 alin. (1) C. civ.;
c – răspuns greşit, deoarece opozabilitatea actelor juridice încheiate de debitor în frauda intereselor creditorilor chirografari poate fi înlăturată prin acţiunea revocatorie, reglementată de art. 1.562 şi urm. C. civ., sau prin acţiunea în declararea simulaţiei, reglementată de art. 1.289 şi urm. C. civ., dar în niciun caz prin acţiunea oblică.

253. **a, b** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 163)
a, b – răspunsuri corecte, fiind în prezenţa cazurilor în care efectele actului juridic civil se produc şi faţă de alte persoane decât părţile;
c – răspuns greşit, deoarece trebuie să fie vorba de un act juridic ce dă naştere la drepturi sau obligaţii *direct* în favoarea altei persoane, nu prin intermediul unui alt act juridic care să facă legătura între ele.

254. **b, c** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 163)
b, c – răspunsuri corecte, deoarece în sarcina terţilor nu se pot naşte obligaţii civile dintr-un act juridic în care nu au calitatea de parte, după cum actul juridic respectiv nu le poate profita. Dar orice terţ este obligat să respecte drepturile şi obligaţiile părţilor actului juridic civil.

255. **c** [art. 1.284 alin. (1) C. civ.]

c – răspuns corect, în baza art. 1.284 alin. (1) C. civ., care dispune că „oricine poate stipula în numele său, însă în beneficiul unui terț".

256. **c** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, nota nr. 1, p. 163)

c – răspuns corect, deoarece, în temeiul legii, împrumutatul are îndatorirea de a încheia contractul de asigurare privind imobilul ipotecat.

257. **a** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, nota nr. 1, p. 163)

a – răspuns corect, deoarece, în stipulația pentru altul grefată pe contractul de asigurare a imobilului ipotecat, împrumutatul este stipulant, societatea de asigurare este promitent, iar terțul beneficiar este creditorul ipotecar.

258. **a, b, c** [G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 163; art. 1.284 alin. (2) și art. 1.286 alin. (1) C. civ.]

a, b, c – răspunsuri corecte, în baza art. 1.284 alin. (2) C. civ. și a art. 1.286 alin. (1) C. civ. Astfel, nașterea dreptului subiectiv civil direct și definitiv în patrimoniul terțului beneficiar (mai exact, consolidarea acestuia) este condiționată de acceptarea acestui drept de către terțul beneficiar, neacceptarea stipulației având caracterul unei condiții rezolutorii.

259. **b** (art. 1.284 C. civ.)

b – răspuns corect, în baza art. 1.284 C. civ.

260. – (art. 1.285 C. civ.)

a – răspuns greșit, deoarece terțul beneficiar trebuie să fie determinat sau cel puțin determinabil la data încheierii stipulației;

b – răspuns greșit, deoarece terțul beneficiar trebuie să existe în momentul în care promitentul trebuie să își execute obligația;

c – răspuns greșit, deoarece terțul beneficiar trebuie să aibă doar capacitate de folosință în momentul în care promitentul trebuie să își execute obligația, adică să existe.

261. **a** (art. 1.285 teză finală C. civ.)

a – răspuns corect, în baza art. 1.285 C. civ., care dispune că, dacă terțul beneficiar nu îndeplinește condițiile prevăzute de lege, „(...) stipulația profită stipulantului, fără a agrava însă sarcina promitentului".

262. **a** [art. 1.284 alin. (1) și art. 1.286 alin. (1) C. civ.]

a – răspuns corect, în baza art. 1.284 alin. (1) C. civ.;

b – răspuns greșit, deoarece nu este obligatoriu ca între terțul beneficiar și una dintre părțile contractante ale stipulației pentru altul să existe vreo legătură juridică; este adevărat însă că, de regulă, între stipulant și terțul beneficiar preexistă raporturi juridice, anterior încheierii stipulației și, evident, fără a-și avea originea în mecanismul stipulației;

c – răspuns greșit, în baza art. 1.286 alin. (1) C. civ., potrivit căruia „dacă terțul beneficiar nu acceptă stipulația, dreptul său se consideră a nu fi existat niciodată"; prin urmare, soarta raporturilor juridice dintre stipulant și promitent nu depinde de acceptarea stipulației de către terțul beneficiar.

263. **c** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 164)

a – răspuns greşit, deoarece, deşi stipulaţia pentru altul grefată pe contractul dintre stipulant şi promitent este un mecanism juridic propriu, cu o identitate proprie, validitatea sa este condiţionată de validitatea contractului dintre stipulant şi promitent; astfel, în cazul în care contractul de donaţie cu sarcină nu este încheiat în formă autentică, va fi lovit de nulitate absolută, iar sarcina asumată de donatar în folosul terţului beneficiar va fi nulă absolut;

b – răspuns greşit, deoarece dreptul stipulantului de a pretinde executarea obligaţiei asumate în folosul terţului beneficiar izvorăşte din contractul încheiat cu acesta (şi nu din stipulaţia pentru altul care s-a grefat pe acest contract);

c – răspuns corect, fiind vorba, în fapt, de efectele specifice contractelor sinalagmatice.

264. **b** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 163)

a – răspuns greşit, deoarece raporturile juridice dintre stipulant şi terţul beneficiar nu se nasc din stipulaţia pentru altul, ci, de regulă, preexistă acesteia (şi nu au legătură cu stipulaţia însăşi, nu sunt condiţionate de existenţa stipulaţiei); din stipulaţia pentru altul izvorăsc două categorii de raporturi juridice: pe de o parte, între stipulant şi promitent şi, pe de altă parte, între promitent şi terţul beneficiar;

b – răspuns corect, deoarece raporturile juridice dintre stipulant şi terţul beneficiar nu se nasc din stipulaţia pentru altul, ci, de regulă, preexistă acesteia;

c – răspuns greşit, deoarece din stipulaţia pentru altul izvorăsc, nu iau naştere raporturi juridice între stipulant şi terţul beneficiar, reglementările legale fiind aplicabile raporturilor juridice născute între stipulant şi promitent, pe de o parte, şi între promitent şi terţul beneficiar, pe de altă parte.

265. **a, b, c** [art. 1.286 alin. (2) teza a II-a C. civ.]

a, b, c – răspunsuri corecte, deoarece acceptarea stipulaţiei de către terţul beneficiar se poate face în timpul vieţii sale sau ulterior, de către moştenitorii săi, şi chiar după decesul stipulantului sau al promitentului, potrivit art. 1.286 alin. (2) teza a II-a C. civ.

266. **a, b** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 164)

a, b – răspunsuri corecte, deoarece, din modul de redactare al art. 1.286 alin. (1) C. civ., se desprinde concluzia că nu atât acceptarea constituie o condiţie suspensivă, ci neacceptarea desfiinţează retroactiv dreptul terţului beneficiar, fiind deci o condiţie rezolutorie;

c – răspuns greşit, deoarece, *pendente conditione*, dreptul terţului afectat de o condiţie rezolutorie se comportă ca şi cum ar fi un drept pur şi simplu.

267. **a, b** [G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 164; art. 1.284 alin. (1) şi (2) şi art. 1.286 alin. (2) teza finală C. civ.]

a – răspuns corect, în temeiul art. 1.286 alin. (1) C. civ.;

b – răspuns corect, în temeiul art. 1.286 alin. (2) teza finală C. civ.;

c – răspuns greşit, deoarece, în caz de deces al stipulantului anterior exprimării voinţei terţului beneficiar privind acceptarea sau neacceptarea stipulaţiei, acesta nu intră în concurs cu moştenitorii stipulantului sau cu creditorii chirografari ai săi.

268. **a** [art. 1.284 alin. (2) C. civ.]

a – răspuns corect, în baza art. 1.284 alin. (2) C. civ., care prevede că, „prin efectul stipulației, beneficiarul dobândește dreptul de a cere direct promitentului executarea prestației";

b, c – răspunsuri greșite, deoarece părțile contractante ale stipulației pentru altul sunt stipulantul și promitentul, iar beneficiarul stipulației are calitatea de terț față de acest contract; executarea obligației asumate în folosul terțului beneficiar poate fi pretinsă promitentului de către stipulant și izvorăște din raporturile juridice dintre stipulant și promitent; angajarea răspunderii contractuale a promitentului față de stipulant, pe acest temei, se poate face doar la cererea stipulantului; părțile contractante nu pot conveni în contra dispozițiilor legale.

269. **c** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 164; art. 1.288 C. civ.)

c – răspuns corect, deoarece, în situația în care terțul beneficiar solicită în instanță obligarea promitentului la executarea obligației asumate prin intermediul stipulației, promitentul poate invoca împotriva terțului beneficiar numai apărările întemeiate pe contractul care cuprinde stipulația – de fond și de formă –, în temeiul art. 1.288 C. civ., deci apărările pe care le poate opune și stipulantului. Aceasta se datorează legăturii dintre stipulația pentru altul și contractul pe care se grefează aceasta.

270. **b, c** [art. 1.287 alin. (1) C. civ.]

a – răspuns greșit, deoarece doar singur stipulantul poate revoca stipulația, nici promitentului și nici creditorilor sau moștenitorilor stipulantului nefiindu-le acordat, prin lege, acest drept, în baza art. 1.287 alin. (1) C. civ.;

b – răspuns corect, întrucât, dacă stipulația poate fi acceptată de către terțul beneficiar și după decesul stipulantului sau al promitentului, revocarea stipulației poate fi făcută doar de către stipulant (cu excepția creditorilor sau moștenitorilor acestuia); aceasta presupune condiția, pentru stipulant, de a exista, de a fi în viață la momentul revocării stipulației;

c – răspuns corect, în baza art. 1.287 alin. (1) C. civ.

271. **b** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 165)

b – răspuns corect, deoarece succesorii universali și cu titlu universal sunt persoane asimilate părților, în sensul că iau locul părților inițiale în privința efectelor actului juridic; succesorul cu titlu particular luând locul părții actului juridic și dobândind această calitate cu voia lui; creditorii chirografari nu dobândesc drepturi subiective sau obligații din actul juridic încheiat de debitorul lor, iar dreptul de a ataca actul fraudulos al debitorului lor se naște din lege.

272. **a** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 165)

a – răspuns corect, deoarece convenția de *porte-fort* sau promisiunea faptei altuia reprezintă numai în aparență o excepție de la principiul relativității efectelor actului juridic, întrucât ceea ce promite promitentul este propria lui faptă (de a determina pe o terță persoană să își asume un anumit angajament juridic în folosul creditorului promisiunii);

b, c – răspunsuri greșite, deoarece terțul nu devine obligat prin contractul încheiat între promitent și creditorul promisiunii, ci, pentru a exista un angajament din partea sa, este necesar să se oblige personal sau prin reprezentant; așadar, terțul devine parte în contract numai prin propria sa voință.

273. **a** [art. 43 alin. (2) C. civ.]

a – răspuns corect, deoarece suntem în prezența împuternicirii de a reprezenta, care izvorăşte din lege.

274. **a** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 166; art. 1.304 C. civ.)

a – răspuns corect, deoarece, în cazul contractului cu sine însuşi şi a dublei reprezentări, art. 1.304 C. civ. prevede sancțiunea nulității relative;

b – răspuns greşit, deoarece sancțiunea nulității relative poate fi cerută numai de către reprezentat, cu excepția cazului în care reprezentantul a fost împuternicit în mod expres în acest sens sau cuprinsul contractului a fost determinat în asemenea mod încât să excludă posibilitatea unui conflict de interese;

c – răspuns greşit, deoarece este aplicabil termenul general de prescripție.

275. **b** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 166)

b – răspuns corect, condițiile pe care le presupune reprezentarea fiind împuternicirea de a reprezenta, intenția de a reprezenta şi voința valabilă a reprezentantului.

276. **a** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 167)

a – răspuns corect, fiind, în fapt, definiția reprezentării;

b – răspuns greşit, deoarece ratificarea nu presupune nici consimțământul celui care a încheiat actul juridic în numele altuia, nici consimțământul terțului cu care s-a contractat;

c – răspuns greşit, deoarece valabilitatea ratificării se apreciază numai în raport cu persoana ratificantului.

277. **a, c** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 167)

a – răspuns corect, deoarece ratificarea consolidează retroactiv efectele la care dă naştere actul juridic ratificat;

b – răspuns greşit, deoarece retroactivitatea priveşte numai părțile şi succesorii acestora, fără a se răsfrânge şi asupra terților;

c – răspuns corect, deoarece retroactivitatea ratificării nu se răsfrânge asupra terților, față de aceştia ratificarea operând numai de la data la care a fost săvârşită.

278. **b, c** [art. 1.311 alin. (2) şi art. 1.314 C. civ.]

a – răspuns greşit, deoarece titularul notificării prin intermediul căreia se acordă un termen rezonabil pentru ratificare este terțul contractant (şi nu cel care a încheiat contractul în calitate de reprezentant), în baza art. 1.311 alin. (2) C. civ.; considerăm totuşi că şi această din urmă persoană are interes în ratificarea actului, la fel cum şi terțul contractant are interes în ratificare; astfel, dacă cel care a încheiat contractul în calitate de reprezentant urmăreşte evitarea răspunderii pentru prejudiciile cauzate terțului contractant, posibil de antrenat în baza art. 1.310 C. civ., terțul contractant ar putea manifesta interes în menținerea contractului, pentru că îi profită încheierea acestuia;

b – răspuns corect, în temeiul art. 1.311 alin. (2) C. civ.;

c – răspuns corect, în temeiul art. 1.314 C. civ.

279. **a, b, c** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, pp. 167-168)

a, b, c – răspunsuri corecte, fiind vorba de condiția reprezentării vizând intenția de a reprezenta.

280. **c** (art. 1.308 C. civ.)
c – răspuns corect, în temeiul art. 1.308 C. civ.

281. **a, b, c** [art. 2.023 alin. (6), art. 1.807 alin. (1) şi art. 1.856 C. civ.]
a – răspuns corect, în temeiul art. 2.023 alin. (6) C. civ. (contractul de mandat);
b – răspuns corect, art. 1.807 alin. (1) C. civ. (contractul de locațiune);
c – răspuns corect, în temeiul art. 1.856 C. civ. (contractul de antrepriză).

282. **a** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 170)
a – răspuns corect, deoarece posibilitatea reclamantului de a pretinde un drept subiectiv, invocând un act juridic la care nu este parte, izvorăşte din lege.

283. **a, c** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 172)
a – răspuns corect, deoarece dreptul creditorilor chirografari de a ataca actele frauduloase ale debitorului lor pe calea acțiunii revocatorii (deşi se naşte direct din lege) excedează noțiunii de efecte ale actului juridic civil, mai ales că efectul admiterii acțiunii revocatorii constă în inopozabilitatea actului juridic civil atacat;
b – răspuns greşit, deoarece gestiunea de afaceri reprezintă o excepție aparentă de la principiul relativității efectelor actului juridic civil;
c – răspuns corect; un exemplu în acest sens constituindu-l nulitatea absolută a unui act juridic civil ce poate fi invocată de orice persoană interesată.

284. **b, c**
a – răspuns greşit, în temeiul art. 1.294 C. civ.;
b – răspuns corect, în temeiul art. 1.293 C. civ.;
c – răspuns corect, în temeiul art. 1.289 şi urm. C. civ.

285. **c** [art. 309 alin. (2) teza I C. pr. civ., art. 329 C. pr. civ.; art. 1.292 teza a II-a C. civ., G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 178]
a – răspuns greşit, deoarece valoarea obiectului actului juridic depăşeşte suma de 250 lei, proba testimonială era inadmisibilă față de prevederile art. 309 alin. (2) C. pr. civ., ca şi folosirea prezumțiilor „lăsate la luminile şi înțelepciunea magistratului" la care se referă art. 329 C. pr. civ.;
b – răspuns greşit, deoarece acțiunea în declararea simulației unui act este o acțiune în constatare, imprescriptibilă, şi poate fi exercitată oricând fie pe cale principală, fie pe cale de excepție;
c – răspuns corect, deoarece, sub aspect probator, simulația nu poate fi dovedită între părți (şi succesorii lor universali) decât printr-un contraînscris care ar modifica actul aparent ce se pretinde a fi simulat. Această regulă strictă la care se referă art. 1.292 C. civ. nu suferă excepție decât în cazul în care actul s-a făcut prin fraudă, dol sau violență ori când părțile au un început de dovadă scrisă, situație în care este admisibilă şi proba testimonială şi aceea cu prezumții la care se referă art. 1.292 teza a II-a C. civ. În cauză, prin convenția sub semnătură privată din 7 aprilie 1950, părțile s-au înțeles să vândă imobilul în litigiu (descris în act) la prețul de 1.400.000 lei, achitat la data încheierii convenției. Cum valoarea obiectului actului juridic depăşeşte suma de 250 lei, iar în cauză nu s-au administrat probe din care să rezulte că actul s-a făcut prin fraudă, dol sau violență,

părțile neprezentând un început de dovadă scrisă, rezultă că convenția privată putea fi declarată simulată numai dacă exista un contraînscris datat anterior sau concomitent cu actul aparent din data de 7 aprilie 1950.

286. **a, b** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 172)

a, b – răspunsuri corecte, deoarece, pentru a fi în prezența simulației, este necesar ca actul juridic ascuns (secret) să se încheie concomitent sau înainte de încheierea actului juridic public (simulat);

c – răspuns greșit, întrucât, dacă părțile încheie un contract (public), iar ulterior încheie un alt act (secret), ce anihilează sau modifică efectele primului contract (ambele contracte corespunzând, în momentul încheierii lor, voinței reale a părților), nu mai este vorba de simulație, ci de revocarea sau modificarea contractului inițial prin acordul de voință al părților contractante.

287. **b, c** [G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, pp. 175-176; art. 1.289 alin. (2) C. civ.]

a – răspuns greșit, deoarece, din interpretarea *per a contrario* a art. 1.289 alin. (2) C. civ., actul secret nu trebuie să îndeplinească și condițiile de formă; aceasta pentru că, dacă forma *ad validitatem* ar fi cea autentică, nu ar putea exista act secret;

b – răspuns corect, în temeiul art. 1.289 alin. (2) C. civ.;

c – răspuns corect, deoarece, atunci când pentru actul secret legea pretinde forma *ad validitatem*, părțile pot „împrumuta" forma de la actul public (deci pot încheia actul secret fie în forma *ad validitatem*, fie fără a respecta aceasta), însă în mod obligatoriu actul public trebuie să respecte forma *ad validitatem*.

288. **a, b** [G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 176; art. 1.290 alin. (2) C. civ.]

a, b – răspunsuri corecte, fiind vorba de efectele simulației în raporturile dintre părți și terți;

c – răspuns greșit, deoarece art. 1.290 alin. (2) C. civ. prevede că „terții pot invoca împotriva părților existența contractului secret, atunci când acesta le vatămă drepturile"; alineatul trebuie interpretat în sensul că acest drept le este conferit doar terților de bună-credință.

289. **a, b, c** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 177)

a, b, c – răspunsuri corecte, în materie de simulație categoria terților este mai largă, incluzând și persoane care, în mod obișnuit, fac parte din categoria avânzilor-cauză.

290. **b** (ICCJ, s. a II-a civ., dec. nr. 80 din 26 ianuarie 2016, Dosar nr. 7508/30/2013; art. 1.169 C. civ.; G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 175)

a – răspuns greșit, deoarece cauza contractului de vânzare este reprezentată de motivul urmărit de părți la încheierea sa. Întreaga construcție juridică creată de părți prin încheierea celor două contracte interdependente are la bază fraudarea legislației fiscale, dar acest scop ilicit nu se răsfrânge asupra scopului urmărit de părți la încheierea contractului de vânzare. Aceasta deoarece doar modalitatea de plată a prețului are în sine un scop ilicit, nu întreaga operațiune de vânzare, care are la bază principiul libertății contractuale și care nu contravine prevederilor art. 1.169 C. civ. Nici contractului de împrumut nu i se poate aplica sancțiunea nulității pentru cauză ilicită și lipsa cauzei sau pentru că nu a fost predată

suma împrumutată, câtă vreme acesta se afla în strânsă legătură cu prețul din contractul de vânzare-cumpărare și reprezintă, practic, prețul convenit prin acest contract și, în fapt, cauza contractului de împrumut;

b – răspuns corect, deoarece construcția juridică realizată prin încheierea concomitentă a două contracte, unul de vânzare, în care s-a trecut un preț mai mic decât cel real, și unul de împrumut, în care suma împrumutată reprezintă, în realitate, diferența dintre prețul real convenit de părți și prețul aparent, declarat în contractul de vânzare, conține toate elementele unei simulații sub forma deghizării parțiale a elementului preț din conținutul contractului de vânzare;

c – răspuns greșit, sancțiunea cu caracter general în materie de simulație constă în inopozabilitatea față de terții de bună-credință a situației juridice create prin actul secret, precum și, dacă este cazul, înlăturarea simulației pe calea acțiunii în simulație. Sancțiunea juridică a nulității, în această situație, nu ar restabili legalitatea afectată prin neplata taxelor generată de operațiunea transferului dreptului de proprietate, deoarece desființarea celor două contracte ar lipsi de consecințe pe plan fiscal și, eventual, penal frauda dezvăluită de către recurentul-reclamant. Nulitatea celor două contracte ar aduce părțile în situația în care s-ar fi aflat dacă acestea nu s-ar fi încheiat în temeiul principiului retroactivității efectelor nulității, ceea ce ar duce la dispariția situației premisă creată prin încheierea celor două contracte, fără a mai fi posibilă aplicarea sancțiunilor specifice încălcării invocate.

291. **b** [G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 177; art. 1.291 alin. (2) C. civ.]

a – răspuns greșit;

b – răspuns corect, întrucât, „dacă există un conflict între creditorii înstrăinătorului aparent și creditorii dobânditorului aparent, sunt preferați cei dintâi, în cazul în care creanța lor este anterioară contractului secret", conform art. 1.291 alin. (2) C. civ.;

c – răspuns greșit, deoarece suntem în prezența unei ipoteze reglementate de art. 1.291 alin. (2) C. civ.

292. – (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, pp. 177-178)

a – răspuns greșit, deoarece acțiunea în simulație este acea acțiune în justiție prin care partea interesată urmărește dezvăluirea caracterului mincinos al contractului public și existența contractului secret, care corespunde voinței reale a părților;

b – răspuns greșit, deoarece acțiunea în simulație este apreciată ca fiind o acțiune în constatare și, prin urmare, este imprescriptibilă extinctiv;

c – răspuns greșit, deoarece calitatea procesuală activă aparține oricărei persoane care are interesul să se aplice contractul secret, inclusiv oricăreia dintre părțile simulației.

293. **a** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 178)

a – răspuns corect, deoarece prin acțiunea în simulație se atacă doar actul public de către reclamant;

b – răspuns greșit, deoarece finalitatea acțiunii în simulație constă tocmai în înlăturarea efectelor actului public pentru că este un „act mincinos" și de recunoaștere, de validare publică a actului secret, care corespunde voinței reale a părților;

c – răspuns greșit, deoarece, în cazul în care contractul secret este lovit de o cauză de nulitate relativă sau absolută, admiterea acțiunii în simulație nu îl validează.

294. **b** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, nota nr. 4, p. 178)

a – răspuns greşit, deoarece reclamantul atacă doar actul public (nu şi actul secret, întrucât, de multe ori, nici nu are cunoştinţă de existenţa sau conţinutul său);

b – răspuns corect, deoarece reclamantul urmăreşte să demonstreze inexistenţa sau caracterul mincinos al actului aparent, în această din urmă situaţie având cunoştinţă cel puţin de existenţa actului secret; ca efect al admiterii acţiunii în simulaţie, dacă actul secret nu îndeplineşte cerinţele de formă pentru validitatea sa, instanţa de judecată nu îl validează, deşi actul public va fi înlăturat;

c – răspuns greşit, deoarece acţiunea în simulaţie este o acţiune în constatare, reclamantul nefiind obligat să dovedească existenţa prejudiciului cauzat prin încheierea actului secret ori că actul aparent a fost făcut în frauda drepturilor sale.

295. **a** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 179)

a – răspuns corect, deoarece legătura de interdependenţă dintre cele două obligaţii este întotdeauna de esenţa contractului sinalagmatic.

296. – (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, nota nr. 4, p. 179)

a – răspuns greşit, deoarece este obligatoriu ca obligaţiile reciproce ale părţilor să aibă un izvor comun, de natură contractuală; dacă obligaţiile părţilor au un izvor comun, dar de natură extracontractuală, sau au izvoare diferite, de natură contractuală sau extracontractuală, chiar dacă ideea de reciprocitate ar fi îndeplinită, nu se vor produce efectele specifice contractelor sinalagmatice;

b – răspuns greşit, deoarece ideea de reciprocitate a obligaţiilor sau a datoriilor nu trebuie confundată cu ideea de reciprocitate a prestaţiilor; de exemplu, în contractul de societate – care este sinalagmatic, prestaţiile părţilor nu sunt reciproce, dar obligaţiile acestora sunt;

c – răspuns greşit, deoarece reciprocitatea obligaţiilor nu se confundă cu echivalenţa prestaţiilor; astfel, contractul sinalagmatic presupune ca fiecare parte să aibă convingerea că obţine nu numai echivalentul prestaţiei sale, ci şi un câştig.

297. **b** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 179)

a – răspuns greşit, deoarece în acest caz se pune problema nulităţii actului juridic civil;

c – răspuns greşit, în parte pentru că intervine nulitatea, în parte pentru că prezenţa culpei se discută doar în legătură cu excepţia de neexecutare a contractului şi rezoluţiunea (rezilierea) acestuia, iar apariţia unor cauze neimputabile părţilor ridică problema riscului contractului.

298. **a, b, c** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 180)

a, b, c – răspunsuri corecte, art. 1.556 alin. (1) C. civ., care reglementează cu caracter general excepţia de neexecutare a contractului sinalagmatic, permiţând a se contura cauzele justificatoare şi funcţiile acesteia.

299. **b, c** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, nota nr. 1, p. 180)

a – răspuns greşit, excepţia de neexecutare a contractului sinalagmatic putând fi invocată de către partea interesată direct faţă de cealaltă parte, fără a fi nevoie de punerea

în întârziere sau de sesizarea instanței, dar excepția poate fi invocată ca mijloc de apărare și în procesul prin care reclamantul solicită obligarea pârâtului să își execute obligația asumată printr-un contract sinalagmatic, fără ca reclamantul să își fi executat ori să fi oferit executarea propriei obligații;

b, c – răspunsuri corecte, astfel încât excepția de neexecutare a contractului poate fi invocată fie direct față de cealaltă parte, fie în fața instanței de judecată, producând efectele prevăzute de lege.

300. **b, c** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 180)

a – răspuns greșit, deoarece despăgubirile se pot solicita pe temeiul răspunderii civile contractuale;

b – răspuns corect;

c – răspuns corect, deoarece neîndeplinirea oricăreia dintre condițiile necesare invocării excepției de neexecutare a contractului poate opera doar pentru una dintre părți, astfel că, dacă pentru cealaltă parte condițiile invocării excepției sunt îndeplinite, aceasta din urmă va putea invoca excepția de neexecutare a contractului.

301. **b** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 181)

a – răspuns greșit, deoarece efectul invocării excepției de neexecutare a contractului se produce de îndată;

b – răspuns corect, deoarece efectul invocării excepției de neexecutare a contractului determină suspendarea executării obligației asumate de partea care invocă excepția până la data la care cealaltă parte își va executa obligația asumată prin contract;

c – răspuns greșit, deoarece contractul nu încetează ca efect al neexecutării de către cealaltă parte a obligației asumate prin contract, ulterior invocării excepției de neexecutare, ci poate înceta, dar din alte cauze.

302. **b** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, nota nr. 1, p. 181)

b – răspuns corect, deoarece neîndeplinirea culpabilă a uneia dintre obligații lipsește de suport juridic executarea obligației reciproce și interdependente asumate de cealaltă parte, astfel încât aceasta este îndreptățită să solicite desființarea contractului respectiv.

303. **b** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 182)

b – răspuns corect, întrucât cel care solicită rezoluțiunea trebuie să își fi executat obligația asumată prin contractul sinalagmatic ori să se declare gata să și-o execute, acesta fiind întotdeauna creditorul obligației neexecutate culpabil.

304. **b, c** [art. 1.549 alin. (1) C. civ.]

b – răspuns corect, deoarece sancțiunea rezoluțiunii nu are caracter obligatoriu pentru partea îndreptățită să o solicite;

c – răspuns corect, în temeiul art. 1.549 alin. (1) C. civ.

305. **a, b, c** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 182)

a, b, c – răspunsuri corecte, acestea fiind condițiile care trebuie îndeplinite în cazul în care partea îndreptățită optează pentru rezoluțiunea judiciară a contractului, pentru ca instanța să o poată pronunța; mai mult, aceste condiții trebuie îndeplinite cumulativ pentru a se putea pronunța rezoluțiunea judiciară.

306. **a, b, c** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 182)
a, b, c – răspunsuri corecte, acestea fiind formele pe care le poate îmbrăca neexecutarea în cazul obligațiilor pozitive.

307. **a** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 182)
a – răspuns corect, deoarece neexecutarea obligațiilor negative speciale presupune întotdeauna săvârșirea unei acțiuni contrare clauzelor contractuale.

308. **a, b, c** [G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 182; art. 1.549 alin. (2) și art. 1.551 C. civ.]
a – răspuns corect, în temeiul art. 1.549 alin. (2) C. civ.;
b, c – răspunsuri corecte, în temeiul art. 1.551 C. civ.

309. **a, c** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 179; art. 1.551 C. civ.)
a – răspuns corect, în temeiul art. 1.551 C. civ.;
b – răspuns greșit, deoarece părțile nu pot stipula o astfel de clauză, rezoluțiunea fiind un efect specific contractelor sinalagmatice, care se produce în temeiul legii, la cererea celui îndreptățit;
c – răspuns corect, deoarece invocarea excepției de neexecutare a contractului de către partea îndreptățită nu paralizează dreptul acesteia de a invoca rezoluțiunea contractului.

310. **b** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 183)
a – răspuns greșit, deoarece instanța, în principiu, are posibilitatea să acorde un termen de grație în vederea executării obligației de către debitor, fără a fi însă obligată în acest sens;
b – răspuns corect, deoarece judecătorul are posibilitatea de apreciere, prin raportare la împrejurările concrete ale speței, nefiind ținut de solicitarea expresă a reclamantului privind rezoluțiunea; în fapt, față de rolul sancționator al rezoluțiunii, instanța de judecată tinde să aplice sancțiunea rezoluțiunii ca ultimă soluție;
c – răspuns greșit, deoarece instanța judecătorească nu poate dispune rezoluțiunea contractului dacă debitorul își execută obligația până la rămânerea definitivă a hotărârii judecătorești (și nu numai până la pronunțarea hotărârii judecătorești în primă instanță sau în instanța de apel).

311. **b** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 183)
b – răspuns corect, deoarece rezoluțiunea operează din momentul rămânerii definitive a hotărârii judecătorești prin care a fost pronunțată. În consecință, debitorul poate evita rezoluțiunea, executându-și obligația până la rămânerea definitivă a hotărârii judecătorești prin care s-a admis cererea de desființare a contractului.

312. **a, c** [G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 183; art. 1.552 alin. (1) C. civ.]
a, c – răspunsuri corecte, în temeiul art. 1.552 alin. (1) C. civ.;
b – răspuns greșit, deoarece constituie o particularitate a rezoluțiunii judiciare.

313. **a, b, c** [art. 1.552 alin. (1) C. civ.]
a – răspuns corect, deoarece declarația de rezoluțiune nu înlocuiește notificarea scrisă, ci urmează notificării scrise prevăzute de art. 1.552 alin. (1) C. civ.;

b – răspuns corect, deoarece natura juridică a declarației de rezoluțiune este aceea a unui act juridic unilateral, fiindu-i aplicabile regulile generale care guvernează actul juridic unilateral;

c – răspuns corect, deoarece legiuitorul menționează expres obligativitatea comunicării ei către debitor, în art. 1.552 alin. (4) C. civ.; mai mult, în toate cazurile, declarația de rezoluțiune trebuie să îndeplinească cerințele de formă pentru opozabilitate față de terți.

314. **b, c** [G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 183; art. 1.552 alin. (4) C. civ.]

a – răspuns greșit, deoarece rezoluțiunea unilaterală nu poate opera din momentul comunicării notificării scrise către debitor a intenției de a rezoluționa contractul dacă nu-și execută obligația pe care și-a asumat-o; notificarea scrisă a debitorului îndeplinește rolul de atenționare a acestuia asupra consecințelor neexecutării obligației asumate; declarația de rezoluțiune unilaterală este echivalentul hotărârii judecătorești pronunțate de instanța judecătorească;

b, c – răspunsuri corecte, în temeiul art. 1.552 alin. (4) C. civ.

315. **a, b, c** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 183; art. 1.552 C. civ.)

a, b, c – răspunsuri corecte, în temeiul art. 1.552 C. civ.

316. **a** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 184; art. 1.553 C. civ.)

a – răspuns corect, în temeiul art. 1.553 C. civ.;

b – răspuns greșit, deoarece pactul comisoriu care stă la baza rezoluțiunii presupune o neexecutarea culpabilă a obligației asumate de una dintre părți și poate fi invocat numai de creditorul acestei obligații (nu și de către cel culpabil de neexecutare);

c – răspuns greșit, deoarece partea îndreptățită poate opta între rezoluțiune și a cere executarea silită.

317. **b** [G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 184; art. 1.553 alin. (1) și (3) C. civ.]

a – răspuns greșit, deoarece părțile pot conveni în pactul comisoriu că nu este necesară punerea în întârziere a debitorului obligației neexecutate culpabil, caz în care rezoluțiunea va opera din momentul în care creditorul notifică în scris debitorului declarația unilaterală de rezoluțiune;

b – răspuns corect, în temeiul art. 1.553 alin. (1) C. civ., care dispune că „pactul comisoriu produce efecte dacă prevede, în mod expres, obligațiile a căror neexecutare atrage rezoluțiunea sau rezilierea de drept a contractului";

c – răspuns greșit, deoarece „punerea în întârziere nu produce efecte decât dacă indică în mod expres condițiile în care pactul comisoriu operează", potrivit art. 1.553 alin. (3) C. civ.

318. **b** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 184)

a – răspuns greșit, deoarece rezoluțiunea are loc la data notificării declarației de rezoluțiune, care, prin ipoteză, în cazul pactului comisoriu cel mai puțin energic, este obligatoriu să fie precedată de punerea în întârziere; interesează data producerii rezoluțiunii în acest caz, nu condițiile ce trebuie îndeplinite pentru a avea loc rezoluțiunea;

b – răspuns corect, deoarece rezoluțiunea presupune, în acest caz, două manifestări de voință succesive din partea creditorului: mai întâi, punerea în întârziere a debitorului, apoi declarația scrisă de rezoluțiune notificată acestuia; la cel de-al doilea moment intervine rezoluțiunea contractului;

c – răspuns greșit, deoarece am fi în prezența unui pact comisoriu în care părțile prevăd că neexecutarea culpabilă conduce la desființarea contractului, fără îndeplinirea niciunei formalități, în temeiul art. 1.553 C. civ. (a se vedea, în acest sens, G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 184).

319. **b, c** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 184)

b – răspuns corect, rezoluțiunea este evitată de debitor prin executarea obligației, dar anterior notificării declarației unilaterale de rezoluțiune;

c – răspuns corect, întrucât, dacă în pactul comisoriu părțile au stabilit că nu este necesară punerea în întârziere a debitorului obligației neexecutate culpabil, rezoluțiunea va opera din momentul la care creditorul notifică în scris debitorului declarația unilaterală de rezoluțiune.

320. **a** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 184)

a – răspuns corect, întrucât, dacă părțile convin un pact comisoriu care să prevadă că neexecutarea culpabilă a obligației asumate prin contractul sinalagmatic conduce la desființarea contractului, fără a mai fi necesară punerea în întârziere sau vreo altă formalitate, contractul se va desființa de plin drept, prin simplul fapt al neexecutării.

321. **b, c** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 184)

a – răspuns greșit, deoarece numai în cadrul rezoluțiunii judiciare instanța pronunță rezoluțiunea contractului;

b – răspuns corect, deoarece, în cadrul rezoluțiunii de plin drept, eventuala intervenție a instanței vizează constatarea existenței unei neexecutări culpabile și incidența unei dispoziții legale care să prevadă rezoluțiunea de plin drept a contractului; în acest caz, instanța nu mai pronunță rezoluțiunea, ci doar constată, dacă este cazul, că rezoluțiunea a operat;

c – răspuns corect, deoarece, în cadrul rezoluțiunii unilaterale, eventuala intervenție a instanței vizează constatarea existenței unei neexecutări culpabile, validitatea pactului comisoriu și corecta sa aplicare de către partea îndreptățită; și în acest caz, instanța nu mai pronunță rezoluțiunea, ci doar constată, dacă este cazul, că rezoluțiunea a operat.

322. **a, b, c** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 185)

a, b, c – răspunsuri corecte, în temeiul art. 1.554 și al art. 1.549 C. civ.

323. **a, b** [art. 1.274 alin. (1) C. civ.]

c – răspuns greșit, deoarece regula prevăzută de art. 1.274 alin. (1) C. civ. are caracter supletiv, părțile putând conveni în alt mod.

324. **a, c** [G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 201; art. 1.255 alin. (2) și (3) C. civ.]

a, c – răspunsuri corecte, în temeiul art. 1.255 alin. (2) și (3) C. civ.; sancțiunea nulității absolute și parțiale, care se aplică unei clauze considerate de lege ca nescrisă, operează de drept.

NB. Prin sintagma „operează de drept" nu trebuie să se înțeleagă că aceste clauze nu pot fi supuse controlului instanței judecătorești, ci că, similar oricărei clauze lovite de nulitate absolută, judecătorul doar constată nulitatea acesteia.

325. – (art. 1.321 și art. 2.030 teza I C. civ.)

a, b, c – răspunsuri greșite; contractul încetează prin expirarea termenului; obligația mandatarului de a îndeplini mandatul este una de diligență (și nu de rezultat).

326. **b** (art. 1.724 C. civ.)

b – răspuns corect, deoarece prețul a fost stabilit de părți la momentul încheierii contractului.

327. **c** [art. 1.309 alin. (1) C. civ.]

c – răspuns corect, inopozabilitatea va putea fi înlăturată de mandant prin ratificarea actului juridic civil.

328. **a, b, c** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 211)

a, b, c – răspunsuri corecte, fiind vorba de ipoteza în care se invocă mai multe cauze (motive) de nulitate prin aceeași cerere de chemare în judecată având ca obiect desființarea unui act juridic.

329. **a, b** [G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 211; art. 1.248 alin. (4) și art. 1.249 alin. (2) teza I C. civ.]

a, b – răspunsuri corecte, în temeiul art. 1.249 alin. (2) teza I C. civ. și, respectiv, al art. 1.248 alin. (4) C. civ.;

c – răspuns greșit, deoarece și succesorii în drepturi ai părții interesate pot invoca nulitatea relativă.

330. – (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 211)

a – răspuns greșit, deoarece ocrotitorul legal poate să invoce anulabilitatea actului juridic civil pentru orice cauză de nulitate relativă (și nu numai pentru încheierea actului juridic cu încălcarea regulilor referitoare la capacitatea de exercițiu, conform art. 46 alin. (2) C. civ.);

b – răspuns greșit, în temeiul art. 1.248 alin. (3) C. civ., care dispune expres că „nulitatea relativă nu poate fi invocată din oficiu de instanța judecătorească";

c – răspuns greșit, notarul public nu este instanță de judecată.

331. **b** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, nota 1, p. 220)

a – răspuns greșit, deoarece confirmarea este un act juridic unilateral; de altfel, art. 1.265 alin. (2) C. civ. dispune: „când fiecare dintre părți poate invoca nulitatea contractului sau mai multe părți o pot invoca împotriva alteia, confirmarea făcută de una dintre acestea nu împiedică invocarea nulității de către celelalte părți";

b – răspuns corect, deoarece prin ipoteză confirmarea a ceva se poate face numai după ce „acel ceva", respectiv actul juridic, există, a fost încheiat și este afectat de o cauză de nulitate relativă;

BIBLIOTECA CENTRALĂ UNIVERSITY LIBRARY IAȘI

c – răspuns greşit, deoarece se presupune întemeiat că, la încheierea actului juridic, părţile nu au cunoştinţă de existenţa clauzei de nulitate şi astfel nu au cum să prevadă, printr-o clauză, la momentul încheierii actului, că îşi dau consimţământul pentru confirmarea, eventuală şi pentru viitor, a actului juridic; nu se poate renunţa la dreptul de a invoca nulitatea relativă prin chiar actul juridic anulabil.

332. **b, c** [G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 218; art. 1.263 alin. (6) C. civ.]

a – răspuns greşit, deoarece considerăm că art. 1.263 alin. (6) C. civ. nu se doreşte a fi o modalitate de majorare a termenului de prescripţie; astfel, în vederea respectării termenului de prescripţie, notificarea trebuie expediată cu cel puţin 6 luni anterior expirării duratei termenului de prescripţie;

b, c – răspunsuri corecte, în temeiul art. 1.263 alin. (6) C. civ.

333. **a, c** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, pp. 217-218)

a – răspuns corect, posibilitatea confirmării tacite a actului juridic civil rezultând din art. 1.263 alin. (5) C. civ.;

b – răspuns greşit, deoarece efectele confirmării se produc, retroactiv, de la momentul încheierii actului juridic civil, „sub rezerva însă a drepturilor dobândite şi conservate de terţii de bună-credinţă";

c – răspuns corect, în temeiul art. 1.265 alin. (1) C. civ.

334. **b** [G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 218; art. 1.265 alin. (3) C. civ.]

a – răspuns greşit;

b – răspuns corect, în temeiul art. 1.265 alin. (3) C. civ.;

c – răspuns greşit, deoarece „retractarea" nu este reglementată juridic, iar confirmarea actului juridic civil este irevocabilă, atrăgând renunţarea la mijloacele şi excepţiile ce puteau fi opuse.

335. **b, c** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 219; art. 1.259 C. civ.)

a – răspuns greşit, deoarece în cazul refacerii ia naştere un nou act juridic, care îşi produce efectele din momentul refacerii;

b, c – răspunsuri corecte, în temeiul art. 1.259 C. civ.

336. **a, c** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, pp. 220-221)

a – răspuns corect, deoarece, în cazul în care se invocă nulitatea absolută de o terţă persoană, calitate procesuală pasivă o au toate părţile contractului respectiv;

b – răspuns greşit, deoarece terţul trebuie să introducă acţiunea împotriva tuturor părţilor contractante; un contract nu poate fi desfiinţat doar faţă de unul dintre contractanţi, iar faţă de celălalt contractant să fie valabil; contractantul nechemat în judecată ar putea invoca inopozabilitatea hotărârii judecătoreşti; în orice caz, indiferent dacă terţul cheamă în judecată părţile contractului (pe una, ambele sau pe toate), considerăm că instanţa are obligaţia să stabilească, de la început, cadrul procesual cu toate părţile contractante;

c – răspuns corect, efectele nulităţii trebuie să opereze *erga omnes*.

337. **a, b, c** [G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, pp. 224-225; art. 1.254 alin. (1) C. civ.; art. 1.325 C. civ.]

a – răspuns corect, deoarece principiul retroactivității vizează într-adevăr înlăturarea efectelor actului juridic civil care s-au produs între momentul încheierii acestuia și momentul anulării efective a actului;

b – răspuns corect, în temeiul art. 1.325 C. civ.;

c – răspuns corect, deoarece, în temeiul retroactivității, părțile ajung în situația în care s-ar fi aflat dacă nu ar fi încheiat acel act juridic.

338. **a, b** [G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 225; art. 39 alin. (2) C. civ.]

a, b – răspunsuri corecte, în temeiul art. 39 alin. (2) C. civ.;

c – răspuns greșit, deoarece acest caz reprezintă o excepție de la principiul retroactivității efectelor nulității (nu de la principiul restabilirii situației anterioare).

339. **b, c** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, pp. 226-227)

b, c – răspunsuri corecte, soluția acceptată fiind aceea că instanța învestită este obligată să se pronunțe cu privire la repunerea părților în situația anterioară, prin restituirea prestației fiecăruia, indiferent dacă pârâtul a solicitat expres restituirea prestației sale, nefiind deci necesară cererea reconvențională, astfel că nu se pune problema timbrării, inclusiv în cazul în care se formulează o astfel de cerere.

340. **a, c** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, nota 1, p. 227)

a – răspuns corect, deoarece păstrarea de către posesorul (dobânditorul dintr-un act juridic translativ ori constitutiv de drepturi reale principale asupra unui bun frugifer) de bună-credință a fructelor produse de bunul frugifer în intervalul de timp cât a fost de bună-credință reprezintă o excepție de la principiul *restitutio in integrum*, în baza art. 948 C. civ. și a art. 1.645 alin. (1) C. civ.;

b – răspuns greșit, deoarece în această ipoteză posesorul nu are dreptul și la păstrarea productelor, care se restituie, indiferent de buna sau de reaua sa credință;

c – răspuns corect, deoarece vânzătorul restituie dobânzile aferente sumei încasate ca preț al vânzării tot numai de la data introducerii acțiunii în anularea vânzării (fiind de bună-credință).

341. **c** [art. 1.254 alin. (3) C. civ.; art. 1.640 alin. (1) C. civ.]

c – răspuns corect, în temeiul art. 1.254 alin. (3) C. civ. și, respectiv, al art. 1.640 alin. (1) C. civ.

342. **a, b, c** (ICCJ, s. I civ., dec. nr. 3038 din 6 noiembrie 2014, disponibilă pe *www.scj.ro*)

a, b, c – răspunsuri corecte, deoarece contractul de vânzare produce efecte chiar de la data încheierii lui, nefiind un contract susceptibil de a fi lovit de caducitate în principiu, caducitatea ocolind contractele cu executare *uno ictu*; tocmai pentru acest considerent; contractul de vânzare produce efecte juridice ireversibile de la data încheierii și, chiar dacă ulterior intervin împrejurări care determină ineficiența acestui act juridic, caducitatea nu operează, întrucât caducitatea este determinată de un eveniment independent de voința sau de culpa părților, care survine după încheierea valabilă a actului și care împiedică producerea efectelor sale.

343. **b** [art. 948 şi art. 1.645 alin. (1) C. civ.; G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, nota de subsol nr. 1, p. 227]

b – răspuns corect, deoarece posesorul de bună-credinţă păstrează fructele culese în intervalul de timp cât a durat buna sa credinţă.

344. **a** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, nota de subsol nr. 1, pp. 235-236)

a – răspuns corect, deoarece sunt îndeplinite toate cele trei condiţii privind conversiunea actului juridic civil (existenţa unui element de diferenţiere între actul juridic nul şi actul juridic ce urmează a fi considerat valabil; actul juridic ce urmează a fi socotit valabil îndeplineşte toate condiţiile de validitate, iar acestea se regăsesc în chiar actul juridic desfiinţat; manifestarea de voinţă a părţilor este favorabilă conversiunii);

b, c – răspunsuri greşite, deoarece nu sunt îndeplinite condiţiile necesare pentru a opera conversiunea actului juridic.

345. – [art. 1.246 alin. (4), art. 1.551 alin. (1) şi art. 1.734 alin. (2) C. civ.; G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 205]

a, b, c – răspunsuri greşite, deoarece reprezintă clauze considerate nescrise, potrivit art. 1.246 alin. (4) C. civ., art. 1551 alin. (1) C. civ. şi, respectiv, art. 1.734 alin. (2) C. civ.

346. **a, b, c** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, nota de subsol nr. 2, pp. 204-205)

a, b, c – răspunsuri corecte, deoarece „în toate cazurile de nulitate, judecătorul constată cauza ineficacităţii actului şi, odată cauza constatată, el proclamă nulitatea actului".

347. **c** (art. 2.513 C. civ.)

c – răspuns corect, în temeiul art. 2.513 C. civ.

348. **c** (art. 2.537 pct. 1 C. civ., art. 2.538 alin. (2) C. civ.; art. 2.517 C. civ.; G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, pp. 296-297)

a – răspuns greşit, deoarece posesia imobilului de către promitentul-cumpărător reprezintă o cauză de întrerupere a prescripţiei. Încheierea antecontractului de vânzare, deţinerea de către promitentul-cumpărător a posesiei imobilului şi faptul achitării preţului constituie elemente suficiente, în măsură să determine prezenţa recunoaşterii dreptului a cărui acţiune se prescrie din partea promitentului-vânzător, de natură să întrerupă curgerea prescripţiei, conform art. 2.538 alin. (2) C. civ.;

b – răspuns greşit, deoarece în toată perioada în care promitentul-cumpărător deţine posesia imobilului prescripţia nu curge;

c – răspuns corect, începutul termenului de prescripţie fiind dat de momentul la care promitentul-cumpărător a luat cunoştinţă despre imposibilitatea promitentului-vânzător de a executa în natură obligaţia de a se perfecta vânzarea ca urmare a executării silite a terenului pe care urma să se edifice construcţia. Termenul general de prescripţie extinctivă de 3 ani se aplică în cazul cererii prin care se solicită rezoluţiunea unui antecontract de vânzare. Acţiunea în restituire este o acţiune patrimonială şi personală şi, în consecinţă, prescriptibilă extinctiv. Astfel, în condiţiile în care promitentul-cumpărător a dobândit posesia bunului imobil ce face obiectul antecontractului de vânzare, după împlinirea

termenului la care s-a convenit încheierea contractului de vânzare, bun care nu a fost pretins de promitentul-vânzător pe calea unei acțiuni personale sau reale, termenul de prescripție a dreptului material la acțiunea în rezoluțiunea actului începe să curgă de la data la care promitentul-cumpărător a aflat că nu mai este posibilă vânzarea.

349. – [art. 2.512 alin. (1) C. civ.]
a, b, c – răspunsuri greșite; prescripția poate fi opusă de pârât, acesta fiind persoana „în folosul căruia curge prescripția", conform art. 2.512 alin. (1) C. civ.

350. **b** [art. 2.537 pct. 1; art. 2.538 alin. (2) C. civ., art. 1.549 alin. (1) C. civ.]
a – răspuns greșit, deoarece potrivit art. 1.549 alin. (1) C. civ., creditorul obligației neexecutate are dreptul de a opta între a cere executarea contractului și a cere rezoluțiunea lui. Prin urmare, acesta are la dispoziție un singur termen de prescripție, indiferent de opțiunea aleasă. În cazul în care se încheie un antecontract de vânzare, posesia cumpărătorului echivalează cu o recunoaștere din partea promitentului-vânzător a dreptului de a cere încheierea contractului de vânzare-cumpărare, recunoaștere ce are ca efect întreruperea prescripției conform art. 2.537 pct. 1 C. civ. și art. 2.538 alin. (2) C. civ. Încheierea antecontractului de vânzare, deținerea de către promitentul-cumpărător a posesiei imobilului și faptul achitării prețului constituie elemente suficiente, în măsură să determine prezența recunoașterii dreptului a cărui acțiune se prescrie din partea promitentului-vânzător, de natură să întrerupă curgerea prescripției, indiferent dacă se solicită executarea în natură sau rezoluțiunea actului;
b – răspuns corect, deoarece îndeplinirea condițiilor privitoare la recunoașterea dreptului a cărui acțiune se prescrie, ce produce efect întreruptiv de prescripție, operează indiferent de opțiunea promitentului-cumpărător, existând un singur termen de prescripție (indiferent de opțiunea promitentului-cumpărător de a solicita rezoluțiunea antecontractului sau executarea în natură a acestuia);
c – răspuns greșit, deoarece, în temeiul art. 2.537 pct. 1 C. civ., cursul prescripției se întrerupe „prin recunoașterea, în orice alt mod, a dreptului a cărui acțiune se prescrie, făcută de cel în folosul căruia curge prescripția". Prin predarea posesiei bunului imobil ce face obiectul unui antecontract de vânzare, după împlinirea termenului la care s-a convenit încheierea contractului de vânzare, promitentul-vânzător a săvârșit un act de recunoaștere tacită a obligațiilor asumate prin contract și, în acest mod, în calitate de parte în folosul căruia curge prescripția, a renunțat la atitudinea de împotrivire sau de negare față de titularul dreptului amenințat de prescripție, ceea ce justifică producerea efectului întreruptiv al prescripției. Faptul predării posesiei bunului se constituie într-o cauză de întrerupere a termenului de prescripție atât pentru exercitarea acțiunii în pronunțarea unei hotărâri care să țină loc de contract de vânzare, cât și pentru exercitarea acțiunii în rezoluțiunea antecontractului de vânzare, întrucât ambele acțiuni dau naștere unui drept de aceeași natură, respectiv dreptul de creanță.

351. **b, c** (art. 2.507 C. civ.)
b, c – răspunsuri corecte, în temeiul art. 2.507 C. civ.

352. **c** (art. 2.504 C. civ.)
c – răspuns corect, în temeiul art. 2.504 C. civ.

353. **a** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 295; art. 2.502 C. civ.)
a – răspuns corect, în temeiul art. 2.502 C. civ.;
b – răspuns greşit, deoarece se invocă nulitatea relativă a testamentului;
c – răspuns greşit, deoarece acţiunea în constatarea nulităţii absolute a certificatului de moştenitor este imprescriptibilă numai dacă obiectul său îl constituie fie stabilirea masei succesorale, fie partajul succesoral, sub condiţia acceptării moştenirii în termenul prevăzut de lege; pentru alte ipoteze în care se invocă nulitatea certificatului de moştenitor, problema prescriptibilităţii sau imprescriptibilităţii se rezolvă ţinând seama că o asemenea acţiune este grefată pe acţiunile care sancţionează direct drepturile moştenitorilor sau, după caz, a terţilor; rezultă că acţiunea în constatarea nulităţii certificatului de moştenitor va fi supusă regulilor aplicabile acestor acţiuni în materie de prescripţie extinctivă, fiind deci necesar să se stabilească dacă dreptul care se pretinde că a fost încălcat este sau nu supus prescripţiei extinctive.

354. **c** [art. 2.501 alin. (1), art. 2.517, art. 2.528 alin. (1) C. civ.; G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, pp. 301-303]
a, b – răspunsuri greşite, deoarece instanţa de judecată este obligată să soluţioneze excepţia prescripţiei dreptului la acţiune prin raportare la temeiul de drept al acţiunii arătat de către reclamant;
c – răspuns corect, deoarece pretenţia reclamantului se impune a fi analizată prin prisma răspunderii civile delictuale, şi nu prin prisma răspunderii civile contractuale, cu toate că, între părţi, a fost încheiat un contract. Astfel, prin raportare la temeiul de drept anterior reţinut, potrivit art. 2.501 alin. (1) C. civ. şi art. 2.517 C. civ., termenul de prescripţie aplicabil acţiunilor personale care însoţesc drepturile subiective civile de creanţă este de 3 ani, iar, potrivit art. 2.528 alin. (1) C. civ., prescripţia dreptului la acţiune în repararea pagubei pricinuită prin fapta ilicită începe să curgă de la data când păgubitul a cunoscut sau trebuia să cunoască atât paguba, cât şi pe cel care răspunde de ea. Legiuitorul a stabilit astfel două momente alternative de la care începe să curgă prescripţia, şi anume momentul subiectiv al cunoaşterii pagubei şi a celui care răspunde de ea şi momentul obiectiv (determinat judecătoreşte), al datei la care trebuia ori putea să cunoască aceste elemente.
Or, presupusa faptă ilicită a fost săvârşită la data de 24 februarie 2013, moment la care au fost demolate investiţiile solicitate prin acţiune. De la acel moment începe să curgă termenul de prescripţie de 3 ani, fiind fără relevanţă momentul la care a fost reziliat contractul dintre părţi, întrucât cauza nu se judecă pe tărâmul răspunderii contractuale, ci pe cel al răspunderii delictuale.

355. **b** (art. 2.505 C. civ.)
b – răspuns corect, în temeiul art. 2.505 C. civ.

356. **c** [art. 2.506 alin. (3) C. civ.]
c – răspuns corect, în temeiul art. 2.506 alin. (3) C. civ.

357. **c** [art. 2.507 şi art. 2.510 alin. (1) C. civ.]
a – răspuns greşit, deoarece se poate renunţa fie la prescripţia împlinită, fie la beneficiul termenului scurs pentru prescripţia începută şi neîmplinită;

b – răspuns greşit, deoarece „cel lipsit de capacitatea de a înstrăina sau, după caz, de a se obliga nu poate renunța la prescripție", conform art. 2.509 C. civ.;
c – răspuns corect, în temeiul art. 2.510 alin. (1) C. civ.

358. **a, b** (art. 2.511 C. civ.)
a, b – răspunsuri corecte, în temeiul art. 2.511 C. civ.

359. **a, b** [art. 2.500 alin. (1) şi art. 2.515 alin. (3) C. civ.]
a – răspuns corect, în temeiul art. 2.500 alin. (1) C. civ.
b – răspuns corect, în temeiul art. 2.515 alin. (3) C. civ., actualmente prescripția fiind o instituție cu caracter de ordine privată, ceea ce determină dreptul părților cu capacitate deplină de exercițiu să modifice, prin acord expres, durata termenelor de prescripție etc.

360. **a, b, c** [art. 2.502 alin. (2) C. civ.]
a, b, c – răspunsuri corecte, în temeiul art. 2.502 alin. (2) C. civ.

361. **a, b, c** (art. 2.514 C. civ.)
a, b, c – răspunsuri corecte, în temeiul art. 2.514 C. civ.

362. **b, c** (art. 2.515 C. civ.)
a – răspuns greşit, deoarece acordul părților poate aduce modificări prescripției extinctive, unde legea permite, prin acord expres, conform art. 2.515 alin. (3) C. civ.;
b – răspuns corect, conform regulilor generale privind încheierea actului juridic civil;
c – răspuns corect, în temeiul art. 2.515 C. civ.

363. – [art. 2.515 alin. (2) C. civ.]
a, b, c – răspunsuri greşite, în temeiul art. 2.515 alin. (2) C. civ.

364. **b** [art. 2.516 alin. (2) C. civ.]
b – răspuns corect, în temeiul art. 2.516 alin. (2) C. civ.

365. – [art. 2.515 alin. (5) C. civ.]
a, b, c – răspunsuri greşite, în temeiul art. 2.515 alin. (5) C. civ., care prevede că nu se pot aduce modificări privitoare la prescripția acțiunilor ce derivă din contractele de adeziune (contractul bancar şi contractul de leasing sunt considerate, în principiu, contracte de adeziune) sau contractele de asigurare.

366. **a** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 282; art. 2.507 C. civ.)
a – răspuns corect, deoarece stingerea prin prescripție a dreptului de creanță principal atrage prescrierea tuturor prestațiilor succesive ce alcătuiesc obiectul dreptului de creanță accesoriu;
b – răspuns greşit, deoarece dreptul de creanță principal fiind prescris, devine inutil să se mai verifice dacă pentru fiecare prestație a intervenit sau nu prescripția extinctivă;
c – răspuns greşit, deoarece se poate renunța la prescripția împlinită, în temeiul art. 2.507 C. civ., iar instanța judecătorească nu poate invoca, din oficiu, prescripția extinctivă.

BCU IAŞI CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

367. **a, b, c** [art. 2.501 alin. (1) C. civ.]

a, b, c – răspunsuri corecte, în temeiul art. 2.501 alin. (1) C. civ., în baza căruia „drepturile la acțiune având un obiect patrimonial sunt supuse prescripției extinctive, afară de cazul în care prin lege s-ar dispune altfel".

368. **c** [G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 283; art. 2.518 alin. (1) C. civ.]

c – răspuns corect, deoarece dreptul de ipotecă este un drept patrimonial pe care legea nu îl declară în mod expres imprescriptibil şi nici nu îi este stabilit un termen de prescripție, fiindu-i aplicat termenul de 10 ani stabilit de art. 2.518 alin. (1) C. civ.

369. **a, b, c** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 283; nota 1 de la p. 284)

a, b, c – răspunsuri corecte; acțiunea în contestarea filiației din căsătorie este imprescriptibilă extinctiv, nefiindu-i aplicabile dispozițiile de excepție referitoare la prescriptibilitatea acțiunii în tăgăduirea paternității; imprescriptibilitatea acțiunii în grănițuire decurge din caracterul perpetuu al dreptului de proprietate; acțiunea de partaj este imprescriptibilă extinctiv în temeiul art. 669 C. civ.

370. **a, c** [art. 419 alin. (2), art. 432 alin. (2) teza I şi art. 1.249 alin. (2) C. civ.]

a – răspuns corect, în temeiul art. 1.249 alin. (2) C. civ.;

b – răspuns greşit, în temeiul art. 432 alin. (2) teza I C. civ.;

c – răspuns corect, în temeiul art. 419 alin. (2) C. civ.

371. **a** [G. Boroi, C.Al. Anghelescu, *op. cit.*, pp. 197, 269; art. 2.515 alin. (2) C. civ.]

a – răspuns corect, deoarece imprescriptibilitatea acțiunii în grănițuire decurge din caracterul perpetuu al dreptului de proprietate, fiind vorba, practic, de un atribut al dreptului de proprietate asupra unui teren; soluția dată cu privire la imprescriptibilitatea acțiunii în revendicare imobiliară trebuie dată şi în privința acțiunii în grănițuire;

b – răspuns greşit, având în vedere cele de mai sus;

c – răspuns greşit, deoarece art. 2.515 alin. (2) C. civ. interzice orice clauză prin care fie direct, fie indirect o acțiune ar fi declarată imprescriptibilă, deşi, potrivit legii, aceasta este prescriptibilă, sau invers, o acțiune declarată de lege imprescriptibilă ar fi considerată prescriptibilă.

372. **b** (G. Boroi, C.Al. Anghelescu, *op. cit.*, p. 285)

a – răspuns greşit, deoarece dreptul (de regulă, al debitorului) de a efectua alegerea între cele două prestații ce formează obiectul obligației nu se prescrie;

b – răspuns corect, deoarece, în măsura în care prestația aleasă este prescriptibilă, urmează a se da eficiență dispozițiilor ce reglementează instituția prescripției extinctive;

c – răspuns greşit, deoarece dreptul (de regulă, al debitorului) de a efectua alegerea între cele două prestații ce formează obiectul obligației este imprescriptibil extinctiv, pe când dreptul creditorului de a pretinde de la debitor prestația aleasă este supus prescripției extinctive.

373. **a, b** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 287)

a – răspuns corect; astfel, excepția de reducțiune a liberalităților excesive este imprescriptibilă extinctiv în temeiul art. 1.095 alin. (3) C. civ., în timp ce nulitatea relativă

a contractului de leziune nu poate să fie opusă pe cale de excepție când dreptul la acțiune este prescris, în baza art. 1.223 alin. (1) C. civ.;

b – răspuns corect, nefiind exclusă posibilitatea de a se considera, în funcție de împrejurările concrete ale speței, că prescripția extinctivă nu a început să curgă ori că a fost întreruptă prin recunoaștere expresă sau tacită; din aceste motive, enunțul grilei menționează sintagma „de regulă".

374. **c** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 288)

c – răspuns corect, deoarece dreptul de proprietate este imprescriptibil extinctiv.

375. **a, c** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 288)

a, c – răspunsuri corecte, acțiunile mixte fiind acele acțiuni în justiție prin care reclamantul urmărește ocrotirea, în același timp, a unui drept real și a unui drept de creanță, ce sunt efectul aceleiași cauze sau între care există o strânsă legătură;

b – răspuns greșit, deoarece ipoteza dată se circumscrie dualității de acțiuni.

376. **c** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 289)

a – răspuns greșit, deoarece este vorba de un drept de creanță (dreptul la restituirea bunului ce a format obiectul contractului încheiat între părți, de comodat, locațiune etc.), apărat printr-o acțiune patrimonială și personală, prescriptibilă extinctiv, precum și de un drept de proprietate asupra aceluiași bun, apărat printr-o acțiune reală, imprescriptibilă extinctiv;

b – răspuns greșit, deoarece, prin definiție, în cazul dualității de acțiuni nu este vorba de un act juridic constitutiv sau translativ de drepturi reale, deci dreptul real și dreptul de creanță nu au aceeași cauză generatoare, ci izvorul dreptului real preexistă izvorului dreptului de creanță.

377. **c** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, pp. 289-290)

a – răspuns greșit, deoarece drepturile potestative sunt numite și drepturi secundare;

b – răspuns greșit, deoarece sunt apreciate ca fiind imprescriptibile extinctiv tocmai pentru că nu dau naștere direct și imediat unui drept de acțiune.

378. **b** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 290)

b – răspuns corect, dreptul de a revoca o ofertă fără termen fiind un drept potestativ în temeiul căruia se nasc efecte juridice ce afectează și interesele altei persoane, prin manifestarea unilaterală de voință a titularului acestuia.

379. **a, b** [G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 290; art. 253 alin. (1) și (4) C. civ.; art. 2.502 alin. (2) pct. 2 C. civ.]

a, b – răspunsuri corecte, deoarece acțiunea în reparare nepatrimonială este imprescriptibilă extinctiv în temeiul art. 253 alin. (1) și al art. 2.502 alin. (2) pct. 2 C. civ., iar acțiunea în reparare patrimonială este prescriptibilă extinctiv în temeiul art. 253 alin. (4) C. civ.

380. **c** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 291)

c – răspuns corect, deoarece acțiunea prin care cel care a înstrăinat sau constituit dreptul real solicită restituirea prestației are caracterul unei acțiuni reale, fiind supusă regulilor care guvernează domeniul prescripției extinctive în categoria drepturilor reale. În doctrină se apreciază că reprezintă singura ipoteză în care acțiunea în restituirea prestațiilor executate în baza unui act juridic desființat este supusă regulilor care guvernează domeniul prescripției extinctive din categoria drepturilor reale; în toate celelalte cazuri, acțiunea în restituirea prestațiilor, având caracter patrimonial și personal, este prescriptibilă extinctiv.

381. **c** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 304)

c – răspuns corect, deoarece înăuntrul termenului de 18 luni, persoana interesată să invoce nulitatea relativă (în afara dolului și a violenței), pentru a o putea invoca, trebuie obligatoriu să o cunoască, moment de la care se va calcula termenul de prescripție.

382. **b** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 307)

a – răspuns greșit, deoarece data descoperirii viciului reprezintă momentul subiectiv de la care se calculează începutul prescripției în cazul în care partea interesată a descoperit viciul ascuns înăuntrul termenului de garanție;

b – răspuns corect, deoarece expirarea termenului de garanție reprezintă momentul obiectiv de la care se calculează începutul prescripției extinctive în cazul acțiunii în răspundere pentru vicii ascunse;

c – răspuns greșit, deoarece dacă viciul ascuns nu s-a manifestat înăuntrul termenului de garanție, atunci obligația de garanție se stinge la momentul expirării termenului de garanție, astfel încât nu se va mai pune problema începutului prescripției acțiunii în răspundere, chiar și atunci când, după acest moment, s-ar ivi acel viciu.

383. **c** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, pp. 283-284)

a, b – răspunsuri greșite, acțiunea confesorie prin care se urmărește apărarea dreptului de uzufruct [(art. 746 alin. (1) lit. e) C. civ.] fiind prescriptibilă extinctiv după trecerea termenului de 10 ani, respectiv 2 ani, iar acțiunea în revendicare imobiliară în caz de avulsiune, cu excepția cazului când imobilul revendicat este proprietate publică (art. 572 C. civ.) fiind prescriptibilă extinctiv după trecerea termenului de un an de la data desprinderii porțiunii de teren;

c – răspuns corect, acțiunea negatorie fiind imprescriptibilă extinctiv în temeiul art. 564 alin. (2) C. civ.

384. **a, b, c** [art. 1.433 alin. (1), art. 1.449 alin. (1) și art. 2.536 C. civ.]

a, b, c – răspunsuri corecte, în temeiul art. 2.536 C. civ., art. 1.433 alin. (1) C. civ. și, respectiv, art. 1.449 alin. (1) C. civ.

385. **a** [art. 2.537 pct. 2 C. civ.]

a – răspuns corect, în temeiul art. 2.537 pct. 2 C. civ.

386. **a** [art. 2.539 alin. (1) C. civ.]

a – răspuns corect, în temeiul art. 2.539 alin. (1) C. civ.;

c – răspuns greșit, deoarece organul fără activitate jurisdicțională nu poate fi asimilat „organului de jurisdicție sau de urmărire penală" competent, în sensul legii civile.

387. **b, c** [art. 2.539 alin. (1) C. civ.; art. 157 din Legea nr. 105/1992 privind reglementarea raporturilor de drept internațional privat[1]]

a – răspuns greșit, deoarece, atunci când instanța necompetentă își declină competența, introducerea cererii de chemare în judecată la instanța necompetentă are efect de întrerupere a prescripției extinctive, în temeiul art. 2.539 alin. (1) C. civ.;

b – răspuns corect, în temeiul art. 157 din Legea nr. 105/1992 cu privire la reglementarea raporturilor de drept internațional privat;

c – răspuns corect, deoarece organul necompetent va respinge cererea de chemare în judecată ca inadmisibilă atunci când constată că, în speță, competența aparține unui organ fără activitate jurisdicțională; acțiunea respinsă pe acest motiv de către organul necompetent nu are efect de întrerupere a prescripției extinctive.

388. **b** (art. 2.540 C. civ.)

b – răspuns corect, în temeiul art. 2.540 C. civ.

389. **b** [G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, nota 1; p. 318; art. 2.541 alin. (4) C. civ.]

a – răspuns greșit;

b – răspuns corect, în temeiul art. 2.541 alin. (4) C. civ.

c – răspuns greșit, deoarece efectele întreruperii se produc definitiv la data rămânerii definitive a hotărârii de admitere a cererii de chemare în judecată; între data sesizării instanței și data rămânerii definitive a hotărârii, întreruperea prescripției extinctive este provizorie și condițională, în sensul că definitivarea (consolidarea) efectului întreruptiv este condiționată de admiterea cererii de chemare în judecată și de rămânerea definitivă a hotărârii.

390. – (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, pp. 320-321)

a – răspuns greșit, deoarece „motivele temeinice" invocate de partea interesată nu sunt lăsate de legiuitor la libera apreciere a reclamantului, ci la libera apreciere a organului de jurisdicție căruia i se solicită repunerea în termenul de prescripție extinctivă, care urmează să decidă de la caz la caz, în funcție de situația concretă din speță;

b – răspuns greșit, deoarece „motivele temeinice" sunt, în realitate, doar piedici relative (nu și absolute) ce împiedică partea interesată să iasă din pasivitate, cu condiția de a exclude culpa acesteia; repunerea în termenul de prescripție extinctivă exclude nu numai culpa reclamantului, ci și forța majoră (oricum, cât timp durează forța majoră, cursul prescripției este suspendat);

c – răspuns greșit, deoarece repunerea în termenul de prescripție are caracter judiciar, deci presupune pronunțarea unei hotărâri de către organul de jurisdicție, hotărâre care trebuie motivată, spre a putea fi supusă controlului judiciar.

391. **b** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 321)

b – răspuns corect, deoarece repunerea în termenul de prescripție extinctivă are caracter judiciar și trebuie solicitată de titularul dreptului la acțiune supus prescripției.

---

[1] Potrivit art. 230 lit. q) din Legea nr. 71/2011 pentru punerea în aplicare a Codului civil, art. 1-33 și art. 36-147 din Legea nr. 105/1992 cu privire la reglementarea raporturilor de drept internațional privat, publicată în M. Of. nr. 245 din 1 octombrie 1992, cu modificările și completările ulterioare, au fost abrogate la data intrării în vigoare a Codului civil.

392. **b** (G. Boroi, C.Al. Anghelescu, *op. cit.*, pp. 324-325)

a – răspuns greşit, deoarece repunerea în termenul de prescripţie extinctivă trebuie solicitată de titularul dreptului la acţiunea supusă prescripţiei extinctive, urmată de introducerea cererii prin care se exercită acest drept, dar în cadrul aceluiaşi termen de 30 de zile prevăzut de art. 2.522 alin. (2) C. civ.;

b – răspuns corect, deoarece repunerea în termenul de prescripţie extinctivă şi cererea privind valorificarea pretenţiei se impun a fi efectuate de către titularul dreptului la acţiune;

c – răspuns greşit, deoarece termenul prevăzut de art. 2.522 alin. (2) are natura juridică a unui termen de decădere, prin aplicarea criteriului instituit de art. 2.547 C. civ.

393. **b** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 326; art. 2.515 C. civ.)

a – răspuns greşit, deoarece, în cazul actului juridic unilateral, decăderea vizează împiedicarea efectuării acestuia după împlinirea termenului, şi nu neexercitarea unui drept subiectiv după împlinirea termenului, ca în cazul actelor juridice bilaterale sau plurilaterale;

b – răspuns corect, deoarece decăderea nu este o sancţiune propriu-zisă, astfel încât intervine chiar şi în absenţa culpei;

c – răspuns greşit, în temeiul art. 2.515 C. civ.

394. **b** [art. 6 din Legea nr. 71/2011 privind punerea în aplicare a Legii nr. 287/2009 privind Codul civil, art. 1 din Legea nr. 26/1990 privind registrul comerţului; art. 2 lit. h), i) din O.U.G. nr. 44/2008]

a – răspuns greşit, deoarece persoana fizică, cetăţean străin, nu poate desfăşura activităţi economice pe teritoriul României, în condiţiile O.U.G. nr. 44/2008;

b – răspuns corect, potrivit art. 6 din Legea nr. 71/2011 privind punerea în aplicare a Legii nr. 287/2009 privind Codul civil şi art. 1 din Legea nr. 26/1990 privind registrul comerţului;

c – răspuns greşit, deoarece întreprinderea individuală şi întreprinderea familială, privite ca întreprinderi economice, nu au personalitate juridică, în temeiul art. 2 lit. h), i) din O.U.G. nr. 44/2008.

395. **b, c** [art. 2 lit. h). i) din O.U.G. nr. 44/2008; art. 8 alin. (1) din Legea nr. 71/2011; St.D. Cărpenaru, *Tratat de drept comercial*, ed. a 5-a, actualizată, Ed. Universul Juridic, Bucureşti, 2016, p. 41]

a – răspuns greşit, deoarece persoana fizică este un întreprinzător care organizează o întreprindere economică, iar întreprinderea individuală şi întreprinderea familială sunt întreprinderi economice, fără personalitate juridică, organizate de un întreprinzător persoană fizică şi, respectiv, de un întreprinzător persoană fizică împreună cu familia sa;

b – răspuns corect, deoarece întreprinzătorul este un profesionist, în sensul art. 3 C. civ., potrivit art. 8 alin. (1) din Legea nr. 71/2011;

c – răspuns corect, potrivit art. 8 alin. (1) din Legea nr. 71/2011.

396. **c** (art. 3 C. civ.)

a, b – răspunsuri greşite, deoarece sunt excluse raporturile cu caracter nepatrimonial;

c – răspuns corect, în temeiul art. 3 alin. (1) C. civ.

EUJAST CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

397. **a, b** [art. 3 alin. (2) C. civ.; art. 8 alin. (1) din Legea nr. 71/2011; art. 5 din O.U.G. nr. 44/2008]

a – răspuns corect, în temeiul art. 3 alin. (2) C. civ.;

b – răspuns corect, în temeiul art. 8 alin. (1) din Legea nr. 71/2011;

c – răspuns greşit, în temeiul art. 5 din O.U.G. nr. 44/2008.

398. **c** [St.D. Cărpenaru, *op. cit.*, pp. 52-53, art. 1 alin. (2) din O.U.G. nr. 44/2008]

a – răspuns greşit, întrucât profesiile liberale nu sunt obligate prin lege să îşi organizeze activitatea sub forma unei întreprinderi economice;

b – răspuns greşit, deoarece persoanele care exercită profesii liberale exploatează o întreprindere civilă (nu economică);

c – răspuns corect, în temeiul art. 1 alin. (2) din O.U.G. nr. 44/2008.

399. **c** (St.D. Cărpenaru, *op. cit.*, pp. 36, 37; art. 3 C. civ.)

a – răspuns greşit, întrucât exploatarea întreprinderii presupune, conform art. 3 alin. (3) C. civ., exercitarea sistematică şi permanentă a unei activități organizate;

b – răspuns greşit, deoarece activitatea organizată este realizată de una sau mai multe persoane pe riscul lor;

c – răspuns corect, întrucât scopul întreprinderii poate fi obținerea unui profit sau realizarea unui scop nelucrativ.

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

II. Drepturile reale principale

1. Dreptul de proprietate publică

1. Pentru ca bunurile să fie obiect al dreptului de proprietate publică:
a. trebuie ca, prin natura lor sau prin declarația legii, să fie de uz ori de interes public, cu condiția să fi fost dobândite prin unul dintre modurile prevăzute de lege;
b. este suficient să fie dobândite prin unul dintre modurile prevăzute de lege;
c. este suficient ca ele să fie de uz ori de interes public.

2. Pot forma obiect exclusiv al dreptului de proprietate publică:
a. orice bunuri ce aparțin statului ori unităților administrative, cu condiția să fi fost dobândite prin unul dintre modurile prevăzute de lege;
b. bogățiile de interes public ale subsolului, spațiul aerian, apele cu potențial energetic, plajele, marea teritorială, resursele naturale ale zonei economice și ale platoului continental;
c. orice bunuri, cu condiția să aparțină statului.

3. Bogățiile de interes public ale subsolului sunt:
a. obiect exclusiv al proprietății publice;
b. obiect al proprietății publice sau private, după cum acestea aparțin statului sau unităților administrativ-teritoriale;
c. obiect exclusiv al proprietății private.

4. Pot fi obiect al proprietății private bunurile de tipul:
a. bogățiilor de interes public ale subsolului;
b. oricăror bogății ale subsolului, care nu sunt de interes public;
c. bogățiilor de orice natură ale solului.

5. Apele cu potențial energetic valorificabil de interes național sunt:
a. obiect exclusiv al proprietății publice;
b. obiect exclusiv al proprietății private;
c. atât obiect al proprietății private, cât și al proprietății publice.

6. Căile de comunicații sunt bunuri:
a. care fac obiectul exclusiv al proprietății publice;
b. care fac obiect exclusiv al proprietății private;
c. care fac obiectul atât al dreptului de proprietate publică, cât și al dreptului de proprietate privată.

7. Din categoria bunurilor ce formează obiectul proprietății publice, fac parte următoarele:
a. doar bunurile ce fac obiectul exclusiv al acestei proprietăți;
b. bunurile care fac obiectul exclusiv al acestei proprietăți și bunuri care, după caz, pot face parte din proprietatea publică sau pot face obiect al proprietății private;
c. doar bunuri care fac parte din proprietatea publică sau obiect al proprietății private.

CONSTANTIN BRANCUSI UNIVERSITY LIBRARY

8. Bunurile proprietate publică pot fi cuprinse:

a. doar în domeniul public național;

b. doar în domeniul public județean și cel local;

c. în domeniul public național, în domeniul public județean sau, după caz, local.

9. Bunurile proprietate publică a unităților administrativ-teritoriale:

a. pot fi date în administrarea regiilor autonome ori instituțiilor publice sau concesionate;

b. pot fi date în folosință gratuită instituțiilor de utilitate publică;

c. nu pot fi închiriate, chiar în condițiile aprobării Guvernului sau a consiliului județean/consiliului local sau a Consiliului General al Municipiului București.

10. Constituie un mod de exercitare a dreptului de proprietate publică:

a. închirierea bunurilor proprietate publică;

b. concesiunea bunurilor aparținând proprietății publice;

c. superficia bunurilor aparținând proprietății publice.

11. Caracterul insesizabil al bunurilor proprietate publică presupune că:

a. nu se poate prescrie domeniul lucrurilor care, prin natura lor sau declarația legii, nu pot fi obiect al dreptului de proprietate privată;

b. nu pot fi urmărite de creditorii titularilor dreptului de proprietate;

c. nu pot fi obiect al constituirii de garanții reale și nu pot face obiect al executării silite.

12. Bunurile proprietate publică pot fi dobândite:

a. prin ocupațiune;

b. de către un terț prin uzucapiune;

c. prin convenție cu titlu oneros, daca bunul, prin natura lui ori prin voința dobânditorului, devine de uz ori de interes public.

13. În cazul bunurilor proprietate publică:

a. este permisă exercitarea oricând a acțiunii în revendicare;

b. se aplică același regim juridic ca și în cazul proprietății private;

c. atributele dreptului de proprietate sunt exercitate în condiții specifice, limitate de lege.

14. În cazul bunurilor care, prin natura lor, se află în domeniul public:

a. statul le stăpânește în mod direct și nemijlocit;

b. statul exercită atributul posesiei și pe cel al folosinței;

c. statul și unitățile administrativ-teritoriale sunt titulari ai dreptului de proprietate publică.

15. Pot fi obiect al dreptului de proprietate publică:

a. bunurile care, prin natura lor, sunt de uz public, cu condiția ca să fi fost dobândite prin unul dintre modurile prevăzute de lege;

b. bunurile care, prin declarația legii, sunt de interes public, fără a interesa dacă ele au fost dobândite prin unul dintre modurile prevăzute de lege;

c. bunurile ce au trecut în proprietatea statului, chiar prin vicierea consimțământului titularului dreptului.

16. Pentru determinarea bunurilor ce pot face obiect al dreptului de proprietate publică:

a. ele pot fi enumerate prin lege ca fiind bunuri ce aparțin proprietății publice;

b. este exclusă aplicarea criteriului privind destinația acelor bunuri;

c. se poate recurge la convenția părților.

17. Destinația bunului, uzul ori interesul public este:

a. condiția necesară, esențială și suficientă pentru ca un bun mobil sau imobil să poată forma obiectul proprietății publice;

b. condiția necesară, esențială, dar insuficientă pentru ca un bun mobil sau imobil să poată forma obiect al proprietății publice;

c. condiția necesară și esențială pentru ca un bun mobil sau imobil să poată forma obiect al dreptului de proprietate publică.

18. A.P. a cumpărat de la numitul C.D. terenul în suprafață de 1.500 mp, obținut de vânzător prin reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenului, în procedura Legii nr. 18/1991. După punerea sa în posesie, pe amplasamentul indicat de titlu a constatat că în apropierea terenului său se regăsește o conductă de furnizare a gazelor naturale, ce face parte din rețeaua națională de distribuție a gazelor, obiectivul aflându-se în folosința de aproape 40 de ani. Ulterior operațiunii de vânzare-cumpărare, C.D. i-a comunicat că pe terenul cumpărat s-a instituit o servitute de trecere, în favoarea R.A.G.S. SA, pe care A.P. trebuie să o respecte. Invocând faptul că acea conductă este nefuncțională de o perioadă îndelungată, A.P. a solicitat instanței de judecată dezafectarea sau devierea traseului conductei astfel încât fondul său să nu mai fie grevat de sarcina unei servituți de trecere.

Ce soluții în acord cu respectarea dispozițiilor legale sunt posibile?

a. întrucât conducta de transport al gazelor naturale face parte din domeniul public al statului, o dezafectare a acesteia ar presupune pieirea unui bun ce face parte din domeniul public și care este destinat a servi interesului general, astfel că dezafectarea nu este posibilă;

b. devierea conductei de gaz nu este posibilă, întrucât terenul pe care aceasta se află este chiar fondul dominant în favoarea căruia s-a instituit prin lege o servitute de trecere; pe de altă parte, un alt traseu nu a fost stabilit, iar titlul de proprietate a fost emis după un interval de timp foarte mare față de momentul realizării conductei de gaz;

c. se impune devierea conductei de gaz întrucât funcționarea acesteia este intermitentă, în funcție de producția zilnică realizată de stația de dezbenzinare „C.", astfel că nemaideservind interesul general, acest bun nu apare ca fiind unul ce face parte din domeniul public al statului.

19. Bunurile proprietate privată:

a. sunt scoase din circuitul civil general;

b. sunt în circuitul civil general;

c. nu se pot regăsi atât în domeniul public, cât și în cel privat, care poate avea ca titular statul sau unitățile administrativ-teritoriale.

20. Canalele navigabile şi digurile de apărare împotriva inundațiilor sunt:

a. bunuri proprietate privată scoase din circuitul civil general;

b. bunuri proprietate publică aflate în circuitul civil general;

c. bunuri proprietate publică scoase din circuitul civil general.

21. Nu sunt limite legale ale exercițiului dreptului de proprietate privată:

a. limitele privitoare la folosirea apelor;

b. limitele de natură a asigura, în privința imobilelor, bune raporturi de vecinătate;

c. clauza de inalienabilitate.

22. Starea de necesitate, ca şi limita legală de exercitare a dreptului de proprietate privată, naşte:

a. obligația de a permite un drept de trecere pe terenul învecinat a unor rețele edilitare ce deservesc cele două fonduri învecinate;

b. obligația proprietarului de a permite folosirea fondului sau pentru efectuarea de lucrări necesare fondului învecinat;

c. dreptul unei persoane aflate în pericol iminent de a folosi sau distruge bunul altuia pentru a se apăra pe sine sau pe altul.

23. Proprietarul fondului care permite trecerea pentru reintrarea în posesie are, în virtutea limitării dreptului său de proprietate, dreptul la:

a. o despăgubire echitabilă de la cel care a fost salvat sau şi-a salvat propriul său bun;

b. o despăgubire justă de la cel care a reintrat în posesia bunului său, ajuns întâmplător pe fondul celui dintâi;

c. o justă şi prealabilă despăgubire pentru realizarea utilității noi.

24. Trecerea unui bun aparținând exclusiv proprietății publice a statului, declarat astfel printr-o lege organică, către domeniul public al unității administrativ-teritoriale:

a. se poate face cu condiția ca bunul să fie de uz sau de interes public;

b. se poate face doar la cererea consiliului județean, respectiv al Consiliului General al Municipiului București sau a consiliului local, după caz, prin hotărâre a Guvernului;

c. se poate face doar în condițiile modificării legii organice ce le-a declarat ca aparținând exclusiv proprietății publice a statului.

25. Consecințele caracterului juridic al inalienabilității bunurilor proprietate publică sunt:

a. interdicția înstrăinării prin acte juridice de drept privat a bunurilor care o compun, ce sunt scoase din circuitul civil;

b. imposibilitatea dobândirii bunurilor care fac obiectul proprietății publice de către terți, prin orice mod de dobândire a dreptului de proprietate reglementat de lege;

c. dreptul de proprietate asupra acestor bunuri nu poate fi dobândit de un terț prin uzucapiune sau, după caz, prin posesia de bună-credință a bunurilor mobile.

BUJAR CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

26. Constituie o încălcare a caracterului inalienabilității bunurilor proprietate publică:

a. atunci când se constituie asupra acestora, prin acte juridice administrative, drepturi reale, respectiv dreptul de administrare, dreptul de concesiune și dreptul de folosință;

b. atunci când ia naștere un drept de creanță, prin închirierea unui bun proprietate publică;

c. atunci când un asemenea bun este dat în plată unei persoane juridice de drept privat.

27. Se respectă caracterul juridic al insesizabilității bunurilor proprietate publică:

a. chiar și atunci când sunt date în administrarea regiilor autonome sau a unor instituții publice, concesionate sau închiriate;

b. când nu se pot constitui garanții reale asupra bunurilor din domeniul public;

c. atunci când pot fi urmărite de orice creditor pentru realizarea creanței sale.

28. Se constituie ca excepții de la principiul imprescriptibilității bunurilor proprietate publică următoarele situații:

a. dobândirea dreptului de proprietate asupra bunului aparținând domeniului public în modalitatea accesiunii;

b. dobândirea dreptului de proprietate asupra bunului aparținând domeniului public prin ocupațiune;

c. trecerea bunului aparținând domeniului public în domeniul privat și înstrăinarea sa către terți.

29. Limitările prevăzute de legea civilă fundamentală pentru dreptul de proprietate privată se aplică și în privința dreptului de proprietate publică:

a. în orice situație și indiferent de tipul limitării legale, judiciare și convenționale;

b. numai în măsura în care acestea sunt compatibile cu uzul sau interesul public căruia îi sunt destinate bunurile astfel afectate;

c. doar atunci când este vorba despre limitări convenționale ale dreptului de proprietate.

30. În caz de ivire a situației de incompatibilitate între dreptul de proprietate publică și limitările prevăzute asupra dreptului de proprietate privată, persoana interesată are dreptul la o justă și prealabilă despăgubire:

a. doar atunci când situația de incompatibilitate se constată prin acord încheiat între titularul proprietății publice și persoana interesată;

b. doar atunci când instanța de judecată constată ivirea acestei situații, iar părțile nu au ajuns la un acord în ceea ce privește constatarea situației de incompatibilitate;

c. în ambele situații expuse mai sus.

31. Următoarele modalități juridice permit dobândirea dreptului de proprietate publică asupra unui bun:

a. achiziția publică făcută în condițiile agreate de ambele părți;

b. donația sau legatul acceptat în condițiile legii, indiferent dacă bunul devine sau nu de uz ori de interes public;

c. prin transferul din domeniul privat al statului în domeniul public al unității administrativ-teritoriale, în condițiile legii.

32. Exercitarea directă a dreptului de proprietate publică a unității administrativ-teritoriale se realizează:

a. prin intermediul consiliului local, a consiliului județean sau a Consiliului General al Municipiului București, după caz;

b. prin intermediul Ministerului Finanțelor, ca administrator al proprietății publice și gestionar al serviciilor pentru care statul este responsabil;

c. prin intermediul regiilor autonome ori instituțiilor publice cărora le-au fost date spre administrare sau date în folosință de către unitățile administrativ-teritoriale.

33. Statul exercită indirect dreptul de proprietate publică atunci când:

a. bunurile proprietate publică sunt date în administrare regiilor autonome ori instituțiilor publice sau închiriate;

b. bunurile proprietate publică sunt date în folosință gratuită instituției de utilitate publică;

c. bunurile proprietate publică sunt vândute.

34. Atunci când bunul proprietate publică a fost dat în administrare, concesionat sau dat în folosință, obligația apărării în justiție a proprietății publice revine:

a. titularului drepturilor reale corespunzătoare proprietății publice, în exclusivitate;

b. titularului dreptului de proprietate publică în exclusivitate;

c. titularului dreptului de proprietate publică și titularului drepturilor reale corespunzătoare, în egală măsură, întrucât ambii sunt vizați de litigiu.

35. În cazul în care bunul proprietate publică a fost dat în administrare, concesionat sau dat în folosință și face obiectul unui litigiu:

a. este la latitudinea titularului dreptului real corespunzător proprietății publice să-l informeze pe titularul dreptului de proprietate publică în legătură cu procesul;

b. este obligația titularului dreptului de proprietate publică să intervină în proces și să se apere;

c. este obligația titularului dreptului de administrare corespunzător proprietății publice să-l informeze pe proprietar cu privire la orice tulburare adusă dreptului de proprietate publică și, când este cazul, să-l introducă în proces.

36. Trecerea în domeniul privat a acelor bunuri care nu mai servesc uzului public sau nu mai sunt de interes public reprezintă:

a. o modalitate de stingere a dreptului de proprietate publică;

b. o modalitate de naștere a dreptului de proprietate privată;

c. o modalitate de transformare a dreptului de proprietate publică în drept de proprietate privată.

37. Cazurile de încetare a dreptului de proprietate publică prin pieirea bunului vizează:

a. orice tip de bun mobil sau imobil;

b. doar terenurile;

c. doar bunurile imobile edificate sau bunurile mobile.

38. Dreptul de administrare, ca drept real corespunzător proprietății publice, ia naştere:

a. prin hotărâre a Guvernului, atunci când bunul face parte din domeniul public al statului;

b. prin hotărâre a consiliului județean, respectiv a Consiliului General al Municipiului Bucureşti sau a consiliului local, atunci când bunul face parte din domeniul public al unității administrativ-teritoriale;

c. prin încheierea oricăror acte de drept administrativ, cu condiția ca titularul dreptului real şi cel al dreptului de proprietate publică să se pună de acord.

39. Titularii dreptului de administrare, ca drept real corespunzător proprietății publice, sunt:

a. numai regiile autonome şi alte instituții publice de interes național, județean şi local;

b. numai autoritățile administrației publice centrale sau locale şi alte instituții publice de interes național, județean ori local;

c. regiile autonome sau, după caz, autoritățile administrației publice centrale sau locale şi alte instituții publice de interes național, județean sau local.

40. Titularul dreptului de administrare are posibilitatea de a exercita următoarele atribute:

a. posesia, folosința şi dispoziția materială asupra bunurilor ce constituie obiect al dreptului de administrare;

b. posesia, folosința şi dispoziția juridică asupra bunurilor încredințate de titularul dreptului de proprietate publică;

c. doar posesia şi folosința.

41. Revocarea, ca mod de stingere a dreptului de administrare, poate interveni:

a. atunci când a fost obținut acordul titularului dreptului de administrare;

b. atunci când interesul public o impune, la inițiativa organului care a constituit dreptul de administrare;

c. ori de câte ori titularul dreptului de administrare doreşte.

42. Pentru a conduce la încetarea dreptului de administrare, măsura revocării poate fi:

a. dispusă de către oricare organ ce aparține statului;

b. luată de acelaşi organ care a dispus constituirea dreptului de administrare;

c. dispusă de către titularul dreptului de administrare, atunci când interesul public o impune.

43. Drepturile reale corespunzătoare proprietății publice sunt:

a. dreptul de administrare, dreptul de servitute, dreptul de uzufruct, dreptul de concesiune şi dreptul de superficie;

b. dreptul de folosință cu titlu gratuit, dreptul de concesiune, dreptul de servitute şi dreptul de uzufruct;

c. dreptul de folosință cu titlu gratuit, dreptul de concesiune, dreptul de administrare.

FCU "ŞTEFAN CEL MARE" UNIVERSITY LIBRARY

44. Nu există un drept de control al autorității ce a dispus constituirea dreptului de administrare asupra acestui drept pentru că:

a. titularul dreptului de administrare poate folosi și dispune de bunul dat în administrare;

b. între titularul dreptului de administrare și autoritățile ce au constituit acest drept nu există raporturi de subordonare;

c. titularul dreptului de administrare poate renunța oricând la exercitarea acestuia.

45. Prin comparație cu dreptul de proprietate publică, dreptul de administrare:

a. are aceleași caractere juridice: drept real, inalienabil, imprescriptibil și insesizabil;

b. are caractere juridice diferite, întrucât este un drept real constituit pe temeiul dreptului de proprietate publică;

c. are caractere juridice diferite, întrucât dreptul de administrare are o opozabilitate limitată față de proprietar.

46. Particularitatea dreptului de administrare față de alte drepturi reale rezidă în aceea că:

a. el nu poate fi opus autorității publice care l-a constituit, având deci o opozabilitate limitată;

b. el este susceptibil de dezmembrare;

c. el poate fi apărat cu mijloace de drept civil diferite, după cum tulburarea este produsă de autoritatea publică sau de terți.

47. Apărarea în justiție a dreptului de administrare față de terți se face astfel:

a. prin toate mijloacele de drept civil cunoscute, mai puțin acțiunea confesorie de superficie;

b. prin toate mijloacele de drept civil cunoscute, inclusiv acțiunea confesorie de superficie;

c. doar prin atacarea actului administrativ încheiat pe calea acțiunii în contencios administrativ.

48. Atributul dispoziției juridice asupra bunului dat în administrare aparține:

a. titularului dreptului de administrare;

b. titularului dreptului de proprietate publică;

c. titularului dreptului de administrare sau titularului dreptului de proprietate publică, după cum aceștia convin prin actul administrativ încheiat.

49. Calitatea de concedent în contractul de concesiune ce vizează bunuri proprietate publică:

a. o au ministerele sau alte organe de specialitate ale administrației publice centrale, când este vorba despre bunuri proprietate publică a statului;

b. o au consiliile locale, Consiliul General al Municipiului București sau alte instituții de interes local, când este vorba despre bunuri proprietate publică a orașului sau comunei;

c. o are statul, când este vorba despre bunuri proprietate publică aparținând județului.

50. De esența contractului de concesiune a bunurilor proprietate publică sunt următoarele elemente:

a. plata unei redevențe pentru o durată determinată de timp;

b. folosirea unui bun proprietate publică;

c. culegerea fructelor și productelor bunurilor ce fac obiectul concesiunii de către cel ce exercită acest drept.

51. Contractul de concesiune se încheie în mod obligatoriu:

a. pentru o perioadă de timp nedeterminată;

b. pentru o perioadă de timp determinată;

c. pentru o perioadă de maximum 49 de ani.

52. Urmare a încheierii unui contract de concesiune, concesionarul dobândește următoarele drepturi:

a. de a exploata, pe riscul și răspunderea sa, bunurile proprietate publică, potrivit obiectivelor stabilite de concedent;

b. de a folosi și de a culege fructele și productele bunurilor proprietate publică;

c. de a înstrăina doar bunurile rezultate din realizarea concesiunii.

53. Contractul de concesiune a bunurilor proprietate publică are următoarele caracteristici:

a. este solemn, sinalagmatic, cu titlu oneros, comutativ, *intuitu personae*, cu executare succesivă, constitutiv de drepturi reale;

b. este sinalagmatic, cu titlu gratuit, aleatoriu, cu executare dintr-o dată, constitutiv de drepturi reale și *intuitu personae*;

c. unilateral, constitutiv de drepturi reale, cu executare succesivă, cu titlu gratuit.

54. Forma scrisă a contractului de concesiune a bunurilor proprietate publică este:

a. cerută de lege *ad validitatem*;

b. cerută de lege *ad probationem*;

c. este lăsată la latitudinea părților contractante.

55. Dreptul de concesiune a bunurilor proprietate publică poate aparține:

a. numai unor subiecte de drept public;

b. numai unor subiecte de drept privat;

c. atât unor subiecte de drept privat, cât și a celor de drept public.

56. Dreptul de concesiune asupra bunurilor proprietate publică se poate naște:

a. exclusiv pe baza unui contract încheiat între titularul dreptului de proprietate publică și beneficiarul utilizării bunului respectiv;

b. exclusiv pe baza unui act administrativ emis de autoritățile publice încheiat cu utilizatorul bunului respectiv;

c. atât pe baza unui contract, cât și prin încheierea unui act administrativ, atâta vreme cât bunul aparține dreptului de proprietate publică.

CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

57. Caracteristicile de drept real, inalienabil şi temporar aparţin:
a. dreptului de administrare;
b. dreptului de concesiune;
c. atât dreptului de administrare, cât şi dreptului de concesiune.

58. În legătură cu bunul primit în concesiune, este permis concesionarului:
a. să efectueze orice acte juridice pentru a asigura exploatarea bunului;
b. să înstrăineze sau să greveze bunul pentru a putea asigura exploatarea lui;
c. să păstreze bunul la încetarea concesiunii.

59. Dreptul de folosinţă asupra bunului proprietate publică se poate constitui în favoarea:
a. oricărei persoane fizice sau juridice;
b. exclusiv în favoarea persoanelor juridice de drept public;
c. exclusiv în favoarea instituţiilor de utilitate publică.

60. Dreptul de folosinţă cu titlu gratuit poartă:
a. doar asupra bunurilor imobile;
b. asupra oricăror bunuri mobile sau imobile;
c. doar asupra terenurilor proprietate publică.

61. Întocmai ca şi dreptul de concesiune, folosinţa cu titlu gratuit:
a. este un drept real principal derivat din dreptul de proprietate publică;
b. este un drept temporar, putând fi constituit pe o durată limitată;
c. este un drept cu titlu gratuit.

62. Titularul dreptului de folosinţă asupra bunurilor proprietate publică are posibilitatea:
a. de a poseda bunul (*ius possidendi*);
b. de a-l folosi (*ius utendi*) şi de a culege fructele, mai puţin cele civile;
c. de a dispune (*ius abutendi*) cu cele două componente ale sale – dispoziţia juridică şi dispoziţia materială.

63. Titularul dreptului de folosinţă asupra bunurilor proprietate publică poate culege:
a. doar fructele civile, numai atunci când se prevede astfel în actul de constituire;
b. fructele naturale şi industriale;
c. fructele civile, indiferent de ceea ce se menţionează în actul de constituire a dreptului.

64. Acţiunea confesorie de superficie este un mijloc de apărare:
a. specific numai dreptului de administrare;
b. specific atât dreptului de concesiune, cât şi dreptului de administrare şi dreptului de folosinţă cu titlu gratuit;
c. specific numai dreptului de concesiune.

FCU "AS" CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

65. Stingerea dreptului de proprietate publică în modalitatea trecerii bunului în domeniul privat operează:

a. ori de câte ori titularul dreptului de proprietate publică dorește;

b. doar dacă a încetat uzul sau interesul public căruia bunul i-a fost afectat;

c. ori de câte ori părțile convin în acest sens.

2. Dreptul de proprietate privată

66. Dreptul de proprietate privată este dreptul care:

a. poate aparține oricărui subiect de drept, asupra oricărui bun, fără excepție, ce conferă posibilitatea posesiei, folosinței și dispoziției, exclusiv, absolut și perpetuu, în limitele stabilite de lege;

b. poate aparține oricărui subiect de drept, asupra oricărui bun, cu excepția celor ce formează obiect exclusiv al proprietății publice, ce conferă posibilitatea posesiei, folosinței și dispoziției, exclusiv, absolut și perpetuu, în limitele stabilite de lege;

c. poate aparține doar anumitor subiecte de drept, cu excepția celor ce formează obiect exclusiv al proprietății publice, ce conferă posibilitatea posesiei, folosinței și dispoziției, exclusiv, absolut și perpetuu, în limitele stabilite de lege.

67. Dispozițiile legale aplicabile dreptului de proprietate privată sunt incidente și:

a. dreptului de proprietate publică în integralitatea lor;

b. dreptului de proprietate publică, cu condiția ca prin lege să se prevadă altfel;

c. dreptului de proprietate publică, în măsura în care prin lege nu se prevede altfel, cu condiția să fie compatibile cu acesta din urmă.

68. În conținutul dreptului de proprietate privată se află:

a. numai atributele posesiei și folosinței;

b. numai atributul folosinței;

c. atributele posesiei, folosinței și dispoziției.

69. Actul de stăpânire materială potrivit nevoilor și dorințelor titularului dreptului de proprietate publică indică:

a. atributul dreptului de proprietate reprezentând posesia;

b. atributul dreptului de proprietate reprezentând folosința;

c. atributul dreptului de proprietate reprezentând dispoziția.

70. Actul de folosire personală a bunului în raport cu natura și destinația sa și de a culege fructele și veniturile obținute indică:

a. atributul dreptului de proprietate reprezentând dispoziția;

b. atributul dreptului de proprietate reprezentând folosința;

c. atributul dreptului de proprietate reprezentând posesia.

71. Actul de a transforma, consuma sau distruge un bun şi de a-l înstrăina altor persoane indică:

a. atributul dreptului de proprietate reprezentând posesia;
b. atributul dreptului de proprietate reprezentând folosința;
c. atributul dreptului de proprietate reprezentând dispoziția.

72. Caracteristicile dreptului de proprietate privată sunt:

a. exclusiv şi deplin, temporar şi cu titlu gratuit, transmisibil şi *intuitu personae*;
b. exclusiv şi deplin, perpetuu şi transmisibil, absolut şi inviolabil;
c. exclusiv şi parțial, cu titlu oneros şi perpetuu, netransmisibil şi relativ.

73. Caracterul perpetuu al dreptului de proprietate presupune că:

a. este recunoscut titularului său în raporturile acestuia cu toți ceilalți;
b. nu poate fi încălcat de nimeni;
c. durata sa nu are limită în timp şi nu se poate pierde prin neuz.

74. Caracterul transmisibil al dreptului de proprietate presupune că:

a. el durează atâta vreme cât există bunul ce face obiectul său;
b. titularul său îşi exercită prerogativele excluzând orice altă persoană de la exercițiul dreptului;
c. el poate fi înstrăinat prin acte între vii sau pentru cauză de moarte.

75. Limitările prevăzute de lege dreptului de proprietate privată au ca scop:

a. aducerea de atingeri acestui drept;
b. realizarea unui echilibru între interesul general şi cel individual;
c. exercitarea normală a dreptului de proprietate.

76. Limitele impuse de legiuitor dreptului de proprietate privată sunt:

a. doar limite legale şi materiale;
b. doar limite juridice şi convenționale;
c. atât limite legale şi materiale, cât şi juridice şi convenționale.

77. Limitările materiale de exercitare a dreptului de proprietate privată se referă la:

a. limite corporale ale bunului ce formează obiectul dreptului de proprietate privată;
b. exercitarea atributelor dreptului de proprietate privată;
c. orice îngrădiri impuse fie obiectului dreptului de proprietate privată, fie în privința atributelor acestuia.

78. Potrivit noului Cod civil, efectul translativ de proprietate sau constitutiv de dezmembrăminte ale proprietății imobiliare se produce:

a. atât între părți, cat şi față de terți, numai din momentul înscrierii în cartea funciară;
b. atât între părți, cât şi față de terți, numai din momentul înscrierii în cartea funciară, însă numai după finalizarea lucrărilor de cadastru pentru fiecare unitate administrativ-teritorială şi după deschiderea cărților funciare pentru imobilele respective;
c. la momentul încheierii actului juridic, indiferent de forma sa autentică sau neautentica.

79. Rechiziția de bunuri imobile reprezintă:

a. o cauză de stingere a dreptului de proprietate privată;

b. o limitare legală a exercițiului dreptului de proprietate privată, fie prin limitarea temporară a atributului folosinței, fie prin însăşi încetarea dreptului de proprietate;

c. un mod de dobândire de către stat a dreptului de proprietate.

80. Litigiile dintre vecini în legătură cu determinarea exactă a întinderii materiale a suprafeței de teren asupra cărora sunt proprietari pot fi soluționate:

a. utilizând mijlocul juridic de apărare al acțiunii în grănițuire;

b. utilizând mijlocul juridic de apărare al acțiunii confesorii de superficie;

c. utilizând mijlocul juridic al acțiunii în revendicare.

81. Proprietarul unui teren are dreptul de a utiliza sau a apropria în condițiile legii:

a. apa izvoarelor şi a lacurilor aflate pe teren, mai puțin apa freatică şi apele pluviale;

b. apele de suprafață care se formează şi curg pe acest teren;

c. apa izvoarelor şi a lacurilor aflate pe teren, dar şi apa freatică şi apele pluviale existente pe teren.

82. Dreptul de proprietate publică asupra bogățiilor subsolului poate fi exercitat:

a. până la limita la care încep bogățiile de interes public ale subsolului;

b. în mod nelimitat până în centrul pământului;

c. doar în măsura în care proprietarul a efectuat lucrări subterane pentru exploatarea acestora.

83. O autoritate publică poate folosi subsolul oricărei proprietăți imobiliare:

a. atunci când există un interes general pentru executarea unor lucrări, cu condiția de a despăgubi proprietarul pentru daunele produse;

b. ori de câte ori consideră necesar să execute lucrări, cu condiția însă de a despăgubi proprietarul pentru daunele produse;

c. atunci când în subsolul proprietății imobiliare nu există resurse minerale importante.

84. Dacă proprietarul fondului principal permite trecerea prin fondul său a unor conducte de apă ce deservesc un fond învecinat, atunci:

a. proprietarul fondului principal are dreptul la plata unei despăgubiri juste;

b. proprietarul fondului învecinat are dreptul la plata unei despăgubiri juste;

c. nici proprietarul fondului învecinat şi nici cel principal nu au dreptul la vreo despăgubire.

85. Sunt limitări legale ale dreptului de proprietate privată în cadrul raporturilor de vecinătate:

a. dreptul de trecere pentru utilități şi dreptul de trecere pentru efectuarea unor lucrări;

b. dreptul de trecere pentru reintrarea în posesie şi starea de necesitate;

c. dreptul de a utiliza apele de suprafață şi albiile acestora.

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

86. Sunt limitări materiale ale dreptului de proprietate în cadrul raporturilor de vecinătate:

a. picătura streşinii, distanța şi lucrările corect intermediare cerute pentru anumite construcții, lucrări şi plantații;

b. vederea asupra proprietății vecinului, dreptul de trecere;

c. dreptul de a apropria şi utiliza apa izvoarelor, lacurilor aflate pe teren, apa freatică şi apele pluviale.

87. Dreptul de trecere pentru utilități, ce aparține proprietarului fondului, este corelativ obligației acestuia:

a. de a nu face fereastră sau deschidere în zidul comun decât cu acordul proprietarilor;

b. de a permite trecerea prin fondul său a cablurilor electrice subterane numai în situația în care trecerea prin altă parte ar fi imposibilă sau foarte costisitoare;

c. de a permite accesul altuia pentru a redobândi posesia unui bun al său ajuns întâmplător pe fondul respectiv.

88. Dreptul de trecere, ca limitare legală impusă de dreptul de proprietate publică, presupune:

a. permiterea trecerii de către proprietarul fondului a rețelelor edilitare ce deservesc fonduri învecinate;

b. permiterea trecerii pe fondul învecinat atunci când este lipsit de acces la calea publică;

c. permiterea trecerii pe fondul învecinat pentru efectuarea de lucrări necesare fondului învecinat.

89. Distanța minimă impusă de legiuitor pentru efectuarea de lucrări pentru construcții şi plantații între fonduri învecinate este de:

a. 60 de cm față de linia de hotar pentru orice construcții, lucrări sau plantații;

b. 60 de cm față de linia de hotar pentru arbori, cu excepția celor mai mici de 2 m;

c. 3 m între fondul proprietății vecine şi fereastra pentru vedere.

90. Proprietarul imobilului poate să-şi deschidă:

a. ferestre de lumină fără nicio limită de distanță şi fără vreo altă condiție;

b. ferestre de vedere fără nicio limită de distanță;

c. ferestre de lumină fără limită de distanță, cu condiția să fie astfel construite încât să împiedice vederea spre fondul învecinat.

91. Modificarea sau desființarea în interes privat a limitelor legale impuse în privința distanței minime între construcții:

a. este interzisă de legiuitor;

b. este permisă doar cu acordul părților exprimat printr-un înscris autentic;

c. este permisă atunci când există cu acordul administrației publice centrale sau locale implicate.

BCU ST / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

92. Este permisă de legiuitor desființarea limitelor legale:
a. doar în cazul celor de interes public;
b. atât în cazul celor în interes privat, cât şi a celor în interes public, fără îndeplinirea unor condiții speciale;
c. doar în cazul celor de interes privat, însă numai temporar şi numai prin acordul părților.

93. Reprezintă limite legale ale exercițiului dreptului de proprietate stabilite în interes privat în privința folosirii apelor:
a. regulile privind curgerea firească a apelor, întrebuințarea izvoarelor, obligațiile proprietarului căruia îi prisosește apa;
b. regulile privind curgerea provocată a apelor, cheltuielile privitoare la irigații, despăgubirile datorate proprietarului fondului pe care se află izvorul;
c. regulile referitoare la picătura streşinii.

94. Dreptul de trecere al proprietarului fondului ce nu are acces la calea publică pe fondul vecinului său este:
a. o limitare legală a exercițiului dreptului de proprietate privată;
b. o servitute de trecere, ca dezmembrământ al dreptului de proprietate;
c. un drept corespunzător proprietății publice.

95. Punerea în valoare a dreptului de trecere pentru proprietarul locului fără acces la calea publică se realizează în următoarele modalități juridice:
a. prin înțelegerea părților;
b. prin uzucapiune specială de 10 ani şi prin hotărâre judecătorească;
c. prin uzucapiunea de 30 de ani sau posesia de bună-credință.

96. Constatarea stării de necesitate, ca limită legală a exercițiului dreptului de proprietate, presupune ca:
a. persoana care distruge bunul altuia să fie în pericol iminent, real şi serios;
b. persoana care distruge bunul altuia să provoace pericolul sau să îl favorizeze;
c. distrugerea bunului altuia să fie făcută de către o persoană cu un scop prestabilit.

97. Dreptul la despăgubiri recunoscut de legiuitor proprietarului fondului ce suportă accesul la calea publică a proprietarului lipsit de acces are legătură cu:
a. paguba pricinuită fondului aservit;
b. folosul pe care calea de trecere îl aduce proprietarului fondului dominant;
c. actele de folosință făcute asupra terenului său.

98. A, în calitate de titular al dreptului de proprietate asupra terenului obținut în temeiul legii prin reconstituire, a cerut SC H. SA să mute stâlpul de electricitate în considerarea caracterului opozabil *erga omnes* şi absolut al dreptului său. Agentul economic a refuzat mutarea, invocând regimul juridic special al obiectivului energetic, amplasat pe un teren ce devine public, dar şi utilitatea publică a obiectivului.
În acest caz, conflictul judiciar va putea fi rezolvat:
a. prin calificarea bunului ca fiind în proprietatea statului, compararea titlurilor părților şi concluzionarea că este permisă restrângerea dreptului de proprietate privată al lui A, pentru motive de utilitate publică;

b. reținerea în favoarea SC H. SA a unui drept de servitute legală asupra terenului lui A, dictat de interese publice, în virtutea căruia poate folosi terenul pentru a avea acces la stâlp, dar și pentru a efectua lucrări de reparații ale acestuia;

c. în considerarea caracterelor dreptului de proprietate a lui A, mutarea stâlpului și obținerea de către acesta de despăgubiri pentru lipsa de folosință.

99. Dreptul de trecere al proprietarului fondului lipsit de acces la calea publică este recunoscut atunci când:

a. situația de fond lipsit de acces la calea publică rezultă din fapta titularului acestui fond, însă numai cu consimțământul proprietarului fondului cu acces la calea publică;

b. situația de fond lipsit de acces la calea publică rezultă dintr-un caz fortuit sau chiar caz de forță majoră;

c. situația de fond lipsit de acces la calea publică rezultă din fapta titularului fondului vecin celui fără acces la calea publică.

100. Clauza de inalienabilitate permisă actelor juridice translative de proprietate reprezintă:

a. modalitatea prin care titularul dreptului de proprietate consimte la limitarea acestui drept;

b. modalitatea prin care titularul acestui drept își extinde prerogativele dreptului său;

c. modalitatea prin care titularul acestui drept tinde la încălcarea ordinii publice și bunelor moravuri.

101. Pentru a produce efecte, o clauză de inalienabilitate trebuie să îndeplinească condiții relative la:

a. constituirea ei pe termen nelimitat;

b. constituirea ei prin convenția părților ori prin testament;

c. constituirea ei trebuie justificată de existența unui interes serios și legitim.

102. Obligația de a nu înstrăina bunul, născută din stipularea unei clauze de inalienabilitate, revine:

a. dobânditorului bunului atunci când se încheie o convenție între părți;

b. beneficiarului testamentului prin voința unilaterală exprimată de testator;

c. titularului dreptului de proprietate al bunului ce a făcut obiectul unor acte juridice translative de proprietate afectate de clauza de inalienabilitate.

103. Utilizarea clauzei de inalienabilitate:

a. permite oprirea transmiterii bunului pe cale de succesiune;

b. nu permite oprirea transmiterii bunului pe cale de succesiune;

c. nu produce vreun efect în materia succesiunii.

104. Oprirea transmiterii succesorale a unui bun cu privire la care părțile au convenit clauza de inalienabilitate înseamnă:

a. că dobânditorul bunului nu este liber ca la decesul său să îl transmită moștenitorilor legali sau testamentari;

b. că dobânditorul este liber ca la decesul său să îl transmită moştenitorilor legali sau testamentari;

c. că dobânditorul este condiționat de efectele specifice ale clauzei să nu dispună în niciun mod asupra bunului său.

105. În cazul unor inconveniente mai mari decât cele normale, în materia raporturilor de vecinătate, instanța de judecată va putea obliga la despăgubiri celui vătămat:

a. din considerente de echitate;

b. din considerente ce țin de abuzul de drept;

c. din considerente ce țin de păstrarea echilibrului între sferele de exercitare ale dreptului de proprietate privată aparținând unor proprietari diferiți.

106. X este proprietar al imobilului (casă şi teren) pe care intenționează să-l demoleze şi să-l extindă pe orizontală, dar şi pe verticală, construcția sa urmând a-şi schimba destinația din casă de locuit în pensiune turistică. Întrucât o parte din aceste lucrări se vor face pe limita de hotar cu vecinii săi Y, Z, Q, fiind posibil să fie afectată chiar structura de rezistență a imobilelor acestor vecini, nu a obținut acordul acestora pentru edificarea lucrărilor.

În acest caz:

a. întrucât dreptul de proprietate privată al lui X este opozabil *erga omnes* şi absolut, acesta este îndreptățit să efectueze la imobilul său orice tip de lucrare, chiar pe limita de hotar, fără a interesa dacă afectează sau nu construcțiile vecine;

b. deşi X are autorizație de construcție pentru toate lucrările de demolare şi extindere, totuşi vecinii Z, Y, Q pot refuza să permită extinderea imobilului lui X în ceea ce priveşte acele lucrări ce nu vizează limita de hotar;

c. dreptul de proprietate al lui X, deşi ocrotit de lege, trebuie exercitat astfel încât să nu aducă atingere drepturilor similare ale vecinilor săi, situație în care X nu poate obține pe cale judecătorească o suplinire a consimțământului vecinilor de efectuare a respectivelor lucrări.

107. Limite juridice ale dreptului de proprietate privată

A.P. a cumpărat în anul 2012 un teren în suprafață de 5.000 mp, limitrof proprietății vecinului său M.G., în suprafață de 2.500 mp, situată chiar la baza muntelui. Pe terenul lui M.G. – teren superior prin amplasarea sa față de cel al lui A.P. – curge un pârâu ce a fost amenajat de către M.G., astfel încât una dintre limitele celor două terenuri este determinată chiar de albia bine delimitată şi întreținută a pârâului. În cursul anului 2013, A.P. a constatat că, urmare a edificării unei lucrări efectuate de vecinul său, a fost deviata şi îngustată albia pârâului, lucrări din cauza cărora, atunci când plouă, albia reamenajată devine neîncăpătoare şi produce inundarea fondului inferior al reclamantului, ce îi pune în pericol integritatea casei sale de vacanță.

A.P. poate solicita, cu temei, prin intermediul instanței de judecată, proprietarului fondului superior:

a. protejarea proprietății sale, chiar dacă lucrarea a fost făcută de un terț, dar cu acordul proprietarului fondului superior;

b. obligarea proprietarului fondului superior de a readuce scurgerea apei pe albia inițială, cu autorizarea proprietarului fondului inferior de a executa lucrarea pe cheltuiala proprietarului fondului superior, în caz de refuz al acestuia;

c. obligarea lui M.G. să execute un baraj care să împiedice deversarea apei pe fondul reclamantului.

108. Y, proprietarul balconului unei clădiri, a fost acționat în judecată de Z, proprietar al fondului învecinat, la care Y are vedere, pe motiv că nu a fost păstrată distanța de cel puțin 2 metri între fondul lui Z și balconul lui Y. Y s-a apărat arătând că balconul său este astfel așezat încât din interiorul lui nu se poate vedea nimic din proprietatea vecinului său, întrucât vederea cade asupra acoperișului vecinului său.

În aceste condiții, va putea solicita cu succes instanței de judecată următoarele:

a. proprietarul balconului să fie obligat să retragă balconul la distanța legală de cel puțin 2 m;

b. proprietarului balconului nu i se poate imputa nerespectarea servituții de vedere, întrucât vederea dă pe acoperiș;

c. poate cere instanței suplinirea consimțământul vecinului Y să amplaseze balconul la o distanță mai mică decât cea prevăzută de lege.

3. Modalitățile juridice ale dreptului de proprietate privată

109. Prerogativele dreptului de proprietate privată se exercită concomitent de mai mulți titulari asupra aceluiași bun:

a. în cazul proprietății comune, ca modalitate a dreptului de proprietate privată;

b. în cazul proprietății rezolubile, ca modalitate a dreptului de proprietate privată;

c. în cazul proprietății anulabile, ca modalitate a dreptului de proprietate privată.

110. Dreptul de proprietate rezolubilă se caracterizează prin aceea că:

a. ia naștere în temeiul unui act translativ de proprietate afectat de o condiție rezolutorie;

b. existența sa în patrimoniul dobândit este nesigură;

c. actul juridic translativ de proprietate prin care a fost dobândit dreptul de proprietate rezolubil a fost lovit de nulitate relativă.

111. Îndeplinirea condiției rezolutorii, în cazul proprietății rezolubile, va avea o serie de efecte ca:

a. desființarea retroactivă a dreptului de proprietate al dobânditorului;

b. dreptul de proprietate al dobânditorului se consolidează, devenind un drept pur și simplu;

c. revenirea bunului în patrimoniul înstrăinătorului.

LUMINA CENTRUL ALUMNI LIBRARY

112. Neîndeplinirea condiției rezolutorii, în cazul proprietății rezolubile, va avea o serie de efecte:

a. consolidarea dreptului dobânditorului;

b. revenirea bunului în patrimoniul înstrăinătorului;

c. stingerea irevocabilă a dreptului înstrăinătorului.

113. Când dreptul de proprietate asupra unui bun a fost dobândit printr-un act translativ de proprietate lovit de nulitate relativă, se poate vorbi despre:

a. proprietatea rezolubilă, ca modalitate a dreptului de proprietate privată;

b. proprietatea comună, ca modalitate a dreptului de proprietate privată;

c. proprietatea anulabilă, ca modalitate a dreptului de proprietate privată.

114. Proprietatea anulabilă este o modalitate a dreptului de proprietate privată ce durează:

a. fie până la consolidarea dreptului de proprietate, prin confirmare expresă sau tacită;

b. până la desființarea actului translativ de proprietate;

c. fie până la îndeplinirea condiției rezolutorii, ca urmare a acțiunii în anulare promovată în justiție.

115. Confirmarea tacită a unui act anulabil echivalează cu:

a. executarea actului anulabil de către cel în drept să invoce nulitatea;

b. neinvocarea nulității în termenul de prescripție extinctivă de către cel în drept să o invoce;

c. verificarea de către cel în drept a conformității conținutului actului cu realitatea.

116. Pentru a fi valabil, actul confirmativ încheiat în cazul confirmării exprese va cuprinde:

a. obiectul, cauza și natura obligației;

b. renunțarea la dreptul de a cere daune-interese de către cel care confirmă actul;

c. intenția de reparare a viciului pe care se întemeiază acea acțiune.

117. Formele proprietății comune în dreptul civil român sunt:

a. indiviziunea;

b. dreptul de proprietate comună pe cote-părți;

c. dreptul de proprietate comună în devălmășie.

118. Proprietatea comună, ca modalitate a dreptului de proprietate:

a. se caracterizează prin aceea că dreptul de proprietate asupra unei mase de bunuri aparține unui singur titular;

b. îmbracă două tipuri de forme: proprietatea rezolubilă și proprietatea anulabilă;

c. presupune exercitarea concomitentă de către mai mulți titulari a atributelor dreptului de proprietate asupra aceluiași bun.

119. Proprietatea comună în devălmășie:

a. este compatibilă numai cu proprietatea privată ce are ca titulari persoane fizice;

b. este compatibilă numai cu proprietatea privată ce aparține oricărui titular – statul, unitățile administrativ-teritoriale, persoane fizice și juridice etc.;

c. se caracterizează prin aceea că bunul aparține tuturor coproprietarilor, iar fiecare are precizată cota-parte din dreptul de proprietate asupra acestui bun.

120. Dreptul de proprietate comună pe cote-părți se caracterizează prin aceea că:

a. bunul aparține concomitent și concurent mai multor titulari;

b. bunul nu este fracționat în materialitatea sa, ci doar sub aspect ideal și abstract;

c. dreptul de proprietate nu este fracționat în cote-părți ideale.

121. Prezumția relativă de coproprietate ia naștere:

a. când stăpânirea în comun a unui bun exercitată de două sau mai multe persoane vizează un bun mobil înscris în cartea funciară;

b. când stăpânirea în comun a unui bun este exercitată de două sau mai multe persoane cu titlu de posesie;

c. când stăpânirea în comun a unui bun este exercitată de două sau mai multe persoane cu titlu de detenție precară.

122. Prezumția de coproprietate:

a. este o prezumție relativă dacă un bun este stăpânit în comun de mai multe persoane;

b. operează dacă bunul comun este stăpânit de către unul dintre coproprietarii lui;

c. este o prezumție absolută dacă bunul este stăpânit în comun de mai multe persoane.

123. În accepțiunea noului Cod civil, sunt considerate acte de conservare a bunului aflat în coproprietate:

a. întreruperea unei prescripții;

b. cesiunea de venituri imobiliare;

c. constituirea de garanții reale.

124. În accepțiunea noului Cod civil, sunt considerate acte de dispoziție asupra bunului aflat în coproprietate:

a. grevarea bunului cu un drept de superficie;

b. denunțarea unui contract de locațiune;

c. îndeplinirea formalității de publicitate pentru înscrierea unui drept ori a unui act juridic.

125. Pot fi încheiate, cu condiția existenței unui acord a coproprietarilor ce dețin majoritatea cotelor-părți din bun:

a. acte de dispoziție asupra acestor bunuri;

b. acte de administrare;

c. acte de conservare.

126. Pot fi încheiate de către o parte dintre coproprietarii unui bun, fără acordul celorlalți coproprietari:

a. acte de dispoziție;

b. acte de conservare;

c. acte de administrare.

127. În cazul bunului aflat în coproprietate forțată:

a. fiecare coproprietar poate exercita acte de folosință asupra bunului comun așa cum dorește, fără a interesa destinația bunului și exercitarea folosinței celorlalți coproprietari;

b. cheltuielile de întreținere și conservare a bunului aparțin doar acelor coproprietari ce folosesc bunul respectiv;

c. folosința trebuie exercitată numai în interesul utilizării fondului căruia i-a fost afectat bunul comun accesoriu.

128. Proprietatea comună pe cote-părți poartă denumirea de:

a. indiviziune;

b. coproprietate;

c. codevălmășie.

129. Diferența esențială între proprietatea comună pe cote-părți obișnuită și cea pe cote-părți forțată constă în aceea că:

a. proprietatea comună pe cote-părți obișnuită poate înceta oricând, la cererea oricăruia dintre proprietari, prin partaj;

b. proprietatea pe cote-părți forțată nu poate înceta prin partaj;

c. niciunul dintre coproprietari nu este titularul exclusiv al unei fracțiuni materiale din bun.

130. Următoarele principii guvernează proprietatea pe cote-părți obișnuită sau temporară:

a. niciunul dintre copărtași nu are dreptul exclusiv asupra unei părți determinate din bun, privind în materialitatea sa;

b. fiecare dintre copărtași are un drept exclusiv numai asupra cotei-părți ideale din drept;

c. asupra bunului poate fi făcut orice act fără a exista acordul unanim al copărtașilor.

131. Fiecare coproprietar are dreptul de a folosi bunul comun cu condiția:

a. să nu schimbe destinația bunului;

b. să nu aducă atingere drepturilor celorlalți proprietari;

c. să plătească despăgubiri celorlalți coproprietari.

132. În cazul în care coproprietarii nu se înțeleg asupra modului de folosire a bunului comun:

a. nu există nicio posibilitate de partajare a folosinței bunului comun;

b. există posibilitatea partajului de folosință pe cale judiciară;

c. există posibilitatea formulării pe cale judiciară a acțiunii în revendicare.

133. Pot fi culese de către coproprietarii unui bun comun următoarele:

a. doar productele acestui bun, proporțional cu cota lor parte din dreptul asupra bunului;

b. doar fructele bunului, indiferent dacă sunt naturale, civile sau industriale, proporțional cu cota lor parte din dreptul asupra bunului;

c. atât fructele, cât și productele.

BCU ȘTEFAN CEL MARE UNIVERSITY LIBRARY

134. În situația în care fructele naturale sau industriale produse de bunul comun au fost însușite de către unul dintre coproprietari:

a. ele intră în masa partajabilă comună indiferent dacă există sau nu în patrimoniul coproprietarului ce le-a însușit;

b. ele intră în masa partajabilă comună indiferent dacă mai pot fi identificate sau nu în patrimoniul coproprietarului ce le-a însușit;

c. ele nu mai pot intra în masa partajabilă comună.

135. Actele prin care se urmărește menținerea bunului în starea sa actuală sunt:

a. acte de administrare;

b. acte de dispoziție;

c. acte de conservare.

136. Actele prin care se urmărește punerea în valoare a bunului sunt:

a. acte de conservare;

b. acte de administrare;

c. acte de dispoziție.

137. Actele prin care bunul comun este înstrăinat sau grevat cu o garanție reală sunt:

a. acte de administrare;

b. acte de dispoziție;

c. acte de conservare.

138. Regula unanimității, aplicabilă pentru încheierea actelor juridice de către coproprietari, se aplică:

a. pentru actele de conservare;

b. pentru actele de administrare;

c. pentru actele de dispoziție.

139. Sancțiunea instituită de legiuitor pentru actele juridice încheiate cu nerespectarea regulii unanimității este:

a. partajarea bunului comun;

b. inopozabilitatea actelor juridice;

c. nulitatea actului juridic.

140. Inopozabilitatea, ca sancțiune pentru încheierea actului de administrare ori dispoziție fără acordul tuturor coproprietarilor, poate fi:

a. invocată de orice persoană interesată;

b. numai de către coproprietarul care nu și-a dat acordul expres sau tacit la încheierea actului;

c. numai de către coproprietarii prezenți la momentul întocmirii actului juridic.

BCU IASI CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

141. Acțiunii în revendicare privitoare la un bun comun îi sunt aplicabile regulile:

a. fiecare coproprietar poate sta singur în justiție, indiferent dacă este reclamant sau pârât;

b. coproprietarul poate sta în justiție doar în calitate de pârât;

c. coproprietarul poate sta în justiție doar în calitate de reclamant.

142. Hotărârea judecătorească pronunțată într-o acțiune în justiție având ca obiect acțiunea în revendicare:

a. va profita tuturor coproprietarilor, dacă este în folosul coproprietății;

b. va fi opozabilă tuturor celorlalți coproprietari, chiar dacă este potrivnică coproprietarului ce a acționat în justiție;

c. nu va fi opozabilă celorlalți coproprietari, dacă este potrivnică coproprietarului ce a acționat în justiție.

143. Bunurile ce pot face obiect al coproprietății forțate sunt:

a. cele care prin natura lor nu pot fi folosite de mai mulți coproprietari;

b. cele care prin destinația lor nu pot fi folosite decât pentru normala folosință a altor bunuri;

c. cele care sunt accesorii pe lângă cele considerate ca principale.

144. Prin încheierea unui contract de administrare a coproprietății de către coproprietari se poate deroga:

a. de la regula suportării sarcinilor de către fiecare coproprietar proporțional cu cota sa parte;

b. de la acordul de împărțire a beneficiilor coproprietății;

c. de la regulile privind folosirea acțiunilor în justiție, în materie de coproprietate.

145. Modul specific de încetare a coproprietății comune pe cote-părți obișnuite este:

a. înstrăinarea bunului către un terț, realizată de către toți coproprietarii împreună;

b. dobândirea de către un coproprietar a cotelor celorlalți coproprietari pe calea vânzării-cumpărării, în cazul în care acesta devine proprietar exclusiv;

c. partajul.

146. Întocmai ca și vechiul Cod civil, noul Cod civil:

a. recunoaște partajului efect retroactiv;

b. nu recunoaște partajului efect retroactiv;

c. recunoaște că partajul este operațiunea juridică prin care se pune capăt coproprietății prin împărțirea în natură și/sau prin echivalent a bunului, având ca efect înlocuirea cotelor-părți ideale cu drepturi exclusive ale fiecăruia dintre coproprietari asupra unor bunuri determinare în materialitatea lor.

147. Încetarea coproprietății prin partaj poate fi solicitată:

a. oricând, indiferent de durata coproprietății asupra bunurilor supuse partajării;

b. de către oricare dintre coproprietari sau de creditorii acestora;

c. oricând, chiar dacă există o convenție a coproprietarilor de suspendare a partajului.

BUCUREȘTI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

148. Atunci când vizează bunuri comune imobile, convențiile de suspendare a partajului, ca acte juridice consensuale, trebuie:

a. să fie încheiate în formă autentică *ad validitatem*;

b. să fie încheiate în forma înscrisului sub semnătură privată *ad probationem*;

c. să fie notate în cartea funciară pentru opozabilitate față de terți.

149. Partajul convențional presupune obligatoriu:

a. acordul tuturor copărtașilor printr-o convenție de împărțeală;

b. autorizarea instanței de tutelă/ocrotitorului legal, atunci când participă un coproprietar lipsit de capacitate de exercițiu sau cu capacitate restrânsă;

c. să vizeze absolut toate bunurile ce fac obiectul coproprietății.

150. Încetarea coproprietății prin partaj, atunci când bunul este indivizibil sau nu este comod partajabil în natură, presupune următoarele modalități de împărțire a bunurilor comune:

a. atribuirea întregului bun în favoarea unuia ori a mai multor coproprietari, în schimbul unei sulte;

b. vânzarea bunului și distribuirea prețului către coproprietari proporțional cu cota-parte a fiecăruia;

c. înstrăinarea bunului de către un terț, realizată de către toți coproprietarii împreună.

151. Efectele partajului în lumina noului Cod civil sunt:

a. efectul translativ de proprietate;

b. coproprietarii își datorează reciproc obligație de garanție pentru evicțiune și vicii ascunse;

c. efectul declarativ de drepturi.

152. Efectul translativ de proprietate al partajului în privința imobilelor se produce:

a. în cazul hotărârii judecătorești, la data la care ea rămâne definitivă;

b. în cazul în care partajul s-a făcut voluntar, la data stabilită în actul de partaj;

c. la data introducerii cererii de chemare în judecată, atunci când coproprietarii nu se înțeleg asupra împărțirii bunului.

153. Spre deosebire de proprietatea comună pe cote-părți, la proprietatea comună în devălmășie:

a. nu sunt determinate cotele-părți abstracte din drept pentru fiecare proprietar;

b. nu există posibilitatea fiecărui coproprietar de a dispune de partea care i se cuvine;

c. actul final de încetare este partajul.

154. Întocmai ca proprietatea comună în devălmășie, proprietatea comună pe cote-părți:

a. poate avea ca izvor alegerea de către soți a regimului matrimonial al comunității de bunuri;

b. poate exista independent de anumite calități juridice ale coproprietății;

c. este o modalitate a dreptului de proprietate ce implică prezența a cel puțin doi titulari asupra aceluiași bun sau mase de bunuri.

155. Proprietatea comună pe cote-părți forțată poate avea ca obiect:
a. o universalitate de bunuri;
b. doar bunuri privite în mod individual;
c. atât o universalitate, cât și bunuri privite individual.

156. Sunt susceptibile de a face obiect al coproprietății forțate:
a. părțile comune ale unor imobile;
b. bunurile care constituie amintiri de familie;
c. masa bunurilor de împărțit, ca urmare a decesului unei persoane.

157. Nu sunt susceptibile de a face obiect al coproprietății forțate:
a. bunurile comune afectate utilizării a două sau mai multor fonduri (de exemplu, centrala termică ce deservește mai multe clădiri sau un drum comun într-un cartier de locuințe);
b. despărțiturile comune;
c. părțile comune ale unor imobile.

158. Între proprietatea comună pe cote-părți și cea comună în devălmășie există următoarele asemănări:
a. ambele forme ale dreptului de proprietate comună pot avea ca izvor atât legea, cât și convenția;
b. ambele forme de proprietate comună încetează prin partaj;
c. în ambele forme de proprietate comună, fiecare proprietar va putea dispune liber de cota-parte din dreptul de proprietate.

159. Proprietatea comună pe cote-părți și cea comună în devălmășie se diferențiază prin:
a. succesiunea și uzucapiunea, ca izvoare de dobândire a proprietății comune pe cote-părți, nu sunt aplicabile în cazul proprietății comune în devălmășie;
b. maniera de aplicare a regulilor unanimității și cea a majorității;
c. existența concomitentă a mai multor titulari ai dreptului de proprietate asupra aceluiași bun sau mase de bunuri, nefracționate în materialitatea lor.

160. Caracteristic pentru proprietatea periodică, ca tip de coproprietate forțată, este:
a. prezența mai multor titulari care exercită succesiv și repetitiv atributul folosinței asupra unui bun mobil sau imobil, fără ca bunul să fie fracționat în materialitatea sa;
b. se naște numai în temeiul unui act juridic, iar titularul poate încheia acte juridice pentru intervalul de timp ce îi revine;
c. exercitarea de către copărtași a atributului dreptului de proprietate concomitent și împreună asupra bunului.

161. În cazul proprietății periodice, titularul acestui drept de proprietate:
a. are exercițiul exclusiv al folosinței bunului cu excluderea celorlalți coproprietari, însă numai în intervalul de timp determinat ce îi revine;

b. are, împreună cu ceilalți coproprietari, dreptul de a folosi bunul comun în acelaşi timp;

c. are folosința exclusivă, dar celelalte atribute ale dreptului de proprietate aparțin, concomitent şi împreună, celorlalți coproprietari.

162. În cazul coproprietății periodice, coproprietarii au următoarele obligații:

a. nu pot încheia acte de administrare referitoare la bun;

b. nu pot încheia acte de dispoziție juridică;

c. nu pot încheia acte de dispoziție materială, chiar dacă au acordul tuturor proprietarilor.

163. Proprietatea comună în devălmăşie se caracterizează prin aceea că:

a. titularii săi nu au determinată cota ideală din proprietate;

b. dreptul de proprietate aparține concomitent mai multor titulari;

c. bunul asupra căruia poartă dreptul de proprietate este fracționat în materialitatea sa.

164. În funcție de izvorul său, proprietatea comună codevălmaşă este:

a. legală;

b. convențională;

c. judiciară.

165. Fac obiectul proprietății comune devălmaşe:

a. bunurile dobândite de oricare dintre soți în timpul căsătoriei în comunitatea legală;

b. bunurile pe care soții înțeleg să le includă în comunitatea convențională;

c. bunurile dobândite de soți împreună în regimul matrimonial al separației de bunuri.

166. Prin încheierea unei convenții patrimoniale, viitorii soți pot alege următoarele regimuri matrimoniale:

a. comunitatea convențională sau legală;

b. separația de bunuri;

c. proprietatea periodică.

167. Viitorii soți vor fi supuşi regimului comunității legale de bunuri:

a. atunci când nu au încheiat o convenție matrimonială prin care să aleagă unul dintre regimurile matrimoniale permise de lege;

b. atunci când au încheiat o convenție matrimonială şi au ales regimul comunității convenționale;

c. atunci când au încheiat o convenție matrimonială şi au ales regimul separației de bunuri.

168. Calitatea de bun comun a celui dobândit în timpul regimului comunității legale de oricare dintre soți:

a. trebuie dovedită atunci când este vorba despre bunuri imobile;

b. nu trebuie dovedită, ea fiind prezumată atât pentru bunurile mobile, cât şi imobile;

c. trebuie dovedită atunci când este vorba despre bunuri mobile pentru care viitorii soți au încheiat un inventar al acestora înainte de încheierea căsătoriei.

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

169. Sunt bunuri proprii ale fiecărui soț și, prin urmare, nu fac parte din comunitatea de bunuri:

a. indemnizația de asigurare și despăgubire pentru orice prejudiciu material sau moral adus unuia dintre soți;

b. drepturile patrimoniale de proprietate intelectuală asupra creațiilor sale;

c. sumele de bani cuvenite cu titlu de pensie în cadrul asigurărilor sociale, în cazul în care creanța privind încasarea lor devine scadentă în timpul comunității.

170. Sunt bunuri comune ale soților, indiferent de data dobândirii lor, următoarele:

a. veniturile cuvenite în temeiul unui drept de proprietate intelectuală, însă numai în cazul în care data privind încasarea lor devine scadentă în timpul comunității de bunuri;

b. bunurile de uz personal;

c. bunurile dobândite cu titlu de premiu sau recompensă.

171. Un soț poate încheia cu celălalt, pentru ca acesta să îl reprezinte pentru exercitarea drepturilor pe care le are:

a. un mandat convențional;

b. un mandat judiciar;

c. o convenție matrimonială.

172. Mandatul judiciar presupune că:

a. el poate fi dat de instanța de tutelă unuia dintre soți la cererea acestuia;

b. el poate fi dat dacă unul dintre soți este în imposibilitate de a-și manifesta voința;

c. el poate fi dat de oricine, fiind indiferent faptul că unul dintre soți nu-și poate manifesta voința.

173. În temeiul principiului independenței patrimoniale aplicabil între soți:

a. fiecare soț va putea încheia orice acte juridice cu celălalt soț sau cu terțe persoane;

b. fiecare soț va putea să facă singur, fără consimțământul celuilalt, depozite bancare și orice alte operațiuni în legătură cu acestea;

c. fiecare soț va putea, fără consimțământul celuilalt soț, să dispună de drepturile sale asupra locuinței familiei lor.

174. Dreptul de informare pe care-l are un soț presupune:

a. că fiecare soț poate să îi ceară celuilalt să îl informeze cu privire la bunurile, veniturile și datoriile sale;

b. ca acesta să aibă dreptul de a folosi bunurile comune fără consimțământul celuilalt;

c. ca acesta să aibă dreptul de a înstrăina cu titlu gratuit bunuri imobile, fără consimțământul celuilalt soț.

175. Cu titlu de regulă, fiecare soț poate încheia singur:

a. acte de conservare a bunurilor comune;

b. acte de dispoziție cu privire la bunurile comune;

c. acte de administrare a bunurilor comune.

176. Proprietatea comună în codevălmăşie încetează:
a. odată cu desfacerea căsătoriei;
b. odată cu încetarea căsătoriei;
c. prin acordul soților, atunci când s-au separat în fapt.

177. Este permisă încetarea proprietății comune codevălmaşe prin partajarea bunurilor comune în timpul căsătoriei doar sub rezerva:
a. existenței unor motive temeinice;
b. pronunțării unei hotărâri judecătoreşti;
c. existenței unei căsătorii ce a durat cel puțin 20 de ani.

178. Accesul proprietarilor apartamentelor situate într-un bloc de locuințe la imobilele proprii este serios afectat ca urmare a amenajării la parterul respectivului bloc, pe casa scării, a unui spațiu cu destinație de agenție de transport persoane de către unul dintre coproprietari – societate comercială.
În acest caz:
a. în virtutea caracterelor juridice ale dreptului său de proprietate asupra apartamentului deținut, societatea va putea să-şi amenajeze cum doreşte cota-parte din spațiul de folosință comună, atâta vreme cât mai există o altă cale de acces în imobil;
b. în lipsa consimțământului exprimat de coproprietari ca societatea să amenajeze o parte din casa scării ca sediu de firmă, aceştia pot cere desființarea lucrărilor efectuate ce au schimbat destinația spațiului comun în exclusiv;
c. conflictul născut se poate stinge prin cumpărarea întregului imobil de către societate, situație în care regimul juridic nu va mai fi specific coproprietății comune.

179. A şi B au recunoscut lui X şi Y dreptul de uzufruct asupra apartamentului celor dintâi pe durata vieții soților X şi Y. Urmare a neînțelegerilor dintre soții X şi Y, la acest imobil s-au spart câteva geamuri, iar uşa de la intrare a fost deteriorată. În plus, la scurtă vreme după incident, soțul B a decedat.
În acest caz:
a. A şi B vor putea solicita cu succes instanței de judecată stingerea dreptului de uzufruct pentru abuz de folosință sau pentru decesul uzufructuarului B;
b. nudul proprietar va putea greva cu ipotecă apartamentul asupra căruia a constituit dreptul de uzufruct, cu condiția respectării dreptului uzufructuarului de a folosi apartamentul;
c. reparațiile necesare apartamentului, ivite ca urmare a altercațiilor lui A şi B, incumbă nudului proprietar, întrucât nu s-a întocmit un inventor care să constate starea apartamentului la momentul naşterii uzufructului.

180. X a amenajat în curtea imobilului (bloc de locuințe), în care deține un apartament cu titlu de proprietar, o terasă, amenajare pentru care ceilalți coproprietari nu şi-au dat acordul. X a permis însă vecinilor săi, în schimbul amenajării făcute, să se retragă pe terasă ori de câte ori aceştia doresc, pentru odihnă şi relaxare.
În acest caz:
a. întrucât terasa blochează parțial accesul la casa scării şi total la podul comun al imobilului şi deoarece coproprietarii nu şi-au dat acordul la edificarea acesteia, cei din urmă pot cere cu succes desființarea terasei;

b. întrucât X este cel care a suportat cheltuielile de amenajare şi în virtutea calităţii sale de coproprietar al apartamentului aflat în imobilul unde s-a edificat terasa cu destinaţia de restaurant, el va putea solicita cu succes instanţei de judecată recunoaşterea unui drept de proprietate asupra terasei;

c. deşi în privinţa curţii imobilului operează regimul unui imobil aflat în coproprietate forţată, totuşi terasa a fost edificată pe cheltuiala şi cu munca lui X, situaţie în care, urmare a amenajării terasei, acest regim juridic încetează.

181. A.B., în calitate de coproprietar al imobilului compus din casă şi teren în suprafaţă de 145 mp, l-a închiriat lui C.D., pe o perioadă de 5 ani, cel din urmă obligându-se la efectuarea reparaţiilor majore ce se impuneau, pe cheltuiala proprie.

A.B., în calitate de coproprietar al imobilului, a considerat că închiriind imobilul face un act de conservare a sa întrucât acesta avea nevoie de reparaţii importante sau chiar de administrare a imobilului, motiv pentru care nu a cerut acordul celorlalţi coproprietari pentru închiriere, chiria încasată revenindu-i în totalitate.

Indicaţi ce fel de act de folosire a bunului comun este închirierea imobilului şi, în funcţie de calificarea dată, precizaţi care este regimul juridic corect aplicabil raporturilor părţilor.

a. având în vedere că imobilul avea nevoie de reparaţii majore cu scopul de a se evita pierderea materială a bunului, încheierea contractului de închiriere este un act de conservare necesar pentru evitarea pierderii materiale a bunului, iar un astfel de act poate fi făcut de oricare dintre coproprietari;

b. se poate vorbi despre un act de administrare a imobilului întrucât a fost încheiat un contract de închiriere, fiind însă necesar a se aplica regula acordului coproprietarilor ce deţin majoritatea cotelor-părţi, instituită de dispoziţiile art. 641 alin. (1) C. civ.

c. se poate vorbi despre un act de dispoziţie asupra imobilului, avându-se în vedere durata contractului de închiriere de 5 ani, situaţie în care este necesar acordul tuturor coproprietarilor, fiind deci aplicabilă regula unanimităţii instituită de dispoziţiile art. 641 alin. (4) C. civ.

4. Acţiunea în revendicare

182. Acţiunea în revendicare este mijlocul juridic folosit de proprietar:

a. doar împotriva posesorului neproprietar;

b. doar împotriva detentorului precar;

c. împotriva posesorului neproprietar, precum şi împotriva oricărei alte persoane ce deţine bunul fără drept.

183. Caracterul real al acţiunii în revendicare presupune:

a. că se pune în discuţie însuşi dreptul de proprietate;

b. că există posibilitatea de a fi introdusă împotriva oricărei persoane ce a încălcat dreptul de proprietate şi e legată în mod direct de bunul a cărui proprietate se reclamă;

c. că dreptul proprietarului de a cere restituirea bunului său de la cel care îl deţine fără temei nu se stinge.

184. Acțiunea în revendicare are anumite caractere juridice:

a. este o acțiune în constatare a dreptului de proprietate;

b. este o acțiune în principiu imprescriptibilă;

c. este o acțiune petitorie.

185. Acțiunea în revendicare:

a. tinde doar la păstrarea sau redobândirea posesiei materiale;

b. tinde atât la stabilirea existenței dreptului de proprietate, cât și la redobândirea posesiei;

c. este o acțiune posesorie prescriptibilă extinctiv.

186. Regimul acțiunii în revendicare:

a. este comun atât revendicării bunurilor proprietate privată, cât și bunurilor proprietate publică;

b. este diferit pentru revendicarea bunurilor proprietate publică;

c. este diferit pentru apărarea unui drept real, dezmembrământ al dreptului de proprietate.

187. Excepțiile de la caracterul imprescriptibil al acțiunii în revendicare vizează:

a. formularea acțiunii în revendicare în termen de 3 ani, pentru situația imobilului adjudecat în urma executării silite imobiliare prin licitație publică;

b. formularea acțiunii în revendicare în termen de un an, pentru situația terenului smuls de o apă curgătoare și alipit la un teren riveran;

c. formularea acțiunii în revendicare pentru situația imobilului aflat în stăpânirea unui detentor precar.

188. În cazul acțiunii în revendicare imobiliară, sarcina probei dreptului de proprietate aparține:

a. pârâtului posesor, pentru că stăpânește bunul;

b. proprietarului neposesor, pentru că el este cel ce face o propunere în fața instanței;

c. instanța de judecată, pentru că a fost învestită cu respectiva acțiune.

189. În cazul imobilelor înscrise în cartea funciară, dovada dreptului de proprietate în acțiunea în revendicare se face cu:

a. acte care să ateste dreptul de proprietate al titularului acestuia;

b. titlul din care să reiasă dobândirea proprietății imobiliare în virtutea unui fapt juridic: contract, succesiune, testament etc.;

c. extrasul de carte funciară.

190. Pârâtul din acțiunea în revendicare va fi obligat către reclamant la plata de despăgubiri:

a. atunci când a înstrăinat bunul;

b. atunci când bunul a pierit din cauză de forță majoră sau caz fortuit;

c. atunci când bunul a pierit din culpa sa.

191. Urmare a admiterii acțiunii în revendicare, posesorul de rea-credință va fi obligat către proprietar:

a. să restituie fructele civile ori industriale produse de bun;

b. să restituie doar fructele naturale pe care le-a cules de la bun;

c. să restituie atât fructele culese, cât şi pe cele pe care, din neglijența sa, a omis să le culeagă, produse de bun până la momentul înapoierii efective a bunului.

192. Proprietarul bunului este obligat să restituie pârâtului posesor:

a. cheltuielile necesare făcute asupra bunului de către pârât, fără a fi necesară solicitarea pârâtului;

b. cheltuielile utile, fără a interesa măsura în care au sporit valoarea bunului şi fără a fi necesară solicitarea pârâtului;

c. cheltuielile necesare pentru producerea şi culegerea fructelor sau a productelor, la cererea pârâtului.

193. Posesorul are dreptul să ridice bunurile în care s-au concretizat cheltuielile sale voluptuare, cu condiția:

a. să fie provocată deteriorarea bunului supus restituirii;

b. să nu fie provocată deteriorarea bunului supus restituirii;

c. să nu fie provocată dispariția bunului supus restituirii.

194. În situația în care proprietarul reclamant furnizează pârâtului posesor o garanție îndestulătoare:

a. pârâtul posesor nu are un drept de retenție asupra produselor bunului revendicat până la restituirea cheltuielilor făcute de acesta;

b. are un drept de retenție asupra produselor bunului revendicat până la restituirea cheltuielilor făcute de acesta;

c. are un drept de proprietate asupra produselor bunului revendicat până la restituirea cheltuielilor făcute de acesta.

195. Posesorul pârât poate să exercite un drept de retenție asupra bunului în cazurile:

a. bunul în legătură cu care au fost efectuate cheltuielile necesare ori utile este un bun frugifer;

b. produsele asupra cărora s-ar exercita o retenție sunt bunuri perisabile;

c. când intrarea în stăpânirea materială a bunului s-a făcut prin violență sau fraudă.

196. De la caracterul imprescriptibil extinctiv al acțiunii în revendicare a dreptului de proprietate publică, există următoarele excepții:

a. situația ce vizează bunul imobil dobândit prin adjudecare în cadrul unei proceduri de executare silită imobiliară, când termenul de prescripție este de 3 ani;

b. situația terenului desprins prin avulsiune, când termenul de prescripție este de un an;

c. situațiile prevăzute de lege.

BUJAS CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

197. Titularii drepturilor reale corespunzătoare dreptului de proprietate publică au posibilitatea de a-şi apăra aceste drepturi:

a. fără a fi necesar să-l informeze pe proprietar despre tulburările aduse dreptului de proprietate publică;

b. fără a fi necesar să-l introducă în proces pe titularul dreptului de proprietate publică;

c. fiind necesar să îl informeze pe titular despre orice tulburare produsă şi să îl introducă pe acesta în proces conform dispozițiilor Codului de procedură civilă.

198. Reclamantul proprietar al terenului intravilan de 2.530 mp a solicitat de la pârâtul Y restituirea acestui teren, motivând că îl deține ca urmare a emiterii sale în procedura Legii nr. 18/1991. Pârâtul s-a apărat arătând că pe amplasamentul invocat de reclamant el deține suprafața de 2.410 mp, titlul său fiind emis tot în procedura Legii nr. 18/1991. Din expertiza efectuata a reieşit că amplasamentul revendicat de reclamant nu a făcut obiectul măsurătorilor ce au stat la baza emiterii titlului acestuia de proprietate, el fiind avut în vedere la reconstituirea dreptului de proprietate către pârât.

În acest caz, instanța de judecată:

a. va admite acțiunea în revendicare întrucât reclamantul a făcut dovada dreptului său de proprietate, iar titlul său este emis mai devreme cu 2 luni decât titlul de proprietate emis în favoarea pârâtului;

b. nu se va putea soluționa litigiul pentru că ambele părți au titlu de proprietate obținut în temeiul aceleiaşi legi – Legea nr. 18/1991 –, fiind necesară o altă acțiune prin care să se anuleze cele 2 titluri de proprietate şi abia după aceea să se introducă acțiunea în revendicare;

c. va analiza drepturile părților şi va respinge acțiunea în revendicare, având astfel câştig de cauză pârâtul, întrucât reclamantul nu a făcut dovada dreptului său de proprietate, atâta vreme cât, potrivit concluziilor expertizei, amplasamentul revendicat nu a făcut obiectul măsurătorilor ce au stat la baza emiterii titlului de proprietate.

199. A.P. şi A.N., în calitate de succesori ai numiților R.S. şi R.C., au solicitat pârâților C.D. şi C.P. restituirea în deplină proprietate şi posesie a imobilului casă şi teren în suprafață de 1.500 mp, posedat de pârâți în prezent. Pârâții refuză predarea imobilului pe motiv că în urmă cu 10 ani au încheiat cu autorii reclamanților, numiții R.S. şi R.C., un antecontract de vânzare-cumpărare a acestui imobil, pe care îl stăpânesc de atunci, prețul stabilit pentru imobil fiind achitat încă de la acel moment.

Precizați care dintre soluțiile indicate mai jos, pronunțate de instanța de judecată, este cea corectă:

a. se impune admiterea acțiunii în revendicare pentru că pârâții nu au titlu de proprietate, ei neîndeplinindu-şi obligația pe care şi-au asumat-o, aceea de a cumpăra.

b. se impune respingerea acțiunii în revendicare pentru că pârâții au un titlu, respectiv o promisiune bilaterală de vânzare-cumpărare încheiată cu autorii reclamanților, proprietari la acel moment al bunului vândut, iar clauzele anticipatorii s-au exercitat, imobilul a fost predat, iar prețul plătit;

c. se impune respingerea acțiunii în revendicare pentru că antecontractul de vânzare-cumpărare nu le conferă vreun drept pârâților.

200. În cursul acțiunii în revendicare, promovată de reclamantul X, a unui imobil compus din construcție și teren aferent, pârâtul a invocat ca și titlu justificativ pentru posesia exercitată asupra bunului un antecontract de vânzare-cumpărare încheiat cu un terț, ce avea calitatea de coproprietar al bunului revendicat, alături de reclamant. Ulterior încheierii acestui antecontract, prin hotărâre judecătorească s-a dispus partajarea bunului și atribuirea acestuia către reclamant.

Soluții posibile:

a. acțiunea în revendicare este de admis întrucât titlul reclamantul este preferabil, antecontractul de vânzare-cumpărare fiind doar un acord de voință, o promisiune bilaterală de vânzare-cumpărare, antecontractul neavând efect translativ de proprietate;

b. acțiunea este de respins întrucât, pe de o parte, antecontractul a fost încheiat anterior hotărârii de partaj, iar, pe de altă parte, el are valoare de titlu ce justifică posesia sa legală asupra bunului în continuare;

c. acțiunea este de respins întrucât hotărârea de partaj nu are efect constitutiv de drepturi, iar antecontractul de vânzare-cumpărare ce a născut în sarcina terțului coproprietar al imobilului obligația de a vinde imobilul este preferabil hotărârii de partaj.

201. Reclamanții A.X., C.T. și G.P., coproprietari ai imobilului teren și construcție, i-au chemat în judecată pe G.S. și N.T., invocând motive de nulitate absolută existente la momentul la care le-au înstrăinat imobilul, respectiv anul 2010, solicitând restituirea imobilului vândut. Pârâții s-au apărat arătând că în anul 2012 au înstrăinat imobilul numiților S.A. și S.B., astfel că acesta nu se mai găsește în posesia lor.

Soluția legală ce poate fi pronunțată de instanță este următoarea:

a. presupunând că sunt dovedite motivele de nulitate absolută a înstrăinării bunurilor către pârâți, acțiunea în revendicare este de admis, pârâții neavând titlul asupra imobilului;

b. nu poate fi primită acțiunea în revendicare împotriva pârâților ce au înstrăinat imobilul unor terți nechemați în judecată;

c. nu poate fi primită acțiunea în revendicare, chiar dacă dobânditorii imobilului au intervenit în cauză în nume propriu, solicitând să se constate ca au dobândit imobilul cu bună-credință.

202. Reclamanta SNG SA Ploiești a chemat în judecată Statul Român și A.D.S. pentru stabilirea unui drept de trecere asupra unei suprafețe de teren de 1.914 mp din extravilanul municipiului U., în scopul utilizării unui obiectiv de investiții, respectiv stația de uscare „A", aflată în administrarea pârâtei. Pârâta ADS a solicitat, în schimbul folosinței terenului, plata de despăgubiri băneşti. Dintre soluțiile propuse, precizați care sunt cele în acord cu dispozițiile legale în materia limitei legale, privind dreptul de trecere pentru utilități:

a. instanța a admis în parte acțiunea, în sensul că a stabilit în favoarea reclamantei un drept de trecere cu titlu gratuit pe terenul de 1.914 mp, pe durata de existență a obiectivului stație de uscare „A", respingând însă obligarea la plata despăgubirilor băneşti;

b. instanța a respins acțiunea, reținând că dreptul de proprietate publică este un drept absolut și nu poate fi limitat prin recunoașterea unui drept de trecere;

c. instanța a admis acțiunea în totalitate, a recunoscut dreptul de trecere pentru utilități și a obligat la plata despăgubirilor pe toată durata de existență a obiectivului stație de uscare „A";

203. A.G. şi A.M. locuiesc într-un imobil în calitate de coindivizari. În calitatea sa de proprietar al fondului dominant, lui A.G. i s-a permis de către A.M. accesul la stradă, prin podul casei aflată în indiviziune, fiind creată deci o servitute de trecere în favoarea celui dintâi. Urmare a partajării imobilului, a devenit posibilă separarea imobilului şi crearea unei intrări separate în acesta, context în care A.M. nu i-a mai permis lui A.G. ieşirea la stradă prin traversarea podului.

În aceste condiții:

a. nu își mai găsește justificare dreptul de trecere recunoscut proprietarului fondului dominant pentru că imobilul a fost partajat, iar scopul servituții a fost acela de a asigura trecerea;

b. nu e justificată întreruperea dreptului de trecere a proprietarului fondului dominant pentru că acesta are un drept şi un interes legitim;

c. proprietarul fondului dominant poate cere despăgubiri pentru întreruperea dreptului de servitute întrucât dreptul de trecere este imprescriptibil.

204. Între SC M.A., în calitate de utilizator, şi SC TBIL SA, în calitate de societate finanțatoare, au fost încheiate contracte de leasing financiar, reziliate unilateral de finanțator în considerarea neplății ratelor, precum şi a pactelor comisorii de gradul IV. După rezilierea contractelor, reclamantul SC EL. SA a achitat 10 rate restante către finanțator. SC EL. SA a chemat în judecata pe SC TBIL SA, solicitând instanței să suplinească acordul societății pârâte, în calitate de creditor, pentru substituirea sa în locul societății utilizatoare inițială (numita SC M.A.), care se afla in imposibilitate de a îndeplini obligațiile de plată asumate față de finanțator.

Instanța de judecată, în materia aplicabilă speței:

a. va respinge acțiunea, întrucât intenția de a nova nu este clar exprimată;

b. va admite acțiunea şi va pronunța o hotărâre care să țină loc de consimțământ al societății creditoare finanțatoare pentru ca debitoarea acesteia să fie înlocuită cu un alt debitor, pe motiv că cel din urmă a achitat cele 10 rate după rezilierea unilaterală a contractului pentru neplată;

c. va respinge acțiunea pe motiv că nu există consimțământul debitorului inițial.

205. E. a edificat pe un teren preluat de stat de la foştii proprietari, vecinii săi, numiții A.C. şi A.D., o construcție, fără a avea autorizație de construcție. Acest teren a fost ulterior restituit proprietarilor.

În această situație, într-un eventual litigiu:

a. instanța va aprecia că în cauză este vorba despre buna-credință a lui E., pe considerente potrivit cu care, deşi nu a avut acordul proprietarilor acestui imobil, totuşi a avut acceptul Primăriei, el plătind regulat taxele şi impozitele către stat;

b. instanța va aprecia ca este vorba despre reaua-credință a reclamantului E. pentru că acesta a edificat fără a avea titlu de proprietate;

c. instanța va aprecia că este vorba despre bună-credință, întrucât E. avea reprezentarea la momentul edificării construcției că statul a preluat bunul fără a avea titlu valabil.

206. În cursul acțiunii în revendicare, promovată de reclamantul X, a unui imobil compus din construcție și teren aferent, pârâtul a invocat ca și titlu justificativ pentru posesia exercitată asupra bunului un antecontract de vânzare-cumpărare încheiat cu un terț, ce avea calitatea de coproprietar al bunului revendicat, alături de reclamant. Ulterior încheierii acestui antecontract, prin hotărâre judecătorească s-a dispus partajarea bunului și atribuirea acestuia către reclamant.

Soluții posibile:

a. acțiunea în revendicare este de admis întrucât titlul reclamantul este preferabil, antecontractul de vânzare-cumpărare fiind doar un acord de voință, o promisiune bilaterală de vânzare-cumpărare, antecontractul neavând efect translativ de proprietate;

b. acțiunea este de respins, întrucât, pe de o parte, antecontractul a fost încheiat anterior hotărârii de partaj, iar, pe de altă parte, el are valoare de titlu ce justifică posesia sa legală asupra bunului, în continuare;

c. acțiunea este de respins, întrucât hotărârea de partaj nu are efect constitutiv de drepturi, iar antecontractul de vânzare-cumpărare, ce a născut în sarcina terțului coproprietar al imobilului obligația de a vinde imobilul, este preferabil hotărârii de partaj.

5. Dezmembrămintele dreptului de proprietate privată

207. Dezmembrămintele dreptului de proprietate sunt compatibile:

a. exclusiv cu dreptul de proprietate privată, oricare ar fi titularul acestuia;

b. atât dreptului de proprietate privată, cât și celui de proprietate publică;

c. exclusiv cu dreptul de proprietate publică.

208. În mod esențial, dreptul de superficie, ca dezmembrământ al dreptului de proprietate publică, presupune:

a. un singur drept, respectiv al superficiarului, de a avea sau edifica o construcție, plantație, pe terenul aparținând altuia și asupra căruia dobândește folosința;

b. un singur drept, respectiv cel al proprietății titularului terenului pe care se edifică construcția sau plantația;

c. suprapunerea a două drepturi: dreptul de proprietate asupra terenului ce aparține unui titular și dreptul dobândit de o altă persoană de a avea, edifica o construcție, plantație pe acest teren, asupra căruia dobândește folosința.

209. Sunt susceptibile de naștere dreptului de superficie, ca dezmembrământ al dreptului de proprietate:

a. terenurile și construcțiile;

b. plantațiile și lucrările cu caracter durabil pe terenuri ori în subsolul acestora;

c. bunurile mobile existente pe terenuri, în construcții sau plantații.

210. Caracterele dreptului de superficie sunt:

a. drept real imobiliar, perpetuu și imprescriptibil;

b. drept real imobiliar, temporar și prescriptibil;

c. drept real imobiliar, temporar și imprescriptibil.

211. Dreptul de superficie se poate constitui pe o durată de:
a. cel mult 99 ani, cu posibilitatea reînnoirii;
b. cel puțin 99 ani;
c. nelimitată.

212. Actul juridic în temeiul căruia poate fi dobândit dreptul de superficie poate fi:
a. convenția încheiată în formă autentică;
b. testamentul, atunci când testatorul instituie un legat în favoarea unui moștenitor ce va avea ca obiect dreptul de superficie;
c. convenția, fără a fi necesară însă forma autentică.

213. Înscrierea în cartea funciară a dreptului de superficie, în situația realizării unei construcții pe terenul altuia, se va face:
a. în favoarea constructorului, fără a avea nevoie de acordul proprietarului terenului;
b. în favoarea constructorului, numai cu condiția renunțării proprietarului terenului la dreptul de a invoca accesiunea;
c. în favoarea unui terț, pe baza cedării dreptului proprietarului terenului de a invoca accesiunea.

214. Părțile nu pot conveni să exercite dreptul de superficie asupra:
a. întregului teren ori asupra subsolului acestuia;
b. întregului teren, cât și asupra subsolului acestuia;
c. asupra suprafeței necesare exploatării construcției.

215. Dreptul de superficie dobândit de soțul neproprietar al terenului, urmare a edificării unei construcții de către soți pe terenul proprietatea exclusivă a unuia, este:
a. dobândit în temeiul legii;
b. dobândit prin act juridic, respectiv actul de căsătorie;
c. dobândit prin uzucapiune.

216. Expirarea termenului pentru care a fost construită superficia reprezintă:
a. o cauză de stingere a dreptului de superficie;
b. o cauză de reînnoire a superficiei constituite;
c. o cauză de consolidare a dreptului de superficie.

217. Încetarea dreptului de superficie din cauza consolidării presupune:
a. întrunirea condiției privind pieirea construcției;
b. întrunirea calităților de superficiar și de nud proprietar de aceeași persoană;
c. reconstruirea imobilului ce se găsea pe terenul asupra căruia a fost dobândit dreptul.

218. În cazul în care dreptul de superficie s-a constituit cu titlu oneros, titularul dreptului de superficie:
a. poate conveni cu nudul proprietar asupra modului în care va executa prestația datorată acestuia;

BCU ASE CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

b. nu poate conveni cu nudul proprietar asupra existenței prestației, aceasta constând, obligatoriu, în plata unei chirii;

c. poate dispune liber de dreptul său.

219. Prestația datorată de către superficiar nudului proprietar nu poate consta:

a. într-o sumă de bani sau în procurarea unor bunuri;

b. o chirie stabilită în raport de natura terenului, destinația construcției, plantației sau zona în care se află terenul;

c. nu poate fi determinată de către instanța de judecată atunci când părțile nu se înțeleg.

220. Pentru apărarea dreptului de superficie, titularul său are la dispoziție o acțiune specifică:

a. acțiunea în revendicare;

b. acțiunea confesorie de superficie;

c. acțiunea negatorie de superficie.

221. Acțiunea confesorie de superficie este:

a. o acțiune petitorie;

b. o acțiune imprescriptibilă extinctiv;

c. o acțiune posesorie.

222. Expresie a principiului autonomiei de voință a părților ce guvernează exercitarea dreptului de superficie:

a. este faptul că dreptul de superficie se exercită în limitele și în condițiile actului prin care a fost constituit;

b. este faptul că dreptul de superficie se constituie numai asupra unei părți din imobil;

c. este faptul că titularul superficiei poate înstrăina dreptul de folosință al terenului separat de dreptul de proprietate asupra construcției.

223. Dreptul de proprietate asupra construcției edificate de superficiar se dobândește de proprietarul terenului prin:

a. accesiune și fără vreo obligație față de superficiar;

b. accesiune, cu obligația de plată a valorii de circulație a construcției către superficiar;

c. subrogare reală cu titlu particular în drepturile superficiarului.

224. La expirarea termenului, dezmembrămintele constituite de superficiar privitoare la construcție:

a. se vor stinge, întrucât încetează dreptul de superficie;

b. nu se vor stinge, dacă părțile, prealabil, au stabilit expres acest lucru;

c. se vor strămuta de drept asupra terenului sau construcției, după caz.

225. Menținerea dezmembrămintelor consimțite de superficiar pe durata constituirii lor, ca regulă, are loc:

a. în cazul în care dreptul de superficie a încetat prin expirarea termenului;

b. în cazul în care dreptul de superficie a încetat prin consolidare;

c. în cazul în care dreptul de superficie a încetat prin pieirea construcției.

ROMÂNIA / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

226. X, în calitate de proprietar al terenului de 1.700 mp, a încheiat cu Y o convenție prin care a recunoscut celui din urmă un drept de superficie asupra unei construcții pe care acesta urma a o edifica pe terenul lui X, pe o durată de 99 de ani. După edificarea construcției, Y s-a mutat din localitate, casa fiind locuită doar ocazional, în concediile familiei lui Y.

În acest caz:

a. față de durata maximă de constituire a dreptului de superficie, la împlinirea acestui termen, dreptul de superficie nu va mai putea fi reînnoit;

b. Y nu poate exercita acțiunea confesorie de superficie împotriva lui X, pentru că acesta este proprietarul terenului;

c. dreptul de superficie al lui Y nu se stinge ca urmare a unei folosințe ocazionale, doar în concediu şi la sfârşit de săptămână, a imobilului.

227. Uzufructuarul este persoana care:

a. foloseşte bunul alteia, îi culege fructele şi dispune de acesta întocmai ca proprietarul său;

b. folosește bunul alteia, culege fructele acestuia, întocmai ca proprietarul său, fără însă a putea dispune asupra acestuia;

c. culege fructele bunului altuia, întocmai ca proprietarul său, însă fără a-l putea folosi.

228. Întocmai ca dreptul de superficie, dreptul de uzufruct:

a. este un drept real, dezmembrământ al dreptului de proprietate privată;

b. este un drept mobiliar sau imobiliar;

c. este un drept ce poate fi cedat.

229. În cazul în care titularul său este o persoană fizică, dreptul de uzufruct:

a. este cel mult viager;

b. nu poate depăşi 30 de ani;

c. este esențialmente temporar (vremelnic).

230. Nudul proprietar este persoana care:

a. este lipsită de atributul folosinței bunului său, în lipsa unei înțelegeri contrare a părților;

b. păstrează atributul dispoziției asupra bunului;

c. are obligația de a conserva substanța bunului său.

231. În cazul constituirii unui drept de uzufruct până la o dată când beneficiarul ajunge la o anumită vârstă:

a. dreptul de uzufruct va dura până la acea dată;

b. dreptul de uzufruct va dura până la data la care beneficiarul a încetat din viață;

c. dreptul de uzufruct va dura cel mult de 30 de ani.

232. Forma autentică a uzufructului este necesară:

a. în cazul în care obiectul uzufructului este un bun imobil;

b. în cazul în care obiectul uzufructului este un bun mobil;

c. pentru orice tip de bun ce face obiectul uzufructului.

BCU IAȘI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

233. Uzufructul, ca dezmembrământ al dreptului de proprietate privată, poate purta:

a. numai asupra unor bunuri neconsumptibile;

b. asupra unor creanțe de genul dividendelor, dobânzilor sau rentei viagere;

c. asupra dreptului de proprietate intelectuală, artistică, industrială.

234. Obligația uzufructuarului de restituire a unor bunuri similare în cazul cvasiuzufructului este:

a. corelativă dreptului acestuia de a dispune de ele;

b. dublată de obligația acestuia de a restitui proprietarului contravaloarea acestora la data stingerii uzufructului;

c. alternativă obligației acestuia de a restitui proprietarului contravaloarea acestor bunuri, după alegerea proprietarului.

235. Fructele naturale şi industriale neculese de uzufructuar până la stingerea uzufructului:

a. se cuvin nudului proprietar, dacă sunt percepute de acesta după data stingerii uzufructului;

b. se cuvin uzufructuarului, pentru că derivă din dreptul său de uzufruct;

c. se cuvin atât nudului proprietar, cât şi uzufructuarului, în egală măsură.

236. Fructele civile produse de bun până la momentul începerii uzufructului:

a. se cuvin nudului proprietar, dacă ele nu au fost percepute de acesta;

b. se cuvin uzufructuarului, pentru că urmează să-şi constituie dreptul de uzufruct;

c. se cuvin atât nudului proprietar, cât şi uzufructuarului.

237. Aparține uzufructuarului dreptul de a folosi carierele de piatră şi nisip nedeschise, precum şi comorile ce s-ar putea găsi cu ocazia exploatării, pentru că:

a. obiectul uzufructului îl constituie bunul cu accesoriile sale, precum şi cu tot ceea ce uneşte sau încorporează acel bun;

b. comorile sunt fructe naturale ale carierelor aflate în exploatare;

c. carierele de piatră şi nisip, precum şi comorile găsite aici sunt bunuri consumptibile.

238. La sfârşitul uzufructului, nu se pot solicita despăgubiri de către uzufructuar:

a. pentru acele lucrări adăugate unui imobil care, dacă nu s-ar fi făcut, ar fi dus la pieirea bunului;

b. pentru acele lucrări de îmbunătățire care au sporit valoarea bunului, făcute însă fără acordul nudului proprietar;

c. pentru acele lucrări impuse de nudul proprietar uzufructuarului.

239. Uzufructul se va stinge chiar dacă termenul nu s-a împlinit:

a. prin decesul persoanei fizice;

b. prin încetarea existenței juridice, atunci când uzufructuarul este persoană juridică;

c. de drept, atunci când intervine abuzul de folosință.

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

240. Stingerea uzufructului prin neefectuare de acte de folosință asupra bunului timp de 10 ani operează:

a. doar atunci când este vorba despre un imobil;
b. doar atunci când este vorba despre o creanță;
c. indiferent dacă bunul este mobil sau imobil.

241. Dreptul de uz este un drept real, care are următoarele caracteristici:

a. titularul său poate fi orice persoană;
b. are ca obiect numai bunuri imobile;
c. permite titularului culegerea tuturor fructelor produse de bunul dat în uz.

242. Spre deosebire de dreptul de uz sau uzufruct, dreptul de abitație poartă:

a. numai asupra unei case de locuit;
b. atât asupra bunurilor mobile, cât și a celor imobile;
c. numai asupra unei creanțe.

243. Dreptul de abitație, ca varietate a dreptului de uzufruct, poate fi caracterizat astfel:

a. nu este un drept real, ci o varietate a dreptului de uz;
b. conferă titularului său dreptul de a locui în locuința sa;
c. conferă titularului său posibilitatea de a folosi bunul și de a culege fructele pentru satisfacerea nevoilor unor terți cu care uzuarul intră în raporturi juridice.

244. Declararea ca necesibile a dreptului de uz și de abitație este justificată de:

a. caracteristica lor esențială de exercitare a prerogativelor conferite în limita asigurării necesităților titularului și ale familiei lui;
b. caracteristica lor esențială referitoare la obiectul acestui drept, ce poate fi doar o casă de locuit;
c. caracteristica lor esențială referitoare la culegerea fructelor naturale ori industriale, cu excepția celor civile.

245. În vederea înscrierii în cartea funciară, este necesară forma autentică a actului juridic atunci când:

a. dreptul de uz vizează un bun imobil;
b. dreptul de abitație vizează un drept imobil;
c. indiferent ce bunuri sunt vizate, atâta vreme cât există un drept de uz.

246. Dreptul de uz, abitație și uzufruct se caracterizează prin aceea că:

a. se stabilesc și se sting în moduri diferite;
b. titularii acestor drepturi nu sunt obligați să suporte cheltuielile de întreținere;
c. titularii acestor drepturi sunt obligați să folosească lucrul ca un bun proprietar, să dea cauțiune și să facă inventarul lucrurilor.

247. Sunt susceptibile de a forma obiect al dreptului de servitute bunurile:

a. imobile prin natura lor;
b. imobile prin destinație;
c. imobile prin obiectul la care se aplică.

BCU "MIHAI EMINESCU" CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

248. Dreptul de servitute presupune existența a două imobile:
a. imobilul în favoarea căruia se constituie dreptul, care se numește fond aservit;
b. imobilul în sarcina căruia se constituie dreptul, care se numește fond dominant;
c. ce trebuie să aparțină unor proprietari diferiți și nu e necesar ca cele două imobile să fie învecinate.

249. Dreptul de servitute:
a. este un drept real mobiliar;
b. presupune existența a două imobile ce aparțin aceluiași proprietar;
c. este un accesoriu al fondului căruia îi profită, având caracter perpetuu și indivizibil.

250. Servitutea:
a. nu poate fi înstrăinată, urmărită sau ipotecată separat, ci numai odată cu fondul dominant căruia îi profită;
b. poate fi dobândită prin uzucapiunea tabulară;
c. poate fi constituită fără acordul coproprietarilor atunci când imobilul – fond aservit – aparține mai multor proprietari.

251. Din punct de vedere al modului de manifestare în exterior, servituțile sunt:
a. aparente și neaparente;
b. stabilite prin fapta omului, adică prin convenție, testament ori uzucapiune;
c. pozitive și negative.

252. Este negativă:
a. servitutea de vedere;
b. servitutea de apeduct;
c. interdicția de a planta sau zidi la o anumită distanță față de zidul vecin.

253. Servitutea de trecere, când nu există drum sau potecă:
a. este o servitute aparentă și necontinuă;
b. este o servitute pozitivă și neaparentă;
c. este o servitute necontinuă și neaparentă.

254. Servitutea continuă presupune:
a. exercițiul ei neîntrerupt;
b. atestarea existenței ei printr-un semn vizibil de servitute;
c. exercitarea ei fără ca omul să fie obligat la acte succesive și repetate de folosire a dreptului.

255. De regulă, cheltuielile necesare exercitării și conservării servituții sunt suportate:
a. de către proprietarul fondului aservit;
b. de către cei doi proprietari, proporțional cu avantajele obținute de fiecare dintre ei, chiar dacă lucrările efectuate profită doar proprietarului fondului;
c. de către proprietarul fondului dominant.

BCU Cluj / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

256. Proprietarul fondului aservit:

a. poate schimba locul unde se exercită servitutea ori de câte ori are un interes;

b. poate strămuta exercițiul servituții în alt loc decât cel stabilit prin actul de constituire;

c. poate schimba locul prin care se exercită servitutea, dacă are un interes serios.

257. În cazul în care fondul dominant se află în coproprietate:

a. fiecare coproprietar poate pretinde o servitute numai pentru el;

b. fiecare coproprietar poate să exercite acel tip de servitute necesar lui;

c. coproprietarii trebuie să respecte aceeași servitute și ea să fie în favoarea tuturor.

258. Servitutea nu poate fi înstrăinată, urmărită sau ipotecată separat de fondul dominant, în considerarea faptului că:

a. este un drept real principal, dezmembrământ al dreptului de proprietate;

b. are un caracter accesoriu prin raportare la dreptul de proprietate asupra fondului dominant;

c. este o sarcină pentru utilitatea fondului dominant impusă fondului aservit.

259. Servitutea este indivizibilă:

a. atunci când ea grevează întregul fond aservit și profită întregului fond dominant;

b. atunci când grevează parțial fondul aservit, dar profită întregului fond dominant;

c. atunci când grevează întregul fond aservit, însă profită parțial fondului dominant.

260. Servituțile se împart în următoarele categorii:

a. după modul de exercitare, sunt aparente și neaparente;

b. după modul de a se manifesta în exterior, sunt continue și discontinue;

c. după modul de exercitare a prerogativelor dreptului de proprietate de către cei doi proprietari, sunt pozitive și negative.

261. Sunt pozitive acele servituți prin care:

a. proprietarul exercită o parte dintre prerogativele dreptului de proprietate asupra fondului dominant;

b. proprietarul fondului aservit este obligat să se abțină de la exercitarea unora dintre prerogativele dreptului de proprietate asupra fondului său;

c. proprietarul fondului dominant exercită o parte dintre prerogativele dreptului de proprietate asupra fondului aservit.

262. Servitutea de a nu construi este:

a. o servitute pozitivă;

b. o servitute negativă;

c. o servitute neaparentă.

263. Servitutea de vedere este:

a. o servitute continuă;

b. o servitute aparentă;

c. o servitute negativă.

BCU IAȘI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

264. Prin uzucapiune tabulară poate fi dobândită:

a. orice servitute;

b. doar servituțile pozitive;

c. doar servituțile continue și aparente.

265. Stingerea dreptului de servitute prin consolidare are loc:

a. prin dobândirea proprietății fondului dominant de către proprietarul fondului aservit;

b. prin dobândirea proprietății fondului aservit de către proprietarul fondului dominant;

c. la împlinirea termenului prevăzut de cei doi proprietari în actul juridic de constituire a servituții.

266. Răscumpărarea, ca mod de stingere, vizează:

a. toate servituțile continue și aparente;

b. toate servituțile necontinue și neaparente;

c. exclusiv servitutea de trecere.

267. Când servitutea este conformă utilității publice date fondului aservit:

a. intervine stingerea ei prin expropriere;

b. se naște dreptul la despăgubire pentru titularul dreptului de servitute expropriat;

c. nu intervine stingerea ei prin expropriere.

268. Modalitatea stingerii servituții prin neuz este aplicabilă:

a. numai drepturilor de servitute constituite anterior intrării în vigoare a noului Cod civil;

b. numai drepturilor de servitute constituite ulterior datei intrării în vigoare a noului Cod civil;

c. drepturilor de servitute constituite atât anterior, cât și ulterior intrării în vigoare a noului Cod civil.

269. X a recunoscut în urmă cu 25 de ani, în favoarea vecinului său Y, un drept de trecere pe terenul său, cu scopul ca Y să ajungă la fântâna celui dintâi, întrucât Y nu avea nicio sursă de apă. În urmă cu 2 ani, fântâna a secat. În prezent, s-a realizat racordarea la sistemul de alimentare cu apă comunal a tuturor imobilelor, astfel că lui Y nu i se mai permite trecerea pe terenul lui X.

În acest caz:

a. este vorba despre o servitute continuă, neaparentă și pozitivă;

b. nu s-a stins servitutea de trecere recunoscută, pentru că, deși Y s-a racordat la sistemul comunal de canalizare, totuși este utilă acestuia menținerea acesteia pentru udarea grădinii sale;

c. dreptul de servitute s-a stins prin imposibilitatea definitivă de executare, întrucât fântâna a secat în urmă cu 2 ani.

CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

6. Posesia

270. Posesor este cel care:

a. exercită în fapt prerogativele dreptului de proprietate asupra unui bun;

b. nu stăpâneşte bunul, dar se comportă ca un proprietar;

c. se comportă ca fiind titular de drepturi reale, mai puțin drepturile reale de garanție.

271. Posesia este:

a. o stare de fapt, pentru că posesorul stăpâneşte bunul şi exercită o putere de fapt;

b. o stare de fapt, pentru că posesorul stăpâneşte bunul şi exercită o putere de drept;

c. atât o stare de fapt, cât şi o stare de drept, pentru că posesorul stăpâneşte bunul, dar se comportă ca fiind titularul dreptului real.

272. Detenția precară este:

a. o stare de fapt, întrucât presupune stăpânirea pentru sine a unui bun ce aparține altei persoane;

b. o stare de drept, întrucât presupune stăpânirea pentru altul a unui bun, adică pentru proprietar sau pentru cel de la care a primit bunul;

c. lipsa elementului psihologic de a stăpâni bunul ca pentru sine (*animus*).

273. Cel ce se pretinde posesor trebuie:

a. să dovedească doar elementul constitutiv *animus*;

b. să dovedească doar elementul constitutiv *corpus*;

c. să dovedească ambele elemente constitutive ale posesiei – *corpus* şi *animus*.

274. Cel ce stăpâneşte bunul în fapt este prezumat relativ:

a. detentor precar;

b. posesor;

c. proprietar.

275. Precaritatea este echivalentă cu lipsa posesiei:

a. pentru motivul că detentorul precar posedă bunul pentru altul;

b. pentru motivul că posesia nu mai este publică;

c. pentru motivul că posesia este tulburată.

276. Transformarea precarității în posesie utilă se produce:

a. prin încheierea de către posesorul cu bună-credință a actului translativ de proprietate cu titlu particular cu alte persoane decât cu proprietarul bunului;

b. prin săvârşirea de către posesor împotriva detentorului precar de acte de rezistență neechivoce în privința intenției sale de a începe să se comporte ca un proprietar;

c. prin înstrăinarea bunului de către detentorul precar printr-un act translativ de proprietate cu titlu particular, cu condiția ca dobânditorul să fie de bună-credință.

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

277. Constituie o cauză de pierdere a posesiei, independentă de voința posesorului:

a. pieirea bunului dintr-un caz fortuit sau de forță majoră;

b. deposedarea de bun mai mult de un an făcută de un terț;

c. înscrierea în cartea funciară a declarației de renunțare la dreptul de proprietate asupra unui bun imobil.

278. Viciile posesiei sunt:

a. discontinuitatea, violența și echivocul;

b. violența, clandestinitatea și precaritatea;

c. discontinuitatea, violența și clandestinitatea.

279. Până la proba contrară, posesia este prezumată a fi:

a. continuă, netulburată sau neclandestină;

b. discontinuă, violentă sau clandestină;

c. publică, neîntreruptă sau neclandestină.

280. Se poate vorbi despre viciul discontinuității posesiei atunci când:

a. posesorul exercită posesia cu intermitențe mai mici de un an;

b. posesorul exercită posesia cu intermitențe mai mari de un an;

c. posesorul exercită posesia în ascuns față de adversarul său.

281. Viciul violenței posesiei prezintă următoarele caracteristici:

a. este absolut, putând fi invocat de orice persoană interesată;

b. este temporar, întrucât, odată ce violența a încetat, posesia redevine utilă;

c. se aplică atât posesiei nemișcătoarelor, cât și a bunurilor mișcătoare.

282. Posesia poate produce ca efecte juridice:

a. dobândirea în proprietate a fructelor bunului posedat de către posesorul de bună-credință;

b. dobândirea dreptului de proprietate asupra bunului mobil posedat de către posesorul de bună-credință;

c. posesia este protejată prin acțiuni petitorii.

283. Pentru apărarea posesiei împotriva oricărei tulburări, posesorul va putea folosi:

a. acțiunea posesorie în complângere;

b. acțiunea în revendicare;

c. acțiunea posesorie în reintegrare.

284. Conservarea posesiei bunului, ca protecție juridică specială, poate fi solicitată:

a. la fel ca în cazul acțiunilor posesorii, după ce deposedarea sau tulburarea s-a produs;

b. diferit de acțiunile posesorii, înainte de a se produce deposedarea sau tulburarea;

c. diferit de acțiunile posesorii, în timpul tulburării sau deposedării.

ICJAS / CENTRUL UNIVERSITY LIBRARY

285. A.P., proprietar al terenului în suprafață de 2.830 mp, și-a extins folosința pe care o exercita asupra terenului său asupra unei fâșii de teren învecinat cu al său, de 25 mp, el cunoscând la momentul în care a extins această folosință că suprafața de teren învecinată aparține numitului A.T., ce locuia însă în alt oraș. De altfel, chiar numitul A.T. i-a îngăduit să folosească această suprafață întrucât, periodic, se impunea tăierea ierbii.

Poate invoca reclamantul A.P., într-un eventual litigiu, că folosința exercitată de el asupra terenului învecinat, de 25 mp, a fost exercitată cu titlu de posesie?

a. da, întrucât acela care folosește bunul este prezumat ca posesor, până la proba contrară;

b. nu, întrucât reclamantul folosește terenul învecinat cu acordul proprietarului acestuia, fiind deci un detentor precar;

c. da, întrucât, permițându-i-se tăierea ierbii, s-a produs intervertirea detenției precare în posesie.

7. Accesiunea imobiliară artificială

286. Principiul general aplicabil în materia accesiunii imobiliare artificiale presupune:

a. construcțiile, plantațiile și orice alte lucrări efectuate numai asupra unui teren revin proprietarului acelui teren;

b. construcțiile, plantațiile și orice alte lucrări efectuate asupra unui imobil teren sau construcție revin proprietarului acelui imobil;

c. construcțiile, plantațiile și orice alte lucrări efectuate asupra unui bun mobil revin proprietarului acelui teren.

287. Regulile instituite de noul Cod civil privitoare la accesiunea imobiliară artificială:

a. sunt aplicabile ori de câte ori este vorba despre construcții, plantații și orice alte lucrări efectuate asupra unui imobil aparținând proprietarului acestuia, dacă prin act juridic sau lege nu s-a prevăzut altfel;

b. se aplică chiar și atunci când părțile, prin act juridic, au consimțit la constituirea unui drept de superficie;

c. nu sunt aplicabile atunci când dreptul de superficie a încetat prin expirarea termenului.

288. Pieirea construcției:

a. conduce la stingerea dreptului de superficie numai dacă părțile au convenit expres în acest sens;

b. dă posibilitatea proprietarului terenului să-l oblige pe superficiar să cumpere acel teren la valoarea de circulație pe care aceasta ar fi avut-o dacă nu ar fi existat construcția;

c. duce la supraviețuirea ipotecii constituite cu privire la nuda proprietate asupra terenului pe durata existenței construcției.

289. Pieirea bunului ce face obiectul dreptului de uzufruct:

a. duce la stingerea dreptului de uzufruct numai dacă părțile au convenit expres în acest sens;

b. duce la supraviețuirea dreptului de uzufruct, ce va purta însă asupra despăgubirilor plătite de terț;

c. duce la stingerea dreptului de uzufruct pentru lipsa de folosință.

290. Consolidarea, ca şi cauză de stingere a dreptului de superficie:

a. operează la decesul ori încetarea existenței juridice a superficiarului, în cazul persoanelor juridice;

b. se poate face printr-un contract sau pe cale succesorală;

c. se realizează atunci când nudul proprietar, ce a dobândit dreptul de superficie de la titularul său, dobândeşte şi dreptul de proprietate asupra terenului de la titularul său.

291. În cazul în care construcția, plantația ori o altă lucrare există pe teren la constituirea dreptului de superficie:

a. superficiarul nu va putea modifica structura construcției decât dacă a convenit în acest sens;

b. superficiarul va putea să demoleze construcția, plantația sau lucrarea, însă cu obligația de a o reconstrui în forma inițială;

c. superficiarul nu va putea exercita decât dreptul de folosință asupra construcției care se află pe terenul nudului proprietar.

292. În accepțiunea noului Cod civil, imobilul, ca bun principal la care se referă accesiunea imobiliară artificială, poate fi:

a. terenul pe care se ridică o construcție, se face o plantație ori o altă lucrare;

b. construcția preexistentă efectuării unor lucrări;

c. plantațiile şi orice alte lucrări efectuate asupra unui imobil.

293. În cazul accesiunii imobiliare artificiale, momentul dobândirii dreptului de proprietate asupra lucrărilor efectuate asupra bunului principal:

a. se produce de plin drept;

b. este cel al începerii lucrării, pe măsura realizării ei;

c. este cel al formării intenției proprietarului imobilului de a efectua lucrări.

294. Clasificarea lucrărilor în durabile şi provizorii ce pot fi realizate asupra imobilului ca bun principal are importanță, întrucât:

a. dobândirea dreptului de proprietate prin accesiune operează numai în privința lucrărilor cu caracter durabil;

b. dobândirea dreptului de proprietate prin accesiune operează numai în privința lucrărilor cu caracter provizoriu;

c. dobândirea dreptului de proprietate prin accesiune operează în privința lucrărilor cu caracter autonom.

UAIC CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

295. Distincția între lucrări autonome și cele adăugate ce pot fi realizate asupra unui imobil produce consecințe:

a. asupra drepturilor pe care le dobândește proprietarul imobilului respectiv asupra autorului acestor lucrări;

b. asupra modului în care operează transmiterea dreptului de proprietate asupra acestor lucrări, cu sau fără înscrierea lor în cartea funciară;

c. asupra sarcinii probei în litigiile născute în materia accesiunii imobiliare.

296. În accepțiunea legiuitorului, principiile aplicabile accesiunii imobiliare artificiale imprimă caracter de lucrări adăugate următoarelor categorii de lucrări:

a. lucrărilor necesare, atunci când, în lipsa efectuării lor, imobilul ar pieri ori s-ar deteriora;

b. lucrărilor utile, atunci când, prin realizarea lor, sporește valoarea economică a imobilului;

c. oricăror lucrări ce au o existență de sine stătătoare, cu condiția să sporească valoarea economică a imobilului.

297. În materia accesiunii imobiliare artificiale, legiuitorul a instituit în favoarea proprietarului terenului următoarele prezumții legale relative:

a. orice lucrare, construcție ori plantație efectuată asupra imobilului teren și construcție existentă este în proprietatea celui ce le-a făcut;

b. orice lucrare, construcție ori plantație efectuată asupra imobilului teren ori construcție existentă este în proprietatea titularului imobilului asupra căruia a fost realizată;

c. orice lucrare, construcție ori plantație efectuată asupra imobilului teren ori construcție existentă este făcută cu cheltuiala proprietarului imobilului.

298. Buna-credință a autorului lucrărilor în materia accesiunii imobiliare artificiale se întemeiază:

a. pe cuprinsul cărții funciare în care, la data realizării lucrării, era înscris ca proprietar al imobilului, cu condiția să nu fi rezultat din cartea funciară vreun viciu al titlului său;

b. pe un mod de dobândire a imobilului nesupus înscrierii în cartea funciară;

c. pe existența unei autorizații de construire a imobilului, nerespectată însă de către autorul lucrării edificate.

299. Reaua-credință a autorului lucrărilor în materia accesiunii imobiliare artificiale presupune că:

a. acesta efectuează lucrări încorporate sau adăugate cu caracter durabil, deși știa că imobilul nu îi aparține;

b. acesta efectuează lucrări încorporate sau adăugate cu caracter durabil, deși figura înscris ca proprietar al imobilului în cartea funciară, știind că nu are vreun viciu asupra acestuia;

c. acesta efectuează lucrări adăugate, deși știa că nu are titlu asupra imobilului.

BCU IAȘI - CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

300. R a cerut lui SC P. SRL, proprietară a terenului pe care R a edificat o clădire, plata contravalorii materialelor folosite şi a preţului muncii depuse pentru edificarea construcţiei. R a avut acordul de principiu al lui SC P. SRL să edifice un chioşc pe terenul acesteia, sens în care a obţinut şi autorizaţie pentru construcţii provizorii. În baza acestei autorizaţii, R a edificat o construcţie P+2, deşi SC P. SRL s-a opus continuării construcţiei definitive.

În acest caz:

a. R este constructor de bună-credinţă, întrucât a avut acordul de principiu al lui SC P. SRL şi a obţinut autorizaţie de construcţie pentru lucrarea autonomă;

b. întrucât R este constructor de rea-credinţă, SC P. SRL îi poate cere acestuia să cumpere imobilul la valoarea de circulaţie pe care ar fi avut-o dacă nu s-ar fi efectuat lucrarea autonomă;

c. întrucât R este constructor de bună-credinţă, SC P. SRL devine proprietarul lucrării autonome şi îi va putea plăti, la alegere, lui R ½ din valoarea materialelor şi a manoperei ori din sporul de valoare.

B.C.U. „M. EMINESCU" Iaşi

Răspunsuri
II. Drepturile reale principale

1. **a** (art. 858 C. civ.)

a – răspuns corect, conform art. 858 C. civ.;

b – răspuns greşit, pentru că este necesară întrunirea cumulativă a condiţiilor de la lit. **a**;

c – răspuns greşit, a se vedea răspunsul de la lit. **b**.

2. **b** (art. 859 C. civ.; C. Bîrsan, *Drept civil. Drepturi reale principale*, Ed. Hamangiu, Bucureşti, 2013, p. 162)

a – răspuns greşit, pentru că aceste bunuri fac parte fie din domeniul public, fie, după caz, din cel privat al statului ori al unităţilor administrativ-teritoriale, fără a fi obiect exclusiv al proprietăţii publice – pentru detalii, a se vedea C. Bîrsan, *op. cit.*, p. 162;

b – răspuns corect, a se vedea art. 859 alin. (1) C. civ.;

c – răspuns greşit, pentru că nu orice bun ce aparţine statului poate fi obiect exclusiv al proprietăţii publice, ci doar acela care, prin natura lui sau prin declaraţia legii, este de uz ori de interes public şi este dobândit prin unul dintre modurile prevăzute de lege.

3. **a** [art. 859 alin. (1) C. civ.; E. Chelaru, *Drept civil. Drepturi reale principale*, Ed. C.H. Beck, Bucureşti, 2013, p. 93]

a – răspuns corect, conform art. 859 alin. (1) C. civ.;

b – răspuns greşit;

c – răspuns greşit, întrucât aceste bunuri nu pot fi decât obiect al proprietăţii publice, şi nu private, indiferent de titular.

4. **b, c** (a se vedea E. Chelaru, *op. cit.*, p. 93)
a – răspuns greşit;
b – răspuns corect;
c – răspuns corect.

5. **a** [art. 859 alin. (1) C. civ.]
a – răspuns corect, ce rezultă din interpretarea art. 859 alin. (1) C. civ.;
b – răspuns greşit, a se vedea răspunsul de la lit. **a**;
c – răspuns greşit, atâta vreme cât sunt de interes național şi sunt expres determinate prin lege.

6. **c** (a se vedea E. Chelaru, *op. cit.*, p. 93)
a, b – răspunsuri greşite;
c – răspuns corect, pentru că, față de vechea reglementare, noul Cod civil nu mai prevede căile de comunicații în bunurile enumerate ca fiind obiect exclusiv al proprietății publice.

7. **b** (a se vedea E. Chelaru, *op. cit.*, p. 29);
a – răspuns greşit;
b – răspuns corect (a se vedea bunurile care formează obiectul proprietății publice);
c – răspuns greşit.

8. **c** (art. 860 C. civ.)
a, b – răspunsuri greşite;
c – răspuns corect, față de art. 860 C. civ.

9. **a, b** [art. 136 alin. (4) din Constituție; art. 14 alin. (1) din Legea nr. 213/1998 privind bunurile proprietate publică]
a, b – răspunsuri corecte, față de dispozițiile art. 136 alin. (4) din Constituție;
c – răspuns greşit, față de interpretarea coroborată a art. 136 alin. (4) din Constituție cu art. 14 alin. (1) din Legea nr. 213/ 1998.

10. **a, b**
a, b – răspunsuri corecte, față de dispozițiile Legii nr. 213/1998;
c – răspuns greşit.

11. **b, c** (art. 861 C. civ.)
a – răspuns greşit, este vorba despre caracterul imprescriptibil;
b, c – răspunsuri corecte, față de art. 861 C. civ.

12. **c** (art. 861, art. 863 şi art. 941-947 C. civ.)
a – răspuns greşit, față de dispozițiile art. 941-947 C. civ.;
b – răspuns greşit, față de dispozițiile art. 861 C. civ.;
c – răspuns corect, față de dispozițiile art. 863 C. civ.

BCU IAŞI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

13. **a, c** [art. 861 alin. (1) C. civ.]
a – răspuns corect, față de dispozițiile art. 861 alin. (1) C. civ.;
b – răspuns greșit, întrucât din definițiile celor două tipuri de proprietate reiese că sunt aplicabile regimuri juridice diferite;
c – răspuns corect, întrucât dreptul de proprietate publică este inalienabil, insesizabil și imprescriptibil.

14. **c** (art. 858 C. civ.)
a – răspuns greșit, față de tipul de bun;
b – răspuns greșit, întrucât exercitarea acestor atribute de către stat este specifică bunurilor proprietate publică, prin destinația legii;
c – răspuns corect, reiese din dispozițiile Constituției, coroborate cu dispozițiile art. 858 C. civ. și definiția dreptului de proprietate publică.

15. **a** (art. 858 C. civ.)
a – răspuns corect, față de dispozițiile art. 858 C. civ.;
b, c – răspunsuri greșite, a se vedea răspunsul de la lit. **a**.

16. **a**
a – răspuns corect;
b, c – răspunsuri greșite.

17. **b** [art. 858 C. civ.]
a, c – răspunsuri greșite;
b – răspuns corect, față de interpretarea dispozițiilor art. 858 C. civ., cealaltă condiție fiind aceea potrivit cu care bunul trebuie să fi intrat în proprietatea statului cu respectarea prevederilor legale privitoare la dobândirea bunului în cauza, în vigoare la data când aceasta a avut loc.

18. **a, b** (a se vedea V. Terzea, *Noul Cod civil adnotat cu doctrină și jurisprudență*, vol. I, ed. a 2-a, Ed. Universul Juridic, București, 2014, p. 970)
a – răspuns corect, în considerarea regimului juridic al bunului ce aparține domeniului public, în raport cu dispozițiile art. I pct. 17 din lista anexă la Legea nr. 213/1998 și față de dispozițiile art. 858 și art. 861 C. civ.;
b. – răspuns corect; a se vedea explicațiile de la lit. **a**, dar și faptul că A.P. nu a făcut dovada unui interes legitim și serios pentru devierea conductei, precum și dispozițiile art. 767 alin. (1) C. civ.;
c – răspuns greșit, întrucât împrejurarea că producția de gaz nu este constantă nu schimbă regimul juridic al conductei, ea servind interesului general, condiții în care grevarea dreptului de proprietate al persoanei fizice cu sarcina unei servituți de trecere este una legală, dictată de interese publice.

19. **b** [art. 858 C. civ.; art. 136 din Constituție; C. Bîrsan, *op. cit.*, p. 169]
a – răspuns greșit;
b – răspuns corect;
c – răspuns greșit, întrucât, față de dispozițiile art. 858 C. civ. și ale art. 136 din Constituție, anumite bunuri, în măsura în care nu fac parte exclusiv din domeniul public, se pot regăsi atât în cadrul acestuia, cât și în domeniul privat; a se vedea și C. Bîrsan, *op. cit.*, p. 169.

BUCHAREST UNIVERSITY LIBRARY

20. **c**
a, b – răspunsuri greşite;
c – răspuns corect.

21. **c** (art. 604, art. 606-608, art. 610-620, art. 627 C. civ.)
a, b – răspunsuri greşite, față de dispozițiile art. 604, art. 606-608, art. 610-620 C. civ.;
c – răspuns corect, întrucât aceasta este o limită convențională, potrivit art. 627 C. civ.

22. **c** (art. 621-622 şi art. 624 C. civ.)
a – răspuns greşit, pentru că este specifică limitei legale prevăzute de dispozițiile art. 621 C. civ.;
b – răspuns greşit, pentru că este specifică limitei legale prevăzute de art. 622 C. civ.;
c – răspuns corect, față de dispozițiile art. 624 C. civ.

23. **b** [art. 621 alin. (1)-(3) şi art. 623-624]
a – răspuns greşit, față de art. 624 C. civ., întrucât acest tip de despăgubire este specific limitei stării de necesitate prevăzute de art. 624 C. civ.;
b – răspuns corect, față de dispozițiile art. 623 C. civ.;
c – răspuns greşit, întrucât despăgubirea de la această variantă de răspuns este specifică limitei dreptului de trecere pentru utilități, aşa cum rezultă din interpretarea coroborată a art. 621 alin. (1) şi (3) C. civ.

24. **c** [art. 860 alin. (3) C. civ.]
a, b – răspunsuri greşite;
c – răspuns corect, față de art. 860 alin. (3) C. civ.

25. **a, b** (a se vedea E. Chelaru, *op. cit.*, p. 101)
a, b – răspunsuri corecte;
c – răspuns greşit, întrucât această ipoteză exprimă caracterul imprescriptibilității bunurilor proprietate publică.

26. **c** (a se vedea E. Chelaru, *op. cit.*, pp. 103-104)
a – răspuns greşit, întrucât inalienabilitatea nu este absolută, iar acestea nu sunt acte de înstrăinare, ci moduri specifice de exploatare a bunurilor ce aparțin domeniului public;
b – răspuns greşit, întrucât închirierea nu constituie o înstrăinare, ci o modalitate de exercitare a dreptului de proprietate publică (a se vedea E. Chelaru, *op. cit.*, p. 104);
c – răspuns corect, întrucât această operațiune are ca efect înstrăinarea bunului (a se vedea E. Chelaru, *op. cit.*, p. 103);

27. **a, b** [art. 861 alin. (1) şi (3) C. civ.; E. Chelaru, *op. cit.*, p. 104]
a – răspuns corect, conform art. 861 alin. (3) C. civ.;
b – răspuns corect; constituirea garanțiilor reale ar permite urmărirea bunurilor de către creditori, cu ocazia executării silite;
c – răspuns greşit, bunurile proprietate publică nu pot fi urmărite [art. 861 alin. (1) C. civ.].

UCB CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

28. –

a – răspuns greşit, nu este permisă, întrucât proprietatea publică nu se stinge prin neuz;

b – răspuns greşit;

c – răspuns greşit, are legătură cu caracterul inalienabilității, şi nu cu cel al imprescriptibilității bunului.

29. **b** (art. 862 C. civ.; C. Bîrsan, *op. cit.*, p. 180)

a – răspuns greşit;

b – răspuns corect, conform art. 862 C. civ.;

c – răspuns greşit, întrucât s-ar ajunge la deturnarea, prin voința titularului dreptului de proprietate publică, a scopului pentru care este conceput şi reglementat însuşi scopul dreptului de proprietate publică – să renunțe, spre exemplu, prin încheierea unei tranzacții, la exercitarea atributelor dreptului său, exercitare care se face pentru uzul ori interesul public (pentru detalii, a se vedea C. Bîrsan, *op. cit.*, p. 180).

30. **c**

a – răspuns greşit, conform art. 862 C. civ.;

b – răspuns greşit;

c – răspuns corect, legiuitorul precizând această posibilitate pentru ambele ipoteze în discuție.

31. – (art. 862 şi art. 863 C. civ.)

a – răspuns greşit, față de dispozițiile art. 862 C. civ., întrucât achiziția publică se face în condițiile prevăzute de lege;

b – răspuns greşit;

c – răspuns greşit, față de dispozițiile art. 863 C. civ.

32. **a** [art. 223 alin. (2) C. civ.]

a – răspuns corect, conform art. 223 alin. (2) C. civ.;

b – răspuns greşit, exercitarea directă a dreptului de proprietate publică a unităților administrativ-teritoriale nu se face prin Ministerul Finanțelor, a se vedea şi răspunsul de la lit. **a**;

c – răspuns greşit, este o modalitate de executare indirectă a dreptului proprietate publică.

33. **a, b** [art. 861 alin. (3) C. civ.]

a, b – răspunsuri corecte, conform dispozițiilor art. 861 alin. (3) C. civ.;

c – răspuns greşit.

34. **b** [art. 865 alin. (2) C. civ.]

a – răspuns greşit, acesta are obligația de a informa pe proprietar cu privire la orice tulburare adusă dreptului de proprietate, conform art. 865 alin. (2) C. civ.;

b – răspuns corect, acesta are obligația de a-şi apăra dreptul încălcat;

c – răspuns greşit, a se vedea răspunsul de la lit. **a** şi **b**.

35. **c** (art. 865 C. civ.; E. Chelaru, *op. cit.*, p. 108)

a – răspuns greşit, pentru că are obligația de a-l introduce în proces pe titular, conform dispozițiilor art. 865 C. civ.;

b – răspuns greşit, pentru că, deşi are obligația generală de a se apăra în justiție, titularul drepturilor reale este obligat să-l introducă în proces pe titularul dreptului de proprietate publică;

c – răspuns corect, conform art. 865 alin. (2) C. civ.

36. **a, b** (art. 864 C. civ.)

a – răspuns corect, conform art. 864 C. civ.;

b – răspuns corect;

c – răspuns greşit, întrucât noul Cod civil prevede doar stingerea dreptului de proprietate publică, nu şi transformarea acestuia.

37. **c**

a, b – răspunsuri greşite;

c – răspuns corect, pentru că acestea sunt susceptibile de a pieri.

38. **a, b** (art. 866 şi art. 867 C. civ.; E. Chelaru, *op. cit.*, pp. 108-109)

a, b – răspunsuri corecte, față de dispozițiile art. 866 şi ale art. 867 C. civ.;

c – răspuns greşit, pentru că exercitarea dreptului de proprietate publică se face de către consiliul local, consiliul județean sau Consiliul General al Municipiului Bucureşti, în cazul bunului ce face parte din domeniul public al statului.

39. **c** (art. 868 C. civ.)

a, b – răspunsuri greşite;

c – răspuns corect, conform art. 868 C. civ.

40. **a** (art. 868 C: civ.; E. Chelaru, *op. cit.*, p. 186)

a – răspuns corect, potrivit art. 868 C. civ.;

b – răspuns greşit, pentru că nu poate înstrăina un bun ce are regimul de bun proprietate publică şi care a fost încredințat titularului dreptului de administrare în anumite condiții;

c – răspuns greşit.

41. **b** (art. 869 C. civ.; E. Chelaru, *op. cit.*, p. 186)

a – răspuns greşit, pentru că revocarea este un act administrativ unilateral al organului de stat competent şi nu presupune acordul titularului dreptului de administrare;

b – răspuns corect, conform art. 869 C. civ.;

c – răspuns greşit, a se vedea răspunsul de la lit. **a**.

42. **b** (art. 869 C. civ.; C. Bîrsan, *op. cit.*, p. 188)

a – răspuns greşit;

b – răspuns corect – art. 869 C. civ. (fiind vorba despre revocare, legiuitorul a urmărit aplicarea principiului simetriei juridice);

c – răspuns greşit, a se vedea răspunsul de la lit. **b** şi dispozițiile art. 869 C. civ.

BCU IAŞI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

43. **c** (art. 866 C. civ.)
a, b – răspunsuri greşite;
c – răspuns corect, faţă de dispoziţiile art. 866 C. civ.

44. – (art. 867 C. civ.)
a, b, c – răspunsuri greşite, pentru că art. 867 C. civ. prevede că există un drept de control al organelor ce au dispus constituirea lui asupra modului în care titularul exercită dreptul de administrare, avându-se în vedere natura raportului de subordonare prin care ia naştere acest drept (pentru detalii, a se vedea C. Bîrsan, *op. cit.*, p. 184).

45. **a**
a – răspuns corect, pentru că dreptul de administrare îşi are sorgintea în dreptul de proprietate publică, având aceleaşi caractere juridice ca şi acesta;
b, c – răspunsuri greşite.

46. **a, c** (art. 867, art. 869 C. civ.; C. Bîrsan, *op. cit.*, pp. 112-113, 184)
a – răspuns corect, a se vedea art. 867 coroborat cu art. 869 C. civ.;
b – răspuns greşit, pentru că dreptul de administrare nu este susceptibil de dezmembrare;
c – răspuns corect, pentru că dreptul de administrare, având o natură juridică mixtă (administrativă în raport cu titularul dreptului de proprietate publică şi civilă faţă de celelalte subiecte de drept), va putea fi apărat de către titularul său cu toate mijloacele de drept civil cunoscute atunci când tulburarea este produsă de terţi şi doar pe cale administrativă în alte cazuri.

47. **b** (art. 870 C. civ.; E. Chelaru, *op. cit.*, p. 111)
a – răspuns greşit;
b – răspuns corect, întrucât, faţă de terţi, titularul dreptului de administrare poate utiliza toate mijloacele de drept civil cunoscute, el fiind un drept real opozabil *erga omnes* (art. 870 C. civ. prevede expres utilizarea acţiunii confesorii de superficie);
c – răspuns greşit, întrucât aceasta este modalitatea de apărare a titularului în raport cu autoritatea publică ce a constituit dreptul de administrare şi care îl revocă sau retrage.

48. **b** (E. Chelaru, *op. cit.*, pp. 113-114)
a – răspuns greşit;
b – răspuns corect, pentru că, în cazul dreptului de administrare, cele două componente ale atributului dispoziţiei se manifestă într-o formă specifică – dispoziţia materială aparţinând titularului dreptului de administrare, iar dispoziţia juridică titularului dreptului de proprietate publică, întrucât are ca obiect bunuri inalienabile;
c – răspuns greşit.

49. **a, b** (a se vedea C. Bîrsan, *op. cit.*, p. 190)
a, b – răspunsuri corecte, în considerarea regimului juridic al bunurilor proprietate publică ce fac obiectul concesionării, dar şi a faptului că dreptul de concesiune este un drept real corespunzător proprietăţii publice;
c – răspuns greşit, întrucât consiliul judeţean are calitatea de concedent în contractul de concesiune ce vizează bunurile ce aparţin judeţului.

50. **a, b** (art. 871 C. civ.)
a – răspuns corect, față de dispozițiile art. 871 C. civ.;
b – răspuns corect;
c – răspuns greșit, întrucât culegerea fructelor și productelor este permisă și în situația dreptului de administrare.

51. **b** (art. 871 C. civ.)
a – răspuns greșit;
b – răspuns corect, față de prevederile art. 871 C. civ., durata fiind stabilită ținându-se seama de perioada de amortizare a investițiilor ce se vor realiza de către concesionar;
c – răspuns greșit.

52. **a, b** [art. 871 alin. (1), art. 872 alin. (2) C. civ.; art. 47 din Normele metodologice de aplicare a O.U.G. nr. 54/2006 privind regimul contractelor de concesiune de bunuri proprietate publică]
a – răspuns corect, conform art. 871 alin. (1) C. civ. și art. 47 alin. (1) din Normele metodologice de aplicare a O.U.G. nr. 54/2006;
b – răspuns corect, a se vedea art. 872 alin. (2) C. civ. și art. 47 alin. (2) din Normele metodologice de aplicare a O.U.G. nr. 54/2006;
c – răspuns greșit; interpretarea rezultă din art. 872 alin. (1) teza a II-a C. civ: aceste bunuri trebuie predate la încetarea concesiunii.

53. **a**
a – răspuns corect;
b, c – răspunsuri greșite.

54. **a** [art. 44 alin. (1) din Normele metodologice de aplicare a O.U.G. nr. 54/2006]
a – răspuns corect, pentru că rezultă din art. 44 alin. (1) din Normele metodologice de aplicare a O.U.G. nr. 54/2006;
b, c – răspunsuri greșite.

55. **b** [art. 868 alin. (1) și art. 871 alin. (2) C. civ.)
a – răspuns greșit, conform art. 868 alin. (1) C. civ.;
b – răspuns corect, față de dispozițiile art. 871 alin. (2) C. civ.;
c – răspuns greșit.

56. **a** (art. 871 C. civ.)
a – răspuns corect, conform art. 871 C. civ.;
b – răspuns greșit, pentru că dreptul de administrare se naște astfel, nu și dreptul de concesiune;
c – răspuns greșit, a se vedea răspunsul de la lit. **a** și **b**.

57. **b** (art. 871 C. civ.)
a – răspuns greșit; dreptul de administrare este real și, de principiu, perpetuu și inalienabil;
b – răspuns corect, rezultă din interpretarea dispozițiilor art. 871 C. civ.;
c – răspuns greșit, a se vedea răspunsul de la lit. **a** și **b**.

BCU "ION CREANGĂ" CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

58. **a** [art. 871 alin. (1) şi art. 872 alin. (1) C. civ.]

a – răspuns corect, conform art. 871 alin. (1) C. civ.;

b – răspuns greşit, pentru că nu este permis acest lucru, dreptul de concesiune fiind un drept inalienabil şi insesizabil;

c – răspuns greşit, pentru că bunul aparţine proprietăţii publice şi trebuie predat concedentului, a se vedea art. 872 alin. (1) C. civ.

59. **c** [art. 874 alin. (1) C. civ.; E. Chelaru, *op. cit.*, pp. 126-127]

a – răspuns greşit;

b – răspuns greşit; nu poate fi constituit în favoarea acestor persoane, în favoarea acestora constituindu-se gratuit dreptul de administrare (a se vedea E. Chelaru, *op. cit.*, pp. 126-127);

c – răspuns corect; prevederile art. 874 alin. (1) C. civ. sunt în sensul că titularii acestui drept sunt instituţii de utilitate publică, deci persoane de drept privat (persoane juridice fără scop lucrativ care desfăşoară activităţi de binefacere sau de utilitate publică ori servicii publice de interes local), şi nu în favoarea persoanelor juridice de drept public.

60. **b** (art. 874 C. civ.)

a – răspuns greşit;

b – răspuns corect, întrucât, din interpretarea dispoziţiilor art. 874 C. civ., nu se distinge asupra tipului de bun;

c – răspuns greşit.

61. **a, b** (art. 866 C. civ.; E. Chelaru, *op. cit.*, pp. 127 şi 123)

a – răspuns corect, întrucât amândouă sunt drepturi reale corespunzătoare dreptului de proprietate publică, conform art. 866 C. civ.;

b – răspuns corect, pentru că ambele drepturi se constituie pe durată limitată;

c – răspuns greşit, pentru acordarea dreptului de concesiune se plăteşte o redevenţă, el nefiind un drept cu titlu gratuit.

62. **a, b** (art. 874 C. civ.)

a – răspuns corect, aceste caracteristici rezultă din conţinutul acestui drept – art. 874 C. civ.;

b – răspuns corect, a se vedea răspunsul de la lit. **a**;

c – răspuns greşit, pentru că titularul nu are acest drept de dispoziţie în niciuna dintre formele sale.

63. **a, b** [art. 874 alin. (2) C. civ.; S. Sztranyiczki, *Drept civil. Drepturi reale principale*, Ed. C.H. Beck, Bucureşti, 2012, p. 124]

a – răspuns corect, faţă de art. 874 alin. (2) C. civ.;

b – răspuns corect, a se vedea răspunsul de la lit. **a**;

c – răspuns greşit, a se vedea răspunsul de la lit. **a**.

PCU "ASTRA" NATIONAL UNIVERSITY LIBRARY

64. **b**
a – răspuns greşit;
b – răspuns corect, întrucât pentru toate cele trei drepturi reale corespunzătoare dreptului de proprietate publică Codul civil prevede folosirea acțiunii confesorii de superficie;
c – răspuns greşit.

65. **b** (art. 864 C. civ.)
a – răspuns greşit;
b – răspuns corect, conform art. 864 C. civ.;
c – răspuns greşit.

66. **b** (art. 555 C. civ.; E. Chelaru, *op. cit.*, p. 132)
a – răspuns greşit, pentru că nu pot forma obiect al proprietății private bunurile ce aparțin exclusiv proprietății publice;
b – răspuns corect, conform art. 555 C. civ.;
c – răspuns greşit, pentru că dreptul de proprietate privată poate aparține oricărui subiect de drept – persoană fizică, persoană juridică, statului sau unităților administrativ-teritoriale.

67. **c** (art. 554 C. civ.)
a, b – răspunsuri greşite;
c – răspuns corect, față de dispozițiile art. 554 C. civ.

68. **c**
a, b – răspunsuri greşite;
c – răspuns corect, pentru că dreptul de proprietate este dreptul subiectiv ce conferă titularului său toate cele trei atribute.

69. **a**
a – răspuns corect;
b, c – răspunsuri greşite.

70. **b**
a – răspuns greşit;
b – răspuns corect;
c – răspuns greşit.

71. **c**
a, b – răspunsuri greşite;
c – răspuns corect.

72. **b**
a – răspuns greşit;
b – răspuns corect, rezultă din conținutul noțiunii *dreptului de proprietate privată*;
c – răspuns greşit.

BCU IAȘI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

73. **c**

a – răspuns greşit, pentru că această caracteristică este specifică caracterului absolut al dreptului de proprietate;

b – răspuns greşit, pentru că aceasta este specifică caracterului inviolabilităţii dreptului de proprietate;

c – răspuns corect.

74. **c** (art. 555 C. civ.)

a – răspuns greşit, întrucât este specific caracterului perpetuu;

b – răspuns greşit, întrucât este specific caracterului exclusiv;

c – răspuns corect, rezultă din conţinutul dreptului de proprietate privată (art. 555 C. civ.).

75. **b, c** (S. Sztranyiczki, *op. cit.*, p. 36)

a – răspuns greşit, întrucât nu reprezintă atingeri aduse acestui drept;

b, c – răspunsuri corecte, a se vedea, pentru detalii, S. Sztranyiczki, p. 36.

76. **c** (art. 602-605, art. 626-629 şi art. 630 C. civ.)

a, b – răspunsuri greşite;

c – răspuns corect, faţă de conţinutul dispoziţiilor art. 602-605, art. 626-629 şi art. 630 C. civ.

77. **a** (art. 556 C. civ.)

a – răspuns corect, rezultă din dispoziţiile art. 556 C. civ.;

b – răspuns greşit, pentru că limitările exercitării atributelor dreptului de proprietate sunt limite juridice, şi nu materiale;

c – răspuns greşit.

78. **b** (art. 885-886 C. civ.)

a, c – răspunsuri greşite;

b – răspuns corect, faţă de dispoziţiile art. 885 şi ale art. 886 C. civ., coroborate cu dispoziţiile Legii nr. 7/1996 a cadastrului şi a publicităţii imobiliare.

79. **b** (art. 5 din Legea nr. 132/1997 privind rechiziţiile de bunuri şi prestările de servicii în interes public)

a, c – răspunsuri greşite;

b – răspuns corect, faţă de dispoziţiile art. 5 din Legea nr. 132/1997.

80. **a** (art. 560 C. civ.)

a – răspuns corect, rezultă din dispoziţiile art. 560 C. civ.;

b, c – răspunsuri greşite, întrucât aceste acţiuni nu sunt specifice litigiilor ivite între vecini în legătură cu determinarea întinderii materiale a suprafeţei de teren pe care poartă dreptul de proprietate imobiliară.

BCU "ASTRA" CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

81. **b, c** [art. 559 alin. (3) C. civ.]

a – răspuns greșit, față de dispozițiile art. 559 alin. (3) C. civ., ce permit și utilizarea și aproprierea apei freatice și a celor pluviale;

b, c – răspunsuri corecte, față de art. 559 alin. (3) C. civ.

82. **a, b** (art. 559 C. civ.; S. Sztranyiczk, *op. cit.*, p. 38)

a, b – răspunsuri corecte, față de interpretarea dispozițiilor art. 559 C. civ.;

c – răspuns greșit.

83. **a** [art. 559 C. civ. și art. 44 alin. (5) din Constituție]

a – răspuns corect, rezultă din interpretarea coroborată a dispozițiilor art. 559 C. civ. și ale art. 44 alin. (5) din Constituție;

b – răspuns greșit, fiind vorba despre dreptul de proprietate privată ce este garantat prin lege, chiar și autoritatea publică trebuie să dovedească existența unui interes general pentru executarea de lucrări;

c – răspuns greșit.

84. **a** (art. 621-625 C. civ.)

a – răspuns corect, față de dispozițiile art. 621-625 C. civ.;

b, c – răspunsuri greșite.

85. **a, b** [art. 556, art. 559 alin. (3) și art. 621-625 C. civ.]

a, b – răspunsuri corecte, față de dispozițiile art. 621-625 C. civ.;

c – răspuns greșit, întrucât aceasta este o limită materială a dreptului de proprietate ce rezultă din coroborarea dispozițiilor art. 556 și art. 559 alin. (3) C. civ.

86. **c** [art. 559 alin. (3), art. 556 alin. (1) și art. 604-610 C. civ.]

a, b – răspunsuri greșite, pentru că acestea sunt limitări legale, conform art. 604-610 C. civ.;

c – răspuns corect, față de dispozițiile art. 559 alin. (3) C. civ. coroborate cu art. 556 alin. (1) C. civ.

87. **b** (art. 614 și art. 621-625 C. civ.)

a, c – răspunsuri greșite, întrucât aceste obligații sunt specifice altor limitări legale, și anume dreptul de trecere pentru reintrarea în posesie și cel referitor la vederea asupra proprietății vecinului – art. 614 C. civ.;

b – răspuns corect, față de dispozițiile art. 621-625 C. civ.

88. **b** (art. 621-625 și art. 917 C. civ.)

a, c – răspunsuri greșite, întrucât acestea reprezintă limitări legale distincte prevăzute expres de art. 621-625 C. civ.;

b – răspuns corect, este limitarea legală prevăzută de art. 917 C. civ. și vizează strict dreptul pe care îl are proprietarul fondului lipsit de acces la calea publică de a trece pe fondul vecinului său pentru exploatarea fondului propriu.

BCU "Ion Creangă" / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

89. **a** (art. 612, art. 613 şi art. 615 C. civ.)
a – răspuns corect, față de prevederile art. 612 C. civ.;
b – răspuns greşit, potrivit dispozițiilor art. 613 alin. (1) C. civ., care prevăd o distanță minimă obligatorie de 2 m;
c – răspuns greşit, potrivit dispozițiilor art. 615 alin. (1) C. civ., care prevăd o distanță minimă obligatorie de 2 m.

90. **c** (art. 615 şi art. 616 C. civ.)
a – răspuns greşit, pentru că dispozițiile art. 616 C. civ. prevăd dreptul proprietarului de a-şi deschide, fără limită de distanță, ferestre de lumină, numai dacă sunt astfel construite încât să împiedice vederea spre fondul învecinat;
b – răspuns greşit, pentru că art. 615 C. civ. prevede o distanță minimă obligatorie de cel puțin 2 m pentru ferestrele de vedere;
c – răspuns corect, față de dispozițiile art. 616 C. civ.

91. **b** [art. 602 C. civ.; C. Bîrsan, *op. cit.*, p. 73]
a – răspuns greşit, pentru că prin art. 602 alin. (1) C. civ. se instituie un principiu general potrivit căruia legea poate limita exercitarea dreptului de proprietate fie în interes public, fie în interes privat, iar art. 602 alin. (2) C. civ. permite modificarea sau desființarea limitelor legale de interes privat temporar prin acordul părților.
b – răspuns corect, față de dispozițiile art. 602 alin. (2) C. civ.;
c – răspuns greşit, a se vedea răspunsul de la lit. **a** şi **b**.

92. **c** [art. 602 alin. (2) C. civ.]
a, b – răspunsuri greşite, față de dispozițiile art. 602 alin. (2) C. civ.;
c – răspuns corect [art. 602 alin. (2) C. civ.].

93. **a, b** (art. 604-608 C. civ.)
a, b – răspunsuri corecte, față de dispozițiile art. 604-608 C. civ.;
c – răspuns greşit, aceasta fiind o limitare legală ce ține de raporturile de vecinătate.

94. **a** (art. 617, art. 755 şi urm. C. civ.; C. Bîrsan, *op. cit.*, p. 82)
a – răspuns corect, față de interpretarea art. 617 C. civ.;
b – răspuns greşit, pentru că servitutea de trecere reprezintă un veritabil dezmembrământ al dreptului de proprietate, care se constituie în baza art. 755 şi urm. C. civ.;
c – răspuns greşit.

95. **a, b** [art. 617 alin. (2) şi art. 619 C. civ.]
a, b – răspunsuri corecte, față de dispozițiile art. 617 alin. (2) şi ale art. 619 C. civ.;
c – răspuns greşit.

96. **a** (art. 624 C. civ.)
a – răspuns corect, a se vedea art. 624 C. civ.;
b – răspuns greşit;
c – răspuns greşit, pentru că, potrivit art. 624 C. civ., scopul pentru care o persoană distruge bunul altuia este unul fortuit, străin complet de voința părților, pentru a se apăra pe sine ori pe altul de un pericol iminent.

97. **a**

a – răspuns corect, rezultă din caracteristicile dreptului de proprietate privată ce aparține titularului fondului aservit și pentru care exercitarea dreptului de trecere al proprietarului fondului dominant trebuie făcută în condiții de minimă stânjenire;

b, c – răspunsuri greșite, față de răspunsul de la lit. **a**.

98. **b** (art. 861 și art. 885 C. civ.)

a – răspuns greșit, pentru rezolvarea conflictului judiciar nu se impune aplicarea regulilor acțiunii în revendicare și, pe cale de consecință, compararea titlurilor;

b – răspuns corect, față de dispozițiile art. 861 și ale art. 885 C. civ.;

c – răspuns greșit, față de faptul că, fiind vorba despre un stâlp de electricitate ce deservește furnizarea energiei electrice, deci un interes public, terenul aferent este proprietate publică, fiind deci permisă limitarea dreptului de proprietate privată.

99. **a, b** (art. 617 C. civ.; C. Bîrsan, *op. cit.*, pp. 83 și 84)

a – răspuns corect, pentru că regula este că acest drept se recunoaște atunci când lipsa de acces la calea publică este o stare obiectivă, constând în aceea că fondul lipsit de acces la calea publică este acel fond (teren sau construcție) înconjurat de alte proprietăți fără posibilitatea de a ieși la calea publică – art. 617 C. civ.;

b – răspuns corect;

c – răspuns greșit, față de răspunsul de la lit. **a** și **b**.

100. **a** (art. 626 C. civ.)

a – răspuns corect, pentru art. 626 C. civ. consacră expres această limitare voluntară, convențională a dreptului său prin acte juridice, cu condiția de a nu fi încălcate ordinea publică și bunele moravuri;

b, c – răspunsuri greșite, față de răspunsul de la lit. **a**.

101. **b, c** (art. 627 C. civ.)

a – răspuns greșit, față de dispozițiile art. 627 C. civ., care prevăd expres constituirea pe termen limitat de cel mult 49 de ani;

b, c – răspunsuri corecte, față de dispozițiile art. 627 C. civ.

102. **a, b** (art. 627 C. civ.; C. Bîrsan, *op. cit.*, p. 93)

a, b – răspunsuri corecte, rezultă din interpretarea dispozițiilor art. 627 C. civ., întrucât obligația de a nu înstrăina bunul revine dobânditorului acestuia ca efect al contractului încheiat de părți sau beneficiarului testamentului prin voința unilaterală exprimată de testator;

c – răspuns greșit, față de răspunsul de la lit. **a**, dar și pentru că titularul bunului ce a făcut obiectul unor acte juridice translative de proprietate afectate de clauza de inalienabilitate nu va putea face o declarație de inalienabilitate cu privire la un anumit bun din patrimoniul său.

103. **b** [art. 627 alin. (5) C. civ.]

a – răspuns greșit;

b – răspuns corect, față de art. 627 alin. (5) C. civ.;

c – răspuns greșit.

104. **a** [art. 627 alin. (5) C. civ.]
a – răspuns corect, rezultă din interpretarea art. 627 alin. (5) C. civ., conform cu care, chiar dacă bunul dobândit a fost afectat de o clauză de inalienabilitate, dobânditorul rămâne liber ca la deces să îl transmită moştenitorilor săi;
b, c – răspunsuri greşite, faţă de răspunsul de la lit. **a**.

105. **a** [art. 630 alin. (1) C. civ.]
a – răspuns corect, rezultă din interpretarea art. 630 alin. (1) C. civ.;
b – răspuns greşit, pentru că sancţionarea abuzului de drept către judecător se va face pentru depăşirea limitelor normale ale exerciţiului dreptului;
c – răspuns greşit, a se vedea răspunsul de la lit. **a** şi **b**.

106. **c**
a – răspuns greşit, a se vedea răspunsul de la lit. **c**;
b – răspuns greşit, întrucât are autorizaţie de construire, iar lucrările nu sunt pe limita de hotar, ci în interiorul proprietăţii sale;
c – răspuns corect, faţă de caracteristicile şi limitele de exercitare a dreptului de proprietate privată.

107. **a, b** [art. 604 alin. (1), (2) şi (4) C. civ.; V. Terzea, *op. cit.*, pp. 753, 755]
a, b – răspunsuri corecte, faţă de dispoziţiile art. 604 alin. (1), (2) C. civ.;
c – răspuns greşit, faţă de dispoziţiile art. 604 alin. (4) C. civ.

108. **b** (art. 615 C. civ.)
a – răspuns greşit; a se vedea răspunsul de la lit. **b**;
b – răspuns corect, faţă de interpretarea *per a contrario* a dispoziţiilor art. 615 alin. (1) C. civ., întrucât în speţă balconul amplasat sub 2 metri nu este orientat către fond, vederea căzând pe acoperişul imobilului;
c – răspuns greşit, întrucât, pe de o parte, dispoziţiile art. 615 C. civ. au caracter imperativ, nu supletiv, iar, pe de altă parte, a se vedea argumentaţia de la lit. **b**.

109. **a** [art. 634 alin. (1) C. civ.; C. Bîrsan, *op. cit.*, p. 199]
a – răspuns corect, faţă de dispoziţiile art. 634 alin. (1) C. civ.;
b, c – răspunsuri greşite, pentru că în cele două situaţii dreptul de proprietate se exercită de către un singur titular; nu se ajunge la exercitarea concomitentă de către mai multe persoane.

110. **a, b**
a, b – răspunsuri corecte, faţă de noţiunea *dreptului de proprietate rezolubilă*;
c – răspuns greşit.

111. **a, c** (art. 1.401 C. civ.)
a, c – răspunsuri corecte, rezultă din definiţia proprietăţii rezolubile, precum şi din dispoziţiile art. 1.401 C. civ., ce reglementează condiţia rezolutorie;
b – răspuns greşit.

BCU IAŞI - CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

112. **a, c** (art. 1.401 C. civ.)

a, c – răspunsuri corecte, rezultă din definiția proprietății rezolubile, precum și din dispozițiile art. 1.401 C. civ., ce reglementează condiția rezolutorie;

b – răspuns greșit.

113. **c**

a, b – răspunsuri greșite;

c – răspuns corect.

114. **a, b**

a, b – răspunsuri corecte, față de definiția proprietății anulabile;

c – răspuns greșit, întrucât nu are legătură cu proprietatea anulabilă.

115. **a, b** (art. 1.262 C. civ.)

a, b – răspunsuri corecte; față de art. 1.262 C. civ., confirmarea poate rezulta din voința expresă sau tacită de a renunța la dreptul de a invoca nulitatea;

c – răspuns greșit.

116. **a, c** (art. 1.263-1.264 C. civ.)

a, c – răspunsuri corecte, față de dispozițiile art. 1.263-1.264 C. civ.;

b – răspuns greșit.

117. **b, c** [art. 632 alin. (1) C. civ.]

a – răspuns greșit;

b, c – răspunsuri corecte, față de dispozițiile art. 632 alin. (1) C. civ.

118. **c** (art. 631 C. civ.)

a – răspuns greșit, față de dispozițiile art. 631 C. civ.;

b – răspuns greșit, întrucât cele două proprietăți sunt modalități ale dreptului de proprietate, nu forme ale proprietății comune;

c – răspuns corect, față de definiția dată proprietății comune prevăzute de dispozițiile art. 631 C. civ.

119. **a** (art. 632 C. civ.)

a – răspuns corect, față de dispozițiile art. 632 C. civ.;

b, c – răspunsuri greșite, a se vedea răspunsul de la lit. **a**.

120. **a, b** (art. 634 C. civ.)

a, b – răspunsuri corecte, față de dispozițiile art. 634 C. civ.;

c – răspuns greșit, față de răspunsul de la lit. **a** și **b**.

121. **b** (art. 633, art. 918 și art. 919 C. civ.)

a – răspuns greșit, față de dispozițiile art. 919 alin. (3) teza a II-a C. civ.;

b – răspuns corect, pentru că rezultă din dispozițiile art. 633 C. civ. coroborat cu art. 919 alin. (3) C. civ., conform cărora, până la proba contrară, posesorul este considerat proprietar;

c – răspuns greșit, față de dispozițiile art. 918 C. civ.

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

122. **a** (art. 633-634 şi art. 919 C. civ.; C. Bîrsan, *op. cit.*, p. 202; E. Chelaru, *op. cit.*, p. 695)

a – răspuns corect, faţă de dispoziţiile art. 919, art. 633 şi art. 634 C. civ.;

b – răspuns greşit, faţă de faptul că, în acest caz, coproprietatea urmează a fi dovedită cu orice mijloc de probă (a se vedea, în acest sens, C. Bîrsan, *op. cit.*, p. 202; E. Chelaru, *op. cit.*, p. 695);

c – răspuns greşit.

123. **a** [art. 641 alin. (4), art. 1.815 şi art. 2.537 C. civ.]

a – răspuns corect, faţă de dispoziţiile art. 2.537 C. civ.;

b – răspuns greşit, faţă de dispoziţiile art. 1.815 C. civ.;

c – răspuns greşit, faţă de dispoziţiile art. 641 alin. (4) C. civ.

124. **a** (art. 19 C. civ.)

a – răspuns corect, pentru că este vorba despre grevarea cu un drept real;

b – răspuns greşit, este act de administrare;

c – răspuns greşit, este act de conservare, a se vedea dispoziţiile art. 19 C. civ.

125. **b** (art. 641 C. civ.)

a, c – răspunsuri greşite;

b – răspuns corect, faţă de art. 641 C. civ.

126. **b**

a, c – răspunsuri greşite;

b – răspuns corect.

127. **c** [art. 647 alin. (1) şi (3) C. civ.]

a – răspuns greşit, faţă de dispoziţiile art. 647 alin. (1) C. civ.;

b – răspuns greşit, faţă de dispoziţiile art. 647 alin. (3) C. civ.;

c – răspuns corect, faţă de definiţia coproprietăţii forţate.

128. **b** (art. 632 C. civ.)

a – răspuns greşit, pentru că indiviziunea poartă asupra unei universalităţi de bunuri;

b – răspuns corect, întrucât coproprietatea poartă asupra unor bunuri singulare (art. 632 C. civ.);

c – răspuns greşit, întrucât codevălmăşia este a doua formă a proprietăţii comune, pe lângă proprietatea pe cote-părţi, care este denumită şi coproprietate.

129. **a, b** [art. 632 alin. (2) şi art. 669-686 C. civ.]

a, b – răspunsuri corecte, pentru că art. 632 alin. (2) C. civ. instituie două forme de proprietate comună pe cote-părţi, iar art. 669-686 C. civ. reglementează cazurile în care acestea încetează;

c – răspuns greşit, pentru că aceasta este o caracteristică comună ambelor forme de proprietate comună pe cote-părţi, nefiind o diferenţă esenţială.

BCU IAŞI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

130. **a, b** [art. 634 alin. (1) C. civ.]
a, b – răspunsuri corecte, rezultă din interpretarea dispozițiilor art. 634 alin. (1) C. civ.;
c – răspuns greșit.

131. **a, b** [art. 636 alin. (1) C. civ.]
a, b – răspunsuri corecte, față de dispozițiile art. 636 alin. (1) C. civ. și pentru că aceste acțiuni sunt manifestări ale dreptului de dispoziție materială, în privința căruia operează regimul unanimității;
c – răspuns greșit, pentru că obligația de plată a despăgubirii apare atunci când un coproprietar exercită folosința bunului comun exclusiv și împotriva voinței celorlalți proprietari.

132. **b** (art. 639 C. civ.; C. Bîrsan, *op. cit.*, p. 207)
a – răspuns greșit,
b – răspuns corect, față de dispozițiile art. 639 C. civ., ce au validat punctul de vedere doctrinar privitor la admisibilitatea partajului de folosință pe cale judiciară;
c – răspuns greșit.

133. **c** (art. 550 și art. 637 C. civ.)
a, b – răspunsuri greșite;
c – răspuns corect, față de dispozițiile art. 550 C. civ. coroborat cu art. 637 C. civ.

134. –
a, b, c – răspunsuri greșite, pentru că ele intră în masa partajabilă comună, însă și cu respectarea condițiilor: să existe în patrimoniul coproprietarului ce le-a însușit și să poată fi identificate în patrimoniul acestuia.

135. **c**
a, b – răspunsuri greșite;
c – răspuns corect.

136. **b**
a, c – răspunsuri greșite;
b – răspuns corect.

137. **b**
a, c – răspunsuri greșite;
b – răspuns corect.

138. **c** (art. 640, art. 641 și art. 642 C. civ.)
a – răspuns greșit, pentru că, față de finalitatea acestor acte, care nu poate fi prejudiciabilă pentru dreptul niciunuia dintre coproprietari, ele pot fi încheiate de oricare dintre ei fără acordul celorlalți (excepție instituită expres de art. 640 C. civ.);
b – răspuns greșit, pentru că noul Cod civil a instituit regula majorității, față de art. 641 C. civ., conform cu care actele de administrare se încheie cu acordul coproprietarilor ce dețin majoritatea cotelor-părți;
c – răspuns corect, față de dispozițiile art. 641 alin. (4) coroborat cu art. 642 alin. (1) C. civ.

BCU VASILE / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

139. **b** (art. 642 C. civ.)
a – răspuns greşit;
b – răspuns corect, faţă de dispoziţiile art. 642 C. civ.;
c – răspuns greşit, a se vedea răspunsul de la lit. **b**.

140. **b** (art. 642 C. civ.)
a, c – răspunsuri greşite, a se vedea răspunsul de la lit. **b**;
b – răspuns corect, faţă de art. 642 C. civ.

141. **a** (art. 643 C. civ.)
a – răspuns corect, a se vedea dispoziţiile art. 643 C. civ.;
b, c – răspunsuri greşite, a se vedea răspunsul de la lit. **a**.

142. **a, c** [art. 643 alin. (2) C. civ.]
a, c – răspunsuri corecte, faţă de dispoziţiile art. 643 alin. (2) C. civ.;
b – răspuns greşit.

143. **b, c** (C. Bîrsan, *op. cit.*, p. 218)
a – răspuns greşit;
b, c – răspunsuri corecte, faţă de conţinutul noţiunii de *coproprietate forţată*.

144. **a, b** [art. 644 alin. (1) C. civ.]
a, b – răspunsuri corecte, a se vedea dispoziţiile art. 644 alin. (1) C. civ.;
c – răspuns greşit.

145. **c** (art. 669-686 C. civ.)
a, b – răspunsuri greşite, pentru că, deşi amândouă situaţiile reprezintă cazuri de încetare a coproprietăţii comune pe cote-părţi obişnuite, totuşi partajul este modul specific de încetare (reglementat de art. 669-686 C. civ.);
c – răspuns corect, a se vedea răspunsul de la lit. **a** şi **b**.

146. **c** (art. 680 C. civ.; C. Bîrsan, *op. cit.*, p. 275)
a – răspuns greşit, pentru că noul Cod civil nu mai recunoaşte efectul retroactiv al partajului, spre deosebire de vechiul Cod, ce recunoştea acest efect;
b – răspuns greşit, a se vedea răspunsul de la lit. **a**;
c – răspuns corect, faţă de dispoziţiile art. 680 C. civ.

147. **a, b** (art. 669 şi art. 672 C. civ.)
a, b – răspunsuri corecte, faţă de dispoziţiile art. 669 C. civ.;
c – răspuns greşit, faţă de dispoziţiile art. 672 C. civ., ce reglementează posibilitatea încheierii de convenţii privind suspendarea partajului.

148. **a, c** (art. 672 C. civ.)
a, c – răspunsuri corecte, faţă de dispoziţiile art. 672 C. civ.;
b – răspuns greşit, faţă de răspunsul de la lit. **a** şi **c**.

BCU IAŞI CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

149. **a, b** (art. 674, art. 680 şi art. 684 C. civ.)

a – răspuns corect, față de dispozițiile art. 674, art. 680 alin. (2) şi art. 684 C. civ.;

b – răspuns corect, față de dispozițiile art. 674 C. civ. şi față de faptul că partajul este un act de dispoziție, conform Codului civil;

c – răspuns greşit, pentru că pot fi partajate voluntar doar o parte dintre bunuri, iar pentru bunurile omise vor putea face oricând un partaj suplimentar, ce poate fi voluntar sau judiciar [art. 684 alin. (3) C. civ.].

150. **a, b** [art. 676 alin. (2) lit. a) şi b) C. civ.]

a – răspuns corect, față de art. 676 alin. (2) lit. a) C. civ.;

b – răspuns corect, față de dispozițiile art. 676 alin. (2) lit. b) C. civ.;

c – răspuns greşit, vizează un mod de încetare a coproprietății, însă nu prin partaj.

151. **a, b** [art. 680 alin. (1) şi art. 683 C. civ.]

a – răspuns corect, față de dispozițiile art. 680 alin. (1) C. civ.;

b – răspuns corect, față de dispozițiile art. 683 C. civ.;

c – răspuns greşit, pentru că în noua reglementare, spre deosebire de cea veche, partajul nu are acest caracter.

152. **a, b** (art. 680 C. civ.)

a, b – răspunsuri corecte, față de dispozițiile art. 680 C. civ.;

c – răspuns greşit, față de răspunsul de la lit. **a** şi **b**.

153. **a, b**

a, b – răspunsuri corecte, față de conținutul celor două feluri de proprietate comună;

c – răspuns greşit, pentru că aceasta este o asemănare între cele două feluri de proprietate comună.

154. **c**

a – răspuns greşit, pentru că izvoarele sunt diferite pentru cele două feluri de proprietate comună;

b – răspuns greşit, pentru că proprietatea comună în devălmăşie are un caracter *intuitu personae*;

c – răspuns corect.

155. **b**

b – răspuns corect;

a, c – răspunsuri greşite, față de definiția noțiunii de *coproprietate forțată*.

156. **a, b** (art. 649 şi art. 1.141 C. civ.)

a – răspuns corect, față de dispozițiile art. 649 C. civ.;

b – răspuns corect, față de dispozițiile art. 1.141 C. civ.;

c – răspuns greşit, față de obiectul coproprietății forțate.

BCU IAŞI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

157. – (art. 660 şi art. 646 C. civ.)
a, b – răspunsuri greşite, pentru că, potrivit dispoziţiilor art. 660 şi ale art. 646 C. civ., acestea fac obiect al coproprietăţii forţate;
c – răspuns greşit, pentru că, potrivit art. 649 C. civ., ele fac obiect al proprietăţii forţate.

158. **a, b**
a, b – răspunsuri corecte;
c – răspuns greşit, pentru că proprietarii devălmaşi, neavând determinată întinderea dreptului lor, nu se pot bucura de acest drept de dispoziţie.

159. **a, b** (C. Bîrsan, *op. cit.*, pp. 242-243; E. Chelaru, *op. cit.*, pp. 288-299)
a, b – răspunsuri corecte;
c – răspuns greşit, pentru că aceasta este o asemănare între cele două tipuri de proprietate comună (pentru detalii, a se vedea E. Chelaru, *op. cit.*, p. 298, şi C. Bîrsan, *op. cit.*, pp. 242-243).

160. **a, b** (art. 687, art. 688 şi art. 646 pct. 1 C. civ.; E. Chelaru, *op. cit.*, p. 302)
a, b – răspunsuri corecte, rezultă din dispoziţiile art. 687, art. 688 şi art. 646 pct. 1 C. civ.;
c – răspuns greşit, pentru că nu este specifică proprietăţii periodice, ci celorlalte forme de proprietate comună.

161. **a, c** (E. Chelaru, *op. cit.*, p. 303)
a, c – răspunsuri corecte;
b – răspuns greşit.

162. **a, b** (art. 642, art. 643 şi art. 690 alin. (2) C. civ.)
a – răspuns corect, faţă de dispoziţiile art. 642 C. civ.;
b – răspuns corect, faţă de dispoziţiile art. 643 C. civ.;
c – răspuns greşit, pentru că pot încheia acte de dispoziţie materială cu acordul tuturor coproprietarilor, conform art. 690 alin. (2) C. civ.

163. **a, b** (art. 667 C. civ.)
a, b – răspunsuri corecte, faţă de conţinutul dispoziţiilor art. 667 C. civ.;
c – răspuns greşit, pentru că specific acestei forme de proprietate este faptul că bunul este nefracţionat în materialitatea sa şi aparţine deopotrivă tuturor coproprietarilor.

164. **a, b** (art. 312 şi art. 366-368 C. civ.)
a – răspuns corect, faţă de dispoziţiile art. 312 C. civ.;
b – răspuns corect, faţă de dispoziţiile art. 366-368 C. civ.;
c – răspuns greşit.

165. **a, b** (art. 312, art. 362 şi art. 366-368 C. civ.; E. Chelaru, *op. cit.*, p. 292)
a – răspuns corect, faţă de dispoziţiile art. 312 C. civ.;
b – răspuns corect, rezultă din interpretarea art. 366-368 C. civ.;

BCU IAŞI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

c – răspuns greşit, pentru că, în regimul matrimonial al separației de bunuri, bunurile dobândite împreună vor aparține acestora în proprietatea comună pe cote-părți (art. 362 C. civ.).

166. **a, b** (art. 312 C. civ.)

a, b – răspunsuri corecte, față de dispozițiile art. 312 C. civ. – ce prevede trei regimuri matrimoniale: comunitatea convențională, separația de bunuri şi comunitatea legală;

c – răspuns greşit.

167. **a** (art. 312 C. civ.; E. Chelaru, *op. cit.*, p. 293)

a – răspuns corect, față de dispozițiile art. 312 C. civ.;

b, c – răspunsuri greşite, față de răspunsul de la lit. **a**.

168. **b, c** [art. 343 alin. (1) C. civ.; E. Chelaru, *op. cit.*, p. 294]

a – răspuns greşit, pentru că legiuitorul a instituit o prezumție relativă de comunitate pentru bunurile dobândite în timpul regimului comunității legale [art. 343 alin. (1) C. civ., potrivit căruia calitatea de bun comun nu trebuie să fie dovedită];

b – răspuns corect, față de răspunsul de la lit. **a**;

c – răspuns corect, pentru că în această situație dovada că bunul mobil nu este bun comun se face cu inventarul încheiat fie prin act notarial, fie prin înscris sub semnătură privată.

169. **a, b** (art. 340 şi art. 341 C. civ.)

a, b – răspunsuri corecte, față de dispozițiile art. 340 C. civ.;

c – răspuns greşit, pentru că acestea sunt bunuri comune (art. 341 C. civ.).

170. **a** (art. 340 şi art. 341 C. civ.)

a – răspuns corect, față de dispozițiile art. 341 C. civ.;

b, c – răspunsuri greşite, pentru că sunt proprii şi rezultă din dispozițiile art. 340 C. civ.

171. **a, b** (art. 314 C. civ.)

a, b – răspunsuri corecte, față de dispozițiile art. 314 C. civ.;

c – răspuns greşit.

172. **a, b**

a, b – răspunsuri corecte;

c – răspuns greşit.

173. **a, b** (art. 317 şi art. 322 C. civ.)

a, b – răspunsuri corecte, față de dispozițiile art. 317 C. civ.;

c – răspuns greşit, față de art. 322 C. civ.

174. **a** [art. 318 alin. (1) C. civ.]

a – răspuns corect, față de dispozițiile art. 318 alin. (1) C. civ.;

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

b – răspuns greşit, pentru că acesta este un drept rezultat din regimul folosinței bunurilor comune, fără a avea legătură cu dreptul de informare;

c – răspuns greşit, a se vedea răspunsul de la lit. **b**.

175. **a, c** (art. 346 C. civ.)

a, c – răspunsuri corecte, față de faptul că, din interpretarea dispozițiilor legale ce reglementează comunitatea legală de bunuri, rezultă că regula este că aceste acte se pot face fără consimțământul celuilalt soț;

b – răspuns greşit, față de dispozițiile art. 346 C. civ., ce stabileşte această regulă.

176. **a, b** [art. 385 alin. (1) C. civ.]

a, b – răspunsuri corecte, față de dispozițiile art. 385 alin. (1) C. civ.;

c – răspuns greşit.

177. – (art. 358 C. civ.)

a – răspuns greşit, față de dispozițiile art. 358 C. civ. (nu se mai cere acea condiție a examinării motivelor temeinice);

b – răspuns greşit, pentru că se pot partaja bunurile din timpul căsătoriei şi prin buna învoială a părților, dar în formă autentică;

c – răspuns greşit.

178. **b, c** (art. 658 C. civ.)

a – răspuns greşit;

b – răspuns corect, față de regimul juridic al coproprietății forțate, ce nu poate înceta decât cu acordul tuturor celorlalți coproprietari;

c – răspuns corect, față de dispozițiile art. 658 C. civ.

179. **b** [art. 703, art. 723 alin. (1) şi art. 729 C. civ.]

a – răspuns greşit, pentru că spargerea unor ferestre şi deteriorarea uşoara a uşii de intrare nu echivalează cu un abuz de folosință;

b – răspuns corect, față de dispozițiile art. 703 C. civ.;

c – răspuns greşit, față de dispozițiile art. 723 alin. (1) C. civ. şi ale art. 729 C. civ.

180. **a**

a – răspuns corect, față de regimul juridic al coproprietății forțate, ce se aplică curții imobilului;

b – răspuns greşit, a se vedea argumentele de lit. **a**;

c – răspuns greşit, față de caracterele coproprietății forțate şi față de faptul că X a făcut un act de dispoziție asupra unui spațiu ce are un anumit regim juridic.

181. **c** [art. 640, art. 641 alin. (1) şi (4) C. civ.]

a – răspuns greşit, față de dispozițiile art. 640 şi art. 641 alin. (1) C. civ.;

b – răspuns greşit, față de dispozițiile art. 641 alin. (1) C. civ.;

c – răspuns corect, față de dispozițiile art. 641 alin. (4) C. civ.

BCU IAŞI "CAROL I" UNIVERSITY LIBRARY

182. **c**

a, b – răspunsuri greşite, față de răspunsul de la lit. **c**;

c – răspuns corect, față de definiția dată acțiunii în revendicare de art. 563 C. civ.

183. **b** (art. 563 C. civ.; S. Sztranyiczki, *op. cit.*, p. 202)

a – răspuns greşit, pentru că aceasta este caracteristica petitorie a acțiunii în revendicare;

b – răspuns corect, rezultă din definiția noțiunii de *acțiune în revendicare* (art. 563 C. civ.);

c – răspuns greşit, pentru că această ipoteză de răspuns ține de caracteristica imprescriptibilității acțiunii în revendicare.

184. **b, c**

a – răspuns greşit, pentru că, spre deosebire de o acțiune în constatare, ea este o acțiune în realizarea dreptului de proprietate prin care se tinde la restituirea stăpânirii materiale a bunului;

b – răspuns corect, rezultă din caracterul perpetuu al dreptului de proprietate, ce atrage după sine şi imprescriptibilitatea acțiunii care îl apără;

c – răspuns corect, rezultă din definiția noțiunii *acțiunii în revendicare.*

185. **b** (art. 563 C. civ.)

a, c – răspunsuri greşite, a se vedea răspunsul de la lit. **b**;

b – răspuns corect, față de dispozițiile art. 563 C. civ.

186. **a** (C. Bîrsan, *op. cit.*, p. 309)

a – răspuns corect, a se vedea C. Bîrsan, *op. cit.*, p. 309;

b, c – răspunsuri greşite.

187. **a, b** [art. 572 C. civ.; art. 859 alin. (2) C. pr. civ.]

a, b – răspunsuri corecte, sunt excepții reglementate expres de dispozițiile art. 859 alin. (2) C. pr. civ. şi art. 572 C. civ.;

c – răspuns greşit, în acest caz acțiunea în revendicare este imprescriptibilă.

188. **b**

a, c – răspunsuri greşite, a se vedea răspunsul de la lit. **b**;

b – răspuns corect, pentru că proprietarul este cel care trebuie să facă dovada pozitivă că este titularul dreptului de proprietate.

189. **c** (art. 565 C. civ.; C. Bîrsan, *op. cit.*, p. 320)

a, b – răspunsuri greşite; vizează situația celorlalte imobile, nu pe cele înscrise în cartea funciară;

c – răspuns corect, față de dispozițiile art. 565 C. civ., ce arată că dovada dreptului de proprietate se face, în cazul imobilelor înscrise în cartea funciară, cu extrasul de carte funciară – întrucât, în sistemul actual, dreptul de proprietate se transmite ori se poate constitui, atât între părți, cât şi față de terți, numai prin efectuarea înscrierii în cartea funciară a actului de dobândire sau constituire a dreptului încheiat în formă autentică.

190. **a, c** [art. 566 alin. (1) C. civ.]

a, c – răspunsuri corecte, sunt cazuri prevăzute de art. 566 alin. (1) C. civ., de obligare a pârâtului pentru plata de despăgubiri către reclamant pentru situația pieirii bunului din culpa sa ori a înstrăinării acestuia;

b – răspuns greşit, cazurile de forță majoră şi cazul fortuit exclud culpa pârâtului pentru dispariția bunului.

191. **c** [art. 566 alin. (2) C. civ.]

a, b – răspunsuri greşite, a se vedea răspunsul de la lit. **c**;

c – răspuns corect, față de interpretarea dispozițiilor art. 566 alin. (2) C. civ.

192. **c** [art. 566 alin. (5) C. civ.]

a – răspuns greşit, pentru că acestea se restituie la cererea pârâtului, şi nu de drept;

b – răspuns greşit, pentru că acestea se restituie la cererea pârâtului şi numai în măsura în care cheltuielile utile au sporit valoarea bunului;

c – răspuns corect, față de dispozițiile art. 566 alin. (5) C. civ.

193. **b** [art. 566 alin. (8) C. civ.]

a, c – răspunsuri greşite;

b – răspuns corect, față de dispozițiile art. 566 alin. (8) C. civ.

194. **a** [art. 566 alin. (6) C. civ.]

a – răspuns corect, față de dispozițiile art. 566 alin. (6) C. civ.;

b, c – răspunsuri greşite, a se vedea răspunsul de la lit. **a**.

195. – [art. 566 alin. (7) C. civ.]

a, b, c – răspunsuri greşite, pentru că art. 566 alin. (7) C. civ. interzice în aceste cazuri recunoaşterea unui drept de retenție în favoarea pârâtului.

196. – (a se vedea C. Bîrsan, *op. cit.*, p. 333)

a, b – răspunsuri greşite, întrucât cele două situații sunt excepții de la caracterul imprescriptibil al acțiunii în revendicare a dreptului de proprietate privată, nu şi pentru proprietatea publică (a se vedea C. Bîrsan, *op. cit.*, p. 333);

c – răspuns greşit, pentru că acțiunea în revendicare a dreptului de proprietate publică este imprescriptibilă extinctiv şi achizitiv, fără excepții.

197. **c** [art. 865 alin. (2) C. civ.]

a, b – răspunsuri greşite, pentru că, potrivit dispozițiilor art. 865 alin. (2) C. civ., au aceste obligații;

c – răspuns corect, față de dispozițiile art. 865 alin. (2) C. civ.

198. **c** (art. 563 C. civ.)

a, b – răspunsuri greşite;

c – răspuns corect, față de dispozițiile art. 563 C civ., precum şi față de regulile consacrate de doctrină şi jurisprudență în materia acțiunii în revendicare.

BCU "ALEXANDRU IOAN CUZA" UNIVERSITY LIBRARY

199. **b** (V. Terzea, *op. cit.*, p. 693)

a, c – răspunsuri greșite;

b – răspuns corect, față de aplicarea regulilor consacrate de doctrină, aplicabile acțiunii în revendicare; reclamanții trebuie sa-si respecte, în calitate de succesori universali ai autorilor lor, drepturile, dar și obligațiile asumate de aceștia, inclusiv pe cele rezultate din încheierea antecontractului de vânzare-cumpărare, guvernat de principiul consensualismului.

200. **a** (art. 563 C. civ.; V. Terzea, *op. cit.*, p. 693)

a – răspuns corect, față de dispozițiile art. 563 C. civ., din care reies caracteristicile acțiunii în revendicare;

b – răspuns greșit, față de faptul că titlul reclamantului este preferabil antecontractului, cel din urmă reprezentând doar un acord de voință prin care părțile își asumă reciproc obligația de a încheia în viitor un anume contract de vânzare-cumpărare;

c – răspuns greșit, întrucât chiar dacă hotărârea de partaj are un efect declarativ, totuși titlul reclamantului este de preferat, întrucât pârâtul nu poate opune vreun drept.

201. **b, c** (V. Terzea, *op. cit.*, p. 671)

a – răspuns greșit, întrucât pârâții nu au posesia imobilului, ei înstrăinându-l unor terți nechemați în judecată;

b – răspuns corect, întrucât atâta vreme cât reclamanții nu au chemat în judecată pe terții dobânditori ai imobilului și nu au solicitat anularea titlului lor de proprietate, nu se poate face o comparare a titlurilor;

c – răspuns corect, față de explicațiile de la lit. **b**, dar și în considerarea faptului că reclamanții au la îndemână alte mijloace juridice pentru realizarea dreptului lor.

202. **c** (art. 621 C. civ.)

a – răspuns greșit, față de dispozițiile art. 621 alin. (1) și (3) C. civ.;

b – răspuns greșit, față de dispozițiile art. 621 alin. (1) C. civ.;

c – răspuns corect, față de dispozițiile art. 621 C. civ.

203. **a** [art. 617 alin. (1) și (3) C. civ.; V. Terzea, *op. cit.*, p. 786]

a – răspuns corect, reiese din interpretarea dispozițiilor art. 617 alin. (1) C. civ.;

b, c – răspunsuri greșite, față de interpretarea dispozițiilor art. 617 alin. (1) și (3) C. civ.

204. **a** (art. 1.609, art. 1.610 C. civ.)

a – răspuns corect, față de dispozițiile art. 1.610 C. civ., întrucât intenția de a nova a creditorului pârât nu este clară, neîndoielnică, întrucât, deși s-au achitat 10 rate, după rezilierea contractului, totuși intenția de a nova a creditorului-finanțator nu a fost clar exprimată, motiv pentru care s-a declanșat și litigiul;

b, c – răspunsuri greșite, față de dispozițiile art. 1.609 C. civ.

205. **b** (art. 586 C. civ.)

a, c – răspunsuri greșite, față de dispozițiile art. 586 C. civ.;

b – răspuns corect.

206. **a** (art. 563 C. civ.; V. Terzea, *op. cit.*, p. 693)
a – răspuns corect, față de dispozițiile art. 563 C. civ., din care reies caracteristicile acțiunii în revendicare;
b – răspuns greșit, față de faptul că titlul reclamantului este preferabil antecontractului, cel din urmă reprezentând doar un acord de voință prin care părțile își asumă reciproc obligația de a încheia în viitor un anume contract de vânzare-cumpărare;
c – răspuns greșit, întrucât chiar dacă hotărârea de partaj are un efect declarativ, totuși titlul reclamantului este de preferat, întrucât pârâtul nu poate opune vreun drept.

207. **a** [art. 555 alin. (1), art. 861 și art. 862 C. civ.; C. Bîrsan, *op. cit.*, p. 252]
a – răspuns corect, pentru că această concluzie se desprinde din dispozițiile art. 555 alin. (1) C. civ.;
b, c – răspunsuri greșite, pentru că dezmembrămintele iau naștere în cadrul unor raporturi juridice de drept privat, iar bunurile publice sunt inalienabile (art. 861 și art. 862 C. civ.).

208. **c** (art. 693 C. civ.)
a, b – răspunsuri greșite;
c – răspuns corect, față de dispozițiile art. 693 C. civ.

209. **a, b** [art. 693 alin. (1) și art. 702 C. civ.]
a, b – răspunsuri corecte, față de dispozițiile art. 693 alin. (1) coroborat cu art. 702 C. civ.;
c – răspuns greșit, pentru că dreptul de superficie este un drept real imobiliar, el vizând doar bunuri imobile.

210. **c** (art. 694-696 C. civ.)
a, b – răspunsuri greșite, cu mențiunea că, în vechiul Cod, era considerat perpetuu;
c – răspuns corect, față de dispozițiile art. 694-696 C. civ.

211. **a** (art. 694 C. civ.)
a – răspuns corect, față de dispozițiile art. 694 C. civ.;
b – răspuns greșit;
c – răspuns greșit, întrucât dreptul de superficie este un drept temporar.

212. **a, b** [art. 693 alin. (2), art. 1.244 C. civ.; C. Bîrsan, *op. cit.*, p. 260]
a – răspuns corect, față de dispozițiile art. 693 alin. (2) C. civ., potrivit cu care dobândirea dreptului de superficie este supusă dispozițiilor privitoare la cartea funciară, iar conform art. 1.244 C. civ., convențiile prin care se strămută sau se constituie drepturi reale care urmează a fi înscrise în cartea funciară trebuie să fie încheiate prin înscris autentic, sub sancțiunea nulității absolute;
b – răspuns corect;
c – răspuns greșit, a se vedea răspunsul de la lit. **a**.

213. **b, c** [art. 693 alin. (4) C. civ.]
a – răspuns greșit;
b, c – răspunsuri corecte, față de dispozițiile art. 693 alin. (4) C. civ.

BCU CLUJ / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

214. **c** (art. 695 C. civ.)
a, b – răspunsuri greşite, întrucât rezultă din interpretarea *per a contrario* a dispoziţiilor art. 695 C. civ.;
c – răspuns corect, faţă de dispoziţiile art. 695 C. civ.

215. **a** [art. 693 alin. (2) şi art. 339 C. civ.; E. Chelaru, *op. cit.*, p. 147]
a – răspuns corect, faţă de dispoziţiile art. 693 alin. (2) şi ale art. 339 C. civ., întrucât, în cazul edificării construcţiei de către soţi pe terenul proprietatea exclusivă a unuia, soţul neproprietar al terenului devine titular al unui drept de superficie;
b, c – răspunsuri greşite.

216. **a, b**
a, b – răspunsuri corecte;
c – răspuns greşit, întrucât consolidarea dreptului de superficie este ea însăşi o cauză de stingere a dreptului de superficie (art. 698 C. civ.).

217. **b** (art. 698 C. civ.)
a – răspuns greşit, pentru că dispariţia construcţiei este un caz de încetare a dreptului de superficie, distinct de cel al consolidării;
b – răspuns corect, faţă de dispoziţiile art. 698 C. civ.;
c – răspuns greşit, a se vedea răspunsul de la lit. **a** şi **b**.

218. **a, c** (art. 695 şi art. 697 C. civ.)
a – răspuns corect, faţă de interpretarea dispoziţiile art. 697 C. civ.;
b – răspuns greşit, faţă de dispoziţiile art. 697 C. civ.;
c – răspuns corect, faţă de dispoziţiile art. 695 C. civ.

219. **b** (art. 697 C. civ.)
a, c – răspunsuri greşite, faţă de dispoziţiile art. 697 alin. (2) C. civ., întrucât prestaţia datorată se stabileşte de părţi, doar cuantumul chiriei, atunci când aceasta este datorată, poate fi stabilit de către instanţă, atunci când părţile nu se înţeleg;
b – răspuns corect, faţă de dispoziţiile art. 697 C. civ.

220. **b** (art. 696 C. civ.)
a, c – răspunsuri greşite;
b – răspuns corect, faţă de dispoziţiile art. 696 C. civ.

221. **a, b** [art. 696 alin. (2) C. civ.]
a – răspuns corect, pentru că pune în discuţie însuşi dreptul de superficie al reclamantului asupra bunurilor intrate în stăpânirea pârâtului;
b – răspuns corect, faţă de dispoziţiile art. 696 alin. (2) C. civ.;
c – răspuns greşit, faţă de caracteristicile dreptului de superficie – a se vedea şi răspunsul de la lit. **a**.

222. **a, b** [art. 694 alin. (4) şi art. 695 C. civ.]
a, b – răspunsuri corecte, faţă de dispoziţiile art. 695 C. civ.;
c – răspuns greşit, faţă de interpretarea dispoziţiilor art. 695 alin. (4) C. civ.

BUCHAREST UNIVERSITY LIBRARY

223. **b** (art. 699 C. civ.)
a, c – răspunsuri greşite;
b – răspuns corect, faţă de dispoziţiile art. 699 C. civ.;

224. **a, b** [art. 699 alin. (3) C. civ.]
a, b – răspunsuri corecte, faţă de dispoziţiile art. 699 alin. (3) C. civ.;
c – răspuns greşit, a se vedea răspunsul de la lit. **a** şi **b**.

225. **b** [art. 698, art. 699 alin. (3) şi art. 700 alin. (1) C. civ.]
a – răspuns greşit, a se vedea dispoziţiile art. 699 alin. (3) C. civ.;
b – răspuns corect, faţă de dispoziţiile art. 700 alin. (1) C. civ.;
c – răspuns greşit, întrucât regula este că, în cazul pieirii construcţiei, se sting şi dezmembrămintele (art. 698 C. civ.).

226. **c** (art. 694, art. 696 şi art. 698 C. civ.)
a – răspuns greşit, faţă de dispoziţiile art. 694 C. civ.;
b – răspuns greşit, faţă de dispoziţiile art. 696 C. civ.;
c – răspuns corect, faţă de dispoziţiile art. 698 C. civ.

227. **b** (art. 703 C. civ.)
a, c – răspunsuri greşite;
b – răspuns corect, faţă de dispoziţiile art. 703 C. civ.

228. **a**
a – răspuns corect;
b – răspuns greşit, pentru că dreptul de superficie are întotdeauna ca obiect un bun imobil;
c – răspuns greşit, întrucât doar dreptul de uzufruct poate fi cedat.

229. **a, c** (art. 708 C. civ.)
a, c – răspunsuri corecte, faţă de dispoziţiile art. 708 C. civ.;
b – răspuns greşit, această perioadă trebuie respectată numai când este vorba despre uzufructul constituit în favoarea unei persoane juridice (art. 708 C. civ.).

230. **a, b** (art. 703 şi art. 709 C. civ.)
a, b – răspunsuri corecte, astfel cum rezultă din conţinutul noţiunii *dreptului de uzufruct* (art. 703 coroborat cu art. 709 C. civ.);
c – răspuns greşit, pentru că, posesia bunului fiind la uzufructuar, acesta are obligaţia de a conserva bunul.

231. **a** [art. 708 alin. (4) C. civ.]
a – răspuns corect, faţă de dispoziţiile art. 708 alin. (4) C. civ.;
b, c – răspunsuri greşite.

BCU CLUJ CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

232. **a** [art. 704 alin. (1) C. civ.]

a – răspuns corect, față de dispozițiile art. 704 alin. (1) C. civ., pentru că face trimitere la aplicarea dispozițiilor referitoare la cartea funciară;

b, c – răspunsuri greșite, a se vedea răspunsul de la lit. **a**.

233. **b, c** (art. 712 și art. 737-745 C. civ.)

a – răspuns greșit, întrucât poartă și asupra bunurilor consumptibile (art. 712 C. civ.);

b – răspuns corect, a se vedea art. 737-745 C. civ. – și pentru că uzufructul se poate constitui asupra oricărui bun, cu condiția ca el să se afle în circuitul civil;

c – răspuns corect, pentru că acestea sunt bunuri incorporale, iar uzufructul se poate constitui asupra oricărui bun.

234. **a, c** (art. 712 C. civ.)

a – răspuns corect, rezultă din conținutul noțiunii *dreptului de uzufruct*;

b – răspuns greșit;

c – răspuns corect, față de dispozițiile art. 712 C. civ.

235. **a** (art. 710 C. civ.)

a – răspuns corect, rezultă din interpretarea art. 710 C. civ.;

b, c – răspunsuri greșite, față de dispozițiile art. 710 C. civ.

236. **a** (art. 711 C. civ.; C. Bîrsan, *op. cit.*, p. 273)

a – răspuns corect, rezultă din dispozițiile art. 711 C. civ.;

b, c – răspunsuri greșite, față de dispozițiile art. 711 C. civ.

237. – (art. 722 C. civ.)

a, b, c – răspunsuri greșite, întrucât există o interdicție expresă în acest sens, prevăzută de art. 722 C. civ., ce prevede că uzufructuarul nu are niciun drept asupra carierelor de piatră și nisip nedeschise și nici asupra comorilor.

238. **b** (art. 716 C. civ.)

a – răspuns greșit, față de dispozițiile art. 716 C. civ., întrucât regula este că nu se pot solicita despăgubiri pentru lucrările adăugate, cu excepția situației în care, dacă nu s-ar fi făcut, ar fi dus la pieirea sau deteriorarea bunului, când aceste despăgubiri se pot solicita;

b – răspuns corect, pentru că, din dispozițiile art. 716 alin. (2) C. civ., rezultă că nu se pot solicita despăgubiri pentru lucrări care, deși au sporit valoarea imobilului, totuși au fost făcute fără încuviințarea nudului proprietar;

c – răspuns greșit, a se vedea răspunsul de la lit. **a** și **b**.

239. **a, b** [art. 746 alin. (2) C. civ.]

a, b – răspunsuri corecte, față de dispozițiile art. 746 alin. (2) C. civ.;

c – răspuns greșit, pentru că intervenția abuzului de folosință ca mod de stingere a dreptului de uzufruct se face prin hotărâre judecătorească.

BCU IASI CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

240. **c** (art. 746 C. civ.)

a – răspuns greşit;

b – răspuns greşit, faţă de dispoziţiile art. 746 C. civ., pentru situaţia în care este vorba despre o creanţă, termenul de neuz este de 2 ani;

c – răspuns corect, faţă de dispoziţiile art. 746 C. civ. şi ţinând cont de obiectul asupra căruia poate purta uzufructul.

241. – (art. 749 şi art. 752 C. civ.)

a – răspuns greşit, întrucât, din dispoziţiile art. 749 C. civ., rezultă că titularul său poate fi numai o persoană fizică;

b – răspuns greşit, întrucât, potrivit dispoziţiilor art. 749 C. civ., poate avea ca obiect atât bunuri mobile, cât şi imobile;

c – răspuns greşit, faţă de faptul că, din dispoziţiile art. 749 şi ale art. 752 C. civ., rezultă că uzuarul poate culege numai fructele naturale şi industriale produse, nu şi cele civile, întrucât nu are voie să închirieze sau să arendeze bunul.

242. **a** (art. 750 C. civ.)

a – răspuns corect, faţă de dispoziţiile art. 750 C. civ.;

b, c – răspunsuri greşite.

243. – (art. 749-754 C. civ.)

a – răspuns greşit, pentru că dreptul de abitaţie este un drept real şi o varietate a dreptului de uzufruct;

b – răspuns greşit, pentru că art. 749-754 C. civ. conferă dreptul de a locui în locuinţa altuia;

c – răspuns greşit, pentru că dreptul de a folosi bunul şi fructele acestuia este premisa pentru satisfacerea nevoilor stricte ale uzuarului şi ale familiei sale.

244. **a**

a – răspuns corect, faţă de conţinutul dreptului de uz şi abitaţie;

b – răspuns greşit, pentru că dreptul de abitaţie are ca obiect o casă de locuit, nu şi dreptul de uz ce poate avea ca obiect un bun mobil sau imobil;

c – răspuns greşit, întrucât, deşi este reală această caracteristică, ea nu face însă necesibile aceste drepturi.

245. **a, b** (art. 888 şi art. 1.244 C. civ.)

a – răspuns corect, rezultă din coroborarea dispoziţiilor art. 888 şi ale art. 1.244 C. civ.;

b – răspuns corect, pentru că oricum dreptul de abitaţie vizează o casă de locuit, deci un bun imobil;

c – răspuns greşit, faţă de răspunsul de la lit. **a** şi **b**.

246. **c** (art. 723 şi art. 749-754 C. civ.)

a – răspuns greşit, faţă de dispoziţiile art. 751 C. civ.;

b – răspuns greşit, faţă de dispoziţiile art. 749-754 C. civ. şi cele ce reglementează dreptul de uzufruct, întrucât ei au această obligaţie de suportare a cheltuielilor de întreţinere;

BCU IAŞI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

c – răspuns corect, față de art. 723 C. civ. și față de faptul că regulile de constituire și de stingere ale dreptului de uzufruct se aplică dreptului de uz și abitație.

247. **a** (art. 755 C. civ.)
a – răspuns corect, rezultă din conținutul noțiunii de *drept de servitute* (art. 755 C. civ.), ce are drept caracteristică esențială faptul că se constituie numai în folosul unor imobile prin natura lor;
b, c – răspunsuri greșite, a se vedea răspunsul de la lit. **a**.

248. **c** (C. Bîrsan, *op. cit.*, p. 291)
a – răspuns greșit, pentru că se numește fond dominant;
b – răspuns greșit, pentru că se numește fond aservit;
c – răspuns corect, față de conținutul dreptului de servitute.

249. **c** (art. 755-772 C. civ.)
a – răspuns greșit, pentru că se constituie numai în folosul, respectiv în sarcina unor imobile prin natura lor;
b – răspuns greșit, față de definiția dreptului de servitute;
c – răspuns corect, față de dispozițiile art. 755-772 C. civ.

250. **a, b** (art. 763 și art. 755-772 C. civ.)
a – răspuns corect, față de dispozițiile art. 755-772 C. civ.;
b – răspuns corect, față de dispozițiile art. 763 C. civ.;
c – răspuns greșit, a se vedea răspunsul de la lit. **a** și **b**.

251. **a** (art. 760 și art. 762 C. civ.)
a – răspuns corect, față de dispozițiile art. 760 C. civ.;
b – răspuns greșit, întrucât acest criteriu era stabilit de vechiul Cod civil;
c – răspuns greșit, față de dispozițiile art. 762 C. civ.

252. **c** (art. 762 C. civ.)
a, b – răspunsuri greșite;
c – răspuns corect, față de dispozițiile art. 762 C. civ.

253. **c** (art. 760-761 C. civ.)
a, b – răspunsuri greșite;
c – răspuns corect, față de dispozițiile art. 760 și ale art. 761 C. civ.

254. **c** (art. 761 C. civ.)
a, b – răspunsuri greșite;
c – răspuns corect, față de dispozițiile art. 761 C. civ.

255. **c** (art. 765 C. civ.)
a, b – răspunsuri greșite, față de dispozițiile art. 765 C. civ.; regula este supletivă dacă lucrările profită și sunt necesare atât fondului dominant, cât și celui aservit;
c – răspuns corect, față de dispozițiile art. 765 C. civ.

BCU IAȘI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

256. **c** [art. 762 alin. (2) şi art. 767 alin. (1) şi (2) C. civ.]
a – răspuns greşit, faţă de dispoziţiile art. 767 alin. (2) C. civ.;
b – răspuns greşit, faţă de dispoziţiile art. 767 alin. (1) C. civ.;
c – răspuns corect, faţă de dispoziţiile art. 762 alin. (2) C. civ.

257. **c** (art. 768 C. civ.)
a, b – răspunsuri greşite;
c – răspuns corect, rezultă din interpretarea dispoziţiilor art. 768 C. civ., potrivit cu care proprietarul fondului dominant nu poate agrava situaţia fondului aservit şi nu poate produce prejudicii proprietarului fondului aservit prin exercitarea servituţii.

258. **b, c**
a – răspuns greşit, a se vedea răspunsul de la lit. **b**;
b – răspuns corect, pentru că, deşi este un drept real principal, datorită caracterului său accesoriu prin raportare la dreptul de proprietate asupra fondului dominant, ea poate fi înstrăinată, urmărită sau ipotecată, însă doar odată cu fondul dominant căruia îi profită;
c – răspuns corect, a se vedea răspunsul de la lit. **b**.

259. **a** (C. Bîrsan, *op. cit.*, p. 291)
a – răspuns corect, faţă de conţinutul noţiunii *dreptului de servitute*;
b, c – răspunsuri greşite, a se vedea răspunsul de la lit. **a**.

260. **c** (art. 761 şi art. 762 C. civ.)
a – răspuns greşit, pentru că, după modul de exercitare, sunt continue şi discontinue (art. 761 C. civ.);
b – răspuns greşit, a se vedea răspunsul de la lit. **a**;
c – răspuns corect (art. 762 C. civ.).

261. **c** (art. 762 C. civ.)
a – răspuns greşit, pentru că proprietarul fondului dominant exercită prerogativele dreptului de proprietate asupra fondului dominant;
b – răspuns greşit, întrucât această ipoteză de răspuns corespunde unei servituţi negative;
c – răspuns corect, faţă de dispoziţiile art. 762 C. civ.

262. **b, c** (art. 762 C. civ.)
a – răspuns greşit, a se vedea răspunsul de la lit. **b**;
b – răspuns corect, faţă de conţinutul dispoziţiilor art. 762 C. civ.;
c – răspuns corect, pentru că servituţile negative sunt prin esenţa lor neaparente.

263. **a, b** (art. 760-762 C. civ.; C. Bîrsan, *op. cit.*, p. 292)
a, b – răspunsuri corecte, faţă de dispoziţiile art. 760-762 C. civ.;
c – răspuns greşit, este o servitute pozitivă (art. 762 C. civ.).

BIBLIOTECA CENTRALĂ UNIVERSITY LIBRARY

264. **a** (art. 763 C. civ.)
a – răspuns corect, față de dispozițiile art. 763 C. civ.;
b – răspuns greșit, pentru că servituțile pozitive pot fi dobândite prin uzucapiune extratabulară;
c – răspuns greșit, față de răspunsul de la lit. **a**.

265. **a, b** [art. 770 alin. (1) C. civ.]
a, b – răspunsuri corecte, față de dispozițiile art. 770 alin. (1) C. civ.;
c – răspuns greșit, fiind un caz distinct de stingere a dreptului de servitute.

266. **c** (art. 772 C. civ.)
a, b – răspunsuri greșite, față de dispozițiile art. 772 C. civ.;
c – răspuns corect, astfel cum prevede expres art. 772 C. civ.

267. **c** [art. 770 alin. (2) C. civ.]
a – răspuns greșit, a se vedea răspunsul de la lit. **c**;
b – răspuns greșit, pentru că, servitutea fiind conformă utilității publice, nu intervine exproprierea și dreptul nu se stinge;
c – răspuns corect, întrucât această concluzie rezultă din interpretarea *per a contrario* a dispozițiilor art. 770 alin. (2) C. civ.

268. **b** [art. 75 din Legea nr. 71/2011 și art. 770 alin. (1) lit. f) C. civ.]
a – răspuns greșit;
b – răspuns corect, față de interpretarea coroborată a dispozițiilor art. 75 din Legea nr. 71/2011 și ale art. 770 alin. (1) lit. f) C. civ.;
c – răspuns greșit.

269. **c** [art. 760-762 și art. 770 alin. (1) lit. e) C. civ.]
a – răspuns greșit, față de dispozițiile art. 760-762 C. civ.;
b – răspuns greșit, pentru că servitutea s-a constituit în scopul asigurării accesului la o sursă de apa potabilă, nu și pentru udarea grădinii, situație în care menținerea servituții nu se justifică pentru satisfacerea altor nevoi ale lui Y;
c – răspuns corect, ce rezultă din interpretarea dispozițiilor art. 770 alin. (1) lit. e) C. civ.

270. **a, c** (art. 916 și art. 917 C. civ.)
a, c – răspunsuri corecte, față de dispozițiile art. 916 și ale art. 917 C. civ.;
b – răspuns greșit.

271. **a** (art. 916 C. civ.)
a – răspuns corect, față de conținutul noțiunii de *posesie*, conform art. 916 C. civ.;
b – răspuns greșit, pentru că posesorul nu are un drept, însă se comportă în exterior ca fiind titularul acestui drept asupra bunului pe care-l stăpânește;
c – răspuns greșit, a se vedea răspunsul de la lit. **a** și **b**.

PC ȘCOALA CENTRALĂ UNIVERSITY LIBRARY

272. **b, c** (art. 918, art. 919 C. civ.; C. Bîrsan, *op. cit.*, pp. 338, 339)
a – răspuns greşit;
b – răspuns corect, faţă de interpretarea dispoziţiilor art. 918 C. civ.;
c – răspuns corect, faţă de dispoziţiile art. 919 C. civ.

273. **c**
a, b – răspunsuri greşite;
c – răspuns corect.
274. **b** (art. 919 C. civ.)
a, c – răspunsuri greşite, faţă de răspunsul de la lit. **b**;
b – răspuns corect, raportat la dispoziţiile art. 919 C. civ.

275. **a**
a – răspuns corect, pentru că lipsa elementului psihologic intenţional face ca cel ce deţine bunul să nu aibă calitatea de posesor, ci calitatea de simplu detentor precar;
b, c – răspunsuri greşite, a se vedea răspunsul de la lit. **a**.

276. **c** (art. 920 C. civ.)
a – răspuns greşit, a se vedea dispoziţiile art. 920 alin. (1) lit. a) C. civ., ce condiţionează încheierea acestui act cu bună-credinţă;
b – răspuns greşit, faţă de dispoziţiile art. 920 alin. (1) lit. b) C. civ. (este vorba despre actele detentorului împotriva posesorului);
c – răspuns corect, faţă de dispoziţiile art. 920 alin. (1) lit. c) C. civ.

277. **a, b** (art. 921 C. civ.)
a, b – răspunsuri corecte, faţă de interpretarea dispoziţiilor art. 921 C. civ.;
c – răspuns greşit, întrucât acest caz de pierdere este unul ce are legătură cu voinţa posesorului.

278. **c** (art. 922-925 C. civ.; C. Bîrsan, *op. cit.*, p. 345)
a – răspuns greşit, a se vedea răspunsul de la lit. **c**, întrucât noul Cod civil nu a integrat sugestiile doctrinei şi ale jurisprudenţei de a reţine echivocul ca viciu al posesiei (pentru detalii, a se vedea C. Bîrsan, *op. cit.*, p. 345);
b – răspuns greşit, a se vedea răspunsul de la lit. **c**, cu completarea că precaritatea este reţinută de Codul civil ca fiind o lipsă a posesiei, şi nu un viciu al posesiei;
c – răspuns corect, faţă de dispoziţiile art. 922-925 C. civ.

279. **a** (art. 922 C. civ.)
a – răspuns corect, rezultă din interpretarea alin. (2) al art. 922 C. civ.;
b, c – răspunsuri greşite, a se vedea răspunsul de la lit. **a**.

280. **a** [art. 921 lit. g) C. civ.]
a – răspuns corect, pentru că, în situaţia în care există exercitarea cu intermitenţe mai mari de un an, este caz de încetare a posesiei [art. 921 lit. g)];
b – răspuns greşit, a se vedea răspunsul de la lit. **a**;
c – răspuns greşit, pentru că acest tip de posesie indică viciul clandestinităţii, şi nu cel al discontinuităţii.

BCUJ CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

281. **b, c** (art. 922-927 C. civ.)

a – răspuns greşit, pentru că acest viciu poate fi invocat numai de către cel împotriva căruia s-a exercitat violența, față de celelalte persoane posesia nefiind afectată de acest viciu;

b, c – răspunsuri corecte, față de dispozițiile art. 922-927 C. civ.

282. **a, b** (art. 937-938 şi art. 948 C. civ.)

a – răspuns corect, față de dispozițiile art. 948 C. civ.;

b – răspuns corect, raportat la dispozițiile art. 937-938 C. civ.;

c – răspuns greşit, pentru că aceasta pune în discuție însuşi dreptul real cu privire la bun, posesia fiind protejată prin acțiunea posesorie – ce nu pune în discuție dreptul.

283. **a, c** (art. 951 C. civ.; art. 1.003-1.005 C. pr. civ.)

a, c – răspunsuri corecte, față de dispozițiile art. 1.003-1.005 C. pr. civ. şi ale art. 951 C. civ.;

b – răspuns greşit, este mijlocul prin care se apără dreptul real, şi nu posesia.

284. **b** (art. 952 C. civ.)

a, c – răspunsuri greşite;

b – răspuns corect, pentru că, potrivit art. 952 C. civ., măsura vizează conservarea bunului posedat înainte de a se produce tulburarea sau deposedarea.

285. **b** [art. 918 alin. (1) lit. d), art. 919 alin. (2), art. 920 C. civ.]

a – răspuns greşit, întrucât în speța de față detenția precară este evidentă – art. 919 alin. (2) C. civ.;

b – răspuns corect, față de dispozițiile art. 918 alin. (1) lit. d) C. civ.;

c – răspuns greşit, față de interpretarea *per a contrario* a dispozițiilor art. 920 C. civ.

286. **b** (art. 577 C. civ.; C. Bîrsan, *op. cit.*, p. 333)

a – răspuns greşit, pentru că, în concepția vechiului Cod civil, lucrul principal era doar imobilul neconstruit – teren;

b – răspuns corect, în concepția noului Cod civil – art. 577 –, imobilul poate fi atât teren, cât şi construcție;

c – răspuns greşit.

287. **a** [art. 577 alin. (1) C. civ.; C. Bîrsan, *op. cit.*, p. 369]

a – răspuns corect, față de dispozițiile art. 577 alin. (1) C. civ.;

b – răspuns greşit, întrucât, în practica judiciara anterioara noului Cod civil, dar valabilă şi în prezent, s-a decis că, dacă prin actul juridic încheiat de părți a fost constituit un drept de superficie, este înlăturată aplicarea regulilor privitoare la accesiunea imobiliară artificială (în acest sens, a se vedea C. Bîrsan, *op. cit.*, p. 369);

c – răspuns greşit, față de dispozițiile art. 699 alin. (1) C. civ.

288. **a, c** [art. 698 C. civ. şi art. 701 alin. (2) C. civ.]

a – răspuns corect, față de dispozițiile art. 698 C. civ.;

b – răspuns greşit, întrucât este un efect specific încetării superficiei prin expirarea termenului;

c – răspuns corect, față de dispozițiile art. 701 alin. (2) C. civ.

BCU CLUJ / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

289. **b** [art. 748 alin. (2) C. civ.]
a, c – răspunsuri greşite;
b – răspuns corect, faţă de art. 748 alin. (2) C. civ.

290. **b, c** (art. 698 C. civ.; C. Bîrsan, *op. cit.*, p. 265)
a – răspuns greşit, faţă de dispoziţiile art. 698 C. civ.;
b, c – răspunsuri corecte, a se vedea C. Bîrsan, *op. cit.*, p. 265.

291. **a, b** (art. 695 C. civ.)
a – răspuns corect, faţă de dispoziţiile art. 695 C. civ.;
b – răspuns corect;
c – răspuns greşit, faţă de definiţia dreptului de superficie.

292. **a, b** (art. 577 C. civ.; C. Bîrsan, *op. cit.*, p. 369)
a, b – răspunsuri corecte, faţă de dispoziţiile art. 577 alin. (1) C. civ.;
c – răspuns greşit, pentru că aceste plantaţii şi lucrări reprezintă bunul accesoriu, şi nu principal (care se naşte cu cel din urmă şi revine proprietarului principal).

293. **a, b** (art. 577 C. civ.)
a, b – răspunsuri corecte, faţă de dispoziţiile art. 577 C. civ., ce reglementează acest aspect;
c – răspuns greşit, a se vedea răspunsul de la lit. **a** şi **b**.

294. **a** [art. 578 alin. (1) C. civ.]
a – răspuns corect, pentru că cele provizorii pot fi ridicate fără mari dificultăţi de către cel ce le-a realizat [art. 578 alin. (1) C. civ.];
b – răspuns greşit, a se vedea răspunsul de la lit. **a**;
c – răspuns greşit.

295. **a, b** [art. 578 alin. (1) şi (3) C. civ.]
a, b – răspunsuri corecte, pentru că lucrările autonome sunt cele care au caracter de sine stătător, spre deosebire de cele adăugate (care sunt necesare, utile şi voluptuare), ce nu au o asemenea existenţă [art. 578 alin. (1) şi (3) C. civ.];
c – răspuns greşit, a se vedea răspunsul de la lit. **a** şi **b**.

296. **a, b** [art. 578 alin. (1) şi (3) C. civ.]
a, b – răspunsuri corecte, faţă de dispoziţiile art. 578 alin. (1) şi (3) C. civ.;
c – răspuns greşit, a se vedea răspunsul de la lit. **a** şi **b**.

297. **b, c** [art. 579 alin. (1) C. civ.]
a – răspuns greşit, a se vedea răspunsul de la lit. **b**;
b, c – răspunsuri corecte, a se vedea dispoziţiile art. 579 alin. (1) C. civ.

298. **a, b** (art. 586 C. civ.)
a, b – răspunsuri corecte, faţă de dispoziţiile art. 586 C. civ., cu condiţia să nu rezulte vreun viciu al titlului său;

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

c – răspuns greşit, față de dispozițiile art. 586 alin. (2) C. civ., potrivit cu care nu poate invoca buna-credință cel care construiește în lipsa sau cu nerespectarea autorizațiilor cerute de lege.

299. **a, b** (art. 586 C. civ.)

a, b – răspunsuri corecte, rezultă din interpretarea dispozițiilor art. 586 alin. (1) C. civ.;

c – răspuns greşit, pentru că dispozițiile art. 586 alin. (2) C. civ. privesc doar situația ridicării unor lucrări cu caracter autonom, nu şi a altor categorii de lucrări.

300. **b** [art. 577 alin. (1) şi art. 581-582 C. civ.]

a – răspuns greşit, întrucât R nu este de bună-credință, el neavând temeiuri serioase să creadă că este proprietarul construcției;

b – răspuns corect, față de dispozițiile art. 577 alin. (1) şi ale art. 581-582 C. civ.;

c – răspuns greşit, față de dispozițiile art. 581 C. civ.

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

III. Teoria generală a obligațiilor

1. Faptele juridice licite ca izvoare de obligații

1. Gestiunea de afaceri este:
a. izvor de obligații civile;
b. mandat fără reprezentare;
c. act juridic unilateral.

2. Obligația gerantului de realizare a gestiunii este:
a. obligație pozitivă;
b. obligație de diligență;
c. obligație de rezultat.

3. Neîndeplinirea obligației de înștiințare a geratului cu privire la gestiunea începută conduce la:
a. inexistența ori, după caz, la diminuarea obligației de indemnizare ce-i revine geratului;
b. considerarea ca inoportună a gestiunii;
c. agravarea răspunderii gerantului, indiferent de forma de vinovăție.

4. Sub aspectul obiectului gestiunii de afaceri, aceasta:
a. cuprinde doar acte materiale;
b. nu ar putea cuprinde sub nicio formă acte de dispoziție;
c. cuprinde acte săvârșite de către gerant voluntar, oportun și cu intenția de a produce efecte juridice.

5. Cel care, fără să știe, lucrează în interesul altuia este îndreptățit la restituirea cheltuielilor efectuate în temeiul:
a. gestiunii de afaceri;
b. plății nedatorate;
c. îmbogățirii fără justă cauză.

6. Întinderea răspunderii gerantului pentru pagubele cauzate geratului se apreciază:
a. cu diligența pe care gerantul o depune în îndeplinirea propriilor sale activități;
b. cu diligență maximă, gerantul răspunzând chiar și pentru culpa cea mai mică;
c. gerantul nu va răspunde decât dacă a acționat cu intenție sau din culpă gravă, dacă a intervenit pentru evitarea unei pagube iminente.

BCU "ȘTIINȚĂ" CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

7. Dreptul de a solicita instanței înscrierea în cartea funciară a unei ipoteci legale, instituit în favoarea gerantului:

a. este prevăzut în vederea garantării cheltuielilor necesare şi utile făcute de gerant;

b. urmează procedura prevăzută de lege pentru ordonanța preşedințială, chiar şi atunci când geratul recunoaşte întinderea cheltuielilor;

c. poate cuprinde şi contravaloarea prejudiciului pe care, fără culpa sa, gerantul l-a suferit din cauza gestiunii.

8. Cel care lucrează ca gerant:

a. trebuie să fie o persoană având capacitatea cerută de lege pentru îndeplinirea actului juridic încheiat de gerant;

b. nu trebuie să acționeze cu intenția de a a-l gratifica pe gerat la momentul începerii gestiunii;

c. poate fi o persoană fizică sau o persoană juridică.

9. Gerantul:

a. poate abandona gestiunea începută numai dacă este în măsură să demonstreze existența intenției de gratificare a geratului oricând pe parcursul gestiunii;

b. poate abandona gestiunea începută numai dacă este în măsură să demonstreze existența intenției de gratificare a geratului chiar la momentul începerii gestiunii;

c. poate abandona gestiunea începută, dacă există riscul producerii vreunei pierderi în patrimoniul său.

10. Începerea sau continuarea unei gestiuni de către o persoană, cunoscând sau trebuind să cunoască împotrivirea titularului afacerii:

a. îi dă dreptul să solicite doar restituirea cheltuielilor necesare de la gerat;

b. cu condiția dovedirii că au condus la procurarea unui avantaj pentru gerat, îi acordă dreptul de a cere şi restituirea cheltuielilor voluptuarii;

c. îi acordă gerantului beneficiul ipotecii legale pentru cheltuielile necesare.

11. Restituirea prestației în temeiul plății nedatorate se poate cere de cel care:

a. a plătit, în baza unor obligații contractuale prescrise;

b. a plătit, în baza unui contract nul sau rezolvit;

c. a plătit, în baza unei obligații civile imperfecte.

12. Este supusă restituirii plata făcută:

a. din eroare (de fapt sau de drept) sau sub imperiul dolului;

b. în temeiul unui contract desființat ulterior cu efect retroactiv;

c. în temeiul unui contract ale cărui obligații au devenit imposibil de executat din cauza unui eveniment de forță majoră sau caz fortuit.

13. Acțiunea în restituirea plății nedatorate poate fi introdusă de:

a. numai de către *solvens*;

b. moştenitorii celui care a efectuat plata;

c. cesionarii creanței supuse restituirii.

14. Restituirea nu poate fi dispusă de instanța judecătorească celui care, în urma plății, cu bună-credință:

a. a lăsat termenul de prescripție să se împlinească;

b. a distrus titlul de creanță în care era menționat adevăratul debitor;

c. a renunțat la garanțiile creanței.

15. În situațiile în care *accipiens*-ul nu poate fi obligat la restituire, *solvens*-ul:

a. are drept de regres împotriva adevăratului debitor, în temeiul subrogației legale în drepturile creditorului plătit;

b. nu are drept de regres împotriva adevăratului debitor, nefiind în raporturi contractuale cu acesta;

c. în vederea garantării recuperării plății, are dreptul de a cere instanței înscrierea în cartea funciară a unei ipoteci legale, în condițiile legii.

16. În situația în care s-a făcut o plată nedatorată:

a. *accipiens*-ul de rea-credință este obligat întotdeauna să restituie bunul primit sau contravaloarea acestuia la valoarea cea mai mare a bunului, chiar dacă bunul a pierit în mod fortuit;

b. *accipiens*-ul de rea-credință este obligat întotdeauna să restituie și fructele produse de bun, chiar dacă bunul a pierit fortuit;

c. *accipiens*-ul de rea-credință este obligat să suporte integral cheltuielile restituirii.

17. Izvorul îmbogățirii fără justă cauză poate fi:

a. un fapt juridic ilicit, *stricto sensu*;

b. un act juridic unilateral;

c. un fapt juridic licit, *stricto sensu*.

18. Cel care s-a îmbogățit fără justă cauză este obligat la restituire prin raportare la:

a. îmbogățirea sa, care se apreciază la data măririi patrimoniului în detrimentul însărăcitului;

b. îmbogățirea sa, care se apreciază la momentul rămânerii definitive a hotărârii judecătorești a *actio de in rem verso*;

c. îmbogățirea sa, care se apreciază la momentul sesizării instanței.

19. În situația în care îmbogățirea nu (mai) subzistă la data sesizării instanței:

a. cererea reclamantului este respinsă ca fiind lipsită de interes;

b. cererea reclamantului ar fi respinsă ca fiind lipsită de obiect;

c. cererea reclamantului ar fi respinsă ca fiind neîntemeiată.

20. Dreptul la *actio de in rem verso* este recunoscut celui care:

a. a executat o obligație civilă imperfectă;

b. a lucrat, fără să știe, în interesul altei persoane;

c. i-a fost respinsă acțiunea izvorâtă din contract, în temeiul caracterului subsidiar al *actio de in rem verso*.

ECONOMIC CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

2. Răspunderea civilă delictuală

21. În ceea ce priveşte repararea prejudiciului nepatrimonial:

a. despăgubirile pot fi acordate de instanța judecătorească oricărei persoane care ar putea dovedi existența unui prejudiciu nepatrimonial;

b. despăgubirile pot fi acordate de instanța judecătorească ascendenților, descendenților, fraților, surorilor şi soțului victimei, pentru durerea încercată prin moartea victimei;

c. dreptul la despăgubire pentru repararea prejudiciului nepatrimonial nu poate fi cedat.

22. Dreptul la compensarea prejudiciului nepatrimonial şi acțiunea în despăgubire pentru compensarea prejudiciului nepatrimonial:

a. acțiunea în despăgubire poate fi introdusă doar de către cel prejudiciat şi succesorii săi universali şi cu titlu universal, care continuă personalitatea autorului lor;

b. moştenitorii persoanei prejudiciate pot continua acțiunea în despăgubire pornită de autorul lor;

c. dreptul la compensarea prejudiciului nepatrimonial nu se transmite moştenitorilor, având caracter strict personal.

23. Prejudiciul nepatrimonial:

a. nu poate fi evaluat direct în bani;

b. permite evaluarea sa în mod indirect, prin raportare la criteriile orientative arătate de legiuitor în vederea stabilirii acestuia;

c. permite acordarea, în baza probelor administrate în fața instanței de judecată, a unei sume de bani, în scop de compensare a suferințelor suportate prin fapta ilicită.

24. În situația în care, în urma faptei ilicite, victima primeşte o indemnizație de asigurare, dreptul la repararea prejudiciului se circumscrie următoarelor coordonate:

a. dacă victima are o asigurare de persoane, autorul faptei ilicite (cel chemat să răspundă pentru prejudiciul cauzat) datorează despăgubiri victimei, chiar dacă aceasta încasează indemnizația de asigurare de la asigurătorul său;

b. dacă victima are o asigurare de bunuri, autorul faptei ilicite (cel chemat să răspundă) datorează despăgubiri victimei doar în limita diferenței dintre prejudiciul suferit de victimă şi indemnizația de asigurare;

c. dacă autorul faptei ilicite are o asigurare de răspundere civilă facultativă sau obligatorie, victima va putea solicita de la autorul faptei ilicite eventuala diferență între prejudiciul suferit şi suma încasată de la asigurătorul acestuia, cu condiția ca asigurătorul să fi plătit despăgubiri victimei.

25. În materia răspunderii civile delictuale, repararea integrală a prejudiciului se face ținând cont de următoarele reguli:

a. prejudiciul cuprinde atât paguba efectivă, cât şi câştigul nerealizat, inclusiv cheltuielile făcute de autorul faptei ilicite în vederea evitării sau limitării prejudiciului;

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

b. este supus reparațiunii prejudiciul previzibil, nu și cel imprevizibil;

c. în stabilirea cuantumului despăgubirilor, au relevanță starea materială a victimei și cea a autorului faptei ilicite.

26. În materia răspunderii civile delictuale, pentru aplicabilitatea principiului răspunderii solidare:

a. este posibil ca solidaritatea să rezulte din convenția părților;

b. solidaritatea rezultă din lege;

c. între cei care răspund solidar, sarcina reparației se suportă întotdeauna în mod egal.

27. În cazul reparării prin echivalent a prejudiciului, la stabilirea despăgubirilor se au în vedere:

a. dacă nu se dispune altfel printr-o normă specială, întinderea prejudiciului și modul de calcul al echivalentului daunelor se apreciază prin raportare la momentul producerii prejudiciului;

b. dobânzile legale aferente echivalentului prejudiciului curg de la data producerii prejudiciului;

c. dacă fapta ilicită constă în sustragerea unei sume de bani, dobânzile legale curg de la data săvârșirii faptei ilicite.

28. În materie de răspundere civilă delictuală, sunt cauze care înlătură caracterul ilicit al faptei:

a. fapta imputabilă exclusiv victimei;

b. consimțământul victimei;

c. minoritatea.

29. În materie de răspundere civilă delictuală obiectivă, sunt cauze de înlăturare a vinovăției:

a. îndeplinirea unei activități impuse ori permise de lege;

b. beția;

c. cazul fortuit.

30. Dacă cel aflat în stare de necesitate a cauzat, prin fapta sa, un prejudiciu altei persoane:

a. nu va putea fi obligat la reparare, starea de necesitate fiind o cauză care înlătură caracterul ilicit al faptei;

b. răspunde în temeiul regulilor răspunderii civile delictuale;

c. răspunde în temeiul îmbogățirii fără justă cauză.

31. Dacă o persoană a săvârșit fapta ilicită cauzatoare de prejudiciu în interesul unei terțe persoane, fiind în stare de necesitate, atunci cel prejudiciat:

a. se va îndrepta împotriva persoanei care a săvârșit fapta ilicită și care i-a cauzat prejudiciul, în temeiul regulilor răspunderii civile delictuale;

b. se va îndrepta împotriva persoanei vinovate de producerea pericolului iminent;

c. nu se va îndrepta împotriva niciunei persoane, deoarece fapta a fost săvârșită în stare de necesitate, care este o cauză de exonerare de răspundere civilă.

SCJ AS / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

32. Înlăturarea caracterului ilicit al faptei săvârșite din ordinul superiorului se face prin raportare la:

a. emiterea ordinului superiorului, cu respectarea formelor legale, de către organul competent;

b. pe fond, ordinul superiorului să nu fie ilegal sau abuziv, chiar dacă modul de executare este ilegal;

c. nivelul de pregătire profesională, calitățile personale concrete ale autorului faptei.

33. Declarația de acceptare a riscului producerii unui prejudiciu:

a. are valoarea de renunțare din partea victimei la dreptul de a obține plata despăgubirilor;

b. trebuie să îndeplinească condiția de a exista, indiferent că a fost dată de victimă anterior sau ulterior săvârșirii faptei ilicite;

c. nu are valoarea de renunțare din partea victimei la dreptul de a obține plata despăgubirilor.

34. Răspunderea civilă delictuală pentru fapta proprie va putea fi angajată:

a. dacă se stabilește vinovăția autorului faptei ilicite prejudiciabile, care determină caracterul subiectiv al acestei forme de răspundere;

b. dacă se stabilește existența raportului de cauzalitate între fapta ilicită și prejudiciu, raport care are caracter obiectiv;

c. indiferent de forma de vinovăție cu care s-a săvârșit fapta ilicită prejudiciabilă.

35. Minorul care nu a împlinit vârsta de 14 ani:

a. este prezumat de lege ca având capacitate delictuală;

b. este prezumat de lege ca fiind lipsit de capacitate delictuală, prezumție care permite dovada contrară;

c. răspunde pentru prejudiciul cauzat, cu condiția dovedirii existenței discernământului la data săvârșirii faptei.

36. Minorul care a împlinit vârsta de 14 ani:

a. este prezumat de lege ca având capacitate delictuală, prezumție care permite dovada contrară;

b. este prezumat de lege ca fiind lipsit de capacitate delictuală, prezumție care permite dovada contrară;

c. răspunde pentru prejudiciul cauzat, afară de cazul în care se dovedește că, la data săvârșirii faptei, era lipsit de discernământ.

37. Principiul specialității capacității de folosință a persoanei juridice fără scop lucrativ este aplicabil:

a. doar în materia actelor juridice, astfel încât persoana juridică fără scop lucrativ se va putea exonera de răspunderea civilă delictuală pentru fapta sa proprie dacă dovedește că fapta prejudiciabilă, săvârșită în interesul său, nu are legătură cu obiectul său de activitate;

b. doar în materia actelor juridice, astfel încât persoana juridică fără scop lucrativ nu se va putea exonera de răspunderea civilă delictuală pentru fapta sa proprie dacă dovedește

că fapta prejudiciabilă, săvârşită în interesul său, nu are legătură cu obiectul său de activitate;

c. în materia actelor juridice şi a faptelor juridice, astfel încât persoana juridică fără scop lucrativ se va putea exonera de răspunderea civilă delictuală pentru fapta sa proprie dacă dovedeşte că fapta prejudiciabilă, săvârşită în interesul său, nu are legătură cu obiectul său de activitate.

38. Cel prejudiciat printr-o faptă ilicită săvârşită de o persoană juridică va putea cere repararea prejudiciului:

a. numai de la persoana fizică aflată în componența organului persoanei juridice;

b. numai de la însăşi persoana juridică;

c. în solidar, de la persoana fizică aflată în componența organului persoanei juridice şi de la persoana juridică.

39. Pot fi obligați să răspundă pentru prejudiciul cauzat altuia cei cărora le este încredințată obligația de supraveghere a minorului în temeiul:

a. acordului de voință al părților;

b. legii;

c. hotărârii judecătoreşti.

40. Pentru prejudiciul cauzat de persoana fizică pusă sub interdicție răspunde:

a. tutorele;

b. părintele;

c. adoptatorul.

41. Răspunderea părinților pentru fapta minorului se fundamentează:

a. în toate cazurile, pe neîndeplinirea obligației de supraveghere a minorului;

b. în toate cazurile, pe neîndeplinirea obligației de creştere şi educare a minorului;

c. uneori pe neîndeplinirea obligației de supraveghere a minorului, iar uneori pe neîndeplinirea obligației de creştere şi educare a minorului.

42. Angajarea răspunderii părinților pentru fapta copilului lor minor presupune:

a. îndeplinirea tuturor condițiilor necesare angajării răspunderii civile delictuale pentru fapta proprie, analizate în persoana părinților, în calitate de titulari ai răspunderii pentru fapta copilului minor;

b. îndeplinirea tuturor condițiilor necesare angajării răspunderii civile delictuale pentru fapta proprie, analizate în persoana minorului, în calitate de autor al faptei pentru care părinții sunt chemați să răspundă;

c. îndeplinirea condițiilor necesare angajării răspunderii civile delictuale pentru fapta proprie, cu excepția vinovăției minorului, analizate în persoana minorului, în calitate de autor al faptei pentru care părinții sunt chemați să răspundă.

43. Părinții răspund pentru fapta minorului:

a. numai când acesta a acționat cu discernământ la data săvârşirii faptei ilicite;

b. chiar dacă acesta a acționat fără discernământ la data săvârşirii faptei ilicite;

c. indiferent dacă minorul a avut sau nu discernământ la data săvârşirii faptei ilicite.

44. Părintele care a plătit despăgubirea pentru prejudiciul cauzat de copilul său minor:

a. are posibilitatea de a se regresa împotriva minorului numai dacă acesta a acționat cu discernământ la momentul săvârșirii faptei;

b. nu are posibilitatea de a se regresa împotriva minorului, deoarece răspunderea sa nu este condiționată de vinovăția minorului;

c. are posibilitatea de a se regresa împotriva minorului numai dacă acesta a acționat fără discernământ la momentul săvârșirii faptei.

45. Are calitatea de prepus al unității sanitare în care se acordă asistență medicală gratuită:

a. medicul, dar numai în legătură cu îndatoririle de serviciu stabilite prin regulamentele sanitare;

b. medicul, în legătură cu îndatoririle de serviciu stabilite prin regulamentele sanitare și în legătură cu asistența medicală (corespunzătoare sau necorespunzătoare) pe care o acordă pacientului;

c. infirmiera.

46. Pentru prejudiciul cauzat prin conducerea autoturismului personal al ofițerului de către militarul în termen, se angajează răspunderea în calitate de comitent a:

a. ofițerului;

b. ministerului de resort;

c. nu se pune problema existenței vreunei persoane care să răspundă în calitate de comitent.

47. Fapta ilicită săvârșită de un prepus după terminarea programului de lucru, în incinta unității, antrenează:

a. exclusiv răspunderea prepusului;

b. răspunderea angajatorului, în calitate de comitent;

c. răspunderea prepusului și a comitentului, în solidar.

48. În situația săvârșirii unei fapte ilicite prejudiciabile de către mai mulți prepuși ai unor comitenți diferiți:

a. victima poate cere oricăruia dintre prepuși acoperirea prejudiciului în totalitate, aceștia fiind solidar răspunzători pentru prejudiciul cauzat față de victimă;

b. comitenții tuturor prepușilor răspund în solidar față de victimă pentru prejudiciul cauzat;

c. fiecare comitent răspunde doar în calitate de garant față de victimă, proporțional cu contribuția prepusului său.

49. În situația săvârșirii unei fapte ilicite prejudiciabile de către mai mulți prepuși ai unor comitenți diferiți în dauna unuia dintre comitenți:

a. comitentul victimă poate invoca solidaritatea celorlalți comitenți între ei;

b. comitentul victimă poate cere oricăruia dintre prepuși acoperirea prejudiciului în totalitate;

c. fiecare comitent răspunde doar în calitate de garant față de comitentul victimă, proporțional cu contribuția prepusului său.

BUJAC CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

50. Acțiunea în regres a comitentului care a plătit despăgubiri victimei împotriva prepusului său:

a. este o acțiune civilă în răspundere civilă delictuală;

b. este o acțiune civilă de drept comun;

c. depinde de fundamentul acordat de comitent în cuprinsul cererii de chemare în judecată.

51. Pentru fapta ilicită prejudiciabilă săvârșită de un minor cu vârsta de 16 ani, angajat cu contract individual de muncă, în funcțiile încredințate, răspund:

a. părinții minorului sau persoana căreia îi revenea obligația de supraveghere a minorului;

b. comitentul minorului;

c. dacă comitentul este părintele minorului, victima are dreptul de a opta asupra temeiului răspunderii.

52. Lucrurile ce pot genera obligația de reparare a prejudiciului în sarcina unei persoane, în sensul art. 1.376 alin. (1) C. civ., pot fi:

a. numai bunuri mobile;

b. numai bunuri periculoase;

c. bunuri aflate în staționare sau în mișcare.

53. Blocarea sistemului de frânare a autoturismului proprietatea școlii de șoferi condus de un elev în timpul lecțiilor de conducere antrenează obligația de reparare a prejudiciului în sarcina:

a. elevului, ca autor al faptei cauzatoare de prejudiciu;

b. proprietarului autoturismului;

c. fiind un caz de forță majoră, nu există obligația de reparare a prejudiciului.

54. Răspunderea în temeiul art. 1.375 C. civ. poate fi angajată pentru prejudiciile cauzate de:

a. animalele sălbatice care au scăpat din parcul de vânătoare unde se aflau închise;

b. animalele sălbatice din circuri sau grădini zoologice;

c. animalele sălbatice aflate în stare de libertate.

55. Pentru prejudiciile cauzate de animalele sălbatice, produse în ariile naturale protejate, neincluse în fonduri cinegetice, se va putea antrena răspunderea în sarcina:

a. unității care gestionează vânatul;

b. autorității publice centrale pentru protecția mediului;

c. autorității administrative.

56. Răspunderea pentru prejudiciile cauzate de animale poate reveni:

a. zootehnicianului, deoarece el deține paza materială a animalului;

b. zootehnicianului, deoarece el deține paza juridică a animalului;

c. zootehnicianului, dacă sunt îndeplinite condițiile răspunderii pentru fapta proprie.

BCU IAȘI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

57. Dacă mai multe persoane dețin paza juridică a animalului, atunci acestea vor răspunde pentru prejudiciile cauzate de animal:

a. în solidar;

b. proporțional cu culpa fiecăruia;

c. în mod indivizibil.

58. Prin „ruina edificiului" se înțelege:

a. prejudiciul cauzat prin demolarea voluntară totală a edificiului;

b. prejudiciul cauzat prin funcționarea defectuoasă a liftului din cadrul edificiului;

c. prejudiciul cauzat prin lipsa elementelor de protecție a scărilor din interiorul sau exteriorul edificiului.

59. Răspunderea proprietarului edificiului pentru prejudiciile cauzate prin ruina acestuia se fundamentează pe:

a. o prezumție relativă de culpă a proprietarului care nu a supravegheat starea edificiului şi nu a luat din timp măsurile necesare prevenirii ruinei;

b. o prezumție absolută de culpă a proprietarului care nu a supravegheat starea edificiului şi nu a luat din timp măsurile necesare prevenirii ruinei;

c. ideea de garanție pe care o datorează terților.

60. Proprietarului unui edificiu răspunde pentru prejudiciile cauzate terților, atunci când ruina edificiului se datorează:

a. vechimii edificiului;

b. lipsei de întreținere a edificiului;

c. viciilor de construcție a edificiului.

61. Nu există obligația de reparare a prejudiciului cauzat prin aruncarea din imobil a unui lucru în sarcina persoanei care ocupă acel imobil:

a. dacă prejudiciul este urmarea unui caz de forță majoră;

b. dacă prejudiciul este urmarea unui caz fortuit;

c. dacă prejudiciul este cauzat exclusiv de fapta victimei înseşi.

62. Ca urmare a admiterii acțiunii în revendicare formulate de X, pârâtul Y a fost obligat să-i lase reclamantei în deplină proprietate şi liniştită posesie imobilul compus din teren, în suprafață de 593 mp, prin hotărâre judecătorească rămasă definitivă la data de 29 septembrie 2006. Prin acțiunea promovată la data de 25 iunie 2010, X a solicitat instanței obligarea aceluiaşi pârât la plata sumei de 200.000 RON, cu titlu de lipsă de folosință a imobilului, actualizată cu indicele de inflație până la data plății efective, corespunzătoare perioadei cuprinse între data de 25 iunie 2007 (anterior dreptul fiind prescris) şi până la data de 17 iulie 2008 (data eliberării imobilului).

a. pentru acordarea contravalorii lipsei de folosință, având natura juridică a daunelor interese compensatorii, trebuie analizată îndeplinirea condițiilor răspunderii civile contractuale (existența unei fapte ilicite a debitorului, a vinovăției acestuia şi îndeplinirea

BCU Cluj / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

cerinței privind punerea în întârziere a debitorului obligației neexecutate), dar și a celor specifice obligației de despăgubire (existența unui prejudiciu care să fi fost cauzat creditorului și existența unei legături de cauzalitate între prejudiciu și fapta ilicită a debitorului);

b. nefiind în prezența unei obligații asumate prin contract, debitorul este în întârziere, dar pentru ca aceasta din urmă să producă efecte juridice specifice, trebuie constatată în formula prevăzută de lege, respectiv prin notificarea adresată debitorului;

c. nu este necesară punerea în întârziere a debitorului, întrucât, din momentul săvârșirii faptului prejudiciabil, se naște dreptul creditorului de a pretinde despăgubiri debitorului.

3. Răspunderea civilă contractuală

63. Răspunderea civilă contractuală:

a. presupune existența unor raporturi juridice anterioare între păgubit și autorul faptei, născute prin acordul lor de voință sau în temeiul legii;

b. rezultă din nerespectarea întocmai a obligațiilor asumate de debitor, prejudiciul fiind consecința neexecutării, executării necorespunzătoare sau cu întârziere a obligațiilor asumate;

c. înseamnă înlocuirea creanței contractuale inițiale cu o altă creanță (anume cea în despăgubire), astfel că are loc o transformare propriu-zisă a obligației inițiale.

64. În cazul răspunderii civile contractuale:

a. intervine numai dacă cel care săvârșește fapta ilicită este debitorul;

b. dacă obiectul obligației este indivizibil, neexecutarea parțială a obligației constituie întotdeauna o neexecutare totală, care îndatorează debitorul să repare integral prejudiciul cauzat creditorului;

c. dacă obiectul obligației este divizibil, în caz de neexecutare parțială a obligației, despăgubirile se vor diminua proporțional cu partea din obligație executată.

65. Daunele-interese compensatorii:

a. reprezintă echivalentul prejudiciului suferit de creditor ca urmare a neexecutării sau a executării parțiale a obligației;

b. se cumulează întotdeauna cu executarea în natură a obligației;

c. nu se cumulează niciodată cu executarea în natură a obligației.

66. Daunele-interese moratorii:

a. reprezintă echivalentul prejudiciului suferit de creditor ca urmare a executării cu întârziere a obligației;

b. nu se pot cumula cu executarea în natură a obligației;

c. se pot cumula cu executarea în natură a obligației.

BCU "ION CREANGĂ" UNIVERSITY LIBRARY

67. În caz de întârziere în executarea unei obligații:

a. dacă termenul pentru executarea obligației contractuale a fost prevăzut ca esențial, creditorul poate refuza primirea prestației, având dreptul la despăgubiri compensatorii;

b. dacă, fără a deosebi după cum termenul de executare a obligației era esențial sau neesențial, creditorul primește prestația după împlinirea termenului, atunci el va avea dreptul numai la despăgubiri moratorii;

c. dacă termenul pentru executarea obligației contractuale a fost prevăzut ca esențial, iar creditorul refuză primirea prestației, atunci el are dreptul de cumula despăgubirile compensatorii cu despăgubirile moratorii.

68. Sarcina probei în caz de neexecutare, executare necorespunzătoare sau cu întârziere a obligației:

a. nu comportă deosebiri, prin raportare la criteriul clasificării obligațiilor civile în funcție de obiectul acestora;

b. în cazul obligațiilor de a da și de a face, creditorul trebuie să dovedească faptul săvârșit de debitor prin care se încalcă obligația asumată;

c. în cazul obligațiilor de a nu face, creditorul trebuie să dovedească neexecutarea și întinderea prejudiciului.

69. În materia răspunderii civile contractuale, creditorul are dreptul:

a. doar la repararea prejudiciului patrimonial;

b. la repararea prejudiciului patrimonial și, dacă din acordul de voință al părților rezultă expres, și la repararea prejudiciului nepatrimonial;

c. atât la repararea prejudiciului patrimonial, cât și la repararea prejudiciului nepatrimonial.

70. În ceea ce privește dovada existenței prejudiciului, dacă prin lege sau prin convenția părților nu se prevede altfel, sunt aplicabile următoarele reguli:

a. dacă creditorul dovedește neexecutarea obligației, atunci este scutit de proba prejudiciului;

b. chiar dacă creditorul dovedește neexecutarea obligației, nu este scutit de proba prejudiciului;

c. incumbă întotdeauna creditorului.

71. Angajarea răspunderii civile contractuale a debitorului presupune:

a. existența raportului de cauzalitate între neexecutarea sau executarea necorespunzătoare ori cu întârziere a obligației contractuale și prejudiciul suferit de creditor, care este prezumată de către legiuitor;

b. că, atunci când paguba creditorului este cauzată de către unul dintre contractanți, acesta răspunde contractual, chiar dacă nu se află în niciun raport cu obligația născută din contract;

c. ca prejudiciul să fie consecința directă și necesară a neexecutării obligației.

72. În ceea ce privește vinovăția debitorului, în materie contractuală:

a. răspunderea debitorului se raportează întotdeauna la forma de vinovăție care a dat naștere neexecutării obligației;

b. prezumția de vinovăție a debitorului nu operează, deoarece, în caz de neexecutare, este obligat să facă dovada unei cauze exoneratoare de răspundere pentru a nu fi angajată răspunderea lui contractuală;

c. de regulă, cazul fortuit și forța majoră reprezintă cauze de exonerare a debitorului, dacă legea nu prevede altfel sau părțile nu convin contrariul.

73. Intervenția unui eveniment ce constituie forță majoră sau caz fortuit poate conduce la:

a. imposibilitatea de executare a obligației, ceea ce determină stingerea obligației debitorului asumată printr-un contract unilateral, fără ca debitorul să poată fi obligat la plata despăgubirilor;

b. imposibilitatea de executare a obligației, ceea ce ridică problema suportării riscului contractului în contractele sinalagmatice;

c. suspendarea temporară a executării obligației, ceea ce determină executarea cu întârziere a obligației de către debitor, fără a fi scutit de plata daunelor-interese moratorii.

74. Punerea în întârziere a debitorului de către creditor:

a. se realizează prin notificare scrisă, prin cererea de chemare în judecată sau prin orice alt mod prevăzut de lege;

b. în toate cazurile, debitorul pus în întârziere de către creditor beneficiază de un termen rezonabil pentru executarea obligației, chiar și împotriva voinței creditorului;

c. în perioada de timp corespunzătoare termenului rezonabil, creditorul nu poate în niciun caz să solicite executarea silită a obligației, după cum nu este îndreptățit nici la a cere daune-interese.

75. În cazurile în care debitorul este de drept în întârziere, dacă obligația devine scadentă după decesul debitorului:

a. moștenitorii săi sunt considerați a fi în întârziere similar defunctului;

b. este necesară punerea în întârziere a acestora de către creditor, sub sancțiunea decăderii din dreptul de a cere executarea obligației;

c. moștenitorii săi nu sunt în întârziere decât după trecerea a 15 zile de la data notificării lor de către creditor sau de la data notificării curatorului desemnat în condițiile legii.

76. În privința sarcinii probei referitoare la cazurile în care debitorul se află de drept în întârziere:

a. creditorul trebuie să dovedească că debitorul se află de drept în întârziere, în oricare dintre cazurile prevăzute de lege;

b. dacă din lege rezultă că debitorul se află de drept în întârziere, creditorul este absolvit de sarcina probei;

c. legea permite părților să convină asupra sarcinii probei în cazurile în care debitorul se află de drept în întârziere.

UAIC CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

77. În ceea ce privește răspunderea debitorului în materie contractuală, sunt valabile următoarele aserțiuni:

a. clauzele care limitează răspunderea debitorului își produc efectele indiferent de forma de vinovăție cu care debitorul a săvârșit fapta ilicită ce a determinat producerea prejudiciului;

b. clauzele care agravează răspunderea debitorului nu comportă limitări;

c. validitatea convențiilor/actelor juridice unilaterale de neră spundere nu este condiționată de respectarea unei anumite forme, putând fi încheiate înainte sau după producerea prejudiciului.

78. Instanța judecătorească este obligată să procedeze la evaluarea despăgubirilor suportate de creditor, cu respectarea următoarelor reguli:

a. este supus reparațiunii numai prejudiciul cert, chiar dacă acesta se va produce ulterior soluționării procesului;

b. este supus reparațiunii prejudiciul direct și cel indirect;

c. nu este supus reparațiunii prejudiciul imprevizibil la momentul încheierii contractului, afară de cazul în care neexecutarea se datorează culpei grave a debitorului sau este săvârșită în mod intenționat.

79. Clauza penală:

a. poate fi prevăzută în actele juridice unilaterale, sinalagmatice sau plurilaterale;

b. cuprinde înțelegerea părților asupra cuantumului despăgubirilor în caz de neexecutare de către debitor, chiar și ulterior producerii prejudiciului;

c. atunci când este prevăzută într-o convenție separată, trebuie să respecte condițiile de fond și de formă aplicabile convenției ce cuprinde obligația principală.

80. Atunci când părțile determină în mod anticipat cuantumul despăgubirilor ce trebuie plătite de debitor în caz de neexecutare a obligației principale asumate printr-o altă prestație:

a. debitorul rămâne obligat la executarea obligației principale;

b. debitorul are drept de opțiune între executarea obligației principale și plata clauzei penale;

c. în caz de neexecutare, creditorul are drept de opțiune între executarea obligației principale și plata clauzei penale.

81. În privința cumulului între clauza penală și executarea în natură a obligației principale, sunt aplicabile următoarele reguli:

a. stipularea clauzei penale pentru executarea cu întârziere este interzisă prin lege;

b. stipularea clauzei penale pentru neexecutarea obligației nu permite cumulul ei cu executarea în natură a obligației principale;

c. stipularea clauzei penale pentru neexecutarea obligației permite cumulul ei cu executarea în natură a obligației principale.

BCU IAȘI / CENTRALA UNIVERSITARĂ

82. Creditorul care se prevalează de clauza penală este obligat:

a. să facă dovada îndeplinirii tuturor condițiilor răspunderii civile, atât în cazul obligațiilor contractuale, cât și în cazul obligațiilor care au un alt izvor, exceptând pe cea privitoare la dovada existenței prejudiciului;

b. să facă dovada îndeplinirii tuturor condițiilor răspunderii civile, dar numai în cazul obligațiilor contractuale;

c. să facă dovada îndeplinirii tuturor condițiilor răspunderii civile, iar numai în cazul obligațiilor care au un alt izvor nu trebuie să facă dovada existenței prejudiciului.

83. Intervenția instanței judecătorești în legătură cu întinderea clauzei penale:

a. ca regulă, este permisă de lege, întinderea clauzei penale fiind stabilită în concret de judecătorul cauzei, prin raportare la împrejurările speței;

b. instanței îi este permisă modificarea întinderii clauzei penale, însă doar în favoarea debitorului și în sensul micșorării clauzei;

c. instanței nu îi este permisă modificarea întinderii clauzei penale în favoarea creditorului clauzei penale.

84. Avantajele pentru creditor a stipulării clauzei penale:

a. aceasta îndeplinește funcția de garanție a executării obligației;

b. creditorul obligației cu clauză penală este un creditor garantat;

c. *ab initio*, creditorul obține dreptul de opțiune între executarea obligației principale și plata clauzei penale.

85. În cazul obligației având ca obiect plata unei sume de bani care nu este plătită la scadență:

a. creditorul are dreptul la daune moratorii de la scadență până în momentul plății, fără a fi ținut să dovedească vreun prejudiciu, iar debitorul are dreptul să facă dovada că prejudiciul suferit de creditor ca urmare a întârzierii plății ar fi mai mic;

b. dacă, înainte de scadență, suma de bani este purtătoare de dobânzi mai mari decât dobânda legală, daunele moratorii sunt datorate la nivelul aplicabil înainte de scadență;

c. dacă, înainte de scadență, suma de bani este purtătoare de dobânzi mai mici decât dobânda legală, creditorul are dreptul atât la dobânda legală, cât și la daune-interese pentru repararea integrală a prejudiciului.

86. În ceea ce privește dobânda:

a. în situația în care dobânda nu este prevăzută în contract, creditorul nu poate pretinde decât dobânda legală, calculată din ziua scadenței;

b. dobânda remuneratorie se poate cumula cu dobânda penalizatoare;

c. clauza penală prin care părțile convin ca, pe lângă dobânda legală sau contractuală, debitorul să fie obligat și la plata penalităților de întârziere este nulă de drept.

87. Executarea indirectă a obligației intervine:

a. când, urmare a refuzului debitorului de a refuza executarea de bunăvoie, creditorul cere și obține executarea în natură prin intermediul forței de constrângere publică;

b. când intervine o imposibilitate fortuită de executare;

c. când executarea directă nu mai prezintă interes pentru creditor.

88. Principiul executării în natură a obligației:

a. urmărește să dea eficiență criteriilor de ordin economic și social pentru creditor;

b. permite creditorului obținerea exactă a obligației din partea debitorului, în funcție de opțiunea acestuia din urmă, între executarea silită în natură sau executarea silită prin echivalent sau o altă modalitate legală, subsecvent neexecutării voluntare a obligației;

c. stabilește o ierarhie în cadrul modalităților de stingere a obligațiilor.

89. Plata:

a. poate fi efectuată și de un terț neinteresat, dar întotdeauna în numele debitorului;

b. în sens larg, semnifică executarea voluntară a oricărei obligații pozitive sau negative de a da sau de a face sau de a nu face;

c. presupune întotdeauna o datorie, existentă sau care va exista, cu certitudine, în viitor.

90. Cu privire la persoana care poate primi plata (*accipiens*):

a. plata este valabilă când s-a făcut unui creditor aparent, cu condiția de a-i profita creditorului;

b. plata este valabilă chiar dacă s-a făcut către incapabil, cu condiția de a profita creditorului și numai în măsura în care i-a profitat acestuia;

c. poate fi considerată valabilă plata făcută de *solvens* unui creditor al creditorului fără ca acesta din urmă să fi inițiat o poprire a creditorului.

91. Efectuarea unei plăți nevalabile:

a. dă dreptul *solvens*-ului de a cere restituirea plății nevalabile de la cel care a primit-o fără a avea acest drept;

b. temeiul restituirii îl poate constitui plata nedatorată, îmbogățirea fără justă cauză sau regulile aplicabile răspunderii civilă delictuale sau contractuale;

c. dă dreptul creditorului de a o cere de la cel care a primit-o fără drept.

92. Cu privire la solidaritatea pasivă dintre debitori:

a. aceasta nu se prezumă, ci există atunci când rezultă în mod clar și neîndoielnic din convenția părților;

b. nu poate exista decât atunci când este stipulată expres de către părți în cuprinsul actului încheiat;

c. există chiar dacă debitorii se obligă la executarea obligației sub modalități diferite, fără a exista o distincție sau o partajare între obligațiile lor.

4. Transmisiunea și transformarea obligațiilor

93. Cesiunea de creanță, ca mijloc de transformare a obligațiilor, presupune următorii subiecți de drept:

a. cedentul, cesionarul și debitorul cedat;

b. cesionarul și debitorul cedat;

c. cedentul și debitorul cedat.

BCU IAȘI / CENTRALA UNIVERSITARĂ

94. Părțile contractului de cesiune de creanță sunt:
a. cedentul și cesionarul;
b. cedentul și debitorul cedat;
c. cesionarul, cedentul și debitorul cedat.

95. Se poate vorbi despre o cesiune de creanță:
a. numai atunci când ea se realizează pe cale convențională;
b. și atunci când ea se realizează pe calea unei transmisiuni universale sau cu titlu universal;
c. și atunci când ea se realizează pe calea unei succesiuni testamentare, printr-un legat cu titlu particular.

96. Nu pot fi obiect al cesiunii de creanță următoarele tipuri de creanțe:
a. creanțele născute dintr-un delict;
b. creanțele afectate de modalități;
c. creanțele viitoare și cele eventuale.

97. Principiul liberei cesibilități a creanțelor este atenuat de următoarele excepții:
a. nu pot face obiectul cesiunii creanțele ce nu sunt declarate netransmisibile prin lege;
b. nu pot face obiectul cesiunii creanțele având ca obiect altă prestație decât plata unei sume de bani, dacă prin efectul transmiterii obligația va fi substanțial mai oneroasă;
c. nu pot face obiectul cesiunii creanțele având ca obiect sume de bani.

98. În privința debitorului, convenția acestuia cu cedentul, prin care este interzisă sau limitată cesiunea de creanță:
a. produce efecte doar dacă debitorul a consimțit la cesiune, iar cesiunea privește o creanță ce are ca obiect o sumă de bani;
b. nu produce niciodată efecte;
c. produce efecte doar dacă interdicția nu este expres menționată în înscrisul constatator al creanței, iar cesionarul nu a cunoscut și nu trebuia să cunoască existența interdicției la momentul cesiunii.

99. În accepțiunea noului Cod civil, opozabilitatea cesiunii față de debitorul cedat și de terții interesați se realizează:
a. prin acceptarea cesiunii de către debitor printr-un înscris ce trebuie să aibă dată certă;
b. prin notificarea cesiunii către debitor, fără a interesa cum este întocmită notificarea;
c. prin înscrierea în arhiva electronică, în cazul cesiunii unei universalități de creanțe.

100. Notarea în cartea funciară a unei cesiuni de creanță cu privire la chiriile viitoare reprezintă:
a. o modalitate de realizare a opozabilității cesiunii de creanță;
b. actul prin care se încorporează notificarea debitorului cedat;
c. o condiție esențială cerută pentru valabilitatea cesiunii de creanță intervenite între părți.

BCU ALEXANDRU IOAN CUZA UNIVERSITY LIBRARY

101. Ca efect al cesiunii sale, creanța se transmite:

a. împreună cu toate drepturile pe care cedentul le are în legătură cu creanța cedată;

b. împreună cu drepturile de garanție (fideiusiunea, gajul, ipoteca, privilegiul);

c. fără accesoriile acesteia, respectiv dobânzile devenite scadente la data cesiunii sau cele viitoare.

102. Obligația transmisiunii integrale a creanței naște în sarcina cedentului:

a. obligația de a preda cesionarului înscrisul constatator al creanței, precum și orice alte înscrisuri doveditoare ale creanței;

b. obligația de a remite o copie legalizată de pe înscrisul ce atestă creanța;

c. obligația de garanție.

103. Obligația de garanție pe care o are cedentul față de cesionar, în cazul cesiunii de creanță ce se face cu titlu oneros, presupune:

a. ca cedentul să răspundă față de cesionar de existența actuală și valabilă a creanței și accesoriilor sale;

b. ca cedentul să răspundă față de cesionar pentru solvabilitatea debitorului cedat;

c. ca cedentul să răspundă față de cesionar pentru evicțiune.

104. Cesiunea de creanță produce efecte față de debitorul cedat:

a. din momentul acceptării sau comunicării cesiunii de către sau către acesta;

b. din momentul încheierii contractului între cedent și cesionar;

c. din momentul înțelegerii verbale între cedent și cesionar.

105. Cesiunea de creanță se încheie valabil:

a. prin simplul acord de voință al cedentului și cesionarului;

b. este necesar consimțământul debitorului cedat;

c. daca este făcută cunoscută debitorului cedat.

106. Opozabilitatea cesiunii față de debitorul cedat și față de terții interesați se realizează prin:

a. acceptarea cesiunii de către debitor printr-un înscris olograf;

b. înscrierea în arhiva electronică, în cazul cesiunii unei universalități de creanțe actuale sau viitoare;

c. notificarea scrisă a cesiunii făcută de către cedent.

107. Pot fi obiect al cesiunii de creanță:

a. transmisiunea drepturilor creditorului întreținerii;

b. creanțele privind sumele de bani;

c. obligațiile de a face sau a nu face.

108. Cesiunea de creanță nu poate avea rolul de:

a. transfer al unei creanțe;

b. stingerea unei datorii a debitorului față de creditor;

c. transformare a unei obligații.

BUCUREȘTI CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

109. Urmare a ignorării cesiunii de către debitor, se pot produce următoarele consecințe:

a. iertarea de datorie ce i-ar fi fost făcută de către cedent este valabilă;

b. debitorul poate opune cedentului prescripția extinctivă ori compensația;

c. debitorul nu poate refuza plata și nu poate opune chitanțele semnate de cedent anterior notificării cesiunii, dacă este acționat în justiție de către cesionar.

110. Efectele cesiunii între debitorul cedat și cesionar, după îndeplinirea cerințelor de publicitate a cesiunii, sunt:

a. debitorul cedat poate opune cesionarului toate mijloacele de apărare pe care le-ar fi putut invoca împotriva cedentului;

b. debitorul cedat poate opune cesionarului plata făcută cu bună-credință unui creditor aparent;

c. debitorul cedat care a acceptat cesiunea prin înscris cu data certă poate opune cesionarului compensația pe care o putea opune cedentului.

111. De regulă, răspunderea cedentului pentru solvabilitatea debitorului se angajează:

a. numai în limitele prețului la care a fost înstrăinată creanța;

b. chiar și atunci când cedentul cunoștea, la data cesiunii, insolvabilitatea actuală a debitorului cedat;

c. doar pentru existența actuală a creanței și a accesoriilor.

112. În ipoteza mai multor cesiuni ale aceleiași creanțe, sunt aplicabile regulile:

a. acela dintre cesionari care a făcut primul notificarea cesiunii către debitorul cedat va dobândi creanța;

b. acela dintre cesionari care a făcut mai întâi înscrierea în arhiva electronică este preferat față de ceilalți cesionari;

c. acela dintre cesionari ce a îndeplinit condiția publicității cesiunii în modalitatea notificării/acceptării este de preferat celui ce a folosit modalitatea înscrierii în arhiva electronică.

113. Cu titlu de regulă generală, în materia cesiunii creanțelor constatate prin titluri de valoare, noul Cod civil prevede:

a. în cazul titlurilor nominative, transmisiunea se menționează atât pe înscrisul respectiv, cât și în registrul ținut pentru evidența acestora;

b. în cazul titlurilor la ordin nu este necesară aplicarea girului pentru realizarea transmisiunii;

c. în cazul titlurilor la purtător, creanța încorporată în aceste înscrisuri se transmite prin aplicarea girului, prin menționarea pe înscrisul respectiv, precum și în registrul ținut pentru evidența acestora.

114. Subrogația are o serie de funcții:

a. este o modalitate de realizare a plății;

b. este un mijloc de transmisiune a obligațiilor;

c. este o modalitate de stingere a obligațiilor.

BCU "MIHAI EMINESCU" CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

115. Subrogația, ca mijloc de transmisiune a unei obligații, presupune:
a. existența unui creditor inițial într-un raport juridic obligațional;
b. existența unui creditor prin subrogație, ce plătește datoria debitorului;
c. existența unui cesionar al datoriei ce a cumpărat-o de la creditorul inițial.

116. Subrogația convențională își are izvorul în:
a. acordul de voință dintre terțul care plătește și creditorul plătit;
b. acordul de voință dintre terțul care plătește și debitorul obligației;
c. acordul de voință dintre creditorul plătit și debitorul obligației.

117. Subrogația legală:
a. operează de plin drept, fără a fi necesar consimțământul creditorului plătit sau al debitorului a cărui datorie se plătește;
b. are ca efect faptul că subrogatul ia locul creditorului plătit, fără a putea exercita drepturile și acțiunile acestuia împotriva debitorului;
c. este un mijloc de transformare a obligațiilor.

118. Subrogația convențională, în ambele ei forme, produce efectul său subrogațional:
a. chiar fără ca acesta să fie stipulat în mod expres în act;
b. chiar fără a fi constatată printr-un înscris, atunci când se pune problema opozabilității față de terți;
c. doar dacă este stipulată expres în act și constatată prin înscris, pentru opozabilitate față de terți.

119. Subrogația consimțită de creditor operează cu condiția:
a. existenței unui acord de voință între creditorul inițial și terțul care plătește datoria debitorului;
b. existenței consimțământului debitorului;
c. existenței unui acord de voință între debitor și terț.

120. Subrogația consimțită de debitor operează cu condiția:
a. existenței unui acord de voință între debitor și terțul de la care debitorul se împrumută pentru a-l plăti pe creditor;
b. existenței consimțământului creditorului;
c. ca actul de împrumut și chitanța de plată a datoriei să îndeplinească cerințele de formă și fond, expres prevăzute de legiuitor.

121. Subrogația legală ca mijloc de transmitere a obligațiilor poate fi:
a. subrogație consimțită de creditor;
b. subrogație consimțită de debitor;
c. subrogație totală și parțială.

122. Pentru valabilitatea subrogației consimțite de debitor, este necesar:
a. consimțământul creditorului;
b. în chitanța de plată să se arate expres că plata s-a făcut cu suma împrumutată de debitor de la terț;
c. efectul subrogator trebuie menționat expres.

123. Exigența caracterului expres al subrogației convenționale consimțite de debitor este satisfăcută dacă:

a. forma actului de împrumut și a chitanței de plată a datoriei este lăsată la latitudinea părților;

b. este stipulat expres în actul de împrumut că debitorul a împrumutat suma de bani pentru a face plata datoriei sale față de creditor;

c. este arătat expres în chitanța de plată că plata s-a făcut cu suma împrumutată de la terț.

124. Ca regulă generală, subrogația legală operează:

a. de plin drept, *ex lege*, fără a fi necesar consimțământul creditorului plătit sau al debitorului a cărui datorie se plătește;

b. de plin drept, *ex lege*, fiind necesar consimțământul fie al creditorului plătit, fie al debitorului a cărui datorie se plătește;

c. doar dacă părțile raportului juridic obligațional consimt și cu respectarea condițiilor impuse de ele.

125. Constituie cazuri de subrogație convențională atunci când:

a. creditorul, chiar chirografar, plătește unui creditor ce are un drept de preferință potrivit legii;

b. dobânditorul unui bun plătește pe titularul creanței însoțite de o garanție asupra acestui bun;

c. moștenitorul plătește din bunurile sale datoriile succesiunii.

126. De principiu, efectele subrogației sunt:

a. subrogatul ia locul creditorului plătit;

b. subrogatul poate exercita toate drepturile și acțiunile acestuia împotriva debitorului;

c. subrogatul nu beneficiază de garanțiile ce însoțesc creanța.

127. În cazul în care plata a fost făcută doar parțial:

a. subrogația în drepturile creditorului va opera parțial;

b. subrogația în drepturile creditorului va opera în totalitate;

c. subrogația, ca modalitate de transfer al creanței, nu va putea opera.

128. În cazul concursului născut între creditorul inițial și subrogat, în privința încasării părții neplătite din creanță, sunt aplicabile următoarele reguli:

a. dacă creditorul inițial este titularul unei garanții, el are prioritate față de noul creditor;

b. dacă creditorul inițial s-a obligat față de noul creditor să garanteze suma pentru care a operat subrogația, subrogatul are prioritate față de creditorul inițial;

c. dacă creditorul inițial este titularul unei garanții, subrogația se realizează proporțional.

129. Atunci când obligația veche se transformă într-o obligație nouă, cea veche fiind stinsă, se poate vorbi:

a. despre novație, ca mijloc juridic de transformare a obligației;

b. despre cesiunea de creanță, ca mijloc juridic de transformare a obligației;

c. despre subrogația personală, ca mijloc juridic de transmitere a obligației.

BCU CLUJ - UNIVERSITY LIBRARY

130. Novația subiectivă intervine:

a. atunci când se schimbă obiectul sau cauza obligației vechi;

b. atunci când se schimbă creditorul sau debitorul obligației inițiale;

c. atunci când subiectele obligației rămân aceleași, iar obligația inițială persistă concomitent cu obligația nouă.

131. Novația obiectivă intervine:

a. atunci când se schimbă obiectul sau cauza obligației vechi;

b. atunci când se schimbă creditorul sau debitorul obligației inițiale;

c. atunci când se schimbă subiectele obligației, dar obligația inițială rămâne aceeași.

132. Novația prin schimbarea debitorului:

a. presupune că o terță persoană se obligă față de creditor să plătească datoria;

b. poate opera fără consimțământul debitorului inițial, care este liberat;

c. debitorul va fi liberat față de creditorul din vechea obligație, fiind obligat ca efect al novației față de noul creditor.

133. Novația prin schimbarea creditorului:

a. presupune că o terță persoană se obligă față de creditor să plătească datoria;

b. presupune substituirea creditorului inițial cu un nou creditor, ce are drept consecință liberarea debitorului față de creditorul din vechea obligație și obligarea sa față de noul creditor;

c. presupune că o terță persoană se înțelege cu debitorul să plătească datoria creditorului cu consimțământul celui din urmă

134. În cazul novației, ipotecile ce garantează creanța inițială:

a. nu subzistă asupra bunurilor debitorului inițial fără consimțământul acestuia;

b. nu vor însoți noua creanță decât dacă aceasta s-a prevăzut în mod expres;

c. nu pot fi transferate decât asupra bunurilor codebitorului ce contractează noua datorie.

135. Are loc o compensație, ca modalitate de stingere a unei obligații, atunci când:

a. debitorul contractează față de creditor o obligație nouă, ce înlocuiește și stinge obligația inițială;

b. noul debitor îl înlocuiește pe cel vechi, care este liberat;

c. există datorii certe, lichide și exigibile având ca obiect o sumă de bani sau o cantitate de bunuri fungibile de aceeași natură.

136. Atunci când novația are loc prin schimbarea debitorului:

a. noul debitor poate opune creditorului mijloacele de apărare pe care le avea împotriva debitorului inițial;

b. debitorul inițial poate opune creditorului mijloacele de apărare pe care le avea față de acesta;

c. ea poate opera fără consimțământul debitorului inițial, care este liberat.

PCU ASTRA CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

137. Efectele novației consimțite de un creditor solidar sunt:

a. nu devine opozabilă celorlalți creditori decât pentru partea de creanță ce revine acelui creditor;

b. liberează pe ceilalți codebitori cu privire la creditor;

c. liberează pe fideiusori cu privire la debitorul principal.

138. Nu operează compensația atunci când:

a. intenția de a compensa nu s-a materializat într-un înscris;

b. a fost acordat un termen de grație pentru plata uneia dintre datorii;

c. datoria și creanța se găsesc în același patrimoniu, dar în mase de bunuri diferite.

139. În cazul compensației:

a. obligația se stinge de drept atunci când, în cadrul aceluiași raport obligațional, calitățile de creditor și debitor se întrunesc în aceeași persoană;

b. oricare parte poate renunța în mod expres ori tacit la compensație;

c. poate fi opusă ca mijloc de apărare de către noul debitor creditorului, în cazul preluării datoriei.

140. Sunt condiții speciale impuse de lege, pentru a se putea vorbi despre novație, următoarele:

a. să existe o obligație veche valabilă, ce urmează să se stingă prin voința părților;

b. să se nască prin acordul părților o obligație nouă valabilă, ce o înlocuiește pe cea veche;

c. contractul încheiat să fie valid din punct de vedere al capacității, consimțământului, obiectului determinat și licit, cauzei licite și morale.

141. Voința de a transforma raportul obligațional inițial prin novație:

a. este suficientă dacă părțile și-au exprimat intenția și s-au înțeles verbal;

b. trebuie să rezulte evident și clar din convenția încheiată de părți;

c. se prezumă, atâta vreme cât s-a născut un raport juridic obligațional.

142. De principiu, novația produce efecte juridice precum:

a. stingerea obligației inițiale și naşterea unei noi obligații;

b. stingerea obligației inițiale, dar și a celei nou-create;

c. supraviețuirea obligației inițiale concomitent cu cea nou-creată.

143. Preluarea de datorie, ca modalitate juridică de transmitere a obligației, este operațiunea juridică prin care:

a. obligația de a plăti o sumă de bani sau de a executa o altă prestație este transmisă de debitor unei alte persoane;

b. creditorul liberează pe debitor de obligația sa de a plăti o sumă de bani sau de a executa o altă prestație;

c. debitorul este liberat de obligația sa de a plăti o sumă de bani sau de a executa o altă prestație, atunci când aceasta nu mai poate fi executată din cauza forței majore sau a cazului fortuit.

ASCENDIA UNIVERSITY LIBRARY

144. Nu se poate realiza o transmisiune a unei datorii:

a. pe calea încheierii unui contract între debitorul inițial și noul debitor;

b. pe calea încheierii unui contract între creditor și noul debitor, prin care acesta din urmă își asumă obligația;

c. în lipsa acordului exprimat de creditor ca debitorul să preia datoria.

145. În caz de insolvabilitate dovedită a noului debitor, la data când acesta a preluat datoria:

a. debitorul inițial nu este liberat prin preluarea datoriei, dacă creditorul ce a consimțit la preluarea datoriei cunoștea împrejurarea insolvabilității;

b. debitorul inițial este liberat prin preluarea datoriei de către noul debitor;

c. debitorul inițial nu este liberat prin preluarea datoriei, dacă creditorul ce a consimțit la preluare nu a cunoscut împrejurarea insolvabilității.

146. Efectele preluării de datorie până la acordul creditorului pot consta în:

a. contractul de preluare a datoriei poate fi modificat sau i se poate pune capăt;

b. raportul obligațional inițial subzistă, iar debitorul inițial rămâne debitor al creditorului;

c. creditorul are drepturile sale proprii de a solicita debitorului cesionar să execute obligația față de el însuși.

147. Efectele preluării de datorie, după acordul exprimat de creditor, pot fi:

a. noul debitor îl înlocuiește pe cel vechi și îl liberează pe acesta din urmă de plata către creditor;

b. noul debitor nu îl înlocuiește pe cel vechi, iar obligația de plată către creditor incumbă ambilor debitori;

c. noului debitor nu îi vor putea fi opuse de către creditor acele mijloace de apărare ce pot fi invocate în raportul obligațional dintre debitorul nou și cel vechi.

148. În privința garanțiilor creanței inițiale, efectele cesiunii de datorie, după acordul creditorului, pot fi:

a. se mențin în totalitate garanțiile consimțite de debitorul inițial și care pot fi despărțite de persoana debitorului;

b. se sting garanțiile personale sau reale consimțite de terți cu privire la creanța inițială, ca efect al acceptării de către creditor a preluării de datorie, cu excepția cazului în care aceste persoane au consimțit la menținerea garanției;

c. se sting toate garanțiile vechii obligații, dacă este vorba despre o preluare de datorie unde nu s-a convenit liberarea debitorului inițial.

149. Desființarea contractului prin care a fost preluată datoria echivalează cu:

a. renașterea obligației debitorului inițial cu toate accesoriile sale;

b. creditorul poate cere daune-interese celui ce a preluat datoria, cu condiția ca acesta din urmă să nu poarte răspunderea desființării contractului și a prejudiciilor suferite de către creditor;

c. nașterea obligației noului debitor, cu toate accesoriile sale.

BCU Cluj / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

150. Constituie cazuri de preluare de datorie, ca efect accesoriu al transmiterii unui bun, următoarele:

a. în materia locațiunii, când locatorul vinde imobilul inițial, iar cumpărătorul este obligat să respecte locațiunea făcută înainte de vânzare;

b. dobânditorul unui bun asigurat este ținut să respecte contractul de asigurare încheiat între autorul său și asigurător;

c. cazul tuturor obligațiilor *intuitu personae*.

151. În cazul preluării/cesiunii de datorie ca accesoriu al transmiterii unui bun sau cesiunii unui contract:

a. dobânditorul unui bun asigurat este ținut să respecte contractul de asigurare încheiat de autorul său și asigurator;

b. are loc o transmisiune a garanțiilor creanței;

c. noul debitor nu îl înlocuiește pe cel vechi și nu îl liberează pe acesta din urmă de obligația de plată față de creditor.

152. Stingerea datoriilor reciproce până la concurența celei mai mici constituie:

a. confuziune;

b. remitere de datorie;

c. compensație.

153. Pot face obiect al compensației, ca mijloc de stingere a obligațiilor:

a. orice fel de obligații, indiferent de izvorul lor contractual sau extracontractual, cu condiția să aibă ca obiect prestația de a da o sumă de bani sau alte bunuri fungibile de aceeași natură;

b. acele obligații ce au doar izvor contractual, fiind însă indiferent obiectul lor;

c. orice fel de obligații, indiferent de izvorul lor contractual sau extracontractual, chiar și cele afectate de modalități, viitoare sau eventuale.

154. Compensația poate opera în cazurile în care:

a. creanța rezultă dintr-un act făcut cu intenția de a păgubi;

b. una dintre creanțe are ca obiect un bun insesizabil;

c. creanța are ca obiect restituirea bunului dat în depozit sau cu titlu de comodat.

155. Compensația legală va opera fără acordul de voință al părților sau hotărâre judecătorească, cu condiția respectării unor cerințe precum:

a. obligațiile să existe între aceleași persoane, fiecare având una față de cealaltă atât calitatea de creditor, cât și pe cea de debitor;

b. părțile să nu fi renunțat expres la beneficiul compensației;

c. obligațiile reciproce să aibă ca obiect bunuri certe sau bunuri de gen, de specie diferită.

156. Compensația convențională operează:

a. obligatoriu prin acordul de voință al părților;

b. când nu sunt întrunite condițiile compensației legale și părțile au interes totuși să stingă anumite obligații reciproce pe această cale;

c. când, deși sunt întrunite condițiile legale, părțile convin să stingă anumite datorii reciproce.

157. Efectele compensației pot fi:

a. se sting cele două datorii până la concurența obligației care are valoarea cea mai mare;

b. se sting implicit garanțiile și accesoriile obligației principale;

c. devin aplicabile regulile de la imputația plății, atunci când între părțile compensației există două sau mai multe datorii reciproce și compensabile.

5. Stingerea obligațiilor

158. Atunci când, în cadrul aceluiași raport obligațional, calitatea de creditor și debitor se întrunesc în aceeași persoană:

a. obligația se stinge de drept prin remiterea de datorie;

b. obligația se stinge de drept prin compensație;

c. obligația se stinge de drept prin confuziune.

159. Confuziunea operează doar dacă sunt întrunite condițiile:

a. dobândirea și a calității de debitor sau creditor, după deținerea anterioară a celeilalte calități decât cea dobândită;

b. datoria și creanța să se găsească în același patrimoniu și în aceeași masă patrimonială;

c. datoriile creditorului sau debitorului, după caz, sunt reciproce și de aceeași natură.

160. Constituie efecte ale confuziunii:

a. stingerea obligației principale cu toate garanțiile și accesoriile sale;

b. stingerea ipotecii prin confuziune a calităților de creditor ipotecar și de proprietar al bunului ipotecat;

c. în caz de desființare a confuziunii ca urmare a dispariției cauzei ce a determinat această confuziune, obligația inițială nu va renaște.

161. Aplicarea principiului potrivit căruia ipoteca se stinge prin confuziunea calităților de creditor ipotecar ori proprietar al bunului ipotecat presupune:

a. dacă creditorul ipotecar cumpără imobilul asupra căruia este constituită ipoteca, aceasta încetează;

b. dacă dobânditorul imobiliar este evins și pierde imobilul, ipoteca renaște;

c. dacă dobânditorul imobilului vinde imobilul dobândit, ipoteca încetează.

162. Când confuziunea operează între patrimoniile creditorului și al debitorului principal, atunci:

a. ea profită și fideiusorilor a căror garanție se stinge;

b. ea nu profită debitorului principal și nici celorlalți fideiusori;

c. ea profită tuturor codebitorilor.

BCU CLUJ / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

163. În privința drepturilor terților, confuziunea produce ca efecte:

a. nu se pot aduce atingeri drepturilor terților, cu condiția însă ca aceste drepturi să se fi născut anterior confuziunii;

b. nu se pot aduce atingeri drepturilor terților, indiferent de momentul la care s-au născut aceste drepturi;

c. drepturile terților se sting ca urmare a intervenției ulterioare a confuziunii.

164. Atunci când confuziunea se produce între persoana unui codebitor solidar și un codebitor:

a. ea profită și celorlalți codebitori, însă numai în proporția părții de creanță ce revine acelui codebitor;

b. ea stinge datoria și profită și celorlalți codebitori, care trebuie totuși să plătească celui devenit și creditor echivalentul părților lui;

c. ea nu profită în niciun fel celorlalți codebitori.

165. Pentru persoanele fizice, confuziunea se produce în cazul:

a. succesiunii, când creditorul succedă debitorul sau invers, ca succesor legal sau legatar universal;

b. procesului de reorganizare prin comasare sau divizare;

c. operațiunii juridice a compensației.

166. În cazul persoanelor juridice, confuziunea se produce:

a. în cazul realizării operațiunii juridice a cesiunii de creanță;

b. în cazul intervenției procesului de reorganizare prin comasare sau absorbție;

c. în cazul succesiunii vacante.

167. Nu constituie elemente de utilitate practică pentru utilizarea mijlocului juridic al compensației următoarele:

a. executarea simplificată a obligațiilor, prin evitarea efectuării a două plăți și prevenirea pierderii de timp;

b. evitarea riscului de insolvabilitate, fiind prezentă garanția realizării creanței cel puțin până la concurența propriei datorii făcută de cealaltă parte;

c. evitarea concursului celorlalți creditori ai fiecăruia dintre debitori în realizarea reciprocă a creanțelor unuia împotriva celuilalt.

168. Remiterea de datorie, ca mod voluntar de stingere a obligației:

a. presupune existența consimțământului debitorului la renunțarea de către creditor la dreptul de creanță pe care cel din urmă îl are;

b. nu presupune existența consimțământului debitorului pentru ca un creditor să renunțe la dreptul său de creanță față de debitor, pentru că renunțarea are un caracter personal;

c. presupune facultatea debitorului, în ipoteza în care nu și-a dat consimțământul pentru ca creditorul său să renunțe la dreptul său de creanță, de a executa prestația datorată chiar împotriva voinței creditorului.

PAVAJ CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

169. În cazul remiterii de datorie, renunțarea unilaterală a creditorului la dreptul de creanță față de debitor:

a. este opozabilă debitorului, însă cu respectarea anumitor condiții;

b. este inopozabilă debitorului;

c. este opozabilă, fără a mai fi nevoie de îndeplinirea anumitor condiții.

170. Procedura ofertei reale de plată urmată de consemnațiune:

a. poate fi folosită de debitor atunci când nu și-a exprimat acordul ca creditorul să renunțe la creanța față de el;

b. poate fi folosită de creditor atunci când debitorul nu și-a dat acordul ca cel dintâi să renunțe la dreptul de creanță față de debitor;

c. poate fi folosită atât de creditor, cât și de debitor, după cum există sau nu consimțământul debitorului ca creditorul să renunțe la creanța sa.

171. Remiterea de datorie poate fi:

a. doar totală;

b. doar cu titlu gratuit;

c. doar expresă.

172. În cazul în care remiterea de datorie operează cu titlu oneros:

a. se poate vorbi despre o reală novație prin schimbarea obiectului obligației;

b. se poate vorbi despre o reală tranzacție;

c. se poate vorbi despre o reală cesiune de datorie.

173. Când remiterea de datorie se face prin acte între vii:

a. trebuie să îndeplinească toate condițiile de validitate ale donației, inclusiv forma solemnă a actului autentic;

b. trebuie să îndeplinească toate condițiile de valabilitate ale donației, mai puțin forma solemnă a înscrisului autentic;

c. poate fi realizată în orice formă scrisă sau valabilă, expresă sau tacită.

174. Când remiterea de datorie se face prin acte *mortis causa*:

a. trebuie să îndeplinească doar condițiile de formă pentru validitatea testamentului;

b. trebuie să îndeplinească doar condițiile de fond pentru validitatea testamentului;

c. trebuie să îndeplinească toate condițiile de formă și de fond pentru validitatea testamentului.

175. Remiterea de datorie produce efecte juridice ca:

a. stingerea obligației principale împreună cu garanțiile și accesoriile sale și liberarea debitorului;

b. în cazul iertării de datorie făcute unui fideiusor, debitorul principal rămâne mai departe obligat;

c. liberarea debitorului, dar păstrarea obligației principale.

BCU IAȘI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

176. În cazul remiterii de datorie făcute cu titlu gratuit:
a. efectele juridice sunt similare celor produse de liberalități;
b. sunt aplicabile regulile reducțiunii liberalităților excesive;
c. nefiind în esență o liberalitate, nu se aplică regulile ce guvernează donația.

177. Dovada remiterii de datorie se face:
a. cu orice mijloc de probă;
b. doar prin act sub semnătură privată;
c. doar cu act în formă autentică.

178. Darea în plată:
a. se face numai cu consimțământul creditorului, ce nu poate fi ținut să primească un alt lucru decât cel ce i se datorează;
b. reprezintă un act de dispoziție menit să asigure o plată;
c. deși este un contract intervenit în faza plății, nu este necesar să întrunească toate condițiile de fond pentru validitatea contractului.

179. Pentru a se putea vorbi despre operațiunea juridică a dării în plată, este necesar ca:
a. acceptarea înlocuirii prestației inițiale de către creditor să fie concomitentă cu plata;
b. între prestația datorată și cea oferită în schimb să existe o echivalență valorică relativă;
c. acceptarea înlocuirii prestației inițiale de către creditor să fie exprimată înainte de momentul executării.

180. Darea în plată este:
a. un mod de stingere a obligațiilor care duce la realizarea creanței creditorului;
b. un mod de stingere a obligațiilor care nu duce la realizarea creanței creditorului;
c. un mod de transformare a obligațiilor creditorului.

181. Darea în plată produce o serie de efecte juridice precum:
a. stinge obligația cu toate garanțiile și accesoriile ei, întocmai ca o plată;
b. în situația în care noua prestație constă în a da un bun individual determinat, stingerea obligației operează chiar dacă cel ce face darea în plată nu este proprietarul lucrului care înlocuiește vechea prestație;
c. dacă prestația oferită în schimb constă în transferul proprietății sau al altui drept real, debitorul va fi ținut de garanțiile evicțiunii și contra viciilor ascunse.

182. Darea în plată se deosebește de vânzare-cumpărare:
a. vânzarea-cumpărarea se face la un preț care este întotdeauna o sumă de bani, pe când darea în plată se poate efectua fără existența unui preț;
b. vânzarea-cumpărarea poate avea ca obiect bunuri viitoare, iar darea în plată nu operează în absența transferului proprietății și predarea lucrului concomitent cu acceptarea de către creditor a înlocuirii prestației inițiale;
c. condițiile de valabilitate și garanțiile specifice sunt diferite în cazul celor două figuri juridice.

BCU "ION CREANGĂ" UNIVERSITY LIBRARY

183. În cazul cesiunii de creanță în contul datoriei, ca varietate a dării în plată:

a. stingerea datoriei se produce la data transferului dreptului sau executării prestației de către debitor, conform înțelegerii cu creditorul;

b. stingerea datoriei se produce în momentul satisfacerii creanței cedate, când se efectuează cesiunea de creanță;

c. stingerea datoriei se produce în momentul notificării sau acceptării cesiunii.

184. Imposibilitatea fortuită de executare este:

a. un mod de stingere a obligației ce duce la realizarea creanței creditorului;

b. un mod de stingere a obligației ce nu duce la realizarea creanței creditorului;

c. un mod de transformare a obligației.

185. Imposibilitatea fortuită de executare este o cauză de stingere a obligației ce presupune cu necesitate:

a. o imposibilitate subiectivă a debitorului de a executa prestația pe care o datorează;

b. o imposibilitate generată de un fapt propriu al debitorului;

c. o imposibilitate fortuită absolută şi perpetuă de executare din partea debitorului a prestației pe care o datorează.

186. Imposibilitatea fortuită de executare a obligației de către debitor:

a. nu este o cauză de stingere a obligației;

b. nu este cauzată de imposibilitatea fortuită absolută şi perpetuă de executare din partea debitorului;

c. neexecutarea prestației datorate nu este cauzată de intervenția unei cauze de forță majoră sau a unui caz fortuit ori a unei alte cauze asimilate acestora, cum ar fi fapta terțului sau fapta victimei.

187. Imposibilitatea fortuită de executare presupune întrunirea necesară a unor condiții de genul:

a. debitorul să nu fi fost pus în întârziere, în sensul somării sale la executare;

b. debitorul să notifice creditorului survenirea evenimentului fortuit într-un termen rezonabil;

c. obiect al obligației de executat pot fi orice prestații, chiar şi acelea ce au ca obiect bunuri de gen.

188. Neîndeplinirea condiției ca debitorul să notifice creditorului survenirea evenimentului fortuit într-un termen rezonabil are ca efect:

a. pierderea dreptului de a invoca această cauză de stingere a obligației;

b. debitorul va putea fi ținut la repararea posibilului prejudiciu cauzat de necomunicarea survenirii acelui eveniment;

c. suspendarea executării obligației.

189. Pentru a opera imposibilitatea fortuită de executare, sunt condiții necesare următoarele:

a. debitorul să nu-şi fi asumat răspunderea pentru neexecutările survenite din cauze fortuite;

BCU IASI CONTRACT UNIVERSITY LIBRARY

b. debitorul să nu fi fost pus în întârziere, în sensul somării sale la executare;

c. existența unui consimțământ de principiu al creditorului în privința cauzelor de imposibilitate a executării.

190. Efectele imposibilității fortuite de executare sunt:

a. obligația se stinge împreună cu garanțiile și accesoriile sale, cu excepția cazului în care debitorul și-a asumat expres răspunderea și pentru unele cazuri de forță majoră;

b. pe parcursul imposibilității fortuite de executare, creditorul nu poate invoca niciun alt remediu oferit de legiuitor pentru neexecutarea obligației;

c. imposibilitatea să fie absolută și perpetuă.

191. De la data punerii sale în întârziere, în sensul somării sale la executare de creditor:

a. debitorul este ținut să suporte riscul neexecutării fortuite;

b. dacă se dovedește că oricum creditorul nu ar fi putut să beneficieze de executare din cauză de forță majoră sau caz fortuit, riscul neexecutării fortuite nu este suportat de debitor;

c. debitorul nu este ținut, în nicio condiție, să suporte riscul neexecutării fortuite.

192. Atunci când imposibilitatea este doar relativă, în sensul că nu privește întreaga întindere a obligației:

a. liberarea se produce parțial;

b. liberarea se produce total;

c. liberarea nu se mai poate produce.

193. Atunci când imposibilitatea este doar temporară:

a. efectul său constă în stingerea obligației;

b. efectul său constă în suspendarea executării obligației;

c. efectul său constă în transformarea obligației.

194. Se poate vorbi despre fideiusiunea asimilată:

a. atunci când debitorul ținut să constituie o fideiusiune legală oferă în locul acesteia o altă garanție, considerată suficientă;

b. în cazul în care o parte se angajează față de altă parte să acorde un împrumut unui terț, iar creditorul acestui angajament este considerat fideiusor al obligației de restituire a împrumutului;

c. atunci când fideiusiunea este contractată doar pentru o parte din obligația principală.

195. Fideiusiunea parțială:

a. presupune existența unei obligații principale valabile;

b. poate fi constituită și asupra unei datorii viitoare sau condiționate;

c. nu poate fi contractată decât pentru întreaga obligație principală, cu toate accesoriile acesteia, chiar și la cheltuielile aferente cererii de chemare în judecată.

BCU IAȘI CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

196. Fideiusiunea este:

a. o garanție personală;

b. o garanție reală și autonomă;

c. o cauză de preferință acordată debitorului.

197. Fideiusiunea:

a. poate fi contractată fără știința și împotriva voinței debitorului principal;

b. poate fi constituită pentru a garanta obligația unui alt fideiusor;

c. nu poate fi impusă de lege și nici de instanță.

198. Au regim de garanție personală:

a. contractul de gaj;

b. contractul de ipotecă;

c. fideiusiunea și garanțiile autonome.

199. Contractul de fideiusiune presupune ca:

a. fideiusorul se obligă față de creditorul altei persoane să execute obligația celui pentru care garantează, dacă acesta nu o execută;

b. darea unei ipoteci pentru asigurarea plății unei datorii contractată de altul;

c. creditorul poate urmări întreaga avere a fideiusorului, spre deosebire de cazul ipotecii.

200. În cazul fideiusiunii:

a. neexecutarea obligației din partea debitorului dă dreptul creditorului să urmărească bunul ipotecat în mâna oricui s-ar găsi;

b. neexecutarea obligației din partea debitorului dă dreptul creditorului să urmărească direct pe fideiusor, pentru executarea creanței;

c. încheiată cu consimțământul unui singur soț, în calitate de fideiusor, lipsa consimțământului celuilalt soț nu afectează valabilitatea contractului încheiat.

201. Garanția personală a fideiusiunii poate fi:

a. extinsă peste limitele în care a fost contractată;

b. constituită pentru a garanta obligația unui alt fideiusor;

c. constituită de un debitor ce este însă obligat să prezinte o persoană capabilă de a se obliga, care are și menține în România bunuri suficiente pentru a satisface creanța și care domiciliază în România.

202. În lipsa unei stipulații contrare, fideiusiunea unei obligații principale se întinde:

a. la toate accesoriile acesteia;

b. la toate cheltuielile ulterioare notificării făcute fideiusorului și la cheltuielile aferente cererii de chemare în judecată a acestuia;

c. de la o persoană la alta.

BUCHAREST CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

203. Fideiusorul este obligat:

a. să îndeplinească obligația debitorului, chiar dacă acesta dorește să o execute;

b. să îndeplinească obligația decât dacă acesta nu o execută;

c. să ceară creditorului să urmărească mai întâi bunurile debitorului principal, dacă nu a renunțat la acest beneficiu în mod expres.

204. Beneficiul de diviziune, ca și efect al fideiusiunii, presupune:

a. că fideiusorul judiciar poate cere urmărirea bunurilor debitorului principal sau ale vreunui alt fideiusor;

b. că fideiusorul convențional/legal are obligația de a cere creditorului să urmărească mai întâi bunurile debitorului principal;

c. fiecare fideiusor poate cere creditorului să își dividă mai întâi acțiunea și să o reducă la partea fiecăruia.

205. Beneficiul de discuțiune, ca efect al fideiusiunii:

a. poate fi invocat de către fideiusor înainte de judecarea fondului procesului;

b. presupune ca fideiusorul ce se prevalează de acest beneficiu să indice creditorului bunurile urmăribile ale debitorului principal și să avanseze acestuia sumele necesare urmăririi bunurilor;

c. presupune obligația fideiusorului judiciar de a cere creditorului să urmărească mai întâi bunurile debitorului principal, dacă nu a renunțat la acest beneficiu.

206. În cazul invocării de către fideiusor a beneficiului de discuțiune:

a. creditorul va urmări oricare din bunurile debitorului principal, identificate prin mijloace proprii și pe cheltuiala sa proprie;

b. întârzierea în urmărirea bunurilor debitorului principal face ca creditorul să răspundă față de fideiusor, până la concurența valorii bunurilor indicate, pentru insolvabilitatea acestui debitor, survenită după indicarea de către fideiusor a bunurilor urmăribile;

c. fideiusorul judiciar nu poate cere urmărirea bunurilor debitorului principal sau ale vreunui alt fideiusor.

207. În materia fideiusiunii, instanța de judecată soluționează pe calea ordonanței președințiale:

a. litigiile generate de renunțarea anticipată a fideiusorului la dreptul său de informare și la beneficiul excepției subrogației;

b. litigiile generate de decăderea din termenul acordat de creditor debitorului principal;

c. litigiile cu privire la caracterul suficient al bunurilor fideiusorilor sau al garanției oferite în locul fideiusiunii.

208. Nu pot fi invocate de către fideiusor beneficiile de diviziune și discuțiune:

a. atunci când creditorul nu a oferit fideiusorului informații legate de conținutul și modalitățile obligației principale și asupra stadiului executării;

b. atunci când creditorul însuși a divizat acțiunea sa, chiar dacă înainte de data la care a făcut această diviziune ar fi existat fideiusori insolvabili;

c. în cazul fideiusiunii solidare a fideiusorului cu debitorul principal, cu titlu de fideiusor solidar sau de codebitor solidar.

209. În considerarea calității sale de garant personal, fideiusorul:

a. nu poate opune creditorilor mijloacele generale de apărare ale debitorului principal;

b. poate opune creditorilor mijloacele generale de apărare ale debitorului principal, chiar obligat solidar fiind;

c. nu poate opune mijloacele de apărare strict personale ale debitorului principal sau excluse prin angajamentul pe care cel dintâi şi l-a asumat.

210. În cazul pluralității de fideiusori ai aceluiaşi debitor, pentru aceeaşi datorie:

a. oricare dintre aceştia este obligat doar la o parte proporțională cu numărul lor din datoria debitorului şi va fi urmărit ca atare;

b. fiecare dintre aceştia este obligat la întreaga datorie şi va putea fi urmărită ca atare;

c. cel urmărit poate invoca beneficiul de diviziune, dacă nu a renunțat expres la acesta.

211. Efectele produse de fideiusiune între debitor şi fideiusor sunt:

a. fideiusorul care a plătit datoria este de drept subrogat în toate drepturile pe care creditorul le avea împotriva debitorului;

b. fideiusorul care s-a obligat fără consimțământul debitorului poate cere acestuia tot ceea ce a plătit, respectiv capitalul, dobânzile şi cheltuielile, precum şi daunele-interese pentru repararea oricărui prejudiciu suferit din cauza fideiusiunii;

c. fideiusorul care s-a obligat cu consimțământul debitorului poate recupera de la acesta doar ceea ce debitorul ar fi fost ținut să plătească, inclusiv daune-interese, mai puțin cheltuielile subsecvente notificării plății.

212. Întinderea dreptului de regres este diferențiată:

a. după cum fideiusorul s-a obligat având acordul debitorului;

b. după cum fideiusorul s-a obligat fără consimțământul debitorului;

c. după durata în timp a fideiusiunii.

213. Fideiusorul exercită acțiunea sa în regres:

a. în cazul când debitorul principal se liberează de obligație pe motiv de incapacitate, fideiusorul se poate îndrepta împotriva debitorului principal numai în limita îmbogățirii acestuia;

b. în cazul în care există mai mulți debitori principali, obligați solidar, pentru aceeaşi datorie, fideiusorul are împotriva oricăruia dintre ei acțiune în restituire a tot ceea ce a plătit;

c. în cazul în care debitorul principal a plătit ulterior plății făcute de fideiusor, fără a-l înştiința pe acesta, fideiusorul se poate îndrepta împotriva acestui debitor.

214. Pierderea dreptului de regres a fideiusorului intervine în următoarele situații:

a. atunci debitorul principal a plătit aceeaşi datorie ca fideiusorul, fără ca cel din urmă să-l fi înştiințat cu privire la această plată;

b. atunci când la momentul plății făcute de către fideiusor, fără a-l înştiința pe debitorul principal, cel din urmă avea mijloacele pentru a declara stinsă datoria;

c. atunci când debitorul este insolvabil ori când s-a obligat la a-l libera de garanție pe fideiusor, într-un anumit termen care a expirat.

215. Poate fi calificată din punct de vedere juridic ca si regres anticipat următoarea situație:

a. debitorul plătește creditorului și nu îl înștiințează de îndată pe fideiusor, situație în care, în final, cel din urmă se regresează împotriva debitorului;

b. mai multe persoane au dat fideiusiune aceluiași debitor și pentru aceeași datorie, situație în care fideiusorul care a plătit se regresează, la final, împotriva celorlalți fideiusori pentru partea fiecăruia;

c. din cauza pierderilor suferite de debitor ori a unei culpe a acestuia, fideiusorul ajunge să suporte riscuri semnificativ mai mari decât în momentul în care s-a obligat, astfel că se poate regresa împotriva debitorului chiar înainte de a plăti.

216. Între mai mulți fideiusori, fideiusiunea produce ca și efecte:

a. acțiune în regres a fideiusorului ce a plătit datoria, împotriva celorlalți fideiusori, pentru partea fiecăruia, în cazul în care mai multe persoane au dat fideiusiune aceluiași debitor și pentru aceeași datorie;

b. în caz de insolvabilitate a unuia dintre fideiusori, operează exonerarea de plată a acestuia, ceilalți fideiusori fiind ținuți în continuare proporțional de partea ce le revine;

c. în caz de insolvabilitate a unuia dintre fideiusori, partea ce revine acestuia se divide proporțional între ceilalți fideiusori și cel ce a plătit.

217. Fideiusiunea încetează in situațiile:

a. decesul fideiusorului, chiar în lipsa stipulației contrare;

b. încetarea funcției debitorului, în cazul fideiusiunii constituite în considerarea unei anumite funcții deținute de debitorul principal;

c. creditorul primește împotriva voinței sale un imobil, iar ulterior este evins de acel imobil.

218. Efectele fideiusiunii între debitor și fideiusor pot fi:

a. în cazul în care debitorul principal se liberează de obligație pe motiv de incapacitate a sa, fideiusorul are acțiune în regres împotriva sa, numai în limita îmbogățirii sale;

b. în cazul în care, pentru aceeași datorie, sunt mai mulți debitori principali ce s-au obligat solidar, fideiusorul are împotriva tuturor, în mod colectiv, acțiune în restituire pentru tot ceea ce a plătit;

c. în cazul în care pentru aceeași datorie sunt mai mulți debitori principali ce s-au obligat solidar, fideiusorul are împotriva oricăruia dintre ei acțiune în restituire pentru tot ceea ce a plătit.

219. Compensația

Urmare a partajării de către instanța de judecată a bunurilor comune ale foștilor soți A.P. și A.N., lui A.P. i-a fost atribuit imobilul bun comun, cu obligația acestuia de a achita lui A.N contravaloarea unei sulte de 100.000 de euro. Lui A.N. i-a fost stabilită în sarcină obligația de a achita pensie de întreținere în favoarea minorilor A.I. și A.L., încredințați spre creștere și educare lui A.P., în sumă de 1.000 de euro, lunar până la majoratul minorilor.

Întrucât A.P. nu are posibilitatea de a achita sulta, acesta intenționează să solicite compensarea datoriilor reciproce. Este posibilă compensarea datoriilor de acest tip?

a. da, întrucât în speță este vorba despre datorii, certe, lichide și exigibile, ce au ca obiect o sumă de bani;

b. nu, întrucât deși există două datorii certe, lichide și exigibile, foștii soți nu întrunesc reciproc ambele calități de creditor și debitor, pentru ca pensia de întreținere este datorată minorilor, ce sunt titularii creanței, și nu părintelui ce a solicitat compensarea cu sumele datorate drept sultă într-un proces de partaj;

c. sunt posibile ambele variante, după cum există sau nu acordul foștilor soți.

Răspunsuri
III. Teoria generală a obligațiilor

1. **a** [Fl.A. Baias, E. Chelaru, R. Constantinovici, I. Macovei (coordonatori), *Noul Cod Civil. Comentariu pe articole*, Ed. C.H. Beck, București, 2012, p. 1397]

a – răspuns corect, deoarece, deși nu este menționată expres de art. 1.165 C. civ. în rândul izvoarelor de obligații civile, este validată ca având această putere în titlul Capitolului III al Titlului al II-lea din Codul civil („Izvoarele obligațiilor");

b – răspuns greșit, deoarece, în temeiul art. 2.039 alin. (1) C. civ., mandatul fără reprezentare este un contract, pe când gestiunea de afaceri este un fapt juridic licit;

c – răspuns greșit, deoarece, în măsura în care legiuitorul a înțeles să delimiteze cele două categorii de izvoare ale raporturilor juridice obligaționale, nu poate fi acceptată plasarea gestiunii de afaceri – ca efect al identificării voinței juridice a gerantului exprimate cu intenția de a produce însești efectele gestiunii – în categoria actelor juridice unilaterale.

2. **a, b** [art. 1.330 alin. (1) și art. 1.337 C. civ.]

a, b – răspunsuri corecte, deoarece gestiunea de afaceri presupune intervenția gerantului pentru a săvârși acte materiale și/sau acte juridice în interesul altei persoane, în scopul principal de a evita o pierdere materială din patrimoniul geratului. Pe de altă parte, în temeiul art. 1.337 C. civ., obligațiile geratului subzistă chiar dacă rezultatul gestiunii nu a fost atins.

3. **a** [Fl.A. Baias, E. Chelaru, R. Constantinovici, I. Macovei (coordonatori), *op. cit.*, p. 1399; art. 1.331 C. civ.]

a – răspuns corect, deși art. 1.331 C. civ. nu prevede în mod expres această sancțiune, din interpretarea dispozițiilor legale care reglementează gestiunea de afaceri, aceasta este soluția care se impune.

4. – [Fl.A. Baias, E. Chelaru, R. Constantinovici, I. Macovei (coordonatori), *op. cit.*, p. 1398; art. 1.330 și art. 1.336 C. civ.]

a – răspuns greșit, deoarece gestiunea poate cuprinde atât acte materiale, cât și acte juridice;

BCU IASI CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

b – răspuns greşit, deoarece gestiunea poate cuprinde acte de conservare, de administrare şi/sau de dispoziție, în temeiul art. 1.336 C. civ., care nu distinge când face vorbire de conduita gerantului „de a contracta";

c – răspuns greşit, deoarece actele din cadrul gestiunii sunt săvârşite în virtutea caracterului lor necesar, pentru a se evita o pierdere în patrimoniul altei persoane (nu există intenția de a gera interesele altei persoane).

5. **c** [art. 1.330 alin. (2) C. civ.]

c – răspuns corect, în temeiul art. 1.330 alin. (2) C. civ.

6. **b, c** (art. 1.334 C. civ.)

b, c – răspunsuri corecte, în temeiul art. 1.334 C. civ.

7. **b** [1.337 alin. (4) C. civ.]

a – răspuns greşit, deoarece art. 1.337 alin. (4) C. civ. dispune că „în vederea garantării cheltuielilor necesare (...)"; în consecință, ipoteca legală poate avea ca obiect doar sumele de bani efectuate cu titlu de cheltuieli necesare, inclusiv dobânzile din ziua în care au fost efectuate, fiind excluse atât cheltuielile utile, cât şi cele voluptuarii;

b – răspuns corect, în temeiul art. 1.337 alin. (4) C. civ.; recunoaşterea de către gerat a întinderii cheltuielilor nu are legătură cu procedura de înscriere a ipotecii în cartea funciară, ci cu necesitatea expertizei necesar de efectuat în vederea înscrierii, atunci când, de exemplu, geratul nu recunoaşte întinderea cheltuielilor;

c – răspuns greşit, din considerentele arătate la lit. **a**.

8. **a, b** [Fl.A. Baias, E. Chelaru, R. Constantinovici, I. Macovei (coordonatori), *op. cit.*, pp. 1397-1396; art. 1.330 alin. (3) şi art. 1.336 C. civ.]

a – răspuns corect, în temeiul art. 1.336 C. civ., care distinge între ipoteza în care gerantul contractează în nume propriu şi ipoteza în care gerantul încheie actul juridic în numele geratului;

b – răspuns corect, în temeiul art. 1.330 alin. (3) C. civ.;

c – răspuns greşit, deoarece gestiunea de afaceri este un fapt juridic licit, iar faptul juridic presupune întotdeauna raportarea exclusivă la faptele omului, subsumate conduitei acestuia.

9. **b** [Fl.A. Baias, E. Chelaru, R. Constantinovici, I. Macovei (coordonatori), *op. cit.*, p. 1396; art. 1.330 alin. (3) şi art. 1.332 C. civ.]

a – răspuns greşit;

b – răspuns corect, deoarece gerantul este obligat să demonstreze (pe parcursul gestiunii) existența intenției de gratificare a geratului chiar la momentul începerii gestiunii, pentru a o putea abandona; abandonarea intempestivă a gestiunii începute voluntar angajează răspunderea reparatorie a gerantului;

c – răspuns greşit, deoarece geratul este obligat să-l despăgubească pe gerant pentru prejudiciul pe care, fără culpa sa, l-a suferit din cauza gestiunii, în temeiul art. 1.337 alin. (1) C. civ.

BCU CLUJ / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

10. **a, c** [Fl.A. Baias, E. Chelaru, R. Constantinovici, I. Macovei (coordonatori), *op. cit.*, p. 1396; art. 1.337 alin. (4) şi art. 1.338 alin. (1) C. civ.]

a – răspuns corect, în temeiul art. 1.338 alin. (1) C. civ.;

b – răspuns greşit, deoarece, în măsura în care gerantul nu poate solicita restituirea cheltuielilor utile, este evident că acesta nu poate să solicite mai mult, adică cheltuielile voluptuarii;

c – răspuns corect, ipoteca legală fiind circumscrisă cheltuielilor necesare efectuate de gerant.

11. **b** [art. 1.341 şi art. 2.506 alin. (3) C. civ.]

a, c – răspunsuri greşite, deoarece obligația civilă imperfectă sau obligația prescrisă, dar executată, nu este supusă restituirii; în acest sens, art. 2.506 alin. (2) C. civ. dispune că „după împlinirea termenului de prescripție, cel obligat poate să refuze executarea prestației" sau creditorul este îndreptățit să refuze restituirea prestației executate de bunăvoie după ce termenul de prescripție s-a împlinit, în condițiile art. 2.506 alin. (3) C. civ.;

b – răspuns corect, deoarece interesează convingerea lui *solvens* că are de executat o obligație față de *accipiens*, iar dacă nu există temei legal pentru executarea obligației, se poate cere restituirea.

12. **a, b, c** (art. 1.341 şi art. 1.635 C. civ.)

a, b, c – răspunsuri corecte, în temeiul art. 1.341 C. civ. şi al art. 1.635 C. civ.

13. **b, c** [Fl.A. Baias, E. Chelaru, R. Constantinovici, I. Macovei (coordonatori), *op. cit.*, p. 1729; art. 1.636 C. civ.]

a – răspuns greşit, deoarece art. 1.636 C. civ. prevede că dreptul de restituire aparține celui care a efectuat prestația supusă restituirii sau, după caz, unei alte persoane îndreptățite, potrivit legii;

b, c – răspunsuri corecte, în categoria persoanelor îndreptățite pot intra moştenitorii celui care a efectuat plata, precum şi cesionarii creanței supuse restituirii.

14. **a, b, c** [Fl.A. Baias, E. Chelaru, R. Constantinovici, I. Macovei (coordonatori), *op. cit.*, p. 1402; art. 1.342 C. civ.]

a, b, c – răspunsuri corecte, deoarece art. 1.342 C. civ. dispune că „restituirea nu poate fi dispusă atunci când, în urma plății, cel care a primit-o cu bună-credință a lăsat să se împlinească termenul de prescripție ori s-a lipsit, în orice mod, de titlul său de creanță sau a renunțat la garanțiile creanței". Prin „lipsirea" de titlul de creanță se are în vedere orice ipoteză prin care ceea ce a fost plătit nedatorat a ieşit din patrimoniul lui *accipiens*, cu titlu gratuit sau oneros, inclusiv distrugerea titlului.

15. **a** [art. 1.342 alin. (2) C. civ.]

a – răspuns corect, deoarece art. 1.342 alin. (2) C. civ. dispune că, în situațiile în care creditorul a primit plata cu bună-credință „cel care a plătit are drept de regres împotriva adevăratului debitor în temeiul subrogației legale în drepturile creditorului plătit".

BCU "MIHAI EMINESCU" CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

16. **c** [Fl.A. Baias, E. Chelaru, R. Constantinovici, I. Macovei (coordonatori), *op. cit.*, pp. 1733-1736; art. 1.642, art. 1.645 şi art. 1.646 alin. (2) C. civ.]

a – răspuns greşit, deoarece, în caz de pieire fortuită a bunului, *accipiens*-ul de rea-credință este liberat de obligația de restituire dacă face dovada că bunul ar fi pierit şi în cazul în care, la data pieirii, ar fi fost predat deja creditorului;

b – răspuns greşit, întrucât, dacă este în măsură să dovedească că pieirea bunului ar fi avut loc şi dacă bunul ar fi fost predat deja creditorului, atunci *accipiens*-ul de rea-credință este liberat de obligația de a restitui bunul, deci şi fructele acestuia;

c – răspuns corect, deoarece cheltuielile restituirii se suportă integral de cel care este de rea-credință, potrivit art. 1.646 alin. (2) C. civ.

17. **c** (art. 1.345 şi art. 1.348 C. civ.)

a, b – răspunsuri greşite, deoarece faptul juridic ilicit sau actul juridic unilateral nu constituie temei pentru promovarea acțiunii în îmbogățire fără justă cauză;

c – răspuns corect, în temeiul art. 1.345 C. civ.

18. **c** [art. 1.347 alin. (1) C. civ.]

c – răspuns corect, deoarece „restituirea nu este datorată decât dacă îmbogățirea subzistă la data sesizării instanței", potrivit art. 1.347 alin. (1) C. civ.

19. **a** [Fl.A. Baias, E. Chelaru, R. Constantinovici, I. Macovei (coordonatori), *op. cit.*, p. 1404]

a – răspuns corect, deoarece, în situația în care dezechilibrul patrimonial nu (mai) există la data sesizării instanței, cerința interesului, ca şi condiție pentru exercitarea acțiunii civile, nu mai este îndeplinită.

20. **b** [Fl.A. Baias, E. Chelaru, R. Constantinovici, I. Macovei (coordonatori), *op. cit.*, p. 1404; art. 1.346 alin. (1) lit. a), art. 1.330 alin. (2) şi art. 1.348 C. civ.]

a – răspuns greşit, deoarece îmbogățirea este justificată atunci când rezultă din executarea unei obligații valabile, chiar dacă aceasta este o obligație civilă imperfectă;

b – răspuns corect, deoarece „cel care, fără să ştie, lucrează în interesul altuia (...) este îndreptățit la restituire potrivit regulilor aplicabile îmbogățirii fără justă cauză", conform art. 1.330 alin. (2) C. civ.;

c – răspuns greşit, deoarece caracterul subsidiar al *actio de in rem verso* nu înseamnă că, în situația în care reclamantul nu obține recunoaşterea dreptului său în baza mijlocului juridic avut la dispoziție, conform legii, ar putea apela, ulterior, la *actio de in rem verso*; admisibilitatea acestei din urmă acțiuni presupune, *de plano*, inexistența unei alte acțiuni pentru a obține restituirea, cerință care exprimă caracterul subsidiar al acțiunii.

21. **a, b** [G. Boroi, L. Stănciulescu, *Instituții de drept civil în reglementarea noului Cod civil*, Ed. Hamangiu, 2012, p. 240; art. 1.391 alin. (2) şi (3) C. civ]

a, b – răspunsuri corecte, în temeiul art. 1.391 alin. (2) C. civ.;

c – răspuns greşit, deoarece dreptul la despăgubire pentru repararea prejudiciului nepatrimonial va putea fi cedat, cu condiția de a fi stabilit printr-o tranzacție sau printr-o hotărâre judecătorească definitivă, în baza art. 1.391 alin. (3) C. civ.

22. **b, c** [G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 240; art. 1.391 alin. (4) C. civ.]

a – răspuns greşit, deoarece acțiunea în despăgubire este strict personală, ceea ce înseamnă că nu poate fi introdusă decât de către cel prejudiciat;

b, c – răspunsuri corecte, în temeiul art. 1.391 alin. (4) C. civ.

23. **a** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 240)

a – răspuns corect, deoarece prejudiciul nepatrimonial nu poate fi evaluat direct în bani, datorită valorilor nepatrimoniale care formează obiectul său;

b – răspuns greşit, deoarece legiuitorul nu a fixat criterii orientative în vederea stabilirii prejudiciului nepatrimonial de către instanța judecătorească;

c – răspuns greşit, deoarece, în practică, judecătorul nu poate recurge la probe în vederea stabilirii existenței şi evaluării întinderii prejudiciului nepatrimonial; suma de bani acordată de către instanța judecătorească urmăreşte compensarea prejudiciului nepatrimonial suportat de victimă.

24. **a, b, c** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 241)

a, b, c – răspunsuri corecte, deoarece dreptul la despăgubiri al victimei este în strânsă legătură cu natura asigurării şi titularul acesteia.

25. – (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 242)

a – răspuns greşit, deoarece prejudiciul cuprinde atât paguba efectivă, cât şi câştigul nerealizat de victimă, inclusiv cheltuielile făcute de victimă (şi nu de către autorul faptei ilicite) în vederea evitării sau limitării prejudiciului; cheltuielile făcute de către autorul faptei ilicite în vederea evitării sau limitării prejudiciului sunt suportate, în orice condiții, de acesta;

b – răspuns greşit, deoarece este supus reparațiunii atât prejudiciul previzibil, cât şi prejudiciul imprevizibil, adică acea pagubă a cărei apariție autorul nu a fost în măsură să o anticipeze la data săvârşirii faptei ilicite;

c – răspuns greşit, deoarece, în stabilirea cuantumului despăgubirilor, nu au relevanță starea materială a victimei şi nici cea a autorului faptei ilicite.

26. **b** (art. 1.382 şi art. 1.383 C. civ.)

a – răspuns greşit, deoarece solidaritatea nu poate rezulta din voința părților în materia răspunderii civile delictuale;

b – răspuns corect, deoarece solidaritatea rezultă din lege în materia răspunderii civile delictuale, potrivit art. 1.382 C. civ.;

c – răspuns greşit, deoarece, între cei care răspuns solidar, sarcina reparației se suportă conform regulilor stabilite de art. 1.383 C. civ.; în cazul în care sarcina reparației nu se poate stabili potrivit regulilor arătate, în ultimă instanță, „fiecare va contribui în mod egal la repararea prejudiciului".

27. **a, c** [G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 244; art. 1.386 alin. (2) C. civ.]

a – răspuns corect, în baza art. 1.386 alin. (2) C. civ.;

b – răspuns greşit, deoarece dobânzile legale aferente echivalentului prejudiciului curg de la data rămânerii definitive a hotărârii judecătoreşti;

c – răspuns corect, deoarece, dacă fapta ilicită constă în sustragerea unei sume de bani, dobânzile legale curg de la data săvârșirii faptei ilicite, având caracter de beneficiu nerealizat.

28. **b** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 250)

a – răspuns greșit, deoarece fapta imputabilă exclusiv victimei este o cauză de înlăturare a vinovăției;

b – răspuns corect, deoarece, în materie civilă delictuală, consimțământul victimei are valoarea unei clauze de neră spundere, în sensul că, anterior săvârșirii faptei, victima se declară de acord cu un anumit mod de a acționa al autorului, chiar dacă există posibilitatea de a suferi un prejudiciu;

c – răspuns greșit, deoarece minoritatea este o cauză ce înlătură caracterul penal al faptei.

29. – (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 255)

a – răspuns greșit, deoarece îndeplinirea unei activități impuse ori permise de lege este o cauză care înlătură caracterul ilicit al faptei;

b – răspuns greșit, deoarece beția (involuntară completă) este o cauză care înlătură caracterul penal al faptei, dacă sunt îndeplinite condițiile legale;

c – răspuns greșit, deoarece cazul fortuit nu are efect exonerator în cazul formelor de răspundere civilă obiectivă.

30. **c** (art. 1.361 C. civ.)

c – răspuns corect, în temeiul art. 1.361 C. civ.

31. – (art. 1.362 C. civ.)

a, b, c – răspunsuri greșite, deoarece, într-un asemenea caz, în temeiul art. 1.362 C. civ., prejudiciul va fi reparat de persoana care a săvârșit fapta ilicită cauzatoare de prejudiciu în interesul unei terțe persoane, dar în temeiul îmbogățirii fără justă cauză (și nu în temeiul regulilor răspunderii civile delictuale).

32. **a, c** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, pp. 248-249; art. 1.364 C. civ.)

a, c – răspunsuri corecte, în temeiul art. 1.364 C. civ.;

b – răspuns greșit, deoarece modul de executare al ordinului superiorului trebuie să respecte condițiile de legalitate.

33. **c** [G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 250; art. 1.355 alin. (4) C. civ.]

a – răspuns greșit;

b – răspuns greșit, deoarece consimțământul victimei trebuie să fie exprimat anterior săvârșirii faptei; dacă intervine ulterior, ar avea natura unei convenții prin care victima renunță la repararea prejudiciului;

c – răspuns corect, în temeiul art. 1.355 alin. (4) C. civ.

34. **a, b, c** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, pp. 251-253)

a, b, c – răspunsuri corecte, vinovăția (sub forma intenției, directă și indirectă, și a culpei, imprudența și neglijența sau culpa gravă) și raportul de cauzalitate dintre fapta ilicită și prejudiciu fiind condiții ale răspunderii civile delictuale pentru fapta proprie.

35. **b, c** [art. 1.366 alin. (1) C. civ.]
b, c – răspunsuri corecte, în temeiul art. 1.366 alin. (1) C. civ.

36. **a, c** [art. 1.366 alin. (2) C. civ.]
a, c – răspunsuri corecte, în temeiul art. 1.366 alin. (2) C. civ.

37. **b** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 256)
b – răspuns corect, deoarece principiul specialității capacității de folosință a persoanei juridice fără scop lucrativ, prevăzut de art. 206 alin. (2) și (3) C. civ., este aplicabil doar în materia actelor juridice. Aici este vorba de o faptă prejudiciabilă, de natură să antreneze răspunderea civilă delictuală.

38. **c** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 256; art. 1.357 și art. 1.382 C. civ.)
a, b – răspunsuri greșite, deoarece repararea prejudiciului va putea fi cerută fie de la persoana fizică aflată în componența organului persoanei juridice [art. 219 alin. (2) C. civ.], în temeiul art. 1.357 C. civ., fie de la persoana juridică, pe temeiul art. 1.357 C. civ., fie în solidar de la ambii;
c – răspuns corect, în temeiul art. 1.357 C. civ. coroborat cu art. 1.382 C. civ.

39. **a, b, c** [art. 1.372 alin. (1) C. civ.]
a, b, c – răspunsuri corecte, în temeiul art. 1.372 alin. (1) C. civ.

40. **a** [art. 1.372 alin. (1) C. civ.]
a – răspuns corect, în temeiul art. 1.372 alin. (1) C. civ.

41. **b** (art. 261 C. civ.)
b – răspuns corect, în temeiul art. 261 C. civ., care prevede că „părinții sunt cei care au, în primul rând, îndatorirea de creștere și educare a copiilor lor minori".

42. **c** [G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 258; art. 1.372 alin. (2) C. civ.]
c – răspuns corect, în temeiul art. 1.372 alin. (2) C. civ., potrivit căruia „răspunderea subzistă chiar în cazul când făptuitorul, fiind lipsit de discernământ, nu răspunde pentru fapta proprie". „O soluție contrară ar încuraja părinții să nu își exercite îndatoririle tocmai în acele cazuri în care acest lucru este foarte necesar, și anume în ipoteza minorilor".

43. **b, c** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, pp. 259-261)
b – răspuns corect, potrivit art. 1.372 alin. (2) C. civ., răspunderea părinților „subzistă chiar în cazul când făptuitorul, fiind lipsit de discernământ, nu răspunde pentru fapta proprie"; rezultă că aplicarea art. 1.372 alin. (1) C. civ. nu este condiționată de vinovăția minorului; cu atât mai mult este necesar a se stabili răspunderea părinților, pentru ca aceștia să nu fie „încurajați" în a nu-și exercita îndatoririle care le revin, încercând să se prevaleze de „lipsa de discernământ" a minorului;
c – răspuns corect, deoarece existența discernământului prezintă importanță doar sub aspectul reușitei acțiunii în regres a părintelui care a plătit despăgubirea pentru prejudiciul cauzat de minor.

CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

44. **a** [art. 1.348 alin. (1) C. civ.]
a – răspuns corect, în temeiul art. 1.384 alin. (1) C. civ. În toate cazurile, persoana care a plătit despăgubirea pentru prejudiciul cauzat de minor, deci și părintele acestuia, are posibilitatea de a se regresa împotriva minorului numai dacă acesta a acționat cu discernământ.

45. **b, c** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 262)
b – răspuns corect, deoarece medicul are calitatea de prepus al unității sanitare și atunci când se ridică problema încălcării îndatoririlor de serviciu stabilite prin regulamentele sanitare, precum și atunci când acordă asistență medicală pacientului care îi cauzează acestuia din urmă un prejudiciu;
c – răspuns corect, deoarece infirmierii au calitatea de prepuși ai unității sanitare în temeiul contractului individual de muncă.

46. **a** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 262)
a – răspuns corect, deoarece, pentru faptele prejudiciabile săvârșite de militarul în termen într-o activitate ce excedează sfera serviciului militar, se angajează răspunderea veritabilului comitent, adică a ofițerului care a încredințat militarului în subordine conducerea autoturismului în interesul său personal.

47. **a** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 262)
a – răspuns corect, comitentul nu răspunde atunci când acțiunile prepusului au ieșit din sfera de activitate în care acesta exercita controlul asupra prepusului.

48. **a, c** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 265)
a, c – răspunsuri corecte, regula fiind aceea că fiecare comitent răspunde ca garant față de victimă proporțional cu contribuția prepusului său, solidaritatea prepușilor neatrăgând solidaritate comitenților.

49. **b, c** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 265)
b, c – răspunsuri corecte, regula fiind similară cu cea aplicabilă în situația în care prepușii unor comitenți diferiți prejudiciază o terță persoană.

50. **b** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 266)
b – răspuns corect, deoarece acțiunea în regres a comitentului este o acțiune civilă de drept comun, prin plata despăgubirilor comitentul subrogându-se în drepturile victimei, în baza art. 1.596 lit. c) C. civ., fiind vorba de o subrogație personală care operează de drept.

51. **b, c** [art. 1.374 alin. (2) C. civ.]
b, c – răspunsuri corecte, în temeiul art. 1.374 alin. (2) C. civ.

52. **c** [G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 268; art. 1.376 alin. (1) C. civ.]
a – răspuns greșit, deoarece intră în această categorie și bunurile imobile, cu excepția celor cărora, prin acte normative, li se instituie o formă distinctă de răspundere civilă delictuală;
b – răspuns greșit, deoarece intră în această categorie și bunurile nepericuloase;
c – răspuns corect.

BCU "CAROL I" UNIVERSITY LIBRARY

53. **b** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, nota 3, p. 271)

a – răspuns greşit, deoarece cazul fortuit apără de răspundere pe conducătorul auto care nu deține paza juridică, ci doar paza materială a lucrului;

b – răspuns corect, deoarece exonerarea de răspundere nu va avea loc pentru cel care deține paza juridică a autoturismului într-o situație ce reprezintă caz fortuit, fiind antrenată răspunderea celui care deține paza juridică a lucrului, în temeiul art. 1.376 C. civ.;

c – răspuns greşit, deoarece în speță nu este vorba despre un caz de forță majoră, ci de caz fortuit, care nu conduce la exonerarea de răspundere în materia răspunderii pentru prejudiciile cauzate de lucruri, conform art. 1.380 C. civ.

54. **a, b** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 273; art. 1.375 C. civ.)

a, b – răspunsuri corecte, întrucât se admite că textul de lege evocă ideea de apropriere şi ideea posibilității de exercitare a unui control şi a unei supravegheri efective.

55. **b** [art. 13 alin. (2) din Legea nr. 407/2006 a vânătorii şi a protecției fondului cinegetic]

b – răspuns corect, în temeiul art. 13 alin. (2) din Legea nr. 407/2006. Nu este aplicabil art. 1.375 C. civ.

56. **c** (art. 1.357 C. civ.)

c – răspuns corect, deoarece răspunderea pentru prejudiciile cauzate de animale revine celui care deține paza juridică a animalului, la data cauzării prejudiciului, în temeiul art. 1.375 C. civ. Zootehnicianul este o persoană care deține paza materială a animalului şi nu are prerogativa de a folosi animalului în interes propriu. Răspunderea sa va putea fi antrenată numai dacă sunt îndeplinite condițiile răspunderii pentru fapta proprie, în temeiul art. 1.357 C. civ.

57. **c** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 273)

c – răspuns corect, deoarece proprietarii sau alte persoane care au exercitat în comun paza juridică asupra animalului ce a cauzat prejudiciul vor răspunde solidar.

58. – (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 275)

a, b, c – răspunsuri greşite, deoarece prin ruina edificiului se înțelege doar dărâmarea sau dezagregarea involuntară a edificiului.

59. **c** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 275)

c – răspuns corect, răspunderea pentru prejudiciile cauzate prin ruina edificiului fiind considerată ca o răspundere obiectivă sau o răspundere întemeiată pe ideea unei obligații legale de garanție, deci această răspundere este fundamentată pe ideea de garanție pe care o datorează terților proprietarul edificiului.

60. **a, b, c** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 275; art. 1.378 C. civ.)

a, b, c – răspunsuri corecte, proprietarul edificiului răspunzând de prejudiciul cauzat prin ruina acestuia, datorată lipsei de întreținere, vechimii sau unui viciu de construcție.

61. **a, c** [art. 1.379 alin. (1) şi art. 1.380 C. civ.]

a, c – răspunsuri corecte, în temeiul art. 1.380 C. civ.

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

62. **c** (ICCJ, s. I civ., dec. nr. 2642 din 9 octombrie 2014, disponibilă pe *www.scj.ro*)

a – răspuns greşit, deoarece dreptul la daune-interese, fie moratorii, fie compensatorii, nu presupune, în mod obligatoriu, existența răspunderii civile contractuale, ci poate avea ca temei legal îndeplinirea cumulativă a condițiilor răspunderii civile delictuale, dovedite în situația de fapt prezentată;

b – răspuns greşit, deoarece punerea în întârziere este necesară numai pentru neexecutarea unor obligații contractuale, pentru că numai în cazul unor convenții se poate vorbi de trecerea unui termen pentru executarea unei obligații; în situația răspunderii civile delictuale, cum este cazul în speță, se constată că nu este necesară punerea în întârziere a debitorului; dacă nu este necesară, nu se pune problema modalității în care ar fi trebuit exercitată:

c – răspuns corect, în situația răspunderii civile delictuale nefiind necesară punerea în întârziere a debitorului, întrucât, din momentul săvârşirii faptului prejudiciabil, se naşte dreptul creditorului de a pretinde despăgubiri debitorului, nefiind necesară curgerea vreunui termen din momentul săvârşirii faptului ilicit pentru a se naşte dreptul creditorului de a pretinde despăgubiri, debitorul, cel ce a săvârşit fapta ilicită cauzatoare de prejudicii, fiind de drept în întârziere, fără a mai fi nevoie de efectuarea vreunei formalități speciale în acest scop, acesta fiind şi motivul pentru care nici legiuitorul nu a reglementat instituția punerii în întârziere în cadrul capitolului privind răspunderea civilă delictuală.

63. **b** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 187)

a – răspuns greşit, deoarece răspunderea civilă contractuală presupune existența unor raporturi juridice anterioare între păgubit şi autorul faptei, născute exclusiv prin acordul lor de voință (nu şi în temeiul legii);

c – răspuns greşit, deoarece, în cadrul răspunderii civile contractuale, creanța contractuală inițială este înlocuită cu o altă creanță (anume cea în despăgubire), dar fără a fi vorba de o transformare propriu-zisă a obligației inițiale, deoarece despăgubirile constituie obiectul subsidiar, cu titlu de sancțiune, al neexecutării obligației asumate de către creditor.

64. **b, c** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 188; art. 1.519 C. civ.)

a – răspuns greşit, deoarece, în temeiul art. 1.519 C. civ., dacă părțile nu au convenit altfel, „debitorul răspunde pentru prejudiciile cauzate din culpa persoanei de care se foloseşte pentru executarea obligațiilor contractuale"; prin urmare, săvârşirea faptei ilicite poate fi imputată fie debitorului (ca regulă), fie unui terț față de contractul din care s-a născut obligația neexecutată;

b, c – răspunsuri corecte, fiind vorba de cele două situații care trebuie deosebite în caz de neexecutare parțială a obligației, după cum obiectul obligației (prestația) este indivizibil sau divizibil.

65. **a, c** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 189)

a, c – răspunsuri corecte, deoarece despăgubirile (daunele-interese) compensatorii reprezintă despăgubirile în bani pe care debitorul este ținut să le plătească pentru neexecutarea totală sau neexecutarea parțială a prestațiilor datorate creditorului său contractual. Despăgubirile compensatorii nu se cumulează niciodată cu executarea în natură a obligației, ele având menirea de a înlocui executarea în natură a obligației.

66. **a, c** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 189)

a, c – răspunsuri corecte, deoarece despăgubirile (daunele-interese) moratorii reprezintă despăgubirile băneşti pe care debitorul este ţinut să le plătească pentru executarea cu întârziere a obligaţiilor contractuale. Despăgubirile moratorii se pot cumula cu executarea în natură a obligaţiei.

67. **a, b, c** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 189)

a – răspuns corect, în acest caz obligaţia se socoteşte ca neexecutată, motiv pentru care are dreptul la înlocuirea executării în natură a obligaţiei (deoarece, termenul fiind depăşit, nu mai prezintă interes pentru creditor executarea obligaţiei) prin intermediul despăgubirilor compensatorii;

b – răspuns corect, deoarece, în cazul în care creditorul primeşte prestaţia după împlinirea termenului, atunci el va avea dreptul numai la despăgubiri moratorii (datorate pentru întârziere în executare); aşadar, despăgubirile moratorii se cumulează cu executarea în natură a obligaţiei iniţiale;

c – răspuns corect, deoarece creditorul cumulează despăgubirile compensatorii (care înlocuiesc executarea în natură a obligaţiei) cu despăgubirile moratorii (datorate pentru întârzierea în executare).

68. – (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 189)

a – răspuns greşit, deoarece sarcina probei neexecutării, executării necorespunzătoare ori cu întârziere a obligaţiei comportă deosebiri prin raportare la criteriul clasificării obligaţiilor civile în funcţie de obiectul acestora (obligaţii de a da, obligaţii de a face şi obligaţii de a nu face);

b – răspuns greşit, deoarece, în cazul obligaţiilor de a da şi de a face, creditorul trebuie să dovedească existenţa creanţei, iar apoi neexecutarea se prezumă;

c – răspuns greşit, deoarece, în cazul obligaţiilor de a nu face, creditorul trebuie să dovedească faptul săvârşit de debitor prin care se încalcă această obligaţie.

69. **c** [art. 1.531 alin. (3) C. civ.]

c – răspuns corect, în temeiul art. 1.531 alin. (3) C. civ., care dispune: „creditorul are dreptul şi la repararea prejudiciului nepatrimonial".

70. **b, c** (art. 1.537 C. civ.)

b, c – răspunsuri corecte, în temeiul art. 1.537 C. civ., care prevede că „dovada neexecutării obligaţiei nu îl scuteşte pe creditor de proba prejudiciului, cu excepţia cazului în care prin lege sau prin convenţia părţilor se prevede altfel".

71. **c** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 190; art. 1.530 C. civ.)

a – răspuns greşit, deoarece existenţa raportului de cauzalitate în materie contractuală între fapta ilicită şi prejudiciu nu este prezumată de către legiuitor, ci trebuie dovedită;

b – răspuns greşit, deoarece, atunci când paguba, chiar cauzată de către unul dintre contractanţi, nu se află în niciun raport cu obligaţia născută din contract, răspunderea nu poate fi contractuală;

c – răspuns corect, în temeiul art. 1.530 C. civ., de unde rezultă că prejudiciul trebuie să fie „consecinţa directă şi necesară" a neexecutării obligaţiei.

72. **c** [G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 191; art. 1.351 alin. (1) C. civ.]

a – răspuns greșit, deoarece în materie contractuală nu există deosebiri în privința răspunderii în funcție de forma de vinovăție a debitorului care a dat naștere neexecutării obligației; debitorul răspunde indiferent dacă prejudiciul a fost cauzat cu intenție sau din culpă;

b – răspuns greșit, deoarece în materie contractuală operează o prezumție de vinovăție a debitorului, astfel că, în caz de neexecutare, debitorul acestei obligații este obligat să facă dovada unei cauze exoneratoare de răspundere pentru a nu fi angajată răspunderea lui contractuală;

c – răspuns corect, în temeiul art. 1.351 alin. (1) C. civ.

73. **a, b** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 191)

a, b – răspunsuri corecte, fiind vorba de consecințele intervenirii evenimentului ce constituie forță majoră sau caz fortuit;

c – răspuns greșit, deoarece executarea obligației este suspendată temporar și, ulterior depășirii evenimentului ce constituie forță majoră sau caz fortuit, debitorul va executa cu întârziere obligația, dar fără a plăti daune-interese moratorii.

74. **b** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 192)

a – răspuns greșit, deoarece punerea în întârziere a debitorului de către creditor se realizează fie prin notificare scrisă, fie prin cererea de chemare în judecată (nu există niciun alt mod prevăzut de lege prin care să se realizeze punerea în întârziere a debitorului de către creditor), conform art. 1.522 C. civ.;

b – răspuns corect, deoarece termenul rezonabil pentru executare revine de drept debitorului pus în întârziere, chiar și dacă creditorul, în notificarea scrisă, nu a specificat termenul de executare pe care îl acordă debitorului;

c – răspuns greșit, deoarece, în perioada de timp corespunzătoare termenului rezonabil, creditorul nu poate în niciun caz să solicite executarea silită a obligației, dar este îndreptățit la suspendarea executării propriei sale obligații sau a cere daune-interese.

75. **c** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 193)

a – răspuns greșit;

b – răspuns greșit, deoarece obligația creditorului de a pune în întârziere pe moștenitori nu este prevăzută sub sancțiunea decăderii, ci exercitarea ei este lăsată de legiuitor la dispoziția creditorului;

c – răspuns corect, deoarece, prin faptul că legiuitorul prevede că în cazurile în care debitorul este de drept în întârziere, dacă obligația devine scadentă după decesul debitorului, creditorul are obligația de a notifica fie pe moștenitori, fie pe curatorul moștenirii, înseamnă că moștenitorii nu se mai găsesc în situația de a fi de drept în întârziere, fiind necesară manifestarea unilaterală de voință din partea creditorului.

76. **a** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 193)

a – răspuns corect, deoarece sarcina probei aparține creditorului în toate cazurile în care pretinde că debitorul se află de drept în întârziere;

b – răspuns greșit, deoarece legiuitorul nu îl absolvă pe creditor de sarcina probei în niciunul dintre cazurile în care debitorul se află de drept în întârziere;

c – răspuns greșit, deoarece legea nu permite părților să convină în alt mod cu privire la sarcina probei, în cazurile în care debitorul se află de drept în întârziere.

77. **b** [G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 193; art. 1.355 alin. (1) şi (2) C. civ.]

a – răspuns greşit, deoarece clauzele care exclud sau limitează răspunderea debitorului îşi produc efectele numai dacă vinovăția debitorului îmbracă forma neglijenței sau imprudenței, potrivit art. 1.355 alin. (1) C. civ.;

c – răspuns greşit, deoarece validitatea convențiilor/actului juridic unilateral de neră spundere nu este condiționată de respectarea unei anumite forme, cu condiția de a fi încheiate înainte de producerea prejudiciului; încheierea lor după producerea prejudiciului este posibilă şi legală, dar în acest caz nu suntem în prezența unei convenții de neră spundere, ci eventual în fața unei iertări de datorie.

78. **a, c** [art. 1.532 alin. (1), art. 1.530, art. 1.533 teza a II-a şi art. 1.533 teza I C. civ.]

a – răspuns corect, în temeiul art. 1.532 alin. (1) C. civ.;

b – răspuns greşit, deoarece, conform art. 1.530 şi art. 1.533 teza a II-a C. civ., numai prejudiciul cert este supus reparațiunii, adică prejudiciul care este consecința directă şi necesară a neexecutării; nu este supus reparațiunii prejudiciul indirect, adică acel prejudiciu care nu se găseşte în legătură cauzală cu fapta ce a generat neexecutarea contractului;

c – răspuns corect, în temeiul art. 1.533 teza I C. civ.

79. – [G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 195; art. 1.540 alin. (1) C. civ.]

a – răspuns greşit, deoarece clauza penală poate fi prevăzută în convenții, nu şi în acte juridice unilaterale;

b – răspuns greşit, deoarece clauza penală cuprinde înțelegerea părților asupra cuantumului despăgubirilor în caz de neexecutare de către debitor, înțelegere care trebuie să intervină înainte de producerea prejudiciului;

c – răspuns greşit, deoarece clauza penală trebuie să respecte condițiile generale de validitate a oricărei convenții; în temeiul art. 1.243 C. civ., actul juridic prin care se modifică un act juridic solemn trebuie să îmbrace şi el forma solemnă, dar nu suntem în prezența unui act modificator, întrucât se stabileşte anticipat doar cuantumul despăgubirilor; având caracter accesoriu, cu funcție de garanție pentru creditor, clauza penală s-ar putea să nu devină nicicând „activă"; apoi, validitatea obligației principale constituie o condiție esențială pentru validitatea clauzei penale, însă nulitatea clauzei penale nu atrage şi nulitatea obligației principale, potrivit art. 1.540 alin. (1) C. civ.

80. **a, c** [G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 195; art. 1.538 alin. (2) C. civ.]

a – răspuns corect, deoarece clauza penală nu permite crearea unei posibilități pentru debitor de a se libera de obligația principală asumată printr-o altă prestație, ci are ca scop doar determinarea anticipată a cuantumului despăgubirilor;

c – răspuns corect, deoarece, în temeiul art. 1.538 alin. (2) C. civ., creditorul are acest drept de opțiune în caz de neexecutare de către debitor a obligației principale.

81. **b** (art. 1.539 C. civ.)

b – răspuns corect, în temeiul art. 1.539 C. civ.

a, c – răspunsuri greşite.

82. **a** [G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 195; art. 1.538 alin. (4) C. civ.]

a – răspuns corect, deoarece clauza penală este datorată numai dacă sunt întrunite condițiile necesare acordării de despăgubiri, însă, potrivit art. 1.538 alin. (4) C. civ., creditorul nu trebuie să facă dovada existenței prejudiciului; de reținut că stipularea unei clauze penale se poate face nu numai în cazul obligațiilor contractuale, ci și a obligațiilor care au un alt izvor.

83. **b, c** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 196; art. 1.541 C. civ.)

b – răspuns corect, în temeiul art. 1.541 C. civ.; astfel, legea permite instanței doar reducerea clauzei penale, operațiune care este întotdeauna în favoarea debitorului, dacă executarea parțială a profitat creditorului;

c – răspuns corect, deoarece nu este permis instanței să mărească cuantumul clauzei penale; în consecință, în favoarea creditorului, întinderea clauzei penale nu poate fi dispusă de instanța judecătorească.

84. **a** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, pp. 196-197)

a – răspuns corect, deoarece creditorul obligației cu clauză penală beneficiază, suplimentar, de avantajul că, în caz de neexecutare a obligației principale, are posibilitatea înlocuirii ei cu clauza penală, care cuprinde și consimțământul său în privința întinderii despăgubirilor; va primi tot o valoare patrimonială, cel puțin echivalentă valorii obligației principale;

b – răspuns greșit, deoarece clauza penală nu este o garanție propriu-zisă, aptă de a conferi calitatea de creditor garantat;

c – răspuns greșit, deoarece clauza penală oferă drept de opțiune creditorului în caz de neexecutare de către debitor, deci nu *ab initio* creditorul dobândește drept de opțiune între executarea obligației principale și plata clauzei penale.

85. **b, c** (art. 1.535 C. civ.)

a – răspuns greșit, deoarece debitorul nu are dreptul să facă dovada că prejudiciul suferit de creditor ca urmare a întârzierii plății ar fi mai mic, în temeiul art. 1.535 alin. (1) C. civ.;

b, c – răspunsuri corecte, în temeiul art. 1.535 alin. (2) și (3) C. civ.

86. **b, c** [art. 2.169 C. civ.; art. 1 alin. (2) din O.G. nr. 13/2011 privind dobânda legală remuneratorie și penalizatoare pentru obligații bănești, precum și pentru reglementarea unor măsuri financiar-fiscale în domeniul bancar]

a – răspuns greșit, deoarece obligațiile având ca obiect sume de bani sunt întotdeauna purtătoare de dobânzi, din ziua în care suma de bani este remisă debitorului, în temeiul art. 2.169 C. civ.;

b – răspuns corect, în temeiul art. 1 alin. (2) din O.G. nr. 13/2011;

c – răspuns corect, în temeiul deciziei nr. XI din 24 octombrie 2005, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție (decizia a fost publicată în M. Of. nr. 123 din 9 februarie 2006).

87. **c** (L. Pop, I.F. Popa, S.I. Vidu, *Tratat elementar de drept civil. Obligațiile*, Ed. Universul Juridic, București, 2012, p. 704)

a. răspuns greșit, este vorba de o modalitate de executare a directă sau în natură a obligației;

b. răspuns greșit, în acest caz obligația se stinge ca urmare a producerii evenimentului fortuit;

c. răspuns corect, existând cazuri în care executarea directă sau în natură, din anumite motive, nu mai este posibilă sau nu mai prezintă interes pentru creditor.

88. **c** (L. Pop, I.F. Popa, S.I. Vidu, *op. cit.*, pp. 705-706)

a. răspuns greșit, deoarece principiul executării în natură a obligațiilor trebuie să satisfacă trei criterii (și reguli în același timp): executarea obligației în întregime, astfel cum rezultă aceasta din actul sau faptul juridic care i-a dat naștere (expresia cantitativă a principiului); executarea obligației exact cum aceasta rezultă din actul sau faptul juridic care constituie izvorul său (expresia calitativă a principiului); executarea obligației în termenul care rezultă din actul sau faptul juridic care i-a dat naștere (expresia temporală a principiului);

b. răspuns greșit, deoarece ulterior neexecutării directe sau în natură a obligației (prin plata acesteia), dreptul de opțiune între executarea silită în natură (plata silită) sau executarea silită prin echivalent (o altă formă de plată silită) sau utilizarea unei alte modalități legale în vederea satisfacerii creanței creditorului (de exemplu, rezoluțiunea contractului) aparține creditorului, și numai acestuia (nu și debitorului);

c. răspuns corect, deoarece principiul executării în natură a obligațiilor stabilește o ierarhie în cadrul modalităților de stingere a obligațiilor (executarea directă sau în natură, iar subsecvent, în funcție de opțiunea creditorului, executarea silită în natură (plata silită) sau executarea silită prin echivalent (o altă formă de plată silită) ori utilizarea unei alte modalități legale în vederea satisfacerii creanței creditorului (de exemplu, rezoluțiunea contractului).

89. **b** (art. 1.470 C. civ.; L. Pop, I.F. Popa, S.I. Vidu, *op. cit.*, pp. 707, 709)

a. răspuns greșit, deoarece plata poate fi făcută și de un terț neinteresat, în nume propriu (fiind vorba de o liberalitate făcută debitorului) sau în numele debitorului (de exemplu, în temeiul unui contract de mandat);

b. răspuns corect, deoarece ca mijloc de executare a obligației, în sens larg, în terminologia juridică, prin plată se înțelege executarea voluntară a oricărei obligații pozitive sau negative, de a da sau de a face sau de a nu face (transmiterea sau constituirea unui drept, încheierea unui contract, abținerea de la o acțiune etc.);

c. răspuns greșit, deoarece, potrivit art. 1.470 C. civ., orice plată presupune o datorie. Lipsa temeiului plății are drept consecință calificarea operațiunii în plată nedatorată.

90. **b, c** [art. 1476 C. civ., art. 1.477 alin. (2) C. civ., L. Pop, I.F. Popa, S.I. Vidu, *op. cit.*, pp. 711-712]

a. răspuns greșit, deoarece dacă *solvens*-ul a plătit cu bună-credință posesorului creanței, care apare public ca fiind titularul acesteia, plata este valabilă și obligația este stinsă, chiar dacă creditorul nu a profitat de ea;

b. răspuns corect, potrivit art. 1.476 C. civ., conform căruia plata făcută unui creditor care este incapabil de a o primi nu liberează pe debitor decât în măsura în care profită creditorului;

c. răspuns corect, deoarece în acest caz plata va putea fi considerată valabilă și va stinge obligația, dacă și numai în măsura în care a profitat creditorului, în temeiul art. 1.477 alin. (2) C. civ.

91. **a** (L. Pop, I.F. Popa, S.I. Vidu, *op. cit.*, p. 712)

a. răspuns corect, deoarece când plata nu poate fi considerată valabilă, obligația nu se stinge și poate fi cerută a doua oară, *solvens*-ul având dreptul de a cere restituirea plății nevalabile de la cel care a primit-o fără a avea acest drept;

b. răspuns greșit, deoarece temeiul restituirii nu poate consta în răspunderea decât în plata nedatorată, îmbogățirea fără justă cauză sau răspunderea civilă delictuală, în măsura în care acțiunile terțului îmbracă forma unui delict (art. 1.349 și urm. C. civ.);

c. răspuns greșit, deoarece între creditor și persoana care a primit plata fără drept nu există niciun raport obligațional.

92. **a, c** (art. 1.444 și art. 1.445 C. civ.)

a. răspuns corect, deoarece art. 1.445 C. civ. stabilește că solidaritatea pasivă nu se prezumă și că există atunci când este stipulată expres de părți. Prevederea legală nu impune utilizarea unor termeni speciali, astfel că pentru ca solidaritatea pasivă să fie stabilită este necesar ca intenția părților, în sensul că se obligă solidar, să rezulte în mod clar și neîndoielnic, aspect care se verifică în convenția părților;

b. răspuns greșit; potrivit art. 1.445 C. civ., teza finală, solidaritatea pasivă există și atunci când este prevăzută de lege;

c. răspuns corect, în temeiul art. 1.444 C. civ., conform căruia solidaritatea pasivă există chiar dacă debitorii sunt obligați sub modalități diferite, obligațiile instituite prin convenția părților fiind necesar să aibă același obiect (comun), debitorii obligându-se împreună la aceleași prestații fără a exista o distincție sau o partajare între obligațiile lor.

93. **a** [art. 1.566 alin. (1) C. civ.]

a – răspuns corect, conform dispozițiilor art. 1.566 alin. (1) C. civ.;

b, c – răspunsuri greșite, a se vedea răspunsul de la lit. **a**.

94. **a** [art. 1.566 alin. (1) C. civ.]

a – răspuns corect, atât față de dispozițiile art. 1.566 alin. (1) C. civ., cât și față de faptul că, din perspectiva principiilor forței obligatorii și relativității efectelor contractului, debitorul cedat este terț față de contractul de cesiune;

b, c – răspunsuri greșite, a se vedea răspunsul de la lit. **a**.

95. **a** (art. 1.566 C. civ.; L. Pop, I.F. Popa, S.I. Vidu, *Tratat de drept civil. Obligațiile*, Ed. Universul Juridic, București, 2012, p. 636)

a – răspuns corect, față de faptul că cesiunea de creanță are o natură contractuală;

b – răspuns greșit, față de dispozițiile art. 1.566 alin. (2) C. civ., ce reglementează excepții;

c – răspuns greşit, față de dispozițiile art. 1.566 C. civ., ce definesc cesiunea de creanță ca fiind o convenție, iar legatul cu titlul particular nu poate avea natura unei convenții.

96. – (art. 1.566 şi art. 1.572 C. civ.)

a, b, c – răspunsuri greşite, față de dispozițiile art. 1.566 alin. (1) C. civ., ce definesc cesiunea de creanță ca fiind o convenție prin care creditorul cedent transmite cesionarului o creanță împotriva unui terț, fără a limita tipurile de creanță ce pot fi transmise; în acest sens, a se vedea şi art. 1.572 C. civ.

97. **a, b** [art. 1.569 alin. (1) şi (2) şi art. 1.571 alin. (1) şi (2) C. civ.; L. Pop, I.F. Popa, S.I. Vidu, *op. cit.*, p. 638]

a – răspuns corect, față de dispozițiile art. 1.569 alin. (1) C. civ.;

b – răspuns corect, față de dispozițiile art. 1.569 alin. (2) şi art. 1.571 alin. (1) şi (2) C. civ.;

c – răspuns greşit, pentru că, din interpretarea *per a contrario* a art. 1.569 alin. (2) şi a art. 1.571 alin. (2) C. civ., reiese că, în situația cesiunii creanțelor având ca obiect sume de bani, principiul liberei circulații se reinstaurează.

98. **a, c** (art. 1.570 C. civ.)

a, c – răspunsuri corecte, conform dispozițiilor art. 1.570 C. civ.;

b – răspuns greşit, față de răspunsul de la lit. **a**.

99. **a, c** [art. 1.578 alin. (1) lit. a) şi b) şi art. 1.579 C. civ.]

a – răspuns corect, față de dispozițiile art. 1.578 alin. (1) lit. a) C. civ.;

b – răspuns greşit, întrucât, spre deosebire de reglementarea vechiului Cod civil, unde notificarea cesiunii era deficitară şi nu permitea realizarea unei opozabilități reale față de terți a cesiunii, în concepția noului Cod civil, notificarea trebuie să întrunească anumite cerințe [a se vedea, în acest sens, art. 1.579, art. 1.578 alin. (1) lit. b) C. civ.];

c – răspuns corect, față de dispozițiile art. 1579 C. civ.

100. **a** (art. 902 C. civ.)

a – răspuns corect, a se vedea, în acest sens, art. 902 C. civ.;

b, c – răspunsuri greşite.

101. **a, b** (art. 1.568 şi art. 1.576 C. civ.)

a, b – răspunsuri corecte, față de dispozițiile art. 1.568 C. civ.;

c – răspuns greşit, față de dispozițiile art. 1.576 coroborat cu art. 1.568 C. civ.

102. **a, c** (art. 1.574 şi art. 1.568 C. civ.)

a – răspuns corect, față de dispozițiile art. 1.574 C. civ.;

b – răspuns greşit, pentru că obligația de a remite o copie legalizată de pe înscris se impune doar în cazul transmisiunii parțiale a creanței, nu şi în cazul transmisiunii integrale a creanței;

c – răspuns corect, pentru că această obligație se naşte în sarcina cedentului, ea fiind consecința regulii transmisiunii integrale a creanței, astfel cum prevede art. 1.568 C. civ.

ROMANIAN CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

103. **a, c** [art. 1.585 alin. (2) și art. 1.586 alin. (1) C. civ.]
a – răspuns corect, față de dispozițiile art. 1.585 alin. (2) C. civ.;
b – răspuns greșit, a se vedea, în acest sens, art. 1.585 alin. (2) C. civ.;
c – răspuns corect, față de dispozițiile art. 1.586 alin. (1) C. civ.

104. **a** (art. 1.578 C. civ.)
a – răspuns corect, față de art. 1.578 C. civ.;
b, c – răspunsuri greșite, a se vedea răspunsul de la lit. **a**.

105. **a**
a – răspuns corect, acestea fiind părțile contractului;
b – răspuns greșit, pentru că debitorul cedat nu este parte a contractului;
c – răspuns greșit, întrucât aceasta este o cerință pentru efectivitatea cesiunii, și nu pentru valabilitatea ei.

106. **b** (art. 1.578-1.579 C. civ.)
a – răspuns greșit, față de dispozițiile art. 1.578 C. civ., ce prevăd necesitatea unui înscris cu data certă;
b – răspuns corect, față de dispozițiile art. 1.579 C. civ.;
c – răspuns greșit, întrucât cesionarul are obligația notificării scrise, el fiind cel interesat.

107. **b** [art. 1.569 alin. (2), art. 1.571 alin. (2) și art. 2.258 C. civ.]
a – răspuns greșit, față de dispozițiile art. 2.258 C. civ.;
b – răspuns corect, față de interpretarea *per a contrario* a dispozițiilor art. 1.569 alin. (2) și ale art. 1.571 alin. (2) C. civ.;
c – răspuns greșit, a se vedea răspunsul de la lit. **a**.

108. –
a, b – răspunsuri greșite, pentru că acestea sunt funcții ale cesiunii de creanță;
c – răspuns greșit.

109. **a, b** (art. 1.578 C. civ.; L. Pop, I.F. Popa, S.I. Vidu, *op. cit.*, p. 647)
a – răspuns corect, față de art. 1.578 C. civ.;
b – răspuns corect, a se vedea răspunsul de la lit. **a**;
c – răspuns greșit, întrucât producerea acestei consecințe reiese din interpretarea prevederilor art. 1.582 alin. (2) C. civ.

110. **a, b** (art. 1.582 și art. 1.622 C. civ.)
a, b – răspunsuri corecte, față de interpretarea dispozițiilor art. 1.582 C. civ.;
c – răspuns greșit, față de interpretarea dispozițiilor art. 1.582 alin. (3) și ale art. 1.622 C. civ.

111. **a, b** [art. 1.585 alin. (3) și (5) C. civ.]
a – răspuns corect, față de dispozițiile art. 1.585 alin. (3) C. civ.;
b – răspuns corect, urmează a fi aplicate dispozițiile art. 1.585 alin. (5) C. civ.;
c – răspuns greșit, față de faptul că această garanție este specifică cedentului în raport cu cesionarul.

BCU CLUJ / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

112. **a, b** (art. 1.583 C. civ.)
a – răspuns corect, față de dispozițiile art. 1.583 C. civ.;
b – răspuns corect, față de dispozițiile art. 1.583 alin. (2) C. civ.;
c – răspuns greșit, pentru că din interpretarea dispozițiilor art. 1.583 alin. (2) C. civ. reiese că, în ipoteza unui asemenea concurs, înscrierea în arhiva electronică va avea prioritate față de notificare/acceptare.

113. **a** (art. 1.588 C. civ.)
a – răspuns corect, conform art. 1.588 alin. (1) C. civ.;
b – răspuns greșit, a se vedea, în acest sens, art. 1.588 alin. (2) C. civ., interpretat *per a contrario*;
c – răspuns greșit, față de dispozițiile art. 1.588 alin. (3) C. civ.

114. **a, b** (art. 1.593 și art. 1.597 C. civ.)
a, b – răspunsuri corecte, față de definiția noțiunii de *subrogație*, cuprinsă în art. 1.593 și art. 1.597 C. civ.;
c – răspuns greșit, a se vedea, în acest sens, răspunsul de la lit. **a** și **b**.

115. **a, b** (L. Pop, I.F. Popa, S.I. Vidu, *op. cit.*, p. 651 și urm.)
a, b – răspunsuri corecte, față de definiția subrogației;
c – răspuns greșit, a se vedea răspunsul de la lit. **a**.

116. **a, b** (art. 1.594 și art. 1.595 C. civ.)
a – răspuns corect, este vorba despre subrogația consimțită de creditor;
b – răspuns corect, este vorba despre subrogația consimțită de debitor;
c – răspuns greșit, a se vedea răspunsul de la lit. **a** și **b**.

117. **a** [art. 1.596 și art. 1.597 alin. (2) C. civ.]
a – răspuns corect, față de art. 1.596 C. civ.;
b – răspuns greșit, față de dispozițiile art. 1.597 alin. (2) C. civ.;
c – răspuns greșit, este un mijloc de transmitere a obligațiilor.

118. **c** (art. 1.480, art. 1.593 și art. 1.597 C. civ.; L. Pop, I.F. Popa, S.I. Vidu, *op. cit.*, p. 653)
a – răspuns greșit, față de interpretarea dispozițiilor art. 1.593, art. 1.597 și art. 1.480 C. civ.;
b – răspuns greșit, față de dispozițiile art. 1.593 alin. (3) C. civ.;
c – răspuns corect, a se vedea răspunsul de la lit. **a** și **b**.

119. **a** (art. 1.594 C. civ.)
a – răspuns corect, a se vedea dispozițiile art. 1.594 C. civ.;
b – răspuns greșit, față de răspunsul de la lit. **a**;
c – răspuns greșit, față de dispozițiile art. 1.594 C. civ., întrucât acest acord este specific subrogației consimțite de debitor.

BCU IAȘI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

120. **a, c** (art. 1.595 C. civ.)
a – răspuns corect, a se vedea, în acest sens, dispozițiile art. 1.595 C. civ.;
b – răspuns greșit, față de răspunsul de la lit. **a**;
c – răspuns corect, față de dispozițiile art. 1.595 alin. (2) C. civ.

121. **c** (art. 1.594 și art. 1.596 C. civ.)
a, b – răspunsuri greșite, față de dispozițiile art. 1.594 și ale art. 1.596 C. civ., întrucât doar subrogația convențională are două tipuri de forme;
c – răspuns corect.

122. **b, c** [art. 1.593 alin. (3) și art. 1.595 alin. (2) C. civ.]
a – răspuns greșit, consimțământul creditorului fiind necesar la subrogația consimțită de creditor;
b – răspuns corect, față de dispozițiile art. 1.595 alin. (2) C. civ.;
c – răspuns corect, față de dispozițiile art. 1.593 alin. (3) C. civ.

123. **b, c** (art. 1.595 C. civ.)
a – răspuns greșit, față de dispozițiile art. 1.595 alin. (2) și ale art. 1.595 alin. (3) C. civ.;
b, c – răspunsuri corecte, a se vedea, în acest sens, dispozițiile art. 1.595 alin. (2) și art. 1.595 alin. (3) C. civ.

124. **a** (art. 1.597 C. civ.)
a – răspuns corect, față de dispozițiile art. 1.597 C. civ.;
b, c – răspunsuri greșite, a se vedea răspunsul de la lit. **a**.

125. – (art. 1.596 C. civ.)
a, b, c – răspunsuri greșite, față de dispozițiile art. 1.596 C. civ. – în cazurile expuse fiind vorba despre o subrogație legală ce se produce de drept, și nu de o subrogație convențională.

126. **a, b** (art. 1.597 C. civ.)
a, b – răspunsuri corecte, față de dispozițiile art. 1.597 alin. (2) C. civ.;
c – răspuns greșit, a se vedea, în acest sens, art. 1.597 alin. (2) teza I C. civ., care prevede că subrogația produce efecte împotriva debitorului, dar și împotriva celor ce au garantat obligația.

127. **a** (art. 1.598 C. civ.)
a – răspuns corect, față de interpretarea *per a contrario* a dispozițiilor art. 1.598 C. civ.;
b, c – răspunsuri greșite, a se vedea răspunsul de la lit. **a**.

128. **a, b** (art. 1.598 C. civ.)
a, b – răspunsuri corecte, față de interpretarea dispozițiilor art. 1.598 C. civ.;
c – răspuns greșit, a se vedea răspunsul de la lit. **a** și **b**.

EC "IAȘI" CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

129. **a** (art. 1.609 C. civ.)
a – răspuns corect, față de dispozițiile art. 1.609 C. civ.;
b, c – răspunsuri greșite, a se vedea răspunsul de la lit. **a**.

130. **b** (art. 1.609 C. civ.)
a – răspuns greșit, este specifică novației obiective;
b – răspuns corect, față de dispozițiile art. 1.609 alin. (2) și (3) C. civ.;
c – răspuns greșit.

131. **a** (art. 1.609 C. civ.)
a – răspuns corect, față de dispozițiile art. 1.609 alin. (1) C. civ.;
b – răspuns greșit, întrucât această ipoteză este specifică novației subiective, a se vedea, în acest sens, dispozițiile art. 1.609 alin. (2) și (3) C. civ.;
c – răspuns greșit.

132. **a, b** (art. 1.609 C. civ.)
a, b – răspunsuri corecte, față de dispozițiile art. 1.609 alin. (2) C. civ.;
c – răspuns greșit, pentru că este specific novației prin schimbarea creditorului.

133. **b** (art. 1.609 C. civ.)
a – răspuns greșit, pentru că este specifică novației prin schimbarea debitorului;
b – răspuns corect, față de dispozițiile art. 1.609 alin. (2) C. civ.;
c – răspuns greșit.

134. **b** [art. 1.611 alin. (1) C. civ.]
a, c – răspunsuri greșite;
b – răspuns corect, față de dispozițiile art. 1.611 alin. (1) C. civ.

135. **c** [art. 1.617 alin. (1) C. civ.]
a, b – răspunsuri greșite;
c – răspuns corect, față de dispozițiile art. 1.617 alin. (1) C. civ.

136. **c** [art. 1.609 și art. 1.612 C. civ.]
a, b – răspunsuri greșite, față de dispozițiile art. 1.612 C. civ.;
c – răspuns corect, față de art. 1.609 C. civ.

137. **a** [art. 1.613 și art. 1.614 C. civ.]
a – răspuns corect, față de dispozițiile art. 1.614 C. civ.;
b – răspuns greșit, față de dispozițiile art. 1.613 C. civ.;
c – răspuns greșit.

138. **b** (art. 1.617 și art. 1.619 C. civ.)
a – răspuns greșit, față de interpretarea art. 1.617 C. civ.;
b – răspuns corect, față de dispozițiile art. 1.619 C. civ.;
c – răspuns greșit.

BCU IAȘI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

139. **b** [art. 1.603 și art. 1.617 alin. (3) C. civ.]
a – răspuns greșit;
b – răspuns corect, față de dispozițiile art. 1.617 alin. (3) C. civ.;
c – răspuns greșit, față de dispozițiile art. 1.603 c. civ.

140. **a, b** [art. 1.609 alin. (1) C. civ.]
a – răspuns corect, pentru că rezultă din definiția tipurilor de novație oferită de legiuitor;
b – răspuns corect, pentru că rezultă din interpretarea dispozițiilor art. 1.609 alin. (1) C. civ.;
c – răspuns greșit, pentru că aceasta este o condiție generală de validitate a oricărui tip de contract, subînțeleasă, și nu una specială, specifică novației.

141. **b** (art. 1.610 C. civ.)
a, c – răspunsuri greșite, față de răspunsul de la lit. **b**;
b – răspuns corect, conform dispozițiilor art. 1.610 C. civ.

142. **a** (L. Pop, I.F. Popa, S.I. Vidu, *op. cit.*, p. 689)
a – răspuns corect, rezultă din definiția novației;
b, c – răspunsuri greșite.

143. **a** (art. 1.599 C. civ.)
a – răspuns corect, conform dispozițiilor art. 1.599 C. civ.;
b – răspuns greșit, pentru că aici este prezentă remiterea de datorie ca modalitate de stingere a obligațiilor;
c – răspuns greșit, pentru că aici este prezentă imposibilitatea fortuită de executare, o modalitate de stingere a obligației.

144. **c** (art. 1.599 și art. 1.605 C. civ.)
a, b – răspunsuri greșite, față de dispozițiile art. 1.599 C. civ., din care rezultă că, pe aceste căi, se poate transmite o obligație de către debitor unei alte persoane;
c – răspuns corect, conform dispozițiilor art. 1.605 C. civ.

145. **c** (art. 1.601 C. civ.)
a, b – răspunsuri greșite, a se vedea răspunsul de la lit. **c**;
c – răspuns corect, conform dispozițiilor art. 1.601 C. civ.

146. **a, b** [art. 1.270 alin. (1) și art. 1.606 alin. (3) C. civ.]
a, b – răspunsuri corecte, față de dispozițiile art. 1.270 alin. (1) și art. 1.606 alin. (3) C. civ.;
c – răspuns greșit, față de faptul neacceptării cesiunii de către creditor, astfel că acesta din urmă are drepturi proprii împotriva debitorului cesionar.

147. **a, b** [art. 1.600, art. 1.603 și art. 1.605 C. civ.]
a – răspuns corect, a se vedea art. 1.600 și art. 1.605 C. civ.;
b – răspuns corect, conform art. 1.600 C. civ.;
c – răspuns greșit, față de dispozițiile art. 1.603 C. civ.

BUJ - SCENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

148. **a, b** (art. 1.600 şi art. 1.602 C. civ.)
a – răspuns corect, față de dispozițiile art. 1.602 alin. (2) C. civ.;
b – răspuns corect, față de dispozițiile art. 1.602 alin. (3) C. civ.;
c – răspuns greşit, față de dispozițiile art. 1.600 C. civ.

149. **a, b** (art. 1.604 C. civ.)
a, b – răspunsuri corecte, față de dispozițiile art. 1.604 C. civ.;
c – răspuns greşit, a se vedea răspunsul de la lit. **a**.

150. **a, b** (art. 1.811 şi art. 2.220 C. civ.)
a – răspuns corect, conform dispozițiilor art. 1.811 C. civ.;
b – răspuns corect, față de dispozițiile art. 2.220 C. civ., întrucât asigurarea continuă de plin drept în beneficiul dobânditorului;
c – răspuns greşit.

151. **a, c** [art. 1.600, art. 1.602 alin. (2) şi art. 2.220 alin. (2) C. civ.]
a – răspuns corect, față de dispozițiile art. 2.220 alin. (2) C. civ.;
b – răspuns greşit, față de dispozițiile art. 1.602 alin. (2) C. civ.;
c – răspuns corect, față de art. 1.600 C. civ.

152. **c** (art. 1.616 C. civ.)
a, b – răspunsuri greşite, a se vedea răspunsul de la lit. **c**;
c – răspuns corect, față de dispozițiile art. 1.616 C. civ.

153. **a** (art. 1.617 C. civ.)
a – răspuns corect, față de dispozițiile art. 1.617 C. civ.;
b, c – răspunsuri greşite, a se vedea răspunsul de la lit. **a**.

154. – (art. 1.618)
a, b, c – răspunsuri greşite, pentru că în aceste cazuri compensația nu este posibilă, față de dispozițiile art. 1.618 C. civ.

155. **a, b** (art. 1.617 C. civ.)
a – răspuns corect, față de dispozițiile art. 1.617 C. civ.;
b – răspuns corect, față de dispozițiile art. 1.617 alin. (3) C. civ.;
c – răspuns greşit, pentru că, față de dispozițiile art. 1.617 alin. (1) C. civ., datoriile trebuie să aibă ca obiect prestația de a da o sumă de bani sau o anumită cantitate de bunuri fungibile şi de aceeaşi natură.

156. **a, b** (art. 1.506 şi art. 1.618 C. civ.; L. Pop, I.F. Popa, S.I. Vidu, *op. cit.*, p. 738)
a – răspuns corect, întrucât această concluzie se impune din interpretarea regulilor aferente imputației convenționale a plății – art. 1.506 alin. (1) C. civ.;
b – răspuns corect, față de interpretarea coroborată a dispozițiilor art. 1.618 şi art. 1.506 alin. (1) C. civ.;
c – răspuns greşit, a se vedea răspunsurile de la lit. **a** şi **b**.

BCU "ȘTEFAN CEL MARE" CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

157. **b, c** (art. 1.616 şi art. 1.620 C. civ.)
a – răspuns greşit, față de dispozițiile art. 1.616 C. civ.;
b, c – răspunsuri corecte, față de dispozițiile art. 1.620 C. civ.

158. **c** [art. 1.624 alin. (1) C. civ.]
a, b – răspunsuri greşite;
c – răspuns corect, față de dispozițiile art. 1.624 alin. (1) C. civ.

159. **a, b** [art. 1.624 alin. (1) şi (2) C. civ.]
a, b – răspunsuri corecte, față de dispozițiile art. 1.624 alin. (1) şi (2) C. civ.;
c – răspuns greşit.

160. **a, b** (art. 1.624, art. 1.625 şi art. 1.628 C. civ.)
a – răspuns corect, față de interpretarea dispozițiilor art. 1.624 alin. (1) C. civ.;
b – răspuns corect, față de dispozițiile art. 1.625 C. civ.;
c – răspuns greşit, față de interpretarea *per a contrario* a dispozițiilor art. 1.628 C. civ.

161. **a, b** (art. 1.625 C. civ.)
a, b – răspunsuri corecte, față de dispozițiile art. 1.625 C. civ.;
c – răspuns greşit.

162. **a** (art. 1.626 C. civ.; L. Pop, I.F. Popa, S.I. Vidu, *op. cit.*, p. 744)
a – răspuns corect, față de dispozițiile art. 1.626 C. civ.;
b – răspuns greşit, pentru că această variantă de răspuns este valabilă pentru situația în care confuziunea operează între creditor şi debitorul principal;
c – răspuns greşit, întrucât este varianta corectă de răspuns pentru situația în care confuziunea operează între debitorul obligat indivizibil şi creditor.

163. **a** (art. 1.627 C. civ.)
a – răspuns corect, față de dispozițiile art. 1.627 C. civ.;
b, c – răspunsuri greşite.

164. **a** [art. 1.432 alin. (1) şi art. 1.626 C. civ.]
a – răspuns corect, a se vedea dispozițiile art. 1.626 C. civ.;
b – răspuns greşit, această ipoteză este valabilă pentru situația în care confuziunea operează între debitorul indivizibil şi creditor [a se vedea, în acest sens, dispozițiile art. 1.432 alin. (1) C. civ.];
c – răspuns greşit, a se vedea răspunsul de la lit. **a**.

165. **a** (C. Stătescu, C. Bîrsan, *Drept civil. Teoria generală a obligațiilor*, ed. a 9-a, Ed. Hamangiu, Bucureşti, 2008, pp. 291, 362)
a – răspuns corect, a se vedea noțiunea *confuziunii*;
b – răspuns greşit, întrucât reorganizarea prin comasare sau divizare este specifică persoanei juridice;
c – răspuns greşit, întrucât compensarea presupune existența a două obligații reciproce între două persoane, pe când confuziunea presupune o singură obligație ce are aceeaşi persoană în calitate de creditor, dar şi de debitor.

166. **b** (L. Pop, I.F. Popa, S.I. Vidu, *op. cit.*, p. 744)
a, c – răspunsuri greşite, a se vedea răspunsul de la lit. **b**;
b – răspuns corect.

167. – (L. Pop, I.F. Popa, S.I. Vidu, *op. cit.*, p. 735)
a, b, c – răspunsuri greşite, întrucât cele trei variante de răspuns reprezintă aspecte ce denotă utilitatea practică pentru folosirea mijlocului juridic al compensației pentru ambele părți ale raportului obligațional (pentru detalii, a se vedea L. Pop, I.F. Popa, S.I. Vidu, *op. cit.*, p. 735).

168. **a, b** (art. 1.629-1.633 C. civ.)
a, b – răspunsuri corecte, față de interpretarea dispozițiilor art. 1.629-1.633 C. civ.;
c – răspuns greşit, a se vedea răspunsurile de la lit. **a** şi **b**.

169. **b** (art. 1.629-1.633 C. civ.; L. Pop, I.F. Popa, S.I. Vidu, *op. cit.*, pp. 225 şi 551)
a, c – răspunsuri greşite;
b – răspuns corect, față de interpretarea dispozițiilor art. 1.629-1.633 C. civ.

170. **a** (art. 1.629-1.633 C. civ.; L. Pop, I.F. Popa, S.I. Vidu, *op. cit.*, p. 745)
a – răspuns corect, față de dispozițiile art. 1.629-1.633 C. civ.;
b, c – răspunsuri greşite, a se vedea răspunsul de la lit. **a**.

171. – [art. 1.629 alin. (2) şi art. 1.630 C. civ.]
a – răspuns greşit, pentru că poate fi şi parțială, conform art. 1.629 alin. (2) C. civ.;
b – răspuns greşit, pentru că poate fi şi cu titlu oneros, față de dispozițiile art. 1.630 alin. (2) C. civ.;
c – răspuns greşit, pentru că poate fi şi tacită, față de dispozițiile art. 1.630 alin. (1) C. civ.

172. **a, b** (L. Pop, I.F. Popa, S.I. Vidu, *op. cit.*, p. 745)
a, b – răspunsuri corecte, față de definiția novației, respectiv a tranzacției;
c – răspuns greşit.

173. **b, c** (art. 1.631 C. civ.)
a – răspuns greşit, față de răspunsul de la lit. **b**;
b, c – răspunsuri corecte, a se vedea, în acest sens, dispozițiile art. 1.631 C. civ.

174. **c** (L. Pop, I.F. Popa, S.I. Vidu, *op. cit.*, p. 745)
a, b – răspunsuri greşite, față de răspunsul de la lit. **c**;
c – răspuns corect, față de faptul că, în această situație, ea este o dispoziție a unui legat.

175. **a, b** (art. 1.629 şi art. 1.633 C. civ.)
a – răspuns corect, a se vedea, în acest sens, dispozițiile art. 1.629 C. civ.;
b – răspuns corect, față de dispozițiile art. 1.633 C. civ.;
c – răspuns greşit, a se vedea răspunsul de la lit. **a**.

BCU IAŞI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

176. **a, b** (L. Pop, I.F. Popa, S.I. Vidu, *op. cit.*, p. 747)
a, b – răspunsuri corecte, întrucât, în cazul remiterii de datorie cu titlu gratuit, este vorba despre o donație, aplicându-se regulile ce guvernează donația;
c – răspuns greșit, a se vedea răspunsurile de la lit. **a** și **b**.

177. **a** (art. 1.631 și art. 1.449 C. civ.)
a – răspuns corect, față de dispozițiile art. 1.631 și art. 1.449 C. civ.;
b, c – răspunsuri greșite, a se vedea răspunsul de la lit. **a**.

178. **a, b** [art. 1.179 alin. (1) și art. 1.492 C. civ.; L. Pop, I.F. Popa, S.I. Vidu, *op. cit.*, p. 740]
a – răspuns corect, față de dispozițiile art. 1.492 C. civ.;
b – răspuns corect;
c – răspuns greșit, față de dispozițiile art. 1.179 alin. (1) C. civ.

179. **a, b** [art. 1.492 alin. (1) C. civ.; L. Pop, I.F. Popa, S.I. Vidu, *op. cit.*, p. 740]
a – răspuns corect, față de dispozițiile art. 1.492 alin. (1) C. civ.;
b – răspuns corect, a se vedea condițiile dării în plată;
c – răspuns greșit, în această situație este vorba despre novația prin schimbare de obiect.

180. **a** (L. Pop, I.F. Popa, S.I. Vidu, *op. cit.*, p. 740)
a – răspuns corect, față de conținutul noțiunii de *dare în plată*;
b, c – răspunsuri greșite, a se vedea răspunsul de la lit. **a**.

181. **a, c** (art. 1.492 C. civ.)
a – răspuns corect, a se vedea art. 1.492 C. civ.;
b – răspuns greșit, pentru că în această ipoteză operația urmează a fi desființată pentru neîndeplinirea obligației asumate, ceea ce va face să subziste vechiul raport juridic obligațional, cu toate accesoriile și garanțiile;
c – răspuns corect, față de dispozițiile art. 1.492 alin. (2) C. civ.

182. **a, b** (L. Pop, I.F. Popa, S.I. Vidu, *op. cit.*, p. 741)
a, b – răspunsuri corecte;
c – răspuns greșit, față de faptul că, în privința ambelor figuri juridice, condițiile de valabilitate și garanțiile sunt similare.

183. **b** (art. 1.493 C. civ.)
a – răspuns greșit, pentru că, în cazul dării în plată, stingerea datoriei se produce astfel;
b – răspuns corect, a se vedea, în acest sens, art. 1.493 C. civ.;
c – răspuns greșit.

184. **b** (art. 1.634 C. civ.)
a, c – răspunsuri greșite, față de răspunsul de la lit. **b**;
b – răspuns corect, față de dispozițiile art. 1.634 C. civ.

EGUAS CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

185. **c** (art. 1.634 C. civ.)
a, b – răspunsuri greşite, a se vedea răspunsul de la lit. **c**;
c – răspuns corect, față de dispozițiile art. 1.634 C. civ.

186. – (art. 1.351 şi art. 1634 C. civ.)
a, b – răspunsuri greşite, față de dispozițiile art. 1.634 C. civ., din care reiese prezența acestor caracteristici ale acestui mod de stingere a obligației;
c – răspuns greşit, față de art. 1.351 şi art. 1.634 C. civ.

187. **a, b** [art. 1.634 alin. (1), (5) şi (6) C. civ.]
a, b – răspunsuri corecte, față de dispozițiile art. 1.634 alin. (1) şi (5) C. civ.;
c – răspuns greşit, față de dispozițiile art. 1.634 alin. (6) C. civ., întrucât imposibilitatea fortuită de executare poate privi obligațiile de a da un bun individual determinat, de a face sau de a nu face, nu şi obligația ce are ca obiect bunuri de gen, pentru că, în principiu, recuperarea lor este întotdeauna posibilă.

188. **b** [art. 1.634 alin. (5) C. civ.]
a, c – răspunsuri greşite, față de răspunsul de la lit. **b**;
b – răspuns corect, față de dispozițiile art. 1.634 alin. (5) C. civ.

189. **a, b** [art. 1.634 alin. (1) şi (2) C. civ.]
a – răspuns corect, față de dispozițiile art. 1.634 alin. (2) C. civ.;
b – răspuns corect, a se vedea, în acest sens, dispozițiile art. 1.634 alin. (1) C. civ.;
c – răspuns greşit.

190. **a, b** [art. 1.557 şi art. 1.634 alin. (2) C. civ.]
a – răspuns corect, față de dispozițiile ce reglementează noțiunea de *imposibilitate fortuită* şi față de art. 1.634 alin. (2) C. civ.;
b – răspuns corect, față de dispozițiile art. 1.557 C. civ.;
c – răspuns greşit, pentru că aceasta este o condiție necesară pentru a opera imposibilitatea fortuită de executare, nicidecum un efect al operării acestei imposibilități.

191. **a, b** [art. 1.525 şi art. 1.634 alin. (2) C. civ.]
a – răspuns corect, față de dispozițiile art. 1.525 C. civ.;
b – răspuns corect, a se vedea dispozițiile art. 1.634 alin. (2) C. civ.;
c – răspuns greşit.

192. **a** [art. 1.634 alin. (3) C. civ.]
a – răspuns corect, față de dispozițiile art. 1.634 alin. (3) C. civ.;
b, c – răspunsuri greşite, a se vedea răspunsul de la lit. **a**.

193. **b** (art. 1.634 C. civ.)
a, c – răspunsuri greşite;
b – răspuns corect, față de dispozițiile art. 1.634 C. civ.

BCU IAŞI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

194. **b** (art. 2.292 C. civ.)
a, c – răspunsuri greşite;
b – răspuns corect, faţă de dispoziţiile art. 2.292 C. civ.

195. **a, b** [art. 2.288 alin. (1) şi (3), art. 2.291 C. civ.]
a, b – răspunsuri corecte, ce rezultă din interpretarea dispoziţiilor art. 2.288 alin. (1) şi (3) C. civ.
c – răspuns greşit, faţă de dispoziţiile art. 2.291 C. civ.

196. **a** [art. 2.279, art. 2.327 C. civ.]
a – răspuns corect, faţă de dispoziţiile art. 2.279 C. civ.;
b – răspuns greşit;
c – răspuns greşit, faţă de dispoziţiile art. 2.327 C. civ.

197. **a, b** [art. 2.281, art. 2.283 şi art. 2.283 C. civ.]
a – răspuns corect, faţă de dispoziţiile art. 2.283 C. civ.;
b – răspuns corect, fata de dispoziţiile art. 2.284 C. civ.;
c – răspuns greşit, faţă de dispoziţiile art. 2.281 C. civ.

198. **c** (art. 2.279 C. civ.)
a, b – răspunsuri greşite, pentru că sunt garanţii reale;
c – răspuns corect, faţă de dispoziţiile art. 2.279 C. civ.

199. **a, c** (art. 2.280 C. civ.)
a – răspuns corect, faţă de dispoziţiile art. 2.280 C. civ.;
b – răspuns greşit, întrucât este vorba despre o ipotecă ce este o garanţie reală;
c – răspuns corect, rezultă din interpretarea dispoziţiilor art. 2.280 C. civ.

200. **b, c** (art. 2.280 C. civ.; V. Terzea, *op. cit.*, p. 1164; ICCJ, dec. nr. 1911/2006)
a – răspuns greşit, pentru că fideiusiunea este o garanţie personală, şi nu reală;
b – răspuns corect, faţă de dispoziţiile art. 2.280 C. civ.;
c – răspuns corect, întrucât prin acest tip de contract încheiat de unul dintre soţi fideiusorul nu a dispus cu privire la un bun comun, ci şi-a asumat faţă de creditor o obligaţie de garanţie, neafectând comunitatea de bunuri a soţilor; pentru detalii, a se vedea: V. Terzea, *op. cit.*, p. 1164; ICCJ, dec. nr. 1911/2006.

201. **b, c** (art. 2.284, art. 2.285 şi art. 2.289 C. civ.)
a – răspuns greşit, faţă de dispoziţiile art. 2.289 C. civ.;
b – răspuns corect, faţă de art. 2.284 C. civ.;
c – răspuns corect, faţă de dispoziţiile art. 2.285 C. civ.

202. **a, b** (art. 2.290 C. civ.; V. Terzea, *op. cit.*, p. 1166; I.F. Popa, *op. cit.*, p. 297)
a, b – răspunsuri corecte, faţă de dispoziţiile art. 2.290 C. civ.;
c – răspuns greşit.

B.C.U. „M. EMINESCU" IAŞI DREPT
BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

203. **b** (art. 2.293, art. 2.294 C. civ.)
a – răspuns greşit;
b – răspuns corect, față de dispozițiile art. 2.293 C. civ.;
c – răspuns greşit, față de dispozițiile art. 2.294 C. civ.

204. **c** (art. 2.294, art. 2.298 C. civ.)
a, b – răspunsuri greşite, față de dispozițiile art. 2.294 C. civ.;
c – răspuns corect, față de dispozițiile art. 2.298 C. civ.

205. **a, b** (art. 2.294, art. 2.295 C. civ.)
a, b – răspunsuri corecte, față de dispozițiile art. 2.295 C. civ.;
c – răspuns greşit, față de art. 2.294 C. civ.

206. **b, c** [art. 2.294 alin. (2), art. 2.295 alin. (1) şi (2) C civ.]
a – răspuns greşit, față de dispozițiile art. 2.295 alin. (1) C. civ.
b – răspuns corect, față de art. 2.295 alin. (2) C. civ.
c – răspuns corect, față de art. 2.294 alin. (2) C. civ.

207. **c** (art. 2.287 C. civ.)
a, b – răspunsuri greşite;
c – răspuns corect, față de dispozițiile art. 2.287 C. civ.

208. **c** (art. 2.300 C. civ.)
a, b – răspunsuri greşite;
c – răspuns corect, față de dispozițiile art. 2.300 C. civ. privind fideiusiunea solidară.

209. **b, c** (art. 2.296 C. civ.)
a – răspuns greşit;
b, c – răspunsuri corecte, față de dispozițiile art. 2.296 C. civ.

210. **b, c** (art. 2.297 C. civ.)
a – răspuns greşit;
b, c – răspunsuri corecte, față de dispozițiile art. 2.297 C. civ.

211. **a** [art. 2.305 şi art. 2.306 alin. (1) şi (2) C. civ.]
a – răspuns corect, față de dispozițiile art. 2.305 C. civ.
b, c – răspunsuri greşite, față de interpretarea dispozițiilor art. 2.306 alin. (1) şi (2) C. civ.

212. **a, b** (art. 2.306 C. civ.)
a, b – răspunsuri corecte, față de dispozițiile art. 2.306 C. civ.
c – răspuns greşit.

213. **a, b** [art. 2.307, art. 2.308 şi art. 2.310 alin. (1) C. civ.]
a – răspuns corect, fată de dispozițiile art. 2.307 C. civ.;
b – răspuns corect, față de dispozițiile art. 2.308 C. civ.;
c – răspuns greşit, față de dispozițiile art. 2.310 alin. (1) C. civ.

BCU IAŞI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

214. **a, b** [art. 2.310 alin. (1) și (2), art. 2.312 C. civ.]
a, b – răspunsuri corecte, față de dispozițiile art. 2.310 alin. (1) și (2) C. civ.;
c – răspuns greșit, față de dispozițiile art. 2.312 C. civ.

215. **c** [art. 2.312 alin. (2) C. civ.]
a, b – răspunsuri greșite;
c – răspuns corect, față de dispozițiile art. 2.312 alin. (2) teza a II-a C. civ.

216. **a, c** [art. 2.313 alin. (1) și (3) C. civ.]
a – răspuns corect, față de art. 2.313 alin. (1) C. civ.;
b – răspuns greșit;
c – răspuns corect, față de dispozițiile art. 2.313 alin. (3) C. civ.

217. **a, b** [art. 2.317, art. 2.319 și art. 2.320 C. civ.]
a – răspuns corect, față de dispozițiile art. 2.319 C. civ.;
b – răspuns corect, față de dispozițiile art. 2.320 C civ.;
c – răspuns greșit, față de interpretarea dispozițiilor art. 2.317 C. civ.

218. **a, c** [art. 2.307 și art. 2.308 C. civ.]
a – răspuns corect, față de dispozițiile art. 2.307 C. civ.;
b – răspuns greșit;
c – răspuns corect, față de dispozițiile art. 2.308 C. civ.

219. **b** (art. 1.616 C. civ.)
a, c – răspunsuri greșite;
b – răspuns corect, față de dispozițiile art. 1.616 C. civ., nefiind vorba de datorii reciproce.

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

IV. Contractele speciale

1. Contractul de vânzare

1. Prin contractul de vânzare se poate transmite:
a. numai dreptul de proprietate asupra unui bun;
b. un drept de uzufruct;
c. un drept de creanță.

2. Contractul de vânzare a unui autoturism este un contract:
a. solemn;
b. sinalagmatic;
c. comutativ.

3. Vânzarea este contract sinalagmatic deoarece:
a. se încheie prin acordul de voință al părților;
b. obligațiile părților sunt reciproce și interdependente;
c. fiecare parte urmărește să își procure un avantaj.

4. În cazul bunurilor generice, transferul proprietății asupra lucrului vândut se realizează:
a. în momentul încheierii contractului;
b. în momentul acordului de voință;
c. în momentul individualizării bunurilor.

5. În cazul unui contract de vânzare cu obligație alternativă din partea vânzătorului:
a. dacă vânzarea are ca obiect un bun din două bunuri certe, proprietatea se transmite în momentul alegerii;
b. dacă vânzarea are ca obiect un bun din două bunuri de gen, vânzarea este valabilă numai din momentul alegerii și individualizării bunului ales;
c. obligația se stinge dacă prestațiile au devenit imposibil de executat.

6. Ca natură juridică, pactul de opțiune privind un contract de vânzare este:
a. o ofertă de vânzare;
b. un drept de preempțiune;
c. un drept potestativ.

7. Pactul de opțiune este:
a. un act juridic unilateral;
b. un contract unilateral;
c. un act juridic irevocabil.

BCU "ASE" CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

8. Pactul de opțiune privind contractul de vânzare a unui bun imobil:
a. trebuie încheiat obligatoriu în formă autentică;
b. se notează în cartea funciară;
c. nu e necesar ca el să conțină toate elementele contractului de vânzare urmărit de părți.

9. În cazul pactului de opțiune în materia vânzării unui bun individual determinat:
a. părțile pot conveni o clauză de inalienabilitate a bunului până la expirarea termenului de opțiune;
b. există o clauză de inalienabilitate legală a bunului;
c. dacă bunul este înstrăinat înainte de expirarea termenului de opțiune, beneficiarul clauzei de inalienabilitate poate solicita anularea actului de înstrăinare.

10. Promisiunea unilaterală de vânzare este:
a. un act juridic unilateral;
b. un act juridic bilateral;
c. un contract unilateral.

11. Promisiunea unilaterală de vânzare:
a. este translativă de proprietate;
b. dă naștere la obligații în sarcina ambelor părți;
c. dă naștere la o obligație de a face în sarcina promitentului.

12. În cazul în care promitentul unei promisiuni unilaterale de vânzare nu își îndeplinește obligațiile contractuale, beneficiarul poate solicita:
a. rezoluțiunea promisiunii, cu daune-interese;
b. anularea actului de vânzare dintre promitent și terț;
c. pronunțarea unei hotărâri judecătorești care să țină loc de contract de vânzare.

13. Care este regimul juridic al promisiunii bilaterale de vânzare:
a. poate fi executată în natură prin pronunțarea unei hotărâri judecătorești care să țină loc de contract;
b. trebuie încheiată în formă autentică, dacă are ca obiect înstrăinarea viitoare a unui teren;
c. este translativă de proprietate de îndată ce beneficiarul cumpărător a plătit anticipat prețul convenit.

14. Între A, în calitate de promitent, și B, în calitate de beneficiar al promisiunii, s-a încheiat prin înscris sub semnătură privată o promisiune unilaterală de vânzare a unui imobil. Ulterior încheierii promisiunii, B a aflat că la data încheierii acesteia A nu era proprietar asupra imobilului, astfel încât a formulat acțiune în justiție pentru constatarea nulității absolute a promisiunii, pe motiv că aceasta nu a fost încheiată în formă autentică și că A nu era proprietar asupra imobilului. Instanța de judecată:
a. va respinge acțiunea;
b. va admite acțiunea, pe motiv că promisiunea de vânzare nu a fost încheiată în formă autentică;
c. va admite acțiunea, pentru motivul că A nu era proprietar asupra imobilului.

15. În cazul promisiunii unilaterale de cumpărare a unui bun individual determinat:

a. dreptul la acțiune se prescrie în termenul general de prescripție de 3 ani;

b. dreptul la acțiune se prescrie în termen de 6 luni de la data la care contractul trebuia încheiat;

c. dacă, mai înainte ca promisiunea să fi fost executată, beneficiarul constituie un drept real asupra bunului, obligația promitentului se consideră stinsă.

16. Dreptul de preempțiune poate avea natură:

a. contractuală;

b. legală;

c. judecătorească.

17. Dreptul de preempțiune reprezintă o derogare de la:

a. principiul liberei circulații a bunurilor;

b. principiul relativității efectelor contractului;

c. principiul conform căruia proprietarul poate dispune în mod liber de bunul său.

18. Dreptul de preempțiune:

a. reprezintă o variantă a promisiunii bilaterale de vânzare;

b. este indivizibil;

c. nu se poate ceda.

19. În situația în care are loc vânzarea bunului cu privire la care există un drept de preempțiune către un terț:

a. vânzarea nu este valabilă;

b. vânzarea nu este opozabilă preemptorului;

c. vânzarea este valabilă numai sub condiția suspensivă a neexercitării dreptului de preempțiune de către preemptor.

20. Preemptorul își poate exercita dreptul de preempțiune:

a. în termen de cel mult 10 zile de la comunicarea notificării, în cazul bunurilor mobile;

b. în termen de cel mult 30 de zile de la comunicarea notificării, în cazul bunurilor imobile;

c. în termen de cel mult 15 zile de la adjudecare, în cazul executării silite asupra bunului.

21. Dacă există concurs între mai mulți titulari care și-au exercitat preempțiunea asupra aceluiași bun, contractul de vânzare se consideră încheiat:

a. cu titularul dreptului legal de preempțiune, atunci când acesta se află în concurs cu titulari ai unor drepturi convenționale de preempțiune;

b. cu titularul dreptului convențional de preempțiune ales de vânzător, când se află în concurs cu alți titulari ai unor drepturi convenționale de preempțiune;

c. dacă bunul este imobil, cu titularul dreptului convențional de preempțiune care a fost mai întâi înscris în cartea funciară, atunci când acesta se află în concurs cu alți titulari ai unor drepturi convenționale de preempțiune.

BIBLIOTECA CENTRALĂ UNIVERSITY LIBRARY

22. Dacă există concurs între mai mulți titulari ai unui drept convențional de preempțiune care şi-au exercitat preempțiunea la vânzarea unui bun mobil, contractul de vânzare se consideră încheiat:

a. cu titularul dreptului de preempțiune care şi-a exercitat primul opțiunea;

b. cu titularul dreptului de preempțiune care se află în posesia bunului;

c. cu titularul dreptului de preempțiune având data certă cea mai veche.

23. În cazul bunurilor imobile:

a. dreptul de preempțiune se notează în cartea funciară;

b. terțul cumpărător al bunului asupra căruia există un drept de preempțiune nu îşi poate înscrie dreptul de proprietate în cartea funciară fără acordul preemptorului;

c. termenul preempțiunii nu poate depăşi 5 ani.

24. A are în proprietate un autoturism de epocă, pentru care s-a înțeles cu B că îi va acorda preferință în cazul vânzării maşinii la prețul de 100.000 de lei. Întrucât a primit o ofertă foarte bună pentru înstrăinarea autoturismului, la data de 15 septembrie 2012, între A şi C s-a încheiat un contract de vânzare în formă autentică pentru prețul de 120.000 de lei, prețul fiind plătit şi bunul fiind predat.

După 2 luni, când a aflat de vânzare, B a invocat în instanță încălcarea dreptului său de preempțiune, arătând că are prioritate față de C, întrucât înțelegerea sa cu A este anterioară celei dintre A şi C.

Soluția instanței va fi:

a. respinge ca tardivă acțiunea;

b. respinge ca nefondată acțiunea;

c. admite acțiunea.

25. Exercitarea dreptului de preempțiune de către preemptor are ca efecte:

a. considerarea ca încheiat a contractului de vânzare dintre preemptor şi vânzător;

b. desființarea contractului încheiat anterior între vânzător şi terț;

c. răspunderea pentru evicțiune a vânzătorului față de terț.

26. Dreptul convențional de preempțiune constituit fără termen se stinge:

a. prin moartea preemptorului;

b. prin vânzarea bunului către un terț;

c. în 5 ani de la data constituirii.

27. Minorul cu capacitate de exercițiu restrânsă poate încheia singur:

a. acte de conservare;

b. acte de administrare care nu îl prejudiciază;

c. acte de dispoziție de mică valoare, cu caracter curent şi care se execută la data încheierii lor.

28. Un minor în vârstă de 10 ani poate încheia singur:

a. acte de conservare;

b. acte de administrare care nu îl prejudiciază;

c. acte de dispoziție de mică valoare, cu caracter curent şi care se execută la data încheierii lor.

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

29. Sunt prevăzute de lege ca incapacități de a cumpăra:

a. incapacitatea mandatarilor de a cumpăra bunurile pe care au fost însărcinați să le vândă;

b. incapacitatea practicienilor în insolvență, având ca obiect cumpărarea bunurilor a căror administrare o supraveghează;

c. incapacitatea grefierilor de a cumpăra drepturi litigioase care sunt de competența instanței judecătorești în a cărei circumscripție își desfășoară activitatea.

30. Mandatarul care a fost însărcinat să vândă un bun:

a. nu poate cumpăra, în niciun caz, chiar el însuși acel bun;

b. poate cumpăra bunul dacă nu i-a fost interzis în mod expres;

c. poate cumpăra bunul dacă a fost împuternicit în mod expres în acest sens.

31. Este sancționată cu nulitatea relativă încălcarea interdicției:

a. mandatarilor de a cumpăra bunurile pe care au fost însărcinați să le vândă;

b. practicienilor în insolvență având ca obiect cumpărarea bunurilor a căror administrare o supraveghează;

c. părinților pentru bunurile persoanelor pe care le reprezintă.

32. Este considerat de lege drept litigios:

a. dreptul asupra căruia un proces este iminent;

b. dreptul cu privire la care există un proces în apel cu privire la întinderea sa;

c. dreptul care a făcut obiectul unui proces, aflat în faza executării silite, în cazul formulării unei contestații la executare.

33. A, avocat, a dobândit la data de 28 noiembrie 2012, prin contract de vânzare încheiat în formă autentică cu B, proprietatea asupra unui imobil situat în Timișoara, imobil care a făcut obiectul unui litigiu între B și C.

C a formulat acțiune în nulitatea absolută a contractului de vânzare, arătând că vânzarea nu este valabilă, întrucât este vorba de un drept litigios, dovedind că pe rolul instanțelor judecătorești se afla, la data vânzării, un proces de revizuire a unei hotărâri judecătorești prin care B câștigase procesul cu C pentru revendicarea imobilului.

Soluția instanței va fi:

a. admite acțiunea;

b. respinge acțiunea;

c. suspendă procesul.

34. Un drept este considerat litigios:

a. când pârâtul contestă că reclamantul este titularul dreptului reclamat asupra unui bun;

b. când reclamantul solicită plata unei sume de bani, iar pârâtul invocă prescripția extinctivă;

c. când pârâtul recunoaște datoria față de reclamant în timpul procesului.

BCU BRAȘOV / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

35. Cumpărarea drepturilor litigioase este permisă şi valabilă în cazul persoanelor prevăzute de art. 1.653 C. civ., dacă:

a. s-a făcut la un preţ mai mic decât valoarea bunului care face obiectul litigiului;

b. este vorba despre cumpărarea unui drept litigios în vederea îndestulării unei creanţe care s-a născut înainte ca dreptul să fi devenit litigios;

c. s-a făcut pentru apărarea drepturilor celui ce stăpâneşte bunul în legătură cu care există dreptul litigios.

36. Vânzarea de drepturi litigioase:

a. are caracter comutativ;

b. este o operaţiune speculativă permisă de lege, cu excepţia prevăzută de art. 1.653 C. civ.;

c. are caracter consensual.

37. Sunt incapabili de a cumpăra drepturi litigioase:

a. procurorii de la Direcţia Naţională Anticorupţie – Structura centrală, pentru drepturile litigioase care sunt de competenţa Curţii de Apel Bucureşti;

b. procurorii de la Parchetul general de pe lângă Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie, pentru drepturile litigioase care sunt de competenţa Curţii de Apel Bucureşti;

c. procurorii de la Parchetul de pe lângă Tribunalul Bucureşti, pentru drepturile litigioase care sunt de competenţa Curţii de Apel Bucureşti.

38. Bunurile proprietate publică a unităţilor administrativ-teritoriale:

a. pot fi vândute;

b. pot fi concesionate;

c. pot fi donate.

39. Nu pot face obiect al contractului de vânzare:

a. aerul;

b. materiile explozive;

c. bunurile monopol de stat.

40. Clauza de inalienabilitate în contractul de vânzare:

a. nu este valabilă;

b. se poate institui numai pentru o durată de cel mult 3 ani;

c. este valabilă întotdeauna, fără condiţii.

41. Pentru a se sancţiona o eventuală conduită neconformă cu clauza de inalienabilitate:

a. beneficiarul clauzei are dreptul de a pretinde daune-interese proprietarului care nu se conformează acestei obligaţii;

b. înstrăinătorul poate să ceară rezoluţiunea contractului în cazul încălcării clauzei de inalienabilitate de către dobânditor;

c. înstrăinătorul nu poate să ceară anularea actului de înstrăinare subsecvent încheiat cu nerespectarea clauzei.

42. În cazul vânzării unui bun individual determinat care a pierit în parte la momentul vânzării, cumpărătorul care nu a cunoscut acest fapt poate cere:

a. anularea vânzării;
b. rezoluțiunea vânzării;
c. reducerea corespunzătoare a prețului.

43. În cazul vânzării bunurilor viitoare:

a. aceasta este permisă de lege, cu excepția succesiunilor nedeschise;
b. cumpărătorul dobândește proprietatea la momentul realizării acestora;
c. cumpărătorul trebuie să plătească prețul, chiar dacă bunul nu s-a realizat.

44. A este proprietar asupra a trei apartamente situate într-o vilă cu două etaje, fiecare apartament fiind situat pe câte un nivel. Între A și B se încheie un contract de vânzare a unui apartament, respectiv a celui de la parter, pentru suma de 40.000 de euro, achitată integral.

Ulterior predării apartamentului către B, A refuză să-i permită acestuia să folosească scara de intrare în podul vilei și podul, pe motiv că acestea nu au constituit obiect al vânzării.

B îl cheamă în judecată pe A pentru a i se permite să poată intra în pod și să folosească podul, arătând că acestea (scara de intrare în pod și podul), deși nu au fost prevăzute expres în contract, au fost vândute odată cu apartamentul.

Soluția instanței va fi:

a. admite acțiunea;
b. respinge acțiunea;
c. suspendă procesul.

45. Ce condiții trebuie să îndeplinească prețul, ca obiect al prestației cumpărătorului:

a. să fie stabilit în bani;
b. poate să îmbrace forma oricărei alte prestații;
c. poate fi lăsat la aprecierea cumpărătorului.

46. A i-a înstrăinat lui B, prin act autentic, imobilul proprietatea sa, casă și teren, în schimbul unui preț de 100.000 de lei și al prestării întreținerii.

În condițiile în care imobilul valorează 180.000 de lei, contractul dintre părți va fi calificat drept:

a. contract de întreținere;
b. contract de vânzare;
c. contract nenumit.

47. Atunci când, potrivit contractului, prețul se determină prin raportare la un factor de referință, iar acest factor a încetat să mai existe:

a. contractul de vânzare este nul pentru lipsa prețului;
b. prețul se determină prin expertiză;
c. el se înlocuiește cu factorul de referință cel mai apropiat.

BCU IASI - CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

48. În cazul unui contract de vânzare între profesionişti, dacă preţul nu este stabilit şi nu se indică o modalitate de determinare a acestuia:

a. contractul este lovit de nulitate absolută;

b. se presupune că părţile au avut în vedere un preţ rezonabil;

c. preţul va fi stabilit de instanţă.

49. Atunci când părţile contractului de vânzare au determinat un terţ care să stabilească preţul:

a. acesta trebuie să determine preţul în 2 luni de la data desemnării;

b. dacă preţul nu a fost desemnat în termen de un an de la data încheierii contractului, vânzarea este nulă;

c. preţul stabilit de terţ nu este obligatoriu.

50. În cazul în care preţul nu este real:

a. contractul de vânzare este lovit de nulitate absolută;

b. vânzarea este anulabilă;

c. nu este afectată validitatea vânzării.

51. Între A, care era bolnav la data încheierii contractului, şi B, finul său, s-a încheiat un contract de vânzare a unui autoturism, prin care A a înstrăinat autoturismul pentru un preţ de 100.000 lei. La o lună de la încheierea contractului, A a decedat, iar C, moştenitorul său, a solicitat în justiţie nulitatea actului de vânzare, pe motiv că nu s-a găsit preţul vânzării asupra lui A, deci vânzarea nu este reală şi că este prohibită încheierea vânzării între rude.

Soluţia instanţei va fi următoarea:

a. admite acţiunea, lipsa obiectului vânzării atrăgând nulitatea absolută a vânzării;

b. admite acţiunea, pe motiv că preţul vânzării nu este real, ceea ce atrage nulitatea relativă a contractului de vânzare;

c. respinge ca nefondată acţiunea lui C.

52. Dacă preţul vânzării este derizoriu:

a. contractul de vânzare este lovit de nulitate absolută;

b. vânzarea este anulabilă;

c. nu este afectată validitatea vânzării.

53. Dacă preţul unui bun a fost stabilit în bani, iar ulterior încheierii contractului debitorul obligaţiei de plată a preţului se liberează de datorie dând un alt lucru în schimbul bunului, contractul este de:

a. vânzare;

b. schimb;

c. nenumit.

54. Cauza ilicită în contractul de vânzare:

a. atrage nulitatea relativă a contractului;

b. atrage nulitatea absolută a contractului dacă este comună ambelor părţi contractante;

c. constituie cauză de rezoluţiune a contractului.

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

55. Contractul de vânzare între soți este:
a. nul absolut;
b. anulabil;
c. valabil.

56. Între A și B, concubini, s-a încheiat un contract de vânzare prin care A i-a vândut lui B un bun în schimbul unui preț stabilit în bani. Contractul s-a încheiat la presiunea lui B, pentru menținerea relațiilor de concubinaj. Contractul este:
a. nul absolut;
b. anulabil;
c. valabil.

57. Clauzele îndoielnice în cazul contractului de vânzare se interpretează:
a. în favoarea cumpărătorului;
b. în favoarea vânzătorului;
c. în favoarea ambelor părți.

58. Transferul dreptului de proprietate de la vânzător către cumpărător a bunului individual determinat vândut operează:
a. numai dacă s-a făcut predarea bunului;
b. numai dacă s-a făcut plata prețului;
c. indiferent dacă s-a făcut predarea bunului ori plata prețului.

59. În cazul contractului de vânzare, dacă este vorba despre un bun individual determinat, la încheierea contractului:
a. se transmite proprietatea asupra bunului vândut;
b. trec asupra cumpărătorului riscurile pieirii fortuite a bunului;
c. vânzătorul rămâne proprietarul bunului până la plata prețului.

60. În cazul pieirii fortuite a bunului individual determinat care a făcut obiectul contractului de vânzare:
a. dacă bunul a pierit după încheierea contractului, dar înainte de predarea bunului, riscul pieirii fortuite este suportat de către cumpărător, în calitate de proprietar al bunului;
b. dacă cumpărătorul a fost pus în întârziere cu privire la predarea bunului, acesta va suporta riscul pieirii fortuite a bunului;
c. regulile prevăzute de lege în această materie au caracter imperativ.

61. În caz de neîndeplinire de către vânzător a obligației de predare a lucrului vândut, cumpărătorul poate:
a. să invoce excepția de neexecutare a contractului;
b. să ceară nulitatea contractului de vânzare;
c. să ceară rezilierea contractului de vânzare.

62. Sunt obligații ale vânzătorului:
a. să predea lucrul vândut;
b. să suporte cheltuielile de ridicare a bunului;
c. să îl apere pe cumpărător împotriva tulburărilor de fapt provocate prin fapta unui terț.

BCU "ION CREANGĂ" UNIVERSITY LIBRARY

63. În lipsă de convenție contrară, predarea bunului individual determinat vândut:

a. se face la domiciliul vânzătorului;

b. în lipsa unui termen, cumpărătorul poate cere predarea, chiar dacă prețul nu a fost plătit;

c. se face în starea în care se afla la momentul încheierii contractului.

64. Vânzătorul poate refuza predarea bunului:

a. dacă nu s-a acordat termen pentru plata prețului și cumpărătorul nu a plătit prețul;

b. dacă s-a acordat termen pentru plata prețului și cumpărătorul a devenit insolvabil după vânzare;

c. dacă s-a acordat termen pentru plata prețului și cumpărătorul nu prezintă garanții că va plăti la termen.

65. În ceea ce privește starea bunului vândut:

a. cumpărătorul are obligația de a verifica starea acestuia în termen de 3 zile de la preluare;

b. dacă în urma verificării se constată vicii ascunse, cumpărătorul trebuie să îl informeze pe vânzător despre acestea în termen de 5 zile;

c. în lipsa informării vânzătorului, se prezumă că acesta și-a îndeplinit corespunzător obligația de predare.

66. Atunci când se vinde un imobil determinat, fără indicarea suprafeței, pentru un preț total:

a. cumpărătorul poate cere rezoluțiunea contractului pe motiv că suprafața este mai mică decât a crezut;

b. vânzătorul poate cere rezoluțiunea contractului pe motiv că suprafața este mai mare decât a crezut;

c. cumpărătorul poate cere modificarea prețului pe motiv că suprafața este mai mică decât a crezut.

67. În cazul în care, la vânzarea unui imobil cu indicarea suprafeței și a prețului pe unitatea de măsură, suprafața reală este mai mică decât cea indicată prin contract, cumpărătorul poate obține:

a. reducerea corespunzătoare a prețului;

b. anularea contractului de vânzare;

c. rezoluțiunea vânzării.

68. În cazul în care, la vânzarea unui imobil cu indicarea suprafeței și a prețului pe unitatea de măsură, suprafața reală este mai mare cu 25% decât cea indicată prin contract, cumpărătorul poate obține:

a. reducerea corespunzătoare a suprafeței de teren;

b. anularea contractului de vânzare;

c. rezoluțiunea vânzării.

BIBLIOTECA CENTRALĂ UNIVERSITARĂ LIBRARY

69. La vânzarea unui imobil cu indicarea suprafeței și a prețului pe unitatea de măsură:

a. acțiunea în rezoluțiune trebuie intentată în termen de un an;

b. termenul de un an este un termen de prescripție;

c. acțiunea estimatorie este prescriptibilă în termenul general de prescripție de 3 ani.

70. Există evicțiune, deși aceasta nu rezultă din hotărâre judecătorească:

a. dacă dreptul invocat de un terț asupra lucrului este atât de evident încât cumpărătorul renunță la bun fără judecată;

b. dacă cumpărătorul nu poate obține predarea bunului, întrucât acesta este deținut de un terț care dovedește că are un titlu asupra bunului;

c. evicțiunea nu poate rezulta decât din hotărâre judecătorească.

71. Obligația de garanție pentru evicțiune a vânzătorului există:

a. numai față de cumpărător;

b. față de dobânditorul subsecvent cu titlu oneros al bunului;

c. față de orice dobânditor subsecvent al bunului, indiferent dacă dobândirea este cu titlu oneros ori cu titlu gratuit.

72. În cazul în care vânzarea se încheie printr-un mandatar, iar acesta se comportă ca un vânzător aparent, răspunderea pentru evicțiune aparține:

a. vânzătorului;

b. mandatarului;

c. ambilor.

73. Obligația de garanție a vânzătorului contra evicțiunii:

a. este o obligație netransmisibilă;

b. se transmite succesorului universal;

c. se transmite succesorilor cu titlu universal ai vânzătorului.

74. Obligația de garanție a vânzătorului pentru fapte proprii vizează:

a. numai tulburările de drept;

b. numai tulburarea directă a cumpărătorului;

c. atât tulburarea directă a cumpărătorului, cât și evicțiunea indirectă, realizată prin intermediul unui terț.

75. Vânzătorul răspunde pentru evicțiune față de cumpărător în cazul:

a. constituirii unei servituți anterior vânzării, necomunicată cumpărătorului;

b. deposedării cumpărătorului de o parte din imobilul vândut, ulterior vânzării;

c. închirierii imobilului vândut anterior vânzării, necomunicată cumpărătorului.

76. Dacă vânzătorul vinde un bun mobil de două ori, la două persoane diferite, și dacă al doilea cumpărător a intrat cu bună-credință în posesia bunului cumpărat:

a. primul cumpărător este titularul dreptului de proprietate asupra bunului;

b. al doilea cumpărător este titularul dreptului de proprietate asupra bunului;

c. vânzătorul va răspunde pentru evicțiune față de ambii cumpărători.

SCOALA NATIONALA UNIVERSITY LIBRARY

77. Există obligația de garanție a vânzătorului contra evicțiunii rezultând din fapta unui terț:

a. indiferent dacă este vorba de o tulburare de drept sau de fapt;

b. indiferent dacă vânzătorul a cunoscut sau nu cauza evicțiunii;

c. când este vorba despre viața și sănătatea unei persoane.

78. Obligația de garanție a vânzătorului contra evicțiunii rezultând din fapta unui terț este antrenată în următoarele condiții:

a. dacă este vorba de o tulburare de drept;

b. cauza evicțiunii să fie anterioară sau ulterioară vânzării;

c. cauza evicțiunii să nu fi fost cunoscută de cumpărător.

79. Vânzătorul răspunde pentru evicțiune în caz de expropriere pentru cauză de utilitate publică:

a. dacă aceasta a intervenit anterior vânzării;

b. dacă aceasta a intervenit ulterior vânzării;

c. indiferent dacă a intervenit înainte sau după vânzare.

80. Dacă cumpărătorul, cunoscând cauza de evicțiune, a încheiat contractul de vânzare cu vânzătorul:

a. vânzătorul nu va răspunde pentru evicțiune;

b. contractul are caracter aleatoriu;

c. vânzătorul va restitui prețul în caz de evicțiune totală, acesta fiind deținut fără cauză.

81. Dacă evicțiunea nu s-a produs, vânzătorul are o obligație:

a. de a da;

b. de a face;

c. de a nu face.

82. Dacă evicțiunea este pe cale să se producă, vânzătorul are o obligație:

a. de a da;

b. de a face;

c. de a nu face.

83. Dacă evicțiunea s-a produs, vânzătorul are o obligație:

a. de a da;

b. de a face;

c. de a nu face.

84. Acțiunea în justiție, în caz de evicțiune totală a cumpărătorului, se numește:

a. acțiune redhibitorie;

b. acțiune în reintegrare;

c. acțiune în rezoluțiune.

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

85. În caz de evicțiune totală, cumpărătorul are dreptul:

a. să i se restituie o parte din prețul plătit;

b. să i se restituie valoarea fructelor pe care a fost obligat să le înapoieze terțului evingător;

c. să dobândească prețul plătit de terțul evingător.

86. În caz de evicțiune totală, cheltuielile voluptuare făcute de cumpărător:

a. se restituie cumpărătorului de către vânzător în toate situațiile;

b. se restituie cumpărătorului dacă vânzătorul a fost de rea-credință;

c. nu se restituie cumpărătorului, întrucât acestea sunt făcute din simplă plăcere.

87. În caz de evicțiune parțială importantă, cumpărătorul are dreptul:

a. de a cere rezoluțiunea contractului de vânzare;

b. de a primi de la vânzător contravaloarea părții de bun de care a fost evins;

c. de a înlătura el însuși evicțiunea, prin transferul proprietății asupra altui bun în beneficiul terțului evingător.

88. Vânzătorul nu poate fi exonerat pe cale convențională de garanția pentru evicțiune:

a. când evicțiunea provine de la un terț;

b. când evicțiunea provine din faptul său personal;

c. când evicțiunea este provenită din cauze pe care vânzătorul, cunoscându-le în momentul vânzării, le-a ascuns cumpărătorului.

89. Acțiunea redhibitorie este:

a. acțiunea în justiție prin care se invocă nulitatea relativă pentru leziune;

b. acțiunea în justiție prin care se invocă nulitatea absolută pentru violență;

c. acțiunea în rezoluțiune pentru vicii ascunse ale bunului vândut.

90. Atunci când cumpărătorul s-a înțeles cu vânzătorul să cumpere un tablou al unui pictor renumit, pentru a cărui autenticitate garantase vânzătorul, iar în realitate i s-a vândut o reproducere:

a. cumpărătorul poate solicita anularea contractului;

b. cumpărătorul poate solicita rezoluțiunea contractului;

c. contractul de vânzare este nul absolut.

91. În cazul unei vânzări a unui autoturism, dacă, ulterior încheierii contractului, cumpărătorul constată că motorul nu este cel original, ci unul contrafăcut, el poate solicita:

a. anularea contractului;

b. rezoluțiunea contractului;

c. nulitatea absolută a contractului.

BCU IAȘI - CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

92. La 12 octombrie 2011, între A şi B s-a încheiat un contract de vânzare a unui struț în vârstă de un an, pentru un preț de 5.000 de lei, achitat integral, struțul fiind predat cumpărătorului B. Prin contract, părțile au prevăzut că vânzătorul A nu va răspunde dacă struțul moare în termen de un an de la încheierea contractului.

După un an şi 2 luni de la încheierea contractului, struțul a paralizat, iar printr-o expertiză medicală s-a stabilit că acesta avea o boală din naştere, care a dus la paralizie, boală care nu putea fi diagnosticată decât prin analize complexe de laborator.

La 5 ianuarie 2013, B l-a chemat în judecată pe A, solicitând rezoluțiunea contractului de vânzare, obligarea vânzătorului la restituirea prețului şi a cheltuielilor de vânzare, precum şi la daune-interese.

Arătați soluția instanței:

a. admiterea integrală a acțiunii reclamantului;
b. admiterea în parte a acțiunii reclamantului;
c. respingerea acțiunii reclamantului

93. Regulile privind răspunderea vânzătorului pentru vicii ascunse:

a. nu se aplică la vânzările simulate;
b. nu se aplică la vânzările silite;
c. se aplică la toate vânzările.

94. După măsura în care afectează valoarea de întrebuințare a bunului vândut, viciile pot fi:

a. vicii grave;
b. vicii cunoscute de vânzător;
c. vicii aparente.

95. Vânzătorul răspunde pentru vicii ascunse:

a. numai dacă a cunoscut aceste vicii;
b. dacă a neglijat bunul vândut;
c. indiferent dacă le-a cunoscut sau nu.

96. În cazul în care cumpărătorul a cumpărat de la vânzător un manuscris pentru a-l publica, iar ulterior nicio editură nu a fost de acord cu publicarea acestuia:

a. vânzătorul răspunde pentru vicii ascunse;
b. vânzătorul nu răspunde pentru vicii ascunse;
c. vânzarea este lovită de nulitate absolută.

97. Acțiunea în justiție pentru reducerea prețului, în cazul existenței viciilor ascunse, se numeşte:

a. acțiune în complângere;
b. acțiune redhibitorie;
c. acțiune estimatorie.

BCU "CAROL I" / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

98. Pentru a se antrena garanția vânzătorului pentru viciile lucrului vândut, care sunt condițiile pe care trebuie să le îndeplinească viciul:

a. să fi existat la momentul predării bunului;

b. să apară după predarea bunului;

c. să fi fost cunoscut de cumpărător.

99. În cazul viciilor ascunse ale bunului vândut, cumpărătorul are la dispoziție:

a. acțiunea în nulitate absolută a vânzării;

b. acțiunea în anulare pentru eroare asupra substanței obiectului contractului;

c. acțiunea estimatorie.

100. În temeiul obligației vânzătorului de garanție contra viciilor, cumpărătorul poate obține:

a. înlăturarea viciilor de către vânzător sau pe cheltuiala acestuia;

b. înlocuirea bunului vândut cu un bun de același fel, însă lipsit de vicii;

c. rezilierea contractului.

101. Viciile ascunse în cazul construcțiilor trebuie descoperite în termen de:

a. 6 luni de la predare;

b. un an de la predare;

c. 3 ani de la predare.

102. Modificarea prin convenția părților a obligației de garanție pentru vicii ascunse:

a. nu este posibilă, reglementarea legală fiind imperativă;

b. este posibilă doar în cazul vânzătorului de bună-credință;

c. clauzele de limitare a răspunderii pentru vicii ascunse sunt nule dacă vânzătorul a cunoscut viciile la data încheierii contractului.

103. În cazul în care cumpărătorul este profesionist, iar bunul vândut este corporal:

a. dacă descoperă viciile ascunse ale bunului, cumpărătorul trebuie să le aducă la cunoștința vânzătorului într-un termen rezonabil;

b. dacă vânzătorul este de rea-credință, cumpărătorul nu are obligația de denunțare a viciilor;

c. dacă nu își îndeplinește obligația de denunțare a viciilor ascunse, cumpărătorul nu mai poate invoca răspunderea vânzătorului pentru vicii ascunse.

104. Vânzătorul care a garantat pentru un timp determinat buna funcționare a bunului vândut poate fi obligat:

a. să repare bunul pe cheltuiala cumpărătorului;

b. să înlocuiască bunul vândut;

c. să restituie prețul în schimbul înapoierii bunului.

SCUALA CENTRALĂ UNIVERSITY LIBRARY

105. Pentru a beneficia de buna funcționare a bunului cumpărat, cumpărătorul este obligat:

a. să folosească bunul în conformitate cu instrucțiunile producătorului;

b. să comunice defecțiunea înainte de împlinirea termenului de garanție sau, din motive obiective, în termen rezonabil;

c. să solicite asistența de specialitate în cazul produselor tehnice.

106. Cumpărătorul este obligat să plătească, alături de preț, și dobândă:

a. în cazul în care cumpărătorul a fost pus în întârziere pentru a plăti prețul și nu s-a conformat;

b. dacă lucrul vândut și predat este producător de fructe civile;

c. când acest lucru s-a stipulat în contractul de vânzare în mod expres.

107. Cumpărătorul poate suspenda plata prețului:

a. dacă descoperă vicii ale bunului;

b. dacă există temere întemeiată de evicțiune;

c. nu poate suspenda plata prețului.

108. Obligația cumpărătorului de plată a prețului:

a. se execută la domiciliul sau sediul vânzătorului;

b. are loc la momentul încheierii contractului;

c. este garantată cu o ipotecă legală a vânzătorului asupra bunului vândut.

109. În caz de neexecutare a obligației de plată a prețului, vânzătorul poate obține:

a. executarea silită a obligației de plată;

b. anularea vânzării;

c. rezoluțiunea vânzării.

110. În cazul în care cumpărătorul unui bun mobil nu își îndeplinește obligația de preluare a bunului, vânzătorul poate:

a. să depună bunul vândut într-un depozit, la dispoziția și pe cheltuiala cumpărătorului;

b. să închirieze bunul vândut;

c. să vândă bunul.

111. Taxele de autentificare a actului de vânzare se suportă de către:

a. cumpărător;

b. vânzător;

c. ambele părți.

112. Este interzisă de lege:

a. vânzarea bunurilor viitoare;

b. vânzarea drepturilor litigioase;

c. vânzarea moștenirilor nedeschise.

BCU CLUJ / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

113. În cazul vânzării bunurilor de gen, vânzarea este considerată încheiată:
a. în momentul acordului de voință al părților;
b. în momentul cântăririi bunurilor;
c. în momentul predării bunurilor.

114. Dacă A și B se înțeleg asupra vânzării unei cantități de lemne din curtea lui A, lemne care sunt proprietatea lui A, stabilindu-se că se cumpără întreaga cantitate de lemne din curte cu 2.000 de lei/mc:
a. între părți s-a încheiat o vânzare în bloc;
b. între părți s-a încheiat o vânzare a bunurilor de gen;
c. între părți s-a încheiat o vânzare pe încercate.

115. La vânzarea în bloc a bunurilor:
a. prețul este unic și global;
b. proprietatea se transmite la momentul individualizării bunurilor;
c. vânzarea este valabilă din momentul acordului de voință.

116. Vânzarea pe gustate:
a. este o vânzare sub condiție;
b. în caz de refuz de cumpărare după gustare, vânzătorul poate cere executarea contractului;
c. se încheie numai după gustare și numai în cazul în care cumpărătorul declară că-i convin bunurile respective.

117. În cazul vânzării pe încercate, contractul se consideră încheiat:
a. din momentul acordului de voință al părților;
b. după încercarea lucrului;
c. din momentul răspunsului pozitiv al cumpărătorului în urma încercării bunului.

118. La vânzarea pe încercate:
a. cumpărătorul poate refuza bunul numai dacă acesta este în mod obiectiv necorespunzător;
b. proprietatea se transmite la momentul încheierii contractului;
c. termenul de încercare este de 20 de zile.

119. În cazul vânzării după mostră:
a. vânzătorul garantează că bunul are calitățile mostrei;
b. proprietatea se transmite la momentul încheierii contractului;
c. cumpărătorul poate cere anularea contractului dacă bunul nu corespunde mostrei.

120. Vânzarea cu opțiune de răscumpărare:
a. nu este valabilă;
b. este o vânzare sub condiție rezolutorie;
c. termenul de răscumpărare nu poate fi mai mare de 5 ani.

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

121. Dacă şi-a exercitat opţiunea de răscumpărare, vânzătorul trebuie să restituie cumpărătorului:
a. toate cheltuielile pentru ridicarea bunului vândut;
b. toate cheltuielile necesare;
c. toate cheltuielile utile.

122. În cazul în care diferenţa dintre preţul răscumpărării şi preţul plătit pentru vânzare depăşeşte nivelul maxim stabilit de lege pentru dobânzi:
a. contractul de vânzare este nul absolut;
b. contractul de vânzare este anulabil;
c. preţul răscumpărării va fi redus la preţul plătit pentru vânzare.

123. La 2 octombrie 2011, între A, în calitate de vânzător, şi B, în calitate de cumpărător, s-a încheiat un contract de vânzare în formă autentică a unui imobil, pentru preţul de 70.000 de euro. În contract, părţile au prevăzut dreptul vânzătorului A de a răscumpăra bunul vândut în termen de 5 ani de la vânzare.
La 1 februarie 2013, A l-a notificat pe B cu privire la intenţia de a răscumpăra imobilul, B nefiind de acord. La 2 aprilie 2013, A l-a chemat în judecată pe B şi a solicitat în justiţie să se constate că şi-a exercitat legal dreptul de a răscumpăra bunul, A fiind de acord să restituie preţul vânzării la data pronunţării hotărârii instanţei.
Soluţia instanţei va fi:
a. admite acţiunea;
b. respinge acţiunea;
c. suspendă procesul până la plata preţului către cumpărător.

124. Convenţia de arvună nu produce efecte dacă:
a. vânzarea s-a executat;
b. executarea vânzării nu este posibilă din cauza culpei părţilor;
c. vânzarea nu s-a executat.

125. În cazul unei vânzări cu clauză de arvună confirmatorie, partea neculpabilă va putea cere:
a. executarea contractului;
b. rezoluţiunea contractului;
c. beneficiul arvunei.

126. În cazul unei vânzări cu clauză de arvună penalizatoare, partea neculpabilă va putea cere:
a. executarea contractului;
b. rezoluţiunea contractului;
c. beneficiul arvunei.

127. În cazul vânzării unei moşteniri:
a. contractul trebuie încheiat obligatoriu în formă autentică;
b. vânzătorul răspunde numai de calitatea sa de moştenitor;
c. vânzătorul răspunde de conţinutul drepturilor transmise şi calitatea sa de moştenitor.

COPYRIGHT CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

128. Regulile prevăzute de lege privind vânzarea unei moşteniri sunt aplicabile în cazul:

a. vânzării întregului patrimoniu succesoral;

b. vânzării unei cote-părți din moştenire;

c. vânzării unor bunuri individualizate din moştenire.

129. În cazul vânzării unei moşteniri, bunurile de familie:

a. dacă nu au valoare patrimonială însemnată, se prezumă că nu sunt cuprinse în moştenirea vândută;

b. dacă au valoare patrimonială însemnată, vânzătorul datorează cumpărătorului preţul lor la data vânzării;

c. legea nu prevede nimic în această privinţă.

130. Vânzarea de drepturi litigioase:

a. este permisă numai pentru drepturi reale;

b. are caracter aleatoriu;

c. este o operaţiune speculativă permisă de lege.

131. La vânzarea cu plata preţului în rate şi rezerva proprietăţii:

a. transferul proprietăţii asupra bunului vândut este amânat până la achitarea integrală a preţului;

b. riscul pieirii fortuite a bunului este transferat cumpărătorului de la momentul achitării integrale a preţului;

c. neplata unei singure rate, care nu este mai mare de o optime din preţ, nu dă dreptul la rezoluţiunea contractului.

132. În cazul vânzării cu plata preţului în rate şi rezerva proprietăţii, dacă are loc rezoluţiunea vânzării pentru neplata preţului, vânzătorul:

a. poate să reţină ratele de preţ încasate;

b. poate solicita daune-interese;

c. este îndreptăţit să reţină o compensaţie echitabilă pentru folosirea bunului de către cumpărător.

133. Vânzarea bunului altuia:

a. este lovită de nulitate absolută;

b. este afectată de nulitate relativă;

c. este valabilă.

134. În cazul vânzării bunului altuia, obligaţia vânzătorului de a asigura transmiterea proprietăţii către cumpărător se consideră executată:

a. prin dobândirea de către vânzător a bunului;

b. prin neopunerea proprietarului la vânzare;

c. prin ratificarea vânzării de către proprietar.

BCU IAŞI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

135. În situația în care un coproprietar a vândut singur bunul proprietate comună şi ulterior nu asigură transmiterea proprietății întregului bun către cumpărător, acesta din urmă poate cere:

a. daune-interese;

b. reducerea prețului proporțional cu cota-parte pe care nu a dobândit-o;

c. rezoluțiunea contractului.

136. Analizați afirmațiile următoare urmărind valoarea de adevăr a fiecăreia în parte şi alegeți varianta corespunzătoare de răspuns:

a. contractul de vânzare reprezintă în toate cazurile un act de dispoziție atât pentru vânzător, cât şi pentru cumpărător;

b. în ipoteza vânzării în bloc, proprietatea trece asupra cumpărătorului de la data încheierii contractului, independent de operațiunea de individualizare;

c. în cazul vânzării unei moşteniri, vânzătorul nu este ținut să garanteze pentru conținutul universalității transmise.

2. Contractul de donație

137. Contractul de donație este un contract:

a. solemn;

b. sinalagmatic;

c. cu titlu gratuit.

138. Donația este:

a. un act juridic unilateral;

b. un act juridic bilateral;

c. un contract unilateral.

139. Prin contractul de donație se poate transmite:

a. dreptul de proprietate asupra bunului altuia;

b. un drept de creanță;

c. un drept real.

140. În cazul în care donația nu se încheie în formă autentică:

a. intervine nulitatea absolută a donației;

b. dovada donației se poate face cu martori;

c. nulitatea poate fi acoperită prin confirmare, după moartea donatorului, de către moştenitorii universali sau cu titlu universal ai dispunătorului.

141. Promisiunea de donație:

a. trebuie încheiată în formă autentică;

b. se revocă de drept dacă promitentul a devenit insolvabil;

c. nu este reglementată legal.

BCU "ION CREANGĂ" CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

142. La promisiunea de donație, în caz de neexecutare din partea promitentului, beneficiarul poate solicita:

a. pronunțarea unei hotărâri judecătorești care să țină loc de contract de donație;

b. executarea silită;

c. daune-interese.

143. Actul estimativ:

a. este prevăzut de lege pentru donația de bunuri mobile;

b. trebuie încheiat în formă autentică, sub sancțiunea nulității absolute;

c. lipsa lui nu atrage nulitatea absolută a donației.

144. În cazul donației între absenți:

a. oferta și acceptarea ofertei trebuie făcute în formă autentică;

b. oferta de donație poate fi acceptată de moștenitorii donatarului, dacă donatarul a decedat înainte de acceptare;

c. decesul ofertantului înainte de comunicarea acceptării donației nu produce niciun efect juridic.

145. În cazul unei oferte de donație, dacă, înainte de primirea comunicării acceptării, donatorul a vândut bunul care urma să fie obiectul donației:

a. vânzarea este lovită de nulitate absolută;

b. vânzarea este valabilă;

c. vânzarea constituie o revocare tacită a ofertei de donație.

146. Dacă bunul este individual determinat, donația bunului altuia:

a. este valabilă;

b. este anulabilă;

c. este nulă absolut.

147. Nu au capacitatea de a primi donații:

a. medicii și farmaciștii care au tratat o persoană de o boală din cauza căreia aceasta moare;

b. soții între ei, pentru bunurile proprii;

c. minorii și persoanele puse sub interdicție.

148. A, în calitate de preot, i-a acordat asistență religioasă lui B, fratele său, în timpul bolii care a dus la decesul lui B. Înainte de deces, prin dar manual, B i-a donat lui A un televizor de ultimă generație în valoare de 10.000 de lei. C, fiul lui B, moștenitor legal al acestuia, a invocat nulitatea donației pentru încălcarea incapacității de a primi donații, instituită de art. 990 C. civ. În această ipoteză:

a. donația este nulă absolut;

b. donația este anulabilă;

c. donația este valabilă.

CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

149. Condiția capacității trebuie îndeplinită:
a. de către donator, la momentul acceptării donației;
b. de către donatar, la momentul la care dispunătorul își exprimă consimțământul;
c. de către donator și donatar, la momentul la care contractul își produce efectele.

150. În privința modului de desemnare a beneficiarului liberalității:
a. acesta poate fi determinat de către dispunător oricând;
b. pot fi arătate criteriile pe baza cărora acesta să poată fi determinat la data la care liberalitatea produce efecte juridice;
c. poate fi prevăzut un terț căruia să-i revină dreptul de a-l desemna.

151. Este donație simulată:
a. donația prin interpunere de persoane;
b. stipulația pentru altul;
c. donația între soți.

152. Donația deghizată:
a. este supusă condițiilor de formă prevăzute pentru valabilitatea contractului de donație;
b. este supusă condițiilor de fond prevăzute pentru valabilitatea contractului de donație;
c. este lovită, în toate cazurile, de nulitate absolută.

153. Sunt prezumate de lege ca fiind persoane interpuse:
a. soțul persoanei incapabile de a primi donații;
b. fratele persoanei incapabile de a primi donații;
c. tatăl persoanei incapabile de a primi donații.

154. Donația indirectă:
a. este supusă condițiilor de formă prevăzute pentru valabilitatea contractului de donație;
b. este supusă condițiilor de fond prevăzute pentru valabilitatea contractului de donație;
c. este un act juridic făcut cu intenția de a gratifica.

155. Este donație indirectă:
a. donația deghizată;
b. darul manual;
c. remiterea de datorie.

156. Poate reprezenta donație indirectă:
a. renunțarea la un drept;
b. stipulația pentru altul;
c. promisiunea publică de recompensă.

BCU IAȘI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

157. Darul manual:
a. este supus condițiilor de formă prevăzute pentru valabilitatea contractului de donație;
b. este supus condițiilor de fond prevăzute pentru valabilitatea contractului de donație;
c. se încheie valabil prin acordul de voință al părților.

158. Darul manual are ca obiect:
a. bunuri imobile;
b. bunuri mobile corporale;
c. bunuri mobile corporale și incorporale.

159. Darul manual:
a. este un contract real;
b. are ca obiect orice bunuri cu o valoare de până la 25.000 de lei;
c. poate avea ca obiect titluri la purtător.

160. În cazul darului manual, donatorul:
a. are obligația de a preda lucrul donat după încheierea contractului;
b. are obligația de a păstra lucrul donat până la predare;
c. nu are nicio obligație rezultată din contract cu privire la predarea sau păstrarea lucrului donat.

161. Depunerea de către părinți a sumei de 10.000 de lei pe numele copiilor lor minori la o unitate bancară, cu intenția de a gratifica, constituie:
a. un dar manual;
b. un împrumut;
c. o operațiune ilicită.

162. Sunt valabile:
a. donațiile între soți, în privința bunurilor proprii ale acestora;
b. donațiile făcute viitorilor soți, sub condiția încheierii căsătoriei;
c. donațiile între concubini, pentru menținerea relațiilor de concubinaj.

163. Donația între soți:
a. este revocabilă numai în timpul căsătoriei;
b. este revocabilă numai până la moartea soțului donator;
c. este irevocabilă.

164. Sunt irevocabile:
a. donațiile simulate între soți;
b. donațiile indirecte între soți;
c. darurile manuale între soți.

165. A și B s-au căsătorit, iar în timpul căsătoriei A i-a donat lui B o mașină, bun propriu. Ulterior, căsătoria a fost declarată nulă, B cunoscând cauza de nulitate. În această ipoteză:
a. donația este nulă absolut;
b. donația este anulabilă;
c. donația este valabilă.

BCU SIBIU CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

166. În cazul donației între soți, soțul donator poate revoca donația în timpul căsătoriei:

a. numai pentru motive întemeiate;
b. numai prin acțiune în justiție;
c. prin vânzarea bunului care face obiectul donației către un terț.

167. Între A și B, soți, s-a încheiat un contract de donație, prin care A i-a donat lui B o motocicletă, bun propriu. Ulterior, între soți au intervenit neînțelegeri, astfel încât B a formulat acțiune de divorț. Pe timpul soluționării cererii de divorț, A i-a solicitat lui B restituirea bunului donat, B refuzând. A a formulat acțiune în justiție, solicitând restituirea bunului de către B. Instanța de judecată:

a. va respinge acțiunea reclamantului, donația fiind irevocabilă;
b. va admite acțiunea reclamantului, donația între soți fiind revocată;
c. va suspenda acțiunea până la soluționarea acțiunii de divorț.

168. În cazul donației cu sarcină în favoarea unui terț, în caz de neexecutare a sarcinii, acesta poate cere:

a. revocarea donației pentru neexecutare;
b. executarea sarcinii;
c. anularea contractului de donație.

169. Sarcina, în cadrul contractului de donație, poate fi prevăzută:

a. în favoarea donatorului;
b. în favoarea donatarului;
c. în favoarea unui terț.

170. În situația în care o persoană donează alteia o sumă de bani pentru construirea unei locuințe, sub condiția ca donatorul să se mute și el în acea locuință, există un contract de donație cu sarcină.

Într-o atare situație, dacă înainte de a se fi construit locuința donatorul decedează:

a. donatarul nu poate fi obligat să restituie succesorilor donatorului suma primită, întrucât, prin decesul donatorului, donația cu sarcină s-a transformat într-o donație fără sarcină;
b. donația este lovită de nulitate absolută;
c. donatarul va fi obligat să permită succesorilor donatorului să se mute și ei în locuința construită.

171. Donatorul răspunde pentru evicțiune:

a. dacă evicțiunea provine din faptele unor terți;
b. dacă evicțiunea provine din faptul său personal;
c. dacă există dol din partea sa.

172. Este compatibilă cu principiul irevocabilității donației o clauză din contractul de donație care prevede:

a. un termen suspensiv;
b. o condiție mixtă;
c. o condiție pur potestativă.

173. Clauza de reîntoarcere a bunurilor donate în caz de deces al donatarului:
a. este permisă numai în favoarea donatorului;
b. este permisă în favoarea donatorului și a moștenitorilor săi;
c. nu este permisă de lege.

174. Este incompatibilă cu principiul irevocabilității donației clauza care prevede:
a. o condiție rezolutorie;
b. o condiție suspensivă;
c. o condiție pur potestativă.

175. Este incompatibilă cu principiul irevocabilității donației clauza care prevede:
a. plata datoriilor viitoare determinate;
b. plata datoriilor viitoare nedeterminate;
c. condiția cazuală.

176. Este cauză legală de revocare a donației:
a. pieirea bunului donat;
b. nașterea unui copil după încheierea donației;
c. ingratitudinea donatarului.

177. Poate interveni revocarea donației pentru ingratitudine dacă:
a. donatarul a atentat la viața donatorului;
b. donatorul este incapabil;
c. donatorul a predecedat donatarului.

178. Revocarea donației pentru atentat la viața donatorului are loc dacă se săvârșește de către donator următoarea infracțiune:
a. vătămare corporală;
b. tentativă de omor;
c. ucidere din culpă.

179. A i-a donat lui B un autoturism. Ulterior încheierii contractului de donație, în urma unui conflict spontan, B l-a lovit pe A cu o sticlă în cap, faptă în urma căreia A a fost în comă în spital timp de 3 luni.

B a fost condamnat de instanța penală pentru infracțiunea de vătămare corporală gravă, iar A l-a chemat în judecată pe B pentru revocarea donației pentru ingratitudine pentru atentat la viața donatorului.

Soluția instanței va fi:
a. admite acțiunea;
b. respinge acțiunea;
c. acordă despăgubiri lui A pentru vătămările suferite.

BUCUREȘTI CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

180. Donația se poate revoca pentru ingratitudine:

a. dacă donatarul a încercat să îl ucidă pe donator, dar nu există o condamnare penală în acest sens;

b. dacă donatarul a cunoscut că o altă persoană intenționează să îl ucidă pe donator și nu a intervenit;

c. dacă donatarul a încercat să îl ucidă pe donator, însă nu a avut discernământ.

181. Donația se poate revoca pentru refuz de alimente:

a. dacă donatorul avea rude obligate, potrivit legii, la întreținere;

b. dacă bunul care a făcut obiectul donației a pierit fortuit;

c. dacă donatarul refuză în mod nejustificat să asigure alimente donatorului ajuns în nevoie.

182. Acțiunea în revocarea donației pentru ingratitudine:

a. este o acțiune în rezoluțiune;

b. este o acțiune cu caracter de pedeapsă civilă;

c. admiterea ei nu produce efecte retroactive față de terți.

183. Acțiunea în revocarea donației pentru ingratitudine se poate intenta în termen de:

a. un an de la data încheierii contractului de donație;

b. un an de la data la care donatorul a avut cunoștință de cauza de ingratitudine;

c. 3 ani, termenul general de prescripție.

184. Prin excepție, moștenitorii donatorului pot introduce acțiunea în revocare pentru ingratitudine:

a. dacă donatorul decedează fără să fi cunoscut cauza de revocare;

b. dacă donatorul a fost ucis de către donatar;

c. dacă donatorul omite să formuleze acțiunea.

185. Acțiunea în revocarea donației pentru ingratitudine:

a. poate fi intentată împotriva moștenitorilor donatarului, dacă donatarul decedează înainte de împlinirea termenului de un an;

b. poate fi continuată împotriva moștenitorilor donatarului, dacă donatarul decedează după introducerea acțiunii;

c. nu poate fi intentată decât împotriva donatarului vinovat.

186. Analizați afirmațiile următoare urmărind valoarea de adevăr a fiecăreia în parte și alegeți varianta corespunzătoare de răspuns:

a. donația lucrului individual determinat proprietatea altei persoane este valabilă dacă donatarul a fost de bună-credință;

b. nulitatea donației pentru nerespectarea formei autentice poate fi invocată numai de donator;

c. donația este lovită de nulitate dacă se stipulează că, în caz de predeces al donatarului, lucrul donat se reîntoarce la donator.

BIBLIOTECA CENTRALĂ UNIVERSITY LIBRARY

187. Analizați afirmațiile următoare urmărind valoarea de adevăr a fiecăreia în parte și alegeți varianta corespunzătoare de răspuns:

a. donatorul poate face o donație valabilă în favoarea fiului preotului care l-a asistat pe donator din punct de vedere religios, în cursul ultimei boli de care a murit;

b. procedura judiciară este obligatorie pentru revocarea donației pentru neexecutarea sarcinii;

c. este compatibilă cu principiul irevocabilității donațiilor clauza prin care donatorul condiționează transmiterea dreptului de proprietate către donatar de împrejurarea ca, până la Crăciun, să ningă.

3. Contractul de locațiune

188. Contractul de locațiune este un contract:

a. sinalagmatic;

b. cu titlu oneros;

c. real.

189. Contractul de locațiune este un contract:

a. aleatoriu;

b. cu executare succesivă;

c. translativ de proprietate.

190. Contractul de locațiune se poate încheia:

a. pe durată determinată;

b. pe durată nedeterminată, dar nu veșnică;

c. pe o durată de maximum 30 de ani.

191. Dacă în contract părțile nu au arătat durata locațiunii, fără să contracteze pe o durată nedeterminată, locațiunea se consideră încheiată:

a. pentru un an, în cazul locuințelor mobilate;

b. pe durata corespunzătoare unității de timp pentru care s-a calculat chiria, în cazul bunurilor mobile;

c. pe durata locațiunii imobilului, în cazul bunurilor mobile puse la dispoziția locatarului pentru folosința unui imobil.

192. În cazul în care chiria este neserioasă și nesinceră, sancțiunea este:

a. nulitatea relativă a contractului de locațiune;

b. plata de daune-interese;

c. rezilierea contractului de locațiune.

193. Contractul de locațiune încheiat în formă autentică constituie titlu executoriu:

a. pentru plata chiriei la termenele și în modalitățile stabilite în contract;

b. pentru evacuarea chiriașului, în caz de neplată a chiriei, la termenele și în modalitățile stabilite în contract;

c. pentru restituirea bunului dat în locațiune la expirarea termenului contractual.

BCU "ION CREANGĂ" CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

194. În speță, între părțile în litigiu a intervenit un contract de locațiune la 1 ianuarie 1991, pentru o cameră în suprafață de 80 mp, pe o perioadă de 15 ani, în scopul deschiderii unui magazin, cu o chirie de 2.500 lei/mp, cu posibilitatea renegocierii acesteia.

Reclamantul A a susținut că înscrisul este un antecontract, şi nu un contract valabil, întrucât acesta nu a fost înregistrat la administrația financiară, solicitând nulitatea absolută a acestuia.

Soluția instanței:

a. va admite acțiunea reclamantului, constatând nulitatea absolută a contractului de locațiune;

b. va respinge ca nefondată acțiunea reclamantului;

c. va aplica pârâtului o sancțiune contravențională.

195. Neînregistrarea contractului de locațiune la organele fiscale pentru impozitarea venitului obținut din chirie:

a. atrage nulitatea absolută a contractului;

b. atrage nulitatea relativă a contractului;

c. nu afectează validitatea contractului.

196. Locațiunea imobilelor care depăşeşte termenul de 5 ani este:

a. un act de conservare;

b. un act de administrare;

c. un act de dispoziție.

197. Pot forma obiect al locațiunii:

a. numai bunurile mobile;

b. bunurile din domeniul public al statului;

c. bunurile viitoare.

198. În cazul contractului de locațiune, chiria:

a. se stabileşte întotdeauna în bani;

b. se poate stabili sub forma unei alte prestații decât bani;

c. trebuie să fie determinată sau determinabilă.

199. Între A şi B, prieteni de familie, s-a încheiat un contract de locațiune pentru un imobil, prețul fiind stabilit la jumătate din prețul de pe piață pentru un imobil similar.

C, soția lui A, a solicitat în instanță nulitatea contractului de locațiune, pentru chirie fictivă.

Instanța de judecată:

a. va admite acțiunea, constatând nulitatea absolută a contractului de locațiune;

b. va admite acțiunea, dispunând nulitatea relativă a contractului de locațiune;

c. va respinge acțiunea ca nefondată.

BIBLIOTECA CENTRALĂ UNIVERSITY LIBRARY

200. Sunt obligații ale locatorului:
a. să efectueze reparațiile necesare menținerii bunului în stare de funcționare;
b. să efectueze reparațiile locative;
c. să predea bunul.

201. Sunt obligații ale locatarului:
a. de a-l garanta pe locator contra evicțiunii;
b. de a-l apăra pe locator contra uzurpărilor din partea terților;
c. de a suporta cheltuielile necesare pentru menținerea lucrului în stare de funcționare.

202. Pentru tulburările de fapt provenite de la terți, locatarul se poate apăra:
a. prin acțiunea în garanție;
b. prin arătarea titularului dreptului;
c. prin acțiunea posesorie.

203. Neîndeplinirea obligației locatorului de a preda lucrul în folosința temporară a locatarului poate atrage:
a. rezoluțiunea contractului, cu daune-interese;
b. executarea silită;
c. nulitatea contractului.

204. Reparațiile urgente ale bunului închiriat, care se impun pe parcursul executării contractului de locațiune:
a. sunt în sarcina locatorului, antrenând răspunderea acestuia din cauza restrângerii folosinței bunului de către locatar, indiferent de durata de timp în care vor fi efectuate;
b. sunt în sarcina locatarului, acesta fiind obligat să repare bunul pentru a-l putea preda în starea corespunzătoare în care l-a preluat;
c. nefinalizarea lor în termen de maximum 10 zile determină încetarea de drept a contractului de locațiune.

205. Locatorul răspunde pentru vicii ascunse care provin:
a. numai din cauze anterioare încheierii contractului;
b. numai din cauze ulterioare încheierii contractului;
c. din cauze anterioare sau ulterioare încheierii contractului.

206. Efectuarea reparațiilor urgente de către locator nu poate dura mai puțin de:
a. 10 zile;
b. 40 de zile;
c. legea nu prevede niciun termen.

207. Dacă nu există uzanțe și în lipsa unei stipulații contrare, chiria se plătește:
a. în avans pentru toată durata contractului, dacă aceasta nu depășește o lună;
b. în prima zi lucrătoare a fiecărei luni, dacă durata locațiunii este mai mare de o lună, dar mai mică de 6 luni;
c. în prima zi lucrătoare a fiecărui semestru, dacă durata locațiunii este de cel puțin un an.

BUCUAS / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

208. Locatarul răspunde pentru degradarea bunului închiriat, dacă nu dovedeşte că a survenit fortuit, dacă aceasta a fost cauzată de:
a. incendiu;
b. un membru al familiei sale;
c. sublocatar.

209. În situaţia îmbunătăţirilor efectuate de locatar asupra bunului închiriat fără acordul prealabil al locatorului:
a. locatorul poate cere aducerea bunului în starea iniţială;
b. locatarul poate solicita despăgubiri pentru îmbunătăţiri;
c. locatarul poate invoca dreptul de retenţie.

210. Analizaţi afirmaţiile următoare urmărind valoarea de adevăr a fiecăreia în parte şi alegeţi varianta corespunzătoare de răspuns:
a. sublocaţiunea reprezintă o cesiune a locaţiunii;
b. sublocaţiunea este permisă numai dacă se încheie în formă autentică;
c. cesiunea contractului de locaţiune constituie o înstrăinare a dreptului de folosinţă al locatarului către un terţ.

211. Analizaţi afirmaţiile următoare urmărind valoarea de adevăr a fiecăreia în parte şi alegeţi varianta corespunzătoare de răspuns:
a. pentru bunurile mobile este necesar acordul expres sau tacit al locatorului pentru sublocaţiune;
b. sublocaţiunea reprezintă un nou contract de locaţiune;
c. sublocaţiunea nu poate fi convenită având ca obiect o chirie mai mare decât cea stabilită în contractul principal.

212. Interdicţia de a ceda locaţiunea:
a. include interdicţia de a încheia o sublocaţiune;
b. priveşte numai cesiunea totală;
c. priveşte cesiunea totală şi cea parţială.

213. Denunţarea unilaterală este caz de încetare a contractului de locaţiune:
a. în cazul în care contractul a fost încheiat pe durată nedeterminată;
b. în cazul în care contractul a fost încheiat pe durată determinată;
c. contractul de locaţiune nu poate înceta prin denunţare unilaterală.

214. Tacita relocaţiune operează:
a. în cazul contractelor încheiate fără termen;
b. dacă locatarul rămâne în folosinţa lucrului după expirarea termenului contractului şi fără ca locatorul să-l împiedice;
c. în cazul în care locatarul comunică locatorului că doreşte prelungirea contractului.

215. În cazul în care operează tacita relocaţiune:
a. contractul de locaţiune nu poate fi denunţat unilateral;
b. se consideră încheiat un nou contract de locaţiune;
c. se păstrează garanţiile din contractul iniţial.

BIBLIOTECA CENTRALĂ UNIVERSITARĂ LIBRARY

216. Locațiunea încetează de drept, dacă bunul care face obiectul locațiunii:
a. este deteriorat;
b. este distrus în întregime;
c. nu mai poate fi folosit potrivit destinației stabilite.

217. Dacă pieirea bunului care face obiectul locațiunii este parțială și fortuită, locatarul poate să ceară:
a. rezilierea locațiunii;
b. reducerea proporțională a chiriei;
c. daune-interese.

218. Dacă bunul dat în locațiune este înstrăinat, dreptul locatarului este opozabil dobânditorului:
a. în cazul imobilelor înscrise în cartea funciară, dacă locațiunea a fost notată în cartea funciară;
b. în cazul mobilelor supuse unor formalități de publicitate, dacă locatarul a îndeplinit aceste formalități;
c. în cazul bunurilor mobile nesupuse unor formalități de publicitate, dacă la data înstrăinării bunul se afla în posesia locatorului.

219. Dacă locațiunea încetează prin înstrăinarea bunului de către locator, atunci locatarul:
a. are drept la despăgubire împotriva locatorului pentru încetarea contractului;
b. are drept la despăgubire împotriva dobânditorului pentru încetarea contractului;
c. are drept la despăgubire împotriva locatorului pentru prejudiciile cauzate anterior înstrăinării.

220. În cazul locațiunii încheiate pe durată determinată:
a. decesul locatorului atrage încetarea contractului;
b. decesul locatarului atrage încetarea contractului;
c. moștenitorii locatarului pot denunța contractul de locațiune în termen de 60 de zile de la data la care au luat cunoștință de moartea locatarului și existența locațiunii.

221. A îi vinde lui B, la 15 noiembrie 2012, prin act autentic, un imobil înscris în cartea funciară, prețul fiind achitat integral. Când B dorește să intre în posesia imobilului, C îi prezintă un contract de locațiune, înregistrat la organele fiscale, prin care A îi închiriase imobilul pe o perioadă de un an contra unei chirii achitate anticipat. C arată și dovedește că a făcut îmbunătățiri de 5.000 de lei la imobil, cu acordul prealabil al lui A.
B îl cheamă în judecată pe C pentru evacuarea din imobil, în calitatea sa de proprietar asupra imobilului. C solicită respingerea acțiunii, întrucât contractul său de locațiune este valabil, și îl cheamă în garanție pe A, solicitând restituirea chiriei de la data evacuării. De asemenea, prin cerere reconvențională, C solicită de la B să fie despăgubit cu valoarea îmbunătățirilor.
Soluția instanței va fi:
a. admite acțiunea;
b. admite cererea de chemare în garanție;
c. admite cererea reconvențională.

4. Contractul de mandat

222. Contractul de mandat este un contract:
a. încheiat *intuitu personae*;
b. cu titlu gratuit sau cu titlu oneros;
c. real.

223. Mandatul între două persoane fizice:
a. este prezumat a fi cu titlu gratuit;
b. trebuie încheiat, în toate cazurile, în formă autentică;
c. are ca obiect fapte materiale.

224. Dacă mandatul este cu titlu oneros, iar remunerația nu este determinată prin contract:
a. contractul este nul absolut;
b. contractul este anulabil;
c. contractul este valabil, iar remunerația se va stabili potrivit legii, uzanțelor sau, în lipsă, după valoarea serviciilor prestate.

225. Regula simetriei formei în contractul de mandat implică:
a. concordanța de interese între mandatar și mandant;
b. identitatea între forma procurii și forma actului juridic ce urmează să fie încheiat;
c. identitatea între mandatul tacit și cel aparent.

226. Mandatul ce rezultă din împrejurări ce fac neîndoielnică voința părților:
a. este un mandat aparent;
b. este un mandat tacit;
c. este un mandat special.

227. Pentru ca mandatul să fie valabil, mandantul trebuie să aibă capacitatea de a încheia:
a. acte de conservare;
b. acte de dispoziție;
c. el însuși actul pentru a cărui îndeplinire l-a însărcinat pe mandatar.

228. Contractul încheiat de mandatar cu sine însuși:
a. este lovit de nulitate absolută;
b. este anulabil la cererea mandantului;
c. este valabil în cazul în care cuprinsul contractului exclude posibilitatea unui conflict de interese.

229. În cazul dublei reprezentări, contractul încheiat de mandatar:
a. este lovit de nulitate absolută;
b. este anulabil la cererea mandantului;
c. este valabil dacă mandatarul a fost împuternicit expres în acest sens.

BCU "I.S. CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

230. Mandatul în interes comun este:

a. operațiunea juridică în care mandatarul încheie actul juridic care face obiectul mandatului cu sine însuși;

b. contractul care se încheie de o persoană care acționează ca mandatar al ambelor părți contractante;

c. contractul prin care mandatarul, alături de mandant, are și el un interes propriu la încheierea actului pentru care a fost împuternicit de mandant.

231. Actele de dispoziție pot fi încheiate de mandatar în numele și pe seama mandantului:

a. numai în baza unei procuri generale;

b. numai în baza unei procuri speciale;

c. în baza unui acord tacit.

232. Mandatul general îl autorizează pe mandatar să efectueze:

a. acte de conservare;

b. acte de administrare;

c. acte de dispoziție.

233. A și B se judecă pentru proprietatea asupra unui imobil, iar în timpul procesului A își angajează un avocat care să îl reprezinte în proces. La următorul termen de judecată, în baza mandatului de reprezentare judiciară dat pentru prestarea serviciului avocațial, avocatul lui A a formulat în numele acestuia o cerere de renunțare la judecată.

Instanța de judecată:

a. va respinge acțiunea reclamantului ca rămasă fără obiect;

b. va lua act de renunțarea la judecată a reclamantului;

c. va continua procesul.

234. Poate face obiect al contractului de mandat:

a. încheierea unui contract de vânzare;

b. încheierea unui testament;

c. depunerea unei mărturii într-un proces.

235. Dacă nu poate fi dovedită încheierea contractului de mandat, raporturile dintre părți se vor soluționa potrivit regulilor:

a. plății lucrului nedatorat;

b. gestiunii de afaceri;

c. răspunderii civile delictuale.

236. În situația mandatului aparent:

a. terțul încheie contractul cu mandatarul cu convingerea că acesta din urmă are puterea de a reprezenta, deși, în realitate, nu o are;

b. terțul încheie contractul cu mandatarul din al cărui comportament rezultă fără îndoială puterea de a reprezenta interesele mandantului;

c. terțul încheie contractul cu mandatarul în baza copiei xerox a înscrisului care justifică puterea de a reprezenta.

237. Dacă împuternicirea a fost dată prin mandat mai multor mandatari şi aceştia s-au obligat să lucreze împreună:

a. fiecare răspunde indivizibil pentru efectele mandatului;

b. fiecare răspunde solidar pentru efectele mandatului;

c. nu există solidaritate între mandatari.

238. În cazul unui mandat încheiat între persoane fizice:

a. acesta este prezumat a fi cu titlu gratuit;

b. răspunderea mandatarului va fi apreciată în funcţie de diligenţa pe care acesta o manifestă în propriile afaceri;

c. regulile prevăzute de lege privind executarea mandatului sunt imperative.

239. Mandatul dat mai multor mandatari obligaţi să lucreze împreună, în lipsă de stipulaţie contrară:

a. încetează numai în situaţia în care cauza încetării îi priveşte pe fiecare dintre mandatari;

b. încetează chiar şi în situaţia în care cauza încetării îl priveşte numai pe unul dintre mandatari;

c. încetează doar mandatul dat mandatarului pentru care este incidentă cauza de încetare, supravieţuind pentru ceilalţi mandatari.

240. Contractul de mandat:

a. trebuie încheiat pe durată determinată;

b. poate fi încheiat pe durată determinată sau nedeterminată;

c. încetează în 3 ani de la încheiere.

241. Dobânzile pentru sumele de bani cuvenite mandantului şi întrebuinţate de mandatar în folos propriu curg:

a. de la data când mandantul a solicitat aceste sume;

b. de la data întrebuinţării acestor sume de către mandatar;

c. de la data încasării acestora.

242. În cazul în care mandatarul a făcut substituirea cu o altă persoană în executarea mandatului:

a. mandantul are o acţiune directă împotriva substituitului;

b. substituitul are o acţiune directă împotriva mandantului;

c. nu există raporturi juridice directe între mandant şi substituit.

243. Mandatarul răspunde pentru executarea obligaţiilor terţului născute din contractul încheiat în baza mandatului:

a. dacă şi-a asumat expres această obligaţie;

b. dacă terţul era insolvabil la data încheierii contractului;

c. dacă a cunoscut sau ar fi trebuit să cunoască insolvabilitatea terţului la data încheierii contractului.

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

244. Mandatarul răspunde de obligațiile rezultând din substituirea unei terțe persoane:

a. dacă, având consimțământul mandantului, și-a substituit o persoană solvabilă;
b. dacă nu a avut consimțământul mandantului pentru substituire;
c. când a fost autorizat să-și substituie o anumită persoană și el și-a substituit alta.

245. Ca urmare a încheierii actului juridic pentru care mandatarul a primit împuternicire cu terții:

a. se nasc raporturi juridice între mandant și terți;
b. se nasc raporturi juridice între mandatar și terți;
c. mandatarul devine creditorul, respectiv debitorul terțului.

246. Mandantul este obligat pentru actele mandatarului care depășesc limitele împuternicirii:

a. dacă acestea au fost consecința faptei ilicite a mandatarului;
b. dacă mandatul a fost cu titlu oneros;
c. dacă le-a ratificat expres sau tacit.

247. Dreptul de retenție al mandatarului:

a. se poate exercita doar asupra bunurilor primite de la mandant în vederea executării mandatului;
b. se poate exercita doar asupra bunurilor primite de la terți pentru mandant, ulterior executării mandatului;
c. se justifică până la achitarea cheltuielilor făcute pentru îndeplinirea mandatului sau până la achitarea remunerației stipulate.

248. În cazul pluralității de mandanți, când mandatul a fost dat aceluiași mandatar pentru o afacere comună:

a. mandanții răspund solidar față de mandatar;
b. mandatul nu poate fi revocat decât cu acordul tuturor mandanților;
c. mandantul nu poate renunța la mandat decât cu acordul tuturor mandanților.

249. Mandatul încetează:

a. prin revocare de către mandant;
b. prin moartea mandatarului;
c. când faptul juridic pentru care a fost încheiat nu se mai poate realiza.

250. Revocarea contractului de mandat:

a. nu poate avea loc atunci când mandatul a fost încheiat în formă autentică;
b. nu poate avea loc dacă mandatul a fost declarat de părți irevocabil;
c. mandatul poate fi revocat oricând de către mandant.

251. În caz de încetare a mandatului, mandatarul are obligația:

a. să aducă la cunoștința publică încetarea mandatului;
b. să predea mandantului toate bunurile primite în cursul executării mandatului;
c. să restituie cheltuielile efectuate cu executarea mandatului.

BCU "ASCENDAL UNIVERSITY LIBRARY"

252. Sunt cazuri speciale de încetare a contractului de mandat:
a. decesul uneia dintre părțile contractului;
b. incapacitatea uneia dintre părțile contractului;
c. renunțarea la mandat.

253. Mandatarul poate renunța la mandat:
a. dacă mandatul este prea oneros;
b. numai dacă nu există o clauză contrară;
c. oricând, notificând mandantului renunțarea.

254. Analizați afirmațiile următoare urmărind valoarea de adevăr a fiecăreia în parte și alegeți varianta corespunzătoare de răspuns:
a. sumele de bani cuvenite mandantului și întrebuințate de mandatar în propriul folos produc dobânzi de la data când mandantul a cerut acele sume;
b. actele juridice încheiate de mandatar cu terții de bună-credință sunt valabile și opozabile acestora în condițiile mandatului aparent, dacă terțul nu a cunoscut cauza de încetare a mandatului;
c. în toate cazurile de substituire a unei terțe persoane de către mandatar, mandantul are o acțiune directă contra substituitului.

255. Analizați afirmațiile următoare urmărind valoarea de adevăr a fiecăreia în parte și alegeți varianta corespunzătoare de răspuns:
a. mandatul ce rezultă din împrejurări ce fac neîndoielnică voința părților este un mandat aparent;
b. mandatul este general dacă a fost dat pentru participarea mandatarului la toate licitațiile ce urmează a se desfășura pe parcursul anului în curs;
c. mandatul tacit este sinonim cu mandatul aparent.

256. Analizați afirmațiile următoare urmărind valoarea de adevăr a fiecăreia în parte și alegeți varianta corespunzătoare de răspuns:
a. sumele de bani cuvenite mandantului și întrebuințate de mandatar în propriul folos produc dobânzi de la data când mandantul a cerut acele sume;
b. mandatarul general nu poate vinde bunuri ale mandantului;
c. mandatarul general poate face acte de administrare pentru mandant.

257. Mandatul fără reprezentare:
a. este un contract consensual;
b. este un contract încheiat *intuitu personae*;
c. este un contract nenumit.

258. În cazul mandatului fără reprezentare, mandatarul:
a. încheie acte juridice în numele și pe seama mandantului;
b. încheie acte juridice în nume propriu și pe seama mandantului;
c. pune în legătură mandantul cu un terț, în vederea încheierii unui contract.

BCU CLUJ CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

259. Dacă mandatul fără reprezentare are dată certă şi aceasta este anterioară luării oricărei măsuri asigurătorii sau de executare, creditorii mandatarului:

a. pot urmări toate bunurile mandatarului;

b. pot urmări bunurile imobile ale mandatarului;

c. nu pot urmări bunurile dobândite de acesta în nume propriu, dar pe seama mandantului.

260. În cazul mandatului fără reprezentare, dacă bunurile dobândite de mandatar în executarea mandatului sunt bunuri imobile:

a. mandatarul este obligat să le transmită mandantului;

b. mandantul poate solicita instanței de judecată să pronunțe o hotărâre care să țină loc de act de transmitere a bunurilor dobândite;

c. mandantul poate solicita instanței de judecată contravaloarea acestora de la mandatar.

261. Sunt varietăți ale contractului de comision:

a. contractul de consignație;

b. contractul de intermediere;

c. contractul de expediție.

262. Contractul de comision este un contract:

a. cu titlu oneros sau cu titlu gratuit;

b. consensual;

c. sinalagmatic.

263. Comitentul are față de comisionar:

a. obligația de a plăti remunerația stabilită;

b. obligația de a restitui cheltuielile făcute de comisionar cu îndeplinirea însărcinării primite;

c. obligația de a garanta pentru evicțiune şi vicii ascunse.

264. A, în calitate de comitent, l-a împuternicit pe B, în calitate de comisionar, să vândă acțiuni deținute de comitent la o societate comercială cotată la bursă. B a cumpărat chiar el acele acțiuni, la prețul bursei, stabilindu-se în contract că prețul acțiunilor se va plăti în termen de 6 luni. În aceeaşi zi, B i-a comunicat lui A contractul încheiat cu sine însuşi.

A l-a chemat în judecată pe B pentru obligarea acestuia la plata imediată a prețului, arătând că prin contractul de comision nu s-a autorizat încheierea contractului cu sine însuşi şi nici vânzarea pe credit.

Instanța de judecată:

a. va admite acțiunea reclamantului;

b. va respinge ca nefondată acțiunea reclamantului;

c. va constata nulitatea absolută a contractului încheiat de B cu sine însuşi.

BUCHAREST CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

265. Legea consacră în favoarea comisionarului:
a. o ipotecă legală asupra bunurilor comitentului;
b. un drept de retenție pentru creanțele sale asupra comitentului cu privire la bunurile comitentului, aflate în detenția sa;
c. un drept de preferință față de vânzătorul neplătit.

266. Clauza *star del credere*:
a. este posibil a fi asumată de către comisionar în mod expres, în cuprinsul contractului de comision, sau poate rezulta din împrejurări neîndoielnice;
b. atrage răspunderea comisionarului față de comitent pentru încheierea actelor juridice cu terțul;
c. dă dreptul unui comision special cuvenit comisionarului, ce rezultă din convenția părților sau, în lipsă, se stabilește de instanță.

267. Contractul de consignație:
a. este un contract netranslativ de proprietate;
b. are ca obiect bunuri mobile sau imobile;
c. *ad probationem*, trebuie încheiat în formă scrisă.

268. Consignatarul are obligația:
a. de păstrare a bunurilor primite în consignație;
b. de asigurare a bunurilor primite în consignație;
c. de a da socoteală consignantului asupra îndeplinirii împuternicirii sale.

269. În cazul încheierii unui contract de consignație, consignantul:
a. are obligația de a preda consignatarului bunurile mobile care urmează a fi vândute;
b. poate dispune oricând de bunurile încredințate consignatarului;
c. nu poate modifica, în mod unilateral, condițiile de vânzare a bunurilor predate consignatarului.

270. Dacă remunerația la care are dreptul consignatarul nu a fost stabilită prin contractul de consignație:
a. ea se stabilește potrivit uzanțelor;
b. ea se stabilește ca diferență dintre prețul de vânzare stabilit de consignant și prețul efectiv al vânzării;
c. contractul este lovit de nulitate absolută.

271. Constituie cauză de încetare a contractului de consignație:
a. moartea consignantului;
b. falimentul consignatarului;
c. dizolvarea consignatarului.

272. Între A, în calitate de consignant, și B, în calitate de consignatar, s-a încheiat un contract de consignație pentru vânzarea unor timbre, proprietatea lui A. Contractul s-a încheiat pe o durată de 6 luni.
După 4 luni de la încheierea contractului, pe timp de noapte, magazinul lui B, în care se comercializau bunurile aduse în consignație, a fost spart de persoane rămase neidentificate, deși magazinul era dotat cu sistem de alarmă.

CURSI CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

A l-a chemat în judecată pe B pentru obligarea la plata contravalorii bunurilor date în consignație. B a formulat întâmpinare, solicitând respingerea acțiunii, deoarece el a luat toate măsurile pentru paza bunurilor, A rămânând proprietarul acestora.

B a formulat cerere reconvențională împotriva lui A, solicitând plata cheltuielilor de conservare a timbrelor pe parcursul celor 4 luni şi recunoaşterea unui drept de retenție până la plata sumelor solicitate.

Instanța de judecată:

a. va admite acțiunea reclamantului;
b. va admite integral cererea reconvențională a pârâtului;
c. va admite în parte cererea reconvențională a pârâtului.

273. Contractul de expediție este un contract:

a. real;
b. sinalagmatic;
c. comutativ.

274. Expeditorul are obligația:

a. de a respecta instrucțiunile date de către comitent;
b. de a asigura mărfurile transportate;
c. de a supraveghea transportul mărfurilor până la destinație.

275. În cazul în care în contractul de expediție nu se prevede altfel, bonificațiile şi reducerile tarifelor, obținute de expeditor:

a. aparțin de drept comitentului;
b. aparțin de drept expeditorului;
c. se împart în mod egal între expeditor şi comitent.

276. Dreptul la acțiune izvorând din contractul de expediție se prescrie:

a. în 3 ani pentru transporturile care încep sau se termină în afara Europei;
b. în 1 an pentru transporturile din Europa;
c. în 18 luni pentru transporturile din România.

5. Contractul de întreținere

277. Contractul de întreținere este un contract:

a. solemn;
b. numit;
c. cu executare succesivă.

278. Obligația de întreținere este o obligație:

a. de a da;
b. strict personală;
c. netransmisibilă.

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

279. Întreținerea se datorează pentru toată durata vieții creditorului întreținerii:
a. dacă prin contract nu s-a prevăzut durata întreținerii;
b. dacă în contract s-a prevăzut caracterul viager al acesteia;
c. în toate situațiile.

280. Dacă părțile au încheiat la notar un înscris autentic prin care au prevăzut că se înstrăinează o cotă parte de ⅓ dintr-un imobil în schimbul unui preț, iar cota de $^2/_3$ este dată în schimbul prestației de întreținere:
a. între părți s-a încheiat un contract de vânzare;
b. între părți s-a încheiat un contract de întreținere;
c. între părți s-au încheiat două contracte distincte, unul de vânzare și celălalt de întreținere.

281. Dacă întreținerea este prestată în favoarea unei terțe persoane, atunci beneficiarul întreținerii, în caz de neexecutare, poate solicita:
a. anularea contractului;
b. executarea contractului;
c. rezoluțiunea contractului.

282. Obligația întreținătorului de a-l întreține pe întreținut presupune:
a. asigurarea hranei și a menajului;
b. îngrijiri medicale în caz de boală;
c. locuirea împreună a părților în mod obligatoriu.

283. La stabilirea întreținerii se ține seama:
a. de vârsta părților;
b. de valoarea capitalului;
c. de condiția socială anterioară a creditorului.

284. Întreținătorul are obligația să îl înmormânteze pe întreținut:
a. dacă întreținerea are caracter viager;
b. atunci când creditorul decedează în cursul duratei contractului;
c. nu are această obligație.

285. Transformarea în bani a obligației de întreținere poate avea loc:
a. dacă prestarea sau primirea în natură a întreținerii nu mai poate continua din motive obiective;
b. dacă creditorul întreținerii decedează;
c. dacă debitorul întreținerii decedează și nu intervine o înțelegere între părți.

286. În situațiile în care întreținerea a fost înlocuită prin plata unei sume de bani:
a. sunt aplicabile în continuare dispozițiile care reglementează contractul de întreținere;
b. devin aplicabile dispozițiile care reglementează contractul de rentă viageră;
c. obligația de plată a rentei este indivizibilă între debitori.

BCU IAȘI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

287. Rezoluțiunea contractului de întreținere se poate dispune:

a. în cazul în care prestarea sau primirea în natură a întreținerii nu mai poate continua din motive obiective;

b. atunci când comportamentul celeilalte părți face imposibilă executarea contractului în condiții conforme bunelor moravuri;

c. atunci când aceasta se întemeiază pe neexecutarea, fără justificare, a obligației de întreținere.

288. În cazul rezoluțiunii contractului de întreținere:

a. întreținutul va redobândi dreptul de proprietate asupra bunului transmis;

b. întreținutul va restitui întreținătorului impozitele plătite de acesta pentru bunul transmis;

c. întreținutul va restitui întreținătorului valoarea întreținerii prestate.

289. Revocarea contractului de întreținere în folosul persoanelor cărora creditorul întreținerii le datorează alimente în temeiul legii:

a. poate fi cerută numai în caz de fraudă a părților contractului de întreținere;

b. poate fi cerută indiferent de momentul încheierii contractului de întreținere;

c. intervine de drept.

290. Contractul de întreținere pe durată determinată încetează:

a. dacă creditorul întreținerii decedează în acest interval de timp;

b. prin denunțare unilaterală din partea creditorului întreținerii;

c. numai la expirarea termenului stabilit.

6. Contractul de tranzacție

291. Arătați valoarea de adevăr a următoarelor afirmații:

a. prin tranzacție părțile pot să prevină sau să stingă un litigiu, inclusiv în faza executării silite;

b. tranzacția presupune existența unor concesii reciproce, renunțări reciproce la drepturi ori transferul unor drepturi;

c. prin tranzacție nu se pot naște, modifica sau stinge raporturi juridice diferite de cele ce fac obiectul litigiului dintre părți.

292. Contractul de tranzacție este un contract:

a. cu titlu gratuit;

b. sinalagmatic;

c. aleatoriu.

293. Contractul de tranzacție:

a. trebuie încheiat în formă scrisă pentru a fi valabil;

b. nu poate fi încheiat prin mandatar, chiar dacă acesta are procură specială;

c. este comutativ.

BCU IASI CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

294. Este nulă absolut:
a. tranzacția încheiată pentru executarea unui act lovit de nulitate absolută;
b. tranzacția asupra unui proces terminat;
c. tranzacția încheiată pe baza unor înscrisuri dovedite ulterior ca fiind false.

295. Tranzacția asupra statutului civil al unei persoane:
a. este permisă;
b. este permisă, dacă este în interesul acelei persoane;
c. este interzisă.

296. Poate fi încheiată o tranzacție:
a. asupra unei moșteniri nedeschise;
b. asupra unei acțiuni civile care derivă din săvârșirea unei infracțiuni;
c. asupra drepturilor nepatrimoniale.

297. Tranzacția:
a. poate fi afectată de aceleași cauze de nulitate ca orice alt contract;
b. nu poate fi anulată pentru leziune;
c. nu poate fi anulată pentru eroare.

298. De regulă, tranzacția produce:
a. efecte constitutive;
b. efecte declarative;
c. efecte translative.

299. Dacă tranzacția are efecte constitutive:
a. efectele sale se produc numai pentru viitor;
b. părțile sunt ținute de obligația de garanție pentru evicțiune;
c. dacă are ca obiect un imobil, înscrierea în cartea funciară are ca efect opozabilitatea față de terți.

300. Tranzacția constatată prin hotărâre judecătorească poate fi desființată, după caz:
a. prin acțiune în nulitate;
b. prin acțiune în rezoluțiune sau reziliere;
c. prin acțiune revocatorie.

301. Hotărârea de expedient:
a. constituie titlu executoriu;
b. se încheie prin înscris notarial autentic;
c. este un act autentic.

BCU IAȘI CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

302. A l-a lovit pe B cu un pumn în față, cauzându-i leziuni care au necesitat pentru vindecare 17 zile de îngrijiri medicale. B a formulat plângere prealabilă împotriva lui A, pentru infracțiunea de loviri sau alte violențe prevăzută de art. 193 C. pen., solicitând despăgubiri materiale și morale în valoare de 2.500 de lei.

În timpul procesului penal, între A și B a intervenit o înțelegere, în sensul că B își retrage plângerea dacă A îi achită 1.500 de lei.

Soluția instanței va fi:

a. va lua act de tranzacția dintre părți, pronunțând o hotărâre de expedient, procesul fiind astfel stins;

b. va continua judecata procesului;

c. va dispune încetarea procesului penal.

7. Contractul de comodat

303. Contractul de comodat este:

a. un contract consensual;

b. un contract real;

c. o varietate a contractului de locațiune.

304. Pentru încheierea valabilă a contractului de comodat:

a. este suficient doar acordul de voință al părților contractante;

b. pe lângă acordul de voință al părților, este necesară și predarea efectivă a bunului care face obiectul contractului;

c. este obligatorie forma autentică.

305. În situația în care contractul de comodat a fost perfectat în formă autentică, dar nu s-a remis bunul:

a. înstrăinarea bunului de către comodant este valabilă;

b. comodatarul nu poate, ulterior vânzării bunului de către comodant, să solicite predarea acestuia;

c. comodatarul poate solicita predarea bunului, având în vedere faptul că actul de comodat a fost valabil perfectat.

306. Dacă bunul se află în deținerea promitentului comodatar și promitentul comodant refuză perfectarea contractului de comodat:

a. instanța poate, la cererea promitentului comodatar, să pronunțe o hotărâre care să țină loc de contract de comodat;

b. instanța va respinge ca inadmisibilă o acțiune având ca obiect pronunțarea unei hotărâri care să țină loc de contract de comodat;

c. pentru a pronunța o hotărâre care să țină loc de contract de comodat, instanța trebuie să verifice dacă sunt îndeplinite condițiile de validitate ale contractului.

BCU IAȘI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

307. Contractul de comodat este un contract:
a. sinalagmatic (bilateral);
b. principal;
c. unilateral.

308. Între A, în calitate de proprietar al unui imobil, şi B se încheie un antecontract de comodat în formă autentică prin care părţile hotărăsc ca, în data de 15 iunie 2015, să perfecteze contractul de comodat cu privire la imobil.
În data de 2 iunie 2015, A înstrăinează bunul imobil lui C.
În aceste condiţii, B formulează o acţiune în justiţie, în contradictoriu cu A şi cu C, având ca obiect pronunţarea unei hotărâri care să ţină loc de contract de comodat între A şi B şi pentru a se constata nulitatea absolută a actului de vânzare perfectat între A şi C.
Hotărârea instanţei va fi următoarea:
a. va admite acţiunea promovată de B pentru ambele capete de cerere;
b. va admite doar al doilea capăt de cerere şi va constata nulitatea absolută a contractului de vânzare pentru fraudă la lege;
c. va respinge acţiunea formulată de B ca nefondată.

309. Contractul de comodat este un contract:
a. cu titlu gratuit;
b. cu titlu gratuit sau cu titlu oneros, în funcţie de voinţa părţilor contractante;
c. numit.

310. Dacă, după perfectarea contractului de comodat, comodatarul dă comodantului o remuneraţie:
a. contractul nu îşi schimbă natura;
b. contractul se transformă într-un contract de locaţiune;
c. acordarea remuneraţiei este de esenţa contractului de comodat.

311. Contractul de comodat este un contract:
a. translativ de proprietate;
b. translativ de folosinţă;
c. încheiat *intuitu personae*.

312. În cazul contractului de comodat:
a. comodatarul suportă întotdeauna riscul pieirii fortuite a bunului;
b. comodantul suportă, ca regulă, în calitate de proprietar, riscul pieirii fortuite a bunului;
c. comodatarul cu o conduita culpabilă, care nu îşi respectă obligaţiile din contract, poate suporta riscul pieirii fortuite a bunului.

313. În contractul de comodat:
a. comodatarul este un detentor precar;
b. comodantul are la îndemână, în vederea recuperării bunului, acţiunea în revendicare şi acţiunea personală izvorâtă din contract;
c. comodatarul poate uzucapa bunul împrumutat.

BCU IAŞI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

314. Pentru încheierea valabilă a contractului de comodat, comodantul şi comodatarul trebuie sa aibă:

a. capacitatea de a efectua acte de administrare;

b. capacitatea de a face acte de conservare;

c. capacitatea de a face acte de dispoziție.

315. În privința contractului de comodat, următoarele afirmații sunt adevărate:

a. comodantul trebuie sa fie, în mod obligatoriu, proprietarul bunului împrumutat;

b. comodantul nu trebuie sa fie neapărat proprietarul bunului, putând fi şi un uzufructuar sau locatar;

c. comodatarul, la rândul său, poate împrumuta bunul primit în comodat unei alte persoane, fără consimțământul comodantului.

316. Reprezintă contract de comodat:

a. împrumutul de carte de către bibliotecile universitare;

b. împrumutul de casete video de către centre specializate în acest sens contra unui preț;

c. transmiterea folosinței oneroase asupra unei locuințe.

317. Obiect al contractului de comodat îl pot constitui:

a. bunurile mobile şi imobile;

b. bunurile fungibile şi consumptibile;

c. bunurile nefungibile şi neconsumptibile.

318. Comodatarul dobândeşte prin încheierea contractului de comodat:

a. dreptul de proprietate asupra bunului transmis;

b. dreptul de folosință asupra bunului transmis;

c. dreptul de uzufruct.

319. Sunt obligații ale comodatarului:

a. obligația de a-l garanta pentru evicțiune pe comodant;

b. obligația de conservare a bunului;

c. obligația de restituire a cheltuielilor de folosință.

320. Dacă comodatarul schimbă fără drept destinația bunului împrumutat, sancțiunile sunt următoarele:

a. obligarea comodatarului la plata de daune-interese;

b. obligarea comodatarului la plata echivalentului în bani al bunului;

c. trecerea riscului pieirii fortuite a bunului la comodatar.

321. În contractul de comodat:

a. comodatarul are obligația de a restitui, la scadență, bunul împrumutat în natura sa specifică;

b. comodatarul poate oferi şi echivalentul în bani al bunului împrumutat;

c. comodatarul are obligația de a restitui şi fructele bunului împrumutat.

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

322. În contractul de comodat:

a. comodatarul are obligația de a repara, indiferent dacă deteriorările provin sau nu din fapta sa culpabilă;

b. comodatarul poate fi obligat să restituie bunul anterior scadenței, dacă comodantul ar justifica o nevoie mare şi neprevăzută cu privire la bun;

c. comodatarul poate reține bunul după scadență, dacă are o creanță împotriva comodantului, putând invoca compensația.

323. Comodantul are obligația:

a. de a suporta cheltuielile de folosință a bunului;

b. de a preda bunul care face obiectul contractului;

c. de restituire a cheltuielilor de conservare a bunului.

324. Comodantul poate cere restituirea bunului de la comodatar înainte de expirarea termenului contractual:

a. atunci când are el însuşi o nevoie urgentă şi neprevăzută de bun;

b. atunci când comodatarul îşi încalcă obligațiile contractuale;

c. nu poate cere restituirea bunului decât la expirarea termenului convenit.

325. Comodatarul are obligația de a suporta riscul pieirii fortuite a bunului primit în comodat:

a. dacă prelungeşte folosința bunului după scadența restituirii;

b. dacă bunul a fost evaluat la momentul încheierii contractului;

c. dacă ar fi putut salva lucrul împrumutat, înlocuindu-l cu un bun al său.

326. În privința obligației de restituire a bunului, contractul de comodat constituie titlu executoriu, în cazul încetării lui prin următoarele modalități:

a. prin decesul comodatarului;

b. prin rezilierea contractului;

c. prin expirarea termenului.

327. Obligațiile comodantului sunt următoarele:

a. obligația de a restitui cheltuielile de conservare a bunului;

b. obligația de reparare a bunului, indiferent de modul în care acesta a fost deteriorat;

c. obligația de reparare a prejudiciilor cauzate comodatarului prin viciile ascunse ale bunului.

328. Contractul de comodat încetează în următoarele modalități:

a. prin executarea contractului;

b. prin reziliere;

c. prin decesul comodatarului, chiar dacă contractul nu a fost încheiat *intuitu personae*.

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

329. Între A şi B se încheie un contract de comodat având ca obiect imobilul cu destinația de locuință aflat în proprietatea lui A. După perfectarea actului de comodat, B decide să desfăşoare activitate comercială în spațiul primit în comodat.

Datorită unui cutremur, imobilul proprietatea lui A este parțial distrus. În aceste condiții, A formulează o acțiune, în contradictoriu cu B, prin care solicită instanței să dispună rezilierea contractului de comodat pentru neîndeplinirea obligațiilor şi obligarea lui B la repararea imobilului şi la aducerea acestuia la starea existentă la momentul perfectării contractului de comodat.

Soluția instanței va fi următoarea:

a. va respinge acțiunea cu toate capetele de cerere ca nefondată;

b. va admite în parte acțiunea lui A, în sensul că va admite primul capăt de cerere şi îl va respinge pe cel de-al doilea;

c. va admite acțiunea astfel cum a fost formulată, cu ambele capete de cerere.

330. Între Municipiul A, în calitate de comodant, şi B, în calitate de comodatar, se perfectează un contract de comodat având ca obiect un imobil din domeniul privat al municipiului A. Municipiul A, prin Direcția de Fiscalitate, Serviciul Persoane Juridice, emite o decizie de impunere pentru B, motivat de faptul că acesta nu a plătit impozitul pentru clădirea care face obiectul contractului de comodat. B formulează o acțiune având ca obiect anularea deciziei de impunere emisă de Municipiul A.

Soluția corectă a instanței este următoarea:

a. instanța admite acțiunea;

b. instanța respinge acțiunea ca nefondată;

c. instanța respinge acțiunea ca inadmisibilă.

331. Între A, proprietar, şi B şi C, în calitate de comodatari, s-a încheiat un contract de comodat privind folosința unei maşini pentru deplasarea de la serviciu la domiciliu. După 3 zile, B i-a încredințat maşina lui D şi amândoi s-au deplasat cu aceasta la discotecă; la întoarcere s-a produs un accident de circulație, din cauze fortuite, maşina fiind avariată. D a fost cel care a condus maşina spre şi de la discotecă.

A i-a chemat în judecată pe B şi C pentru obligarea lor în solidar la plata contravalorii reparațiilor maşinii.

Soluția instanței va fi:

a. admite acțiunea numai față de B;

b. admite acțiunea aşa cum a fost formulată;

c. respinge acțiunea.

332. Între A şi B se încheie un contract vizând transmiterea, cu titlu gratuit, a dreptului de folosință asupra unei cantități de fructe şi legume în vederea organizării unei expoziții de către B.

Între părți s-a perfectat:

a. un contract de împrumut de consumație;

b. un contract de comodat;

c. un contract de donație.

8. Contractul de împrumut de consumație

333. Împrumutul de consumație este un contract:
a. netranslativ de proprietate;
b. real;
c. întotdeauna cu titlu oneros.

334. Obiect al contractului de împrumut de consumație îl constituie:
a. bunurile nefungibile și neconsumptibile;
b. bunurile imobile;
c. bunurile fungibile și consumptibile.

335. Împrumutul de consumație este un contract:
a. bilateral sau sinalagmatic;
b. unilateral;
c. translativ de folosință.

336. Riscurile pieirii fortuite în cazul împrumutului de consumație sunt suportate de:
a. împrumutător;
b. împrumutat;
c. ambele părți.

337. Prin încheierea împrumutului de consumație se transmite:
a. dreptul de folosință;
b. dreptul de administrare;
c. dreptul de proprietate.

338. Părțile contractante într-un împrumut de consumație trebuie să aibă:
a. capacitatea de a face acte de administrare;
b. capacitatea de a face acte de conservare;
c. capacitatea de a face acte de dispoziție.

339. Dacă termenul de restituire a împrumutului s-a stabilit în interesul ambelor părți:
a. debitorul poate face întotdeauna plata înainte de termen;
b. debitorul poate face plata numai cu consimțământul creditorului;
c. debitorul nu poate face plata înainte de termen.

340. Împrumutul de consumație:
a. se poate stinge prin dare în plată;
b. se poate stinge prin remitere de datorie;
c. nu poate avea ca obiect decât o sumă de bani.

BCU IAȘI CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

341. În cazul împrumutului de consumație:

a. durata contractului este întotdeauna determinată;

b. durata acestuia poate fi nedeterminată prin convenția părților;

c. obligațiile care decurg din contract incumbă împrumutătorului.

342. Într-un contract de împrumut:

a. părțile pot stipula clauze de indexare;

b. părțile pot stipula clauze de revizuire;

c. obligația de restituire a împrumutului nu există decât în cazul în care a fost prevăzută în mod expres în contract.

343. Împrumutul de consumație încheiat în formă autentică sau prin înscris sub semnătura privată cu dată certă constituie titlu executoriu:

a. în cazul încetării contractului prin decesul împrumutatului;

b. în cazul încetării contractului prin dare în plată;

c. în cazul încetării contractului prin remitere de datorie.

344. În cazul împrumutului cu dobândă, următoarele afirmații sunt adevărate:

a. dobânda se poate stabili numai în bani;

b. are un dublu obiect: bunul împrumutat (capitalul) şi dobânda;

c. este un contract sinalagmatic.

345. Dobânda penalizatoare:

a. este dobânda calculată pentru perioada anterioară împlinirii termenului scadenței obligației;

b. este dobânda datorată pentru neîndeplinirea obligației la scadență;

c. rata dobânzii penalizatoare legale poate fi stabilită de părți în contract.

346. În cazul împrumutului în bani, dobânda:

a. reprezintă prestația pe care împrumutătorul o primeşte în plus față de bunurile efectiv împrumutate;

b. se stabileşte în bani;

c. poate fi remuneratorie sau penalizatoare.

347. Analizați afirmațiile de mai jos urmărind valoarea de adevăr a fiecăreia în parte şi alegeți varianta corespunzătoare de răspuns:

a. în raporturile juridice ce nu decurg din exploatarea unei întreprinderi cu scop lucrativ, dobânda convențională poate depăşi dobânda legală cu mai mult de 70% pe an;

b. rata dobânzii legale remuneratorii se stabileşte la nivelul ratei dobânzii de referință a BNR;

c. rata dobânzii legale penalizatoare se stabileşte la nivelul ratei dobânzii de referință plus 6 puncte procentuale.

ECU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

348. Analizați afirmațiile de mai jos urmărind valoarea de adevăr a fiecăreia în parte și alegeți varianta corespunzătoare de răspuns:

a. în raporturile dintre profesioniști, dobânda legală penalizatoare se stabilește la nivelul ratei dobânzii de referință plus 10 puncte procentuale;

b. în raporturile care nu decurg din exploatarea unei întreprinderi cu scop lucrativ, rata dobânzii legale este diminuată cu 40%;

c. în raporturile juridice cu element de extraneitate, atunci când legea romana este aplicabilă și când s-a stipulat plata în monedă străină, dobânda legală este de 6% pe an.

349. În cazul împrumutului cu dobândă:

a. dobânda se poate plăti anticipat pe orice perioadă;

b. dobânda nu se poate plăti niciodată anticipat;

c. plata anticipată a dobânzii se poate face pe cel mult 6 luni.

350. Între A, în calitate de împrumutător, și B, în calitate de împrumutat, s-a încheiat un contract de împrumut de consumație, având ca obiect suma de 35.000 lei, sumă pe care B trebuia să o restituie la data de 5 iunie 2016.

Anterior scadenței, A i-a solicitat lui B restituirea sumei, motivat de faptul că are nevoie urgentă de suma împrumutată pentru a-și răscumpăra un imobil ce făcea obiectul unei executări silite. B a refuzat restituirea sumei anterior scadenței.

În aceste condiții, A a promovat o acțiune, în contradictoriu cu B, prin care a solicitat obligarea lui B la restituirea sumei anterior scadenței, întrucât a intervenit o situație urgentă și neprevăzută, și obligarea lui B la plata dobânzii legale aferentă sumei împrumutate.

Soluția instanței este următoarea:

a. respinge acțiunea ca nefondată;

b. admite acțiunea în întregime;

c. admite în parte acțiunea, în sensul respingerii primului capăt de cerere și admiterii celui de-al doilea, obligându-l pe B ca la momentul scadenței să restituie nu numai suma împrumutată, ci și dobânda legală.

351. A, B, C, D și E, studenți, s-au înțeles ca, lunar, să pună în comun câte 100 de lei și, prin rotație, banii să revină fiecăruia dintre ei. Banii erau strânși de către A, iar lucrurile au mers conform înțelegerii în primele 4 luni.

Pe fondul unor neînțelegeri între A și E, în luna a cincea, când banii urmau să fie luați de către E, A a refuzat să îi predea. În consecință, E l-a chemat în judecată, solicitând predarea banilor conform înțelegerii inițiale.

A a formulat întâmpinare, solicitând respingerea acțiunii pe motiv că în cauză s-a încheiat un contract de joc, contract aleatoriu, astfel că nu există drept la acțiune în justiție pentru plata sumei solicitate.

Între părți s-a încheiat:

a. un contract de joc;

b. un contract de împrumut de consumație;

c. un contract nenumit.

Răspunsuri
IV. Contractele speciale

1. **b, c** (F. Moțiu, *Contractele speciale în noul Cod civil*, ed. a 4-a, Ed. Universul Juridic, Bucureşti, 2013, pp. 21-22; L. Stănciulescu, V. Nemeş, *Dreptul contractelor civile şi comerciale în reglementarea noului Cod civil*, Ed. Hamangiu, 2013, p. 68; art. 1.650 C. civ.)

a – răspuns greşit, întrucât, potrivit art. 1.650 C. civ., poate fi transmis prin contractul de vânzare nu numai dreptul de proprietate asupra unui bun, ci şi un alt drept (real sau de creanță);

b – răspuns corect, uzufructul fiind un dezmembrământ al dreptului de proprietate care poate face obiect al vânzării, potrivit art. 1.650 alin. (2) C. civ.;

c – răspuns corect; dreptul de creanță poate fi transmis prin vânzare, transmiterea proprietății asupra unui bun fiind numai de natura, şi nu de esența contractului de vânzare.

2. **b, c** (F. Moțiu, *op. cit.*, pp. 22-23; L. Stănciulescu, V. Nemeş, *op. cit.*, pp. 69-70; art. 1.171, art. 1.173 şi art. 1.178 C. civ.)

a – răspuns greşit, întrucât vânzarea are, în principiu, caracter consensual; vânzarea unui autoturism (bun mobil) respectă acest principiu;

b – răspuns corect, obligațiile născute din contractul de vânzare fiind reciproce şi interdependente;

c – răspuns corect, la momentul încheierii contractului de vânzare existența drepturilor şi obligațiilor părților fiind certă, iar întinderea acestora fiind determinată sau determinabilă.

3. **b** (F. Moțiu, *Contractele speciale. Curs universitar*, ed. a 5-a, Ed. Universul Juridic, Bucureşti, 2014, p. 23; art. 1.171 C. civ.)

a – răspuns greşit, întrucât vizează caracterul consensual al vânzării;

b – răspuns corect, potrivit art. 1.171 C. civ.;

c – răspuns greşit, deoarece priveşte caracterul oneros al vânzării.

4. **c** (F. Moțiu, *op. cit.*, p. 24; art. 1.678 C. civ.)

a, b – răspunsuri greşite, deoarece în cazul bunurilor de gen contractul este valabil încheiat de la momentul acordului de voință al părților, însă nu este transmisă proprietatea asupra acestor bunuri decât la individualizarea acestora;

c – răspuns corect, conform art. 1.678 C. civ.

5. **a** (F. Moțiu, *op. cit.*, p. 24; art. 1.461 şi art. 1.466 C. civ.)

a – răspuns corect, întrucât obligația alternativă are ca obiect două prestații principale, iar dacă este vorba despre bunuri certe, proprietatea se transmite numai din momentul alegerii, atunci fiind individualizat bunul;

b – răspuns greşit, pentru bunurile de gen alegerea şi individualizarea sunt necesare doar pentru transmiterea proprietății asupra bunurilor, nu pentru încheierea valabilă a contractului de vânzare;

c – răspuns greşit, întrucât, potrivit art. 1.466 C. civ., „obligaţia (alternativă – n.a.) se stinge dacă toate prestaţiile devin imposibil de executat fără culpa debitorului şi înainte ca acesta să fi fost pus în întârziere".

6. **c** (F. Moţiu, *op. cit.*, p. 28)

a – răspuns greşit, pactul de opţiune nefiind doar o manifestare unilaterală de voinţă, ci un contract, conform art. 1.278 C. civ.;

b – răspuns greşit; dreptul de preempţiune este un mecanism legal distinct, reglementat de art. 1.730-1.740 C. civ.;

c – răspuns corect, întrucât conferă titularului său un drept asupra unei situaţii juridice, nu asupra unui bun.

7. **b, c** (F. Moţiu, *op. cit.*, 2014, p. 26; art. 1.278 şi art. 1.668 C. civ.)

a – răspuns greşit, deoarece pactul de opţiune este un contract, adică un act juridic bilateral;

b – răspuns corect, întrucât pactul de opţiune dă naştere la obligaţii doar în sarcina promitentului;

c – răspuns corect, având în vedere prevederile art. 1.278 şi ale art. 1.668 C. civ.

8. **a, b** (F. Moţiu, *op. cit.*, p. 28; L. Stănciulescu, V. Nemeş, *op. cit.*, p. 79; art. 1.244, art. 1.278 şi art. 1.668 C. civ.)

a – răspuns corect, întrucât contractul de vânzare a unui imobil trebuie încheiat în formă autentică, iar potrivit art. 1.278 alin. (5) C. civ., pactul de opţiune trebuie încheiat în forma prevăzută de lege pentru contractul pe care părţile urmăresc să îl încheie;

b – răspuns corect, având în vedere prevederile art. 1.668 alin. (2) C. civ.;

c – răspuns greşit, întrucât, potrivit art. 1.278 alin. (3) C. civ., „pactul de opţiune trebuie să conţină toate elementele contractului pe care părţile urmăresc să îl încheie (...)".

9. **b, c** (F. Moţiu, *op. cit.*, p. 28; art. 629 şi art. 1.668 C. civ.)

a – răspuns greşit, având în vedere că art. 1.668 alin. (1) C. civ. prevede o clauză de inalienabilitate legală asupra bunului;

b – răspuns corect, potrivit art. 1.668 alin. (1) C. civ.;

c – răspuns corect, faţă de prevederile exprese ale art. 629 alin. (2) C. civ.

10. **b, c** (F. Moţiu, *op. cit.*, p. 29; L. Stănciulescu, V. Nemeş, *op. cit.*, p. 76; art. 1.279 şi art. 1.669 C. civ.)

a – răspuns greşit, promisiunea de vânzare fiind un contract, întrucât se încheie prin acordul de voinţă al părţilor (promitent şi beneficiar);

b – răspuns corect, întrucât presupune acordul de voinţă ce precede încheierea unei vânzări;

c – răspuns corect, pentru că din contract se nasc obligaţii doar pentru una dintre părţile contractante (promitent).

11. **c** (F. Moţiu, *op. cit.*, 2014, p. 30; art. 1.279 C. civ.)

a – răspuns greşit, întrucât promisiunea unilaterală de vânzare nu este translativă de proprietate;

BCU CLUJ / UNIVERSITY LIBRARY

b – răspuns greşit, deoarece ea dă naştere la obligații doar în sarcina promitentului;
c – răspuns corect, promitentul având obligația de a vinde în viitor bunul promis.

12. **a, c** (F. Moțiu, *op. cit.*, p. 29; L. Stănciulescu, V. Nemeş, *op. cit.*, p. 76; art. 1.279 şi art. 1.669 C. civ.)
a – răspuns corect, potrivit art. 1.279 alin. (2) C. civ.;
b – răspuns greşit, beneficiarul promisiunii de vânzare nefiind parte la contract, iar promisiunea nefiind translativă de proprietate;
c – răspuns corect, în cazul în care promitentul refuză nejustificat încheierea contractului promis instanța putând, în baza principiului executării în natură a obligațiilor, să pronunțe o hotărâre care să țină loc de contract [art. 1.669 alin. (1) C. civ.].

13. **a** (F. Moțiu, *op. cit.*, pp. 30-31; L. Stănciulescu, V. Nemeş, *op. cit.*, pp. 80-81; art. 1.244, art. 1.279 şi art. 1.669 C. civ.)
a – răspuns corect, în cazul refuzului nejustificat de încheiere a contractului promis fiind incidente prevederile art. 1.669 alin. (1) C. civ.;
b – răspuns greşit, întrucât pentru încheierea valabilă a promisiunii este suficient acordul de voință al părților, chiar dacă pentru încheierea contractului de vânzare cu privire la terenuri este necesară forma autentică, potrivit art. 1.244 C. civ.;
c – răspuns greşit, având în vedere că promisiunea de vânzare nu are caracter translativ de proprietate.

14. **a** (F. Moțiu, *op. cit.*, 2015, p. 31; Trib. Suprem, s. civ., dec. nr. 1412/1980)
a – răspuns corect, întrucât nu există nicio dispoziție legală care să prevadă că promisiunea de vânzare a unui bun (imobil) făcută de un neproprietar ar fi lovită de nulitate. Această soluție își are rațiunea în faptul că persoana neproprietară are posibilitatea să cumpere, de la proprietar, bunul oferit spre vânzare, iar apoi să fie în măsură a perfecta vânzarea. De asemenea, nu este necesară forma autentică pentru validitatea promisiunii, chiar dacă pentru încheierea contractului de vânzare legea prevede această formă;
b, c – răspunsuri greşite, având în vedere explicațiile de mai sus.

15. **b, c** (F. Moțiu, *op. cit.*, p. 30; art. 1.279 şi art. 1.669 C. civ.)
a – răspuns greşit, legiuitorul prevăzând un termen special de prescripție în această materie;
b – răspuns corect, potrivit prevederilor art. 1.669 alin. (2) C. civ.;
c – răspuns corect, conform art. 1.669 alin. (4) C. civ.

16. **a, b** (L. Stănciulescu, V. Nemeş, *op. cit.*, p. 83; art. 1.730 C. civ.)
a, b – răspunsuri corecte, conform art. 1.730 C. civ.;
c – răspuns greşit, instanța de judecată neputând stabili prin hotărâre judecătorească un drept de preempțiune.

17. **a, c** (F. Moțiu, *op. cit.*, p. 31)
a, c – răspunsuri corecte, întrucât, prin lege sau prin convenția părților, proprietarul bunului este obligat să acorde preferință unei anumite persoane, dacă se va hotărî să vândă bunul;

b – răspuns greşit, deoarece prin dreptul de preempţiune nu se derogă de la principiul relativităţii efectelor contractului, ci este îngrădită numai libertatea vânzătorului de a-şi alege persoana cumpărătorului.

18. **b, c** (F. Moţiu, *op. cit.*, p. 31; L. Stănciulescu, V. Nemeş, *op. cit.*, p. 85; art. 1.739 C. civ.)

a – răspuns greşit, dreptul de preempţiune fiind o variantă a promisiunii unilaterale de vânzare, nu a celei bilaterale;

b, c – răspunsuri corecte, conform art. 1.739 C. civ.

19. **c** (F. Moţiu, *op. cit.*, p. 31; L. Stănciulescu, V. Nemeş, *op. cit.*, p. 85; art. 1.731 C. civ.)

a, b – răspunsuri greşite, având în vedere prevederile art. 1.731 C. civ.;

c – răspuns corect, legiuitorul român instituind în art. 1.731 C. civ. posibilitatea substituirii preemptorului în poziţia terţului cu care vânzătorul a încheiat contractul de vânzare.

20. **a, b** (F. Moţiu, *op. cit.*, p. 32; L. Stănciulescu, V. Nemeş, *op. cit.*, p. 84; art. 1.732 şi art. 1.738 C. civ.)

a, b – răspunsuri corecte, conform art. 1.732 alin. (4) C. civ.;

c – răspuns greşit, întrucât, potrivit art. 1.738 C. civ., în cazul executării silite devin aplicabile prevederile Codului de procedură civilă, iar art. 770 din acest cod prevede că, după adjudecarea bunului, titularul dreptului de preempţiune nu va mai putea să îşi exercite dreptul de preempţiune.

21. **a, c** (F. Moţiu, *op. cit.*, p. 32; L. Stănciulescu, V. Nemeş, *op. cit.*, p. 84; art. 1.734 C. civ.)

a, c – răspunsuri corecte, potrivit art. 1.734 C. civ.;

b – răspuns greşit, întrucât legea prevede în art. 1.734 alin. (1) lit. b) C. civ. că alegerea de către vânzător a titularului dreptului de preempţiune cu care va încheia contractul are loc numai în situaţia coexistenţei mai multor drepturi legale de preempţiune, nu convenţionale.

22. **c** (F. Moţiu, *op. cit.*, 2014, p. 32; L. Stănciulescu, V. Nemeş, *op. cit.*, p. 84; art. 1.734 C. civ.)

a, b – răspunsuri greşite, având în vedere prevederile art. 1734 alin. (1) lit. c) C. civ.;

c – răspuns corect, fiind preferat de legiuitor titularul dreptului de preempţiune care a făcut opozabil terţilor dreptul său, prin darea de dată certă.

23. – (F. Moţiu, *op. cit.*, p. 33; art. 1.737 C. civ.)

a – răspuns greşit, întrucât, conform art. 1.737 alin. (1) C. civ., numai în cazul dreptului convenţional de preempţiune este necesară notarea în cartea funciară, în cazul dreptului legal de preempţiune opozabilitatea faţă de terţi decurgând din reglementarea legală;

BCU CLUJ / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

b – răspuns greşit, având în vedere că, potrivit art. 1.737 alin. (2) C. civ., acordul preemptorului nu este necesar pentru ca terțul cumpărător al bunului asupra căruia există un drept de preempțiune să îşi poată înscrie dreptul de proprietate în cartea funciară;

c – răspuns greşit, legea neprevăzând un termen maxim pentru dreptul de preempțiune.

24. **b** (art. 1.730 şi art. 1.732 C. civ.)

a – răspuns greşit, întrucât, potrivit art. 1.732, în cazul vânzării către un terț a unui bun mobil pentru care s-a constituit un drept de preempțiune, acest drept se exercită în termen de cel mult 10 zile de la notificarea preemptorului de către vânzător a vânzării bunului; dacă notificarea nu este făcută, termenul curge de la data la care preemptorul a luat cunoştință despre vânzare;

b – răspuns corect, având în vedere că în cauză nu s-a încălcat dreptul de preempțiune al lui B, întrucât bunul a fost vândut la un preț mai mare decât cel convenit între preemptor şi vânzător;

c – răspuns greşit, deoarece B nu are drept de preempțiune decât dacă bunul se vinde la un preț mai mic sau egal cu cel convenit între A şi B.

25. **a, b** (L. Stănciulescu, V. Nemeş, *op. cit.*, p. 84; art. 1.733 C. civ.)

a, b – răspunsuri corecte, conform art. 1.733 alin. (1) C. civ.;

c – răspuns greşit, vânzătorul răspunzând numai față de terțul de bună-credință pentru evicțiunea rezultată din exercitarea evicțiunii.

26. **a** (F. Moțiu, *op. cit.*, p. 33; L. Stănciulescu, V. Nemeş, *op. cit.*, p. 85; art. 1.740 C. civ.)

a – răspuns corect, conform art. 1.740 C. civ., fiind expresia caracterului *intuitu personae* al dreptului convențional de preempțiune;

b – răspuns greşit, vânzarea bunului către un terț neducând la stingerea dreptului de preempțiune;

c – răspuns greşit, legea nu prevede o limitare a termenului în cazul constituirii fără termen a dreptului de preempțiune convențional.

27. **a, b, c** [L. Stănciulescu, V. Nemeş, *op. cit.*, p. 21; art. 41 alin. (3) C. civ.]

a, b, c – răspunsuri corecte, potrivit art. 41 alin. (3) C. civ.

28. **a, c** [L. Stănciulescu, V. Nemeş, *op. cit.*, p. 21; art. 43 alin. (3) C. civ.]

a, c – răspunsuri corecte; potrivit art. 41 alin. (3) C. civ., minorul în vârstă de 10 ani este lipsit de capacitate de exercițiu şi, în principiu, nu poate încheia singur acte juridice;

b – răspuns greşit, întrucât, spre deosebire de minorul între 14 şi 18 ani, care are capacitate de exercițiu restrânsă, minorul de 10 ani nu poate încheia singur acte de administrare.

29. **a, b, c** (F. Moțiu, *op. cit.*, pp. 39-40; L. Stănciulescu, V. Nemeş, *op. cit.*, p. 74; art. 1.653 şi art. 1.654 C. civ.)

a, b, c – răspunsuri corecte, potrivit art. 1.653 alin. (1) şi art. 1.654 alin. (1) C. civ.

BCU "ASTRA" CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

30. **c** (F. Moțiu, *op. cit.*, p. 39; L. Stănciulescu, V. Nemeș, *op. cit.*, p. 74; art. 1.304 și art. 1.654 C. civ.)

a – răspuns greșit, întrucât, deși regula prevăzută de art. 1.654 C. civ. este că mandatarul nu poate cumpăra bunul pe care a fost însărcinat să îl vândă, art. 1.304 C. civ. a prevăzut două excepții de la această regulă;

b – răspuns greșit, pentru că, potrivit art. 1.304 C. civ., mandatarul poate să cumpere chiar el însuși bunul numai dacă a fost împuternicit în mod expres în acest sens;

c – răspuns corect, conform explicației de la lit. **b**.

31. **a, c** (F. Moțiu, *op. cit.*, pp. 39-40; L. Stănciulescu, V. Nemeș, *op. cit.*, p. 74; art. 1.654 C. civ.)

a, c – răspunsuri corecte; potrivit art. 1.654 alin. (2) C. civ., interesele protejate în aceste cazuri sunt particulare, nu generale;

b – răspuns greșit; incapacitatea vizează activitatea unor persoane învestite cu autoritate publică, sancțiunea în acest caz fiind nulitatea absolută.

32. **b** (F. Moțiu, *op. cit.*, pp. 40 și 103; art. 1.653 C. civ.)

a – răspuns greșit, întrucât, potrivit art. 1.653 alin. (3) C. civ., „dreptul este litigios dacă există un proces început și neterminat cu privire la existența sau întinderea sa";

b – răspuns corect, în faza apelului procesul fiind început, dar neterminat;

c – răspuns greșit, întrucât dreptul nu mai este litigios dacă s-a pronunțat o hotărâre judecătorească definitivă, chiar dacă ea trebuie adusă la îndeplinire prin executare silită, unde se poate formula o contestație la executare.

33. **b** (F. Moțiu, *op. cit.* , 2014, p. 41; art. 1.653 C. civ.)

a – răspuns greșit, întrucât dreptul nu mai este litigios dacă s-a pronunțat o hotărâre judecătorească definitivă, chiar dacă aceasta, în anumite condiții, poate fi atacată cu cerere în revizuire;

b – răspuns corect, având în vedere că dreptul nu este litigios, nu există motive de nulitate absolută în cauză;

c – răspuns greșit, suspendarea procesului putându-se dispune doar în condițiile art. 411, art. 412 și art. 413 C. pr. civ.

34. **a, b** (F. Moțiu, *op. cit.*, p. 104; art. 1.653 C. civ.)

a – răspuns corect, întrucât pârâtul contestă însuși temeiul dreptului pretins de reclamant;

b – răspuns corect, deoarece pârâtul, recunoscând existența dreptului în trecut, invocă prescripția ca mijloc de stingere a obligației sale;

c – răspuns greșit, recunoașterea datoriei în timpul procesului făcând ca dreptul să nu mai fie litigios.

35. **b, c** (F. Moțiu, *op. cit.*, pp. 40 și 103; L. Stănciulescu, V. Nemeș, *op. cit.*, p. 74; art. 1.653 C. civ.)

a – răspuns greșit; fiind vorba despre o operațiune speculativă și implicând anumite riscuri pentru ambele părți contractante, prețul vânzării este mai mic decât valoarea

BCU CLUJ / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

bunului; acest caz nu se regăsește printre cazurile prevăzute de art. 1.653 alin. (2) C. civ., în care este permisă cumpărarea drepturilor litigioase;

b, c – răspunsuri corecte, potrivit art. 1.653 alin. (2) C. civ.

36. **b, c** (F. Moțiu, *op. cit.*, p. 103; art. 1.653 C. civ.)

a – răspuns greșit, vânzarea de drepturi litigioase fiind un contract aleatoriu, șansele de câștig sau risc ale părților depinzând de soarta procesului;

b – răspuns corect, întrucât, deși reprezintă o operațiune speculativă, ea este permisă de lege, cu excepția incapacităților prevăzute de art. 1.653 C. civ.;

c – răspuns corect, vânzarea de drepturi litigioase fiind o varietate a vânzării, deci având caracter consensual.

37. – (F. Moțiu, *op. cit.*, p. 40; art. 1.653 C. civ.)

a – răspuns greșit, având în vedere că Direcția Națională Anticorupție – Structura centrală are competență la nivelul întregii țări, pentru cercetarea infracțiunilor anume prevăzute de lege, deci interdicția funcționează pe întreg teritoriul țării;

b – răspuns greșit, cu aceeași explicație ca cea de la lit. **a**;

c – răspuns greșit, în acest caz interdicția funcționând numai în ceea ce privește circumscripția Tribunalului București, nu a Curții de Apel București.

38. **b** (F. Moțiu, *op. cit.*, p. 45; art. 136 din Constituție; art. 861 C. civ.)

a, c – răspunsuri greșite, întrucât, potrivit art. 136 din Constituție și art. 861 C. civ., bunurile proprietate publică (ale statului sau unităților administrativ-teritoriale) sunt inalienabile, neputând fi înstrăinate;

b – răspuns corect, deoarece aceste bunuri pot fi date în administrare sau în folosință sau pot fi concesionate ori închiriate.

39. **a** (F. Moțiu, *op. cit.*, pp. 44-46; L. Stănciulescu, V. Nemeș, *op. cit.*, p. 92; art. 1.657 C. civ.)

a – răspuns corect, întrucât aerul este un bun care nu aparține nimănui și al cărui uz este comun tuturor;

b, c – răspunsuri greșite, deoarece aceste bunuri sunt în circuitul civil și pot fi, în anumite condiții, obiect al contractului de vânzare.

40. – (F. Moțiu, *op. cit.*, p. 46; L. Stănciulescu, V. Nemeș, *op. cit.*, p. 93; art. 627 și art. 1.657 C. civ.)

a, c – răspunsuri greșite, întrucât, în anumite condiții prevăzute de art. 627 C. civ., clauza de inalienabilitate este valabilă și în cazul contractului de vânzare;

b – răspuns greșit, deoarece, conform art. 627 C. civ., durata maximă a acestei clauze este de 49 de ani.

41. **a, b** (F. Moțiu, *op. cit.*, p. 47; art. 628 și art. 629 C. civ.)

a, b – răspunsuri corecte, potrivit art. 628 și art. 629 C. civ., beneficiarul clauzei putând cere atât rezoluțiunea contractului, cât și daune-interese în cazul încălcării clauzei de inalienabilitate;

BCU IAȘI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

c – răspuns greşit, întrucât, deşi nu este parte la actul de înstrăinare subsecvent încheiat cu nerespectarea clauzei, beneficiarul acesteia poate invoca nulitatea relativă a acestui act, conform art. 629 C. civ.

42. **a, c** (F. Moţiu, *op. cit.*, p. 47; art. 1.659 C. civ.)

a – răspuns corect, având în vedere prevederile art. 1.659 C. civ. şi faptul că, în acest caz, cumpărătorul este în eroare, neştiind că bunul era pierit în parte la momentul vânzării;

b – răspuns greşit, întrucât contractul nu era valabil încheiat, pentru a se putea pune problema executării obligaţiilor contractuale;

c – răspuns corect; pentru a salva contractul, cumpărătorul are posibilitatea de a cere reducerea preţului, conform art. 1.659 C. civ.

43. **a, b** (F. Moţiu, *op. cit.*, pp. 48-49; art. 956 şi art. 1.658 C. civ.)

a – răspuns corect, art. 1.658 C. civ. reglementând expres vânzarea unui bun viitor; cu toate acestea, potrivit art. 956 C. civ., actele prin care se înstrăinează sau se promite înstrăinarea unor drepturi care s-ar putea dobândi la deschiderea moştenirii sunt lovite de nulitate absolută;

b – răspuns corect, potrivit art. 1.658 alin. (1) C. civ.;

c – răspuns greşit, deoarece doar atunci când cumpărătorul şi-a asumat nerealizarea bunului viitor el va fi obligat la plata preţului acestuia, în acest caz vânzarea având caracter aleatoriu [art. 1.658 alin. (4) C. civ.].

44. **a** (F. Moţiu, *op. cit.*, 2014, p. 49; Trib. Suprem, s. civ., dec. nr. 97/1970; Trib. Suprem, s. civ., dec. nr. 943/1978)

a – răspuns corect, întrucât, fiind părţi comune ale imobilului, podul şi scara de intrare în pod, se prezumă că şi acestea au fost vândute odată cu apartamentul, conform destinaţiei lor comune;

b – răspuns greşit, faţă de regimul juridic al părţilor comune ale unui imobil;

c – răspuns greşit, suspendarea procesului putându-se dispune doar în condiţiile art. 411, art. 412 şi art. 413 C. pr. civ.

45. **a** (F. Moţiu, *op. cit.*, pp. 50-52; L. Stănciulescu, V. Nemeş, *op. cit.*, p. 98; art. 1.660 C. civ.)

a – răspuns corect, întrucât stabilirea preţului în bani este de esenţa vânzării [art. 1.660 alin. (1) C. civ.];

b – răspuns greşit, deoarece dacă înstrăinarea nu se face pentru o sumă de bani, contractul poate fi valabil, însă nu mai este vorba despre vânzare;

c – răspuns greşit, preţul trebuind să fie determinat sau determinabil prin convenţia părţilor.

46. **b** (F. Moţiu, *op. cit.*, 2014, pp. 50-51; C. Ap. Craiova, dec. nr. 3280/1995)

a – răspuns greşit, întrucât obligaţia de plată a sumei de bani este prestaţia principală, iar nu prestarea întreţinerii;

b – răspuns corect, contractul fiind de vânzare dacă se stipulează plata preţului atât în bani, cât şi în întreţinere, iar prestaţia bănească reprezintă peste jumătate din valoarea bunului înstrăinat;

c – răspuns greşit, având în vedere răspunsul de la lit. **b**.

47. **c** (F. Moțiu, *op. cit.*, p. 53; L. Stănciulescu, V. Nemeș, *op. cit.*, p. 99; art. 1.234 C. civ.)

a, b – răspunsuri greșite, art. 1.234 C. civ. reglementând posibilitatea determinării prețului contractului prin înlocuirea cu factorul de referință cel mai apropiat;

c – răspuns corect, conform art. 1.234 C. civ.

48. **b** (F. Moțiu, *op. cit.*, p. 53; art. 1.233 C. civ.)

a, c – răspunsuri greșite, întrucât, pentru dinamica circuitului comercial, art. 1.233 C. civ. a reglementat determinarea prețului între profesioniști și în situația în care nu a fost stabilit prețul;

b – răspuns corect, conform art. 1.233 C. civ.

49. **b** (F. Moțiu, *op. cit.*, p. 53; art. 1.662 C. civ.)

a – răspuns greșit, întrucât, potrivit art. 1.662 alin. (2) C. civ., determinarea prețului de către terț se face în termenul stabilit de părți sau, în lipsa lui, în 6 luni de la încheierea contractului;

b – răspuns corect, conform art. 1.662 alin. (3) C. civ.;

c – răspuns greșit, întrucât, din moment ce vânzătorul și cumpărătorul au convenit ca prețul să fie stabilit de un terț, acesta este un mandatar comun al părților, prețul stabilit de acesta fiind obligatoriu.

50. **b** (F. Moțiu, *op. cit.*, p. 54; L. Stănciulescu, V. Nemeș, *op. cit.*, p. 100; art. 1.665 C. civ.)

a, c – răspunsuri greșite, având în vedere prevederile art. 1.665 alin. (1) C. civ.;

b – răspuns corect, sancțiunea prețului fictiv fiind nulitatea relativă a vânzării.

51. **c** (Trib. Suprem, s. civ., dec. nr. 309/1971, în Repertoriu 1969-1975, p. 127; art. 1.665 C. civ.)

a, b – răspunsuri greșite, întrucât în cazul unui vânzător care era bolnav și a decedat îndată după încheierea actului de vânzare-cumpărare, împrejurarea că prețul vânzării nu s-a găsit asupra sa nu constituie dovadă în sensul că vânzarea nu ar fi avut loc și deci nu este reală, întrucât nu este exclusă posibilitatea ca prețul să fi fost plătit anterior încheierii actului. De asemenea, nu este sancționată de lege încheierea unui contract de vânzare între vânzător și finul acestuia;

c – răspuns corect, întrucât, neexistând motive de nulitate a vânzării, aceasta este perfect valabilă.

52. **b** (F. Moțiu, *op. cit.*, p. 55; L. Stănciulescu, V. Nemeș, *op. cit.*, p. 100; art. 1.665 C. civ.)

a, c – răspunsuri greșite, având în vedere prevederile art. 1.665 alin. (2) C. civ.;

b – răspuns corect, sancțiunea prețului derizoriu fiind nulitatea relativă a vânzării.

53. **a** (F. Moțiu, *op. cit.*, 2014, p. 51; art. 1.660 C. civ.)

a – răspuns corect, întrucât la încheierea contractului prețul a fost stabilit în bani, iar pentru calificarea contractului este importantă încheierea contractului, și nu executarea acestuia;

BCU "ASTRA" CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

b – răspuns greşit, întrucât liberarea de datorie prin predarea unui alt bun în schimbul bunului cumpărat nu schimbă natura juridică a contractului, dacă preţul a fost stabilit în bani;

c – răspuns greşit, întrucât contractul poate fi calificat drept contract de vânzare.

54. **b** (F. Moţiu, *op. cit.*, p. 57; L. Stănciulescu, V. Nemeş, *op. cit.*, p. 103; art. 1.238 C. civ.)

a, c – răspunsuri greşite, având în vedere prevederile art. 1.238 alin. (2) C. civ.;

b – răspuns corect, cauza ilicită sau imorală atrăgând nulitatea absolută a contractului.

55. **c**

a – răspuns greşit, vânzarea bunurilor între soţi nefiind sancţionată de lege cu nulitatea absolută;

b – răspuns greşit, vânzarea bunurilor între soţi nefiind sancţionată de lege cu nulitatea relativă;

c – răspuns corect, noul Cod civil nepreluând dispoziţiile art. 1.307 C. civ. 1864, care sancţiona cu nulitatea relativă vânzarea între soţi.

56. **a** (F. Moţiu, *op. cit.*, 2014, p. 59; art. 1.236 şi art. 1.238 C. civ.)

a – răspuns corect; contractul este nul absolut, întrucât are o cauză imorală (menţinerea relaţiilor de concubinaj la presiunea uneia dintre părţile contractului);

b – răspuns greşit, întrucât cauza imorală sau ilicită atrage nulitatea absolută a contractului de vânzare;

c – răspuns greşit, având în vedere prevederile art. 1.236 şi ale art. 1.238 C. civ.

57. **a** (F. Moţiu, *op. cit.*, p. 59; art. 1.671 C. civ.)

a – răspuns corect, întrucât, în materie de vânzare, art. 1.671 C. civ. prevede o regulă specială în ceea ce priveşte interpretarea clauzelor contractuale;

b, c – răspunsuri greşite, având în vedere răspunsul de la lit. **a**.

58. **c** (F. Moţiu, *op. cit.*, p. 60; L. Stănciulescu, V. Nemeş, *op. cit.*, p. 110; art. 1.674 C. civ.)

a, b – răspunsuri greşite, având în vedere caracterul translativ de proprietate al vânzării din momentul încheierii contractului, indiferent dacă bunul a fost predat ori dacă preţul a fost plătit;

c – răspuns corect, potrivit art. 1.674 C. civ.

59. **a** (F. Moţiu, *op. cit.*, p. 62; L. Stănciulescu, V. Nemeş, *op. cit.*, p. 111; art. 1.274 şi art. 1.674 C. civ.)

a – răspuns corect, regula instituită de art. 1.674 C. civ. fiind aceea a caracterului translativ de proprietate al vânzării de la momentul încheierii contractului;

b – răspuns greşit, întrucât, potrivit art. 1.274 C. civ., riscurile pieirii fortuite rămân la vânzător până la momentul predării bunului vândut;

c – răspuns greşit; plata preţului, în lipsa unei convenţii exprese a părţilor în această privinţă, neavând nicio relevanţă cu privire la transmiterea proprietăţii.

BCU IAŞI CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

60. **b** (F. Moțiu, *op. cit.*, p. 62; L. Stănciulescu, V. Nemeș, *op. cit.*, pp. 111-112; art. 1.274 C. civ.)

a – răspuns greșit, întrucât, potrivit art. 1.274 alin. (1) C. civ., deși cumpărătorul a devenit proprietar asupra bunului, riscul pieirii fortuite este suportat de către vânzător, debitor al obligației de predare, până la momentul predării bunului vândut;

b – răspuns corect, având în vedere prevederile art. 1.274 alin. (2) C. civ., cumpărătorul pus în întârziere preluând riscul pieirii fortuite a bunului;

c – răspuns greșit, regulile prevăzute de lege în această materie având caracter dispozitiv.

61. **a** (L. Stănciulescu, V. Nemeș, *op. cit.*, p. 115; art. 1.556 C. civ.)

a – răspuns corect, conform art. 1.556 C. civ., cumpărătorul putând refuza plata prețului până la predarea bunului de către vânzător;

b – răspuns greșit, întrucât, fiind valabil încheiat, nu se poate solicita nulitatea absolută sau relativă a contractului;

c – răspuns greșit, având în vedere că vânzarea este un contract cu executare *uno ictu*, și nu cu executare succesivă.

62. **a** (F. Moțiu, *op. cit.*, p. 60; L. Stănciulescu, V. Nemeș, *op. cit.*, p. 112; art. 1.672 C. civ.)

a – răspuns corect, conform art. 1.672 C. civ.;

b – răspuns greșit, cumpărătorul fiind cel care suportă cheltuielile de ridicare a bunului vândut;

c – răspuns greșit, vânzătorul având obligația să îl apere pe cumpărător împotriva tulburărilor de drept provocate prin fapta unui terț, iar nu de fapt.

63. **c** (F. Moțiu, *op. cit.*, p. 63; L. Stănciulescu, V. Nemeș, *op. cit.*, p. 114; art. 1.689, art. 1.690 și art. 1.693 C. civ.)

a – răspuns greșit, întrucât, conform art. 1.689 C. civ., predarea trebuie să se facă la locul unde bunul se afla la momentul încheierii contractului;

b – răspuns greșit, având în vedere că, potrivit art. 1.693 C. civ., în lipsa unui termen, cumpărătorul poate cere predarea bunului numai dacă plătește prețul acestuia;

c – răspuns corect, față de prevederile art. 1.690 alin. (1) C. civ.

64. **a, b** (F. Moțiu, *op. cit.*, p. 64; L. Stănciulescu, V. Nemeș, *op. cit.*, pp. 115-116; art. 1.693 și art. 1.694 C. civ.)

a – răspuns corect, având în vedere că, potrivit art. 1.693 C. civ., în lipsa unui termen, cumpărătorul poate cere predarea bunului numai dacă plătește prețul acestuia;

b – răspuns corect, față de prevederile art. 1.694 alin. (1) C. civ., vânzătorul putând suspenda în acest caz executarea obligației de predare;

c – răspuns greșit; dacă s-a acordat termen pentru plata prețului și cumpărătorul nu a devenit insolvabil, vânzătorul nu poate refuza predarea bunului.

65. **c** (F. Moțiu, *op. cit.*, p. 65; L. Stănciulescu, V. Nemeș, *op. cit.*, p. 114; art. 1.690 C. civ.)

a – răspuns greșit, întrucât, potrivit art. 1.690 alin. (2) C. civ., cumpărătorul are obligația să verifice starea bunului imediat după predare, legea nestabilind un termen;

b – răspuns greşit, întrucât, pe de o parte, verificarea prevăzută de art. 1.690 C. civ. vizează viciile aparente; pe de altă parte, informarea vânzătorului trebuie făcută fără întârziere, legea neprevăzând un termen pentru aceasta;

c – răspuns corect, omisiunea cumpărătorului de a reclama viciile aparente prezumând că predarea bunului a fost conformă, potrivit art. 1.690 alin. (3) C. civ.

66. – (F. Moţiu, *op. cit.*, p. 65; L. Stănciulescu, V. Nemeş, *op. cit.*, p. 116; art. 1.741 C. civ.)

a, b, c – răspunsuri greşite, deoarece, potrivit art. 1.741 C. civ., în acest caz nici cumpărătorul şi nici vânzătorul nu pot cere rezoluţiunea contractului sau modificarea preţului pe motiv că suprafaţa este mai mică sau mai mare decât au crezut.

67. **a, c** (F. Moţiu, *op. cit.*, p. 66; L. Stănciulescu, V. Nemeş, *op. cit.*, p. 116; art. 1.743 C. civ.)

a – răspuns corect, potrivit art. 1.743 alin. (1) C. civ.;

b – răspuns greşit, cumpărătorul neputând solicita anularea contractului, întrucât este vorba despre neexecutarea obligaţiei de predare, contractul fiind valabil încheiat;

c – răspuns corect, cumpărătorul putând obţine rezoluţiunea contractului dacă, din cauza diferenţei de suprafaţă, bunul nu mai poate fi folosit în scopul pentru care a fost cumpărat.

68. **c** (F. Moţiu, *op. cit.*, p. 66; L. Stănciulescu, V. Nemeş, *op. cit.*, p. 116; art. 1.743 C. civ.)

a – răspuns greşit, cumpărătorul neputând solicita reducerea suprafeţei de teren care trebuie să îi fie predată;

b – răspuns greşit, cumpărătorul neputând solicita anularea contractului, întrucât este vorba despre neexecutarea obligaţiei de predare, contractul fiind valabil încheiat;

c – răspuns corect, cumpărătorul putând obţine, potrivit art. 1.743 alin. (2) C. civ., rezoluţiunea contractului dacă excedentul depăşeşte a douăzecea parte din suprafaţa convenită.

69. **a** (F. Moţiu, *op. cit.*, p. 67; L. Stănciulescu, V. Nemeş, *op. cit.*, p. 117; art. 1.744 C. civ.)

a – răspuns corect, legea prevăzând în art. 1.744 faptul că rezoluţiunea în acest caz special trebuie solicitată în termen de un an de la încheierea contractului;

b – răspuns greşit, întrucât termenul de un an este un termen de decădere, nu de prescripţie;

c – răspuns greşit, deoarece şi pentru acţiunea estimatorie, în această situaţie particulară, termenul de intentare este de un an de la încheierea contractului, termenul fiind de decădere, nu de prescripţie.

70. **a, b** (F. Moţiu, *op. cit.*, p. 67; art. 1.705 C. civ.)

a, b – răspunsuri corecte, întrucât în acest caz dreptul terţului este evident, cumpărătorul neavând şanse să câştige procesul, neexistând motive suficiente să împiedice evicţiunea, potrivit art. 1.705 C. civ.;

c – răspuns greşit, având în vedere explicaţia de mai sus.

71. **c** (F. Moțiu, *op. cit.*, pp. 68 - 69; L. Stănciulescu, V. Nemeş, *op. cit.*, p. 119; art. 1.706 C. civ.)

c – răspuns corect, întrucât art. 1.706 C. civ. prevede că vânzătorul este obligat să garanteze contra evicțiunii față de orice dobânditor subsecvent al bunului, fără a deosebi după cum dobândirea este cu titlu oneros ori cu titlu gratuit;

a, b – răspunsuri greşite, față de cele arătate mai sus.

72. **b** (F. Moțiu, *op. cit.*, p. 69; art. 17 C. civ.)

b – răspuns corect, întrucât, dacă mandatarul se comportă ca un vânzător aparent, determinând o eroare comună şi invincibilă, conform art. 17 C. civ., va răspunde de evicțiune față de cumpărător;

a, c – răspunsuri greşite, având în vedere răspunsul de mai sus.

73. **b, c** (F. Moțiu, *op. cit.*, p. 72; L. Stănciulescu, V. Nemeş, *op. cit.*, p. 119; art. 1.282 C. civ.)

a – răspuns greşit, având în vedere că obligația de garanție pentru evicțiune este patrimonială, deci se transmite succesorilor vânzătorului după decesul acestuia;

b, c – răspunsuri corecte, potrivit art. 1.282 C. civ.

74. **c** (F. Moțiu, *op. cit.*, p. 69; L. Stănciulescu, V. Nemeş, *op. cit.*, p. 119; art. 1.695 C. civ.)

a – răspuns greşit, art. 1.695 alin. (3) C. civ. prevăzând răspunderea vânzătorului pentru fapte proprii, indiferent dacă tulburarea este de fapt sau de drept;

b – răspuns greşit, întrucât vânzătorul nu îl poate evinge pe cumpărător nici direct, nici indirect şi nici în urma dobândirii unei noi calități pe care nu o avea în momentul vânzării;

c – răspuns corect, conform explicației de la lit. **b**.

75. **a, b, c** (F. Moțiu, *op. cit.*, p. 69; L. Stănciulescu, V. Nemeş, *op. cit.*, p. 120; art. 1.695 C. civ.)

Toate răspunsurile sunt corecte, având în vedere prevederile art. 1.695 alin. (3) C. civ., care arată că garanția este datorată împotriva evicțiunii ce provine din fapte imputabile vânzătorului, chiar dacă acestea s-au ivit ulterior vânzării.

76. **b** (F. Moțiu, *op. cit.*, 2014, p. 68; art. 1.275 C. civ.)

a – răspuns greşit, întrucât în materia transmiterii succesive a unui bun mobil corporal interesează posesia de bună-credință a bunului, iar nu data încheierii actului;

b – răspuns corect, având în vedere prevederile art. 1.275 C. civ.;

c – răspuns greşit, deoarece vânzătorul, în acest caz, va răspunde de evicțiune față de primul cumpărător, cauza evicțiunii provenind din propria lui faptă.

77. **b** (F. Moțiu, *op. cit.*, p. 70; L. Stănciulescu, V. Nemeş, *op. cit.*, p. 120; art. 1.695 C. civ.)

a – răspuns greşit, întrucât, potrivit art. 1.695 alin. (2) C. civ., garanția este datorată împotriva evicțiunii ce rezultă din pretențiile unui terț numai dacă acestea sunt întemeiate pe un drept născut anterior datei vânzării;

b – răspuns corect, pentru că vânzătorul răspunde indiferent dacă a cunoscut sau nu cauza de evicțiune;

c – răspuns greşit, deoarece nu are legătură viața sau sănătatea unei persoane cu garanția pentru evicțiune.

78. **a, c** (F. Moțiu, *op. cit.*, pp. 70-71; L. Stănciulescu, V. Nemeş, *op. cit.*, p. 120; art. 1.695 C. civ.)

a – răspuns corect, potrivit art. 1.695 alin. (2) C. civ.;

b – răspuns greşit, întrucât, în cazul garanției pentru evicțiunea din fapta unui terț, vânzătorul răspunde doar în situația în care cauza evicțiunii este anterioară vânzării;

c – răspuns corect, pentru că, dacă cumpărătorul a cunoscut cauza evicțiunii la momentul încheierii contractului, el şi-a asumat riscul evicțiunii.

79. **a** (F. Moțiu, *op. cit.*, p. 71; art. 1.695 C. civ.)

a – răspuns corect, pentru că vânzătorul va răspunde în caz de expropriere pentru cauză de utilitate publică numai dacă aceasta a intervenit anterior vânzării, fiind vorba despre o cauză anterioară vânzării;

b, c – răspunsuri greşite, având în vedere răspunsul de la lit. a.

80. **a, b** (F. Moțiu, *op. cit.*, 2014, p. 69; L. Stănciulescu, V. Nemeş, *op. cit.*, p. 120; art. 1.695 C. civ.)

a – răspuns corect, întrucât, pentru a fi antrenată răspunderea vânzătorului pentru evicțiune, cumpărătorul nu trebuie să cunoască cauza de evicțiune;

b – răspuns corect, în acest caz cumpărătorul asumându-şi riscul producerii evicțiunii;

c – răspuns greşit, întrucât, potrivit art. 1.695 C. civ., vânzătorul nu răspunde pentru evicțiune dacă cumpărătorul a luat cunoştință despre aceasta anterior încheierii contractului.

81. **c** (F. Moțiu, *op. cit.*, pp. 71-72; art. 1.529 şi art. 1.695 C. civ.)

c – răspuns corect, întrucât, dacă evicțiunea nu s-a produs, vânzătorul are obligația de a se abține de la orice act sau fapt care l-ar putea tulbura pe cumpărător;

a, b – răspunsuri greşite, având în vedere explicația de mai sus.

82. **b** (F. Moțiu, *op. cit.*, p. 72; L. Stănciulescu, V. Nemeş, *op. cit.*, p. 122; art. 1.705 C. civ.)

b – răspuns corect, pentru că, dacă un terț a invocat un drept asupra bunului şi l-a acționat pe cumpărător în judecată, vânzătorul are obligația de a-l apăra pe cumpărător împotriva pretențiilor terțului, în condițiile art. 1.705 C. civ.;

a, c – răspunsuri greşite, având în vedere explicația de mai sus.

83. **a** (F. Moțiu, *op. cit.*, p. 72; L. Stănciulescu, V. Nemeş, *op. cit.*, p. 121; art. 1.701-1.704 C. civ.)

a – răspuns corect, deoarece în această situație se angajează răspunderea vânzătorului pentru evicțiune, acesta trebuind să îl despăgubească pe cumpărător de pierderile suferite, în condițiile art. 1.701-1.704 C. civ.;

b, c – răspunsuri greşite, având în vedere explicația de mai sus.

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

84. **c** (F. Moțiu, *op. cit.*, p. 73; L. Stănciulescu, V. Nemeș, *op. cit.*, p. 121; art. 1.700 C. civ.)

c – răspuns corect, potrivit art. 1.700 C. civ., cumpărătorul putând formula acțiunea în rezoluțiunea vânzării în caz de evicțiune totală;

a, b – răspunsuri greșite, având în vedere explicația de mai sus.

85. **b** (F. Moțiu, *op. cit.*, p. 73; L. Stănciulescu, V. Nemeș, *op. cit.*, p. 121; art. 1.701-1.702 C. civ.)

a, c – răspunsuri greșite, pentru că art. 1.701 prevede că vânzătorul este ținut să înapoieze prețul în întregime către cumpărător;

b – răspuns corect, potrivit art. 1.702 alin. (1) lit. a) C. civ.; cumpărătorul are dreptul la valoarea acestor fructe pentru că, față de vânzător, el este de bună-credință.

86. **b** [F. Moțiu, *op. cit.*, 2014, p. 72; art. 1.702 alin. (3) C. civ.]

a – răspuns greșit, întrucât numai vânzătorul de rea-credință datorează plata acestor cheltuieli către cumpărător;

b – răspuns corect, față de dispozițiile art. 1.702 alin. (3) C. civ.;

c – răspuns greșit, deoarece este normal ca vânzătorul de rea-credință, adică cel care a cunoscut cauza de evicțiune, să îl despăgubească integral pe cumpărător în caz de evicțiune.

87. **a, c** (F. Moțiu, *op. cit.*, p. 74; L. Stănciulescu, V. Nemeș, *op. cit.*, p. 121; art. 1.700, art. 1.703 și art. 1.704 C. civ.)

a – răspuns corect, deoarece cumpărătorul poate cere rezoluțiunea vânzării dacă a fost evins de o parte a bunului cumpărat îndeajuns de însemnată încât, dacă ar fi cunoscut evicțiunea, el nu ar mai fi încheiat contractul (art. 1.700 C. civ.);

b – răspuns greșit, întrucât, potrivit art. 1.703 C. civ., în cazul în care evicțiunea parțială nu atrage rezoluțiunea contractului, vânzătorul trebuie să restituie cumpărătorului o parte din preț proporțională cu valoarea părții de care a fost evins;

c – răspuns corect, art. 1.704 C. civ. instituind, cu caracter de noutate, posibilitatea de înlăturare a evicțiunii de către cumpărător, prin transferul proprietății asupra altui bun în beneficiul terțului evingător și cu drept de recurs împotriva vânzătorului.

88. **b, c** (F. Moțiu, *op. cit.*, p. 75; L. Stănciulescu, V. Nemeș, *op. cit.*, p. 122; art. 1.698 și art. 1.699 C. civ.)

a – răspuns greșit, părțile putând prin contractul de vânzare să extindă, să restrângă sau să înlăture obligația de garanție a vânzătorului pentru evicțiune [art. 1.698 alin. (1) C. civ.];

b, c – răspunsuri corecte, întrucât art. 1.699 C. civ. limitează clauza de neră spundere pentru evicțiune, orice stipulație contrară fiind considerată nescrisă.

89. **c** (F. Moțiu, *op. cit.*, p. 84; L. Stănciulescu, V. Nemeș, *op. cit.*, p. 124; art. 1.710 C. civ.)

c – răspuns corect, acțiunea prin care cumpărătorul solicită rezoluțiunea contractului de vânzare pentru vicii ascunse numindu-se acțiune redhibitorie;

a, b – răspunsuri greșite, față de explicația de mai sus.

90. **a** (F. Moțiu, *op. cit.*, p. 76; L. Stănciulescu, V. Nemeș, *op. cit.*, p. 123; art. 1.207 și art. 1.707 C. civ.)

a – răspuns corect, întrucât în această situație există o eroare asupra substanței lucrului, care constituie viciu de consimțământ, sancțiunea fiind, potrivit art. 1.207 C. civ., anularea contractului de vânzare;

b, c – răspunsuri greșite, având în vedere explicația de mai sus.

91. **b** (L. Stănciulescu, V. Nemeș, *op. cit.*, p. 123; art. 1.707 și art. 1.710 C. civ.)

b – răspuns corect, deoarece această împrejurare constituie viciu ascuns, pentru care vânzătorul răspunde în condițiile art. 1.710 C. civ.;

a, c – răspunsuri greșite, având în vedere explicația de mai sus.

92. **b** (Trib. Jud. Hunedoara, dec. nr. 5/1983, în RRD nr. 6/1983, p. 58, art. 1.707, art. 1.712 C. civ.)

a, c – răspuns greșit, întrucât, dacă bunul vândut avea un viciu ascuns care nu a fost cunoscut de vânzător la data predării, cumpărătorul poate să ceară rezoluțiunea vânzării, dar nu poate solicita despăgubiri. În acest caz, vânzătorul răspunde chiar dacă a fost de bună-credință la încheierea contractului de vânzare, însă întinderea răspunderii este diferită în funcție de buna sau reaua-credință a vânzătorului;

b – răspuns corect, potrivit explicațiilor de mai sus.

93. **b** (F. Moțiu, *op. cit.*, p. 77; L. Stănciulescu, V. Nemeș, *op. cit.*, p. 123; art. 1.707 C. civ.)

b – răspuns corect, având în vedere prevederile art. 1.707 alin. (5) C. civ., conform cu care în vânzările silite nu se datorează garanție contra viciilor ascunse;

a, c – răspunsuri greșite, având în vedere explicația de mai sus.

94. **a** (F. Moțiu, *op. cit.*, p. 79; art. 1.707 C. civ.)

a – răspuns corect, întrucât, după măsura în care afectează valoarea de întrebuințare a bunului vândut, viciile se clasifică în vicii grave și vicii ușoare;

b, c – răspunsuri greșite, având în vedere explicația de mai sus.

95. **c** (F. Moțiu, *op. cit.*, p. 79; L. Stănciulescu, V. Nemeș, *op. cit.*, p. 126; art. 1.712 C. civ.)

c – răspuns corect, pentru că, potrivit art. 1.712 C. civ., vânzătorul răspunde pentru vicii ascunse, indiferent dacă a fost de bună-credință sau de rea-credință, doar întinderea răspunderii fiind diferită;

a, b – răspunsuri greșite, față de explicația de mai sus.

96. **b** (F. Moțiu, *op. cit.*, 2014, p. 76)

a – răspuns greșit, întrucât în această situație cumpărătorul putea să își dea seama de starea în care se găsește bunul cumpărat;

b – răspuns corect, deoarece cel care a cumpărat un manuscris pentru a-l putea publica este presupus că l-a citit sau a pus o persoană de specialitate să îl citească, astfel încât, dacă acesta nu este bun pentru publicare, aceasta nu constituie un viciu ascuns;

c – răspuns greșit, întrucât nu există niciun motiv de nulitate absolută a contractului de vânzare.

97. **c** (F. Moțiu, *op. cit.*, p. 84; L. Stănciulescu, V. Nemeş, *op. cit.*, p. 125; art. 1.710 C. civ.)

c – răspuns corect, întrucât acțiunea prin care se solicită de către cumpărător reducerea prețului în condițiile art. 1.710 C. civ. se numeşte acțiune estimatorie, valoarea deprecierii bunului fiind determinată prin expertiză;

a, b – răspunsuri greşite, față de explicația de mai sus.

98. **a** (F. Moțiu, *op. cit.*, p. 82; L. Stănciulescu, V. Nemeş, *op. cit.*, p. 125; art. 1.707 C. civ.)

a – răspuns corect, întrucât, potrivit art. 1.707 alin. (3) C. civ., garanția este datorată dacă viciul sau cauza lui exista la data predării bunului;

b – răspuns greşit, pentru că, după predarea bunului, în calitate de proprietar al bunului, cumpărătorul suportă riscul acestuia;

c – răspuns greşit, întrucât, conform art. 1.707 alin. (4) C. civ., vânzătorul nu datorează garanție contra viciilor pe care cumpărătorul le cunoştea la încheierea contractului.

99. **c** (F. Moțiu, *op. cit.*, p. 84; L. Stănciulescu, V. Nemeş, *op. cit.*, p. 127; art. 1.710 C. civ.)

c – răspuns corect, acțiunea estimatorie prin care cumpărătorul poate cere reducerea prețului proporțional cu reducerea valorii bunului vândut din cauza viciilor bunului fiind prevăzută de art. 1.710 C. civ.;

a, b – răspunsuri greşite, față de explicația de mai sus.

100. **a, b** (F. Moțiu, *op. cit.*, p. 85; L. Stănciulescu, V. Nemeş, *op. cit.*, p. 125; art. 1.710 C. civ.)

a, b – răspunsuri corecte, cu caracter de noutate, art. 1.710 C. civ. recunoscând posibilitatea remedierii defecțiunilor şi a înlăturării viciilor de către vânzător sau în contul acestuia ori înlocuirea bunului vândut cu un alt bun de acelaşi fel, dar lipsit de vicii;

c – răspuns greşit, întrucât contractul de vânzare este un contract cu executare *uno ictu*, iar nu cu executare succesivă.

101. **c** (F. Moțiu, *op. cit.*, p. 86; L. Stănciulescu, V. Nemeş, *op. cit.*, p. 127; art. 2.531 C. civ.)

c – răspuns corect, art. 2.531 C. civ. prevăzând un termen de garanție de 3 ani, înăuntrul căruia viciile trebuie, în toate cazurile, să se ivească;

a, b – răspunsuri greşite, față de explicația de mai sus.

102. **c** (F. Moțiu, *op. cit.*, p. 86; L. Stănciulescu, V. Nemeş, *op. cit.*, p. 128; art. 1.708 C. civ.)

a – răspuns greşit, normele legale privind răspunderea vânzătorului pentru vicii ascunse având caracter dispozitiv, nu imperativ;

b – răspuns greşit, întrucât modificarea convențională a obligației de garanție pentru vicii ascunse este posibilă şi în cazul în care vânzătorul este de rea-credință;

c – răspuns corect, întrucât, potrivit art. 1.708 alin. (2) C. civ., clauza care înlătură sau limitează răspunderea pentru vicii este nulă în privința viciilor pe care vânzătorul le-a cunoscut ori trebuia să le cunoască la data încheierii contractului.

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

103. **b** (F. Moțiu, *op. cit.*, p. 85; L. Stănciulescu, V. Nemeș, *op. cit.*, p. 126; art. 1.709 C. civ.)

a – răspuns greșit, întrucât, potrivit art. 1.709 alin. (2) C. civ., cumpărătorul profesionist, dacă descoperă viciile ascunse ale bunului, trebuie să le aducă la cunoștința vânzătorului în termen de două zile lucrătoare;

b – răspuns corect, pentru că vânzătorul care a tăinuit viciul nu poate invoca prevederile art. 1.709 C. civ.;

c – răspuns greșit, deoarece sancțiunea în cazul nedenunțării viciilor ascunse este, conform art. 1.709 alin. (1) C. civ., doar decăderea cumpărătorului din dreptul de a cere rezoluțiunea contractului, putând însă solicita aplicarea celorlalte măsuri prevăzute de art. 1.710 C. civ.

104. **b, c** (F. Moțiu, *op. cit.*, p. 87; L. Stănciulescu, V. Nemeș, *op. cit.*, p. 128; art. 1.716 C. civ.)

a – răspuns greșit, întrucât art. 1.716 alin. (1) C. civ. prevede că repararea bunului se va face pe cheltuiala vânzătorului, nu a cumpărătorului;

b, c – răspunsuri corecte, conform art. 1.716 alin. (2) și (3) C. civ.

105. **a, b** (F. Moțiu, *op. cit.*, p. 87; L. Stănciulescu, V. Nemeș, *op. cit.*, p. 129; art. 1.717 și art. 1.718 C. civ.)

a, b – răspunsuri corecte, în conformitate cu prevederile art. 1.717 și ale art. 1.718 C. civ.;

c – răspuns greșit, având în vedere explicația de mai sus.

106. **a, b, c** (F. Moțiu, *op. cit.*, p. 87; L. Stănciulescu, V. Nemeș, *op. cit.*, p. 133; art. 1.721 C. civ.)

Toate răspunsurile sunt corecte, vânzătorul fiind obligat la plata de dobânzi asupra prețului când întârzie plata acestuia, când bunul este producător de fructe sau când părțile convin în mod expres asupra acestui lucru.

107. **b** (F. Moțiu, *op. cit.*, p. 89; L. Stănciulescu, V. Nemeș, *op. cit.*, p. 133; art. 1.722 C. civ.)

b – răspuns corect, având în vedere prevederile art. 1.722 alin. (1) C. civ., potrivit cărora cumpărătorul care află de existența unei cauze de evicțiune este îndreptățit să suspende plata prețului până la încetarea tulburării sau până când vânzătorul oferă o garanție corespunzătoare;

a, c – răspunsuri greșite, față de explicația de mai sus.

108. **c** (F. Moțiu, *op. cit.*, p. 88; L. Stănciulescu, V. Nemeș, *op. cit.*, p. 132; art. 1.720 și art. 1.723 C. civ.)

a – răspuns greșit, întrucât, deși regula în materie de obligații bănești este aceea că plata se face la domiciliul sau sediul creditorului, în materie de vânzare, art. 1.720 alin. (1) C. civ. prevede că plata trebuie făcută la locul unde se afla bunul în momentul încheierii contractului;

b – răspuns greșit, având în vedere prevederile art. 1.720 C. civ.;

BCU CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

c – răspuns corect, garantarea plății prețului de către cumpărător fiind realizată prin instituirea unui privilegiu sau a unei ipoteci legale asupra bunului vândut în favoarea cumpărătorului, conform art. 1.723 C. civ.

109. **a, c** (F. Moțiu, *op. cit.*, pp. 90-91; L. Stănciulescu, V. Nemeș, *op. cit.*, p. 134; art. 1.724 C. civ.)

a, c – răspunsuri corecte, conform art. 1.724 C. civ.;

b – răspuns greșit, anularea contractului de vânzare nu se poate solicita pentru neexecutarea unei obligații contractuale, sancțiunea fiind rezoluțiunea în acest caz.

110. **a, c** (F. Moțiu, *op. cit.*, pp. 92-93; L. Stănciulescu, V. Nemeș, *op. cit.*, p. 135; art. 1.726 C. civ.)

a, c – răspunsuri corecte, potrivit prevederilor art. 1.726 alin. (1) C. civ.;

b – răspuns greșit, art. 1.726 alin. (1) C. civ. neprevăzând o asemenea posibilitate.

111. **a** (F. Moțiu, *op. cit.*, p. 93; L. Stănciulescu, V. Nemeș, *op. cit.*, p. 136; art. 1.666 C. civ.)

a – răspuns corect, față de prevederile art. 1.666 alin. (1) C. civ., care prevăd că, în lipsă de stipulație contrară, cheltuielile pentru încheierea contractului de vânzare sunt în sarcina cumpărătorului;

b, c – răspunsuri greșite, având în vedere cele de mai sus.

112. **c** (F. Moțiu, *op. cit.*, pp. 40, 48-49; art. 956, art. 1.653 și 1.658 C. civ.)

a – răspuns greșit, art. 1.658 C. civ. reglementând posibilitatea vânzării bunurilor viitoare;

b – răspuns greșit, art. 1.653 C. civ. permițând vânzarea drepturilor litigioase, cu excepția profesioniștilor din domeniul juridic;

c – răspuns corect, art. 956 C. civ. interzicând pactele asupra succesiunilor nedeschise.

113. **a** (F. Moțiu, *op. cit.*, p. 95; art. 1.174 și art. 1.678 C. civ.)

a – răspuns corect, vânzarea bunurilor de gen fiind perfectă din momentul acordului de voințe al părților, vânzarea având caracter consensual;

b, c – răspunsuri greșite, față de răspunsul de mai sus.

114. **b** (F. Moțiu, *op. cit.*, 2014, p. 92; art. 1.678, art. 1.679 și art. 1.681 C. civ.)

a – răspuns greșit, întrucât vânzarea în bloc are ca obiect o cantitate de bunuri generice, determinată prin masa ei, iar prețul este stabilit și el în mod global, pentru întreaga cantitate de bunuri;

b – răspuns corect, deoarece este vorba despre bunuri generice, fiind necesară măsurarea lemnelor pentru determinarea prețului vânzării;

c – răspuns greșit, pentru că la vânzarea pe încercate cumpărătorul își rezervă dreptul de a încerca bunul vândut pentru a verifica dacă acesta corespunde destinației căreia îi este afectat.

BCU IAȘI CENTRALA UNIVERSITY LIBRARY

115. **a, c** (F. Moțiu, *op. cit.*, p. 94; art. 1.679 C. civ.)

a – răspuns corect, vânzarea în bloc a bunurilor presupunând un preț unic și global, potrivit art. 1.679 C. civ.;

b – răspuns greșit, întrucât, în cazul vânzării în bloc a bunurilor, proprietatea se strămută cumpărătorului îndată ce contractul s-a încheiat, chiar dacă bunurile nu au fost individualizate;

c – răspuns corect, întrucât acest tip de vânzare are caracter consensual, acordul de voințe fiind necesar și suficient pentru încheierea valabilă a contractului.

116. **c** (F. Moțiu, *op. cit.*, pp. 95-96; L. Stănciulescu, V. Nemeș, *op. cit.*, p. 138; art. 1.682 C. civ.)

a – răspuns greșit, vânzarea pe gustate nefiind o vânzare sub condiție, întrucât ar fi vorba despre o condiție pur potestativa;

b – răspuns greșit, în caz de refuz de cumpărare după gustare, vânzătorul neavând la dispoziție niciun mijloc juridic pentru a-l constrânge pe cumpărător să contracteze;

c – răspuns corect, având în vedere prevederile art. 1.682 C. civ.

117. **a** (F. Moțiu, *op. cit.*, p. 97; L. Stănciulescu, V. Nemeș, *op. cit.*, p. 137; art. 1.681 C. civ.)

a – răspuns corect, vânzarea pe încercate fiind, potrivit art. 1.681 alin. (1) C. civ., o vânzare sub condiție suspensivă;

b, c – răspunsuri greșite, având în vedere cele de mai sus.

118. **a** (F. Moțiu, *op. cit.*, pp. 96-97; L. Stănciulescu, V. Nemeș, *op. cit.*, p. 137; art. 1.681 C. civ.)

a – răspuns corect, întrucât, potrivit art. 1.681 alin. (1) C. civ., vânzarea pe încercate se încheie sub condiția suspensivă ca, în urma încercării, bunul să corespundă criteriilor stabilite la încheierea contractului ori, în lipsa acestora, destinației bunului, potrivit naturii sale;

b – răspuns greșit, proprietatea asupra bunului rămânând la vânzător până la împlinirea condiției suspensive;

c – răspuns greșit, potrivit art. 1.681 alin. (2) C. civ.

119. **a** (F. Moțiu, *op. cit.*, p. 97; art. 1.680 și art. 1.715 C. civ.)

a – răspuns corect, potrivit art. 1.715 C. civ.;

b – răspuns greșit, având în vedere că art. 1.680 C. civ. prevede că proprietatea se strămută la momentul predării bunului;

c – răspuns greșit, întrucât în cazul în care bunul nu corespunde mostrei, cumpărătorul poate cere rezoluțiunea contractului, și nu anularea acestuia.

120. **b, c** (F. Moțiu, *op. cit.*, pp. 97-98; L. Stănciulescu, V. Nemeș, *op. cit.*, pp. 139-140; art. 1.758 C. civ.)

a – răspuns greșit, întrucât legea reglementează această varietate de vânzare;

b – răspuns corect, art. 1.758 alin. (1) C. civ. prevăzând că acest tip de vânzare este o vânzare afectată de condiție rezolutorie;

c – răspuns corect, întrucât, potrivit art. 1.758 alin. (2) C. civ., opțiunea de răscumpărare nu poate fi stipulată pentru un termen mai mare de 5 ani.

121. **a, b** (F. Moțiu, *op. cit.*, p. 98; L. Stănciulescu, V. Nemeș, *op. cit.*, p. 139; art. 1.759 C. civ.)

a, b – răspunsuri corecte, potrivit art. 1.759 alin. (2) C. civ.;

c – răspuns greșit, întrucât în acest caz restituirea se face numai în limita sporului de valoare al bunului.

122. **c** (F. Moțiu, *op. cit.*, p. 98; L. Stănciulescu, V. Nemeș, *op. cit.*, p. 140; art. 1.762 C. civ.)

c – răspuns corect, potrivit art. 1.762 alin. (1) C. civ., contractul de vânzare nefiind lovit de nulitate;

a, b – răspunsuri greșite, față de cele arătate mai sus.

123. **b** (F. Moțiu, *op. cit.*, 2014, p. 96; art. 1.760 C. civ.)

a, c – răspunsuri greșite, având în vedere răspunsul de la lit. **b**;

b – răspuns corect, întrucât vânzătorul, pentru a-și exercita opțiunea de răscumpărare, potrivit art. 1.760 C. civ., trebuie să îl notifice pe cumpărător în acest sens, dar și să consemneze prețul vânzării și cheltuielile contractului de vânzare la dispoziția cumpărătorului în termen de o lună de la notificare, sub sancțiunea decăderii din dreptul de a exercita opțiunea de răscumpărare, ceea ce nu s-a întâmplat în speță.

124. **a** (F. Moțiu, *op. cit.*, p. 99; art. 1.544 C. civ.)

a – răspuns corect, art. 1.544 C. civ. reglementând arvuna confirmatorie ca mijloc de garantare a executării contractului;

b, c – răspunsuri greșite, clauza de arvuna devenind incidentă în cazul neexecutării contractului.

125. **a, b, c** (F. Moțiu, *op. cit.*, p. 99; art. 1.544 C. civ.)

Toate răspunsurile sunt corecte, în acest caz arvuna având funcția de dovadă a încheierii contractului și de garantare a executării acestuia. Partea neculpabilă are, potrivit art. 1.544 C. civ., posibilitatea de a solicita beneficiul arvunei, dar și alternativa de a cere executarea contractului sau rezoluțiunea acestuia potrivit dreptului comun.

126. **c** (F. Moțiu, *op. cit.*, p. 100; art. 1.545 C. civ.)

a, b – răspunsuri greșite, întrucât arvuna penalizatoare are funcție de clauză de dezicere, fiind un mijloc de denunțare unilaterală a contractului;

c – răspuns corect, art. 1.545 C. civ. prevăzând dreptul părții neculpabile de a solicita beneficiul arvunei, nu și executarea contractului.

127. **a, b** (F. Moțiu, *op. cit.*, pp. 101-102; L. Stănciulescu, V. Nemeș, *op. cit.*, p. 138; art. 1.747 și art. 1.748 C. civ.)

a – răspuns corect, întrucât, pentru această varietate de vânzare, art. 1.747 alin. (2) C. civ. prevede că, sub sancțiunea nulității absolute a contractului, aceasta se încheie în formă autentică;

b – răspuns corect, vânzătorul garantând numai calitatea sa de moștenitor, nu și conținutul drepturilor transmise;

c – răspuns greșit, având în vedere prevederile art. 1.748 C. civ.

SC IAȘI CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

128. **a, b** (F. Moțiu, *op. cit.*, p. 101; L. Stănciulescu, V. Nemeş, *op. cit.*, p. 138; art. 1.747 C. civ.)

a, b – răspunsuri corecte, întrucât obiectul acestui tip de vânzare nu poate fi decât o universalitate (întreaga moştenire) sau o cotă-parte din moştenire, care cuprinde bunuri, drepturi şi obligaţii;

c – răspuns greşit, în cazul vânzării unor bunuri individualizate din moştenire fiind aplicabile regulile generale ale vânzării.

129. **a, b** (F. Moțiu, *op. cit.*, pp. 101-102; L. Stănciulescu, V. Nemeş, *op. cit.*, p. 138; art. 1.752 C. civ.)

a – răspuns corect; cu caracter de noutate, prin art. 1.752 C. civ. s-a prevăzut regimul juridic al bunurilor de familie în cazul vânzării moştenirii, aceste bunuri, dacă nu au o valoare patrimonială însemnată, dar care au pentru vânzător o valoare afectivă, nefiind cuprinse în moştenirea vândută;

b – răspuns corect, întrucât, potrivit art. 1.752 alin. (2) C. civ., dacă aceste bunuri au valoare patrimonială însemnată, vânzătorul care nu şi le-a rezervat expres datorează cumpărătorului preţul lor la data vânzării;

c – răspuns greşit, faţă de cele arătate mai sus.

130. **b, c** (F. Moțiu, *op. cit.*, p. 102; art. 1.653 C. civ.)

a – răspuns greşit, întrucât vânzarea de drepturi litigioase este permisă indiferent dacă este vorba despre un drept real sau de creanţă ori dreptul de proprietate intelectuală;

b – răspuns corect, vânzarea de drepturi litigioase având caracter aleatoriu, întrucât există şanse de câştig şi risc de pierdere pentru ambele părţi contractante;

c – răspuns corect, întrucât, deşi este o operaţiune speculativă, ea este permisă de lege, fiind interzisă numai pentru persoanele prevăzute de art. 1.653 C. civ.

131. **a, c** (F. Moțiu, *op. cit.*, pp. 104-105; art. 1.755 şi art. 1.756 C. civ.)

a – răspuns corect, întrucât, potrivit art. 1.755 C. civ., cumpărătorul dobândeşte dreptul de proprietate la data achitării ultimei rate din preţ;

b – răspuns greşit, riscul pieirii bunului fiind transferat cumpărătorului la momentul predării bunului;

c – răspuns corect, întrucât nu orice neexecutare poate duce la rezoluţiunea contractului, conform art. 1.756 C. civ.

132. **b, c** (F. Moțiu, *op. cit.*, p. 105; art. 1.757 C. civ.)

a – răspuns greşit, ca efect al rezoluţiunii, vânzătorul fiind obligat să restituie toate sumele plătite;

b, c – răspunsuri corecte, întrucât, potrivit art. 1.757 alin. (1) C. civ., în caz de rezoluţiune, vânzătorul este îndreptăţit să reţină, pe lângă alte daune-interese, o compensaţie echitabilă pentru folosirea bunului de către cumpărător.

133. **c** (F. Moțiu, *op. cit.*, p. 111; art. 1.683 C. civ.)

a, b – răspunsuri greşite, întrucât art. 1.683 C. civ. consacră caracterul rezolubil al vânzării bunului altuia;

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

c – răspuns corect, deoarece art. 1.683 alin. (1) C. civ. prevede valabilitatea uneia asemenea vânzări, vânzătorul fiind obligat să asigure transmiterea dreptului de proprietate de la titularul său către cumpărător.

134. **a, c** (F. Moțiu, *op. cit.*, p. 111; art. 1.674 şi art. 1.683 C. civ.)

a – răspuns corect, pentru că prin dobândirea bunului de către vânzător se produce efectul translativ de proprietate al vânzării, potrivit art. 1.674 C. civ.;

b – răspuns greşit, lipsa opoziției proprietarului la vânzare nu produce niciun efect juridic cu privire la obligațiile vânzătorului;

c – răspuns corect; potrivit art. 1.683 alin. (2) C. civ., obligația vânzătorului se consideră ca fiind executată prin ratificarea vânzării de către proprietar.

135. **a, b, c** (F. Moțiu, *op. cit.*, p. 111; art. 1.683 C. civ.)

Toate răspunsurile sunt corecte, potrivit art. 1.683 alin. (5) C. civ., cumpărătorul având drept de opțiune, cu precizarea că rezoluțiunea contractului o poate solicita în cazul în care nu ar fi cumpărat dacă ar fi ştiut că nu va dobândi proprietatea întregului bun.

136. **b, c** (F. Moțiu, *op. cit.*, pp. 38, 94, 102; art. 1.679 şi art. 1.748 C. civ.)

a – răspuns greşit, întrucât vânzarea, raportat la patrimoniul părților contractante, poate reprezenta un act de conservare sau de administrare a patrimoniului;

b – răspuns corect, potrivit art. 1.679 C. civ.;

c – răspuns corect, deoarece vânzătorul garantează numai calitatea sa de moştenitor, nu şi conținutul drepturilor transmise (art. 1.748 C. civ.).

137. **a, c** (F. Moțiu, *op. cit.*, pp. 122-123; L. Stănciulescu, V. Nemeş, *op. cit.*, pp. 158-159; art. 984, art. 985 şi art. 1.011 C. civ.)

a – răspuns corect, întrucât, potrivit art. 1.011 alin. (1) C. civ., donația se încheie prin înscris autentic, sub sancțiunea nulității absolute;

b – răspuns greşit, contractul de donație fiind un contract unilateral, care dă naştere la obligații numai în sarcina donatorului;

c – răspuns corect, prin intermediul donației, donatarul dobândind un folos patrimonial fără a plăti un echivalent în schimb.

138. **b, c** (F. Moțiu, *op. cit.*, p. 122; L. Stănciulescu, V. Nemeş, *op. cit.*, pp. 157-158; art. 985 C. civ.)

a – răspuns greşit, donația fiind un contract, potrivit art. 985 C. civ.;

b – răspuns corect, întrucât presupune acordul de voințe al donatorului şi donatarului;

c – răspuns corect, donația dând naştere la obligații numai în sarcina donatorului.

139. **b, c** (F. Moțiu, *op. cit.*, p. 123; L. Stănciulescu, V. Nemeş, *op. cit.*, p. 159; art. 985 C. civ.)

a – răspuns greşit, întrucât, spre deosebire de vânzarea bunului altuia, donația bunului altuia nu este posibilă, fiind nulă absolut;

b, c – răspunsuri corecte, având în vedere că prin donație pot fi transmise, în afara dreptului de proprietate asupra unui bun, şi alte drepturi (reale sau de creanță).

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

140. **a, c** (F. Moțiu, *op. cit.*, 2014, pp. 117-118; art. 1.010 și art. 1.011 C. civ.)

a – răspuns corect, având în vedere prevederile art. 1.011 alin. (1) C. civ.;

b – răspuns greșit, întrucât, dată fiind cerința legală a respectării formei autentice, dovada existenței unei donații nu se poate face cu martori;

c – răspuns corect, deoarece, prin excepție de la regulile nulității absolute, art. 1.010 C. civ. prevede posibilitatea acoperirii prin confirmare a nulității absolute a donației pentru vicii de formă de către moștenitorii donatorului, după moartea acestuia.

141. **a, b** (F. Moțiu, *op. cit.*, p. 124; art. 1.014 și art. 1.022 C. civ.)

a – răspuns corect, sub sancțiunea nulității absolute, promisiunea de donație trebuind să fie încheiată în formă autentică (art. 1.014 C. civ.);

b – răspuns corect, art. 1.022 C. civ. prevăzând revocarea de drept a acesteia dacă promitentul a devenit insolvabil;

c – răspuns greșit, Codul civil reglementând, cu caracter de noutate, promisiunea de donație.

142. **c** (F. Moțiu, *op. cit.*, p. 124; L. Stănciulescu, V. Nemeș, *op. cit.*, p. 165; art. 1.014 C. civ.)

c – răspuns corect, protecția legală a beneficiarului promisiunii fiind limitată. În acest sens, art. 1.014 alin. (2) prevede că, în caz de neexecutare din partea promitentului, promisiunea de donație nu conferă beneficiarului decât dreptul de a pretinde daune-interese echivalente cu cheltuielile pe care le-a făcut și avantajele pe care le-a acordat terților în considerarea promisiunii;

a, b – răspunsuri greșite, având în vedere prevederile art. 1.014 alin. (2) C. civ.

143. **a** (F. Moțiu, *op. cit.*, p. 127; art. 1.011 C. civ.)

a – răspuns corect, formalitatea actului estimativ fiind prevăzută de art. 1.011 alin. (3) C. civ. pentru donația de bunuri mobile;

b – răspuns greșit, întrucât nu este necesară forma autentică pentru valabilitate, ci doar existența unui înscris, chiar sub semnătură privată;

c – răspuns greșit, lipsa actului estimativ atrăgând nulitatea absoluta a donației.

144. **a** (F. Moțiu, *op. cit.*, p. 126; L. Stănciulescu, V. Nemeș, *op. cit.*, p. 165; art. 1.011 și art. 1.013 C. civ.)

a – răspuns corect, întrucât, în acest caz, actul juridic al donației cuprinde atât oferta de donație, cat și acceptarea acesteia, fiind obligatorie forma autentică, potrivit art. 1.011 alin. (1) C. civ.;

b – răspuns greșit, pentru că oferta de donație nu poate fi acceptată de moștenitorii donatarului, dacă donatarul a decedat înainte de acceptare [art. 1.013 alin. (2) C. civ.];

c – răspuns greșit, decesul ofertantului înainte de comunicarea acceptării atrăgând caducitatea ofertei [art. 1.013 alin. (1) C. civ.].

145. **b, c** (F. Moțiu, *op. cit.*, p. 127; art. 1.013 C. civ.)

a – răspuns greșit, întrucât vânzarea nu este afectată de nulitate dacă are loc înainte de comunicarea acceptării ofertei de donație;

BCU "ION CREANGĂ" UNIVERSITY LIBRARY

b – răspuns corect, având în vedere că nu s-a format valabil contractul de donație, vânzarea fiind valabilă;

c – răspuns corect, întrucât revocarea ofertei de donație poate fi expresă sau tacită, vânzarea bunului care face obiectul ofertei de donație constituind o revocare tacită a ofertei de donație.

146. **c** (F. Moțiu, *op. cit.*, p. 128)

a, b – răspunsuri greșite, întrucât, dacă bunul care face obiectul donației este un bun individual determinat, donatorul trebuie să aibă calitatea de proprietar, donația bunului altuia, spre deosebire de vânzarea bunului altuia, fiind nulă absolut;

c – răspuns corect, având în vedere explicația de mai sus.

147. **a** (F. Moțiu, *op. cit.*, p. 131; L. Stănciulescu, V. Nemeș, *op. cit.*, pp. 160-161; art. 990 C. civ.)

a – răspuns corect, potrivit art. 990 C. civ., care prevede incapacitatea medicilor și farmaciștilor, în perioada în care, în mod direct sau indirect, îi acordau îngrijiri de specialitate dispunătorului pentru boala care este cauză a decesului;

b – răspuns greșit, donația între soți fiind valabilă în cazul bunurilor proprii ale acestora;

c – răspuns greșit, minorii și persoanele puse sub interdicție putând primi donații prin reprezentanții lor legali.

148. **c** [F. Moțiu, *op. cit.*, 2014, p. 123; art. 990 alin. (3) C. civ]

a, b – răspunsuri greșite, întrucât interdicția prevăzută de art. 990 C. civ. nu este aplicabilă în cazul liberalităților făcute soțului, rudelor în linie dreaptă sau colateralilor privilegiați;

c – răspuns corect, donația fiind făcută în acest caz unui colateral privilegiat (frate), caz în care legiuitorul a considerat că primează calitatea de frate în fața aceleia de preot, valabilitatea donației nefiind afectată.

149. – (F. Moțiu, *op. cit.*, p. 129; L. Stănciulescu, V. Nemeș, *op. cit.*, pp. 159-160; art. 987 C. civ.)

Toate răspunsurile sunt greșite, întrucât, potrivit art. 987 C. civ., condiția capacității de a dispune prin liberalități trebuie îndeplinită la data la care dispunătorul își exprimă consimțământul, iar condiția capacității de a primi o donație trebuie îndeplinită la data la care donatarul acceptă donația.

150. **b** (L. Stănciulescu, V. Nemeș, *op. cit.*, p. 160; art. 989 C. civ.)

a – răspuns greșit, potrivit art. 989 alin. (1) C. civ.;

b – răspuns corect, întrucât, conform art. 989 alin. (1) C. civ., sub sancțiunea nulității absolute, dispunătorul trebuie să îl determine pe beneficiarul liberalității ori cel puțin să prevadă criteriile pe baza cărora acest beneficiar să poată fi determinat la data la care liberalitatea produce efecte juridice;

c – răspuns greșit, având în vedere prevederile art. 989 alin. (3) C. civ., care arată că, sub sancțiunea nulității absolute, dispunătorul nu poate lăsa unui terț dreptul de a-l desemna pe beneficiarul liberalității sau de a stabili obiectul acesteia.

151. **a** (F. Moțiu, *op. cit.*, pp. 134-135; L. Stănciulescu, V. Nemeș, *op. cit.*, pp. 171-172; art. 992 C. civ.)

a – răspuns corect, donația prin interpunere de persoana fiind, alături de donația deghizată, o donație simulată;

b, c – răspunsuri greșite, având în vedere explicația de mai sus.

152. **b** (F. Moțiu, *op. cit.*, pp. 134-135; L. Stănciulescu, V. Nemeș, *op. cit.*, pp. 171-172; art. 1.011 C. civ.)

a – răspuns greșit, donația deghizată nefiind supusă condițiilor de formă prevăzute pentru valabilitatea contractului de donație, potrivit art. 1.011 alin. (2) C. civ.;

b – răspuns corect, întrucât, fiind o adevărată donație, ea trebuie să îndeplinească condițiile de fond ale donației;

c – răspuns greșit, având în vedere că, în principiu, simulația nu este sancționată cu nulitatea, decât dacă se dovedește că a avut ca scop fraudarea legii.

153. **a, c** (F. Moțiu, *op. cit.*, p. 135; L. Stănciulescu, V. Nemeș, *op. cit.*, p. 172; art. 992 C. civ.)

a – răspuns corect, soțul persoanei incapabile de a primi donații fiind prezumat de art. 992 alin. (2) C. civ. ca fiind persoană interpusă;

b – răspuns greșit, fratele persoane incapabile fiind colateral privilegiat și nefiind prevăzut între persoanele limitativ arătate de art. 992 alin. (2) C. civ.;

c – răspuns corect, fiind prezumate până la proba contrară ca fiind persoane interpuse ascendenții persoanei incapabile de a primi liberalități, tatăl fiind ascendent în sensul legii.

154. **b, c** (F. Moțiu, *op. cit.*, pp. 135-136; L. Stănciulescu, V. Nemeș, *op. cit.*, pp. 172-173; art. 1.011 C. civ.)

a – răspuns greșit, donația indirectă nefiind supusă condițiilor de formă prevăzute pentru valabilitatea contractului de donație, potrivit art. 1.011 alin. (2) C. civ.;

b – răspuns corect, întrucât, fiind o donație, chiar dacă indirectă, ea trebuie să îndeplinească condițiile de fond ale donației;

c – răspuns corect, donația indirectă fiind un act juridic făcut cu intenția de a gratifica, dar înfăptuit pe calea unui alt act juridic decât donația.

155. **c** (F. Moțiu, *op. cit.*, p. 136; L. Stănciulescu, V. Nemeș, *op. cit.*, p. 173; art. 1.011 și art. 1.629 C. civ.)

a, b – răspunsuri greșite, donația deghizată și darul manual nefiind donații indirecte;

c – răspuns corect, întrucât remiterea de datorie făcută cu titlu gratuit reprezintă o donație indirectă.

156. **a, b** (F. Moțiu, *op. cit.*, pp. 135-136; L. Stănciulescu, V. Nemeș, *op. cit.*, pp. 172-173; art. 1.011 C. civ.)

a, b – răspunsuri corecte, renunțarea la un drept, stipulația pentru altul și remiterea de datorie putând constitui donații indirecte;

c – răspuns greșit, promisiunea publică de recompensă fiind un act juridic unilateral, nu bilateral, cum este donația.

157. **b** (F. Moțiu, *op. cit.*, p. 137; L. Stănciulescu, V. Nemeș, *op. cit.*, pp. 174-175; art. 1.011 C. civ.)

a – răspuns greșit, întrucât, potrivit art. 1.011 alin. (2) C. civ., forma autentică nu este cerută de lege pentru validitatea darului manual;

b – răspuns corect, având în vedere că, fiind o donație, darul manual trebuie să îndeplinească condițiile de fond prevăzute pentru valabilitatea contractului de donație;

c – răspuns greșit, întrucât darul manual nu este un contract consensual, ci un contract real, conform art. 1.011 alin. (4) C. civ.

158. **b** (F. Moțiu, *op. cit.*, p. 137; L. Stănciulescu, V. Nemeș, *op. cit.*, pp. 175; art. 1.011 C. civ.)

a – răspuns greșit, întrucât bunurile imobile nu pot face obiectul darului manual;

b – răspuns corect, având în vedere prevederile art. 1.011 alin. (4) C. civ.;

c – răspuns greșit, bunurile incorporale neputând fi obiect al darului manual, care este un contract real.

159. **a, c** (F. Moțiu, *op. cit.*, pp. 137-138; L. Stănciulescu, V. Nemeș, *op. cit.*, pp. 174-175; art. 1.011 C. civ.)

a – răspuns corect, art. 1.011 alin. (4) C. civ. prevăzând că darul manual se încheie valabil prin acordul de voințe al părților, însoțit de tradițiunea bunului;

b – răspuns greșit, întrucât numai bunurile mobile corporale cu o valoare de până la 25.000 de lei pot face obiectul unui dar manual;

c – răspuns corect, titlurile la purtător putând fi obiect al darului manual, acestea fiind asimilate bunurilor mobile corporale.

160. **c** (F. Moțiu, *op. cit.*, p. 137; L. Stănciulescu, V. Nemeș, *op. cit.*, p. 174; art. 1.011 C. civ.)

a, b – răspunsuri greșite, predarea bunului trebuind să fie făcută la momentul acordului de voințe al părților, darul manual fiind un contract real;

c – răspuns corect, întrucât art. 1.011 alin. (4) C. civ. prevede că darul manual se încheie valabil prin acordul de voințe al părților, însoțit de tradițiunea bunului; în acest context, donatorul nu are nicio obligație rezultată din contract cu privire la predarea sau păstrarea lucrului donat, tradițiunea bunului fiind de esența darului manual și condiționând existența sa valabilă.

161. **a** (F. Moțiu, *op. cit.*, 2014, p. 130)

a – răspuns corect, întrucât, dacă depunerea s-a făcut cu intenția de a gratifica, reprezintă un dar manual;

b – răspuns greșit, având în vedere că stabilirea naturii juridice a actului părinților de a depune bani pe numele copiilor lor minori depinde de intenția și scopul depunătorilor, în cazul contractului de împrumut intenția fiind de a împrumuta, iar nu de a gratifica;

c – răspuns greșit, părinții putând face acte juridice cu copiii lor, în principiu aceste acte neavând nimic ilicit în ele.

162. **a, b** (F. Moțiu, *op. cit.*, p. 140; L. Stănciulescu, V. Nemeș, *op. cit.*, p. 177; art. 1.030 și art. 1.031 C. civ.)

a – răspuns corect, donația între soți fiind valabilă, dar revocabilă în timpul căsătoriei, potrivit art. 1.031 C. civ.;

b – răspuns corect, art. 1.030 C. civ. reglementând, cu caracter de noutate, valabilitatea donațiilor făcute viitorilor soți, sub condiția încheierii căsătoriei;

c – răspuns greșit, întrucât, deși în principiu donațiile între concubini sunt valabile, dacă acestea se încheie pentru menținerea relațiilor de concubinaj, ele sunt lovite de nulitate absolută pentru cauză imorală.

163. **a** (F. Moțiu, *op. cit.*, p. 140; L. Stănciulescu, V. Nemeș, *op. cit.*, p. 177; art. 1.031 C. civ.)

a – răspuns corect, art. 1.031 C. civ. prevăzând revocabilitatea donației între soți, dar numai în timpul căsătoriei;

b, c – răspunsuri greșite, având în vedere explicația de mai sus.

164. – (F. Moțiu, *op. cit.*, p. 140; L. Stănciulescu, V. Nemeș, *op. cit.*, p. 169; art. 1.031 C. civ.)

Toate răspunsurile sunt greșite. Conform art. 1.031 C. civ., orice donație încheiată între soți este revocabilă numai în timpul căsătoriei, deci revocabilitatea se aplică tuturor donațiilor între soți, indiferent dacă acestea sunt donații simulate, donații deghizate sau daruri manuale.

165. **b** (F. Moțiu, *op. cit.*, 2014, p. 133; art. 1.032 C. civ.)

a – răspuns greșit, întrucât potrivit art. 1.032 C. civ., nulitatea căsătoriei atrage nulitatea relativă a donației făcute soțului de rea-credință;

b – răspuns corect, întrucât, cunoscând cauza de nulitate, soțul respectiv a fost de rea-credință, iar în această situație donația este anulabilă în interesul soțului de bună-credință;

c – răspuns greșit, donația nefiind valabilă atunci când căsătoria a fost declarată nulă, iar unul dintre soți a fost de rea-credință.

166. **c** (F. Moțiu, *op. cit.*, p. 141; L. Stănciulescu, V. Nemeș, *op. cit.*, p. 169; art. 1.031 C. civ.)

a – răspuns greșit, soțul donator putând să revoce oricând donația în timpul căsătoriei, fără nicio formalitate și fără să își justifice hotărârea de revocare;

b – răspuns greșit, pentru revocarea donației între soți nefiind necesară formularea unei acțiuni în justiție;

c – răspuns corect, întrucât revocarea donației între soți poate fi făcută în orice mod, expres sau tacit, cu condiția ca intenția de revocare să fie neîndoielnică, vânzarea bunului către un terț reprezentând o asemenea revocare.

167. **b** (Trib. Suprem, s. civ., dec. nr. 659/1988, în RRD nr. 1/1989, p. 66; art. 1.031 C. civ.)

a – răspuns greșit, întrucât donația între soți derogă de la principiul irevocabilității donațiilor, art. 1.031 C. civ. prevăzând că donațiile între soți sunt revocabile în timpul căsătoriei;

b – răspuns corect, deoarece donațiile făcute între soți în timpul căsătoriei sunt în principiu revocabile, donatorul nefiind ținut să motiveze revocarea, care este posibilă chiar și în lipsa unei atare clauze. Voința, în acest sens, se poate exprima în mod neîndoielnic, expres, dar și tacit, implicit, rezultând din orice act ulterior al donatorului. Cererea de restituire a bunului donat exprimă cu evidență voința donatorului de a revoca donația;

c – răspuns greșit, neavând nicio relevanță procesul de divorț asupra revocării donației între soți.

168. **b** (F. Moțiu, *op. cit.*, pp. 138-139; L. Stănciulescu, V. Nemeș, *op. cit.*, p. 179; art. 1.027 C. civ.)

b – răspuns corect, potrivit art. 1.027 alin. (2) C. civ.;

a, c – răspunsuri greșite, în cazul în care sarcina a fost stipulată în favoarea unui terț, acesta putând cere numai executarea sarcinii.

169. **a, b, c** (F. Moțiu, *op. cit.*, p. 138; L. Stănciulescu, V. Nemeș, *op. cit.*, p. 178)

Toate răspunsurile sunt corecte, în cazul sarcinii în favoarea unui terț fiind vorba despre o stipulație pentru altul.

170. **a** (Trib. Arad, dec. 851/1981, în Repertoriu 1980-1985, pp. 97-98)

a – răspuns corect, deoarece donatarul nu poate fi obligat să restituie succesorilor donatorului suma primită, întrucât, prin decesul donatorului, donația cu sarcină s-a transformat într-o donație fără sarcină;

b – răspuns greșit, deoarece donația nu este lovită de nulitate absolută, neexistând motive de nulitate a acesteia datorită decesului donatorului înainte de îndeplinirea condiției;

c – răspuns greșit, donatarul nu va fi obligat să permită succesorilor donatorului să se mute și ei în locuința construită, întrucât sarcina era prevăzută doar în favoarea donatorului, nu și a succesorilor acestuia.

171. **b, c** (F. Moțiu, *op. cit.*, p. 143; L. Stănciulescu, V. Nemeș, *op. cit.*, p. 176; art. 1.017 și art. 1.018 C. civ.)

a – răspuns greșit, întrucât, în principiu, donatorul nu răspunde pentru evicțiune, datorită caracterului gratuit al contractului de donație;

b – răspuns corect, art. 1.018 C. civ. prevăzând răspunderea donatorului pentru evicțiune, dacă evicțiunea decurge din fapta sa;

c – răspuns corect, întrucât art. 1.017 C. civ. prevede răspunderea donatorului pentru dol și culpă grava.

172. **a, b** (F. Moțiu, *op. cit.*, pp. 144-145; L. Stănciulescu, V. Nemeș, *op. cit.*, p. 168; art. 1.015 C. civ.)

a – răspuns corect, întrucât termenul, ca modalitate a actului juridic civil, nu afectează valabilitatea dreptului transmis, ci doar exercițiul acestuia;

b – răspuns corect, condiția mixtă depinzând de voința unei părți și de voința unei alte persoane, și nu exclusiv de voința donatorului;

c – răspuns greșit, întrucât art. 1.015 alin. (2) lit. a) C. civ. interzice, sub sancțiunea nulității absolute, donația care este afectată de o condiție a cărei realizare depinde exclusiv de voința donatorului.

173. **a** (F. Moțiu, *op. cit.*, pp. 145-146; L. Stănciulescu, V. Nemeș, *op. cit.*, p. 169; art. 1.016 C. civ.)

a – răspuns corect, întrucât, potrivit art. 1.016 C. civ., este permisă clauza de reîntoarcere a bunurilor donate, dacă donatarul moare înaintea donatorului;

b – răspuns greșit, întrucât, dacă donatorul ar deceda înaintea donatarului, reîntoarcerea nu mai este posibilă, deci această clauză nu este valabilă în privința moștenitorilor donatorului;

c – răspuns greșit, având în vedere răspunsul de la lit. **a**.

174. **c** (F. Moțiu, *op. cit.*, pp. 144-145; L. Stănciulescu, V. Nemeș, *op. cit.*, pp. 168-169; art. 1.015 C. civ.)

a, b – răspunsuri greșite, întrucât doar în cazul condiției pur potestative donația ar fi nulă absolut, condiția suspensivă sau rezolutorie fiind compatibilă cu principiul irevocabilității donației;

c – răspuns corect, având în vedere prevederile art. 1.015 C. civ.

175. **b** (F. Moțiu, *op. cit.*, pp. 144-145; L. Stănciulescu, V. Nemeș, *op. cit.*, p. 168; art. 1.015 C. civ.)

a – răspuns greșit, întrucât, dacă plata datoriilor viitoare este determinată în contractul de donație, contractul este valabil;

b – răspuns corect, pentru că art. 1.015 C. civ. declară nulitatea donațiilor prin care se impune donatarului plata datoriilor pe care donatorul le-ar contracta în viitor, dacă valoarea maximă a acestora nu este determinată în contractul de donație;

c – răspuns greșit, condiția cauzală depinzând exclusiv de hazard, deci nu de voința exclusivă a donatorului.

176. **c** (F. Moțiu, *op. cit.*, p. 146; L. Stănciulescu, V. Nemeș, *op. cit.*, pp. 177-178; art. 1.020 C. civ.)

a, b – răspunsuri greșite, deoarece legea nu prevede aceste cazuri de revocare a donației;

c – răspuns corect, întrucât, potrivit art. 1.020 C. civ., donația poate fi revocată pentru ingratitudine și pentru neexecutarea fără justificare a sarcinilor la care s-a obligat donatarul.

177. **a** (F. Moțiu, *op. cit.*, p. 147; L. Stănciulescu, V. Nemeș, *op. cit.*, p. 180; art. 1.023 C. civ.)

a – răspuns corect, atentatul la viața donatorului de către donatar fiind caz legal de revocare a donației pentru ingratitudine;

b, c – răspunsuri greșite, aceste cazuri nefiind prevăzute în prevederile limitative ale art. 1.023 C. civ.

178. **b** (F. Moțiu, *op. cit.*, p. 147; L. Stănciulescu, V. Nemeș, *op. cit.*, p. 180; art. 188, art. 192 și art. 194 C. pen.; art. 1.023 C. civ.)

a – răspuns greșit, vătămarea corporală fiind o infracțiune contra integrității corporale sau sănătății unei persoane (art. 194 C. pen.), neexistând intenția de a ucide;

BCU IAȘI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

b – răspuns corect, infracțiunea de omor, reglementată de art. 188 C. pen., fiind o infracțiune contra vieții, iar tentativa de omor presupune intenția de a ucide;

c – răspuns greșit, în cazul uciderii din culpă, reglementată de art. 192 C. pen., neexistând intenția donatarului de a-l ucide pe donator.

179. **b** (F. Moțiu, *op. cit.*, 2014, p. 139; art. 1.023 C. civ.)

a – răspuns greșit, întrucât, în cazul revocării donației pentru atentat la viața donatorului, aceasta se produce numai dacă există intenția de a ucide; în cazul infracțiunii de vătămare corporală gravă, fapta nu este comisă cu intenția de a ucide, vătămarea corporală fiind o infracțiune contra integrității corporale sau sănătății unei persoane (art. 194 C. pen.);

b – răspuns corect, deoarece, în lipsa intenției de a ucide, fapta donatarului comisă împotriva donatorului nu reprezintă un atentat la viața donatorului, care să atragă revocarea donației pentru ingratitudine;

c – răspuns greșit, despăgubirile pentru vătămările suferite de A în urma agresiunii din partea lui B nefiind solicitate prin cererea de chemare în judecată.

180. **a** (F. Moțiu, *op. cit.*, pp. 147-148; L. Stănciulescu, V. Nemeș, *op. cit.*, p. 180; art. 1.023 C. civ.)

a – răspuns corect, întrucât legea nu prevede necesitatea unei condamnări penale pentru existența acestui caz de revocare a donației;

b – răspuns greșit, pentru că, potrivit art. 1.023 lit. a) C. civ., există acest caz de revocare atunci când donatarul, știind că alții intenționează să atenteze la viața donatorului, nu l-a înștiințat pe acesta;

c – răspuns greșit, neexistând acest caz de revocare dacă donatarul nu a avut discernământ în momentul comiterii faptei, întrucât nu și-a dat seama de consecințele faptei sale.

181. **c** (F. Moțiu, *op. cit.*, p. 148; L. Stănciulescu, V. Nemeș, *op. cit.*, p. 180; art. 1.023 C. civ.)

a – răspuns greșit, deoarece obligația donatarului de a acorda alimente donatorului ajuns în nevoie este una subsidiară, donatorul neputând pretinde alimente de la donatar dacă are rude sau alte persoane obligate potrivit legii să îl ajute;

b – răspuns greșit, întrucât donatarul trebuie să îi asigure alimente donatarului numai în limita valorii actuale a bunului donat;

c – răspuns corect, conform art. 1.023 lit. c) C. civ.

182. **b, c** (F. Moțiu, *op. cit.*, pp. 148-149; L. Stănciulescu, V. Nemeș, *op. cit.*, p. 181; art. 1.024 și art. 1.026 C. civ.)

a – răspuns greșit, acțiunea în revocarea donației pentru ingratitudine având caracterul unei pedepse civile, cu regim mai sancționator decât acțiunea în rezoluțiune;

b – răspuns corect, potrivit explicației de mai sus;

c – răspuns corect, având în vedere prevederile art. 1.026 C. civ.

BUJ - CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

183. **b** (F. Moțiu, *op. cit.*, p. 149; L. Stănciulescu, V. Nemeş, *op. cit.*, p. 181; art. 1.024 C. civ.)

b – răspuns corect, potrivit dispozițiilor art. 1.024 alin. (1) C. civ., termenul de un an fiind un termen de prescripție;

a, c – răspunsuri greşite, având în vedere cele de mai sus.

184. **a, b** (F. Moțiu, *op. cit.*, p. 149; L. Stănciulescu, V. Nemeş, *op. cit.*, p. 181; art. 1.024 C. civ.)

a – răspuns corect, potrivit art. 1.024 alin. (3) C. civ.;

b – răspuns corect, întrucât în acest caz donatorul a decedat ca urmare a faptei donatarului, neavând deci posibilitatea formulării acestei acțiuni;

c – răspuns greşit, întrucât, fiind o acțiune personală, numai donatorul este cel care decide cu privire la formularea acțiunii în revocare.

185. **b, c** (F. Moțiu, *op. cit.*, p. 149; L. Stănciulescu, V. Nemeş, *op. cit.*, p. 181; art. 1.024 C. civ.)

a – răspuns greşit, având în vedere faptul că, fiind o acțiune strict personală, cu caracter de pedeapsă, ea nu se poate intenta decât împotriva donatarului vinovat;

b – răspuns corect, întrucât, potrivit art. 1.024 alin. (2) C. civ., dacă donatarul moare după introducerea acțiunii, aceasta poate fi continuată împotriva moştenitorilor;

c – răspuns corect, având în vedere explicațiile de la lit. **a**.

186. – (F. Moțiu, *op. cit.*, pp. 125, 128, 145; art. 1.011, art. 1.015 şi art. 1.016 C. civ.)

a – răspuns greşit, întrucât donația bunului altuia este nulă absolut, deoarece ar contraveni principiului irevocabilității donației;

b – răspuns greşit, deoarece lipsa formei autentice atrage nulitatea absolută a donației, care poate fi invocată de orice parte interesată;

c – răspuns greşit, având în vedere prevederile art. 1.016 C. civ.

187. **b, c** (F. Moțiu, *op. cit.*, pp. 131, 145, 146; art. 990, art. 992, art. 1.015 şi art. 1.027 C. civ.)

a – răspuns greşit, întrucât, potrivit art. 990 C. civ., sunt anulabile liberalitățile făcute preoților care au acordat asistență religioasă donatorului în timpul bolii care este cauză a decesului, aceeaşi sancțiune fiind aplicabilă, potrivit art. 992, şi liberalităților făcute unei persoane interpuse, descendentul persoanei incapabile fiind prezumat ca fiind persoană interpusă;

b – răspuns corect, în caz de neexecutare a sarcinii revocarea donației cu sarcină putându-se face numai prin acțiune în justiție;

c – răspuns corect, în acest caz fiind vorba despre o condiție cazuală care depinde exclusiv de hazard, astfel încât este compatibilă cu principiul irevocabilității donației.

188. **a, b** (F. Moțiu, *op. cit.*, p. 151; L. Stănciulescu, V. Nemeş, *op. cit.*, p. 210; art. 1.781 C. civ.)

a – răspuns corect, contractul de locațiune fiind un contract care dă naştere la obligații reciproce şi interdependente între părțile contractante;

b – răspuns corect, ambele părți contractante urmărind un folos patrimonial;

c – răspuns greşit, întrucât, potrivit art. 1.781 C. civ., locațiunea este un contract consensual.

189. **b** (F. Moțiu, *op. cit.*, p. 151; L. Stănciulescu, V. Nemeş, *op. cit.*, pp. 210-211; art. 1.777 C. civ.)

a – răspuns greşit, deoarece locațiunea este un contract comutativ, părțile cunoscând existența şi întinderea obligațiilor lor de la momentul încheierii contractului;

b – răspuns corect, având în vedere că obligațiile părților se execută în timp, pe toată durata contractului, presupunând mai multe prestații eşalonate în timp;

c – răspuns greşit, întrucât locațiunea este translativă de folosință, nu de proprietate.

190. **a, b** (F. Moțiu, *op. cit.*, p. 152; L. Stănciulescu, V. Nemeş, *op. cit.*, p. 209; art. 1.783 C. civ.)

a – răspuns corect, durata contractului de locațiune putând fi determinată de părți prin convenția lor;

b – răspuns corect, locațiunea putând fi încheiată pe durată nedeterminată, dar nu perpetuă (veşnică);

c – răspuns greşit, întrucât art. 1.783 C. civ. prevede că locațiunile nu se pot încheia pentru o perioadă mai mare de 49 de ani, maximul prevăzut de lege nefiind acela de 30 de ani.

191. **b, c** (F. Moțiu, *op. cit.*, p. 152; L. Stănciulescu, V. Nemeş, *op. cit.*, p. 209; art. 1.785 C. civ.)

a – răspuns greşit, locațiunea fiind considerată de lege ca încheiată pentru un an în cazul locuințelor nemobilate;

b, c – răspunsuri corecte, potrivit art. 1.785 C. civ.

192. **a** (F. Moțiu, *op. cit.*, p. 155; art. 1.780 C. civ.)

a – răspuns corect, întrucât, dacă chiria este fictivă sau derizorie, la fel ca şi la vânzare, locațiunea este anulabilă;

b, c – răspunsuri greşite, conform explicației de mai sus.

193. **a, c** (F. Moțiu, *op. cit.*, p. 160; L. Stănciulescu, V. Nemeş, *op. cit.*, p. 214; art. 1.798, art. 1.809 C. civ.)

a – răspuns corect, potrivit art. 1.798 C. civ.;

b – răspuns greşit, evacuarea chiriaşului nu poate avea loc decât prin hotărâre judecătorească;

c – răspuns corect, conform art. 1.809 C. civ.

194. **b** (F. Moțiu, *op. cit.*, 2015, p. 152; CSJ, s. com., dec. nr. 54/1995, în Dreptul nr. 12/1995, pp. 86-87)

a – răspuns greşit, întrucât legea nu prevede nicio condiție specială de formă pentru valabilitatea contractului de locațiune, astfel că acesta se încheie prin acordul de voință al părților;

b – răspuns corect, având în vedere că neînregistrarea contractului de locațiune la administrația financiară nu afectează valabilitatea contractului, ci poate atrage, după caz, sancțiuni contravenționale sau penale;

c – răspuns greşit, întrucât instanța de judecată nu este competentă să aplice sancțiuni contravenționale pentru neînregistrarea contractului de locațiune la administrația financiară.

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

195. **c** (F. Moțiu, *op. cit.*, 2014, p. 143)

a, b – răspunsuri greșite, deoarece, din punct de vedere civil, neîndeplinirea acestei obligații nu afectează validitatea locațiunii, putând atrage sancțiuni contravenționale sau penale;

c – răspuns corect, conform explicației de mai sus.

196. **c** (F. Moțiu, *op. cit.*, p. 153; L. Stănciulescu, V. Nemeș, *op. cit.*, p. 213; art. 1.784 C. civ.)

c – răspuns corect, întrucât, potrivit art. 1.784 alin. (3) C. civ., locațiunile încheiate de persoanele care, potrivit legii, nu pot face decât acte de administrare nu vor depăși 5 ani.

197. **b, c** (F. Moțiu, *op. cit.*, pp. 154-155; L. Stănciulescu, V. Nemeș, *op. cit.*, p. 213; art. 1.228 și art. 1.779 C. civ.)

a – răspuns greșit, întrucât art. 1.779 C. civ. prevede expres că toate bunurile, atât mobile, cât și imobile, pot face obiectul locațiunii;

b – răspuns corect, bunurile din domeniul public al statului putând fi închiriate, în condițiile legii (art. 14-16 din Legea nr. 213/1998);

c – răspuns corect, bunurile viitoare putând face obiectul locațiunii, conform art. 1.228 C. civ.

198. **b, c** (F. Moțiu, *op. cit.*, p. 155; L. Stănciulescu, V. Nemeș, *op. cit.*, p. 214; art. 1.780 C. civ.)

a – răspuns greșit, spre deosebire de vânzare, în cazul contractului de locațiune chiria putând fi stabilită în bani sau în orice alte bunuri sau prestații;

b – răspuns corect, potrivit art. 1.780 alin. (1) C. civ.;

c – răspuns corect, având în vedere aplicarea dispozițiilor de la vânzare în privința prețului locațiunii, conform art. 1.780 alin. (2) C. civ.

199. **c** (F. Moțiu, *op. cit.*, 2015, p. 155; sent. com. nr. 3687 din 16 mai 2006 a Trib. București, definitivă prin dec. nr. 611 din 17 noiembrie 2006 a C. Ap. București)

a – răspuns greșit, întrucât, chiar dacă, din probele administrate, rezultă că prețul folosinței stipulat în contractul de închiriere este inferior prețurilor pieței, nu se poate reține o chirie fictivă. Părțile contractului sunt libere să determine chiria, nu doar prin raportare la valoarea pieței, dar și prin raportare la subiectivismul părților sau la relațiile dintre acestea;

b – răspuns greșit, întrucât, nefiind parte la contractul de locațiune, C nu poate solicita anularea contractului;

c – răspuns corect, având în vedere explicațiile de mai sus și faptul că nu există motive de nulitate absolută sau relativă a contractului de locațiune.

200. **a, c** [F. Moțiu, *op. cit.*, p. 155; L. Stănciulescu, V. Nemeș, *op. cit.*, p. 214; art. 1.780 și art. 1.788 alin. (2) C. civ.]

a, c – răspunsuri corecte, potrivit art. 1.786 C. civ.;

b – răspuns greșit, art. 1.788 alin. (2) C. civ. prevăzând că reparațiile locative sunt în sarcina locatarului.

CONSTANTA UNIVERSITY LIBRARY

201. **b** (F. Moțiu, *op. cit.*, p. 159; L. Stănciulescu, V. Nemeş, *op. cit.*, p. 219; art. 1.796 C. civ.)

a – răspuns greşit, întrucât locatorul este cel care îl garantează pe locatar de evicțiune, nu invers;

b – răspuns corect, deoarece, deşi locatorul este cel care garantează locatarul pentru evicțiune, la rândul său locatarul trebuie să îl apere pe locator contra uzurpărilor din partea terților;

c – răspuns greşit, reparațiile locative fiind în sarcina locatarului.

202. **c** (F. Moțiu, *op. cit.*, p. 158; L. Stănciulescu, V. Nemeş, *op. cit.*, p. 217; art. 1.793 C. civ.)

c – răspuns corect, art. 1.793 C. civ. prevăzând că locatorul va răspunde numai pentru tulburări de drept, nu şi pentru tulburări de fapt din partea terților, față de care locatarul se poate apăra singur, prin acțiunile posesorii.

203. **b** (F. Moțiu, *op. cit.*, p. 156; art. 1.787 C. civ.)

a – răspuns greşit, întrucât, fiind contract cu executare succesivă, în caz de neexecutare a obligațiilor contractuale, sancțiunea care intervine este rezilierea, şi nu rezoluțiunea;

b – răspuns corect, executarea silită se poate obține conform regulilor generale din materia obligațiilor;

c – răspuns greşit, întrucât, fiind vorba despre neexecutarea unei obligații contractuale, aceasta presupune încheierea valabilă a contractului.

204. – (F. Moțiu, *op. cit.*, p. 157; L. Stănciulescu, V. Nemeş, *op. cit.*, p. 216; art. 1.803 C. civ.)

a – răspuns greşit, având în vedere că, potrivit art. 1.803 alin. (1) C. civ., dacă în timpul locațiunii bunul are nevoie de reparații urgente, locatorul nu va răspunde, cu condiția ca aceste reparații să nu dureze mai mult de 10 zile;

b – răspuns greşit, reparațiile necesare pentru menținerea bunului în stare bună de folosință fiind în sarcina locatorului, nu a locatarului;

c – răspuns greşit, întrucât art. 1.803 alin. (2) C. civ. prevede că, dacă reparațiile durează mai mult de 10 zile, prețul locațiunii va fi scăzut proporțional cu timpul şi cu partea bunului de care locatarul a fost lipsit.

205. **c** (F. Moțiu, *op. cit.*, p. 158; L. Stănciulescu, V. Nemeş, *op. cit.*, p. 218; art. 1.790 C. civ.)

c – răspuns corect, art. 1.790 alin. (1) C. civ. prevăzând, spre deosebire de vânzare, răspunderea locatorului atât pentru viciile ascunse existente anterior încheierii contractului de locațiune, cât şi pentru cele care au survenit în cursul locațiunii.

206. **c** (art. 1.803 C. civ.)

a, b – răspunsuri greşite, întrucât legea nu prevede un termen minim al efectuării reparațiilor urgente de către locator;

c – răspuns corect, față de prevederile art. 1.803 C. civ.

BCU IAŞI CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

207. **a** (L. Stănciulescu, V. Nemeş, *op. cit.*, p. 219; art. 1.797 C. civ.)

a – răspuns corect, potrivit art. 1.797 alin. (2) C. civ.;

b – răspuns greşit, întrucât în acest caz chiria trebuie plătită în prima zi lucrătoare a fiecărei luni, dacă durata locaţiunii este mai mare de o lună, dar mai mică de un an;

c – răspuns greşit, în această situaţie chiria trebuind plătită în prima zi lucrătoare a fiecărui trimestru, dacă durata locaţiunii este de cel puţin un an.

208. **a, b, c** (F. Moţiu, *op. cit.*, p. 161; art. 1.822 C. civ.)

Toate răspunsurile sunt corecte, art. 1.822 C. civ. prevăzând în aceste situaţii răspunderea locatarului pentru bunul închiriat, întrucât acesta a încheiat contractul cu locatorul şi trebuie să se comporte faţă de acest bun ca un bun proprietar.

209. **a** (F. Moţiu, *op. cit.*, p. 162; L. Stănciulescu, V. Nemeş, *op. cit.*, p. 222; art. 1.823 C. civ.)

a – răspuns corect, având în vedere prevederile art. 1.823 alin. (2) C. civ.;

b, c – răspunsuri greşite, locatarul neputând solicita despăgubiri şi nici invoca dreptul de retenţie, dacă a efectuat îmbunătăţirile fără acordul locatorului.

210. **c** (F. Moţiu, *op. cit.*, pp. 163-164; L. Stănciulescu, V. Nemeş, *op. cit.*, pp. 224-225; art. 1.805 şi art. 1.808 C. civ.)

a – răspuns greşit, sublocaţiunea constituind un nou contract de locaţiune, încheiat între locatarul principal şi un terţ sublocatar;

b – răspuns greşit, întrucât legea nu prevede forma autentică pentru valabilitatea sublocaţiunii;

c – răspuns corect, deoarece cesiunea contractului de locaţiune constituie o înstrăinare a dreptului de folosinţă, potrivit art. 1.808 C. civ., fiind aplicabile regulile cesiunii contractului din materie de obligaţii.

211. **b** (F. Moţiu, *op. cit.*, p. 163; L. Stănciulescu, V. Nemeş, *op. cit.*, p. 224; art. 1.805 C. civ.)

a – răspuns greşit, întrucât, potrivit art. 1.805 C. civ., dacă bunul este mobil, sublocaţiunea nu este permisă decât cu acordul scris al locatorului;

b – răspuns corect, sublocaţiunea fiind un nou contract de locaţiune, încheiat între locatarul principal şi un terţ sublocatar;

c – răspuns greşit, întrucât legea nu interzice stabilirea în contractul de sublocaţiune a unei chirii mai mari decât cea stabilită în contractul principal.

212. **c** (F. Moţiu, *op. cit.*, p. 164; L. Stănciulescu, V. Nemeş, *op. cit.*, p. 225; art. 1.806 C. civ.)

a – răspuns greşit, art. 1.806 alin. (1) C. civ. prevăzând că interdicţia de a încheia o sublocaţiune o include şi pe aceea de a ceda locaţiunea;

b – răspuns greşit, conform art. 1.806 alin. (2) C. civ., interdicţia de a ceda locaţiunea privind atât cesiunea totală, cât şi pe cea parţială;

c – răspuns corect, faţă de explicaţia de mai sus.

BCU "LUCIAN BLAGA" CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

213. **a** (F. Moțiu, *op. cit.*, p. 165; L. Stănciulescu, V. Nemeș, *op. cit.*, p. 227; art. 1.816 C. civ.)

a – răspuns corect, denunțarea unilaterala fiind caz de încetare a contractului de locațiune atunci când contractul a fost încheiat pe durata nedeterminată, conform art. 1.816 alin. (1) C. civ.;

b, c – răspunsuri greșite, față de explicația de mai sus.

214. **b** (F. Moțiu, *op. cit.*, pp. 166-167; L. Stănciulescu, V. Nemeș, *op. cit.*, p. 228; art. 1.810 C. civ.)

a – răspuns greșit, tacita relocațiune nu poate opera decât în cazul contractelor de locațiune încheiate pe durata determinată;

b – răspuns corect, conform prevederilor art. 1.810 alin. (1) C. civ.;

c – răspuns greșit, faptul că locatarul comunică locatorului că dorește prelungirea contractului neavând nicio semnificație juridica.

215. **b, c** (F. Moțiu, *op. cit.*, pp. 166-167; L. Stănciulescu, V. Nemeș, *op. cit.*, p. 228; art. 1.810 C. civ.)

a – răspuns greșit, în cazul în care a operat tacita relocațiune, noul contract de locațiune fiind considerat încheiat fără termen și putând fi denunțat unilateral;

b – răspuns corect, potrivit art. 1.810 alin. (1) C. civ.;

c – răspuns corect, întrucât noua locațiune se consideră încheiată în condițiile celei vechi, mai puțin termenul, dar inclusiv garanțiile.

216. **b, c** (F. Moțiu, *op. cit.*, p. 168; L. Stănciulescu, V. Nemeș, *op. cit.*, p. 229; art. 1.818 C. civ.)

a – răspuns greșit, întrucât în caz de deteriorare a bunului locațiunea continua, locatorul având obligația de a face reparațiile necesare;

b, c – răspunsuri corecte, potrivit art. 1.810 alin. (1) C. civ.

217. **a, b** (F. Moțiu, *op. cit.*, p. 168; L. Stănciulescu, V. Nemeș, *op. cit.*, p. 229; art. 1.818 C. civ.)

a, b – răspunsuri corecte, potrivit art. 1.818 alin. (2) C. civ.;

c – răspuns greșit, întrucât locatarul nu poate obține daune-interese dacă pieirea parțială a bunului este fortuită.

218. **a, b** (F. Moțiu, *op. cit.*, p. 169; L. Stănciulescu, V. Nemeș, *op. cit.*, pp. 230-231; art. 1.811 C. civ.)

a, b – răspunsuri corecte, potrivit art. 1.811 C. civ.;

c – răspuns greșit, întrucât opozabilitatea se asigură în acest caz dacă la data înstrăinării bunul se afla în posesia locatarului, iar nu a locatorului.

219. **c** (F. Moțiu, *op. cit.*, p. 169; L. Stănciulescu, V. Nemeș, *op. cit.*, p. 231; art. 1.812 și art. 1.813 C. civ.)

a, b – răspunsuri greșite, față de prevederile art. 1.812 alin. (3) C. civ.;

c – răspuns corect, având în vedere prevederile art. 1.813 alin. (2) C. civ.

220. **c** (F. Moțiu, *op. cit.*, pp. 169-170; art. 1.820 C. civ.)

a, b – răspunsuri greșite, întrucât nu este vorba despre un contract încheiat *intuitu personae*, deci locațiunea nu încetează prin decesul uneia dintre părțile contractante;

c – răspuns corect, art. 1.820 alin. (2) C. civ. prevăzând, pentru locațiunea pe durata determinată, dreptul moștenitorilor locatarului de a denunța contractul în termen de 60 de zile de la data la care au luat cunoștință de moartea locatarului și existența locațiunii.

221. **a, b** (F. Moțiu, *op. cit.*, 2014, pp. 154, 161; art. 1.811 și art. 1.823 C. civ.)

a – răspuns corect, deoarece locațiunea făcută anterior vânzării încetează ca efect a înstrăinării bunului dat în locațiune, în cazul în care formalitățile de opozabilitate a contractului de locațiune față de dobânditor nu au fost îndeplinite;

b – răspuns corect, întrucât, în cazul evacuării chiriașului, este antrenată obligația de răspundere a locatorului pentru evicțiune;

c – răspuns greșit, art. 1.823 C. civ. prevăzând dreptul locatarului de a primi despăgubiri de la locator, și nu de la alte persoane.

222. **a, b** (F. Moțiu, *op. cit.*, p. 229; L. Stănciulescu, V. Nemeș, *op. cit.*, p. 339; art. 2.010 C. civ.)

a – răspuns corect, întrucât mandatul se încheie în considerarea persoanei mandatarului, bazându-se pe încrederea mandantului în mandatar;

b – răspuns corect, potrivit art. 2.010 alin. (1) C. civ.;

c – răspuns greșit, contractul de mandat fiind un contract consensual, conform art. 2.013 alin. (1) C. civ.

223. **a** (F. Moțiu, *op. cit.*, p. 229; L. Stănciulescu, V. Nemeș, *op. cit.*, p. 339; art. 2.010 C. civ.)

a – răspuns corect, art. 2.010 alin. (1) prevăzând că mandatul dintre două persoane fizice se prezumă a fi cu titlu gratuit;

b – răspuns greșit, întrucât pentru valabilitatea mandatului nu se cere, de regulă, forma autentică;

c – răspuns greșit, mandatul având ca obiect acte juridice, și nu fapte materiale.

224. **c** (F. Moțiu, *op. cit.*, 2014, p. 235; art. 2.010 C. civ.)

a, b – răspunsuri greșite, având în vedere prevederile art. 2.010 alin. (2);

c – răspuns corect, față de prevederile legale de mai sus.

225. **b** (F. Moțiu, *op. cit.*, p. 235; L. Stănciulescu, V. Nemeș, *op. cit.*, p. 342; art. 1.301 și art. 2.013 C. civ.)

b – răspuns corect, potrivit art. 2.013 C. civ.; principiul simetriei impune identitatea între forma procurii și forma actului juridic ce urmează să fie încheiat, sub sancțiunea aplicabilă actului însuși;

a, c – răspunsuri greșite, conform explicației de mai sus.

BCU IAȘI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

226. **b** (F. Moțiu, *op. cit.*, pp. 235-236; art. 2.013 şi art. 2.014 C. civ.)

b – răspuns corect, potrivit art. 2.013 alin. (1) C. civ., mandatul putând fi expres sau tacit, în acest ultim caz trebuind să rezulte din împrejurări ce fac neîndoielnică voința părților;

a, c – răspunsuri greşite, conform explicației de mai sus.

227. **c** (F. Moțiu, *op. cit.*, p. 237; L. Stănciulescu, V. Nemeş, *op. cit.*, p. 341)

c – răspuns corect, mandatarul trebuind să aibă capacitatea de a încheia el însuşi actul pentru a cărui îndeplinire l-a însărcinat pe mandatar, întrucât el este cel care contractează cu terții, în baza mandatului primit;

a, b – răspunsuri greşite, având în vedere explicația de mai sus.

228. **b, c** (F. Moțiu, *op. cit.*, pp. 237-238; art. 1.304 C. civ.)

a – răspuns greşit, încheierea de către mandatar a actului cu sine însuşi neatrăgând nulitatea absolută a contractului;

b – răspuns corect, potrivit art. 1.304 C. civ., contractul fiind anulabil la cererea reprezentatului;

c – răspuns corect, prin excepție, art. 1.304 C. civ. consacrând valabilitatea contractului dacă cuprinsul contractului exclude posibilitatea unui conflict de interese între mandant şi mandatar.

229. **b, c** (F. Moțiu, *op. cit.*, pp. 237-238; art. 1.304 C. civ.)

a – răspuns greşit, încheierea de către mandatar a actului prin dublă reprezentare neatrăgând nulitatea absolută a contractului;

b – răspuns corect, potrivit art. 1.304 C. civ., contractul fiind anulabil la cererea reprezentatului;

c – răspuns corect, prin excepție, art. 1.304 C. civ. consacrând valabilitatea contractului dacă mandatarul a fost împuternicit expres în acest sens.

230. **c** (F. Moțiu, *op. cit.*, p. 238)

a, b – răspunsuri greşite, în aceste cazuri fiind vorba despre autocontract, care nu se confundă cu mandatul în interes comun;

c – răspuns corect, în acest caz mandatarul contractând cu un terț, pe care nu îl reprezintă, dar fiind cointeresat în încheierea actului care face obiectul contractului.

231. **b** (F. Moțiu, *op. cit.*, p. 239; L. Stănciulescu, V. Nemeş, *op. cit.*, p. 342; art. 2.016 C. civ.)

b – răspuns corect, întrucât art. 2.016 alin. (2) C. civ. prevede că, pentru actele de dispoziție, mandatarul trebuie să fie împuternicit în mod expres;

a, c – răspunsuri greşite, față de explicația de mai sus.

232. **a, b** (F. Moțiu, *op. cit.*, p. 237; L. Stănciulescu, V. Nemeş, *op. cit.*, p. 341; art. 2.016 C. civ.)

a, b – răspunsuri corecte, în baza unui mandat general, mandatarul putând să încheie numai acte de conservare sau de administrare [art. 2.016 alin. (1) C. civ.];

c – răspuns greşit, având în vedere prevederile art. 2.016 alin. (2) C. civ.

BCU CLUJ / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

233. **c** [Trib. Suprem, s. civ., dec. nr. 1396/1978, în RRD nr. 3/1979, p. 60; art. 2.016 alin. (2) C. civ.]

c – răspuns corect, întrucât renunțarea la drepturile deduse judecății se poate face numai în temeiul unei procuri speciale, mandatul de reprezentare judiciară dat pentru prestarea serviciului avocațial neputând-o suplini. Prin urmare, instanța nu poate lua act de renunțarea la un capăt al acțiunii în lipsa unei atare procuri [art. 2.016 alin. (2) C. civ.], urmând să continue procesul;

a, b – răspunsuri greșite, având în vedere explicațiile de mai sus.

234. **a** (F. Moțiu, *op. cit.*, p. 239; L. Stănciulescu, V. Nemeș, *op. cit.*, p. 341)

a – răspuns corect, prin contractul de mandat putând fi împuternicit mandatarul să vândă sau să cumpere un bun pentru mandant;

b, c – răspunsuri greșite, întrucât actele juridice cu caracter personal nu pot fi făcute prin mandatar.

235. **b** (F. Moțiu, *op. cit.*, p. 236)

b – răspuns corect, întrucât, dacă nu poate fi dovedită încheierea contractului de mandat, raporturile dintre părți se vor soluționa potrivit regulilor gestiunii de afaceri sau îmbogățirii fără justă cauză;

a, c – răspunsuri greșite, având în vedere cele de mai sus.

236. **a** (F. Moțiu, *op. cit.*, p. 239; L. Stănciulescu, V. Nemeș, *op. cit.*, p. 341; art. 1.302 și art. 1.309 C. civ.)

a – răspuns corect, întrucât în acest caz mandantul îl determină prin comportamentul său pe terțul contractant să creadă în mod rezonabil că reprezentantul are puterea de a-l reprezenta pe mandant [art. 1.309 alin. (2) C. civ.];

b – răspuns greșit, întrucât în cazul mandatului aparent comportamentul mandantului este important, nu cel al mandatarului;

c – răspuns greșit, având în vedere prevederile art. 1.302 C. civ.

237. **b** (F. Moțiu, *op. cit.*, p. 239; art. 2.022 C. civ.)

b – răspuns corect, având în vedere prevederile art. 2.022 alin. (3) C. civ.

238. **a, b** (F. Moțiu, *op. cit.*, 2014, p. 230; art. 2.010 și art. 2.018 C. civ.)

a – răspuns corect, potrivit art. 2.010 C. civ.;

b – răspuns corect, conform art. 2.018 C. civ.;

c – răspuns greșit, normele legale privind obligațiile părților din contractul de mandat fiind supletive, părțile putând stabili un alt conținut al acestora.

239. **b** (art. 2.038 C. civ.)

240. **b** (F. Moțiu, *op. cit.*, p. 239; art. 2.015 C. civ.)

a – răspuns greșit, contractul de mandat putând fi încheiat pe durata determinată sau nedeterminată, în condițiile art. 2.015 C. civ.;

b – răspuns corect, față de explicația de mai sus;

c – răspuns greșit, întrucât art. 2.015 prevede că doar dacă părțile nu au prevăzut un termen, contractul de mandat încetează în 3 ani de la încheierea lui.

241. **b** (F. Moțiu, *op. cit.*, p. 241; L. Stănciulescu, V. Nemeş, *op. cit.*, p. 345; art. 2.020 C. civ.)

b – răspuns corect, potrivit art. 2.020 C. civ.

242. **a** (F. Moțiu, *op. cit.*, p. 242; L. Stănciulescu, V. Nemeş, *op. cit.*, p. 345; art. 2.023 C. civ.)

a – răspuns corect, potrivit art. 2.023 alin. (6) C. civ.

243. **a, c** (F. Moțiu, *op. cit.*, p. 241; art. 2.021 C. civ.)

a – răspuns corect, întrucât mandatarul poate să își asume prin contractul de mandat răspunderea pentru neexecutarea obligațiilor terțului născute din contractul pentru care a avut împuternicire;

b – răspuns greşit, deoarece nu interesează pentru răspunderea mandatarului dacă terțul era insolvabil la data încheierii contractului, ci dacă mandatarul avea sau ar fi trebuit să aibă cunoştință despre insolvabilitatea terțului;

c – răspuns corect, potrivit art. 2.021 C. civ.

244. **b, c** (F. Moțiu, *op. cit.*, p. 242; L. Stănciulescu, V. Nemeş, *op. cit.*, pp. 345-346; art. 2.023 C. civ.)

a – răspuns greşit, întrucât mandatarul nu răspunde pentru faptele persoanei substituite în executarea mandatului atunci când a fost autorizat în mod expres să își facă substituirea, potrivit art. 2.023 alin. (1) C. civ.;

b – răspuns corect, regula fiind aceea că mandatarul trebuie să execute personal împuternicirea primită; conform art. 2.023 alin. (4) C. civ., dacă substituirea nu a fost autorizată de mandant, mandatarul răspunde pentru actele persoanei pe care şi-a substituit-o ca şi cum le-ar fi îndeplinit el însuşi;

c – răspuns corect, situația când mandatarul a fost autorizat să-şi substituie o anumită persoană şi el şi-a substituit alta constituind o substituire neautorizată de mandant.

245. **a** (F. Moțiu, *op. cit.*, pp. 243-244; L. Stănciulescu, V. Nemeş, *op. cit.*, p. 347; art. 1.296 şi art. 2.017 C. civ.)

a – răspuns corect, întrucât, ca urmare a actului juridic încheiat între mandatar şi terți, se nasc raporturi juridice directe între mandant şi terți, mandatarul fiind doar un intermediar;

b, c – răspunsuri greşite, pentru că între mandatar şi terți nu se nasc raporturi juridice, mandatarul încheind actul juridic în numele şi pe seama mandantului.

246. **c** (F. Moțiu, *op. cit.*, p. 244; L. Stănciulescu, V. Nemeş, *op. cit.*, p. 347; art. 1.311-1313 C. civ.)

a – răspuns greşit, mandatarul nefiind obligat pentru actele încheiate cu depăşirea împuternicirii primite, în lipsa ratificării acestora;

b – răspuns greşit, întrucât nu are importanță tipul contractului de mandat în cazul depăşirii limitelor mandatului de către mandatar;

c – răspuns corect, potrivit art. 1.311 C. civ.

247. **c** (F. Moțiu, *op. cit.*, p. 243; L. Stănciulescu, V. Nemeș, *op. cit.*, p. 347; art. 2.029 C. civ.)

a, b – răspunsuri greșite, potrivit art. 2.029 C. civ., mandatarul având un drept de retenție asupra bunurilor primite cu ocazia executării mandatului de la mandant ori pe seama acestuia;

c – răspuns corect, întrucât dreptul de retenție al mandatarului este recunoscut de lege pentru garantarea tuturor creanțelor sale împotriva mandantului izvorâte din mandat.

248. **a, b** (art. 2.028, art. 2.031 și art. 2.034 C. civ.)

a – răspuns corect, potrivit art. 2.028 C. civ.;

b – răspuns corect, conform art. 2.031 C. civ.;

c – răspuns greșit, întrucât, potrivit art. 2034 C. civ., mandatarul poate renunța oricând la mandat, notificând renunțarea sa mandanților.

249. **a, b** (F. Moțiu, *op. cit.*, p. 245; L. Stănciulescu, V. Nemeș, *op. cit.*, p. 347; art. 2.030 C. civ.)

a, b – răspunsuri corecte, conform art. 2.030 C. civ.;

c – răspuns greșit, întrucât contractul de mandat are ca obiect încheierea de acte juridice, și nu săvârșirea de fapte materiale.

250. **c** (F. Moțiu, *op. cit.*, p. 245; L. Stănciulescu, V. Nemeș, *op. cit.*, p. 347; art. 2.031 C. civ.)

a – răspuns greșit, revocarea fiind posibilă indiferent de forma în care contractul de mandat a fost încheiat;

b – răspuns greșit, având în vedere prevederile art. 2.031 alin. (1) C. civ.;

c – răspuns corect, revocarea contractului de mandat putând fi făcută oricând de către mandant, conform art. 2.031 alin. (1) C. civ.

251. **b** (L. Stănciulescu, V. Nemeș, *op. cit.*, p. 349; art. 2.037 C. civ.)

a – răspuns greșit, mandatarul neavând această obligație la încetarea contractului;

b – răspuns corect, potrivit art. 2.037 C. civ.;

c – răspuns greșit, mandatarul având dreptul la recuperarea de la mandant a cheltuielilor efectuate cu executarea mandatului.

252. **a, b, c** (art. 2.030 C. civ.)

Toate răspunsurile sunt corecte, potrivit art. 2.030 alin. (1) C. civ.

253. **c** (art. 2.034 C. civ.)

a, b – răspunsuri greșite, având în vedere prevederile art. 2.034 alin. (1) C. civ.;

c – răspuns corect, mandatarul putând renunța oricând la mandat, notificând mandantului renunțarea (art. 2.034 C. civ.)

254. **b, c** (F. Moțiu, *op. cit.*, pp. 241-242; L. Stănciulescu, V. Nemeș, *op. cit.*, p. 345; art. 2.020 și art. 2.023 C. civ.)

a – răspuns greșit, sumele de bani cuvenite mandantului și întrebuințate de mandatar în propriul folos producând dobânzi de la data folosirii acestora (art. 2.020 C. civ.);

b – răspuns corect, fiind protejată buna-credință a terților atunci când aceştia nu au cunoscut cauza de încetare a mandatului;

c – răspuns corect, întrucât, potrivit art. 2.023 alin. (6) C. civ., în toate cazurile, mandantul are acțiune directă împotriva persoanei pe care mandatarul şi-a substituit-o.

255. – (F. Moțiu, *op. cit.*, pp. 236, 239; art. 2.013 şi art. 2.016 C. civ.)

a – răspuns greşit, mandatul ce rezultă din împrejurări ce fac neîndoielnică voința părților fiind un mandat tacit, nu unul aparent;

b – răspuns greşit, mandatul dat pentru participarea mandatarului la toate licitațiile ce urmează a se desfăşura pe parcursul anului în curs fiind un mandat special, nu unul general;

c – răspuns greşit, mandatul tacit neputând fi confundat cu mandatul aparent.

256. **b, c** (F. Moțiu, *op. cit.*, pp. 239, 241; art. 2.016 şi art. 2.020 C. civ.)

a – răspuns greşit, sumele de bani cuvenite mandantului şi întrebuințate de mandatar în propriul folos producând dobânzi de la data folosirii acestora (art. 2.020 C. civ.);

b – răspuns corect, întrucât vânzarea este un act de dispoziție pentru care mandatarul are nevoie de un mandat special din partea mandantului;

c – răspuns corect, deoarece, potrivit art. 2.016 alin. (1) C. civ., mandatul general îl autorizează pe mandatar să efectueze acte de conservare şi de administrare.

257. **a, b** (F. Moțiu, *op. cit.*, 2014, p. 219; art. 2.013 şi art. 2.039 C. civ.)

a – răspuns corect, întrucât art. 2.013 C. civ. prevede caracterul consensual al mandatului cu reprezentare, aceste dispoziții fiind aplicabile şi în cazul mandatului fără reprezentare, potrivit art. 2.039 C. civ.;

b – răspuns corect, deoarece mandatul se bazează pe încrederea pe care mandantul o are în mandatar, încredințându-i încheierea unor acte juridice pe seama mandantului;

c – răspuns greşit, mandatul fără reprezentare fiind consacrat legal prin dispozițiile art. 2.009-2.012 şi ale art. 2.039-2.042 C. civ.

258. **b** (F. Moțiu, *op. cit.*, p. 247; L. Stănciulescu, V. Nemeş, *op. cit.*, p. 349; art. 2.039 C. civ.)

a – răspuns greşit, mandatarul acționând în numele şi pe seama mandatarului în cazul mandatului cu reprezentare, nu a celui fără reprezentare;

b – răspuns corect, potrivit art. 2.039 alin. (1) C. civ.;

c – răspuns greşit, în cazul în care intermediarul pune în legătură clientul său cu un terț fiind vorba despre un contract de intermediere, nu unul de mandat.

259. **c** (F. Moțiu, *op. cit.*, p. 248; L. Stănciulescu, V. Nemeş, *op. cit.*, p. 350; art. 2.042 C. civ.)

c – răspuns corect, potrivit art. 2.042 C. civ.

260. **a, b** (F. Moțiu, *op. cit.*, p. 248; L. Stănciulescu, V. Nemeş, *op. cit.*, p. 350; art. 2.041 C. civ.)

a, b – răspunsuri corecte, potrivit art. 2.041 alin. (2) C. civ.;

c – răspuns greşit, legea neprevăzând o asemenea posibilitate pentru mandant.

261. **a, c** (F. Moțiu, *op. cit.*, 2015, p. 234; art. 2.054, art. 2.064 C. civ.)

a – răspuns corect, contractul de consignație fiind o varietate a contractului de comision, potrivit art. 2.054 alin. (1) C. civ.;

b – răspuns greșit, contractul de intermediere fiind un contract de sine stătător, reglementat de art. 2.096-2.102 C. civ.;

c – răspuns corect, contractul de expediție fiind o varietate a contractului de comision, potrivit art. 2.064 C. civ.

262. **b, c** (F. Moțiu, *op. cit.*, 2015, pp. 253, 254; art. 2.043, art. 2.044 C. civ.)

a – răspuns greșit, contractul de comision fiind un contract cu titlu oneros, fapt care rezultă în mod expres din prevederile art. 2.043 C. civ.;

b – răspuns corect, contractul de comision fiind un contract consensual, pentru care nu se cere îndeplinirea vreunei forme speciale pentru validitatea acestuia, potrivit art. 2.044 C. civ.;

c – răspuns corect, contractul de expediție dând naștere la drepturi și obligații pentru ambele părți contractante.

263. **a, b** (F. Moțiu, *op. cit.*, 2015, p. 257; art. 2.043, art. 2.044 C. civ.)

a – răspuns corect, contractul de comision fiind un contract cu titlu oneros, fapt care rezultă în mod expres din prevederile art. 2.043 C. civ., comitentul trebuind să plătească serviciile prestate de comisionar;

b – răspuns corect, întrucât, dacă comisionarul a făcut anumite cheltuieli pentru îndeplinirea însărcinării sale, comitentul este obligat să plătească comisionarului aceste cheltuieli;

c – răspuns greșit, comitentul neavând obligația de a garanta pentru vicii ascunse și pentru evicțiune față de comisionar, ci eventual față de terțul cu care a contractat comisionarul în baza contractului de comision.

264. **a** (F. Moțiu, *op. cit.*, 2015, pp. 254, 255, 256; art. 2.047, art. 2.050 C. civ.)

a – răspuns corect, având în vedere prevederile art. 2.047 și art. 2.050 C. civ., comisionarul care vinde pe credit, fără autorizarea comitentului, răspunzând personal, fiind ținut, la cererea comitentului, să plătească de îndată prețul;

b, c – răspunsuri greșite, având în vedere explicațiile de mai sus.

265. **b, c** (F. Moțiu, *op. cit.*, 2015, p. 258; art. 2.053 C. civ.)

a – răspuns greșit, întrucât nu se prevede pentru comisionar o ipotecă legală pentru creanțele sale asupra comitentului, fapt care rezultă în mod expres din prevederile art. 2.053 C. civ.;

b, c – răspunsuri corecte, având în vedere prevederile art. 2.053 C. civ.

266. **c** (F. Moțiu, *op. cit.*, 2015, pp. 258, 259; art. 2.052 C. civ.)

a – răspuns greșit, întrucât este posibil a fi asumată de către comisionar o asemenea clauză numai în mod expres, potrivit prevederilor art. 2.052 alin. (2) C. civ.;

b – răspuns greșit, deoarece o asemenea clauză atrage răspunderea comisionarului față de comitent pentru executarea actelor juridice încheiate cu terțul;

c – răspuns corect, având în vedere prevederile art. 2.052 alin. (2) C. civ.

267. **a, c** (F. Moțiu, *op. cit.*, 2015, p. 261; art. 2.054, art. 2.055, art. 2.057 C. civ.)
a – răspuns corect, întrucât prin contractul de consignație nu se transmite dreptul de proprietate, consignantul putând dispune de bunurile încredințate consignatarului, pe toată durata contractului, potrivit prevederilor art. 2.057 alin. (2) C. civ.;
b – răspuns greșit, deoarece nu pot face obiect al contractului de consignație decât bunurile mobile, nu și cele imobile, conform art. 2.054 C. civ.;
c – răspuns corect, având în vedere prevederile art. 2.055 C. civ.

268. **a, b, c** (F. Moțiu, *op. cit.*, 2015, p. 263; art. 2.060 C. civ.)
a, b, c – răspunsuri corecte, toate aceste obligații fiind stabilite de lege în sarcina consignatarului, potrivit prevederilor art. 2.060 C. civ.

269. **a, b** (F. Moțiu, *op. cit.*, 2015, pp. 261, 262; art. 2.056, art. 2.057 C. civ.)
a – răspuns corect, întrucât consignantul va preda bunurile consignatarului pentru executarea contractului, potrivit prevederilor art. 2.057 alin. (1) C. civ.;
b – răspuns corect, deoarece contractul de consignație nefiind translativ de proprietate, consignantul dispune de bunurile încredințate consignatarului, pe toată durata contractului, conform art. 2.057 alin. (2) C. civ.;
c – răspuns greșit, având în vedere prevederile art. 2.056 alin. (2) C. civ., consignantul putând modifica unilateral prețul de vânzare stabilit.

270. **b** (F. Moțiu, *op. cit.*, 2015, p. 262; art. 2.058 C. civ.)
a – răspuns greșit, având în vedere prevederile art. 2.058 alin. (1) C. civ.;
b – răspuns corect, deoarece remunerația la care are dreptul consignatarul se stabilește prin contract sau, în lipsă, ca diferența dintre prețul de vânzare stabilit de consignant și prețul efectiv al vânzării, conform art. 2.058 alin. (1) C. civ.;
c – răspuns greșit, neexistând motive de nulitate absolută a contractului de consignație.

271. **a, b, c** (F. Moțiu, *op. cit.*, 2015, p. 264; art. 2.063 C. civ.)
a, b, c – răspunsuri corecte, toate aceste situații fiind stabilite ca și cazuri de încetare a contractului de consignație, potrivit prevederilor art. 2.063 C. civ.

272. **a, c** (F. Moțiu, *op. cit.*, 2015, pp. 263, 262; art. 2.059, art. 2.060, art. 2.062 C. civ.)
a – răspuns corect, întrucât consignatarul are obligația de a asigura bunurile primite în consignație, iar dacă nu o face, preia asupra sa riscurile pieirii fortuite a bunului din cauze de forță majoră ori fapta unui terț, potrivit prevederilor art. 2.060 alin. (2) C. civ., astfel încât acțiunea reclamantului va fi admisă de instanță;
b – răspuns greșit, deoarece, potrivit art. 2.062 alin. (1) C. civ., consignatarul nu are un drept de retenție asupra bunurilor primite în consignație și a sumelor cuvenite consignantului, pentru creanțele sale asupra acestuia, astfel încât cererea reconvențională nu poate fi admisă în întregime;
c – răspuns corect, având în vedere prevederile art. 2.059 alin. (1) C. civ., consignantul urmând a acoperi consignatarului cheltuielile de conservare și vânzare a bunurilor, deci sub acest aspect cererea reconvențională este întemeiată și va fi admisă.

273. **b, c** (F. Moțiu, *op. cit.*, 2015, p. 266)

a – răspuns greşit, contractul de expediție fiind un contract consensual;

b – răspuns corect, deoarece din contractul de consignație se nasc drepturi şi obligații pentru ambele părți contractante;

c – răspuns corect, întrucât existența şi întinderea obligațiilor părților din contractul de expediție sunt cunoscute de la încheierea contractului.

274. **a, c** (F. Moțiu, *op. cit.*, 2015, p. 267; art. 2.067 C. civ.)

a – răspuns corect, potrivit art. 2.067 C. civ.;

b – răspuns greşit, deoarece expeditorul nu are obligația de a asigura bunurile decât dacă aceasta a fost stipulată în contract sau rezultă din uzanțe;

c – răspuns corect, conform art. 2.068 C. civ.

275. **b** (F. Moțiu, *op. cit.*, 2015, p. 267; art. 2.067 C. civ.)

a, c – răspunsuri greşite, potrivit art. 2.067 alin. (4) C. civ.;

b – răspuns corect, deoarece premiile, bonificațiile şi reducerile tarifelor, obținute de expeditor, aparțin de drept comitentului, dacă nu se prevede altfel în contract.

276. **b** (F. Moțiu, *op. cit.*, 2015, p. 268; art. 2.071 C. civ.)

a – răspuns greşit, întrucât, potrivit art. 2.071 C. civ., dreptul la acțiunea referitoare la transporturile care încep sau se termină în afara Europei se prescrie în termen de 18 luni;

b – răspuns corect, deoarece art. 2.071 C. civ. prevede că dreptul la acțiune izvorând din contractul de expediție se prescrie în termen de un an socotit din ziua predării bunurilor la locul de destinație sau din ziua în care ar fi trebuit să se facă predarea lor;

c – răspuns greşit, conform art. 2.071 C. civ.

277. **a, b** (F. Moțiu, *op. cit.*, pp. 327-328; L. Stănciulescu, V. Nemeş, *op. cit.*, pp. 531-532; art. 2.255 C. civ.)

a – răspuns corect, potrivit art. 2.255, contractul de întreținere se încheie în formă autentică, sub sancțiunea nulității absolute;

b – răspuns corect, contractul de întreținere fiind reglementat de art. 2.254-2.263 C. civ.;

c – răspuns greşit, întrucât, în principiu, contractul de întreținere are caracter sinalagmatic, ambele părți având drepturi şi obligații născute din contract.

278. **b, c** (F. Moțiu, *op. cit.*, p. 330; L. Stănciulescu, V. Nemeş, *op. cit.*, pp. 532-533)

a – răspuns greşit, întrucât contractul de întreținere dă naştere la o obligație de a face în sarcina întreținătorului, aceea de a presta întreținerea în natură;

b, c – răspunsuri corecte, întreținerea fiind personala şi netransmisibilă.

279. **a, b** (F. Moțiu, *op. cit.*, p. 327; art. 2.254 C. civ.)

a, b – răspunsuri corecte, potrivit art. 2.254 alin. (2) C. civ., care prevede că, dacă prin contract nu s-a prevăzut durata întreținerii ori s-a prevăzut numai caracterul viager al acesteia, atunci întreținerea se datorează pentru toată durata vieții creditorului întreținerii;

c – răspuns greşit, având în vedere explicația de mai sus.

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

280. **c** (F. Moțiu, *op. cit.*, 2014, p. 51)

a, b – răspunsuri greșite, întrucât în acest caz este vorba despre două contracte distincte, cuprinse într-un singur înscris, urmând a se aplica pentru fiecare contract regulile corespunzătoare;

c – răspuns corect, părțile stabilind pentru fiecare contract un obiect distinct: pentru contractul de vânzare se vinde cota de ⅓ din imobil în schimbul unui preț, iar pentru contractul de întreținere se înstrăinează cota de $^2/_3$ din imobil în schimbul prestării întreținerii.

281. **b** (L. Stănciulescu, V. Nemeș, *op. cit.*, p. 530)

a, c – răspunsuri greșite, întrucât, nefiind parte la contractul de întreținere, beneficiarul întreținerii, în caz de neexecutare, nu poate solicita anularea și nici rezoluțiunea contractului, ci doar executarea acestuia;

b – răspuns corect, având în vedere explicația de mai sus.

282. **a, b** (F. Moțiu, *op. cit.*, p. 332; L. Stănciulescu, V. Nemeș, *op. cit.*, pp. 534-535; art. 2.257 C. civ.)

a, b – răspunsuri corecte, potrivit art. 2.257 alin. (2) C. civ., noțiunea de *întreținere* având un caracter larg;

c – răspuns greșit, părțile contractului de întreținere nefiind obligate de lege să locuiască împreuna, putând conveni să aibă locuințe separate.

283. **b, c** (F. Moțiu, *op. cit.*, p. 332; L. Stănciulescu, V. Nemeș, *op. cit.*, pp. 534-535; art. 2.257 C. civ.)

a – răspuns greșit, vârsta părților neavând nicio relevanță cu privire la prestațiile de întreținere datorate de întreținător;

b, c – răspunsuri corecte, art. 2.257 alin. (1) C. civ. prevăzând că debitorul întreținerii datorează creditorului prestații stabilite în mod echitabil ținând-se seama de valoarea capitalului și de condiția socială anterioară a creditorului.

284. **a, b** (F. Moțiu, *op. cit.*, p. 334; L. Stănciulescu, V. Nemeș, *op. cit.*, p. 535; art. 2.257 C. civ.)

a, b – răspunsuri corecte, potrivit art. 2.257 alin. (3) C. civ.

285. **a, c** (F. Moțiu, *op. cit.*, p. 334; L. Stănciulescu, V. Nemeș, *op. cit.*, p. 535; art. 2.261 C. civ.)

a, c – răspunsuri corecte, potrivit art. 2.261 alin. (1) C. civ.;

b – răspuns greșit, decesul creditorului întreținerii atrăgând încetarea contractului.

286. **b, c** (F. Moțiu, *op. cit.*, p. 334; L. Stănciulescu, V. Nemeș, *op. cit.*, p. 536; art. 2.262 C. civ.)

a – răspuns greșit, întrucât, potrivit art. 2.262 alin. (1) C. civ., în toate cazurile în care întreținerea a fost înlocuită cu o sumă de bani devin aplicabile dispozițiile care reglementează contractul de rentă viageră;

b – răspuns corect, față de prevederile art. 2.262 alin. (1) C. civ.;

c – răspuns corect, întrucât, conform art. 2.262 alin. (2) C. civ., dacă prin contractul de întreținere nu s-a convenit altfel, obligația de plată a rentei rămâne indivizibilă între debitori.

287. **b, c** (F. Moțiu, *op. cit.*, p. 335; L. Stănciulescu, V. Nemeș, *op. cit.*, p. 536; art. 2.263 C. civ.)

a – răspuns greșit, în cazul în care prestarea sau primirea în natură a întreținerii nu mai poate continua din motive obiective neputând interveni rezoluțiunea, potrivit art. 2.263 alin. (1) C. civ.;

b, c – răspunsuri corecte, conform art. 2.263 alin. (2) și (3) C. civ.

288. **a, b** (F. Moțiu, *op. cit.*, pp. 335-336; L. Stănciulescu, V. Nemeș, *op. cit.*, p. 536; art. 2.263 C. civ.)

a – răspuns corect, întrucât, ca efect al rezoluțiunii, întreținutul va redobândi dreptul de proprietate asupra bunului transmis;

b – răspuns corect, deoarece impozitele pentru bunul care a făcut obiectul contractului de întreținere trebuie suportate de către proprietar;

c – răspuns greșit, întreținătorul neputând obține restituirea valorii întreținerii prestate, având în vedere caracterul aleatoriu al contractului de întreținere [art. 2.263 alin. (5) C. civ.].

289. **b** (F. Moțiu, *op. cit.*, p. 336; L. Stănciulescu, V. Nemeș, *op. cit.*, pp. 536-537; art. 2.260 C. civ.)

a – răspuns greșit, revocarea putând fi cerută chiar dacă nu există fraudă din partea debitorului întreținerii;

b – răspuns corect, potrivit art. 2.260 alin. (2) C. civ.;

c – răspuns greșit, întrucât revocarea nu intervine de drept, ci numai prin acțiune în justiție.

290. **a** (art. 2.263 C. civ.)

a – răspuns corect, față de prevederile art. 2.263 C. civ.;

b – răspuns greșit, întrucât legea nu prevede denunțarea unilaterală ca și caz de încetare a contractului de întreținere;

c – răspuns greșit, deoarece contractul de întreținere încheiat pe durată determinată încetează, de regulă, la expirarea acestei durate, cu excepția cazului în care creditorul întreținerii decedează mai devreme.

291. **a, b** (F. Moțiu, *op. cit.*, p. 315; L. Stănciulescu, V. Nemeș, *op. cit.*, p. 551; art. 2.267 C. civ.)

a, b – răspunsuri corecte, potrivit art. 2.267 alin. (1) C. civ.;

c – răspuns greșit, având în vedere prevederile art. 2.267 alin. (2) C. civ.

292. **b** (F. Moțiu, *op. cit.*, pp. 315-316; L. Stănciulescu, V. Nemeș, *op. cit.*, p. 552)

a – răspuns greșit, tranzacția fiind un contract cu titlu oneros, fiecare parte urmărind să obțină un folos patrimonial;

b – răspuns corect, ambele părți având drepturi și obligații născute din contract;

c – răspuns greșit, tranzacția fiind un contract comutativ, la încheierea lui părțile cunoscând existența și întinderea obligațiilor lor.

293. **c** (F. Moțiu, *op. cit.*, pp. 315-316; L. Stănciulescu, V. Nemeș, *op. cit.*, pp. 552-553; art. 2.272 C. civ.)

a – răspuns greșit, art. 2.272 C. civ. prevăzând că, pentru dovadă, tranzacția trebuie să fie încheiată în scris;

b – răspuns greșit, întrucât tranzacția poate fi încheiata prin mandatar, dacă acesta are o procură specială în acest sens;

c – răspuns corect, tranzacția fiind un contract comutativ, la încheierea lui părțile cunoscând existenta și întinderea obligațiilor lor.

294. **a, c** (F. Moțiu, *op. cit.*, p. 317-318; L. Stănciulescu, V. Nemeș, *op. cit.*, p. 554; art. 2.274, art. 2.275 și art. 2.277 C. civ.)

a – răspuns corect, potrivit art. 2.274 alin. (1) C. civ.;

b – răspuns greșit, în acest caz tranzacția fiind anulabilă, conform art. 2.277 C. civ.;

c – răspuns corect, având în vedere prevederile art. 2.275 C. civ.

295. **c** (F. Moțiu, *op. cit.*, p. 318; L. Stănciulescu, V. Nemeș, *op. cit.*, p. 553; art. 2.268 C. civ.)

c – răspuns corect, întrucât, potrivit art. 2.268 alin. (1) C. civ., nu se poate tranzacționa asupra capacității sau stării civile a persoanelor și nici cu privire la drepturi de care părțile nu pot să dispună potrivit legii.

296. **b** (F. Moțiu, *op. cit.*, p. 318; L. Stănciulescu, V. Nemeș, *op. cit.*, p. 553; art. 2.268 C. civ.)

a, c – răspunsuri greșite, întrucât tranzacția nu poate avea ca obiect bunuri scoase din circuitul civil;

b – răspuns corect, potrivit art. 2.268 alin. (2) C. civ.

297. **a, b** (F. Moțiu, *op. cit.*, p. 317; L. Stănciulescu, V. Nemeș, *op. cit.*, p. 554; art. 2.273 C. civ.)

a – răspuns corect, având în vedere că tranzacția, chiar constatată prin hotărâre judecătorească, reprezintă un contract;

b – răspuns corect, având în vedere prevederile art. 2.273 alin. (2) C. civ.;

c – răspuns greșit, întrucât tranzacția nu poate fi anulată decât pentru eroare de drept referitoare la chestiunile ce constituie obiectul neînțelegerii părților.

298. **b** (F. Moțiu, *op. cit.*, p. 321; L. Stănciulescu, V. Nemeș, *op. cit.*, p. 554)

b – răspuns corect, întrucât tranzacția produce, de regula, efecte declarative, având ca scop recunoașterea unor drepturi preexistente;

a, c – răspunsuri greșite, conform explicației de mai sus.

299. **a, b** (F. Moțiu, *op. cit.*, p. 321; L. Stănciulescu, V. Nemeș, *op. cit.*, p. 555)

a – răspuns corect, întrucât este vorba despre prestații noi, inexistente anterior, efectele neputându-se produce decât numai pentru viitor;

b – răspuns corect, întrucât, fiind prestații noi, părțile trebuie să garanteze drepturile constituite sau transmise pentru evicțiune și pentru vicii ascunse;

c – răspuns greșit, întrucât în noul Cod civil (art. 885), dacă are ca obiect un imobil, înscrierea în cartea funciară are ca efect transmiterea proprietății.

BUJORI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

300. **a, b, c** (F. Moţiu, *op. cit.*, p. 321; L. Stănciulescu, V. Nemeş, *op. cit.*, p. 551, art. 2.278 C. civ.)

Toate răspunsurile sunt corecte; potrivit art. 2.278 C. civ., tranzacţiei, chiar dacă este judiciară, i se aplică regulile generale din materia contractelor.

301. **a, c** (F. Moţiu, *op. cit.*, 2014, p. 304)

a – răspuns corect, întrucât, fiind vorba despre o hotărâre judecătorească, aceasta constituie un titlu executoriu, în condiţiile Codului de procedură civilă;

b – răspuns greşit, în cazul tranzacţiei judiciare aceasta, fiind hotărâre judecătorească, constituie un act autentic;

c – răspuns corect, având în vedere explicaţia de mai sus.

302. **b** [art. 2.268 alin. (2) C. civ.; art. 158 C. pen.]

a – răspuns greşit, întrucât tranzacţia, potrivit art. art. 2.268 alin. (2) C. civ., poate fi încheiată doar pentru acţiunea civilă din procesul penal, nu asupra procesului penal în întregul său;

b – răspuns corect, deoarece, potrivit art. 158 C. pen., este posibilă retragerea plângerii prealabile în cazul infracţiunilor care se urmăresc la plângerea prealabilă a persoanei vătămate, însă această retragere trebuie să fie totală şi necondiţionată; în speţă, retragerea plângerii era condiţionată, astfel că nu i se putea da eficienţă;

c – răspuns greşit, având în vedere explicaţia de mai sus.

303. **b** (F. Moţiu, *op. cit.*, 2015, p. 285; art. 2.146 C. civ.)

a – răspuns greşit, întrucât simplul acord de voinţă al părţilor nu este suficient pentru încheierea valabilă a contractului de comodat;

b – răspuns corect, întrucât, pe lângă acordul de voinţă al părţilor, este necesară şi predarea bunului care face obiectul contractului, pentru încheierea valabilă a contractului de comodat;

c – răspuns greşit, având în vedere că contractul de comodat este un contract de sine-stătător, nefiind o varietate a locaţiunii.

304. **b** (F. Moţiu, *op. cit.*, 2015, pp. 284, 285; art. 2.146 C. civ.)

a – răspuns greşit, întrucât nu este suficient acordul de voinţă al părţilor pentru încheierea valabilă a contractului de comodat;

b – răspuns corect, deoarece contractul de comodat este un contract real;

c – răspuns greşit întrucât, conform legii, forma autentică nu este cerută *ad validitatem* în cazul contractului de comodat.

305. **a, b** (F. Moţiu, *op. cit.*, 2015, pp. 284, 285; art. 2.146 C. civ.)

a – răspuns corect, întrucât, nefiind valabil încheiat contractul de comodat, proprietarul bunului poate să îl înstrăineze în mod valabil;

b – răspuns corect, deoarece, contractul de comodat nefiind încheiat în mod valabil, vânzarea bunului de către proprietarul acestuia este valabilă, motiv pentru care comodatarul nu poate cere predarea bunului, neavând un drept de folosinţă dobândit;

c – răspuns greşit, având în vedere că contractul de comodat nu este valabil perfectat decât după predarea bunului.

306. **a, c** (F. Moțiu, *op. cit.*, 2015, p. 285; art. 2.145 C. civ.)
a – răspuns corect, având în vedere dispozițiile art. 2.145 C. civ.;
b – răspuns greșit, întrucât o asemenea acțiune este admisibilă;
c – răspuns corect, conform art. 2.145 C. civ.

307. **b, c** (F. Moțiu, *op. cit.*, 2015, p. 285)
a – răspuns greșit, deoarece contractul de comodat nu dă naștere la obligații în sarcina ambelor părți contractante;
b – răspuns corect, întrucât contractul de comodat are o existență de sine-stătătoare;
c – răspuns corect, având în vedere că contractul de comodat dă naștere la obligații doar în sarcina comodatarului.

308. **c** (F. Moțiu, *op. cit.*, 2015, p. 285; art. 2.145 C. civ.)
a – răspuns greșit, întrucât, contractul de comodat nefiind perfectat în mod valabil, iar promitentul comodatar nefiind în posesia bunului, A, în calitate de proprietar, poate înstrăina bunul imobil din patrimoniul său în mod valabil;
b – răspuns greșit, nefiind niciun motiv de nulitate absolută a contractului de vânzare-cumpărare pentru fraudă la lege, cum s-a solicitat. A, în calitate de proprietar, poate înstrăina bunul imobil din patrimoniul său în mod valabil prin încheierea unui contract de vânzare, întrucât a încheiat cu B doar o promisiune de împrumut;
c – răspuns corect, având in vedere că A, în calitate de proprietar și posesor al bunului imobil, poate dispune de bunul său în mod valabil, chiar dacă a încheiat anterior un antecontract de comodat.

309. **a, c** (F. Moțiu, *op. cit.*, 2015, p. 285; art. 2.146 C. civ.)
a – răspuns corect, potrivit art. 2.146 C. civ.;
b – răspuns greșit, întrucât contractul de comodat este întotdeauna un contract cu titlu gratuit;
c – răspuns corect, întrucât contractul de comodat este reglementat de lege (art. 2.146-2.157 C. civ.).

310. **a** (F. Moțiu, *op. cit.*, 2015, p. 285)
a – răspuns corect, întrucât, dacă părțile ar conveni să se plătească o sumă de bani comodantului pe parcursul executării contractului, aceasta, reprezentând contravaloarea uzurii bunului folosit, reprezintă o concretizare a obligației de restituire a bunului în starea în care a fost predat;
b – răspuns greșit, având în vedere că, la încheierea contractului, nu s-a stabilit în contract o contraprestație bănească în schimbul folosirii bunului dat în comodat;
c – răspuns greșit, având în vedere că contractul de comodat este un contract cu titlu gratuit.

311. **b, c** (F. Moțiu, *op. cit.*, 2015, p. 285)
a – răspuns greșit, întrucât, prin perfectarea contractului de comodat, nu se transmite dreptul de proprietate asupra bunului împrumutat;
b – răspuns corect, întrucât prin intermediul contractului de comodat se transmite doar dreptul de folosință asupra bunului;

c – răspuns corect, întrucât contractul de comodat, fiind un contract cu titlu gratuit, se perfectează în considerarea persoanei comodatarului, fiind bazat pe un sentiment de încredere între comodant şi comodatar.

312. **b, c** (F. Moţiu, *op. cit.*, 2015, p. 290; art. 2.149 C. civ.)

a – răspuns greşit, având în vedere că acela care suportă riscul pieirii fortuite a bunului, în calitate de proprietar, este comodantul, iar nu comodatarul;

b – răspuns corect, având în vedere faptul că comodantul este proprietarul bunului împrumutat şi suportă în această calitate riscul pieririi fortuite a bunului;

c – răspuns corect, deoarece, prin excepţie, comodatarul poate suporta riscul pieirii fortuite a bunului în cazul în care nu-şi respectă obligaţiile contractuale (schimbă destinaţia bunului, prelungeşte durata folosinţei etc.).

313. **a, b** (F. Moţiu, *op. cit.*, 2015, p. 289; art. 918 C. civ.)

a – răspuns corect, comodatarul fiind un detentor precar, întrucât i se transmite doar un drept de folosinţă întocmai ca locatarului sau uzufructuarului, conform art. 918 C. civ.;

b – răspuns corect, deoarece comodantul are la îndemână o acţiune în revendicare, în cazul comodantului proprietar, şi o acţiune personală, izvorâtă din contractul de comodat;

c – răspuns greşit, întrucât comodatarul, fiind un detentor precar, nu poate uzucapa bunul împrumutat.

314. **a** (F. Moţiu, *op. cit.*, 2015, p. 286; art. 918 C. civ.)

a – răspuns corect, întrucât contractul de comodat este un act de administrare;

b, c – răspunsuri greşite, având în vedere că prin contractul de comodat se transmite numai folosinţa bunului împrumutat, acesta nefiind translativ de proprietate.

315. **b** (F. Moţiu, *op. cit.*, 2015, p. 286; art. 2.147 C. civ.)

a – răspuns greşit, întrucât comodant poate fi orice persoană care are un drept de folosinţă asupra bunului, conform art. 2.147 C. civ.;

b – răspuns corect, faţă de dispoziţiile art. 2.147 C. civ.;

c – răspuns greşit, având în vedere caracterul *intuitu personae* al contractului de comodat, în care comodatarul nu poate permite unui terţ să folosească bunul împrumutat decât cu aprobarea prealabilă a comodantului.

316. **a** (F. Moţiu, *op. cit.*, 2015, pp. 286, 287)

a – răspuns corect, deoarece bibliotecile transmit în folosinţă gratuită, pentru o perioadă de timp, cărţile împrumutate;

b – răspuns greşit, întrucât, transmiterea folosinţei fiind contra unui preţ, suntem în prezenţa unui contract de locaţiune;

c – răspuns greşit, în acest caz fiind în prezenţa unui contract de închiriere a locuinţei.

317. **a, c** (F. Moţiu, *op. cit.*, 2015, p. 287)

a – răspuns corect, având in vedere faptul că obiectul contractului de comodat trebuie să fie un bun care să nu se distrugă prin întrebuinţare;

b – răspuns greşit, având în vedere că bunurile consumptibile şi fungibile se distrug prin întrebuinţare, neputând fi restituite în natură;

c – răspuns corect, aceste bunuri putând fi restituite în natură după folosinţă.

318. **b** (F. Moțiu, *op. cit.*, 2015, p. 285)

a, c – răspunsuri greșite, având în vedere caracterul netranslativ de proprietate al contractului de comodat, prin care comodatarul primește dreptul de a folosi bunul dat în comodat, cu obligația de a-l restitui comodantului;

b – răspuns corect, întrucât prin intermediul contractului de comodat se transmite numai dreptul de folosință asupra bunului dat în comodat de la comodant la comodatar.

319. **b** (F. Moțiu, *op. cit.*, 2015, p. 288; art. 2.148, art. 2.151 C. civ.)

a – răspuns greșit, având în vedere că prin contractul de comodat nu se transmite proprietatea asupra bunului care face obiectul contractului;

b – răspuns corect, conform art. 2.148 alin. (1) C. civ.;

c – răspuns greșit, întrucât, potrivit art. 2.151 alin. (1) C. civ., aceste cheltuieli se suportă de comodatar, neavând dreptul de a le solicita de la comodant, ele fiind un accesoriu al folosinței bunului.

320. **a, c** (F. Moțiu, *op. cit.*, 2015, pp. 288, 290; art. 2.148, art. 2.149 C. civ.)

a – răspuns corect, potrivit art. 2.148 alin. (2) C. civ., comodatarul neputând folosi bunul împrumutat decât în conformitate cu destinația acestuia;

b – răspuns greșit, având în vedere că bunul nu a pierit, iar comodatarul trebuie să restituie bunul în individualitatea lui la încetarea contractului;

c – răspuns corect, în cazul nerespectării acestei obligații, riscul pieirii bunului fiind transferat de la comodant la comodatar, conform art. 2.149 alin. (2) C. civ.

321. **a, c** (F. Moțiu, *op. cit.*, 2015, p. 289; art. 2155 C. civ.)

a – răspuns corect, conform art. 2.155 alin. (1) C. civ.;

b – răspuns greșit, având în vedere că s-ar încălca principiul executării în natură a obligațiilor;

c – răspuns corect, având în vedere caracterul gratuit al contractului de comodat.

322. **b** (F. Moțiu, *op. cit.*, 2015, p. 289; art. 2.156 C. civ.)

a – răspuns greșit, comodatarul având obligația să repare bunul doar dacă s-ar deteriora datorita faptei sale culpabile;

b – răspuns corect, având în vedere caracterul gratuit al contractului de comodat și prevederile art. 2.156 C. civ.

c – răspuns greșit, întrucât compensarea operează numai când este vorba despre datorii reciproce care au ca obiect bunuri fungibile de aceeași specie.

323. **c** (F. Moțiu, *op. cit.*, 2015, pp. 290, 291; art. 2.151 C. civ.)

a – răspuns greșit, având în vedere dispozițiile art. 2.151 alin. (1) C. civ.;

b – răspuns greșit, față de caracterul real al contractului de comodat;

c – răspuns corect, potrivit art. 2.151 alin. (1) C. civ.

324. **a, b** (F. Moțiu, *op. cit.*, 2015, p. 289; art. 2.156 C. civ.)

a – răspuns corect, având în vedere dispozițiile art. 2.156 C. civ., datorită caracterului gratuit al contractului de comodat;

b – răspuns corect, conform dispozițiilor art. 2.156 C. civ.;

c – răspuns greşit, întrucât în situaţiile de excepţie prevăzute de art. 2.156 C. civ., comodatarul poate cere restituirea bunului de la comodatar înainte de expirarea termenului contractual.

325. **a, c** (F. Moţiu, *op. cit.*, 2015, p. 290; art. 2.149, art. 2.150 C. civ.)

a – răspuns corect, având în vedere prevederile art. 2.149 alin. (2) C. civ.;

b – răspuns greşit, această situaţie nefiind prevăzută de lege printre cele în care comodatarul suportă riscul pieirii fortuite a bunului împrumutat;

c – răspuns corect, faţă de prevederile art. 2.150 C. civ.

326. **a, c** (F. Moţiu, *op. cit.*, 2015, p. 290; art. 2.157 C. civ.)

a, c – răspunsuri corecte, în temeiul art. 2.157 C. civ.;

b – răspuns greşit, întrucât acest caz nu este prevăzut de lege printre cazurile în care contractul de comodat să constituie titlu executoriu.

327. **a, c** (F. Moţiu, *op. cit.*, 2015, p. 290; art. 2.151, art. 2.152 C. civ.)

a – răspuns corect, conform art. 2.151 alin. (2) C. civ.;

b – răspuns greşit, întrucât, atunci când bunul este deteriorat din culpa comodatarului, acestuia îi revine sarcina reparării bunului;

c – răspuns corect, conform art. 2.152 C. civ.

328. **a, b** (F. Moţiu, *op. cit.*, 2015, p. 292)

a, b – răspunsuri corecte, aceste cazuri fiind reglementate de lege printre cazurile generale de încetare a contractelor;

c – răspuns greşit, întrucât contractul de comodat încetează prin moartea comodatarului doar când acesta a fost încheiat *intuitu personae*, în caz contrar neîncetând.

329. **c** (F. Moţiu, *op. cit.*, 2015, pp. 288, 290; art. 2.148, art. 2.149 C. civ.)

a – răspuns greşit, având în vedere că nerespectarea obligaţiei de a folosi bunul conform destinaţiei sale justifică rezilierea contractului pentru neexecutarea culpabilă a obligaţiilor şi trecerea riscului pieirii fortuite a bunului de la comodant la comodatar;

b – răspuns greşit, datorită faptului că schimbarea destinaţiei imobilului justifică nu doar rezilierea contractului, ci şi trecerea riscului pieirii fortuite a bunului de la comodant la comodatar;

c – răspuns corect, având in vedere dispoziţiile art. 2.148 şi art. 2.149 C. civ.

330. **a** (F. Moţiu, *op. cit.*, 2015, p. 288, art. 2.151 C. civ.)

a – răspuns corect, întrucât contractul de comodat este un contract cu titlu gratuit, iar plata impozitului pe clădire este o cheltuială care incumbă proprietarului, nefăcând parte dintre cheltuielile de folosinţă ale imobilului, astfel încât să fie suportată de comodatar, conform art. 2.151 C. civ.

b – răspuns greşit, având în vedere explicaţiile de mai sus;

c – răspuns greşit, deoarece acţiunea în anularea unei decizii de impunere nu poate fi inadmisibilă, neexistând niciun motiv de inadmisibilitate al acesteia.

BABEŞ-BOLYAI UNIVERSITY LIBRARY

331. **b** (F. Moțiu, *op. cit.*, 2015, pp. 288, 290; art. 2.148, art. 2.154 C. civ.)

a – răspuns greșit, întrucât schimbarea folosinței abuzive a bunului împrumutat justifică trecerea riscului pieirii fortuite a bunului de la comodant la comodatar, iar dacă bunul a fost împrumutat mai multor comodatari, răspunderea acestora este solidară față de comodant;

b – răspuns corect, având în vedere explicațiile de mai sus și prevederile art. 2.148 și art. 2.154 C. civ.;

c – răspuns greșit, deoarece folosirea abuzivă a bunului împrumutat justifică trecerea riscului pieirii fortuite a bunului de la comodant la comodatar, deci comodatarii vor răspunde solidar în acest caz.

332. **b** (F. Moțiu, *op. cit.*, 2015, p. 287)

a – răspuns greșit, întrucât, prin voința părților, bunurile fungibile și consumptibile au devenit nefungibile și neconsumptibile, fiind întrebuințate potrivit unei destinații special (expoziție);

b – răspuns corect, având in vedere că, în acest caz, bunurile fungibile și consumptibile au devenit nefungibile și neconsumptibile prin voința părților și pot constitui obiectul unui contract de comodat;

c – răspuns greșit, întrucât contractul de donație este un contract translativ de proprietate, nu de folosință.

333. **b** (F. Moțiu, *op. cit.*, 2015, p. 293, art. 2.159, art. 2.160 C. civ.)

a – răspuns greșit, întrucât împrumutul de consumație este un contract translativ de proprietate (art. 2.160 C. civ);

b – răspuns corect, întrucât, pe lângă acordul de voință al părților, este necesară și predarea bunurilor pentru validitatea contractului;

c – răspuns greșit, împrumutul de consumație putând fi atât cu titlu gratuit, cât și cu titlu oneros (art. 2.159 C. civ.).

334. **c** (F. Moțiu, *op. cit.*, 2015, p. 294, art. 543, art. 544 C. civ.)

a – răspuns greșit, întrucât bunurile nefungibile și neconsumptibile nu pot face obiect al împrumutului de consumație;

b – răspuns greșit, bunurile imobile nefiind consumptibile și fungibile;

c – răspuns corect, deoarece, fiind translativ de proprietate, împrumutul de consumație are ca obiect bunurile fungibile și consumptibile.

335. **b** (F. Moțiu, *op. cit.*, 2015, p. 294, art. 2.160 C. civ.)

a – răspuns greșit, întrucât împrumutul de consumație nu dă naștere la obligații în sarcina ambelor părți contractante, fiind unilateral;

b – răspuns corect, deoarece împrumutul de consumație dă naștere la obligații doar în sarcina împrumutatului, nu și a împrumutătorului;

c – răspuns greșit, față de faptul că împrumutul de consumație este un contract translativ de proprietate, conform art. 2.160 C. civ.

BCU IAȘI - CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

336. **b** (F. Moțiu, *op. cit.*, 2015, p. 293, art. 2.160 C. civ.)

a, c – răspunsuri greșite, întrucât împrumutul de consumație este un contract translativ de proprietate (art. 2.160 C. civ);

b – răspuns corect, riscul pieirii fortuite a bunurilor împrumutate fiind suportat de către împrumutat, devenit proprietar al acestor bunuri (*res perit domino*).

337. **c** (F. Moțiu, *op. cit.*, 2015, p. 293, art. 2.160 C. civ.)

c – răspuns corect, conform art. 2.160 C. civ., împrumutul de consumație fiind un contract translativ de proprietate;

a, b – răspunsuri greșite, având în vedere explicațiile de mai sus.

338. **c** (F. Moțiu, *op. cit.*, 2015, p. 294, art. 2.160 C. civ.)

a, b – răspunsuri greșite, întrucât împrumutul de consumație este un act de dispoziție, iar părțile trebuie să aibă capacitate deplină de exercițiu;

c – răspuns corect, deoarece, potrivit art. 2.160 C. civ., împrumutul de consumație este un contract translativ de proprietate, fiind deci un act de dispoziție.

339. **b** (F. Moțiu, *op. cit.*, 2015, p. 301; art. 1.413 C. civ.)

a, c – răspunsuri greșite, întrucât, atunci când termenul a fost stabilit în interesul ambelor părți, debitorul poate face plata înainte de termen numai cu consimțământul debitorului (art. 1.413 C. civ.);

b – răspuns corect, conform explicațiilor de mai sus.

340. **a, b** (F. Moțiu, *op. cit.*, 2015, pp. 293, 301)

a, b – răspunsuri corecte, având în vedere faptul că, fiind un contract, sunt aplicabile și împrumutului de consumație modurile generale de stingere a obligațiilor;

c – răspuns greșit, deoarece, deși, de regulă, împrumutul de consumație are ca obiect o sumă de bani, prin intermediul său pot fi împrumutate orice bunuri fungibile și consumptibile.

341. **b** (F. Moțiu, *op. cit.*, 2015, p. 297; art. 2.162 C. civ.)

a – răspuns greșit, întrucât nu întotdeauna în contractul de împrumut de consumație se prevede durata acestuia;

b – răspuns corect, deoarece, potrivit art. 2.162 alin. (1) C. civ., dacă nu a fost convenit un termen de restituire, acesta va fi stabilit de instanță;

c – răspuns greșit, având în vedere că obligațiile care decurg din contractul de împrumut de consumație incumbă împrumutatului, și nu împrumutătorului.

342. **a, b** (F. Moțiu, *op. cit.*, 2015, p. 297)

a, b – răspunsuri corecte, întrucât părțile pot să prevadă astfel de clauze în contractul de împrumut în virtutea principiului libertății contractuale;

c – răspuns greșit, întrucât obligația de restituire a împrumutului este de esența contractului, ea fiind subînțeleasă, chiar dacă nu a fost prevăzută expres în contract.

BCU "CAROL I" UNIVERSITY LIBRARY

343. **a** (F. Moțiu, *op. cit.*, 2015, p. 297; art. 2.165 C. civ.)

a – răspuns corect, având în vedere dispozițiile art. 2.165 C. civ.;

b, c – răspunsuri greșite, întrucât aceste cazuri de încetare a împrumutului reprezintă moduri de stingere a obligațiilor contractuale.

344. **b, c** (F. Moțiu, *op. cit.*, 2015, p. 298; art. 2.168 C. civ.)

a – răspuns greșit, întrucât, potrivit art. 2.168 C. civ., dobânda se poate stabili în bani ori în alte prestații sub orice titlu sau denumire la care împrumutatul se obligă ca echivalent al folosinței capitalului;

b – răspuns corect, deoarece împrumutul cu dobândă presupune ca, pe lângă restituirea bunului împrumutat, împrumutatul să plătească și dobândă;

c – răspuns greșit, întrucât, fiind o varianta a împrumutului de consumație, împrumutul cu dobândă este un contract unilateral.

345. **b** (F. Moțiu, *op. cit.*, 2015, pp. 298, 299; O.G. nr. 13/2011)

a – răspuns greșit, întrucât dobânda remuneratorie este dobânda calculată pentru perioada anterioară împlinirii termenului scadenței obligației;

b – răspuns corect, deoarece dobânda penalizatoare este dobânda datorată pentru neîndeplinirea obligației la scadență, conform O.G. nr 13/2011;

c – răspuns greșit, având în vedere că părțile contractante nu pot stabili prin convenția lor rata dobânzii penalizatoare legale.

346. **a, c** (F. Moțiu, *op. cit.*, 2015, p. 298; O.G. nr. 13/2011)

a – răspuns corect, deoarece împrumutul cu dobândă presupune ca, pe lângă restituirea bunului împrumutat, împrumutatul să plătească și dobândă;

b – răspuns greșit, întrucât, potrivit art. 2.168 C. civ., dobânda se poate stabili în bani ori în alte prestații sub orice titlu sau denumire la care împrumutatul se obligă ca echivalent al folosinței capitalului;

c – răspuns corect, având în vedere prevederile O.G. nr. 13/2011.

347. **b** (F. Moțiu, *op. cit.*, 2015, pp. 298, 299; O.G. nr. 13/2011)

a – răspuns greșit, dobânda convențională neputând depăși în acest caz dobânda legală cu mai mult de 50% pe an;

b – răspuns corect, conform O.G. nr. 13/2011;

c – răspuns greșit, întrucât rata dobânzii legale penalizatoare se stabilește la nivelul ratei dobânzii de referință plus 4 puncte procentuale.

348. **c** (F. Moțiu, *op. cit.*, 2015, pp. 298, 299; O.G. nr. 13/2011)

a – răspuns greșit, având în vedere că dobânda legală penalizatoare se stabilește, potrivit O.G. nr. 13/2011, la nivelul ratei dobânzii de referință plus 8 puncte procentuale;

b – răspuns greșit, deoarece, în raporturile care nu decurg din exploatarea unei întreprinderi cu scop lucrativ, rata dobânzii legale este diminuată cu 20%;

c – răspuns corect, în temeiul O.G. nr 13/2011.

BCU IAȘI - CENTRALA UNIVERSITARĂ

349. **b** (F. Moțiu, *op. cit.*, 2015, p. 299; art. 2.170 C. civ.)
a, c – răspunsuri greșite, având în vedere prevederile art. 2.170 C. civ.;
b – răspuns corect, având în vedere explicațiile de mai sus.

350. **a** (F. Moțiu, *op. cit.*, 2015, pp. 297, 299; art. 2.156 C. civ.)
a – răspuns corect, întrucât împrumutătorul nu poate solicita împrumutatului restituirea împrumutului anterior scadenței, nici dacă ar avea o trebuință mare și neprevăzută, dispozițiile art. 2.156 C. civ. fiind aplicabile doar în cazul comodatului. Totodată, dobânda trebuie să fie expres prevăzută în contract, neputând fi prezumată;
b, c – răspunsuri greșite, având în vedere explicațiile de mai sus.

351. **b** (F. Moțiu, *op. cit.*, 2015, p. 353)
b – răspuns corect, întrucât în cauză nu există șanse de câștig sau risc de pierdere, raporturile dintre părți fiind guvernate de regulile contractului de împrumut de consumație;
a, c – răspunsuri greșite, având în vedere explicațiile de mai sus.

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

V. Succesiunile (Moştenirea)

1. Este de drept nedemnă de a moşteni persoana care a fost condamnată penal pentru săvârşirea împotriva persoanei care lasă moştenirea a infracţiunii de:

a. vătămare corporală;

b. tentativă de omor;

c. ucidere din culpă.

2. Nedemnitatea de drept intervine:

a. dacă o persoană a încercat să îl ucidă pe cel care lasă moştenirea, dar numai dacă există o condamnare penală în acest sens;

b. dacă o persoană a cunoscut că o altă persoană intenţionează să îl ucidă pe cel care lasă moştenirea şi nu a intervenit;

c. dacă o persoană a încercat să îl ucidă pe cel care lasă moştenirea, însă nu a avut discernământ.

3. Nedemnitatea de drept operează pentru săvârşirea unei infracţiuni de către o persoană cu intenţia de a-l ucide pe cel care lasă moştenirea, chiar dacă condamnarea autorului faptei este împiedicată prin:

a. amnistie;

b. prescripţia răspunderii penale;

c. decesul acestuia.

4. Nedemnitatea succesorală:

a. produce efecte şi faţă de succesorii nedemnului;

b. produce efecte de la data deschiderii succesiunii;

c. desfiinţează toate actele juridice încheiate de nedemn.

5. Nedemnitatea succesorală poate fi:

a. de drept;

b. judiciară;

c. prevăzută în testament.

6. Nedemnitatea de drept poate fi constatată:

a. în termenul general de prescripţie de 3 ani;

b. de către instanţa de judecată, numai la cererea unui succesibil;

c. de către notarul public, pe baza hotărârii judecătoreşti din care rezultă nedemnitatea.

7. Prin testament, A l-a declarat nedemn pe B, fiul său, întrucât acesta din urmă a încercat în anul 2102 să îl ucidă pe A. Împotriva lui B a fost începută urmărirea penală, însă ulterior s-a dispus scoaterea de sub urmărire penală. A a decedat, iar B era singurul său moştenitor. În această situaţie:

a. nedemnitatea a intervenit de drept;

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

b. moştenirea este vacantă;
c. B culege moştenirea ca unic moştenitor legal.

8. Poate fi declarată de către instanţă ca nedemnă de a moşteni:
a. persoana condamnată penal pentru săvârşirea, cu intenţie, împotriva celui care lasă moştenirea a unor fapte grave de violenţă;
b. persoana condamnată penal pentru săvârşirea, cu intenţie, împotriva celui care lasă moştenirea a unor fapte care au avut ca urmare moartea victimei;
c. persoana condamnată penal pentru săvârşirea, cu intenţie, împotriva celui care lasă moştenirea a unor injurii grave.

9. Este caz de nedemnitate judiciară:
a. dacă o persoană, prin violenţă, l-a împiedicat pe cel care lasă moştenirea să modifice testamentul;
b. dacă o persoană, prin dol, l-a împiedicat pe cel care lasă moştenirea să revoce testamentul;
c. dacă o persoană, prin leziune, l-a împiedicat pe cel care lasă moştenirea să întocmească testamentul.

10. În cazul în care defunctul a avut doi fii, dintre care unul este nedemn, dacă nedemnul are doi copii, moştenirea defunctului se împarte astfel:
a. fiul care nu este nedemn culege întreaga moştenire;
b. fiul care nu este nedemn şi cei doi copii primesc câte ⅓ din moştenire;
c. fiul care nu este nedemn primeşte ½ din moştenire, iar fiecare dintre cei doi copii ai nedemnului câte ¼ din moştenire.

11. Poate fi declarată de către instanţă nedemnă de a moşteni:
a. persoana care a ascuns testamentul defunctului;
b. persoana care, din culpă, a distrus testamentul defunctului;
c. persoana care, cu rea-credinţă, a falsificat testamentul defunctului.

12. Acţiunea în justiţie pentru declararea unei persoane nedemnă de a moşteni se poate formula:
a. în termenul general de prescripţie de 3 ani;
b. de orice persoană interesată;
c. în termen de un an de la data deschiderii moştenirii.

13. Poate introduce acţiunea în declararea nedemnităţii, în cazul în care, cu excepţia autorului uneia dintre faptele prevăzute de lege, nu mai există alţi succesibili:
a. statul, prin Ministerul Finanţelor Publice;
b. consiliul judeţean în a cărui rază teritorială se aflau bunurile la data deschiderii moştenirii;
c. comuna, oraşul sau, după caz, municipiul în a cărui rază teritorială se aflau bunurile la data deschiderii moştenirii.

BCU IAŞI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

14. Invocarea nedemnității de către nedemn:
a. este admisibilă în cazul nedemnității de drept;
b. este admisibilă în cazul nedemnității judiciare;
c. nu este posibilă în niciun caz.

15. În cazul constatării nedemnității unui moștenitor:
a. acesta este înlăturat de la moștenirea legală;
b. titlul de moștenitor al nedemnului este desființat retroactiv;
c. nedemnul poate culege rezerva succesorală.

16. Nedemnul care a intrat în posesia unor bunuri din moștenire înainte de data constatării nedemnității:
a. este considerat posesor de rea-credință de la data constatării nedemnității;
b. trebuie să restituie celor îndreptățiți contravaloarea acestora, chiar dacă s-ar putea restitui în natură;
c. trebuie să restituie și fructele bunurilor respective celor îndreptățiți.

17. Nedemnul are următoarele drepturi:
a. să i se înapoieze sumele plătite pentru achitarea datoriilor moștenirii;
b. să i se plătească cheltuielile utile;
c. să i se plătească cheltuielile necesare.

18. Pot veni la moștenirea defunctului:
a. copiii moștenitorului nedemn, în nume propriu;
b. copiii moștenitorului nedemn, prin reprezentare;
c. soțul moștenitorului nedemn.

19. Sunt valabile și se mențin următoarele acte juridice încheiate între nedemn și terți:
a. actele de administrare, în măsura în care profită moștenitorilor;
b. actele de dispoziție a bunurilor mobile corporale;
c. actele de dispoziție cu titlu oneros a bunurilor imobile.

20. Efectele nedemnității de drept sau judiciare pot fi înlăturate:
a. prin testament de către cel care lasă moștenirea;
b. printr-un act autentic notarial de către cel care lasă moștenirea;
c. printr-un legat lăsat nedemnului după săvârșirea faptei care atrage nedemnitatea.

21. Efectele nedemnității nu pot fi înlăturate prin:
a. reabilitarea nedemnului,
b. amnistie intervenită după condamnarea nedemnului;
c. prescripția executării pedepsei penale.

BCU "CAROL I" CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

22. În lipsa moştenitorilor legali sau testamentari, patrimoniul defunctului se transmite:

a. comunei, oraşului sau, după caz, municipiului de la locul deschiderii succesiunii;

b. comunei, oraşului sau, după caz, municipiului în a cărui rază teritorială se aflau bunurile la data deschiderii moştenirii;

c. statului, prin Ministerul Finanţelor Publice.

23. Soţul supravieţuitor al defunctului:

a. face parte din clasa I de moştenitori;

b. vine în concurs cu fiecare clasă de moştenitori;

c. înlătură de la moştenire clasa a IV-a de moştenitori.

24. Fac parte din clasa a II-a de moştenitori legali:

a. părinţii defunctului;

b. bunicii defunctului;

c. strănepoţii de frate ai defunctului.

25. Fac parte din clasa a III-a de moştenitori legali:

a. soţul defunctului;

b. străbunicii defunctului;

c. fratele bunicului defunctului.

26. Fac parte din clasa a IV-a de moştenitori legali:

a. străbunicii defunctului;

b. mătuşile defunctului;

c. verii primari ai defunctului.

27. În cazul în care, la moartea defunctului A, în viaţă erau B, fiica acestuia, şi C, soţul acesteia, moştenirea legală se împarte astfel:

a. B şi C primesc câte ½ din moştenire;

b. B primeşte întreaga moştenire;

c. C primeşte întreaga moştenire.

28. Principiul proximităţii gradului de rudenie între moştenitorii din aceeaşi clasă are două excepţii:

a. părinţii defunctului nu îi înlătură de la moştenire pe fraţii şi surorile defunctului;

b. unchii defunctului nu îi înlătură de la moştenire pe verii primari ai defunctului;

c. în cazul reprezentării succesorale.

29. Dacă defunctul a lăsat trei fii: un fiu din căsătorie, un fiu din afara căsătoriei şi un fiu adoptat, moştenirea se va împărţi astfel:

a. fiul din căsătorie va primi întreaga moştenire;

b. fiul din căsătorie va primi jumătate din moştenire, iar cealaltă jumătate se va împărţi între ceilalţi doi fii;

c. fiecare din cei trei fii va primi câte ⅓ din moştenire.

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

30. Reprezentarea succesorală este admisă de lege în privința:
a. soțului supraviețuitor;
b. descendenților copiilor defunctului;
c. descendenților din frați și surori.

31. Poate fi reprezentată:
a. persoana lipsită de capacitatea de a moșteni;
b. persoana nedemnă, numai dacă era decedată la data deschiderii moștenirii;
c. persoana nedemnă, chiar aflată în viață la data deschiderii moștenirii.

32. Operează reprezentarea succesorală:
a. chiar dacă reprezentantul este nedemn față de reprezentat;
b. chiar dacă reprezentantul a renunțat la moștenirea lăsată de defunct;
c. chiar dacă reprezentantul a fost dezmoștenit de reprezentat.

33. Reprezentarea succesorală:
a. este admisă la infinit, în toate cazurile;
b. produce efecte generale și particulare;
c. operează de drept, iar efectele ei pot fi modificate prin voința defunctului.

34. Cel care dobândește moștenirea prin reprezentare:
a. dobândește numai drepturi, nu și obligații;
b. este moștenitor legal;
c. este obligat să accepte moștenirea.

35. În cazul reprezentării succesorale, dacă defunctul a avut doi copii predecedați, dintre care unul a avut un copil, iar celălalt doi copii:
a. cei trei nepoți vor primi câte ⅓ din moștenire;
b. moștenirea se va împărți pe tulpini;
c. va decide instanța de judecată cât va primi fiecare din moștenire.

36. În cazul reprezentării succesorale, dacă defunctul a avut trei copii, dintre care doi predecedați, unul dintre ei cu doi copii, iar celălalt cu trei copii:
a. copilul rămas în viață va culege întreaga moștenire;
b. fiecare dintre moștenitori va primi 1/6 din moștenire;
c. moștenirea se va împărți pe tulpini.

37. În cazul moștenirii legale, rudele defunctului:
a. sunt chemate toate și în același timp la moștenire, dacă au vocație legală generală;
b. cuprind descendenții, ascendenții, colateralii și urmașii lor în linie dreaptă la nesfârșit;
c. pot culege moștenirea alături de persoane care nu sunt rude cu defunctul.

ROMANIAN CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

38. Sunt descendenţi ai defunctului:

a. copiii defunctului şi urmaşii săi în linie dreaptă la nesfârşit;

b. copiii defunctului din căsătorii diferite, chiar dacă una dintre căsătorii a fost anulată;

c. copiii defunctului din afara căsătoriei, cu condiţia de a accepta succesiunea în termenul de opţiune succesorală.

39. Sunt descendenţi ai defunctului:

a. copiii defunctului şi urmaşii lor în linie dreaptă la nesfârşit, din căsătorii diferite ale defunctului, chiar dacă una dintre căsătorii a fost anulată;

b. copiii defunctului din afara căsătoriei, indiferent dacă filiaţia a fost sau nu stabilită potrivit legii;

c. copiii defunctului, chiar dacă sunt adoptaţi.

40. Regula aplicabilă în legătură cu dreptul la moştenire al descendenţilor este:

a. atunci când vin la moştenire doar descendenţi de gradul al II-lea (doi sau mai mulţi), aceştia vor moşteni în mod egal, în funcţie de numărul lor;

b. atunci când vin la moştenire doar descendenţi de gradul I (copiii defunctului), aceştia vor moşteni în mod egal, în funcţie de numărul lor;

c. atunci când vin la moştenire descendenţi de grade diferite, se aplică regulile privind reprezentarea succesorală, aceştia moştenind în mod egal, în funcţie de numărul lor.

41. În calitate de moştenitori sezinari, descendenţii defunctului:

a. au „stăpânirea de fapt" asupra patrimoniului succesoral, odată cu eliberarea certificatului de moştenitor;

b. dobândesc dreptul de a administra patrimoniul succesoral de la data deschiderii succesiunii;

c. pot fi urmăriţi în calitate de moştenitori în aceleaşi condiţii cu moştenitorii legali nesezinari.

42. Descendenţii defunctului:

a. sunt obligaţi întotdeauna să raporteze donaţiile primite de la cel care lasă moştenirea;

b. pot veni la moştenire în nume propriu sau prin reprezentare;

c. pot continua acţiunile defunctului, cu condiţia ca acesta din urmă să le fi promovat anterior decesului său.

43. Sancţiunea care intervine pentru încălcarea rezervei succesorale a descendenţilor este:

a. nulitatea absolută, fiind instituită în scop de protecţie a moştenitorilor rezervatari;

b. reducţiunea liberalităţilor excesive;

c. nulitatea relativă, dacă se invocă o cauză de nulitate relativă.

44. Ascendenţii privilegiaţi:

a. pot veni la moştenire în nume propriu sau prin reprezentare;

b. sunt moştenitori rezervatari;

c. sunt moştenitori sezinari.

BCU IAŞI CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

45. Colateralii privilegiați:
a. nu sunt obligați la raportul donațiilor;
b. sunt moștenitori rezervatari;
c. sunt moștenitori sezinari.

46. Dacă la moștenire vin soțul supraviețuitor și doi copii ai defunctului:
a. fiecare moștenitor va primi câte ⅓ din moștenire;
b. soțul supraviețuitor va primi ½ din moștenire, iar fiecare dintre copii câte ¼ din moștenire;
c. soțul supraviețuitor va primi ¼ din moștenire, iar cei doi copii vor culege fiecare câte ⅜ din moștenire.

47. Fac parte din categoria colateralilor privilegiați:
a. numai frații buni;
b. frații consangvini;
c. frații uterini.

48. Frații consangvini:
a. sunt frați cu defunctul numai după tată;
b. primesc aceeași cotă din moștenire ca și frații buni;
c. pot veni la moștenire numai în nume propriu.

49. Frații uterini:
a. sunt frați cu defunctul numai după mamă;
b. primesc o parte mai mică din moștenire decât frații buni;
c. sunt obligați la raportul donațiilor.

50. Dacă la moștenirea defunctului vin un frate bun, un frate uterin și un frate consangvin, atunci:
a. fratele uterin primește ¼ din moștenire;
b. fratele consangvin primește $^1/_6$ din moștenire;
c. fratele bun primește ⅓ din moștenire.

51. În situația în care la moștenirea defunctului vin părinții și doi frați ai acestuia, împărțirea moștenirii se face astfel:
a. fiecare moștenitor va primi câte ¼ din moștenire;
b. părinții primesc ⅔ din moștenire, iar frații restul de ⅓;
c. părinții defunctului îi înlătură de la moștenire pe frații defunctului.

52. Dacă la moștenirea defunctului sunt chemați soțul supraviețuitor, părinții, un frate și o soră ai defunctului, atunci:
a. soțul supraviețuitor va primi ½ din moștenire;
b. părinții vor primi împreună ⅓ din moștenire;
c. fratele defunctului va primi $^1/_6$ din moștenire.

ECONOMIC CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

53. Ascendenţii ordinari:
a. pot veni la moştenire în nume propriu sau prin reprezentare;
b. sunt moştenitori sezinari;
c. sunt moştenitori rezervatari.

54. În concurs cu soţul supravieţuitor, ascendenţii ordinari ai defunctului:
a. nu primesc nimic din moştenirea defunctului;
b. indiferent de numărul lor, culeg împreună ½ din moştenire;
c. indiferent de numărul lor, culeg împreună ¼ din moştenire.

55. Colateralii ordinari:
a. pot veni la moştenire în nume propriu sau prin reprezentare;
b. sunt moştenitori sezinari;
c. sunt moştenitori rezervatari.

56. Dacă, în concurs cu soţul supravieţuitor, la moştenirea defunctului vin doi colaterali ordinari ai defunctului:
a. soţul supravieţuitor primeşte ½ din moştenire;
b. colateralii ordinari primesc câte ¼ din moştenire;
c. colateralii ordinari primesc câte ⅛ din moştenire.

57. Soţul supravieţuitor îl moşteneşte pe celălalt soţ, dacă la data deschiderii moştenirii:
a. erau despărţiţi în fapt;
b. era promovată acţiunea de divorţ, aceasta nefiind soluţionată definitiv;
c. exista o hotărâre de divorţ definitivă.

58. Cota succesorală a soţului supravieţuitor este de:
a. ¼ din moştenire, dacă vine în concurs cu descendenţii defunctului;
b. ⅓ din moştenire, dacă vine în concurs atât cu ascendenţi privilegiaţi, cât şi cu colaterali privilegiaţi ai defunctului;
c. ¾ din moştenire, dacă vine în concurs fie cu ascendenţi ordinari, fie cu colaterali ordinari ai defunctului.

59. Dreptul de abitaţie al soţului supravieţuitor:
a. este un drept real, având ca obiect casa de locuit;
b. durează până la decesul acestuia;
c. este un drept cu titlu gratuit.

60. Se poate solicita restrângerea dreptului de abitaţie al soţului supravieţuitor:
a. dacă locuinţa nu este necesară în întregime soţului supravieţuitor;
b. numai de descendenţii defunctului;
c. dacă soţul supravieţuitor se recăsătoreşte.

ROMANIAN CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

61. Soțul supraviețuitor are dreptul, pe lângă cota legală din moștenire, de a primi mobilierul și obiectele de uz casnic afectate folosinței comune a soților dacă:

a. nu vine în concurs cu descendenții defunctului;

b. a conviețuit cu defunctul;

c. nu are bunuri proprii similare.

Răspunsuri
V. Succesiunile (Moștenirea)

1. **b** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *Instituții de drept civil în reglementarea noului Cod civil*, Ed. Hamangiu, București, 2012, p. 527; art. 958 C. civ.)

a – răspuns greșit, întrucât, potrivit art. 958 alin. (1) lit. a) C. civ., „este de drept nedemnă de a moșteni: a) persoana condamnată penal pentru săvârșirea unei infracțiuni cu intenția de a-l ucide pe cel care lasă moștenirea", în cazul vătămării corporale neexistând intenția de a ucide;

b – răspuns corect, potrivit art. 958 C. civ., omorul, chiar rămas în faza tentativei, fiind comis cu intenția de a ucide;

c – răspuns greșit, întrucât, dacă infracțiunea care a avut ca urmare moartea victimei a fost comisă din culpă, nu există intenția de a ucide.

2. – (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 527; art. 958 C. civ.)

a – răspuns greșit, întrucât, deși în principiu este necesară o condamnare penală pentru săvârșirea unei infracțiuni cu intenția de a-l ucide pe cel care lasă moștenirea, prin excepție, potrivit art. 958 alin. (2) C. civ., nedemnitatea operează dacă fapta a fost constatată printr-o hotărâre judecătorească civilă definitivă;

b – răspuns greșit, întrucât nedemnitatea nu poate interveni prin fapte omisive, ci numai dacă este incident vreunul dintre cazurile expres și limitativ prevăzute de lege;

c – răspuns greșit, întrucât sancțiunea nedemnității operează numai pentru fapte săvârșite cu vinovăție, deci făptuitorul trebuie să fi avut discernământ la data comiterii faptei.

3. **a, b, c** (art. 958 C. civ.)

a, b – răspunsuri corecte, potrivit art. 958 alin. (2) C. civ.; în aceste cazuri, deși este înlăturată răspunderea penală, va subzista sancțiunea civilă pentru persoana care a săvârșit o infracțiune cu intenția de a-l ucide pe cel care lasă moștenirea;

c – răspuns corect, întrucât decesul autorului faptei va duce la încetarea procesului penal, însă instanța civilă va putea constata existența cazului de nedemnitate printr-o hotărâre judecătorească definitivă.

4. **b** [L. Stănciulescu, *Curs de drept civil. Succesiuni*, ed. a 2-a, Ed. Hamangiu, București, 2015, p. 48; art. 960 alin. (3) C. civ.]

a – răspuns greșit, întrucât nedemnitatea succesorală este o sancțiune civilă, producând efecte doar față de nedemnul vinovat;

b – răspuns corect, data deschiderii succesiunii determinând sfera persoanelor chemate să vină la moştenire;

c – răspuns greşit, art. 960 alin. (3) C. civ. prevăzând sfera actelor efectuate de nedemn şi care se mențin.

5. **a, b** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 527; art. 958 şi art. 959 C. civ.)

a – răspuns corect, art. 958 C. civ. reglementând două cazuri limitative în care nedemnitatea intervine de drept;

b – răspuns corect, art. 959 C. civ. prevăzând trei cazuri în care instanța judecătorească poate fi declarată nedemnă de a moşteni;

c – răspuns greşit, sancțiunea nedemnității neputând fi rezultatul voinței celui care lasă moştenirea, voință exprimată prin testament.

6. **c** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 528; art. 958 C. civ.)

a – răspuns greşit, întrucât, potrivit art. 958 alin. (3) C. civ., nedemnitatea de drept poate fi constatată oricând;

b – răspuns greşit, nedemnitatea de drept putând fi constatată la cererea oricărei persoane interesate sau din oficiu de către instanța de judecată;

c – răspuns corect, legea prevăzând în art. 958 alin. (3) C. civ. notarul public o poate constata pe baza hotărârii judecătoreşti din care rezultă nedemnitatea.

7. **c** (L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 47; art. 958 C. civ.)

a – răspuns greşit, întrucât sancționarea nedemnului cu excluderea de la moştenire decurge din lege sau din hotărârea instanței de judecată, iar nu din voința celui care lasă moştenirea;

b – răspuns greşit, fiul defunctului nu poate fi declarat nedemn prin voința tatălui său, nedemnitatea de drept intervenind numai în cazul unei condamnări penale;

c – răspuns corect, în lipsa unei condamnări penale, B putând culege în calitate de moştenitor legal.

8. **a, b** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 528; art. 959 C. civ.)

a, b – răspunsuri corecte, potrivit art. 959 alin. (1) lit. a) C. civ.;

c – răspuns greşit, întrucât injuriile grave pot atrage numai revocarea donației pentru ingratitudine, şi nu nedemnitatea succesorală.

9. **a, b** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 528; art. 959 C. civ.)

a, b – răspunsuri corecte, conform art. 959 alin. (1) lit. c) C. civ.;

c – răspuns greşit; dintre viciile de consimțământ, doar dolul şi violența pot atrage nedemnitatea succesorală, nu şi eroarea sau leziunea.

10. **c** (L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 47; art. 967 C. civ.)

a – răspuns greşit, întrucât nedemnitatea produce efecte numai față de nedemn, nu şi față de descendenții acestuia, care vin la succesiune prin reprezentare;

b – răspuns greşit, deoarece, venind la succesiune prin reprezentare, cei doi copii ai nedemnului vor primi împreună jumătate din moştenire, cealaltă jumătate revenind celuilalt fiu al defunctului, care nu este nedemn;

c – răspuns corect, având în vedere explicația de mai sus.

11. **c** (art. 959 C. civ.)

a – răspuns greşit, întrucât art. 959 C. civ. prevede condiția relei-credințe în ceea ce priveşte ascunderea testamentului defunctului;

b – răspuns greşit, deoarece distrugerea trebuie realizată cu rea-credință, ceea ce nu este cazul dacă este vorba despre o distrugere din culpă;

c – răspuns corect, art. 959 alin. (1) lit. b) C. civ. prevăzând că poate fi declarată nedemnă de a moşteni „persoana care, cu rea-credință, a ascuns, a alterat, a distrus sau a falsificat testamentul defunctului".

12. **c** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 528; art. 959 C. civ.)

a – răspuns greşit, întrucât, fiind o sancțiune civilă, nedemnitatea succesorală este reglementată în mod special, termenul stabilit de art. 959 C. civ. fiind de un an;

b – răspuns greşit, deoarece numai un succesibil poate cere instanței judecătoreşti să declare nedemnitatea;

c – răspuns corect, având în vedere prevederile art. 959 alin. (2) C. civ., potrivit cărora, sub sancțiunea decăderii, orice succesibil poate cere instanței judecătoreşti să declare nedemnitatea în termen de un an de la data deschiderii moştenirii.

13. **c** (art. 959 C. civ.)

a, b – răspunsuri greşite, pentru că, în cazul în care ar interveni nedemnitatea, succesiunea ar deveni vacantă şi ar intra în proprietatea privată a unității administrativ-teritoriale (comuna, oraşul sau, după caz, municipiul) în a cărei rază teritorială se aflau bunurile la data deschiderii moştenirii;

c – răspuns corect, deoarece, potrivit art. 959 alin. (6) C. civ., comuna, oraşul sau, după caz, municipiul în a cărui rază teritorială se aflau bunurile la data deschiderii moştenirii poate introduce acțiunea în declararea nedemnității, în cazul în care, cu excepția autorului uneia dintre faptele prevăzute de lege, nu mai există alți succesibili.

14. **a** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 531; art. 959 C. civ.)

a – răspuns corect, invocarea nedemnității de drept de către nedemn este admisibilă, deoarece aceasta operează de drept, fiind vorba despre efectul consumat al îndepărtării sale de la moştenire prin efectul legii;

b – răspuns greşit, întrucât art. 959 C. civ. prevede calitatea procesuală activă a succesibilului în formularea unei acțiuni de acest gen, iar nedemnul nu şi-ar putea invoca propria culpă;

c – răspuns greşit, având în vedere că invocarea nedemnității de drept de către nedemn este admisibilă.

15. **b** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, pp. 528-529; art. 960 C. civ.)

a – răspuns greşit, întrucât, potrivit art. 960 alin. (1) C. civ., „nedemnul este înlăturat atât de la moştenirea legală, cât şi de la cea testamentară";

b – răspuns corect, pentru că nedemnul va fi considerat, în mod retroactiv, ca fiind străin de moştenire de la data deschiderii succesiunii;

c – răspuns greşit, întrucât nedemnul, urmare a constatării nedemnității, nu va putea reclama partea sa de moştenire, nici măcar rezerva succesorală.

16. **c** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, pp. 528-529; art. 960 C. civ.)

a – răspuns greşit, întrucât nedemnul este considerat posesor de rea-credinţă de la data deschiderii succesiunii, titlul de moştenitor al nedemnului fiind desfiinţat retroactiv;

b – răspuns greşit, deoarece restituirea trebuie să se facă, în principiu, în natură, numai în cazul în care bunurile nu mai pot fi restituite în natură putându-se plăti contravaloarea acestora;

c – răspuns corect, dat fiind că, fiind un posesor de rea-credinţă, nedemnul va trebui să restituie, alături de bunurile respective, şi fructele acestora.

17. **a, b, c** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 529)

Toate răspunsurile sunt corecte, întrucât drepturile şi obligaţiile nedemnului faţă de moştenire, care s-au stins prin confuziune, vor renaşte în urma excluderii nedemnului de la succesiune.

18. **a, b, c** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 529; art. 967 C. civ.)

a, b – răspunsuri corecte; potrivit art. 967 alin. (1) C. civ., sancţiunea nedemnităţii unui moştenitor nu produce efecte juridice asupra descendenţilor acestuia;

c – răspuns corect, deoarece nu are importanţă nedemnitatea unui soţ asupra drepturilor succesorale ale celuilalt soţ.

19. **a** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 530; art. 960 C. civ.)

a – răspuns corect, deoarece, potrivit art. 960 alin. (3) C. civ., „actele de conservare, precum şi actele de administrare, în măsura în care profită moştenitorilor, încheiate între nedemn şi terţi, sunt valabile (...)";

b, c – răspunsuri greşite, întrucât, conform art. 960 alin. (3) C. civ., se menţin doar actele de dispoziţie cu titlu oneros încheiate între nedemn şi terţii dobânditori de bună-credinţă.

20. **a, b** (art. 961 C. civ.)

a, b – răspunsuri corecte, deoarece, potrivit art. 961 alin. (1) C. civ., înlăturarea efectelor nedemnităţii trebuie să fie expresă din partea celui care lasă moştenirea;

c – răspuns greşit, întrucât, fără o declaraţie expresă, nu constituie înlăturare a efectelor nedemnităţii legatul lăsat nedemnului după săvârşirea faptei care atrage nedemnitatea.

21. **a, b, c** (art. 961 C. civ.)

Toate răspunsurile sunt corecte, potrivit art. 961 alin. (2) C. civ.

22. **b** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 534; art. 963 C. civ.)

b – răspuns corect, potrivit art. 963 alin. (3) C. civ.;

a, c – răspunsuri greşite, pentru că, în lipsa moştenitorilor legali sau testamentari, succesiunea ar deveni vacantă şi ar intra în proprietatea privată a unităţii administrativ-teritoriale (comuna, oraşul sau, după caz, municipiul) în a cărei rază teritorială se aflau bunurile la data deschiderii moştenirii.

23. **b** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 536)

a – răspuns greșit, întrucât soțul supraviețuitor, nefiind rudă cu defunctul, nu face parte din nicio clasă de moștenitori;

b – răspuns corect, având în vedere că soțul supraviețuitor nu este înlăturat de la moștenire, indiferent de clasa cu care vine în concurs;

c – răspuns greșit, deoarece soțul supraviețuitor nu înlătură de la moștenire nicio clasă de moștenitori.

24. **a, c** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 535; art. 964 C. civ.)

a – răspuns corect, întrucât, potrivit art. 964 C. civ., clasa a II-a de moștenitori cuprinde ascendenții privilegiați și colateralii privilegiați, părinții defunctului fiind ascendenți privilegiați;

b – răspuns greșit, deoarece bunicii defunctului, în calitate de ascendenți ordinari, fac parte din clasa a III-a de moștenitori legali;

c – răspuns corect, având în vedere că strănepoții de frate sunt colaterali privilegiați de gradul al IV-lea.

25. **b** (L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 61; art. 964 C. civ.)

a – răspuns greșit, întrucât soțul supraviețuitor, nefiind rudă cu defunctul, nu face parte din nicio clasă de moștenitori;

b – răspuns corect, străbunicii defunctului, în calitate de ascendenți ordinari, fac parte din clasa a III-a de moștenitori legali;

c – răspuns greșit, întrucât fratele bunicului defunctului face parte din categoria colateralilor ordinari chemați în baza legii la moștenirea defunctului (clasa a IV-a).

26. **b, c** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 535; art. 964 C. civ.)

a – răspuns greșit; străbunicii defunctului, în calitate de ascendenți ordinari, fac parte din clasa a III-a de moștenitori legali;

b, c – răspunsuri corecte, deoarece aceste două categorii fac parte din categoria colateralilor ordinari chemați în baza legii la moștenirea defunctului.

27. **b** (L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 59)

a, c – răspunsuri greșite, întrucât C, ginerele defunctului, nu are vocație la moștenirea socrului său;

b – răspuns corect, întrucât doar B, în calitate de fiică, are vocație succesorală legală în cauză, fiind moștenitor legal (clasa I).

28. **a, c** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 535; art. 964 C. civ.)

a – răspuns corect, întrucât ambele categorii fac parte din clasa a II-a de moștenitori, iar părinții defunctului (rude de gradul I), nu îi înlătură de la moștenire pe frații și surorile defunctului (rude de gradul al II-lea), ci vin împreună la succesiune;

b – răspuns greșit, deoarece unchii defunctului (rude de gradul al III-lea) îi înlătură de la moștenire pe verii primari ai defunctului (rude de gradul al IV-lea);

c – răspuns corect, pentru că, în cazul reprezentării succesorale, moștenirea nu se împarte în mod egal între succesori, ci pe tulpini.

29. **c** [L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 64; art. 964 alin. (4) C. civ]

a, b – răspunsuri greşite, întrucât, dacă moştenitorii defunctului fac parte din aceeaşi clasă şi au acelaşi grad de rudenie, moştenirea se va împărţi în părţi egale;

c – răspuns corect, faţă de prevederile art. 964 alin. (4) C. civ., neavând importanţă decât faptul că toţi cei trei moştenitori ai defunctului sunt fiii acestuia.

30. **b, c** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 537; art. 966 C. civ.)

a – răspuns greşit, enumerarea din textul art. 966 alin. (1) C. civ. fiind limitativă;

b, c – răspunsuri corecte, întrucât, conform art. 966 alin. (1) C. civ., „pot veni la moştenire prin reprezentare succesorală numai descendenţii copiilor defunctului şi descendenţii fraţilor sau surorilor defunctului".

31. **a, c** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 538; art. 967 C. civ.)

a, c – răspunsuri corecte, potrivit art. 967 alin. (1) C. civ., care prevede că „poate fi reprezentată persoana lipsită de capacitatea de a moşteni, precum şi nedemnul, chiar aflat în viaţă la data deschiderii moştenirii";

b – răspuns greşit, nefiind necesar ca nedemnul să fie decedat la data deschiderii succesiunii.

32. **a, c** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 539; art. 967 C. civ.)

a, c – răspunsuri corecte, întrucât, potrivit art. 967 alin. (3) C. civ., „reprezentarea operează chiar dacă reprezentantul este nedemn faţă de reprezentat sau a renunţat la moştenirea lăsată de acesta ori a fost dezmoştenit de el";

b – răspuns greşit, întrucât reprezentantul trebuie să îndeplinească condiţiile necesare pentru a-l moşteni pe defunct.

33. **b** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, pp. 539-540; art. 966, art. 968 şi art. 969 C. civ.)

a – răspuns greşit, întrucât, în cazul descendenţilor din fraţi şi surori, reprezentarea nu operează la infinit, ci numai până la gradul al IV-lea inclusiv;

b – răspuns corect, potrivit art. 968 şi art. 969 C. civ.;

c – răspuns greşit, pentru că reprezentarea operează de drept, iar regulile acesteia nu pot fi modificate prin voinţa defunctului, fiind stabilite de către lege.

34. **b** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, pp. 539-540)

a – răspuns greşit, deoarece, în urma acceptării moştenirii, moştenitorii dobândesc atât drepturile, cât şi obligaţiile defunctului;

b – răspuns corect, întrucât regulile reprezentării succesorale sunt aplicabile în cazul moştenirii legale;

c – răspuns greşit, având în vedere că nimeni nu este obligat, împotriva voinţei sale, să accepte moştenirea.

35. **b** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, pp. 540-541; art. 968 C. civ.)

b – răspuns corect, întrucât, potrivit art. 968 alin. (1) C. civ., „în cazurile în care operează reprezentarea succesorală, moştenirea se împarte pe tulpină";

a, c – răspunsuri greşite, având în vedere prevederile art. 968 C. civ.

36. **c** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, pp. 540-541; art. 968 C. civ.)

a – răspuns greşit, întrucât copilul aflat în viaţă nu îi înlătură de la moştenire pe nepoţii defunctului, care pot veni la moştenire prin reprezentare;

b – răspuns greşit, întrucât, în cazurile în care operează reprezentarea succesorală, moştenirea nu se împarte pe capete, ci pe tulpini;

c – răspuns corect, întrucât, potrivit art. 968 alin. (1) C. civ., „în cazurile în care operează reprezentarea succesorală, moştenirea se împarte pe tulpină".

37. **c** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, pp. 542-544; art. 963 C. civ.)

a – răspuns greşit, deoarece, pentru ca rudele defunctului cu vocaţie legală generală să poată veni la moştenire, trebuie să aibă şi vocaţie legală concretă, fiind stabilită de legiuitor ordinea de chemare a rudelor defunctului la succesiune, în temeiul art. 963 alin. (1) C. civ.;

b – răspuns greşit, deoarece, în cazul moştenirii legale, rudele defunctului sunt descendenţii, ascendenţii în linie dreaptă la infinit şi colateralii până la gradul al IV-lea inclusiv;

c – răspuns corect, deoarece, cu respectarea dispoziţiilor legale imperative, moştenirea legală şi moştenirea testamentară pot coexista.

38. **a, b, c** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 542; art. 975 C. civ.)

a – răspuns corect, deoarece copiii defunctului şi urmaşii lor în linie dreaptă la nesfârşit sunt descendenţi, potrivit art. 975 alin. (1) C. civ.;

b – răspuns corect, deoarece copiii defunctului fac parte din categoria descendenţilor, art. 975 alin. (1) C. civ. nefăcând distincţia între copii, în funcţie de buna sau reaua-credinţă a soţului din vina căruia s-a dispus anularea căsătoriei; dacă a fost recunoscut conform legii sau dacă filiaţia a fost stabilită potrivit legii, atunci copiii respectivi fac parte din categoria descendenţilor;

c – răspuns corect, deoarece copiii defunctului din afara căsătoriei fac parte din categoria descendenţilor, în cazul în care condiţia privind stabilirea filiaţiei potrivit legii a fost îndeplinită, neavând nicio importanţă acceptarea succesiunii în termenul de opţiune succesorală. Oricum, ei aparţin categoriei descendenţilor, indiferent dacă culeg, concret sau nu, succesiunea.

39. **a, c** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 542)

a – răspuns corect, deoarece copiii defunctului şi urmaşii lor în linie dreaptă la nesfârşit, din căsătorii diferite ale defunctului, chiar dacă s-a dispus anularea căsătoriei, fac parte din categoria descendenţilor, cu condiţia ca filiaţia să fie stabilită potrivit legii;

b – răspuns greşit, întrucât copiii defunctului din afara căsătoriei sunt descendenţi ai acestuia numai dacă filiaţia a fost stabilită potrivit legii;

c – răspuns corect, deoarece, prin adopţie, adoptatul şi descendenţii săi dobândesc aceleaşi drepturi ca şi copilul din căsătorie.

40. **b** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, pp. 539-540 şi 543; art. 975 C. civ.)

a – răspuns greşit, deoarece se aplică regulile privind reprezentarea succesorală, în sensul că între rudele de grad egal împărţirea moştenirii se face pe tulpini, cu respectarea principiului egalităţii între moştenitorii de gradul cel mai apropiat cu defunctul (iar nu pe capete, în părţi egale, în raport cu numărul descendenţilor care vin efectiv la moştenire);

b – răspuns corect, pentru că, dacă sunt chemaţi doi sau mai mulţi descendenţi de gradul I (copiii defunctului sau alţi descendenţi de grade egale), fiecare va moşteni în mod egal, în funcţie de numărul lor (pe capete);

c – răspuns greşit, deoarece pot veni la moştenire descendenţi de grade diferite numai dacă sunt îndeplinite regulile privind reprezentarea succesorală, dar împărţeala se va face pe tulpini şi subtulpini, principiul egalităţii aplicându-se numai între ramurile din aceeaşi tulpină [art. 975 alin. (2) şi (4) C. civ.].

41. **b** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 544; art. 1.127 C. civ.)

a – răspuns greşit, deoarece descendenţii defunctului dobândesc stăpânirea de fapt asupra patrimoniului succesoral chiar înainte de eliberarea certificatului de moştenitor şi fără vreo formalitate;

b – răspuns corect, deoarece sezina le conferă şi dreptul de a administra patrimoniul succesoral, iar cum dobândesc stăpânirea de fapt asupra patrimoniului succesoral de la data deschiderii succesiunii, înseamnă că şi dreptul de a administra patrimoniul succesoral îl dobândesc tot de la acest moment;

c – răspuns greşit, ce rezultă din interpretarea *per a contrario* a art. 1.127 C. civ., în sensul că dacă moştenitorii legali nesezinari nu pot fi urmăriţi în calitate de moştenitori până la intrarea în stăpânirea de fapt a moştenirii, evident, descendenţii, care sunt moştenitori sezinari, pot fi urmăriţi în calitate de moştenitori de la momentul în care dobândesc sezina, adică de la data deschiderii succesiunii.

42. **b** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 544; art. 965, art. 1.125-1.126 C. civ.)

a – răspuns greşit, deoarece, dacă donaţia a fost făcută cu scutire de raport, nu au această obligaţie;

b – răspuns corect, în temeiul art. 965 C. civ.;

c – răspuns greşit, deoarece descendenţii pot exercita drepturile şi acţiunile defunctului, în temeiul art. 1.125-1.126 C. civ.; în consecinţă, chiar dacă o acţiune nu a fost introdusă de defunct, aceasta poate fi introdusă de moştenitorul descendent.

43. **b** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 544; art. 1092 C. civ.)

b – răspuns corect, având în vedere prevederile art. 1092 C. civ.;

a, c – răspunsuri greşite, conform explicaţiei de mai sus.

44. **b, c** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, pp. 545-546)

a – răspuns greşit, ascendenţii privilegiaţi putând veni la moştenire numai în nume propriu, nu şi prin reprezentare;

b, c – răspunsuri corecte, ascendenţii privilegiaţi fiind moştenitori rezervatari şi sezinari.

45. **a** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 548)

a – răspuns corect, această categorie de moştenitori nefiind obligaţi prin lege la raportul donaţiilor;

b, c – răspunsuri greşite, colateralii privilegiaţi nefiind moştenitori rezervatari şi sezinari.

46. **c** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 543; art. 975 C. civ.)

c – răspuns corect, având în vedere prevederile art. 975 alin. (3) C. civ., potrivit cărora „în concurs cu soțul supraviețuitor, descendenții defunctului, indiferent de numărul lor, culeg împreună trei sferturi din moștenire";

a, b – răspunsuri greșite, având în vedere răspunsul de mai sus.

47. **b, c** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 547; art. 981 C. civ.)

a – răspuns greșit, întrucât, atunci când frații sunt din părinți diferiți, colateralii privilegiați sunt frații buni (adică frați cu defunctul și după tată, și după mamă), frații consangvini și frații uterini;

b – răspuns corect, frații consangvini, adică frați cu defunctul numai după tată, fiind colaterali privilegiați;

c – răspuns corect, frații uterini, adică frați cu defunctul numai după mamă, fiind colaterali privilegiați.

48. **a, c** (L. Stănciulescu, *op. cit.*, pp. 85-86)

a – răspuns corect, frații consangvini fiind frați cu defunctul numai după tată;

b – răspuns greșit, întrucât, atunci când la moștenire vin frați din părinți diferiți, moștenirea se va împărți pe linii;

c – răspuns corect, frații consangvini, fiind colaterali privilegiați, pot veni la moștenire numai în nume propriu, nu și prin reprezentare.

49. **a, b** (L. Stănciulescu, *op. cit.*, pp. 85-86)

a – răspuns corect, frații uterini fiind frați cu defunctul numai după mamă;

b – răspuns corect, întrucât, atunci când la moștenire vin frați din părinți diferiți, moștenirea se va împărți pe linii, frații buni primind o parte mai mare din moștenire;

c – răspuns greșit, frații consangvini, fiind colaterali privilegiați, nu sunt obligați la raportul donațiilor.

50. **a** (L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 86; art. 981 C. civ.)

a – răspuns corect, în acest caz moștenirea se împarte, potrivit art. 981 alin. (3) și (4) C. civ., pe linia paternă și pe linia maternă; fratele uterin vine la moștenire numai pe linie maternă, în concurs cu fratele bun;

b – răspuns greșit, deoarece fratele consangvin vine la moștenire numai pe linie paternă, în concurs cu fratele bun; el moștenește ¼ din averea defunctului;

c – răspuns greșit, întrucât fratele bun vine la moștenire pe ambele linii, primind câte ¼ din moștenire pe fiecare dintre linii.

51. **a** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 546; art. 978 C. civ.)

a – răspuns corect, întrucât, conform art. 978 lit. b) C. civ., „în cazul în care la moștenire vin 2 părinți, aceștia vor culege împreună o jumătate, iar colateralii privilegiați, indiferent de numărul lor, vor culege cealaltă jumătate";

b – răspuns greșit, având în vedere răspunsul de mai sus;

c – răspuns greșit, întrucât clasa a II-a de moștenitori legali este o clasă mixtă, formată din ascendenți privilegiați și colaterali privilegiați.

52. **b, c** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 547; art. 977 şi art. 978 C. civ.)

a – răspuns greşit, întrucât, potrivit art. 977 alin. (1) C. civ., „dacă soţul supravieţuitor vine la moştenire în concurs atât cu ascendenţi privilegiaţi, cât şi cu colaterali privilegiaţi ai defunctului, partea cuvenită clasei a II-a este de două treimi din moştenire", deci soţul supravieţuitor va primi o treime din moştenire;

b – răspuns corect, întrucât, după deducerea cotei de ⅓ a soţului supravieţuitor, în cazul în care la moştenire vin doi părinţi, aceştia vor culege împreună o jumătate din ce rămâne, iar colateralii privilegiaţi, indiferent de numărul lor, vor culege cealaltă jumătate (art. 978 C. civ.);

c – răspuns corect, pentru că, împreună, cei doi colaterali privilegiaţi vor dobândi ⅓ din moştenire, deci fiecare va culege câte 1/6 din moştenire.

53. **b** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 549; art. 982 C. civ.)

a – răspuns greşit, întrucât ascendenţii ordinari nu pot veni la moştenire prin reprezentare, ci numai în nume propriu;

b – răspuns corect, întrucât, fiind rude în linie directă, ascendenţii ordinari sunt moştenitori sezinari;

c – răspuns greşit, ascendenţii ordinari nefiind moştenitori rezervatari.

54. **c** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 549; art. 982 C. civ.)

a – răspuns greşit, întrucât soţul supravieţuitor nu înlătură de la moştenire nicio clasă de moştenitori;

b – răspuns greşit, având în vedere prevederile art. 982 alin. (4) C. civ.;

c – răspuns corect, deoarece, potrivit art. 982 alin. (4) C. civ., „în concurs cu soţul supravieţuitor, ascendenţii ordinari ai defunctului, indiferent de numărul lor, culeg împreună un sfert din moştenire".

55. – (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 549; art. 983 C. civ.)

a – răspuns greşit, întrucât colateralii ordinari nu pot să vină la moştenire prin reprezentare, ci numai în nume propriu;

b – răspuns greşit, întrucât, nefiind rude în linie directă cu defunctul, colateralii ordinari nu sunt moştenitori sezinari;

c – răspuns greşit, colateralii ordinari nefiind printre moştenitorii rezervatari prevăzuţi expres şi limitativ de lege.

56. **c** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 549; art. 972 şi art. 983 C. civ.)

a – răspuns greşit; având în vedere prevederile art. 972 alin. (1) lit. d) C. civ., cota soţului supravieţuitor este de ¾ din moştenire;

b – răspuns greşit, faţă de dispoziţiile art. 983 C. civ.;

c – răspuns corect, întrucât, în concurs cu soţul supravieţuitor, colateralii ordinari ai defunctului, indiferent de numărul lor, culeg împreună ¼ din moştenire; fiind doi moştenitori din această clasă, ei vor culege câte ⅛ din moştenire fiecare.

57. **a, b** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 551; art. 970 C. civ.)

a – răspuns corect, întrucât soţul supravieţuitor îl moşteneşte pe soţul decedat, dacă la data deschiderii moştenirii căsătoria era în fiinţă, neavând importanţă despărţirea în fapt;

b – răspuns corect, deoarece faptul că s-a formulat acțiune de divorț, dar care nu a fost soluționată definitiv, nu are relevanță asupra dreptului la moștenire al soțului supraviețuitor;

c – răspuns greșit, având în vedere prevederile art. 970 C. civ., conform cărora soțul supraviețuitor îl moștenește pe soțul decedat dacă, la data deschiderii moștenirii, nu există o hotărâre de divorț definitivă.

58. **a, b, c** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 552; art. 972 C. civ.)

Toate răspunsurile sunt corecte, potrivit art. 972 alin. (1) C. civ.

59. **a, c** (G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, pp. 557-558; art. 973 C. civ.)

a – răspuns corect, întrucât, potrivit art. 973 alin. (1) C. civ., soțul supraviețuitor beneficiază de un drept de abitație asupra casei în care a locuit până la data deschiderii moștenirii, dacă această casă face parte din bunurile moștenirii;

b – răspuns greșit, deoarece acest drept este unul temporar, durând până la partaj, dar nu mai devreme de un an de la data deschiderii moștenirii; acest drept încetează, chiar înainte de împlinirea termenului de un an, în caz de recăsătorire a soțului supraviețuitor;

c – răspuns corect, soțul supraviețuitor nefiind obligat să plătească chirie moștenitorului care a devenit proprietarul locuinței.

60. **a** (L. Stănciulescu, *op. cit.*, p. 102; art. 973 C. civ.)

a – răspuns corect, potrivit art. 973 alin. (3) C. civ.;

b – răspuns greșit, întrucât oricare dintre moștenitori poate solicita restrângerea dreptului de abitație al soțului supraviețuitor, nu numai descendenții defunctului;

c – răspuns greșit, deoarece, dacă soțul supraviețuitor se recăsătorește, dreptul de abitație încetează, conform art. 973 alin. (4) C. civ.

61. **a, b** (L. Stănciulescu, *op. cit.*, pp. 98-99; art. 974 C. civ.)

a – răspuns corect, potrivit art. 974 C. civ.;

b – răspuns corect, soțul supraviețuitor având acest drept special dacă a conviețuit cu defunctul;

c – răspuns greșit, neavând relevanță dacă are sau nu bunuri proprii similare.

BCU IASI / CENTRU UNIVERSITAR LIBRARY

VI. Desfacerea căsătoriei

1. Dispozițiile Codului civil privind divorțul prin acordul soților pe cale administrativă și prin procedura notarială:

a. stabilesc, sub sancțiunea respingerii cererii de divorț, și condiția ca soții să convină asupra exercitării autorității părintești de către ambii părinți;

b. sunt aplicabile și căsătoriilor în ființă la data de 1 octombrie 2011;

c. condiționează eliberarea certificatului de divorț de existența acordului soților asupra numelui de familie pe care să îl poarte după divorț.

2. În cazul divorțului prin acordul soților, poate constitui viciu de consimțământ:

a. leziunea;

b. dolul;

c. eroarea, numai atunci când privește identitatea fizică a soțului.

3. Este îndeplinită condiția inexistenței copiilor minori în cazul divorțului prin acordul soților pe cale administrativă atunci când:

a. există copii, însă aceștia sunt majori;

b. copiii minori au fost concepuți înainte de încheierea căsătoriei, deși au stabilită filiația față de cei doi soți;

c. unul dintre soți are un copil dintr-o căsătorie anterioară, iar celălalt soț are un copil din afara căsătoriei, niciunul dintre copii neavând stabilită legătura de filiație față de ambii soți.

4. X și Y, soț și soție, hotărăsc de comun acord ca X să se angajeze pe o durată de 2 ani și jumătate în străinătate pentru a putea plăti cheltuielile generate de îngrijirea medicală corespunzătoare a copilului minor al acestora. După expirarea acestui termen, în care X și Y au fost separați în fapt, X își prelungește contractul de muncă fără a se consulta în prealabil cu Y, însă îi comunică acestuia din urmă intenția de a desface căsătoria.

În acest caz:

a. cererea de divorț poate fi depusă de soți împreună la notarul public, prin mandatar cu procură autentică;

b. divorțul poate fi pronunțat de instanță din culpa exclusivă a lui Y, numai dacă soțul pârât se declară de acord cu divorțul;

c. divorțul poate fi pronunțat de instanță din culpa exclusivă a lui Y, dacă acesta cere divorțul asumându-și responsabilitatea pentru eșecul căsătoriei.

5. Împotriva refuzului ofițerului de stare civilă sau al notarului public de a constata desfacerea căsătoriei prin acordul soților:

a. aceștia pot face plângere la instanța de judecată;

b. legea nu prevede o cale de atac;

ROMANIAN / CONTRACT UNIVERSITY LIBRARY

c. aceştia se pot adresa, pe cale separată, instanței competente pentru repararea prejudiciului cauzat prin refuzul abuziv al ofițerului de stare civilă sau al notarului de a constata desfacerea căsătoriei.

6. X şi Y depun la notarul public, prin mandatar cu procură autentică, o cerere de divorț, arătând că s-au înțeles cu privire la toate aspectele referitoare la numele de familie, precum şi la cele prevăzute de lege în legătură cu copilul minor al acestora, în vârstă de 11 ani, care suferă de o afecțiune ce face imposibilă orice comunicare cu acesta. Din raportul de anchetă socială rezultă că acordul soților cu privire la exercitarea în comun a autorității părinteşti este în interesul copilului.

În acest caz, notarul public:

a. respinge cererea de divorț, având în vedere că nu este depusă de soți personal;

b. respinge cererea de divorț, având în vedere existența copilului minor care nu poate fi ascultat, în condițiile legii;

c. poate elibera certificatul de divorț fără a-l asculta pe copil, dacă sunt îndeplinite toate celelalte condiții impuse de lege.

7. Divorțul prin acordul soților poate fi realizat:

a. pe cale administrativă, prin procedura notarială sau prin procedura medierii;

b. pe cale administrativă, prin procedura notarială sau pe cale judiciară;

c. pe cale administrativă şi pe cale judiciară.

8. Y a fost adoptat de X, acesta din urma căsătorindu-se ulterior finalizării procedurii de adopție cu Z. După încheierea căsătoriei, Z este pus sub interdicție judecătorească.

În acest caz, cererea de divorț depusă de ambii soți la ofițerul de stare civilă:

a. va fi respinsă, având în vedere neîndeplinirea condiției privind existența copiilor minori;

b. va fi respinsă, având în vedere că Z era pus sub interdicție la data depunerii cererii de divorț;

c. va fi admisă, dacă la expirarea termenului de reflecție soții stăruie să divorțeze, iar Z face dovada că are capacitatea de discernământ neafectată.

9. În urma unui accident, X, soțul lui Y, suferă un traumatism care duce la pierderea discernământului, urmată de punerea acestuia sub interdicție. Z, reprezentantul legal al lui X, solicită instanței de judecată desfacerea căsătoriei dintre X şi Y, având în vedere că starea de sănătate a lui X face imposibilă continuarea căsătoriei.

În acest caz, instanța poate:

a. respinge cererea de divorț, având în vedere că X este pus sub interdicție judecătorească;

b. pronunța divorțul fără a face mențiune despre culpa pentru desfacerea căsătoriei;

c. respinge cererea ca fiind introdusă de către o persoană fără calitate procesuală activă.

BCU CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

10. Sancțiunea desfacerii căsătoriei prin divorț, în cazul în care unul dintre soți era pus sub interdicție, este:

a. nulitatea absolută;

b. nulitatea absolută, în cazul divorțului prin acordul soților;

c. nulitatea absolută, numai în cazul divorțului constatat de ofițerul de stare civilă sau de notarul public.

11. Căsătoria încetează:

a. prin divorțul soților;

b. prin declararea judecătorească a morții unuia dintre ei sau moartea unuia din soți;

c. la cererea unuia dintre soți, după o separare în fapt ce a durat cel puțin 2 ani.

12. Căsătoria se desface ca urmare a divorțului:

a. atunci când, din cauza stării de sănătate a unuia dintre soți, continuarea conviețuirii devine imposibilă;

b. ca urmare a cererii soțului ce constată că celălalt soț este bigam;

c. atunci când ea a fost încheiată între tutore și persoana minoră aflată sub tutela sa.

13. Constituie caz al divorțului remediu, astfel cum a fost el conceptualizat de Codul civil:

a. existența unor motive temeinice ce fac ca raporturile dintre soți să fie iremediabil vătămate și imposibilă căsătoria;

b. starea de sănătate a soților;

c. fictivitatea sau vicierea consimțământului soțului prin eroare.

14. Spre deosebire de divorțul remediu – ca și convenție a soților prin care se constată oficial eșecul căsătoriei:

a. în cazul divorțului din culpă, soțul din a cărei culpă a fost pronunțat divorțul pierde drepturile pe care legea sau convențiile încheiate anterior cu terții îi erau recunoscute;

b. divorțul din culpa părților este încurajat de legiuitor, întrucât este necesară dovedirea temeiniciei motivelor de divorț;

c. în cazul divorțului din culpă, instanța de judecată este cea care hotărăște dacă a fost dovedită culpa unuia dintre soți în destrămarea căsătoriei.

15. Se poate vorbi despre divorțul prin acordul părților:

a. atunci când divorțul este cerut de ambii soți, întrucât există acordul acestora la momentul depunerii și formulării cererii de divorț;

b. atunci când divorțul este cerut doar de unul dintre soți pe temei de culpă a unuia dintre soți în destrămarea căsătoriei, iar ulterior intervine acordul celor doi;

c. în cazul în care divorțul este cerut de unul dintre soți după o separare în fapt ce a durat cel puțin 2 ani.

16. Data desfacerii căsătoriei în ipoteza divorțului prin acordul soților, prin procedura notarială, este:

a. data întocmirii încheierii de admitere a cererii de divorț prin acordul soților;

b. data emiterii certificatului de divorț;

c. data admiterii de către instanța de judecată a acțiunii în anulare exercitată împotriva încheierii de respingere a cererii de divorț emisă de notar.

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

17. În cazul în care cererea de divorț a fost depusă la primăria unde soții au avut ultimul domiciliu comun:

a. ofițerul de stare civilă, după emiterea certificatului de divorț, va face cuvenitele mențiuni în actul de căsătorie;

b. ofițerul de stare civilă va emite certificatul de divorț și va înainta o copie certificată la primăria locului unde s-a încheiat căsătoria pentru a se face mențiunea în actul de căsătorie;

c. ofițerul de stare civilă va trimite din oficiu certificatul de divorț, spre știința judecătoriei în a cărei rază teritorială se afla ultimul domiciliu comun al soților, precum și registrului comerțului.

18. În situația divorțului prin acordul soților, pe cale judiciară:

a. certificatul de divorț va fi trimis serviciului de stare civilă de la ultimul domiciliu comun al soților, Registrului Național al Regimurilor Matrimoniale sau, după caz, registrului comerțului;

b. judecătoria în raza căreia soții au avut ultimul domiciliu comun va trimite hotărârea sa serviciului de stare civilă de la ultimul domiciliu comun al părților;

c. nu pot fi formulate pretenții referitoare la despăgubiri pentru prejudicii materiale sau morale încercate din cauza divorțului, precum și la prestația compensatorie între foști soți.

19. În situația neînțelegerilor soților în privința cererilor accesorii divorțului introdus la instanță, ca urmare a acordului lor pe cale judiciară:

a. instanța va respinge divorțul pe motiv de inexistența consimțământului liber al soților;

b. instanța va pronunța divorțul fără a face mențiune despre culpa soților și va administra probele necesare soluționării cererilor accesorii;

c. instanța va verifica doar condițiile prevăzute de lege referitoare la consimțământul fiecărui soț, fără a interesa soluționarea cererilor accesorii divorțului, atâta vreme cât soții nu se înțeleg asupra modului de rezolvare a acestor aspecte.

20. Din punct de vedere juridic, starea de boală duce la divorțul soților:

a. dacă natura afecțiunii sale este exclusiv psihică;

b. indiferent de natura bolii, cu condiția să fie gravă, să conducă la imposibilitatea continuării căsătoriei, aspecte cumulative ce trebuie dovedite în fața instanței;

c. cu condiția să fi preexistat căsătoriei și să fie incurabilă.

21. X a solicitat instanței desfacerea căsătoriei de soția sa Y, motivând că ulterior încheierii căsătoriei a constatat că soției sale îi lipsesc parțial organele ce o diferențiază de un bărbat, astfel că nu poate continua convietuirea cu aceasta. Soția Y s-a apărat și a dovedit că suferă de o malformație congenitală, anterioară căsătoriei, de care soțul său știa, ce o împiedica doar să procreeze, stare ce nu compromite însă desfășurarea unor relații firești, de natura căsătoriei, între ea și soțul său.

În această situație, instanța de judecată:

a. va admite acțiunea și va pronunța divorțul soților pe motiv că starea de sănătate a soției face imposibilă continuarea căsătoriei;

b. va admite acțiunea și va dispune desfacerea căsătoriei soților după cercetarea împrejurărilor privind existența bolii anterior căsătoriei sau apariția ei după încheierea căsătorie, în raport de care va putea stabili culpa unuia sau ambilor soți;

c. va respinge acțiunea, reținând că motivul invocat ca și cauză de desfacere a căsătoriei soților – respectiv lipsa diferenței de sex între cei căsătoriți – este un motiv de nulitate absolută, și nu de desfacere a căsătoriei prin acord sau din culpă.

22. Motivele temeinice prevăzute de lege pentru divorțul din culpă:

a. sunt lăsate de legiuitor la aprecierea instanței, a notarului public sau, după caz, a ofițerului de stare civilă;

b. se determină în funcție de durata căsătoriei;

c. sunt lăsate de legiuitor la aprecierea instanței de judecată.

23. X și Y depun împreună la ofițerul de stare civilă o cerere de divorț, precum și o cerere prin care solicită constatarea încetării regimului matrimonial de la data separației în fapt a acestora.

În acest caz, ofițerul de stare civilă:

a. respinge cererea de divorț, având în vedere solicitarea părților referitoare la încetarea regimului matrimonial;

b. dacă soții stăruie în divorț, eliberează certificatul de divorț, fără a se pronunța cu privire la încetarea regimului matrimonial dintre aceștia;

c. va putea constata, odată cu soluționarea cererii de divorț, și încetarea regimului matrimonial la data arătată de părți ca fiind data separației în fapt a acestora.

24. Motivele temeinice de divorț pot fi dovedite prin:

a. orice mijloace de probă, cu excepția interogatoriului;

b. orice mijloace de probă, cu excepția probei cu martori;

c. ascultarea rudelor și afinilor până la gradul al treilea inclusiv, cu excepția descendenților.

25. X solicită instanței pronunțarea divorțului din culpa soțului pârât, Y, având în vedere adoptarea de către acesta a unei noi religii, fapt ce a condus la deteriorarea relațiilor de familie, precum și obligarea acestuia la plata unei prestații compensatorii. Din probele administrate, instanța constată culpa comună a celor doi soți pentru destrămarea căsătoriei, care a durat 25 de ani.

În acest caz, instanța:

a. pronunță divorțul din culpa ambilor soți și respinge cererea pentru acordarea prestației compensatorii;

b. respinge cererea, fără a se pronunța cu privire la cererea pentru acordarea prestației compensatorii;

c. pronunță divorțul din culpa ambilor soți și stabilește dreptul la despăgubiri al lui X pentru prejudiciul suferit ca urmare a desfacerii căsătoriei.

26. Divorțul pentru motive temeinice, din vina exclusivă a soțului reclamant, poate fi pronunțat dacă:

a. pârâtul a formulat cerere reconvențională, iar din dovezile administrate reiese culpa comună a soților în destrămarea căsătoriei;

b. s-a stabilit exclusiv culpa acestuia şi sunt îndeplinite condițiile pentru pronunțarea divorțului pentru separarea în fapt îndelungată;

c. soțul pârât se declară de acord cu această soluție.

27. Din probele administrate de instanța de judecată învestită cu soluționarea unei cereri de divorț, se constată că soțul reclamant are o legătură extraconjugală, fapt recunoscut de reclamat, care solicită desfacerea căsătoriei din culpa proprie.

În acest caz, instanța:

a. va pronunța divorțul din culpa exclusivă a soțului reclamant;

b. va pronunța divorțul fără a face mențiune despre culpa pentru desfacerea căsătoriei;

c. va respinge cererea de divorț.

28. Dacă din dovezile administrate în cadrul procesului de divorț, început după intrarea în vigoare a noului Cod civil, rezultă culpa exclusivă a reclamantului pentru deteriorarea relațiilor de căsătorie datorată unor motive ivite înainte de intrarea în vigoare a noului Cod civil:

a. instanța poate pronunța divorțul din culpa soțului reclamant, care va putea fi obligat şi la plata de despăgubiri, dacă pârâtul formulează cerere reconvențională;

b. având în vedere că cererea de divorț nu este întemeiată pe o separare în fapt ce a durat cel puțin 2 ani, divorțul nu poate fi pronunțat din culpa exclusivă a reclamantului;

c. instanța nu poate constata încetarea regimului matrimonial în condițiile noului Cod civil, având în vedere data încheierii căsătoriei, anterioară intrării în vigoare a acestui act normativ.

29. În cazul decesului soțului reclamant în timpul procesului:

a. instanța poate dispune, prin hotărâre definitivă, închiderea dosarului, luând act de încetarea căsătoriei;

b. acesta poate fi continuat, în toate cazurile, de moştenitorii soțului reclamant;

c. acțiunea de divorț continuată de moştenitori este admisă numai dacă instanța constată culpa exclusivă a soțului pârât.

30. X introduce, la data de 1 noiembrie 2012, o cerere de divorț întemeiată pe culpa soțului pârât Y, având în vedere relația extraconjugală a acestuia, precum şi imposibilitatea celor doi soți de a avea un copil, care a generat vătămarea gravă a raporturilor dintre aceştia. Ulterior introducerii cererii de divorț, X decedează în urma unui accident rutier.

În acest caz:

a. copilul rezultat din relația extraconjugală a lui Y poate continua acțiunea de divorț;

b. instanța va lua act de încetarea căsătoriei şi va dispune, prin hotărâre definitivă, închiderea dosarului;

c. dacă acțiunea continuată de moştenitorii lui X va fi admisă, căsătoria se consideră desfăcută de la data decesului.

31. Modalitatea de exercitare a autorității părinteşti după desfacerea căsătoriei, stabilită printr-o hotărâre judecătorească pronunțată înainte de intrarea în vigoare a Codului civil:

a. poate fi modificată de către instanța de tutelă în urma unei noi cereri introduse după această dată;

b. este supusă regimului juridic al vechii reglementări;

c. poate fi modificată numai în privința copiilor născuți după data de 1 octombrie 2011.

32. Dispozițiile Codului civil privitoare la divorț se aplică:

a. numai căsătoriilor încheiate după intrarea sa în vigoare;

b. şi atunci când divorțul a fost pronunțat anterior intrării în vigoare a Codului civil, numai în ceea ce priveşte efectele produse de divorț;

c. fără a se face deosebirea între căsătoriile încheiate înainte sau după intrarea sa în vigoare.

33. Divorțul prin acordul părților poate fi constatat de notarul public:

a. numai atunci când soții nu au copii minori rezultați din căsătorie, din afara căsătoriei sau adoptați;

b. şi atunci când există copii minori rezultați din căsătorie, din afara căsătoriei sau adoptați, cu condiția ca părinții să stabilească căruia dintre soți îi revine exercițiul autorității părinteşti cu privire la aceştia;

c. indiferent de durata căsătoriei.

34. Notarul public emite o dispoziție de respingere a cererii de divorț atunci când:

a. din raportul de anchetă socială rezultă că acordul soților privind exercitarea în comun a autorității părinteşti sau cel privind stabilirea locuinței copiilor nu este în interesul copilului;

b. aceasta nu este depusă de soți personal;

c. unul dintre soți este pus sub interdicție.

35. În cazul divorțului prin acordul soților:

a. atunci când există copii minori, notarul public poate elibera certificatul de divorț chiar şi în lipsa raportului de anchetă socială, dacă soții convin asupra modului de exercitare a autorității părinteşti;

b. ofițerul de stare civilă poate elibera certificatul de divorț atunci când unicul copil are stabilită filiația numai față de unul dintre soți;

c. atât notarul public, cât şi ofițerul de stare civilă au obligația de a verifica dacă soții stăruie să divorțeze şi dacă, în acest sens, consimțământul lor este liber şi neviciat.

36. În cazul divorțului prin acordul soților, atunci când unul dintre soți se adresează ofițerului de stare civilă şi celălalt notarului public:

a. competența aparține notarului public;

b. competența aparține celui dintâi organ sesizat;

c. nu poate fi constatat divorțul.

37. În cazul divorțului prin acordul soților, obligația ascultării copilului care a împlinit vârsta de 10 ani aparține:

a. notarului public;

b. ofițerului de stare civilă;

c. nu există o astfel de obligație.

38. Procedura divorțului prin acordul soților pe cale notarială poate fi urmată:

a. numai de cei căsătoriți după data de 1 octombrie 2011;

b. indiferent de data încheierii căsătoriei;

c. numai atunci când nu sunt îndeplinite condițiile prevăzute de lege pentru divorțul prin acordul soților pe cale judiciară.

39. Este competentă pentru soluționarea cererii privind repararea prejudiciului cauzat soților prin refuzul abuziv al ofițerului de stare civilă sau al notarului public de a constata desfacerea căsătoriei:

a. instanța de tutelă;

b. instanța de contencios administrativ;

c. instanța ierarhic superioară celei competente să se pronunțe asupra divorțului.

40. Dacă, în cadrul soluționării cererii de divorț, dovezile administrate indică vina exclusivă a soțului reclamant:

a. ca regulă, cererea acestuia este respinsă ca neîntemeiată;

b. cererea de divorț poate fi admisă dacă pârâtul a formulat cerere reconvențională și reclamantul poate fi obligat la despăgubiri pentru prejudiciile cauzate prin divorț soțului inocent numai dacă au fost solicitate de către acesta din urmă;

c. divorțul nu poate fi pronunțat atunci când cererea de divorț este întemeiată pe separarea în fapt îndelungată.

41. La data de 15 februarie 2012, prin cererea de chemare în judecată, reclamanta X a solicitat desfacerea căsătoriei încheiate cu pârâtul Y la data de 21 martie 1985, din culpa exclusivă a soțului pârât, care, în ultimii 2 ani, a manifestat un comportament violent, pe fondul suferinței sale de alcoolism cronic și al refuzului de tratament, obligarea pârâtului la plata unei sume globale de 25.000 de lei, cu titlu de prestație compensatorie, precum și acordarea de despăgubiri pentru prejudiciul suferit. Considerând dovedită situația expusă de X în cererea de divorț, instanța va admite cererea de divorț, va dispune desfacerea căsătoriei din culpa exclusivă a soțului pârât:

a. cu admiterea și a celorlalte capete de cerere;

b. și va respinge cererea pentru acordarea de despăgubiri, având în vedere că soțul reclamant nu a dovedit starea de nevoie în care se afla;

c. și va respinge cererea pentru acordarea prestației compensatorii, având în vedere că aceasta este cerută sub forma unei sume globale.

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

42. Cu ocazia soluționării cererii de divorț întemeiate pe o separare în fapt de cel puțin 2 ani, instanța poate pronunța divorțul:

a. numai dacă pârâtul este cel care a părăsit domiciliul conjugal;

b. fără a mai face mențiune despre culpa soților, când reclamantul este cel care a părăsit domiciliul conjugal;

c. din culpa exclusivă a reclamantului, după ce va verifica existența și durata despărțirii în fapt.

43. Pot continua acțiunea de divorț, în condițiile legii, atunci când soțul reclamant decedează în timpul procesului:

a. numai moștenitorii legali ai acestuia;

b. comuna, orașul sau, după caz, municipiul în a cărui rază teritorială se aflau bunurile defunctului la data deschiderii moștenirii;

c. copilul adoptat de acesta.

44. Încetarea regimului matrimonial ca urmare a divorțului:

a. operează de la constatarea sau, după caz, pronunțarea acestuia, în conformitate cu principiul potrivit căruia divorțul produce efecte pentru viitor;

b. operează întotdeauna de la data introducerii cererii de divorț la organul competent;

c. prin excepție, este opozabil terților de la data la care aceștia au cunoscut divorțul pe altă cale.

45. La data de 9 martie 2014, instanța admite cererea de divorț introdusă la data de 30 octombrie 2013, prin care se solicita desfacerea căsătoriei din culpa soțului pârât. Cererea reclamantului este întemeiată pe separarea în fapt a soților, survenită la data de 25 iulie 2012. În acest caz, încetarea regimului matrimonial are loc la data de:

a. 9 martie 2014;

b. 30 octombrie 2013;

c. 25 iulie 2012.

46. Despăgubirile pentru prejudiciul cauzat prin desfacerea căsătoriei pot fi cerute:

a. numai pentru prejudiciul moral cauzat;

b. și pentru comportamentul soțului din timpul procesului de divorț;

c. chiar dacă soțul care le solicită este vinovat pentru desfacerea căsătoriei.

47. După soluția definitivă, pronunțată la data de 25 martie 2012 într-un proces de divorț, reclamanta X a solicitat instanței de judecată, la data de 18 mai 2015, obligarea pârâtului Y, fost soț al acesteia, la plata unei prestații compensatorii, având în vedere tentativele eșuate ale acesteia de a se angaja după pronunțarea divorțului, datorate vârstei, precum și lipsei acesteia de experiență, în cei 25 de ani de căsătorie aceasta ocupându-se de creșterea copiilor și de gospodărie.

În acest caz instanța, va respinge acțiunea:

a. având în vedere că prestația compensatorie nu se poate acorda decât odată cu desfacerea căsătoriei;

BCU IAȘI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

b. întrucât X nu se află în nevoie din pricina unei incapacități de muncă survenite în timpul căsătoriei sau în legătură cu aceasta;

c. ca fiind prescrisă.

48. Soțul inocent poate solicita despăgubiri de la soțul vinovat:

a. numai dacă motivele de divorț s-au ivit după intrarea în vigoare a Codului civil;

b. numai dacă faptele prejudiciabile au fost săvârșite după intrarea în vigoare a Codului civil;

c. printr-o cerere accesorie cererii de divorț.

49. Spre deosebire de prestația compensatorie, obligația de întreținere:

a. îl poate avea creditor și pe soțul a cărui culpă unică pentru desfacerea căsătoriei a fost stabilită de instanța de tutelă;

b. nu este condiționată de durata căsătoriei și poate fi solicitată și după desfacerea acesteia;

c. poate fi cumulată cu despăgubirile acordate pentru prejudiciul suferit prin desfacerea căsătoriei.

50. Prestația compensatorie încetează:

a. prin decesul unuia dintre soți;

b. prin recăsătorirea soțului debitor;

c. când soțul creditor obține resurse de natură să îi asigure condițiile de viață asemănătoare celor din timpul căsătoriei.

51. Pentru stabilirea raporturilor dintre părinții divorțați și copiii lor minori, instanța de tutelă:

a. are libertatea de a aprecia asupra concluziilor cuprinse în raportul de anchetă psihosocială;

b. nu poate cenzura învoiala părinților;

c. va asculta întotdeauna părinții.

52. În caz de plasament al copilului:

a. părinții păstrează dreptul de a consimți la adopția acestuia;

b. exercitarea autorității părintești de către persoanele prevăzute de lege va viza atât persoana, cât și bunurile copilului;

c. această măsură nu se poate dispune decât dacă persoanele fizice sau juridice la care copilul a fost dat în plasament își exprimă consimțământul.

53. Exercitarea autorității părintești de către alte persoane și stabilirea locuinței copilului la alte persoane se diferențiază prin:

a. obligativitatea existenței consimțământului persoanelor vizate de măsura adoptată de instanță;

b. în cazul exercitării autorității părintești de către alte persoane, numai drepturile cu privire la bunurile copilului vor fi exercitate de către părinți în comun sau, după caz, numai de către unul dintre aceștia;

c. durata impusă de lege pentru care poate fi luată fiecare dintre aceste măsuri.

UNIVERSITATEA LIBRARY

54. După divorț, contribuția părinților la cheltuielile de creștere, educare, învățătură și pregătire profesională a copiilor se stabilește astfel:

a. dacă sunt mai mulți copii, instanța va stabili o sumă globală pentru toți;

b. dacă fiecare dintre părinți a primit în grija sa câte un copil, părintele cu venit mai mare poate fi obligat să contribuie și la întreținerea celuilalt copil;

c. prin acordul părinților, cu respectarea interesului superior al copilului.

55. De la data introducerii cererii de divorț:

a. obligația de întreținere între soți încetează;

b. în principiu, regimul matrimonial dintre soți încetează;

c. încetarea regimului matrimonial între soți devine opozabil față de terți.

56. În materia actelor încheiate în frauda celuilalt soț:

a. acțiunea în anularea acestora este imprescriptibilă;

b. nulitatea poate fi invocată și după împlinirea termenului de prescripție, pe cale de excepție;

c. acțiunea în anulare este prescriptibilă în termenul general de prescripție.

57. Actele care nasc obligații în sarcina comunității, încheiate după data introducerii cererii de divorț:

a. sunt nule numai dacă au fost făcute în frauda celuilalt soț;

b. sunt anulabile, indiferent de circumstanțele încheierii acestora;

c. sunt supuse regimului juridic prevăzut de Codul civil numai dacă cererea de divorț a fost introdusă după data de 1 octombrie 2011.

58. Prevederile Codului civil referitoare la efectele divorțului cu privire la raporturile dintre părinți și copiii lor minori sunt aplicabile:

a. și cererilor de divorț formulate înainte de intrarea în vigoare a acestuia și aflate pe rolul instanțelor de judecată în căile de atac;

b. numai cererilor formulate după intrarea în vigoare a acestuia;

c. numai cererilor cu privire la copiii născuți după data intrării în vigoare a acestuia.

59. În cazul divorțului din motive de sănătate:

a. instanța va pronunța divorțul numai din culpa ambilor soți;

b. instanța va pronunța divorțul fără a face mențiune despre culpa pentru desfacerea căsătoriei;

c. acțiunea de divorț poate fi introdusă de oricare dintre soți.

60. Prevederile Codului civil referitoare la încetarea regimului matrimonial sunt aplicabile:

a. numai în cazul în care cererea de divorț a fost introdusă după data intrării în vigoare a acestuia;

b. numai în cazul în care divorțul intervine după data intrării în vigoare a acestuia;

c. căsătoriilor încheiate după intrarea în vigoare a acestuia.

BCU IAȘI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

61. Divorțul nu produce efecte cu privire la:

a. capacitatea de exercițiu a soțului minor, dobândită prin încheierea căsătoriei;

b. filiația stabilită între soți și copiii acestora;

c. modalitatea de exercitare a autorității părintești cu privire la copiii minori ai soților.

62. În materia divorțului:

a. soluția pronunțată de instanța de judecată cu privire la desfacerea căsătoriei nu poate avea efecte juridice asupra vocației succesorale a soților;

b. efectele privitoare la raporturile dintre soți și copiii acestora se produc numai pentru viitor;

c. legea în vigoare la data pronunțării hotărârii de divorț guvernează regimul juridic al efectelor generate de acesta.

63. Este calificat de legiuitor divorț remediu:

a. divorțul pronunțat fără a se face mențiune despre culpa soților și cel pronunțat din culpa ambilor soți;

b. divorțul pentru motive de sănătate;

c. divorțul la cererea unuia dintre soți acceptat de celălalt soț.

64. Nu pot avea niciodată calitatea de parte în acțiunea de divorț:

a. moștenitorii soțului pârât;

b. soțul pus sub interdicție judecătorească;

c. creditorii soților.

65. Dacă, înainte de finalizarea procedurii divorțului pe cale administrativă, intervine nașterea unui copil din căsătorie:

a. notarul public este obligat să solicite raportul de anchetă socială privind exercitarea în comun a autorității părintești;

b. divorțul nu mai poate fi constatat;

c. divorțul poate fi constatat dacă anterior acestei date este admisă acțiunea în tăgada paternității pornită de soțul mamei.

66. Dacă, înainte de finalizarea procedurii notariale privind divorțul prin acordul soților, unul dintre soți decedează:

a. notarul public îi poate îndruma pe moștenitorii soțului decedat să introducă o acțiune întemeiată pe culpa celuilalt soț la instanța de judecată;

b. cererea de divorț rămâne fără obiect, căsătoria încetând în acest mod;

c. soțul supraviețuitor pierde vocația la moștenirea soțului decedat.

67. Prin pronunțarea divorțului:

a. încetează obligația de a suporta cheltuielile căsătoriei și obligația de sprijin material;

b. încetează, în toate cazurile, obligația de întreținere între soți;

c. încetează obligația de fidelitate, cea de coabitare, precum și cea conjugală.

BCU CLUJ / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

68. Instanța de judecată învestită cu soluționarea cererii de divorț se pronunță din oficiu asupra următoarelor aspecte:

a. obligația de întreținere între foștii soți;

b. numele pe care îl vor purta soții după divorț;

c. exercitarea autorității părintești, atunci când soții au copii minori născuți înaintea sau în timpul căsătoriei ori adoptați.

69. Ascultarea rudelor și afinilor până la gradul al treilea inclusiv, cu excepția descendenților, în cadrul procesului de divorț:

a. este permisă în cadrul divorțului din culpa soților;

b. este permisă în cadrul divorțului prin acordul părților;

c. este interzisă în cadrul procesului de divorț.

70. Drepturile soților, atribuite în temeiul legii sau al convențiilor încheiate cu terții anterior desfacerii căsătoriei, nu sunt pierdute de aceștia:

a. decât în cazul desfacerii căsătoriei prin acordul soților;

b. în cazul pronunțării divorțului din culpa comună a acestora;

c. în cazul divorțului pentru separarea în fapt îndelungată, atunci când soțul pârât se declară de acord cu divorțul.

71. În cazul divorțului prin acordul soților, termenul de reflecție de 30 de zile:

a. este acordat de ofițerul de stare civilă sau de notarul public, după verificarea consimțământului acestora;

b. este acordat de ofițerul de stare civilă sau de notarul public, după înregistrarea cererii de divorț;

c. este acordat de instanță după fixarea termenului pentru soluționarea cererii în camera de consiliu.

72. Prezența personală a soților în cadrul procedurii divorțului prin acordul acestora:

a. este obligatorie la expirarea termenului de reflecție prevăzut de lege;

b. este obligatorie în fața instanței de judecată, cu excepția cazului în care unul dintre soți se află în imposibilitate de prezentare;

c. poate fi suplinită prin depunerea cererii de divorț de către reprezentantul comun al soților.

73. Prin hotărârea de divorț rămasă definitivă, s-a dispus ca soția, X, să reia numele de familie avut anterior încheierii căsătoriei și ca soțul, Y, vinovat de desfacerea căsătoriei, să ii plătească acesteia o prestație compensatorie, sub forma unei rente viagere.

În acest caz, este admisibilă acțiunea prin care:

a. X solicită redobândirea numelui avut în timpul căsătoriei, având în vedere interesul superior al copilului rezultat din căsătoria dintre X și Y;

b. Y solicită micșorarea prestației compensatorii, în considerarea faptului ca și-a pierdut locul de muncă ulterior rămânerii definitive a hotărârii de divorț;

c. după decesul lui Y, X solicită moștenitorilor acestuia plata sumei de bani stabilite de instanță prin hotărârea de divorț, cu titlu de rentă viageră.

BIBLIOTECA CENTRALĂ UNIVERSITARĂ

74. X introduce o cerere de divorț întemeiată pe culpa soțului pârât, Y, care a manifestat un comportament violent atât împotriva acestuia, cât și împotriva copilului lor minor. În apărarea sa, Y, recunoscând cele afirmate de X, arată că și X obișnuiește să exercite violențe împotriva minorului, având în vedere comportamentul acestuia, care, de altfel, constituie singurul motiv pentru care el este violent față de X.

În acest caz, instanța:

a. va dispune, odată cu pronunțarea divorțului din culpa ambilor soți, și plasamentul copilului la o rudă care își manifestă acordul în acest sens;

b. va respinge cererea lui X, având în vedere culpa comună a soților;

c. îl va asculta, în calitate de martor, pe copilul în vârstă de 13 ani.

75. Printr-o sentința civilă, instanța învestită cu soluționarea unei cereri de divorț pronunță desfacerea căsătoriei din culpa ambilor soți, dispune ca autoritatea părintească cu privire la copilul minor al acestora, în vârstă de un an și 3 luni, să fie exercitată în mod egal de către ambii părinți, stabilind totodată locuința copilului la mamă și dreptul tatălui de a lua minorul de la domiciliul reclamantei conform unui program prestabilit. Prin apelul declarat de mama copilului, aceasta a solicitat instanței superioare stabilirea unui program de vizitare a minorului exclusiv la locuința acesteia.

În acest caz, instanța de apel:

a. va respinge cererea, întrucât ar fi încălcate drepturile părintelui separat de copil;

b. ținând cont de vârsta fragedă a copilului, instanța va admite cererea, tatăl copilului având posibilitatea de a solicita ulterior, în raport cu vârsta acestuia, modificarea măsurii luate de instanță;

c. va respinge cererea, având în vedere inexistența acordului părinților cu privire la modalitatea de exercitare a dreptului tatălui de a avea legături personale cu minorul.

Răspunsuri
VI. Desfacerea căsătoriei

1. **b, c** [art. 375 alin. (2) și art. 376 alin. (5) teza a II-a C. civ.; art. 41 din Legea nr. 71/2011 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 287/2009 privind Codul civil]

a – răspuns greșit, întrucât enunțul are în vedere și modalitatea de realizare a divorțului pe cale administrativă, or, prevederile referitoare la condițiile exercitării autorității părintești după desfacerea căsătoriei vizează numai divorțul prin procedura notarială.

2. **b** (M. Avram, *Drept civil. Familia*, Ed. Hamangiu, București, 2013, pp. 113-114)

a – răspuns greșit, întrucât acordul soților cu privire la divorț are caracter personal nepatrimonial;

c – răspuns greșit, având în vedere că, în cazul divorțului, spre deosebire de căsătorie [relevante în acest sens sunt și prevederile art. 298 alin. (2) C. civ., potrivit cărora, în

materia căsătoriei, „eroarea constituie viciu de consimțământ numai atunci când privește identitatea fizică a viitorului soț"], nu este aplicabilă excepția referitoare la eroarea asupra identității fizice a soțului; astfel, în materia divorțului, va fi aplicabil regimul juridic de drept comun al erorii, adaptat naturii specifice acestuia.

3. **a, c** [art. 375 alin. (2) C. civ.; M. Avram, *op. cit.*, p. 112]

a – răspuns corect, întrucât prevederile art. 375 alin. (2) C. civ. fac referire în mod expres la copilul minor; condiția inexistenței copiilor minori în cazul divorțului pe cale administrativă poate fi considerată îndeplinită și în ipoteza dobândirii de către copil a capacității depline de exercițiu prin căsătorie sau a capacității de exercițiu anticipată, deși textul nu face referire la dobândirea capacității de exercițiu de către minor, ci la atingerea vârstei majoratului;

b – răspuns greșit;

c – răspuns corect, pentru că, în ipoteza descrisă, soții nu exercită împreună autoritatea părintească; condiția ar fi îndeplinită și în cazul existenței unui copil adoptat doar de unul dintre soți.

4. **a, b** [art. 376 alin. (2); art. 935 alin. (1) C. pr. civ.]

c – răspuns greșit, întrucât pronunțarea divorțului din culpa exclusivă a reclamantului, atunci când soții sunt separați în fapt cel puțin 2 ani, nu este condiționată de acordul soțului pârât; potrivit art. 935 alin. (2) C. pr. civ. și art. 379 alin. (2) C. civ., în acest caz, acordul soțului pârât cu privire la divorț determină pronunțarea unei hotărâri în care nu se va face mențiune despre culpa părților.

5. **b, c** [art. 378 alin. (2) și (3) C. civ.; pentru explicații cu privire la rațiunea instituirii soluției legislative de la art. 378 alin. (2) teza I C. civ., a se vedea Fl.A. Baias, E. Chelaru, R. Constantinovici, I. Macovei (coordonatori), *Noul Cod civil. Comentariu pe articole*, Ed. C.H. Beck, București, 2012, p. 407]

a – răspuns greșit;

b – răspuns corect;

c – răspuns corect; art. 378 alin. (3) C. civ. prevede expres această posibilitate a soților.

6. **c** [art. 264 alin. (1) și art. 375 alin. (2) teza finală C. civ.]

a – răspuns greșit; a se vedea art. 376 alin. (2);

b – răspuns greșit;

c – este răspuns corect, întrucât, deși prevederile art. 264 alin. (1) C. civ. stabilesc obligativitatea ascultării minorului care a împlinit vârsta de 10 ani, în ipoteza descrisă, imposibilitatea ascultării acestuia nu conduce implicit la imposibilitatea notarului public de a se pronunța cu privire la divorț, dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute la art. 375 alin. (2) teza finala C. civ.; în acest caz, la certificatul de divorț se va atașa și un certificat medical care să ateste că starea de sănătate a minorului a făcut imposibilă ascultarea acestuia (a se vedea, în acest sens, *Culegere de practică notarială*, vol. I, Ed. Notarom, București, 2013, pp. 55-56).

Notă: Soluția conturată în practica notarială ni se pare justificată. Astfel, pe de o parte, prevederile art. 264 alin. (1) C. civ. impun ascultarea copilului care a împlinit vârsta

de 10 ani atât în cadrul procedurilor judiciare, cât şi al celor administrative care îl privesc, iar, pe de altă parte, din ipoteza prezentată rezultă că sunt îndeplinite toate celelalte condiții pentru realizarea divorțului pe cale notarială. De asemenea, un alt element care trebuie luat în considerare este faptul că, din raportul de anchetă socială, rezultă că exercitarea în comun a autorității părinteşti este în interesul copilului. În situația în care notarul public ar refuza să se pronunțe cu privire la divorț, pe motivul imposibilității ascultării minorului, soții ar trebui să se adreseze cu cererea de divorț instanței de judecată, care, făcând aplicarea prevederilor art. 264 alin. (1) C. civ., s-ar lovi, la rândul său, de imposibilitatea ascultării minorului, generată de factori obiectivi, ajungându-se, practic, la o situație similară cu cea din procedura notarială, desigur, cu cheltuieli materiale şi de timp suplimentare. Având în vedere acest aspect, precum şi faptul că toate celelalte condiții prevăzute de lege sunt îndeplinite, apreciem că, în această situație particulară, notarul public se poate pronunța favorabil cu privire la cererea de divorț.

7. **b** (art. 374 şi art. 375 C. civ.)

a, c – răspunsuri greşite; deşi părțile pot apela la mediator pentru rezolvarea prin mediere a neînțelegerilor dintre aceştia [a se vedea, în acest sens, prevederile art. 64 din Legea nr. 192/2006 privind medierea şi organizarea profesiei de mediator, cu modificările şi completările ulterioare (publicată în M. Of. nr. 441 din 22 mai 2006)], pronunțarea divorțului sau, după caz, constatarea acestuia este de competența exclusivă a instanței de judecată, respectiv a notarului public ori a ofițerului de stare civilă. De altfel, art. 916 alin. (4) C. pr. civ. prevede că „la cerere (de divorț – n.a.) se poate alătura, după caz, înțelegerea soților rezultată din mediere cu privire la desfacerea căsătoriei şi, după caz, la rezolvarea aspectelor accesorii divorțului".

8. **b** [art. 374 alin. (2) şi art. 375 alin. (3) C. civ.; art. 918 alin. (2) C. pr. civ.]

a – răspuns greşit, întrucât, potrivit enunțului, Y avea stabilită legătura de filiație numai față de X;

c – răspuns greşit.

9. **b** [art. 374 alin. (2) C. civ.; art. art. 918 alin. (2) C. pr. civ.]

a, c – răspunsuri greşite;

b – răspuns corect; potrivit prevederilor art. 918 alin. (2) C. pr. civ., soțul pus sub interdicție poate cere pronunțarea divorțului prin reprezentant legal; excluderea posibilității persoanei puse sub interdicție de a formula cerere de divorț vizează divorțul prin acordul părților, fie pe cale judiciară, fie pe cale administrativă sau prin procedură notarială; a se vedea, în acest sens, şi E. Florian, *Dreptul familiei*, ed. a 4-a, Ed. C.H. Beck, Bucureşti, 2011, p. 114.

10. **b** [art. 374 alin. (2) şi art. 375 alin. (3) C. civ.; Fl.A. Baias, în Fl.A. Baias, E. Chelaru, R. Constantinovici, I. Macovei (coordonatori), *op. cit.*, p. 399]

a, c – răspunsuri greşite, întrucât, ca regulă generală, în materia divorțului, prevederile art. 918 alin. (2) C. pr. civ. stabilesc că „(...) soțul pus sub interdicție judecătorească poate cere divorțul prin reprezentant legal sau personal în cazul în care face dovada că are capacitatea de discernământ neafectată". Aşadar, sancțiunea nulității absolute în cazul

desfacerii căsătoriei, deşi unul dintre soţi era pus sub interdicţie, vizează divorţul prin acordul soţilor, indiferent dacă aceasta este pronunţată de instanţă sau constatată de notarul public ori de ofiţerul de stare civilă.

11. **b** [art. 373 lit. c), art. 259 alin. (6) C. civ.; *Noul Cod civil. Cartea a II-a – Despre familie*, B.D. Moloman, L.C. Ureche, pp. 307-311]

a – răspuns greşit, faţă de faptul că divorţul este o cauză de desfacere a căsătoriei, potrivit dispoziţiilor art. 259 alin. (6) C. civ., de disoluţie a căsătoriei, nu a încetării sale;

b – răspuns corect, faţă de faptul că acestea sunt cazuri de încetare a căsătoriei;

c – răspuns greşit, întrucât acesta este un motiv de divorţ, conform art. 373 lit. c) C. civ.

12. **a** [art. 273, art. 293, art. 300, art. 373 lit. d) C. civ.]

a – răspuns corect, faţă de dispoziţiile art. 373 lit. d) C. civ.;

b – răspuns greşit, faţă de dispoziţiile art. 293 C. civ., coroborat cu dispoziţiile art. 273, bigamia fiind o cauză de nulitate absolută a căsătorie, şi nu un motiv de divorţ;

c – răspuns greşit, faţă de dispoziţiile art. 300 C. civ., acesta fiind un motiv de nulitate relativă ce poate fi acoperit în anumite situaţii, şi nu un motiv de divorţ ca şi modalitate de disoluţie a unei căsătorii valabil încheiate.

13. **b** [art. 373 lit. d) C. civ.; E. Florian, *Dreptul familiei – Căsătoria. Regimuri matrimoniale. Filiaţia*, ed. a 5-a, Ed. C.H. Beck, Bucureşti, 2016, pp. 281-284]

a – răspuns greşit, întrucât această ipoteză este motiv pentru divorţul sancţiune, destinat să reprime culpa conjugală a unuia dintre soţi, manifestat printr-un comportament în disonanţă cu îndatoririle calităţii sale de soţ, spre deosebire de divorţul remediu, prin care se constată oficial eşecul căsătoriei;

b – răspuns corect, starea de sănătate a soţilor este cauză a divorţului remediu ce exclude ideea de culpă a unuia dintre soţi – art. 373 lit. d) C. civ. – caz de divorţ remediu;

c – răspuns greşit, faţă de faptul că acestea sunt motive de nulitate a căsătoriei.

14. **a, c** (art. 373, art. 379 C. civ.; E. Florian, *op. cit.*, pp. 286, 287)

a – răspuns corect; a se vedea comentariile E. Florian, *op. cit.*, p. 286;

b – răspuns greşit; a se vedea doctrina – E. Florian, *op. cit.*, p. 287, precum şi din interpretarea dispoziţiilor art. 373 ce reglementează procedura de divorţ prin acordul soţilor, precum şi cea a divorţului din culpă – art. 379 C. civ.;

c – răspuns corect, faţă de dispoziţiile art. 379 C. civ.

15. **a, b** [art. 373 C. civ., art. 935 alin. (1) C. pr. civ.; E. Florian, *op. cit.*, p. 288]

a – răspuns corect, rezultă din interpretarea dispoziţiilor art. 373 C. civ.;

b – răspuns corect, faţă de dispoziţiile art. 373 lit. b) C. civ.;

c – răspuns greşit, faţă de dispoziţiile art. 373 lit. c), coroborat cu dispoziţiile art. 935 alin. (1) C. pr. civ.

16. **b** [art. 382 alin. (3), art. 376 alin. (5) teza a II-a C. civ.]

a – răspuns greşit, faţă de dispoziţiile art. 382 alin. (3) C. civ.;

b – răspuns corect, faţă de art. 382 alin. (3) C. civ.;

c – răspuns greşit, faţă de dispoziţiile art. 376 alin. (5) teza a II-a C. civ.

17. **b** [art. 377 alin. (2) C. civ.]
a, c – răspunsuri greşite, a se vedea răspunsul de la lit. **b**;
b – răspuns corect, față de dispozițiile art. 377 alin. (2) C. civ.

18. **c** [art. 382 alin. (1), art. 388 şi art. 390 alin. (1) C. civ.]
a, b – răspunsuri greşite, față de dispozițiile art. 382 alin. (1) C. civ.;
c – răspuns corect, față de dispozițiile art. 388 şi art. 390 alin. (1) C. civ., dar şi pentru că aceste pretenții sunt incompatibile cu divorțul prin acord şi au ca premisă vinovăția exclusivă a unuia dintre soți.

19. **b** [art. 374 C. civ., art. 931 alin. (2)-(4) C. pr. civ.]
a – răspuns greşit, față de dispozițiile art. 374 C. civ.;
b – răspuns corect, întrucât instanța este obligată, odată ce a admis desfacerea căsătoriei soților, să tranşeze şi aspecte esențiale privind viitorul şi interesul copiilor soților, referitoare la exercitarea autorității părinteşti, contribuția la cheltuielile de creştere şi educare a copiilor – a se vedea şi dispozițiile art. 931 alin. (2)-(4) C. pr. civ.;
c – răspuns greşit.

20. **b** [art. 373 lit. d) C. civ.]
a, c – răspunsuri greşite, întrucât dispozițiile art. 373 lit. d) C. civ. nu disting in funcție de natura afecțiunii, de caracterul curabil sau incurabil sau de preexistența acesteia față de momentul căsătoriei;
b – răspuns corect, ce rezultă din interpretarea dispozițiilor art. 373 lit. d) C. civ.

21. **c** [art. 293 alin. (1), art. 373 C. civ.]
a – răspuns greşit, întrucât nu se poate vorbi despre o stare de boală în sensul art. 373 lit. d) C. civ., care prin efectele sale să facă imposibilă continuarea căsătoriei şi care să impună măsura divorțului fie ca remediu, fie ca sancțiune;
b – răspuns greşit; a se vedea explicațiile de la lit. **c**;
c – răspuns corect, întrucât motivul invocat de reclamant vizează lipsa diferențierii sexului între cei căsătoriți, situație ce nu se circumscrie motivelor de desfacere a căsătoriei consacrate limitativ de către art. 373 C. civ., ci este un motiv de nulitate absolută a căsătoriei, potrivit dispozițiilor art. 293 alin. (1) C. civ., în considerarea faptului că în sistemul nostru de drept nu este permisă căsătoria între persoane de acelaşi sex.

22. **c** (M. Avram, *op. cit.*, p. 121)
a – răspuns greşit, întrucât notarul public sau ofițerul de stare civilă nu poate constata desfacerea căsătoriei din culpă;
b – răspuns greşit, întrucât prevederile Codului civil nu raportează motivele temeinice de divorț la durata căsătoriei.

23. **c** [art. 385 alin. (3) C. civ.]
a, b – răspunsuri greşite.

BCU IAŞI CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

24. **c** (art. 316 C. pr. civ.; M. Avram, *op. cit.*, p. 122)

a – răspuns greşit, pentru că dovada motivelor temeinice de divorţ se poate face inclusiv prin interogatoriu; în acest sens, a se vedea şi Decizia Curţii Constituţionale nr. 969/2007(publicată în M. Of. nr. 816 din 29 noiembrie 2007) prin care au fost declarate neconstituţionale dispoziţiile art. 612 alin. (6) C. pr. civ. 1865;

b – răspuns greşit, întrucât, potrivit prevederilor art. 316 C. pr. civ., în procesele privitoare la filiaţie, divorţ şi alte raporturi de familie se vor putea asculta rudele şi afinii până la gradul al treilea inclusiv, în afara descendenţilor.

25. **a** [art. 390 alin. (1) C. civ.; art. 934 alin. (2) C. pr. civ.]

a – răspuns corect, întrucât, deşi căsătoria a durat mai mult de 20 de ani, potrivit prevederilor art. 390 alin. (1) C. civ., prestaţia compensatorie se poate acorda numai în cazul în care divorţul se pronunţă din culpa exclusivă a soţului pârât; totodată, potrivit art. 934 alin. (2) C. pr. civ., dacă din dovezile administrate reiese că amândoi soţii sunt vinovaţi pentru desfacerea căsătoriei, instanţa poate pronunţa divorţul din culpa ambilor soţi, chiar şi atunci când numai unul dintre aceştia a introdus cererea de divorţ;

b – răspuns greşit;

c – răspuns greşit, întrucât instanţa nu se poate pronunţa cu privire la acordarea de despăgubiri, având în vedere, pe de o parte, culpa comună a soţilor la desfacerea căsătoriei, iar pe de altă parte, având în vedere inexistenţa unei cereri din partea lui X în acest sens, în caz contrar instanţa ar încălca principiul disponibilităţii statuat la art. 9 C. pr. civ., care, la alin. (2), prevede în mod expres că obiectul şi limitele procesului sunt stabilite prin cererile şi apărările părţilor.

26. **b** [art. 379 alin. (1) C. civ.; art. 934 alin. (3) şi art. 935 C. pr. civ.]

a – răspuns greşit; pentru a putea fi pronunţat divorţul din culpa exclusivă a soţului reclamant, atunci când pârâtul a formulat cerere reconvenţională, este necesar ca instanţa să constate, din dovezile administrate, culpa exclusivă a soţului reclamant;

c – răspuns greşit.

27. **c** [art. 934 alin. (3) C. pr. civ.]

a, b – răspunsuri greşite.

28. **b** [art. 934 alin. (3) C. pr. civ.; art. 42 din Legea nr. 71/2011 (pentru dezvoltări, a se vedea şi Fl.A. Baias, E. Chelaru, R. Constantinovici, I. Macovei (coordonatori), *Noul Cod civil. Comentariu pe articole*, ed. a 2-a, Ed. C.H. Beck, Bucureşti, 2014, pp. 453-454]

a – răspuns greşit; a se vedea prevederile art. 45 din Legea nr. 71/2011;

c – răspuns greşit; a se vedea prevederile art. 43 din Legea nr. 71/2011.

29. **a, c** [art. 380 C. civ.; art. 926 alin. (1) şi (2) C. pr. civ.]

b – răspuns greşit, pentru că posibilitatea moştenitorilor de a continua acţiunea presupune, potrivit art. 926 alin. (2) C. pr. civ., ca cererea de divorţ să se întemeieze pe culpa exclusivă a soţului pârât.

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

30. **b** [art. 926 alin. (1) C. pr. civ.]

a – răspuns greşit; prevederile art. 382 alin. (2) C. civ. şi art. 926 alin. (2)-(4) C. pr. civ. fac referire la moştenitorii soţului reclamant, or, în ipoteza arătată, copilul rezultat din relaţia extraconjugală a lui Y nu are vocaţie succesorală la moştenirea lui X;

c – este răspuns greşit; a se vedea art. 926 alin. (4) C. pr. civ.; este de remarcat faptul că, potrivit prevederilor art. 926 alin. (4) C. pr. civ. (ce au intrat în vigoare la data de 15 februarie 2013), spre deosebire de dispoziţiile art. 382 alin. (2) C. civ. (intrate în vigoare la data de 1 octombrie 2011 şi care stabilesc ca dată pentru desfacerea căsătoriei, în acest caz, data decesului), în situaţia în care acţiunea de divorţ este continuată de moştenitorii soţului reclamant, căsătoria se socoteşte desfăcută la data introducerii cererii de divorţ; soluţia legislativă din Codul de procedură civilă a urmărit eliminarea oricăror riscuri de interpretare în ceea ce priveşte înlăturarea calităţii cerute de lege soţului pârât, vinovat de destrămarea căsătoriei, pentru a putea moşteni; în reglementarea Codului civil, pentru că data decesului marca atât momentul deschiderii moştenirii, cât pe cel al desfacerii căsătoriei, se impunea, în vederea excluderii vocaţiei succesorale a soţului pârât, interpretarea teleologică potrivit căreia, deşi cele două momente se produc în aceeaşi zi, divorţul era premergător deschiderii succesiunii.

31. **a** (art. 46 din Legea nr. 71/2011; art. 397 şi art. 403 C. civ.)

b – răspuns greşit, întrucât, potrivit prevederilor art. 46 din Legea nr. 71/2011, „dispoziţiile hotărârilor judecătoreşti privitoare la relaţiile personale şi patrimoniale dintre copii şi părinţii lor divorţaţi înainte de intrarea în vigoare a Codului civil pot fi modificate potrivit dispoziţiilor art. 403 din Codul civil".

c – răspuns greşit, întrucât prevederile Codului civil sunt aplicabile independent de momentul naşterii copilului.

32. **c** [art. 39 alin. (1) din Legea nr. 71/2011]

a – răspuns greşit;

b – răspuns greşit, întrucât, potrivit prevederilor art. 39 alin. (2) din Legea nr. 71/2011, divorţul pronunţat anterior intrării în vigoare a Codului civil produce efectele stabilite de legea în vigoare la data când s-a pronunţat hotărârea rămasă irevocabilă (potrivit prevederilor art. 8 din Legea nr. 76/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, cu modificările şi completările ulterioare, „de la data intrării în vigoare a Codului de procedură civilă, referirile din cuprinsul actelor normative la hotărârea judecătorească «definitivă şi irevocabilă» sau, după caz, «irevocabilă» se vor înţelege ca fiind făcute la hotărârea judecătorească «definitivă»").

33. **c** [art. 375 alin. (2) şi art. 376 alin. (5) C. civ.]

a – răspuns greşit;

b – răspuns greşit, întrucât, pentru a putea fi constatat divorţul de către notarul public, soţii trebuie să convină asupra exercitării împreună a autorităţii părinteşti, în condiţiile art. 375 alin. (2) C. civ.

34. **a, c** [art. 375 alin. (3), art. 376 alin. (2) şi (5) şi art. 378 alin. (1) C. civ.]

b – răspuns greşit, întrucât cererea de divorţ poate fi depusă şi prin mandatar cu procură autentică, potrivit art. 376 alin. (2) C. civ.

35. **b, c** [art. 375 alin. (1) şi (2) şi art. 376 alin. (3) şi (5) C. civ.; Fl.A. Baias, în Fl.A. Baias, E. Chelaru, R. Constantinovici, I. Macovei (coordonatori), *op. cit.*, p. 404]

a – răspuns greşit, pentru că, din redactarea prevederilor art. 375 alin. (2) teza finală C. civ., reiese că notarul public sesizat cu o cerere de divorţ va trebui să solicite un raport de anchetă socială pentru a constata dacă înţelegerea soţilor cu privire la raporturile dintre ei şi copiii lor minori este în interesul superior al copilului.

36. **c** [Fl.A. Baias, în Fl.A. Baias, E. Chelaru, R. Constantinovici, I. Macovei (coordonatori), *op. cit.*, p. 403]

a – răspuns greşit;

b – răspuns greşit;

c – răspuns corect, întrucât, în realitate, în această situaţie soţii nu ajung la un acord cu privire la desfacerea căsătoriei.

37. **a** [Fl.A. Baias, în Fl.A. Baias, E. Chelaru, R. Constantinovici, I. Macovei (coordonatori), *op. cit.*, p. 404]

a – răspuns corect; a se vedea art. 264 alin. (1) C. civ., care se referă inclusiv la obligativitatea ascultării copilului care a împlinit vârsta de 10 ani în cadrul procedurilor administrative, nu numai în cele judiciare;

b – răspuns greşit, având în vedere că divorţul prin acordul părţilor pe cale administrativă exclude posibilitatea existenţei copiilor minori;

c – răspuns greşit.

38. **b** (art. 41 din Legea nr. 71/2011)

a – răspuns greşit, a se vedea art. 39 din Legea nr. 71/2011;

c – răspuns greşit, întrucât cele trei modalităţi prevăzute de lege pentru desfacerea căsătoriei prin acordul soţilor sunt lăsate de legiuitor la alegerea acestora, cu respectarea regimului juridic specific fiecăreia; în plus, prevederile art. 929 C. pr. civ. prevăd expres că dispoziţiile privind divorţul prin acordul soţilor pe cale judiciară nu se aplică situaţiilor în care soţii au optat pentru divorţul pe cale administrativă sau notarială, în condiţiile Codului civil.

39. **a** [art. 265 C. civ.; Fl.A. Baias, în Fl.A. Baias, E. Chelaru, R. Constantinovici, I. Macovei (coordonatori), *op. cit.*, pp. 407-408]

a – răspuns corect, pentru că, în ceea ce priveşte instanţa competentă, deşi art. 378 alin. (3) C. civ. nu prevede expres care este aceasta, având în vedere că la soluţionarea cererii judecătorul trebuie să cerceteze dacă au fost sau nu corect aplicate prevederile din materia divorţului, care este în competenţa instanţei de tutelă, rezultă faptul că aceasta nu poate fi decât instanţa de tutelă;

b, c – răspunsuri greşite.

40. **a, b** [art. 934 alin. (3) C. pr. civ.; art. 388 C. civ.; art. 42 din Legea nr. 71/2011; Fl.A. Baias, în Fl.A. Baias, E. Chelaru, R. Constantinovici, I. Macovei (coordonatori), *op. cit.*, p. 409]

c – răspuns greşit, a se vedea art. 42 alin. (2) din Legea nr. 71/2011 şi art. 935 alin. (1) C. pr. civ.

41. **a** [art. 388, art. 390 şi art. 392 alin. (1) C. civ.]

b, c – răspunsuri greşite, întrucât art. 388 C. civ. permite soţului nevinovat să ceară celui vinovat să îl despăgubească distinct de prestaţia compensatorie, chiar fără a se afla în stare de nevoie.

42. **c** [art. 379 alin. (2) C. civ.; art. 934 C. pr. civ.; pentru mai multe informaţii, a se vedea M. Avram, *op. cit.*, pp. 109-110 şi 125-128]

a, b – răspunsuri greşite, întrucât legea nu distinge după cum reclamantul sau pârâtul a părăsit domiciliul conjugal. Prin instituirea cazului de divorţ întemeiat pe separarea în fapt îndelungată, legiuitorul a urmărit crearea unui cadru legal care să permită desfacerea căsătoriei din culpa exclusivă a reclamantului.

43. **b, c** [art. 380 şi art. 963 alin. (3) C. civ.; Fl.A. Baias, în Fl.A. Baias, E. Chelaru, R. Constantinovici, I. Macovei (coordonatori), *op. cit.*, p. 411]

a – răspuns greşit; acţiunea poate fi continuată şi de moştenitorii testamentari ai soţului reclamant.

44. **c** [art. 385, art. 387 şi art. 335 C. civ., Fl.A. Baias, în Fl.A. Baias, E. Chelaru, R. Constantinovici, I. Macovei (coordonatori), *op. cit.*, pp. 417 şi 420-421; M. Avram, *op. cit.*, p. 139]

a, b – răspunsuri greşite;

c – răspuns corect, întrucât prevederile art. 387 alin. (2) C. civ., referitoare la opozabilitatea faţă de terţi a încetării regimului matrimonial, fac trimitere, între altele, la dispoziţiile art. 335 alin. (1) teza finală din acelaşi cod.

45. **b** [art. 385 alin. (1) şi (2) C. civ.]

a, c – răspunsuri greşite;

b – răspuns corect, întrucât, în lipsa unei solicitări exprese a oricăruia dintre soţi, referitoare la constatarea de către instanţă a încetării regimului matrimonial de la data separaţiei în fapt, regimul matrimonial încetează, potrivit regulii generale, la data introducerii cererii de divorţ.

46. **b** [art. 388 C. civ.; Fl.A. Baias, în Fl.A. Baias, E. Chelaru, R. Constantinovici, I. Macovei (coordonatori), *op. cit.*, p. 421, M. Avram, *op. cit.*, pp. 143-144]

a – răspuns greşit, întrucât legea nu distinge în funcţie de natura prejudiciului; pentru a putea fi acordate despăgubirile, este necesar să fie îndeplinite condiţiile generale ale răspunderii civile delictuale;

c – răspuns greşit, întrucât prevederile art. 388 C. civ. fac referire în mod expres la soţul nevinovat.

47. **a** [art. 391 alin. (1) C. civ.]

b, c – răspunsuri greşite.

BCU IAŞI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

48. **a, c** [art. 45 din Legea nr. 71/2011; art. 388 C. civ.; art. 919 alin. (1) lit. d) C. pr. civ.; Fl.A. Baias, în Fl.A. Baias, E. Chelaru, R. Constantinovici, I. Macovei (coordonatori), *op. cit.*, p. 422]

a – răspuns corect;

b – răspuns greşit; dată fiind noutatea reglementării dreptului la despăgubiri în materia divorțului, pentru a fi respectat principiul neretroactivității legii civile, prin dispozițiile art. 45 din Legea 71/2011, legiuitorul a limitat acest drept numai pentru cazul în care motivele de divorț s-au ivit după intrarea în vigoare a Codului civil;

c – răspuns corect; potrivit tezei finale a art. 388 C. civ., instanța de tutelă soluționează cererea prin hotărârea de divorț; în ceea ce priveşte posibilitatea foştilor soți de a cere despăgubiri pe cale separată, arătăm că în doctrină au fost prezentate două soluții: pe de o parte, s-a considerat (M. Avram, *op. cit.*, p. 144; E. Florian, *op. cit.*, pp. 135-136) că, din redactarea textului enunțat, reiese că nu este permisă acordarea despăgubirilor pe cale separată, ulterior divorțului, iar, pe de altă parte, s-a susținut [Fl.A. Baias, în Fl.A. Baias, E. Chelaru, R. Constantinovici, I. Macovei (coordonatori), *op. cit.*, p. 422] că pot fi cerute despăgubiri şi pe cale separată, în termenul de prescripție de 3 ani, care începe să curgă de la data la care soțul inocent a cunoscut prejudiciul ce i-a fost cauzat de celălalt soț.

49. **a, b** [art. 388, art. 389 alin. (4), art. 390 şi art. 391 alin. (1) C. civ.; pentru mai multe informații, a se vedea: Fl.A. Baias, în Fl.A. Baias, E. Chelaru, R. Constantinovici, I. Macovei (coordonatori), *op. cit.*, p. 427; M. Avram, *op. cit.*, pp. 145-146]

a – răspuns corect, întrucât prevederile art. 389 alin. (4) C. civ. instituie dreptul la întreținere pentru o perioadă de un an de la desfacerea căsătoriei şi în cazul soțului vinovat pentru desfacerea acesteia; în cazul prestației compensatorii, art. 390 alin. (1) C. civ. face referire expres la soțul nevinovat;

b – răspuns corect;

c – răspuns greşit; potrivit prevederilor art. 390 C. civ., prestația compensatorie nu poate fi cumulată cu pensia de întreținere, însă atât pensia de întreținere, cât şi prestația compensatorie pot fi cumulate separat cu despăgubirile acordate pentru prejudiciul suferit prin desfacerea căsătoriei.

50. **a, c** (art. 395 C. civ.)

b – răspuns greşit, întrucât art. 395 C. civ. are în vedere recăsătorirea soțului creditor, independent de starea civilă a soțului debitor în raport cu obligația de plată a întreținerii.

51. **a, c** (art. 396 C. civ.; M. Avram, *op. cit.*, p. 155)

a – răspuns corect, întrucât, deşi este necesară existența raportului de anchetă psihosocială, concluziile cuprinse în acesta au caracter consultativ pentru instanța de tutelă.

b – răspuns greşit;

c – răspuns corect.

52. **a** [art. 398 alin. (2) şi art. 399 C. civ.; pentru mai multe informații, a se vedea: Fl.A. Baias, în Fl.A. Baias, E. Chelaru, R. Constantinovici, I. Macovei (coordonatori), *op. cit.*, p. 436; M. Avram, *op. cit.*, pp. 159-160]

a – răspuns corect, întrucât, deşi dispozițiile art. 399 C. civ. nu prevăd expres faptul că părinții păstrează dreptul de a consimți la adopția copilului, fiind vorba de o scindare a

exercițiului autorității părinteşti, soluția prevăzută la art. 398 alin. (2) este aplicabilă şi în acest caz;

b – răspuns greşit;

c – răspuns greşit, pentru că art. 399 alin. (1) C. civ. prevede obligativitatea consimțământului numai în cazul rudelor sau al altor persoane fizice; pe de altă parte, în cazul plasamentului la o instituție de ocrotire, nu este necesară exprimarea acordului acesteia; aceeaşi este soluția şi în cazul stabilirii locuinței copilului după divorț, potrivit art. 400 alin. (3) C. civ.

53. **b** [art. 399 şi art. 400 alin. (3) C. civ.; Fl.A. Baias, în Fl.A. Baias, E. Chelaru, R. Constantinovici, I. Macovei (coordonatori), *op. cit.*, p. 439]

a – răspuns greşit;

c – răspuns greşit, întrucât pentru niciuna dintre cele două situații de excepție legiuitorul nu a stabilit o durată minimă sau maximă. În principiu, durata acestor măsuri depinde de durata situației excepționale care a determinat-o.

54. **b, c** [art. 402 C. civ.; M. Avram, *op. cit.*, pp. 164-165; Fl.A. Baias, în Fl.A. Baias, E. Chelaru, R. Constantinovici, I. Macovei (coordonatori), *op. cit.*, pp. 440-441]

a – răspuns greşit, întrucât, atunci când sunt mai mulți copii, instanța va stabili contribuția pentru fiecare dintre aceştia;

b – răspuns corect;

c – răspuns corect; soluția reiese din interpretarea prevederilor art. 402 alin. (2) şi art. 499 alin. (4) C. civ.

55. **b, c** [art. 385 alin. (1) şi (2), art. 387 alin. (1) şi art. 389 alin. (1) C. civ.]

a – răspuns greşit, pentru că obligația de întreținere între soți încetează de la data desfacerii căsătoriei;

b – răspuns corect; în principiu, regimul matrimonial dintre soți încetează de la data introducerii cererii de divorț; cu toate acestea, soții pot cere instanței să constate că regimul matrimonial a încetat de la data separației în fapt;

c – răspuns corect.

56. **b, c** [art. 386, art. 2.517, art. 1.248 şi art. 1.249 alin. (2) C. civ.; Fl.A. Baias, în Fl.A. Baias, E. Chelaru, R. Constantinovici, I. Macovei (coordonatori), *op. cit.*, p. 419]

a – răspuns greşit; potrivit prevederilor art. 386 alin. (1) C. civ., actele care nasc obligații în sarcina comunității, încheiate după introducerea cererii de divorț în frauda unui soț, sunt anulabile;

b – răspuns corect, întrucât, potrivit prevederilor art. 1.249 alin. (2) teza finală C. civ., soțul interesat poate invoca nulitatea relativă a contractului, pe cale de excepție, chiar şi după împlinirea termenului de prescripție a dreptului la acțiunea în anulare;

c – răspuns corect.

57. **c** (art. 386 C. civ.; art. 44 din Legea nr. 71/2011)

a – răspuns greşit; potrivit art. 386 alin. (1) C. civ., aceste acte sunt anulabile (a se vedea prevederile art. 1.250 şi ale art. 1.251 C. civ., pentru diferența terminologică folosită de legiuitor în reglementarea regimului juridic al nulității absolute şi, respectiv, al nulității relative);

b – răspuns greşit, întrucât, deşi sancţiunea prevăzută de lege este nulitatea relativă a actului, aceasta este condiţionată de intenţia de fraudare a celuilalt soţ;

c – răspuns corect, având în vedere că, prin ipoteză, actele fraudabile sunt încheiate după data introducerii cererii de divorţ, astfel cum este prevăzut la art. 44 din Legea nr. 71/2011.

58. **a** [art. 39 alin. (2) din Legea nr. 71/2011; Decizia Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie nr. 4 din 18 martie 2013 (publicată în M. Of. nr. 226 din 19 aprilie 2013), pronunţată în soluţionarea recursului în interesul legii declarat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie privind aplicarea dispoziţiilor Codului civil asupra cererilor referitoare la exercitarea autorităţii părinteşti ca urmare a divorţului, cereri formulate anterior datei de 1 octombrie 2011, data intrării în vigoare a Codului civil şi aflate, în prezent, pe rolul instanţelor de judecată în căile de atac]

b – răspuns greşit;

c – răspuns greşit, întrucât, spre exemplu, în ceea ce priveşte stabilirea filiaţiei, tăgăduirea paternităţii sau orice altă acţiune privitoare la filiaţie, legiuitorul prevede expres condiţia naşterii copilului după data de 1 octombrie 2011 pentru a fi aplicabil Codul civil (a se vedea, în acest sens, art. 47 din Legea nr. 71/2011).

59. **b** [art. 373 lit. d), art. 381 C. civ.; art. 933 C. pr. civ.; pentru informaţii suplimentare, a se vedea: M. Avram, *op. cit.*, pp. 129-130; E. Florian, *op. cit.*, pp. 113-114]

a – răspuns greşit, având în vedere că divorţul din motive de sănătate a fost reglementat ca o formă de divorţ remediu;

c – răspuns greşit, având în vedere că prevederile art. 373 lit. d) C. civ. stabilesc expres faptul că divorţul din motive de sănătate poate avea loc la cererea aceluia dintre soţi a cărui stare de sănătate face imposibilă continuarea căsătoriei.

60. **b** [art. 43 din Legea nr. 71/2011; Fl.A. Baias, în Fl.A. Baias, E. Chelaru, R. Constantinovici, I. Macovei (coordonatori), *op. cit.*, p. 418]

a – răspuns greşit, întrucât aplicabilitatea Codului civil este legată de data pronunţării divorţului, iar nu de data introducerii cererii de divorţ;

c – răspuns greşit.

61. **a, b** (art. 396-404 C. civ.; M. Avram, *op. cit.*, pp. 134 şi 138)

a, b – răspunsuri corecte, având în vedere principiul potrivit căruia efectele divorţului se produc numai pentru viitor;

c – răspuns greşit; deşi, ca regulă, după divorţ, autoritatea părintească revine în comun ambilor părinţi, dacă există motive întemeiate, având în vedere interesul superior al copilului, instanţa de tutelă poate hotărî ca autoritatea părintească să se exercite fie de către unul dintre părinţi, fie de către alte persoane.

62. **b, c** [art. 926 alin. (4) C. pr. civ.; art. 39 alin. (2) din Legea nr. 71/2011; M. Avram, *op. cit.*, p. 134; Fl.A. Baias, în Fl.A. Baias, E. Chelaru, R. Constantinovici, I. Macovei (coordonatori), *op. cit.*, p. 411]

a – răspuns greşit; a se vedea dispoziţiile art. 926 alin. (4) C. pr. civ., referitoare la momentul desfacerii căsătoriei în ipoteza decesului unuia dintre soţi în timpul procesului de divorţ.

63. **b, c** [art. 373 lit. a) şi d), art. 374, art. 375 şi art. 381 C. civ., precum şi Capitolul II, „Divorțul remediu", Secțiunile 1 şi 2 din Titlul I, „Procedura divorțului", al Cărții a VI-a, „Proceduri speciale", din cadrul Codului de procedură civilă]

a – răspuns greşit; divorțul remediu presupune excluderea ideii de culpă, inclusiv cea comună.

64. **a, c** [art. 926 alin. (2) şi (4), art. 918 alin. (2) C. pr. civ.; art. 374 alin. (2) C. civ.]

a – răspuns corect, pentru că, potrivit reglementării actuale (atât cea din Codul civil, cât şi cea din Codul de procedură civilă), este posibilă continuarea acțiunii de divorț numai atunci când este pornită de soțul decedat, iar nu şi continuarea acesteia împotriva soțului decedat;

b – răspuns greşit, întrucât prevederile art. 374 alin. (2) C. civ. se referă numai la divorțul prin acordul părților. De altfel, prevederile art. 918 alin. (2) C. pr. civ. statuează posibilitatea soțului pus sub interdicție de a cere divorțul prin reprezentant legal sau chiar personal, în cazul în care are capacitatea de discernământ neafectată;

c – răspuns corect.

65. **c** [art. 375 alin. (1) C. civ.]

a – răspuns greşit, întrucât ipoteza are în vedere divorțul pe cale administrativă, care este de competența ofițerului de stare civilă;

b – răspuns greşit;

c – răspuns corect, întrucât condiția prevăzută la alin. (1) al art. 375 C. civ. vizează filiația stabilită față de cei doi soți.

66. **b** (a se vedea D. Lupaşcu, C.M. Crăciunescu, *Dreptul familiei în noul Cod civil*, ed. a 2-a, amendată şi actualizată, Ed. Universul Juridic, Bucureşti, 2012, pp. 240-241, şi pentru alte cazuri în care notarul public va respinge cererea de divorț)

a – răspuns greşit, întrucât, pe lângă considerentele strict legate de caracterul personal al cererii de divorț, atât Codul civil, cât şi Codul de procedură civilă prevăd numai posibilitatea continuării acțiunii de divorț de către moştenitori, iar nu şi introducerea ei de către aceştia;

c – răspuns greşit; a se vedea explicația de la întrebarea nr. 19.

67. **a, c** [art. 389 alin. (1) C. civ.]

b – răspuns greşit, întrucât dispozițiile art. 389 alin. (2)-(4) C. civ. prevăd şi excepții de la această regulă.

68. **b, c** [art. 383, art. 389, art. 396 alin. (1) C. civ.; art. 919 alin. (1) lit. e), alin. (2) şi (3) C. pr. civ.]

a – răspuns greşit, întrucât, potrivit art. 919 alin. (1) lit. e) C. pr. civ., instanța se pronunță asupra obligației de întreținere între foştii soți numai la cererea acestora.

69. **a** (D. Lupaşcu, C.M. Crăciunescu, *op. cit.*, p. 227)

b – răspuns greşit, întrucât, în cazul divorțului prin acord, instanța pronunță desfacerea căsătoriei pe baza acordului părților, fără a fi nevoie să administreze probe cu

privire la motivele de divorț; în acest caz, instanța pronunță divorțul fără a face mențiune despre culpa părților;

c – răspuns greşit.

70. **b, c** [art. 384 alin. (2) şi (3) C. civ.; art. 935 alin. (2) C. pr. civ.]

a – răspuns greşit, întrucât numai soțul împotriva căruia a fost pronunțat divorțul pierde aceste drepturi.

71. **b** [art. 376 alin. (1) şi (3) C. civ.; art. 930 alin. (3) şi art. 931 alin. (1) C. pr. civ.]

a – răspuns greşit;

c – răspuns greşit, întrucât în procedura divorțului prin acordul soților pe cale judiciară nu este prevăzut termenul de reflecție de 30 de zile, similar celui prevăzut pentru procedura pe cale administrativă sau notarială.

72. **a, b** [art. 376 alin. (1) şi (3) C. civ.; art. 921 alin. (1) C. pr. civ.; Fl.A. Baias, în Fl.A. Baias, E. Chelaru, R. Constantinovici, I. Macovei (coordonatori), *op. cit.*, p. 405]

c – răspuns greşit; potrivit art. 376 alin. (2) C. civ., este posibilă, prin excepție, numai depunerea prin mandatar cu procură autentică la notarul public a cererii de divorț.

73. **b** [art. 394 alin. (1) C. civ.]

a – răspuns greşit, întrucât hotărârea de divorț pronunțată are autoritate de lucru judecat cu privire la numele pe care îl vor purta soții după divorț; de altfel, prevederile art. 919 alin. (3) C. pr. civ. prevăd expres faptul că instanța se va pronunța din oficiu, atunci când soții nu o cer în mod expres, şi asupra numelui pe care îl vor purta soții după divorț, potrivit prevederilor Codului civil (a se vedea, în acest sens, şi ICCJ, s. civ., dec. nr. 4279 din 10 iunie 2003, disponibilă pe pagina de internet a ICCJ, *http://www.scj.ro/1093*;

c – răspuns greşit.

74. **a** [art. 379 alin. (1), art. 399 alin. (1) C. civ.; art. 934 alin. (2) C. pr. civ.]

b – răspuns greşit;

c – răspuns greşit; potrivit art. 316 C. pr. civ., în procesele referitoare la divorț şi alte raporturi de familie, descendenții nu pot fi ascultați ca martori. În acest caz, copilul va fi ascultat în condițiile art. 264 C. civ.

75. **b** [art. 263, art. 401, precum şi art. 403 C. civ.; a se vedea, în acest sens, şi Jud. Bistrița, s. civ., sent. nr. 5306 din 11 mai 2012, nepublicată, *apud* G.C. Frențiu, *Dreptul familiei. Practică judiciară conform noului Cod civil. Jurisprudență C.E.D.O.*, Ed. Hamangiu, Bucureşti, 2013, pp. 62-64]

a, c – răspunsuri greşite.

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

VII. Filiația

1. Filiația:

a. constituie, de regulă, o relație biologică rezultată din faptul concepției și cel al nașterii;

b. în sens larg, poate fi privită ca un șir neîntrerupt de persoane între care faptul nașterii a stabilit legătura de la părinte la copil;

c. nu se poate aplica și copiilor adoptați, în acest caz nefiind vorba despre o legătură biologică.

2. În cazul majorului a cărui filiație este cercetată:

a. regulile aplicabile stabilirii filiației sale față de mamă diferă de regulile aplicabile stabilirii filiației minorului;

b. stabilirea filiației față de tatăl din afara căsătoriei se stabilește prin hotărâre judecătorească, după caz;

c. stabilirea filiației față de tatăl din căsătorie se face prin recunoaștere sau ca urmare a efectului prezumției de paternitate, cu condiția ca majorul să se fi născut prin concepțiune naturală.

3. În stabilirea filiației materne:

a. starea civilă a femeii ce a dat naștere copilului nu are nicio relevanță;

b. statutul de persoană căsătorită sau necăsătorită a mamei la data nașterii sau a concepției copilului este determinant;

c. se aplică prezumția de paternitate.

4. În cazul maternității, legătura de filiație poate fi dovedită:

a. cu certificatul de naștere în exclusivitate;

b. cu actul de naștere și cu posesia de stat conformă legăturii de filiație;

c. prin orice mijloace de probă în cadrul acțiunilor în stabilirea maternității, cea în contestarea filiației sau a stabilirii filiației materne reale.

5. Forța probantă absolută a maternității rezultată din actul de stare civilă și posesia de stat conformă cu actul:

a. nu poate fi înfrântă în nicio situație;

b. poate fi înfrântă în cazul substituirii de copii constatată prin hotărâre judecătorească;

c. poate fi înfrântă în cazul maternității simulate constatate prin hotărâre judecătorească.

6. Acțiunea în stabilirea filiației materne ce rezultă din actul de stare civilă:

a. poate fi introdusă de orice persoană interesată, inclusiv persoana care se pretinde mamă, și este imprescriptibilă extinctiv;

b. nu poate fi respinsă ca urmare a renunțării la drept;

c. poate fi admisă ca urmare a renunțării la judecarea ei atunci când reclamantul este copilul minor.

FACULTATEA DE DREPT UNIVERSITY LIBRARY

7. Hotărârea pronunțată de instanța de judecată în cazul admiterii acțiunii în contestarea filiației:

a. este opozabilă doar părților din proces, în considerarea caracterului personal al acțiunii;

b. va statua asupra numelui copilului, a exercitării autorității părinteşti, dar şi asupra obligațiilor părinților de a-l întreține pe copil;

c. este opozabilă oricărei alte persoane decât celor ce au participat la proces, atâta timp cât printr-o altă hotărâre nu s-a stabilit contrariul.

8. Hotărârea judecătorească prin care a fost admisă acțiunea în contestarea recunoaşterii de maternitate:

a. înlătură raportul de filiație stabilit prin respectiva recunoaştere, cu efect retroactiv;

b. are efect constitutiv de drepturi, iar legătura de filiație maternă se modifică de la data pronunțării hotărârii;

c. are ca efect suspendarea filiației materne ca urmare a dovedirii lipsei legăturii de filiație, copilul nemaiavând o filiație maternă.

9. Prezumția de paternitate:

a. este aplicabilă inclusiv în cazul în care la data concepției copilului mama era căsătorită cu un alt bărbat, însă naşterea s-a petrecut în timpul căsătoriei subsecvente;

b. este aplicabilă copiilor rezultați dintr-o conviețuire faptică, relația de concubinaj fiind una de notorietate şi de lungă durată;

c. este aplicabilă copilului nenăscut ulterior pronunțării hotărârii de divorț, dar mai înainte de rămânerea ei definitivă.

10. Prezumția de paternitate poate fi calificată ca fiind o prezumție:

a. mixtă;

b. absolută;

c. relativă.

11. Acțiunea în tăgada paternității, exercitată de către mamă:

a. în cazul în care soțul acesteia este decedat, iar moştenirea este vacantă va fi pornită împotriva comunei, oraşului sau, după caz, municipiului de la locul deschiderii moştenirii;

b. are loc în termenul de prescripție de 3 ani, socotit de la data conceperii copilului;

c. presupune participarea obligatorie la proces a părinților şi copilului chiar şi atunci când nu au calitatea de reclamant sau pârât.

12. Acțiunea în contestarea filiației față de tatăl din căsătorie:

a. are ca efect înlăturarea prezumției de paternitate greşit sau fraudulos aplicată, copilul dobândind retroactiv situația de copil din afara căsătoriei;

b. nu poate fi pornită şi după decesul copilului a cărui paternitate prezumata se contestă;

c. are ca scop probarea unei împrejurări de fapt specifice, anume aplicarea eronată a prezumției de paternitate.

BCU "I.G. DUCA" CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

13. Dovada filiației:

a. se poate face prin certificatul de naștere;

b. se poate face prin orice mijloc de probă, dacă printr-o hotărâre judecătorească s-a stabilit că a avut loc o substituire de copil ori că a fost înregistrată ca mamă a unui copil o altă femeie decât aceea care l-a născut;

c. poate fi făcută exclusiv prin actele de stare civilă.

14. Concordanța dintre actul de naștere și posesia de stat:

a. generează o prezumție absolută de maternitate ce nu poate fi înlăturată în nicio situație;

b. nu împiedică, în cazul filiației față de tată, reclamația unei filiații diferite sau contestația acesteia;

c. în principiu, face inadmisibilă acțiunea în contestarea maternității.

15. Caracterul continuu al posesiei de stat:

a. are și o dimensiune temporală, fiind necesar ca starea de fapt invocată să fi dăinuit suficient pentru a-și putea afirma stabilitatea;

b. reprezintă una dintre condițiile cumulative ale acesteia;

c. implică în mod necesar ca folosința stării civile să fi debutat în momentul nașterii beneficiarului acesteia.

16. Posesia de stat:

a. este o stare de fapt;

b. poate fi dovedită numai prin actele de stare civilă;

c. trebuie să fie continuă, pașnică, publică sau neechivocă.

17. Timpul legal al concepțiunii:

a. reprezintă o prezumție absolută;

b. se calculează zi cu zi, progresiv, pornindu-se de la data concepției copilului;

c. este de 121 de zile.

18. Prin cererea de chemare în judecată, X solicită instanței stabilirea paternității față de minora Y. În susținerea cererii sale, X arată că, la data concepției lui Y, acesta era căsătorit cu Z, mama copilului; cu toate acestea, prezumția de paternitate nu a operat, întrucât divorțul dintre X și Z a fost pronunțat înainte de data nașterii minorei, în certificatul de naștere al acesteia fiind indicat doar numele mamei. Înainte de a se împlini 300 de zile de la desfacerea căsătoriei, Z dă naștere unui al doilea copil, W.

În acest caz:

a. instanța va respinge cererea privind stabilirea paternității, însă va lua act de recunoașterea de paternitate a lui X și va dispune completarea corespunzătoare a actului de naștere al minorei;

b. instanța va respinge cererea privind stabilirea paternității, însă X poate formula o cerere privind constatarea aplicabilității prezumției de paternitate față de Y și completarea corespunzătoare a actului de naștere al acesteia;

c. prezumția de paternitate nu poate opera cu privire la W.

BUCHAREST UNIVERSITY LIBRARY

19. Calculul timpului legal al concepțiunii:
a. nu include ziua nașterii copilului;
b. se face pe zile;
c. nu include ziua concepției copilului.

20. În materia filiației, prin copil se înțelege:
a. persoana care nu a împlinit vârsta de 18 ani și nici nu a dobândit capacitate deplină de exercițiu;
b. atât minorul, cât și persoana majoră a cărei filiație este cercetată;
c. minorul, indiferent dacă a dobândit sau nu capacitate deplină de exercițiu.

21. Recunoașterea filiației:
a. reprezintă atât un mijloc de probă, cât și un act juridic unilateral;
b. fiind un act juridic solemn, este irevocabil;
c. este un act constitutiv.

22. Recunoașterea filiației nu este valabilă atunci când:
a. este făcută de o persoană fără capacitate deplină de exercițiu;
b. este făcută de o persoană fără discernământ;
c. consimțământul persoanei care o face este viciat prin leziune.

23. Recunoașterea copilului poate fi făcută numai prin:
a. testament;
b. declarație la oficiul de stare civilă;
c. testament, înscris autentic sau prin declarație la oficiul de stare civilă.

24. Sunt îndeplinite condițiile de formă ale recunoașterii copilului în următoarele cazuri:
a. când aceasta este făcută prin testament, însă numai în cazul testamentului autentic;
b. când aceasta este făcută prin răspunsul la interogatoriu în cadrul unui proces, de care se ia act în hotărârea judecătorească pronunțată cu ocazia soluționării acestuia;
c. când aceasta este cuprinsă într-o autobiografie, cu condiția ca aceasta să fie scrisă, datată și semnată de către cel decedat.

25. La data de 15 februarie 2015, este întocmit un testament autentic prin care X îl recunoaște pe Y, în vârstă de 25 de ani, ca fiind unicul fiu al acestuia, rezultat dintr-o relație extraconjugală pe care X a avut-o cu Z, mama lui Y. La data de 25 aprilie 2015, la un alt notar public, este întocmit un al doilea testament, prin care X stipulează ca, la decesul său, W – soția acestuia – să dobândească întregul său patrimoniu, în calitate de unic moștenitor.
În acest caz:
a. dispoziția testamentară cuprinsă în testamentul întocmit la data de 25 aprilie 2015 constituie și o revocare a recunoașterii de filiație făcute prin testamentul întocmit în data de 15 februarie 2015;
b. recunoașterea de filiație făcută prin testamentul întocmit în data de 15 februarie 2015 rămâne valabilă;
c. recunoașterea este lovită de nulitate absolută, având în vedere că Y este major.

26. Este lovită de nulitate absolută recunoaşterea:

a. unui copil a cărui filiație, stabilită potrivit legii, nu a fost înlăturată;

b. care a fost făcută după decesul copilului, numai dacă acesta a lăsat descendenți fireşti;

c. care a fost făcută în alte forme decât cele prevăzute de lege.

27. Este imprescriptibilă extinctiv:

a. acțiunea în anularea recunoaşterii făcută în alte forme decât cele prevăzute de lege;

b. acțiunea în anularea recunoaşterii ce a avut la bază un consimțământ viciat;

c. acțiunea în anularea recunoaşterii făcută după decesul copilului care nu a lăsat descendenți fireşti.

28. Spre deosebire de maternitate, filiația față de tatăl din căsătorie se stabileşte:

a. prin efectul legii;

b. prin efectul prezumției;

c. prin recunoaştere.

29. Recunoaşterea care nu corespunde adevărului poate fi contestată:

a. în termenul general de prescripție;

b. oricând, de orice persoană interesată;

c. numai de celălalt părinte, de copilul recunoscut sau de descendenții acestuia.

30. În cazul acțiunii în contestarea recunoaşterii de filiație:

a. dacă este admisă, înlătură numai pentru viitor legătura de filiație;

b. aceasta poate fi pornită de autorul recunoaşterii;

c. când este pornită de celălalt părinte, de copilul recunoscut sau de descendenții acestuia, sarcina probei revine pârâtului.

31. În considerarea faptului că minorul X nu are părinți cunoscuți, precum şi a faptului că veniturile acestuia rezultate din activitatea sportivă prestată sunt foarte mari, Y face o declarație la serviciul public comunitar de evidență a persoanelor prin care recunoaşte, în mod fictiv, paternitatea acestuia față de X.

În acest caz:

a. daca X formulează o acțiune în contestarea recunoaşterii de filiație, sarcina probei aparține acestuia;

b. recunoaşterea este lovită de nulitate absolută;

c. Y are posibilitatea de a formula ulterior o acțiune privind contestarea recunoaşterii de filiație, chiar dacă nu se afla în eroare la data recunoaşterii.

32. Este considerată acțiune în reclamație de stat:

a. acțiunea prin care se urmăreşte înlăturarea unei stări civile, respectiv a unei filiații, pretins nereale, şi înlocuirea ei cu alta, pretins adevărată;

b. acțiunea prin care se urmăreşte obținerea altei stări civile;

c. acțiunea în stabilirea paternității copilului din afara căsătoriei.

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

33. Filiația față de mamă se poate stabili:

a. prin efectul legii;

b. prin hotărâre judecătorească, numai atunci când, din orice motiv, dovada filiației față de mamă nu se poate face prin certificatul constatator al nașterii;

c. prin recunoașterea făcută de mamă.

34. În urma unei acțiuni în stabilirea maternității, formulată de reprezentantul legal al lui X, prin hotărâre judecătorească definitivă a fost stabilită filiația minorului X față de Y.

În acest caz:

a. X poate pune în discuție, pe calea unei acțiuni separate, filiația față de mama astfel stabilită;

b. dacă la data concepției lui X, Y era căsătorită cu Z, ca urmare a admiterii acțiunii în stabilirea maternității, se va stabili și filiația lui X față de Z, prin efectul prezumției de paternitate;

c. X și Y nu mai pot pune în discuție, pe calea unei acțiuni separate, filiația față de mamă astfel stabilită.

35. Acțiunea în stabilirea maternității poate fi:

a. continuată de moștenitorii copilului decedat, fără însă a putea fi pornită de aceștia;

b. pornită oricând de titularii acesteia;

c. pornită de moștenitorii copilului care a decedat înainte de introducerea acesteia, în termen de un an de la data decesului.

36. Spre deosebire de acțiunea în stabilirea filiației față de mamă, acțiunea în contestația filiației:

a. poate fi pornită de orice persoană interesată;

b. este o acțiune în reclamație de stat;

c. urmărește înlăturarea unei stări civile.

37. Acțiunea în stabilirea filiației față de mamă poate fi pornită:

a. numai împotriva pretinsei mame;

b. împotriva moștenitorilor pretinsei mame;

c. de către un curator desemnat de instanța de judecată.

38. Prin cererea de chemare în judecată, X, în vârstă de 16 ani, solicită, în numele fiicei sale Y, în vârstă de un an, stabilirea paternității lui Z față de aceasta. În susținerea cererii sale, X arată că, la data concepției minorei, Y convietuia cu aceasta; totodată, în cadrul aceleiași cereri, X arată că nu dispune de mijloace materiale care să îi permită să își îndeplinească obligația legală de întreținere față de minoră. Prin întâmpinarea depusă, Z recunoaște că a convietuit cu X în perioada timpului legal al concepțiunii lui Y, însă afirmă că este cu neputință să fie tatăl copilului; cu toate acestea, Z încheie o înțelegere cu X prin care se obligă să o sprijine financiar până la majoratul lui Y, cu condiția ca aceasta să renunțe la cererea de chemare în judecată.

În acest caz, instanța:

a. va pronunța o hotărâre prin care consfințește înțelegerea dintre părți;

b. va respinge cererea, având în vedere că reclamanta este minoră la data introduceri cererii de chemare în judecată;

c. va continua soluționarea cererii.

39. Filiația față de mamă, stabilită prin hotărâre judecătorească, nu poate fi contestată:

a. de mamă;

b. de terți;

c. de terți, decât atunci când nu există conformitate între maternitatea care rezultă din hotărârea judecătorească și posesia de stat a copilului.

40. Poate constitui, în toate cazurile, mijloc de probă în cadrul unei acțiuni în contestația filiației, atunci când aceasta este stabilită printr-un act de naștere neconform cu posesia de stat:

a. posesia de stat;

b. declarația martorilor;

c. certificatul medical constatator al nașterii.

41. Filiația față de mamă poate fi contestată atunci când:

a. copilul are certificat de naștere și folosința stării civile, dar acestea nu sunt concordante;

b. copilul are certificat de naștere, dar nu are folosința stării civile;

c. copilul are certificat de naștere conform cu posesia de stat.

42. Mama îl poate recunoaște pe copil numai dacă:

a. acesta este încă minor;

b. acesta a fost înregistrat inițial ca născut din părinți necunoscuți și nu i-a fost stabilită filiația față de tată anterior recunoașterii;

c. nașterea nu a fost înregistrată în registrul de stare civilă sau copilul a fost trecut în acest registru ca născut din părinți necunoscuți.

43. Recunoașterea:

a. de maternitate poate avea consecințe asupra paternității copilului;

b. copilului nu poate fi făcută după moartea acestuia;

c. poate privi numai copilul născut.

44. În urma decesului lui X, moștenitorii acestuia găsesc în documentele defunctului un înscris sub semnătură privată, scris în întregime, datat și semnat de X, prin care acesta îl recunoaște pe Y, care are stabilită legătura de filiație, potrivit legii, față de Z și W, ca fiu al său rezultat dintr-o relație extraconjugală a acestuia cu Z. Înscrisul respectiv nu cuprinde și alte dispoziții referitoare la patrimoniul succesoral sau la bunurile ce fac parte din acesta.

În acest caz:

a. recunoașterea este lovită de nulitate absolută;

b. înscrisul reprezintă un testament prin care se face, în mod valabil, o recunoaştere de paternitate;

c. recunoaşterea de paternitate este lovită de nulitate absolută, având în vedere că aceasta nu îmbracă forma unui înscris autentic.

45. Este considerat copil din afara căsătoriei:

a. copilul conceput şi născut după desfacerea acesteia;

b. copilul născut în timpul căsătoriei, dar conceput înaintea încheierii ei;

c. copilul conceput în timpul căsătoriei, dar născut la 302 zile după anularea ei.

46. Operează prezumția de paternitate numai în cazul în care:

a. naşterea copilului a avut loc înainte de împlinirea termenului de 121 de zile de la încetarea, desfacerea, constatarea nulității sau anularea căsătoriei;

b. a fost stabilită mai întâi filiația față de mamă, potrivit legii;

c. copilul a fost născut sau conceput în timpul unei căsătorii care nu a fost anulată.

47. Acțiunea prin care X va solicita instanței de judecată să constate că nu este aplicabilă în cazul său prezumția de paternitate față de Y – soțul mamei sale, decedat înainte de concepția şi naşterea sa –, precum şi rectificarea corespunzătoare a actului de naştere a acestuia se numeşte:

a. în contestarea filiației față de tatăl din căsătorie;

b. în tăgada paternității;

c. contestarea recunoaşterii de filiație.

48. Prin cererea de chemare în judecată, introdusă la data de 15 noiembrie 2013, X solicită, în temeiul prevederilor noului Cod civil, în numele minorei Y, născută la data de 25 octombrie 2010, stabilirea paternității lui Z față de aceasta. În susținerea cererii sale, X arată că, la data concepției minorei, conviețuia cu Z.

În acest caz, instanța:

a. în aplicarea prevederilor noului Cod civil, va admite cererea reclamantei;

b. va respinge cererea, având în vedere că dreptul la acțiunea în stabilirea paternității s-a prescris;

c. va admite cererea, prin aplicarea prevederilor legale în vigoare la data naşterii lui Y.

49. Prin acțiunea în tăgada paternității formulată de X împotriva pârâtei Z, la data de 25 aprilie 2015, acesta face dovada paternității sale față de copilul Y, născut la data de 26 februarie 2012, care are stabilită filiația față de soții Z şi W. Ulterior introducerii acestei cereri, în urma unui proces de divorț, instanța a hotărât desfacerea căsătoriei dintre Z şi W, din culpa comună a acestora.

În acest caz, instanța va respinge acțiunea în tăgada paternității formulată de X ca fiind:

a. prescrisă;

b. introdusă împotriva unei persoane fără calitate procesuală pasivă;

c. prematură, având în vedere că, la data introducerii cererii de chemare în judecată, căsătoria dintre Z şi W nu era desfăcută.

BIBLIOTECA CENTRALĂ UNIVERSITARĂ

50. X, mama lui Y, în calitate de unică moştenitoare a acestuia, a introdus, la 7 luni de la decesul lui Y, o cerere de chemare în judecată pentru stabilirea paternităţii lui Y, împotriva lui Z, cu care aceasta a convieţuit în timpul legal al concepţiunii lui Y. Prin aceeaşi cerere, X solicită ca Z să îi plătească şi cheltuielile de 10.000 RON pe care aceasta le-a suportat în legătură cu naşterea copilului, precum şi cheltuieli de judecată în valoare de 5.000 RON. În acest caz, instanţa, admiţând cererea privind stabilirea paternităţii:

a. va dispune ca Z să-i plătească lui X suma de 15.000 RON;

b. va respinge cererea privind plata cheltuielilor suportate de X pentru naşterea copilului, având în vedere că acesta nu mai era în viaţă la data formulării cererii;

c. va dispune ca Z să îi plătească lui X suma de 10.000 RON, reprezentând cheltuielile de judecată şi jumătate din suma cerută pentru acoperirea cheltuielilor generate de naştere.

51. Acţiunea în tăgada paternităţii poate fi pornită de:

a. procuror;

b. soţul mamei, mamă, tatăl biologic, copil, precum şi de moştenitorii fiecăruia dintre aceştia;

c. soţul mamei, copil şi moştenitorii fiecăruia dintre aceştia.

52. Acţiunea în tăgada paternităţii se introduce împotriva mamei copilului atunci când este pornită de:

a. soţul mamei, când copilul este decedat;

b. tatăl biologic, când copilul este decedat;

c. tatăl biologic.

53. Acţiunea în tăgada paternităţii se deosebeşte de acţiunea în contestarea filiaţiei faţă de tatăl din căsătorie prin:

a. obiectul acesteia;

b. sfera persoanelor cărora legea le conferă legitimare procesuală activă;

c. faptul ca aceasta este o acţiune în contestaţie de stat.

54. Dreptul la acţiunea în tăgada paternităţii nu se prescrie:

a. în timpul vieţii copilului, atunci când este pornită de acesta;

b. în timpul vieţii mamei copilului;

c. în timpul vieţii tatălui biologic, atunci când este introdusă de către acesta.

55. Prin cererea de chemare în judecată, introdusă la o lună după decesul lui X, moştenitorul legal al acestuia solicită instanţei să constate că este cu neputinţă ca X să fie tatăl minorei Y, născută în timpul căsătoriei acestuia cu Z, mama lui Y. În cuprinsul cererii, reclamantul subliniază că, la data naşterii lui Y, X era pus sub interdicţie judecătorească şi că, ulterior acestei date, interdicţia a fost ridicată, decesul lui X survenind la 4 ani după ridicarea interdicţiei.

În acest caz, instanţa:

a. va admite cererea, având în vedere că aceasta a fost introdusă de reclamant înăuntrul termenului de un an prevăzut de lege;

b. va respinge cererea pentru lipsa calității procesuale active a reclamantului;
c. respinge cererea ca fiind prescrisă.

56. Moştenitorii copilului pot formula acțiunea în tăgada paternității:
a. oricând;
b. în termen de un an de la data decesului copilului;
c. împotriva mamei copilului sau a moştenitorilor acesteia.

57. Recunoaşterea filiației față de tată:
a. spre deosebire de recunoaşterea filiației față de mamă, are caracter constitutiv;
b. similar recunoaşterii filiației față de mamă, are caracter declarativ;
c. spre deosebire de recunoaşterea filiației față de mamă, este un act juridic solemn.

58. Acțiunea în contestarea filiației față de tatăl din căsătorie:
a. nu poate fi introdusă de copil;
b. va fi îndreptată împotriva copilului, atunci când este pornită de soțul mamei copilului;
c. este imprescriptibilă.

59. Pretinsul tată poate avea calitate procesuală activă în cadrul următoarelor acțiuni:
a. privind stabilirea filiației față de mamă;
b. în tăgada paternității;
c. privind contestarea recunoaşterii filiației față de tată.

60. În materia acțiunilor privind filiația, pot avea calitate procesuală pasivă:
a. moştenitorii pretinsei mame, când acțiunea are ca obiect stabilirea filiației față de mamă;
b. moştenitorii soțului mamei, când acțiunea are ca obiect tăgada paternității şi este introdusă de mamă sau copil;
c. numai pretinsul tată, în cazul acțiunii în stabilirea paternității din afara căsătoriei.

61. În cadrul acțiunilor privitoare la filiație:
a. părinții şi copilul vor fi citați chiar şi atunci când nu au calitatea de reclamant sau de pârât;
b. doar minorul, când are calitatea de reclamant, poate renunța la drept, cu acordul prealabil al autorității tutelare;
c. prin hotărârea de admitere a acțiunii, instanța se pronunță şi cu privire la stabilirea numelui copilului, exercitarea autorității părinteşti şi obligația părinților de a-l întreține pe copil.

62. Acțiunea în tăgada paternității introdusă de mamă, când moştenitorii soțului decedat renunță la moştenirea acestuia:
a. este inadmisibilă;
b. poate fi îndreptată împotriva comunei, oraşului sau, după caz, a municipiului de la locul deschiderii moştenirii;
c. presupune citarea obligatorie a renunțătorilor.

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

63. Prin cererea de chemare în judecată formulată, reclamanta X a solicitat, în nume personal, pe de o parte, să se constate că pârâtul Y, soțul acesteia, nu este tatăl minorului Z, născut în timpul căsătoriei dintre reclamantă și Y, iar, pe de altă parte, să se stabilească faptul că pârâtul W este tatăl minorului, având în vedere că minorul a fost conceput în perioada în care reclamanta a fost despărțită în fapt de Y și a conviețuit cu W.

În acest caz, instanța, în urma administrării probelor necesare:

a. va constata că nu sunt întrunite condițiile pentru ca prezumția de paternitate să i se aplice lui Z, înregistrat în actele de stare civilă ca fiind copil născut din căsătorie;

b. va admite ambele capete de cerere;

c. va respinge acțiunea în stabilirea paternității din afara căsătoriei.

64. Prin cererea de chemare în judecată, introdusă la data de 21 mai 2015 împotriva lui Y, X a solicitat instanței să constate că nu este tatăl biologic al minorului Y, născut la data de 15 noiembrie 2011. În cuprinsul cererii, X arată că i-a fost stabilită legătura de filiație față de Y în timpul căsătoriei cu Z, mama copilului, prin efectul prezumției de paternitate.

În acest caz, instanța:

a. va admite cererea, dacă din probele administrate reiese că X nu este tatăl biologic al lui Y;

b. va respinge cererea ca prescrisă;

c. va respinge cererea, având în vedere lipsa calității procesuale pasive a lui Y.

65. Acțiunea în tăgada paternității introdusă de soțul mamei:

a. nu are același obiect cu cel al acțiunii în contestarea filiației față de tatăl din căsătorie;

b. poate fi introdusă numai în termen de 3 ani de la data la care acesta a cunoscut că este prezumat tată al copilului;

c. se poate exercita în termen de 3 ani de la ridicarea interdicției, numai dacă a fost pornită de tutore cât timp soțul mamei a fost pus sub interdicție.

66. Formularea acțiunii în stabilirea paternității copilului din afara căsătoriei de către mama acestuia:

a. reprezintă o condiție pentru ca aceasta să poată cere pretinsului tată despăgubiri;

b. este posibilă, chiar dacă mama este minoră, dacă este făcută în nume personal;

c. este prescriptibilă în termen de 3 ani de la data nașterii copilului.

67. În cadrul acțiunii în tăgada paternității, calitatea de soț al mamei trebuie raportată:

a. la momentul nașterii sau al concepțiunii copilului;

b. la momentul formulării acesteia;

c. exclusiv la momentul nașterii copilului.

68. În materia filiației:

a. stabilirea acesteia poate produce efecte și asupra soluționării proceselor penale, în cazul infracțiunilor a căror calificare presupune existența unui raport de filiație;

b. efectele prevăzute de Codul civil, referitoare la stabilirea filiației, se produc și cu privire la copiii născuți înainte de 1 octombrie 2011;

c. prin hotărârea de admitere a acțiunii în stabilirea paternității din afara căsătoriei, instanța se va pronunța din oficiu cu privire la despăgubirile datorate mamei de către tatăl biologic.

69. În cazul persoanei de 24 de ani care nu are stabilită legătura de filiație față de niciunul dintre părinți:

a. aceasta poate beneficia de pensie de întreținere de la tată începând cu data introducerii acțiunii în stabilirea paternității, dacă aceasta este admisă;

b. după admiterea acțiunii în stabilirea filiației față de mamă, aceasta va exercita autoritatea părintească față de copil;

c. aceasta nu mai are dreptul să introducă acțiunile privind stabilirea filiației, având în vedere că nu mai este minoră.

70. Este aplicabilă prezumția de paternitate în cazul în care:

a. la data concepției copilului, soțul actual al mamei era căsătorit cu o altă femeie;

b. copilul a fost conceput în timpul căsătoriei, dar a fost născut după încetarea, desfacerea, constatarea nulității sau anularea căsătoriei;

c. copilul este născut înainte de încheierea căsătoriei.

71. Filiația față de tatăl din afara căsătoriei nu se poate stabili prin:

a. efectul prezumției de paternitate;

b. hotărâre judecătorească;

c. recunoaștere.

72. Mama copilului nu poate cere pretinsului tată despăgubiri:

a. atunci când copilul a murit înainte de pronunțarea hotărârii privind stabilirea paternității;

b. decât în termen de 3 ani de la nașterea copilului;

c. dacă în timpul sarcinii și în perioada de lehuzie a avut mijloace îndestulătoare pentru a acoperi cheltuielile de întreținere generate de acestea.

73. Exercițiul autorității părintești:

a. încetează odată cu admiterea unei acțiuni în contestarea filiației;

b. încetează la data când copilul minor se căsătorește;

c. începe din momentul stabilirii filiației față de copil, indiferent de vârsta acestuia.

74. În materia acțiunilor privitoare la filiație:

a. nu se poate renunța la drept;

b. efectele prevăzute de Codul civil sunt aplicabile numai în cazul copiilor născuți după intrarea acestuia în vigoare;

c. prin hotărârea de admitere a acestora, instanța se pronunță numai cu privire la numele copilului.

75. În cadrul acțiunii în stabilirea paternității copilului din afara căsătoriei:

a. paternitatea este prezumată, dacă pretinsul tată a conviețuit cu mama copilului;

b. titularul dreptului la acțiune este copilul;

c. dreptul la acțiune poate trece asupra moștenitorilor mamei.

76. Există conflict de paternitate:

a. atunci când mama copilului, deși era căsătorită în perioada timpului legal al concepțiunii acestuia, a conviețuit cu un alt bărbat;

b. în cazul femeii care dă naștere unui copil în timp ce se află, în același timp, în două căsătorii;

c. când un bărbat recunoaște un copil din căsătorie, deși acesta beneficiază de prezumția de paternitate față de tatăl din căsătorie.

Răspunsuri
VII. Filiația

1. **a, b** (D. Lupașcu, M. Avram, *Drept civil. Familia*, Ed. Hamangiu, București, 2013, pp. 350-351; D. Lupașcu, C.M. Crăciunescu, *Dreptul familiei în noul Cod civil*, ed. a 2-a, Ed. Universul Juridic, București, 2012, p. 264; C. Nicolescu, *Acțiunea în tăgăduirea paternității în lumina jurisprudenței Curții Constituționale și a Curții Europene a Drepturilor Omului*, în C. Jud. nr. 9/2007, p. 56)

a – răspuns corect, întrucât, ca regulă, filiația față de mamă rezultă din faptul nașterii [art. 408 alin. (1) C. civ.], iar față de tată rezultă din faptul concepției; în lipsa sintagmei „de regulă", răspunsul nu ar fi corect, întrucât, în anumite cazuri, filiația nu se întemeiază pe o legătură biologică; astfel, noțiunea de *filiație* se poate aplica deopotrivă și filiației care rezultă din adopție, cu deosebirea că, în această ipoteză, nu mai suntem în prezența unei legături biologice, ci a uneia de natură civilă; filiația față de mamă se numește *maternitate*, iar filiația față de tată, *paternitate*;

b – răspuns corect;

c – răspuns greșit, pentru că noțiunea de *filiație* acoperă și situația copiilor adoptați, chiar dacă, în acest caz, suntem în prezența unei legături civile; art. 405 alin. (2) C. civ. prevede că rudenia civilă este legătura rezultată din adopția încheiată în condițiile prevăzute de lege.

2. **b** [art. 408 alin. (3), art. 413, art. 443, art. 444 C. civ.]

a – răspuns greșit, față de dispozițiilor art. 413 C. civ.;

b – răspuns corect, față de dispozițiile art. 408 alin. (3) C. civ.;

c – răspuns greșit, în raport de dispozițiile coroborate ale dispozițiilor art. 413, art. 443, art. 444 C. civ.

ECU UNIVERSITY LIBRARY

3. **a** (art. 408 C. civ.)
a – răspuns corect, față de dispozițiile art. 408 C. civ.;
b – răspuns greșit, față de faptul că din interpretarea dispozițiilor art. 408 alin. (2) C. civ. reiese că starea civilă a femeii este criteriul determinant pentru identificarea modului de stabilire a filiației paterne;
c – răspuns greșit.

4. **b, c** [art. 103, art. 411 alin. (1) și (2), art. 421, art. 422 C. civ., art. 13 alin. (1) și (2) din Legea nr. 119/1996; E. Florian, *op. cit.*, pp. 363, 367]
a. – răspuns greșit, certificatul de naștere este diferit de actul de naștere, cel dintâi fiind în baza celui din urmă;
b – răspuns corect, față de dispozițiile art. 411 alin. (1) și (2) C. civ.;
c – răspuns corect, față de dispozițiile art. 411, art. 421, art. 422 și art. 103 C. civ., art. 13 alin. (1) și (2) din Legea nr. 119/1996 privind actele de stare civilă, republicată.

5. **b, c** [art. 411 alin. (3) C. civ.]
a – răspuns greșit;
b și c – răspunsuri corecte, față de dispozițiile art. 411 alin. (3) C. civ.

6. **a, b** [art. 421 alin. (1), art. 423 alin. (4), art. 437 C. civ.]
a – răspuns corect, față de art. 421 alin. (1) și art. 423 alin. (4) C. civ.;
b – răspuns corect, față de dispozițiile art. 437 C. civ.;
c – răspuns greșit, față de dispozițiile art. 437 alin. (2) C. civ.

7. **a** [art. 99 alin. (3), art. 438 C. civ.]
a – răspuns corect, față de dispozițiile art. 99 alin. (3) C. civ., ce consacră principiul referitor la opozabilitatea hotărârii judecătorești ce vizează starea civilă a unei persoane;
b – răspuns greșit, față de faptul că textul prevăzut la art. 438 C. civ. are un caracter imperativ, nu dispozitiv;
c – răspuns greșit, a se vedea răspunsul de la lit. **a**.

8. **a** (art. 36 C. civ.)
a – răspuns corect, față de principiul consacrat de dispozițiile art. 36 C. civ.;
b, c – răspunsuri greșite, a se vedea răspunsul de la lit. **a**.

9. **c** (art. 414 C. civ.; E. Florian, *op. cit.*, pp. 391, 392)
a, b – răspunsuri greșite, concluzie reieșită din interpretarea *per a contrario* a dispozițiilor art. 414 C. civ., precum și din doctrină – E. Florian, *op. cit.*, p. 392;
c – răspuns corect; a se vedea doctrina și jurisprudența – E. Florian, *op. cit.*, p. 391.

10. **a** (E. Florian, *op. cit.*, p. 390; I. Deleanu, *Ficțiunile juridice*, Ed. C.H. Beck, București, 2005, p. 132)
a – răspuns corect; ea poate fi răsturnată exclusiv în cadrul acțiunii în tăgada paternității, ce poate fi pusă în mișcare de un cerc determinat de persoane, urmând ca reclamantul să probeze că este cu neputință ca soțul mamei să fie tatăl copilului; a se vedea, în acest sens, E. Florian, *op. cit.*, p. 390;
b, c – răspunsuri greșite; a se vedea I. Deleanu, *Ficțiunile juridice*, Ed. C.H. Beck, București, 2005, p. 132.

11. **a** [art. 429 alin. (4), art. 431, art. 436, art. 439 C. civ.]

a – răspuns corect, față de interpretarea coroborată a dispozițiilor art. 429 alin. (4) și art. 439 C. civ.;

b – răspuns greșit, față de dispozițiile art. 431 C. civ., ce face referire la data nașterii copilului, și nu a concepției;

c – răspuns greșit, față de dispozițiile art. 436 C. civ., ce impune obligativitatea citării, nu a participării, întrucât o eventuală neparticipare la judecată nu va compromite și nici nu va dilata demersul judiciar al reclamantei.

12. **a, c** (art. 434 C. civ.; E. Florian, *op. cit.*, p. 417)

a, c – răspunsuri corecte, față de dispozițiile art. 434 C. civ.; a se vedea și E. Florian, *op. cit.*, p. 417;

b – răspuns greșit, față de interpretarea *per a contrario* a dispozițiilor art. 434 C. civ.

13. **a, b** [art. 409 și art. 411 alin. (3) C. civ.; E. Florian, *Dreptul familiei*, ed. a 4-a, Ed. C.H. Beck, București, 2011, p. 447; M. Avram, *op. cit.*, pp. 352-353]

a – răspuns corect; potrivit prevederilor art. 409 alin. (1) C. civ., filiația se dovedește prin actul de naștere întocmit în registrul de stare civilă, precum și cu certificatul de naștere eliberat pe baza acestuia;

b – răspuns corect; prevederile art. 411 alin. (3) C. civ., prin derogare de la regula generală, instituie posibilitatea dovedirii adevăratei filiații prin orice mijloc de probă, atunci când, printr-o hotărâre judecătorească, s-a stabilit că a avut loc o substituire de copil ori că a fost înregistrată ca mamă a unui copil o altă femeie decât aceea care l-a născut;

c – răspuns greșit, întrucât, pe lângă cele arătate anterior cu privire la dovada filiației, trebuie menționat că, atunci când se contestă filiația ori când se pune problema stabilirii filiației față de mamă sau a paternității, fiind vorba de fapte juridice, dovada se poate face cu orice mijloc de probă.

14. **b, c** [art. 411 alin. (2) și (3) și art. 414 alin. (2) C. civ.; pentru informații suplimentare, a se vedea E. Florian, *op. cit.*, p. 450]

a – răspuns greșit, întrucât, în cuprinsul prevederilor art. 411 alin. (3) C. civ., este prevăzută posibilitatea dovedirii adevăratei filiații prin orice mijloc de probă, atunci când, printr-o hotărâre judecătorească, s-a stabilit că a avut loc o substituire de copil ori că a fost înregistrată ca mamă a unui copil o altă femeie;

b – răspuns corect; prezumția absolută prevăzută de lege are în vedere exclusiv filiația față de mamă;

c – răspuns corect.

15. **a, b** [art. 410 alin. (2) C. civ.; E. Florian, *op. cit.*, p. 448]

a – răspuns corect, întrucât caracterul continuității posesiei de stat trebuie apreciat, pentru fiecare caz în parte, prin raportarea circumstanțelor concrete în care se exercită starea civilă la elementul timp;

b – răspuns corect;

c – răspuns greșit, pentru că exigența continuității posesiei de stat nu este determinată în mod exclusiv de momentul debutului acesteia.

16. **a** (art. 410 C. civ.)

b – răspuns greşit, întrucât, fiind o stare de fapt, posesia de stat poate fi dovedită prin orice mijloc de probă;

c – răspuns greşit, având în vedere că, potrivit prevederilor art. 410 alin. (2) C. civ., condițiile enunțate trebuie îndeplinite în mod cumulativ.

17. **c** (art. 412 C. civ.; E. Florian, *op. cit.*, p. 161; M. Avram, *op. cit.*, p. 373)

a – răspuns greşit, având în vedere că prevederile art. 412 alin. (2) C. civ. permit dovada concepțiunii copilului prin mijloace de probă ştiințifice şi în afara intervalului de timp prevăzut la alin. (1) al aceluiaşi articol;

b – răspuns greşit, pentru că termenul se calculează regresiv, de la data naşterii copilului.

18. **b, c** [art. 412 alin. (1), art. 414 alin. (1) şi art. 425 alin. (1) şi (2) C. civ.; pentru mai multe informații, a se vedea M. Avram, *op. cit.*, pp. 374-377]

a – este răspuns greşit, întrucât, potrivit prevederilor art. 415 alin. (2) C. civ., numai copilul conceput şi născut în afara căsătoriei poate fi recunoscut de către tatăl său, paternitatea copilului din căsătorie fiind stabilită exclusiv prin prezumția de paternitate. Un argument pentru această soluție legislativă prevăzută de Codul civil este principiul ocrotirii interesului copilului şi al familiei;

b – răspuns corect;

c – este răspuns corect, întrucât, chiar dacă naşterea lui W a avut loc cu mai puțin de 300 de zile înainte de desfacerea căsătoriei, concepția acestuia nu putea avea loc înainte de naşterea lui Y, eveniment care a avut loc ulterior pronunțării divorțului.

19. **a, b** [art. 412 C. civ.; M. Avram, *op. cit.*, p. 373; D. Lupaşcu, C.M. Crăciunescu, *op. cit.*, p. 280]

a – răspuns corect, întrucât prevederile art. 412 alin. (1) C. civ. fac referire la ziua premergătoare naşterii copilului;

b – răspuns corect;

c – răspuns greşit; nefiind făcută nicio precizare expresă în Codul civil, ziua de împlinire a termenului intră în calculul timpului legal al concepțiunii.

20. **b** (art. 413 C. civ.; pentru explicații suplimentare, a se vedea E. Florian, *op. cit.*, p. 451)

b – răspuns corect, întrucât, în materia filiației, legiuitorul a prevăzut, la art. 413 C. civ., o derogare de la regula prevăzută la art. 263 alin. (5) C. civ., potrivit căreia „în sensul prevederilor legale privind protecția copilului, prin copil se înțelege persoana care nu a împlinit vârsta de 18 ani şi nici nu a dobândit capacitate deplină de exercițiu, potrivit legii";

a, c – răspunsuri greşite.

21. **a** (M. Avram, *op. cit.*, p. 355)

b – răspuns greşit, întrucât, astfel cum este enunțat textul, conduce la concluzia potrivit căreia forma solemnă a recunoaşterii determină caracterul irevocabil al acesteia;

c – răspuns greşit; recunoaşterea de filiație este un act juridic declarativ, deoarece nu creează o filiație nouă.

22. **b** [art. 417 şi art. 419 alin. (1) C. civ.]

a – răspuns greşit, întrucât prevederile Codului civil nu condiționează actul juridic al recunoaşterii de capacitatea deplină de exercițiu; ca atare, recunoaşterea poate fi făcută şi de minorul necăsătorit, cu condiția ca acesta să aibă discernământ în momentul recunoaşterii;

c – răspuns greşit; recunoaşterea are caracter nepatrimonial, viciul leziunii fiind specific actelor juridice cu caracter patrimonial. Totodată, prevederile art. 419 alin. (1) C. civ. prevăd expres că „recunoaşterea poate fi anulată pentru eroare, dol sau violență".

23. **c** [art. 416 alin. (1) C. civ.]

a, b – răspunsuri greşite, întrucât prin enunț sunt excluse alte forme ale recunoaşterii, or, potrivit art. 416 alin. (1) C. civ., recunoaşterea poate fi făcută atât prin testament, cât şi prin înscris autentic sau prin declarație la serviciul de stare civilă.

24. **b, c** (M. Avram, *op. cit.*, p. 357)

a – răspuns greşit, întrucât art. 416 C. civ. nu face nicio distincție în funcție de forma testamentului;

b – răspuns corect, având în vedere că, în ipoteza descrisă, sunt îndeplinite condițiile înscrisului autentic (a se vedea, în acest sens, art. 434 C. pr. civ., potrivit căruia hotărârea judecătorească are forța probantă a unui înscris autentic);

c – răspuns corect, având în vedere că, în ipoteza descrisă, sunt îndeplinite condițiile testamentului olograf.

25. **b** [art. 413 şi art. 416 alin. (3) C. civ.]

a, c – răspunsuri greşite.

26. **a, c** [art. 415 alin. (3) şi art. 418 C. civ.]

b – răspuns greşit, întrucât, potrivit art. 418 lit. b) C. civ., nulitatea absolută a recunoaşterii operează atunci când aceasta este făcută după decesul copilului, iar acesta nu a lăsat descendenți fireşti.

27. **a, c** [art. 418 lit. b) şi c) şi art. 419 alin. (2) C. civ.]

b – răspuns greşit; potrivit art. 419 C. civ., sancțiunea recunoaşterii, atunci când consimțământul este dat din eroare, surprins prin dol sau smuls prin violență, este nulitatea relativă; aşadar, acțiunea în anulare pentru acest caz este prescriptibilă în termenul general de prescripție.

28. **b** [art. 408 alin. (1) şi (2) C. civ.]

a – răspuns greşit;

c – răspuns greşit, întrucât numai filiația față de mamă şi cea față de tatăl din afara căsătoriei pot fi stabilite prin recunoaştere.

29. **b** (art. 420 C. civ.)

a, c – răspunsuri greşite;

b – răspuns corect; recunoaşterea care nu corespunde adevărului poate fi contestată oricând, chiar şi de cel care a făcut recunoaşterea.

BIBLIOTECA CENTRALĂ UNIVERSITARĂ IAŞI

30. **b, c** (art. 420 C. civ.; M. Avram, *op. cit.*, pp. 360 și 358)

a – răspuns greșit, deoarece nulitatea produce efecte retroactiv, legătura de filiație fiind înlăturată cu începere de la data nașterii copilului;

b – răspuns corect; autorul recunoașterii poate contesta recunoașterea făcută din eroare sau chiar cu știință din complezență;

c – răspuns corect; a se vedea, în acest sens, prevederile art. 420 alin. (2) C. civ.

31. **c** [art. 416 alin. (1), art. 418, art. 419 și art. 420 alin. (1) C. civ.; a se vedea, în acest sens, și M. Avram, *op. cit.*, pp. 360-361]

a, b – răspunsuri greșite.

32. **b, c** (M. Avram, *op. cit.*, pp. 361 și 369; E. Florian, *op. cit.*, pp. 460-461)

a – răspuns greșit, deoarece vizează acțiunile în contestație de stat;

b, c – răspunsuri corecte, având în vedere că, în niciuna dintre ipotezele descrise, nu se urmărește înlăturarea unei stări civile pretins nereale.

33. **a, c** [art. 408, art. 415 alin. (1) și art. 422 C. civ.]

b – răspuns greșit, deoarece, potrivit art. 422 C. civ., filiația față de mamă se poate stabili printr-o acțiune în stabilirea maternității și atunci când se contestă realitatea celor cuprinse în certificatul constatator al nașterii.

34. **b, c** [art. 414 alin. (1) și art. 423 alin. (1) C. civ.; a se vedea, în acest sens, și E. Florian, *op. cit.*, pp. 175-179; M. Avram, *op. cit.*, p. 372]

a – răspuns greșit.

35. **c** (art. 423 C. civ.)

a – răspuns greșit, deoarece, potrivit art. 423 alin. (2) C. civ., acțiunea poate fi pornită și de moștenitorii copilului;

b – răspuns greșit, întrucât, potrivit art. 423 alin. (5) C. civ., moștenitorii copilului au la dispoziție un termen de un an de la data decesului pentru introducerea acesteia.

36. **a, c** [art. 421 și art. 423 alin. (1) și (2) C. civ.; M. Avram, *op. cit.*, p. 361]

a – răspuns corect; astfel, spre deosebire de acțiunea în contestația filiației, care poate fi pornită de orice persoană interesată, acțiunea în stabilirea filiației față de mamă are caracter personal, dreptul la acțiune aparținând copilului și moștenitorilor acestuia, în condițiile legii;

b – răspuns greșit, întrucât acțiunile în reclamație de stat urmăresc obținerea altei stări civile, iar nu înlăturarea unei stări civile și înlocuirea ei cu alta; acțiunea în stabilirea maternității și acțiunea în stabilirea paternității copilului din afara căsătoriei sunt acțiuni în reclamație de stat;

c – răspuns corect.

37. **b, c** [art. 423 alin. (3) C. civ.; M. Avram, *op. cit.*, p. 369]

a – răspuns greșit, întrucât ipoteza exclude posibilitatea introducerii acțiunii și împotriva moștenitorilor pretinsei mame;

b – răspuns corect;

BCU CLUJ CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

c – răspuns corect; dacă există contrarietate de interese între reprezentantul legal al copilului și acesta, instanța de judecată desemnează un curator, care poate porni acțiunea în stabilirea filiației față de mamă.

38. **c** [art. 425 alin. (2) și art. 437 alin. (2) C. civ.]
a, b – răspunsuri greșite.

39. **a** (M. Avram, *op. cit.*, p. 372)
a – răspuns corect, întrucât hotărârea judecătorească prin care este stabilită maternitatea are autoritate de lucru judecat față de părți; astfel, copilul sau mama nu poate pune în discuție filiația stabilită prin aceasta;
b – răspuns greșit, întrucât terții pot contesta filiația față de mamă astfel stabilită; prevederile art. 411 alin. (1) C. civ. au în vedere conformitatea dintre actul de naștere și posesia de stat, astfel, nici varianta de la lit. **c** nu este una corectă.

40. **c** (art. 421 C. civ.)
a – răspuns greșit; potrivit art. 421 alin. (2) C. civ., filiația se dovedește prin posesia de stat numai în cazul lipsei certificatului medical constatator al nașterii ori în situația imposibilității efectuării expertizei medico-legale de stabilire a filiației;
b – răspuns greșit, întrucât prevederile art. 421 alin. (3) C. civ. stabilesc, cu caracter excepțional, admisibilitatea probei cu martori; astfel, dovada filiației se face prin martori atunci când există înscrisuri care fac demnă de crezare acțiunea formulată sau în cazul prevăzut la art. 411 alin. (3) C. civ.

41. **a, b** [art. 411 alin. (2) și art. 421 alin. (1) C. civ.; pentru mai multe informații, a se vedea M. Avram, *op. cit.*, p. 371]
c – răspuns greșit, întrucât, în acest caz, potrivit art. 411 alin. (2) C. civ., nicio persoană nu poate contesta filiația copilului față de mamă.

42. **c** [art. 415 alin. (1) C. civ.; pentru informații suplimentare, a se vedea M. Avram, *op. cit.*, p. 368]
a – răspuns greșit, întrucât, potrivit art. 413 C. civ., prevederile referitoare la stabilirea filiației sunt aplicabile și persoanei majore;
b – răspuns greșit, întrucât, deși prevederile art. 415 C. civ. fac referire la „părinți necunoscuți", mama îl poate recunoaște pe copil și după ce s-a stabilit mai întâi paternitatea acestuia.

43. **a** [art. 414 alin. (1) și art. 415 alin. (2) și (3) C. civ.; pentru mai multe informații, a se vedea M. Avram, *op. cit.*, pp. 368-369]
a – răspuns corect; în cazul în care recunoașterea maternității vizează un copil născut sau conceput în timpul căsătoriei celei care face recunoașterea, acesta dobândește calitatea de copil din căsătorie, devenind aplicabilă prezumția de paternitate;
b – răspuns greșit, întrucât, dacă lasă descendenți firești, copilul poate fi recunoscut și după moartea acestuia;
c – răspuns greșit; spre exemplu, copilul conceput poate fi recunoscut de mamă înainte de a se naște, dar această recunoaștere nu va produce efecte decât dacă, în mod excepțional, la naștere copilul se află într-una dintre situațiile prevăzute la art. 415 C. civ.

44. **a** [art. 415, art. 416 alin. (1) și art. 418 lit. a) C. civ.]

b – răspuns greșit, întrucât, deși înscrisul reprezintă un testament olograf, iar prevederile art. 416 alin. (1) C. civ. nu fac distincție în funcție de forma testamentului, la o primă vedere, recunoașterea ar putea fi considerata ca fiind valabilă (a se vedea, în acest sens, și M. Avram, *op. cit.*, p. 357); cu toate acestea, în ipoteza dată este vorba despre recunoașterea unui copil a cărui filiație, stabilită potrivit legii, nu a fost înlăturată;

c – răspuns greșit.

45. **a** (D. Lupașcu, C.M. Crăciunescu, *op. cit.*, pp. 281-282)

b – răspuns greșit, întrucât prevederile art. 414 alin. (1) C. civ. fac referire la „copilul născut sau conceput în timpul căsătoriei (...)";

c – răspuns greșit, pentru că, prin ipoteză, copilul este conceput în timpul căsătoriei; potrivit dispozițiilor art. 412 alin. (2) C. civ., prin mijloace de probă științifice se poate face dovada concepțiunii copilului și în afara timpului legal al concepțiunii.

46. **b** (pentru condițiile aplicării prezumției de paternitate, a se vedea M. Avram, *op. cit.*, p. 375)

a – răspuns greșit, pentru că durata maximă, prezumată de lege, a unei sarcini este de 300 de zile. Astfel, termenul la care trebuie raportată nașterea, în sensul celor arătate la lit. a, este de 300 de zile;

b – răspuns corect, deoarece nu este posibilă stabilirea paternității copilului din căsătorie înainte de stabilirea maternității acestuia;

c – răspuns greșit.

47. **a** (art. 434 C. civ.; pentru distincția dintre obiectul acțiunii în tăgada paternității și obiectul acțiunii în contestarea filiației față de tatăl din căsătorie, a se vedea M. Avram, *op. cit.*, p. 388)

b, c – răspunsuri greșite.

48. **c** (art. 47 din Legea nr. 71/2011; a se vedea, în acest sens, și Jud. Beclean, s. civ., sent. civ. nr. 1484 din 14 noiembrie 2012, nepublicată, *apud* G.C. Frențiu, *Dreptul familiei. Practică judiciară conform noului Cod civil. Jurisprudență C.E.D.O.*, Ed. Hamangiu, București, 2013, pp. 185-187)

a – răspuns greșit;

b – răspuns greșit; a se vedea, în acest sens, art. 427 alin. (1) C. civ.

49. **b** [art. 429 alin. (5) și art. 432 alin. (2) C. civ.]

a – răspuns greșit;

c – răspuns greșit; admisibilitatea acțiunii în tăgada paternității nu este condiționată în niciun caz de desfacerea căsătoriei prin divorț.

50. **c** [art. 425 alin. (2), art. 427, art. 428 alin. (1) lit. a) și alin. (2) C. civ.]

a, b – răspunsuri greșite.

51. **a, b** [art. 429 C. civ.; art. 92 alin. (1) C. pr. civ.; pentru explicații cu privire la titularii acțiunii în tăgada paternității, a se vedea și D. Lupașcu, C.M. Crăciunescu, *op. cit.*, p. 285]

c – răspuns greșit, având în vedere că, potrivit prevederilor art. 429 alin. (1) C. civ., sfera persoanelor care pot introduce acțiunea în tăgada paternității o include și pe mama copilului, precum și pe tatăl biologic al acestuia și, respectiv, pe moștenitorii acestora.

52. **a** [art. 429 alin. (2) și (5) C. civ.]

b, c – răspunsuri greșite, deoarece, potrivit art. 429 alin. (5) C. civ., tatăl biologic poate introduce acțiunea împotriva soțului mamei și a copilului, iar nu împotriva mamei acestuia.

53. **a, b** [art. 429 alin. (1) și art. 434 C. civ.; pentru distincția dintre obiectul acțiunii în tăgada paternității și obiectul acțiunii în contestarea filiației față de tatăl din căsătorie, a se vedea M. Avram, *op. cit.*, p. 388]

c – răspuns greșit; ambele sunt acțiuni în contestație de stat.

54. **a, c** [art. 431 alin. (1), art. 432 alin. (2) și art. 433 alin. (2) C. civ.]

b – răspuns greșit; potrivit art. 431 alin. (1) C. civ., „acțiunea în tăgada paternității poate fi pornită de către mamă în termen de 3 ani de la data nașterii copilului".

55. **c** (art. 430 C. civ.; a se vedea, în acest sens, și Jud. Bistrița, s. civ., sent. civ. nr. 6760 din 22 iunie 2012, nepublicată, *apud* G.C. Frențiu, *op. cit.*, pp. 198-200)

a, b – răspunsuri greșite.

56. **b** [art. 429 alin. (4) și art. 433 alin. (3) C. civ.]

a – răspuns greșit, întrucât, din interpretarea sistematică a prevederilor art. 433 alin. (3) și ale art. 423 alin. (5) C. civ., reiese că regulile prevăzute în materia prescripției extinctive a dreptului la acțiunea în stabilirea maternității sunt aplicabile în mod corespunzător și acțiunii în tăgada paternității, atunci când aceasta este introdusă de moștenitorii copilului;

c – răspuns greșit, întrucât moștenitorii copilului pot formula acțiunea în tăgada paternității numai împotriva soțului mamei sau a moștenitorilor acestuia.

57. **b** [art. 415. alin. (2) C. civ.; D. Lupașcu, C.M. Crăciunescu, *op. cit.*, pp. 271-272 și 291]

a – răspuns greșit, pentru că ambele tipuri de recunoaștere sunt acte declarative de filiație, cu efect retroactiv;

c – răspuns greșit; ambele tipuri de recunoaștere trebuie să îmbrace, sub sancțiunea nulității absolute, una dintre formele expres prevăzute de lege [a se vedea, în acest sens, art. 416 alin. (1) și art. 418 lit. c) C. civ.].

58. **b, c** (art. 434 C. civ.; D. Lupașcu, C.M. Crăciunescu, *op. cit.*, p. 289)

a – răspuns greșit, întrucât acțiunea în contestarea filiației față de tatăl din căsătorie poate fi introdusă de către orice persoană interesată, inclusiv de copil;

b – răspuns corect;

c – răspuns corect; în cuprinsul prevederilor art. 434 C. civ. este prevăzut faptul că instanța poate fi sesizată oricând în vederea constatării lipsei întrunirii condițiilor aplicării prezumției de paternitate unui copil înregistrat în actele de stare civilă ca fiind născut din căsătorie.

59. **b, c** [art. 420 alin. (1), art. 422, art. 423 alin. (1) şi art. 429 C. civ.; D. Lupaşcu, C.M. Crăciunescu, *op. cit.*, pp. 285, 289 şi 293]

a – răspuns greşit, întrucât dreptul la acțiunea în stabilirea filiației față de mamă aparține, potrivit art. 423 alin. (1) şi (2) C. civ., numai copilului şi moştenitorilor acestuia.

60. **a, b** [art. 423 alin. (3), art. 425 alin. (3) şi art. 429 alin. (4) C. civ.]

c – răspuns greşit, întrucât, potrivit art. 425 alin. (3) C. civ., „acțiunea în stabilirea paternității poate fi pornită şi împotriva moştenitorilor pretinsului tată".

61. **a, c** [art. 436, art. 437 alin. (1) şi art. 438 C. civ.]

b – răspuns greşit, întrucât, potrivit art. 437 alin. (1) C. civ., „în acțiunile privitoare la filiație nu se poate renunța la drept".

62. **b, c** [art. 429 alin. (2) şi art. 439 C. civ.]

a – răspuns greşit;

b – răspuns corect; pe de o parte, potrivit art. 429 alin. (4) C. civ., mama poate porni acțiunea în tăgada paternității şi împotriva moştenitorilor soțului, iar, pe de altă parte, art. 439 C. civ. stabileşte, cu caracter general, inclusiv în ceea ce priveşte acțiunea în tăgada paternității, faptul că, în situația în care moştenirea este vacantă, acțiunea poate fi introdusă împotriva comunei, oraşului sau, după caz, a municipiului de la locul deschiderii moştenirii;

c – răspuns corect.

63. **c** [art. 411, art. 425 alin. (1) şi art. 431 C. civ.; a se vedea şi M. Avram, *op. cit.*, pp. 375 şi 390]; acțiunea în stabilirea paternității din afara căsătoriei urmează a fi respinsă, întrucât reclamanta nu are calitate procesuală activă;

a, b – răspunsuri greşite.

64. **b** [art. 429 alin. (2), art. 430 alin. (1) C. civ.]

a, c – răspunsuri greşite.

65. **a** [art. 430 alin. (1) şi (2) şi art. 434 C. civ.; M. Avram, *op. cit.*, p. 388]

a – răspuns corect, întrucât, spre deosebire de acțiunea în tăgada paternității, care nu pune în discuție condițiile de aplicare a prezumției de paternitate, ci urmăreşte răsturnarea acesteia, contestarea filiației față de tatăl din căsătorie vizează constatarea faptului că prezumția de paternitate nu îndeplineşte condițiile prevăzute de lege (pentru mai multe informații, a se vedea E. Florian, *op. cit.*, pp. 205-207);

b – răspuns greşit, pentru că, prin prevederile art. 430 alin. (1) C. civ., sunt stabilite două momente de la care poate începe să curgă termenul de prescripție de 3 ani;

c – răspuns greşit, întrucât termenul nu curge împotriva soțului pus sub interdicție, chiar dacă acțiunea nu a fost pornită de tutore.

66. **a** [art. 425 alin. (1), art. 427 şi art. 428 alin. (4) C. civ.]

b – răspuns greşit; dispoziţiile art. 425 alin. (1) C. civ. dau dreptul inclusiv mamei minore de a introduce acţiunea în stabilirea paternităţii din afara căsătoriei; cu toate acestea, mama copilului va formula, în toate cazurile, acţiunea în numele copilului;

c – răspuns greşit.

67. **a** (art. 414 şi art. 412 C. civ.; Fl.A. Baias, M. Avram, C. Nicolescu, *Modificările aduse Codului familiei prin Legea nr. 288/2007*, în Dreptul nr. 3/2008, p. 30; M. Avram, *op. cit.*, p. 375; C. Nicolescu, *Acţiunea în tăgăduirea paternităţii în lumina jurisprudenţei Curţii Constituţionale şi a Curţii Europene a Drepturilor Omului*, în C. Jud. nr. 9/2007, p. 57)

a – răspuns corect, întrucât acţiunea în tăgada paternităţii are ca obiect înlăturarea filiaţiei stabilite prin aplicarea prezumţiei de paternitate; astfel, prezumţia de paternitate rămâne aplicabilă chiar şi în ipoteza în care, ulterior, căsătoria este desfiinţată, deoarece nulitatea căsătoriei nu are nicio urmare în privinţa copiilor;

b – răspuns greşit, întrucât o interpretare în acest sens nu ar corespunde scopului pentru care acţiunea în tăgada paternităţii a fost instituită, respectiv înlăturarea unei paternităţi care nu corespunde adevărului biologic;

c – răspuns greşit.

68. **a** [art. 428 alin. (1) şi (2), art. 438 alin. (1) şi art. 440 C. civ.; art. 47 din Legea nr. 71/2011]

b – răspuns greşit, întrucât prevederile art. 47 din Legea nr. 71/2011 dispun că stabilirea filiaţiei, tăgăduirea paternităţii sau orice altă acţiune privitoare la filiaţie este supusă dispoziţiilor Codului civil şi produce efectele prevăzute de acesta numai în cazul copiilor născuţi după intrarea lui în vigoare. În ceea ce priveşte celelalte aspecte referitoare la aplicarea în timp a Codului civil, în materia filiaţiei, a se vedea art. 6 alin. (6) C. civ.;

c – răspuns greşit, prin hotărârea de admitere a acţiunii, instanţa se va pronunţa din oficiu numai cu privire la stabilirea numelui copilului, exercitarea autorităţii părinteşti şi obligaţia părinţilor de a-l întreţine pe copil.

69. **a** [art. 413, art. 484, art. 499 alin. (3) şi art. 532 alin. (1) C. civ.]

a – răspuns corect, pentru că, pe de o parte, Codul civil stabileşte că dispoziţiile privind filiaţia referitoare la copil sunt aplicabile şi persoanei majore, iar, pe de altă parte, dreptul la întreţinere se naşte de la data introducerii acţiunii, având în vedere că de la această dată se prezumă că a apărut starea de nevoie din care izvorăşte acest drept;

b – răspuns greşit, pentru că legătura de filiaţie dintre mamă şi copil a fost stabilită după ce copilul a dobândit capacitate deplină de exerciţiu;

c – răspuns greşit.

70. **a, b** [art. 408 alin. (2), art. 414 alin. (1) C. civ.; D. Lupaşcu, C.M. Crăciunescu, *op. cit.*, pp. 281-282]

a – răspuns corect;

b – răspuns corect, întrucât, deşi nu este precizat că naşterea a avut loc înainte de trecerea a 300 de zile de la desfacerea căsătoriei, prin ipoteză, copilul este conceput în timpul căsătoriei;

c – răspuns greşit.

71. **a** [art. 408 alin. (3) C. civ.]

b, c – răspunsuri greșite, având în vedere că întrebarea se referă și la modurile în care nu se poate stabili filiația față de tatăl din afara căsătoriei.

72. **b** [art. 428 alin. (2) și (3) C. civ.; E. Florian, *op. cit.*, p. 465]

a – răspuns greșit;

c – răspuns greșit, întrucât, spre deosebire de obligația de întreținere, care condiționează dreptul la întreținere de starea de nevoie a creditorului acesteia, dreptul mamei de a cere pretinsului tată despăgubiri nu este condiționat de starea materială a solicitantului, scopul avut în vedere de legiuitor la instituirea acestui drept constând, printre altele, în încurajarea mamei copilului de a lămuri cât mai repede filiația față de tată a copilului.

73. **a, b** [art. 438 alin. (1) și art. 484 C. civ.; D. Lupașcu, C.M. Crăciunescu, *op. cit.*, pp. 274-275, 290 și 294]

c – răspuns greșit, deoarece, deși exercițiul autorității părintești începe din momentul stabilirii filiației față de copil, după dobândirea capacității de exercițiu a acestuia autoritatea părintească încetează.

74. **a, b** [art. 437 alin. (1), art. 438 C. civ. și art. 47 din Legea nr. 71/2011]

c – răspuns greșit, întrucât, potrivit art. 438 alin. (1) C. civ., prin hotărârea de admitere a acțiunii referitoare la filiație, instanța se va pronunța și cu privire la exercitarea autorității părintești și obligația părinților de a-l întreține pe copil.

75. **b** [art. 425 și art. 426 C. civ.]

a – răspuns greșit, întrucât prezumția de paternitate prevăzută la art. 426 alin. (1), prezumție ce nu trebuie confundată cu prezumția de paternitate a copilului din căsătorie, operează numai dacă se dovedește că pretinsul tată a conviețuit cu mama copilului în perioada timpului legal al concepțiunii; astfel, enunțul de la lit. a este incomplet;

c – răspuns greșit, pentru că acțiunea în stabilirea paternității copilului din afara căsătoriei se pornește de către mamă în numele copilului; în consecință, numai moștenitorii acestuia pot declanșa, în condițiile legii, acțiunea civilă.

76. **b** [art. 408 alin. (2), art. 415 alin. (2), art. 426 alin. (1) C. civ.; M. Avram, *op. cit.*, pp. 375-376 și 390]

a – răspuns greșit;

c – răspuns greșit, întrucât, în ipoteza descrisă, recunoașterea este lovită de nulitate absolută. Potrivit prevederilor art. 415 alin. (2), „copilul conceput și născut în afara căsătoriei poate fi recunoscut de către tatăl său".

VIII. Obligația legală de întreținere

1. Obligația legală de întreținere este:

a. imperativă, personală, în principiu divizibilă;

b. facultativă, personală, cu executare succesivă;

c. în principiu, reciprocă.

2. Obligația de întreținere nu are caracter unilateral în următoarele situații:

a. când este datorată de moștenitorii persoanei obligate la întreținerea unui minor sau care i-a dat întreținere fără a avea obligația legală în acest sens;

b. între frați și surori;

c. când este datorată de soțul divorțat și recăsătorit celuilalt soț, care nu s-a recăsătorit.

3. Când beneficiar este soțul, întreținerea se datorează în ordinea următoare:

a. soția, copiii soțului, fratele soțului, părinții soțului, bunicii soțului;

b. soția, copiii soțului, părinții soțului, fratele soțului, bunicii soțului;

c. soția, copiii soțului, părinții soțului, bunicii soțului, fratele soțului.

4. Minorul adoptat are dreptul la întreținere din partea adoptatorului:

a. dacă nu se poate întreține din munca sa, chiar dacă ar avea bunuri;

b. chiar și după încetarea adopției;

c. cu condiția ca rudele sale firești să nu aibă mijloacele pentru a o plăti sau posibilitatea de a dobândi aceste mijloace.

5. În cazul părintelui cu drept de întreținere de la mai mulți copii:

a. aceștia vor contribui la plata întreținerii, în toate cazurile, în mod egal;

b. părintele poate, în caz de urgență, să pornească acțiunea numai împotriva unuia dintre ei;

c. aceștia vor contribui la plata întreținerii proporțional cu mijloacele pe care le au.

6. Este considerată în stare de nevoie și beneficiază de întreținere:

a. persoana care nu își poate procura cele necesare traiului, fie în totalitate, fie în parte;

b. persoana care dovedește, prin orice mijloc de probă, că se află în această stare de fapt;

c. numai persoana care nu își poate procura cele necesare traiului în totalitate.

7. Condițiile obligației legale de întreținere se raportează:

a. numai la persoana creditorului obligației;

b. numai la persoana debitorului obligației;

c. atât la persoana creditorului, cât și la persoana debitorului acestei obligații.

BCU IAȘI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

8. Prin cererea de chemare în judecată, X solicită, în contradictoriu cu pârâtul minor Y, reducerea pensiei de întreținere și stabilirea acesteia prin raportare la venitul minim pe economia națională. În motivarea cererii, acesta arată că, deși lucrează în străinătate, nu realizează venituri constante, nefiind în executarea unui contract de muncă; cu toate acestea, X nu poate dovedi că venitul său este inferior în raport cu venitul pe care îl avea la data stabilirii pensiei de întreținere.

În acest caz, instanța:

a. va admite cererea, având în vedere că reclamantul nu se află în executarea unui contract de muncă;

b. va respinge cererea;

c. va admite cererea, în considerarea faptului că pârâtul nu a putut dovedi cu exactitate cuantumul veniturilor realizate de reclamant.

9. Incapacitatea de a munci, condiție a dreptului legal la întreținere:

a. se referă la neputința unei persoane de a desfășura exclusiv o activitate fizică;

b. alături de absența altor mijloace de trai, determină starea de nevoie;

c. trebuie dovedită de solicitantul întreținerii.

10. Nu poate fi exonerat de la plata obligației de întreținere:

a. cel care, deși nu are mijloacele pentru a o plăti, are posibilitatea de a dobândi aceste mijloace;

b. cel care a fost condamnat la executarea unei pedepse privative de libertate pentru săvârșirea infracțiunii de abandon de familie;

c. cel care a fost condamnat la executarea unei pedepse privative de libertate pentru o altă infracțiune decât aceea de abandon de familie.

11. La data de 15 februarie 2014, prin hotărârea judecătorească rămasă definitivă, instanța a dispus desfacerea căsătoriei dintre X și Y, din culpa ambilor soți, precum și obligarea lui X la plata unei pensii de întreținere în favoarea lui Y, având în vedere incapacitatea de muncă a lui Y, cauzată de o împrejurare în legătură cu căsătoria. Ulterior, la data de 24 aprilie 2015, X a solicitat instanței să constate încetarea obligației de întreținere față de Y, precum și restituirea întreținerii prestate după data de 15 februarie 2015, pe temeiul îmbogățirii fără justă cauză.

În acest caz, instanța:

a. va respinge ambele capete ale cererii de chemare în judecată;

b. va admite cererea referitoare la încetarea obligației de întreținere, însă va respinge cererea de restituire a întreținerii prestate, întemeiată pe îmbogățirea fără justă cauză;

c. va admite cererea de chemare în judecată în întregime, întrucât a trecut mai mult de un an de la desfacerea căsătoriei.

12. Printr-o sentință civilă, instanța a dispus exercitarea autorității părintești față de minorul Z de către ambii săi părinți – X și Y –, stabilind totodată locuința minorului la mama acestuia – Y –, precum și obligarea lui X la plata unei pensii de întreținere în favoarea minorului Z; la stabilirea pensiei de întreținere, instanța s-a raportat la cuantumul venitului minim pe economia națională. Împotriva sentinței civile, X a declarat apel, obiectul apelului fiind diminuarea cuantumului stabilit de

prima instanță pentru pensia de întreținere; în motivarea apelului, acesta a susținut că, în prezent, nu este angajat în muncă.

În acest caz, instanța de apel:

a. va respinge cererea;

b. va admite cererea și va micșora cuantumul pensiei de întreținere, ținând seama exclusiv de veniturile și bunurile debitorului obligației de întreținere;

c. va admite cererea și va stabili că X datorează pensie de întreținere după data angajării acestuia.

13. Fostul soț beneficiază de întreținere:

a. dacă incapacitatea de muncă a acestuia a survenit în decurs de un an de la desfacerea căsătoriei, independent de împrejurarea ce a cauzat-o;

b. dacă nu beneficiază de prestația compensatorie și îndeplinește și celelalte condiții prevăzute de lege pentru acordarea acesteia;

c. în toate cazurile, timp de un an de la desfacerea căsătoriei.

14. Prin hotărârea de divorț pronunțată, fără a face vreo mențiune despre culpa soților, prima instanță a stabilit ca autoritatea părintească cu privire la minorul X și la Y – cei doi copii ai soților Z și W – să fie exercitată în comun de aceștia, stabilind totodată locuința lui X la Z și a lui Y la W; Y, în vârstă de 21 de ani, aflat în continuarea studiilor, declară că renunță la dreptul său la întreținere din partea lui Z. Totodată, instanța, prin aceeași hotărâre, dispune compensarea între pensia de întreținere datorată de Z și pensia de întreținere datorată de W.

În acest caz, hotărârea poate fi desființată în apel pentru:

a. compensarea dintre pensia de întreținere datorată de Z și pensia de întreținere datorată de W, având în vedere că Y este major;

b. stabilirea exercitării autorității părinteşti în comun față de Y;

c. faptul că instanța nu a luat act de renunțarea făcută de Y la dreptul de a primi întreținere de la Z și a dispus compensarea obligațiilor de întreținere între Z și W.

15. Obligația de întreținere încetează:

a. când incapacitatea totală de a munci a creditorului obligației se transformă în incapacitate parțială;

b. când se produce o schimbare în ceea ce privește mijloacele debitorului obligației și nevoia celui care primește întreținerea;

c. când părinții firești ai copilului minor întreținut de celălalt soț nu mai sunt în nevoie.

16. Obligația moștenitorilor de a presta întreținere:

a. nu poate depăși valoarea bunurilor moștenite și este datorată numai până la majoratul copilului, chiar dacă acesta se află în continuarea studiilor;

b. este solidară între aceștia;

c. vizează toate categoriile de persoane stabilite de lege ca beneficiare ale dreptului la întreținere.

17. După decesul lui X, Y, mama acesteia, căreia X îi presta întreținere potrivit legii, solicită instanței de judecată, în contradictoriu cu Z, fostul soț al lui X și moștenitor al acesteia, obligarea la continuarea plății pensiei de întreținere pe care o datora X, în măsura valorii bunurilor moștenite.

În acest caz, instanța:

a. va admite cererea;

b. va respinge cererea numai dacă Z renunță la moștenirea lăsată de X;

c. va respinge cererea.

18. Bunicii copilului datorează acestuia întreținere:

a. dacă părinții copilului, deși în viață, nu dispun de mijloace îndestulătoare pentru acoperirea nevoilor descendentului minor și nu există alte persoane obligate la întreținere înaintea acestora;

b. numai dacă părinții copilului sunt decedați;

c. înaintea fratelui acestuia.

19. Prin cererea de chemare în judecată, X solicită, în contradictoriu cu pârâții Y și Z, părinții soțului său W, student, ale cărui venituri sunt reprezentate exclusiv de o bursă, din care se reține contravaloarea mesei și a cazării, obligarea acestora la plata pensiei de întreținere pentru minorul V, fiul lui X și W. În motivarea cererii, X susține că, deși lucrează, veniturile obținute nu sunt îndestulătoare pentru acoperirea nevoilor minorului V.

În acest caz, instanța:

a. va respinge cererea, având în vedere că obligația de întreținere aparține, în acest caz, exclusiv părinților;

b. va admite cererea;

c. va admite cererea numai dacă W nu a împlinit 26 de ani.

20. Prin excepție de la principiul divizibilității pasive a obligației de întreținere:

a. persoanele obligate la plata întreținerii unei singure persoane contribuie proporțional cu propriile mijloace ale fiecăreia;

b. părintele poate, în caz de urgență, să pornească acțiunea numai împotriva unuia dintre copiii săi;

c. moștenitorii contribuie la întreținerea minorului, proporțional cu valoarea bunurilor moștenite.

21. În cazul incapacității de a munci a soției, ivită după desfacerea căsătoriei, din cauza nașterii unui copil la mai puțin de 300 de zile înainte de această dată, fostul soț al mamei:

a. este prezumat tată al copilului și datorează întreținere atât copilului, cât și mamei acestuia, în condițiile legii;

b. datorează întreținere numai fostei soții;

c. datorează întreținere copilului, în condițiile legii, iar fostei soții numai timp de un an.

UAIC IAȘI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

22. În cazul pluralității de creditori ai obligației legale de întreținere, instanța de tutelă:

a. poate stabili ca aceasta să se plătească doar unui creditor;

b. nu le poate obliga pe celelalte persoane îndatorate la întreținere să o completeze atunci când, potrivit ordinii de plată a acesteia, cel ce o datorează în primul rând nu are mijloacele necesare;

c. poate încuviința actul unilateral de renunțare pentru viitor la dreptul de întreținere al unuia dintre aceştia în favoarea celorlalți beneficiari.

23. Obligația legală de întreținere are caracter unilateral:

a. când este datorată de cel care se face vinovat de fapte grave, contrare legii sau bunelor moravuri, față de cel care avea îndatorirea de a-i acorda întreținere;

b. timp de un an de la rămânerea definitivă a hotărârii de divorț, pronunțat din culpa exclusivă a unuia dintre soți;

c. când este datorată de soțul divorțat şi recăsătorit față de celălalt soț divorțat, care nu s-a recăsătorit.

24. Obligația legală de întreținere:

a. în principiu, nu poate face obiectul compensației;

b. nu poate fi variabilă;

c. are caracter personal.

25. Nu poate pretinde întreținerea decât de strictă necesitate:

a. minorul care nu se poate întreține din munca sa, atunci când are bunuri;

b. acela care se află în stare de nevoie din culpa sa;

c. soțul care a contribuit la întreținerea copilului celuilalt soț timp de 10 ani.

26. La stabilirea mijloacelor celui care datorează întreținerea:

a. nu vor fi avute în vedere celelalte obligații ale debitorului;

b. vor fi avute în vedere veniturile şi bunurile actuale ale debitorului;

c. vor fi avute în vedere veniturile şi bunurile debitorului, posibilitățile de realizare a acestora, precum şi celelalte obligații ale sale.

27. Cuantumul întreținerii nu poate depăşi jumătate din venitul net lunar al celui obligat:

a. când întreținerea este datorată de părinte pentru 2 copii;

b. când întreținerea este datorată copiilor împreună cu alte persoane;

c. decât atunci când întreținerea este datorată copiilor şi soțului divorțat.

28. Indexarea cu rata inflației a pensiei de întreținere stabilite într-o sumă fixă:

a. operează de drept, de 3 ori pe an;

b. operează numai după obținerea unei hotărâri judecătoreşti prin care să fie dispusă aceasta;

c. operează de drept, o dată la 3 luni.

29. Întreținerea prestată fără a fi datorată:

a. va fi restituită întotdeauna numai de către cel care a primit-o, în temeiul plății nedatorate;

b. poate fi restituită și de cel care avea, în realitate, obligația să o presteze, în temeiul îmbogățirii fără justă cauză;

c. se restituie numai pentru partea care a fost prestată după data la care s-a dovedit că nu era datorată.

30. În data de 15 septembrie 2012, X solicită instanței obligarea pârâtului la plata pensiei de întreținere, ce a fost stabilită prin hotărâre judecătorească definitivă într-o sumă fixă, la valoarea indexata a acesteia, întrucât, deși la data de 25 iulie 2012 s-a împlinit termenul la care pensia de întreținere s-a indexat de drept, Y, debitorul întreținerii, a plătit fără a ține cont de indexarea operată.

În acest caz, valoarea indexată a pensiei de întreținere se va acorda de la:

a. 15 septembrie 2012;

b. 25 iulie 2012;

c. data admiterii cererii lui X prin hotărâre definitivă.

31. Plata anticipată a pensiei de întreținere sub forma unei sume globale:

a. poate fi stabilită numai de instanța de tutelă, dacă există motive temeinice;

b. poate fi convenită și de părți;

c. nu poate avea în vedere întreaga perioadă pentru care se datorează întreținerea.

32. În cazul pensiei de întreținere stabilite prin hotărâre judecătorească înainte de intrarea în vigoare a Codului civil:

a. nu sunt aplicabile dispozițiile Codului civil referitoare la modificarea sau încetarea acesteia;

b. sunt aplicabile dispozițiile Codului civil numai în ceea ce privește modificarea acesteia;

c. sunt aplicabile dispozițiile Codului civil privind modificarea și încetarea acesteia.

33. Pensia de întreținere se datorează:

a. ca regulă, de la data cererii de chemare în judecată;

b. în mod excepțional, poate fi acordată și pentru o perioadă anterioară, dacă introducerea cererii de chemare în judecată a fost întârziată din culpa debitorului;

c. de la data pronunțării hotărârii judecătorești prin care a fost dispusă plata acesteia.

34. Modificarea cuantumului pensiei de întreținere dispuse de instanța de judecată:

a. are caracter constitutiv de drepturi;

b. operează de la data introducerii cererii de chemare în judecată, dacă este dispusă mărirea acesteia;

c. în principiu, operează de la data introducerii cererii de chemare în judecată, dacă este dispusă micșorarea acesteia.

35. Prin hotărâre judecătorească definitivă, s-a stabilit ca X, în calitate de tată al lui Y, în vârsta de 17 ani, să îi plătească acestuia o pensie de întreținere în cuantum de 400 RON. Ulterior, Y, fără a abandona studiile, se căsătorește cu Z, care dispune de mijloace îndestulătoare pentru acoperirea nevoilor lui Y.

În acest caz, cererea lui X prin care solicită instanței să constate încetarea obligației de întreținere față de Y:

a. va fi admisă;

b. va fi respinsă, întrucât, deși Y dobândește capacitate deplină de exercițiu prin căsătorie, se află în continuarea studiilor;

c. va fi respinsă, având în vedere că părinții datorează întreținere înaintea celorlalți obligați.

36. În cazul copilului căruia i-a fost stabilită paternitatea prin hotărâre judecătorească, pensia de întreținere se stabilește:

a. de la data la care hotărârea a devenit definitivă;

b. de la momentul nașterii copilului;

c. de la data introducerii acțiunii în stabilirea paternității.

37. Obligația de întreținere între soți:

a) există și are caracter reciproc numai dacă regimul matrimonial al soților este cel al comunității (legale sau convenționale) și doar pe durata aplicării acestui regim;

b) există și are caracter reciproc numai pe durata conviețuirii soților, fiind suspendat de plin drept pe durata separației în fapt;

c) are caracter prioritar, în sensul că soții își datorează întreținere înaintea celorlalți obligați.

38. Fostul soț divorțat poate solicita și obține întreținere:

a) cumulativ cu prestația compensatorie, însă numai în cazul căsătoriei care a durat cel puțin 20 de ani;

b) cumulativ cu despăgubiri pentru prejudiciul suferit prin desfacerea căsătoriei din culpa exclusivă a celuilalt soț;

c) chiar dacă fostul soț, debitor al întreținerii, s-a recăsătorit.

39. În cazul fostului soț divorțat:

a) dreptul la întreținere poate fi valorificat numai în cadrul procesului de divorț, o cerere separată, ulterioară hotărârii definitive de divorț, fiind inadmisibilă;

b) dreptul la întreținere există și poate fi valorificat numai de cel aflat în nevoie din pricina unei incapacități de muncă survenite înainte de căsătorie, în timpul căsătoriei ori în decurs de 1 an de la desfacerea căsătoriei, însă, în acest din urmă caz, dintr-o împrejurare în legătură cu căsătoria;

c) dacă divorțul s-a pronunțat din culpa sa exclusivă, poate beneficia de întreținere numai timp de un an de la desfacerea căsătoriei.

40. Obligația de întreținere a părinților față de copiii lor minori:

a) are caracter solidar, fără a distinge după cum copilul este din căsătorie sau din afara căsătoriei, dacă părinții sunt căsătoriți sau divorțați ori dacă ambii părinții sau numai unul dintre ei exercită autoritatea părintească;

b) poate fi asigurată, cu încuviințarea instanței de tutelă, prin valorificarea unor bunuri ale minorului în cazul în care părinții n-ar putea presta întreținere fără a-și primejdui propria lor existență;

c) stabilită sub forma unei pensii de întreținere, atunci când părintele are 3 copii în întreținere, nu poate depăși ¼ din venitul său lunar net.

41. Obligația de întreținere:

a) față de cel aflat în stare de nevoie din culpa sa se rezumă la întreținerea de strictă necesitate;

b) există între frați și surori, aceștia datorându-și întreținere după soț și înaintea părinților;

c) există în sarcina soțului care a contribuit la întreținerea copilului celuilalt soț (adică în sarcina părintelui „vitreg"), însă numai pe timpul minorității copilului și doar dacă părinții copilului sunt decedați, dispăruți ori sunt ei înșiși în nevoie.

42. Între X și fiica sa Y a intervenit un contract de vânzare-cumpărare cu clauză de întreținere. Întrucât fiica nu și-a executat în natură obligația de întreținere stabilită prin contract, la cererea reclamantei X, instanța a dispus executarea prin echivalent a întreținerii, prin prestații bănești lunare.

Ulterior, numita X a solicitat instanței obligarea pârâtei Y la plata unei pensii (legale) de întreținere, corespunzător stării sale de nevoie și proporțional cu mijloacele pârâtei.

Ținând seama de faptul că între aceleași părți este în curs de executare o prestație de întreținere în temeiul contractului de vânzare-cumpărare cu clauză de întreținere, cererea de obligare a pârâtei la întreținere:

a) este inadmisibilă, cele două prestații de întreținere neputându-se cumula;

b) este admisibilă, cele două feluri de prestații de întreținere putându-se cumula.

43. Reclamanta X a cerut instanței obligarea fostului său soț, pârâtul B, la plata unei pensii de întreținere.

În motivarea cererii reclamanta arată că se află în incapacitate de muncă din cauza unui grav accident rutier suferit în urmă cu 6 luni. Mai precizează că a fost căsătorită cu pârâtul timp de 21 de ani, căsătoria lor a fost desfăcută prin acordul părților în urmă cu 3 ani, iar în prezent fostul său soț dispune de mijloace îndestulătoare, fiind un prosper om de afaceri.

Cunoscând aceste date, cererea reclamantei:

a) este admisibilă, întrucât între foștii soți există obligația de întreținere;

b) este admisibilă, foștii soți datorându-și reciproc întreținere dacă durata căsătoriei a fost de cel puțin 20 de ani;

c) este inadmisibilă întrucât, în cazul dreptului la întreținere al fostului soț, incapacitatea de muncă se cere să fi survenit în decurs de un an de la divorț dintr-o împrejurare în legătură cu căsătoria.

44. Ținând seama că legea stabilește persoanele între care există obligația de întreținere, precum și ordinea în care se datorează aceasta, indicați ordinea în care se datorează întreținerea în situația în care creditorul, persoană adoptată, căsătorită dar despărțită în fapt, are doi frați, un descendent major, precum și doi părinți firești (părintele adoptiv fiind decedat):

a) 1. soțul; 2. descendentul; 3. părinții firești; 4. frații.

b) 1. descendentul; 2. soțul; 3. frații.

c) 1. soțul; 2. descendentul; 3 frații.

d) 1. descendentul; 2. frații.

45. Reclamantul X a cerut obligarea tatălui său, pârâtul Y, la plata unei pensii de întreținere cu începere de la data introducerii cererii, arătând că se află în continuarea studiilor și nu obține venituri din munca sau din bunurile sale.

Pârâtul s-a opus admiterii cererii, arătând următoarele:

- reclamantul este înscris la o școală profesională, iar nu la o instituție de învățământ superior, astfel că nu se poate prevala de dreptul la întreținere al descendentului major aflat în continuarea studiilor;

- reclamantul locuiește împreună cu pârâtul și, fiindu-i asigurate cele necesare traiului, se bucură de întreținere în natură;

- la împlinirea vârstei majoratului, reclamantul a declarat, prin înscris autentificat de notarul public, că nu va pretinde niciunuia dintre părinți vreo prestație cu titlu de întreținere.

Ținând seama de datele speței, cererea reclamantului:

a) este neîntemeiată, întrucât acesta nu urmează cursurile unei instituții de învățământ superior;

b) este neîntemeiată, întrucât reclamantul beneficiază de întreținere în natură din partea pârâtului;

c) este inadmisibilă, întrucât reclamantul a renunțat la dreptul său la întreținere;

d) este întemeiată, dar întreținerea se datorează de la data rămânerii definitive a hotărârii instanței.

46. În motivarea cererii în stabilirea pensiei de întreținere formulată de reclamanta X împotriva fiicei sale Y se arată că pârâta este unul dintre cei trei descendenți majori ai reclamantei; dintre toți copiii, pârâta are situația materială cea mai confortabilă, astfel că dispune de mijloacele necesare asigurării în întregime a întreținerii la care este îndreptățită reclamanta.

Față de motivarea cererii, acțiunea reclamantei:

a) este admisibilă, însă pârâta nu poate fi obligată la întreținere decât proporțional cu mijloacele sale (iar nu la toată întreținerea la care ar fi îndreptățită reclamanta);

b) este admisibilă, pârâta poate fi obligată să plătească singură întreaga întreținere la care este îndrituită reclamanta;

c) este admisibilă, pârâta poate fi obligată să plătească singură întreaga întreținere la care este îndrituită reclamanta, cu drept de regres împotriva fraților săi pentru partea ce revine fiecăruia.

Răspunsuri
VIII. Obligația legală de întreținere

1. **a, c** [art. 514 alin. (2), art. 516 alin. (1) şi art. 521 alin. (1) C. civ.; a se vedea, pentru aprofundare, D. Lupaşcu, C.M. Crăciunescu, *Dreptul familiei în noul Cod civil*, ed. a 2-a, Ed. Universul juridic, Bucureşti, 2012, pp. 433-434]

a – răspuns corect, întrucât, în anumite cazuri expres prevăzute de lege, obligația de întreținere poate fi şi solidară; spre exemplu, art. 499 alin. (1) C. civ. prevede că „tatăl şi mama sunt obligați, în solidar, să dea întreținere copilului lor minor (...)";

c – răspuns corect, întrucât, uneori, obligația de întreținere poate avea caracter unilateral [spre exemplu, când este datorată de moştenitorii unei persoane obligate la întreținerea unui minor, potrivit art. 518 alin. (1) C. civ.].

2. **b** [art. 389 alin. (5), art. 516 alin. (1) şi art. 518 alin. (1) C. civ.; D. Lupaşcu, C.M. Crăciunescu, *op. cit.*, p. 434]

a, c – răspunsuri greşite, pentru că, potrivit Codului civil, în aceste cazuri, obligația de întreținere are caracter unilateral.

3. **b** (art. 519 C. civ.; pentru informații suplimentare, a se vedea D. Lupaşcu, C.M. Crăciunescu, *op. cit.*, pp. 438-441)

a, c – răspunsuri greşite, pentru că, potrivit art. 519 lit. c) C. civ., „fraţii şi surorile îşi datorează întreținere după părinți, însă înaintea bunicilor".

4. **a** [art. 520 şi art. 525 alin. (1) C. civ.]

b – răspuns greşit, deoarece, potrivit art. 520 C. civ., „după încetarea adopției, adoptatul poate cere întreținere numai de la rudele sale firești sau, după caz, de la soțul său";

c – răspuns greşit, întrucât, până la încetarea adopției, adoptatorul are față de copilul adoptat drepturile şi îndatoririle părintelui față de copilul său firesc.

5. **b, c** (art. 521 C. civ.)

a – răspuns greşit, întrucât prevederile art. 521 alin. (1) C. civ. stabilesc, cu caracter general, faptul că, în situația în care mai multe persoane prevăzute de lege datorează întreținere unei singure persoane, indiferent de gradul de rudenie al acestora, ele vor contribui la plata întreținerii, proporțional cu mijloacele pe care le au;

b – răspuns corect, deoarece dispozițiile art. 521 alin. (2) C. civ. prevăd, pentru situațiile de urgență, posibilitatea părintelui de a porni acțiunea privind pensia de întreținere numai împotriva unuia dintre copii, cu dreptul acestuia din urmă de a avea regres împotriva celorlalți;

c – răspuns corect.

6. **a, b** (art. 524 şi art. 528 C. civ.; pentru mai multe informații, a se vedea: M. Avram, *Drept civil. Familia*, Ed. Hamangiu, Bucureşti, 2013, pp. 489-490; D. Lupaşcu, C.M. Crăciunescu, *op. cit.*, pp. 442-443)

a – răspuns corect, întrucât prevederile art. 524 C. civ. nu fac distincție în ceea ce privește întinderea stării de nevoie; așadar, aceasta nu trebuie să fie absolută pentru a fi îndeplinite condițiile obligației de întreținere;

b – răspuns corect; starea de nevoie este o chestiune de fapt lăsată de legiuitor la aprecierea instanței de judecată, aceasta putând fi dovedită prin orice mijloc de probă;

7. **c** (art. 513, art. 516 și art. 524-528 C. civ.)

a, b – răspunsuri greșite, întrucât condițiile obligației legale de întreținere (prevăzute în Capitolul III al Titlului V din Cartea a II-a din cadrul Codului civil, intitulat sugestiv „Condițiile obligației de întreținere") au în vedere atât creditorul, cât și debitorul întreținerii.

8. **b** (art. 529 C. civ., precum și Trib. Bistrița-Năsăud, s. I civ., dec. nr. 65/R din 23 februarie 2012, nepublicată, *apud* G.C. Frențiu, *Practică judiciară conform noului Cod civil. Jurisprudență C.E.D.O.*, Ed. Hamangiu, București, 2013, pp. 150-151)

a, c – răspunsuri greșite.

9. **b, c** (art. 528 C. civ.; M. Avram, *op. cit.*, pp. 490-491; D. Lupașcu, C.M. Crăciunescu, *op. cit.*, pp. 443-444)

a – răspuns greșit, pentru că, potrivit art. 524 C. civ., dreptul la întreținere se naște din starea de nevoie determinată de incapacitatea unei persoane de a se întreține din munca sa (fără să fie făcută vreo distincție după cum munca este fizică sau intelectuală) ori din bunurile sale; totodată, o altă concluzie care se desprinde din textul enunțat este aceea că nu prezintă importanță cauzele incapacității de a munci sau modul în care aceasta a survenit;

b – răspuns corect;

c – răspuns corect; incapacitatea de a munci, fie că este totală, fie parțială, fiind o stare de fapt, poate fi dovedită prin orice mijloc de probă.

10. **a, b** (art. 527 C. civ.; M. Avram, *op. cit.*, p. 494)

a – răspuns corect, întrucât datorează întreținere și cel care are numai posibilitatea de a dobândi mijloacele pentru plata întreținerii; din dispozițiile art. 527 alin. (1) C. civ. reiese fără echivoc acest aspect, deoarece variantele enunțate de textul amintit au caracter alternativ;

b – răspuns corect, dat fiind conținutul constitutiv al infracțiunii de abandon de familie; cu toate acestea, executarea unei pedepse privative de libertate pentru o altă infracțiune decât aceea de abandon de familie va putea fi considerată un motiv întemeiat pentru exonerarea de la plata obligației de întreținere; aceeași va fi soluția și pentru starea de boală, continuarea studiilor sau șomaj, dacă persoana obligată la întreținere nu primește indemnizația prevăzută de lege în acest din urmă caz;

11. **a** [art. 389 alin. (1) și (2) și art. 534 C. civ.; pentru un exemplu în care instanța a constatat încetarea obligației de întreținere, a se vedea Trib. Teleorman, dec. civ. nr. 525 din 20 iulie 2012, *apud* G.C. Frențiu, *op. cit.*, pp. 156-151]

b, c – răspunsuri greșite, întrucât, potrivit art. 389 alin. (4) C. civ., obligația de întreținere între foștii soți încetează după un an de la desfacerea căsătoriei numai în cazul în care divorțul este pronunțat din culpa exclusivă a unuia dintre soți.

12. **a** [art. 499, art. 527 alin. (2), art. 529 alin. (1), art. 530 alin. (3) şi art. 532 alin. (1) C. civ.; a se vedea, în acest sens, şi Trib. Bistrița-Năsăud, s. I civ., dec, nr. 42/A din 22 martie 2012, nepublicată, *apud* G.C. Frențiu, *op. cit.*, pp. 156-151]

b – răspuns greşit; potrivit art. 527 alin. (2) C. civ., la stabilirea mijloacelor celui ce urmează a plăti întreținerea se va ține seama atât de veniturile şi bunurile acestuia, cât şi de posibilitățile de realizare a acestora;

c – răspuns greşit, întrucât, potrivit art. 532 alin. (1) C. civ., ca regulă, pensia de întreținere se datorează de la data introducerii cererii de chemare în judecată.

13. **b** [art. 389 şi art. 390 alin. (3) C. civ.]

a – răspuns greşit, întrucât, în cazul incapacității de muncă survenite în decurs de un an de la desfacerea căsătoriei, dreptul la întreținere este condiționat de existența unei legături între căsătorie şi împrejurările apariției incapacității de a munci;

c – răspuns greşit, pentru că limitarea în timp a dreptului la întreținere a fostului soț vizează ipoteza în care divorțul este pronunțat din culpa exclusivă a acestuia; totodată, potrivit prevederilor art. 389 alin. (5) C. civ., „în afara altor cazuri prevăzute de lege, obligația de întreținere încetează prin recăsătorirea celui îndreptățit".

14. **b** [art. 484, art. 499 alin. (3) şi art. 515 C. civ.; pentru compensarea judiciară a obligațiilor de întreținere datorate de fiecare dintre părinți copilului încredințat celuilalt părinte, a se vedea C. Ap. Tg. Mureş, dec. nr. 84 din 15 februarie 2006, nepublicată, *apud* D. Lupaşcu, N. Cristuş, I. Pădurariu, *Dreptul familiei, Culegere de practică judiciară*, Ed. Universul Juridic, Bucureşti, 2010, pp. 118-120]

a, c – răspunsuri greşite.

15. **c** [art. 517 alin. (1), art. 524 şi art. 531 C. civ.; pentru mai multe informații, a se vedea M. Avram, *op. cit.*, p. 490]

a – răspuns greşit, pentru că, potrivit art. 524 C. civ., dreptul la întreținere se naşte din starea de nevoie determinată de incapacitatea unei persoane de a se întreține din munca sa (fără să fie făcută vreo distincție după cum incapacitatea este totală sau parțială);

b – răspuns greşit, întrucât ipoteza descrisă sugerează o încetare de drept a obligației de întreținere; or, în acest caz, măsura este lăsată la aprecierea instanței de tutelă, care, potrivit împrejurărilor, în afară de măsura încetării obligației, poate dispune fie mărirea, fie micşorarea acesteia.

16. **a, b** (art. 518 C. civ.)

c – răspuns greşit, pentru că prevederile art. 518 C. civ. stabilesc obligația de întreținere numai în sarcina moştenitorilor persoanei care a fost obligată la întreținerea unui minor sau care i-a dat întreținere acestuia fără a avea o obligație legală în acest sens şi numai pentru perioada minorității acestuia.

17. **c** [art. 518 alin. (1) C. civ.]

a, b – răspunsuri greşite.

18. **a** (art. 519, art. 522 şi art. 527 C. civ.)

b, c – răspunsuri greşite; şi în cazul în care părinții copilului sunt în viață (ori, după caz, prima persoană obligată la întreținere), dar nu au mijloacele necesare pentru a acoperi nevoile acestuia, instanța de tutelă poate obliga, potrivit prevederilor art. 522 C. civ., pe celelalte persoane obligate la întreținere să o completeze, în ordinea stabilită de art. 519 C. civ.

19. **b** [art. 516 alin. (1) şi art. 522 C. civ.; a se vedea, în acest sens, şi M. Avram, *op. cit.*, pp. 486-487]

a, c – răspunsuri greşite.

20. **b, c** [art. 518 alin. (2) şi art. 521 C. civ.; M. Avram, *op. cit.*, p. 502]

a – răspuns greşit, întrucât ipoteza reprezintă, de fapt, principiul divizibilității pasive a obligației legale de întreținere, reglementat de art. 521 alin. (1) C. civ.; a se vedea şi dispozițiile art. 1.424 C. civ., care instituie prezumția de divizibilitate a obligației plurale;

b, c – răspunsuri corecte, întrucât reprezintă excepții de la principiul divizibilității pasive a obligației de întreținere; în plus, la art. 499 C. civ., text care face referire la obligația părinților de a-l întreține pe copil, regăsim o altă excepție de la acest principiu.

21. **a** [art. 412 alin. (1), art. 389 alin. (2) şi art. 499 alin. (1) C. civ.]

b – răspuns greşit;

c – răspuns greşit, pentru că, potrivit art. 389 alin. (4) C. civ., numai în ipoteza divorțului pronunțat din culpa exclusivă a soțului creditor, dreptul la întreținere este limitat la un an.

22. **a** (art. 522 şi art. 523 C. civ.)

b – răspuns greşit, întrucât, prin prevederile art. 522 C. civ., este reglementată obligația subsidiară de întreținere;

c – răspuns greşit, întrucât, potrivit art. 515 C. civ., nimeni nu poate renunța pentru viitor la dreptul său la întreținere.

23. **a, c** [art. 526 alin. (1) şi art. 389 C. civ.; D. Lupaşcu, C.M. Crăciunescu, *op. cit.*, p. 434]

b – răspuns greşit, întrucât caracterul unilateral al obligației intervine după împlinirea termenului de un an; potrivit alin. (4) al art. 389 C. civ., soțul vinovat de desfacerea căsătoriei beneficiază, în condițiile legii, de dreptul la întreținere timp de un an de la desfacerea acesteia.

24. **a, c** [art. 514 alin. (1) C. civ.; pentru mai multe detalii cu privire la caracterul personal al obligației de întreținere, a se vedea M. Avram, *op. cit.*, pp. 499-500]

a – răspuns corect, întrucât, potrivit prevederilor art. 514 alin. (3) C. civ., dreptul la întreținere nu poate fi urmărit, iar potrivit dispozițiilor art. 1.618 lit. c) C. civ., compensația este exclusă când are ca obiect un bun insesizabil; cu toate acestea, trebuie avute în vedere prevederile art. 729 C. pr. civ., potrivit cărora, în limitele prevăzute de lege, pot fi supuse urmăririi silite şi sumele care se plătesc periodic debitorului şi sunt destinate asigurării mijloacelor de existență ale acestuia;

b – răspuns greșit, deoarece, potrivit prevederilor art. 531 C. civ., cuantumul pensiei de întreținere poate fi modificat de instanță în funcție de mijloacele celui care prestează întreținerea și de nevoile celui care o primește;

c – răspuns corect.

25. **b** [art. 526 alin. (2) C. civ.]

a, c – răspunsuri greșite, întrucât, prin prevederile art. 525 alin. (1) C. civ. – în cazul minorului – și, respectiv, dispozițiile art. 517 alin. (2) C. civ. – în cazul soțului care a contribuit la întreținerea copilului celuilalt soț –, nu este limitat dreptul de întreținere la stricta necesitate, spre deosebire de situația celui care se află în nevoie din culpa sa [art. 526 alin. (2) C. civ.; pentru mai multe detalii, a se vedea C. Irimia, în Fl.A. Baias, E. Chelaru, R. Constantinovici, I. Macovei (coordonatori), *Noul Cod civil. Comentariu pe articole*, Ed. C.H. Beck, București, 2012, p. 570].

26. **c** [art. 527 alin. (2) C. civ.]

a – răspuns greșit;

b – răspuns greșit, având în vedere că ipoteza de la lit. **c** cuprinde toate aspectele prevăzute la art. 527 alin. (2) C. civ.

27. **b** [art. 389 alin. (3) și art. 529 alin. (2) și (3) C. civ.]

a – răspuns greșit, pentru că, în acest caz, potrivit art. 529 alin. (2) C. civ., întreținerea nu poate depăși o treime din venitul net lunar al debitorului;

c – răspuns greșit, întrucât, deși potrivit art. 389 alin. (3) teza a II-a C. civ., în această ipoteză, cuantumul întreținerii nu poate depăși jumătate din venitul net lunar al celui obligat la plată, art. 529 alin. (3) C. civ. stabilește acest cuantum și atunci când întreținerea este datorată copiilor și altor persoane, altele decât soțul divorțat.

28. **c** [art. 531 alin. (2) C. civ.]

a – răspuns greșit, întrucât prevederile art. 531 alin. (2) C. civ. stabilesc indexarea trimestrială a pensiei de întreținere;

b – răspuns greșit, având în vedere că dispozițiile art. 531 alin. (2) C. civ. stabilesc expres indexarea de drept a pensiei de întreținere stabilită într-o sumă fixă.

29. **b** [art. 534 C. civ.; pentru dezvoltări, a se vedea C. Irimia, în Fl.A. Baias, E. Chelaru, R. Constantinovici, I. Macovei (coordonatori), *op. cit.*, p. 576]

a – răspuns greșit, întrucât ipoteza exclude posibilitatea ca întreținerea prestată să fie restituită de către cel care avea, în realitate, obligația să o presteze, ipoteză avută în vedere de art. 534 C. civ.;

c – răspuns greșit, pentru că obligația de restituire a întreținerii nedatorate are în vedere întreaga perioadă în care întreținerea a fost prestată de debitor.

30. **b** [art. 531 alin. (2) C. civ.; a se vedea, în acest sens, și M. Avram, *op. cit.*, pp. 496-497]

a, c – răspunsuri greșite.

31. **b** [art. 533 alin. (3) C. civ.]

a, c – răspunsuri greșite; prevederile art. 533 alin. (3) C. civ. stabilesc faptul că, în măsura în care debitorul întreținerii are mijloacele necesare acoperirii acestei obligații, părțile pot conveni ca întreținerea să se execute prin plata anticipată a unei sume globale chiar și pentru întreaga perioadă în care se datorează întreținerea.

32. **c** (art. 51 din Legea nr. 71/2011)

a, b – răspunsuri greșite; prevederile art. 51 din Legea nr. 71/2011 stabilesc expres că dispozițiile Codului civil referitoare la modificarea și încetarea pensiei de întreținere sunt aplicabile și pensiilor stabilite prin hotărâre judecătorească anterior intrării în vigoare a Codului civil.

33. **a, b** (art. 532 C. civ.; M. Avram, *op. cit.*, p. 496)

c – răspuns greșit; prevederile art. 532 alin. (1) stabilesc că pensia de întreținere se datorează de la data introducerii cererii de chemare în judecată, deoarece se prezumă că, începând cu această dată, cel îndreptățit se află în stare de nevoie.

34. **b** [art. 531 alin. (1) și art. 532 alin. (1) C. civ.; M. Avram, *op. cit.*, p. 496]

a – răspuns greșit, întrucât, în această materie, hotărârea judecătorească nu este constitutivă de drepturi, dreptul la întreținere fiind preexistent;

c – răspuns greșit, întrucât, în cazul micșorării pensiei de întreținere, aceasta va trebui dispusă de la data la care a apărut cauza care a determinat această măsură, în caz contrar ajungându-se la îmbogățirea fără justă cauză a creditorului întreținerii; dacă debitorul a prestat întreținerea benevol, deși cunoștea motivul pentru care a trebuit micșorată, atunci micșorarea va fi dispusă de instanță de la data la care a fost cerută.

35. **a** [art. 519 lit. a) C. civ.; a se vedea, în acest sens, M. Avram, *op. cit.*, p. 488, pentru jurisprudența indicată de autoare]

b, c – răspunsuri greșite.

36. **c** (M. Avram, *op. cit.*, p. 507)

a, b – răspunsuri greșite;

c – răspuns corect; a se vedea, în acest sens, prevederile art. 438 alin. (1) coroborate cu dispozițiile art. 532 alin. (1) C. civ.

37. **c** [art. 519 lit. a) C. civ.]

a – răspuns greșit. Obligația de întreținere între soț și soție există și are caracter reciproc fără nicio legătură cu regimul matrimonial aplicat soților.

b – răspuns greșit. Conviețuirea soților nu este condiție a dreptului/obligației de întreținere și, oricum, legea nu prevede nicio situație în care obligația de întreținere s-ar suspenda de plin drept.

c – răspuns corect. Potrivit art. 519 lit. a) C. civ., soții (la fel și foștii soți) își datorează întreținere înaintea celorlalți obligați.

38. **b, c** [art. 388, art. 390 alin. (1) și (3) C. civ.]

a – răspuns greșit. Potrivit prevederilor exprese ale art. 390 alin. (3) C. civ., fostul soț divorțat nu poate obține atât întreținere, cât și prestație compensatorie. Oricum, soluția este logică ținând seama că poate solicita întreținere cel aflat în nevoie or, dacă fostul soț cere/beneficiază de prestație compensatorie, el nu mai poate pretinde că se află în stare de nevoie de vreme ce finalitatea prestației compensatorii este, potrivit art. 390 alin. (1) C. civ., de a compensa, atât cât este posibil, un dezechilibru semnificativ pe care divorțul l-ar determina în condițiile de viață ale soțului nevinovat de divorț.

b – răspuns corect. Dreptul la întreținere al fostului soț poate fi cumulat cu despăgubirile pentru prejudiciul suferit prin desfacerea căsătoriei din culpa exclusivă a soțului debitor (art. 388 C. civ.), întrucât sunt distincte atât temeiul, cât și obiectul categoriilor de drepturi evocate.

c – răspuns corect. Faptul recăsătoririi fostului soț debitor nu are nicio influență asupra dreptului la întreținere al creditorului, numai recăsătorirea creditorului atrage încetarea dreptului său la întreținere față de fostul soț. (Obligația de întreținere există și are caracter reciproc între soții din căsătoria subsecventă).

39. **b, c** [art. 389 alin. (2) și (4) C. civ.]

a – răspuns greșit. Dreptul la întreținere poate fi valorificat atât în cadrul procesului de divorț (ca cerere accesorie), cât și separat, în timpul derulării unei proceduri de divorț, sau ulterior finalizării divorțului prin eliberarea certificatului de divorț sau, după caz, rămânerea definitivă a hotărârii de divorț.

b – răspuns corect. În cazul foștilor soți, condiția stării de nevoie se cere a fi consecința unei incapacități de muncă ce fie a preexistat căsătoriei, fie a survenit în timpul căsătoriei, fie a debutat ulterior divorțului dintr-o cauză în legătură cu căsătoria [art. 389 alin. (2) C. civ.].

c – răspuns corect. Soțul din a cărui culpă exclusivă a fost pronunțat divorțul poate beneficia de întreținere numai timp de un an de la desfacerea căsătoriei [art. 389 alin. (4) C. civ.].

40. **a, b** [art. 499 alin. (1), art. 525 alin. (2), art. 529 alin. (2) și (3) C. civ.]

a – răspuns corect. Potrivit art. 499 alin. (1) C. civ., tatăl și mama sunt obligați, în solidar, să dea întreținere copilului minor, fără nicio condiție privind statutul copilului, starea civilă a părinților ori modul de exercitare a autorității părintești.

b – răspuns corect. Dispozițiile art. 525 alin. (2) C. civ. sunt explicite: în cazul în care părinții n-ar putea presta întreținerea fără a-și primejdui propria lor existență, instanța de tutelă poate încuviința ca întreținerea să se asigure prin valorificarea unor bunuri ale copilului, cu excepția celor de strictă necesitate.

c – răspuns greșit, în situația dată plafonul maximal este de ½ din venitul lunar net al părintelui. Întreținerea datorată de părinte se stabilește până la ¼ din venitul său lunar net pentru un copil aflat în întreținere, până la 1/3 pentru doi copii, până la ½ pentru 3 sau mai mulți copii, cu precizarea, util de reținut, că întreținerea datorată copiilor împreună cu întreținerea datorată altor persoane (de exemplu, soț, fost soț, părinte etc.) nu poate depăși ½ din venitul net lunar al debitorului [art. 529 alin. (2) și (3) C. civ.].

41. **a, c** [art. 517 alin. (1) şi (2), art. 519 lit. a) şi c), art. 526 C. civ.]

a – răspuns corect. Conform art. 526 alin. (2) C. civ., persoana care se află în stare de nevoie din culpa sa poate cere numai întreținerea de strictă necesitate.

b – răspuns greşit. Obligația de întreținere există, într-adevăr, între fraţi şi surori, dar aceştia îşi datorează întreținere după părinți şi înaintea bunicilor [art. 519 lit. c) C. civ.]. Ținând seama şi de faptul că soții îşi datorează întreținere înaintea celorlalți obligați [art. 519 lit. a) C. civ.], în ipoteza de față obligația fratelui/surorii de a da întreținere poate intra în discuție după părinți, nicidecum înaintea lor.

c – răspuns corect. Legea prevede obligația de întreținere în sarcina soțului care a contribuit la întreținerea copilului celuilalt soț, dar numai pe timpul minorității copilului şi doar în subsidiar față de obligația părinților (fireşti sau adoptatori), adică numai pentru cazul în care părinții copilului sunt decedați, dispăruți ori se află în nevoie [art. 517 alin. (1) C. civ.]. Poate fi util de reamintit că, la rândul său, copilul poate fi obligat la întreținerea „părintelui vitreg" care l-a întreținut timp de 10 ani [art. 517 alin. (2) C. civ.].

42. **b**

Este admisibil cumulul celor două feluri ale obligației de întreținere, acestea având temeiuri diferite (convenția părților, respectiv legea).

Desigur, în stabilirea stării de nevoie a creditorului întreținerii (criteriu în determinarea întinderii cuantumului întreținerii datorate temeiul legii) se va avea în vedere faptul că acesta beneficiază de întreținere în temei contractual.

43. **c** [art. 389 alin. (2) C. civ.]

Dreptul la întreținere al fostului soț presupune, indiferent de durata căsătoriei, ca incapacitatea de muncă, ce explică starea de nevoie în care se află, să fi survenit fie înainte de căsătorie, fie în timpul căsătoriei, fie în decurs de 1 an de la desfacerea căsătoriei, însă, în acest din urmă caz, numai dacă incapacitatea este cauzată de o împrejurare în legătură cu căsătoria [art. 389 alin. (2) C. civ.]. Or, în speță, incapacitatea de muncă s-a instalat la mai mult de 1 an de la divorț; chiar dacă incapacitatea reclamantei ar fi survenit în decurs de 1 an de la desfacerea căsătoriei, faptul că incapacitatea invocată este consecința unui accident rutier, iar nu a unei împrejurări în legătură cu căsătoria, ar atrage respingerea cererii.

44. **c** [art. 469-471, art. 516 alin. (2), art. 519 C. civ.]

Soții, chiar despărțiți în fapt, îşi datorează întreținere înaintea celorlalți obligați [art. 519 lit. a) C. civ.]; descendentul este obligat înaintea ascendentului [art. 519 lit. b) C. civ.]; fraţii îşi datorează întreținere după părinți, înaintea bunicilor [art. 519 lit. c) C. civ.].

Obligația de întreținere a părinților fireşti a încetat la data încuviințării adopției prin hotărârea definitivă a instanței de tutelă [art. 516 alin. (2) C. civ. coroborat cu art. 469-471 C. civ.].

45. **b** [art. 515, 532 C. civ.]

În cazul în care descendentul major aflat în continuarea studiilor locuieşte împreună cu părintele său, acesta îşi execută obligația în natură, astfel că nu poate fi obligat, cu titlu de întreținere, şi la o prestație prin echivalent bănesc.

Faptul că reclamantul este înscris la o școală profesională nu are nicio relevanță, descendentul major este în continuarea studiilor fie că acele studii sunt universitare, profesionale etc.

Renunțarea, pentru viitor, la dreptul la întreținere, chiar constatată prin înscris autentificat, nu este producătoare de efecte juridice (art. 515 C. civ.).

Pensia de întreținere se datorează, ca regulă, de la data cererii de chemare în judecată; prin excepție, ea poate fi acordată și de la o dată anterioară, dacă introducerea cererii a fost întârziată din culpa debitorului (art. 532 C. civ.).

46. a [art. 516, art. 521 C. civ.]

Prin excepție de la regula divizibilității obligației de întreținere, părintele, în caz de urgență, se poate îndrepta împotriva unuia dintre copiii săi; acest descendent, plătind întreaga întreținere, se poate întoarce împotriva celorlalți obligați pentru partea fiecăruia [art. 521 alin. (2) C. civ.].

Însă reclamanta din speță nu invocă vreo situație de urgență în care s-ar afla, astfel că dispoziția evocată este inaplicabilă în cauză; prin urmare, cererea reclamantei este admisibilă dar, în aplicarea art. 521 alin. (1) C. civ. („în cazul în care mai multe dintre persoanele prevăzute la art. 516 sunt obligate să întrețină aceeași persoană, ele vor contribui la plata întreținerii proporțional cu mijloacele pe care le au"), pârâta poate fi obligată la întreținere corespunzător mijloacelor de care dispune.

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

IX. Autoritatea părintească

1. Părinții copilului nu pot:

a. prelungi durata exercitării autorității părinteşti, chiar şi cu încuviințarea instanței, după dobândirea capacității depline de exercițiu a acestuia;

b. deroga, fără încuviințarea instanței, de la regula exercitării în comun şi în mod egal a autorității părinteşti;

c. schimba locuința copilului fără încuviințarea instanței de tutelă.

2. După divorț, exercitarea în comun şi în mod egal a autorității părinteşti:

a. reprezintă regula;

b. reprezintă excepția;

c. poate fi dispusă numai dacă divorțul a fost pronunțat după intrarea în vigoare a Codului civil.

3. La data de 20 februarie 2014, prin hotărârea de divorț rămasă definitivă, prin care instanța de judecată a pronunțat divorțul dintre X şi Y, a stabilit şi faptul că aceştia vor exercita împreună autoritatea părintească cu privire la minorul Z, în vârstă de 13 ani, stabilind totodată locuința copilului minor la Y. Ulterior, Y îl împiedică pe Z să corespondeze cu bunicii acestuia, părinții lui X, având în vedere divergențele existente între Y şi bunici.

În acest caz, Y:

a. este îndreptățit să împiedice corespondența lui Z, având în vedere că acesta nu a împlinit încă vârsta de 14 ani;

b. încalcă dreptul lui Z de a avea legături personale cu bunicii săi;

c. poate să împiedice corespondența dintre Z şi bunicii acestuia numai cu acordul lui X.

4. Autoritatea părintească se exercită de către un singur părinte:

a. ca regulă, după desfacerea căsătoriei;

b. când celălalt părinte este pus sub interdicție judecătorească, decedat ori declarat mort prin hotărâre judecătorească, decăzut din drepturile părinteşti sau dacă, din orice motiv, se află în neputință de a-şi manifesta voința;

c. ca regulă, în cazul copilului din afara căsătoriei, dacă părinții nu conviețuiesc.

5. Prin acțiunea civilă înregistrată la instanța competentă, reclamanta X l-a chemat în judecată pe pârâtul Y, solicitând să se dispună exercitarea autorității părinteşti cu privire la minorul Z, exclusiv de către aceasta, precum şi stabilirea locuinței minorului la domiciliul reclamantei. Potrivit certificatului de naştere al lui Z, acesta este copilul lui X şi Y, rezultat din relația extraconjugală a acestora.

În acest caz, instanța:

a. va admite ambele capete de cerere formulate de X, având în vedere calitatea lui Z de copil din afara căsătoriei, precum şi faptul că X şi Y nu conviețuiesc;

BCU IASI - CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

b. va respinge cererea privind exercitarea autorității părinteşti de către X, însă va admite cererea privind stabilirea locuinței lui Z la domiciliul lui X;

c. va respinge ambele capete de cerere, având în vedere interesul superior al copilului.

6. Prin cererea de chemare în judecată, tatăl minorei X, în vârstă de 9 ani, rezultată dintr-o relație extraconjugală, a solicitat înapoierea minorei de la bunicii acesteia, părinți ai lui Y, mama minorei, decedată în urma cu 4 ani, timp în care minora a fost crescută de bunici. Din raportul de anchetă psihosocială rezultă că tatăl minorei are relații de familie tensionate generate de relația extraconjugală a acestuia, precum şi de cererea formulată pentru înapoierea minorei.

În acest caz, instanța:

a. va admite cererea, având în vedere dreptul reclamantului de a cere, pe cale judecătorească, înapoierea copilului de la orice persoană care îl ține fără drept;

b. va respinge cererea, având în vedere legăturile puternice afective ce s-au legat între minoră şi bunicii acesteia, în aprecierea faptului că măsura este în interesul superior al copilului;

c. va respinge cererea, având în vedere calitatea minorei X de copil din afara căsătoriei.

7. Autoritatea părintească se exercită din momentul stabilirii filiației şi până la data când copilul:

a. împlineşte vârsta de 18 ani;

b. împlineşte vârsta de 26 de ani, dacă se află în continuarea studiilor;

c. dobândeşte anticipat capacitatea deplină de exercițiu sau până la data încheierii căsătoriei minorului.

8. În exercitarea autorității părinteşti, părinții nu pot:

a. să stabilească, indiferent de vârsta copilului, felul învățăturii şi pregătirii profesionale a acestuia;

b. să ia măsuri disciplinare față de copil, de natură a afecta dezvoltarea fizică, psihică sau starea emoțională a acestuia;

c. să oblige copilul, indiferent de vârsta acestuia, să adere la o anumită religie sau la un anumit cult religios.

9. După împlinirea vârstei de 14 ani, minorul X îşi alege confesiunea religioasă la care a aderat în urmă cu doi ani tatăl său Y, diferită de confesiunea religioasă a mamei minorului, Z, soția lui Y. În acest context, prin cererea de chemare în judecată, Z solicită instanței să dispună ca exercitarea autorității părinteşti să fie exercitată numai de aceasta, având în vedere influența negativă pe care Y o exercită asupra lui X, precum şi revenirea acestuia la religia anterioară, având în vedere lipsa acordului reclamantei la momentul alegerii unei alte religii.

În acest caz, instanța:

a. va admite cererea în întregime;

b. va respinge ambele capete de cerere, având în vedere că, în urma ascultării lui X, a constatat că nu au existat presiuni din partea lui Y în alegerea religiei sale;

c. va hotărî ca autoritatea părintească să fie exercitată numai de Z, însă va respinge cererea referitoare la religia aleasă de X.

10. Părintele minor care nu a împlinit vârsta de 14 ani:

a. are numai drepturile și îndatoririle părinteşti cu privire la persoana copilului;

b. nu poate exercita autoritatea părintească;

c. poate exercita drepturile şi îndatoririle cu privire la bunurile copilului numai cu încuviințarea instanței de tutelă.

11. Prezumția legală a consimțământului ambilor părinți pentru exercitarea drepturilor şi îndeplinirea îndatoririlor părinteşti:

a. vizează numai actele curente, uzuale pentru viața şi activitatea copilului, indiferent de data încheierii acestora;

b. poate fi invocată atât de terțul de bună-credință, cât şi de celălalt părinte;

c. vizează numai actele curente, uzuale pentru viața şi activitatea copilului, încheiate de unul dintre părinți după intrarea în vigoare a Codului civil.

12. Sancțiunea civilă a decăderii din drepturile părinteşti:

a. poate fi dispusă şi pentru faptele săvârşite de părinte prin omisiune;

b. poate fi dispusă şi numai cu privire la anumite drepturi părinteşti ori numai cu privire la anumiți copii;

c. scuteşte părintele de la obligația sa de a da întreținere copilului.

13. Ascultarea copilului care a împlinit vârsta de 10 ani de către instanța de tutelă este obligatorie:

a. numai în cazul soluționării neînțelegerilor referitoare la relațiile sociale ale copilului;

b. în cazul soluționării cererii copilului privind schimbarea felului învățăturii ori al pregătirii profesionale;

c. în cazul încuviințării înțelegerii părinților cu privire la exercitarea autorității părinteşti.

14. După ascultarea minorului X, în vârsta de 12 ani, precum şi în urma analizării raportului de anchetă psihosocială, instanța învestită cu soluționarea cererii formulate de reclamanta Z, la care X locuieşte în mod statornic, având ca obiect stabilirea unui program privind modalitatea de exercitare de către Y, tatăl minorului, a dreptului de a avea legături personale cu X, a constatat existența unui comportament agresiv al lui Y, care a determinat refuzul lui X de a mai avea legături personale cu acesta.

În acest caz, instanța:

a. va admite cererea şi va stabili un program de vizitare a minorului, având în vedere că Y nu este decăzut din drepturile părinteşti la data soluționării cererii;

b. va respinge cererea, astfel cum aceasta a fost formulată;

c. va pronunța decăderea din exercițiul drepturilor părinteşti a lui Y şi obligarea acestuia la plata pensiei de întreținere față de X.

15. Sunt principii ale autorității părinteşti:

a. principiul asimilării depline a condiției juridice a copilului din afara căsătoriei cu aceea a copilului din căsătorie, precum şi a condiției juridice a copilului adoptat cu aceea a copilului firesc;

b. principiul independenței patrimoniale dintre părinți şi copil;

c. principiul divizibilității răspunderii părinților pentru creşterea copiilor minori ai acestora.

16. Redarea exercițiului drepturilor părinteşti:

a. este posibilă numai după trecerea unui termen de 2 ani de la pronunțarea decăderii din exercițiul acestora;

b. este condiționată de încetarea împrejurărilor care au condus la pronunțarea decăderii;

c. este condiționată de reluarea anterioară a legăturilor personale dintre copil şi părintele decăzut din exercițiul drepturilor părinteşti.

17. Este posibil divorțul prin acordul soților prin procedura notarială, în cazul în care există copii minori, dacă soții convin, pe lângă celelalte aspecte prevăzute de lege, asupra exercitării autorității părinteşti:

a. de către ambii părinți;

b. de către un singur părinte;

c. de către o terță persoană.

18. Obligația de respect pe care copilul îl datorează părinților:

a. se stinge odată cu încetarea autorității părinteşti;

b. are ca fundament legătura de filiație;

c. există dincolo de momentul încetării autorității părinteşti.

19. În exercițiul autorității părinteşti, părinții sunt obligați:

a. să prezinte şi să permită informarea şi lămurirea copilului despre toate actele şi faptele care l-ar putea afecta şi să ia în considerare opinia acestuia, după împlinirea vârstei de 14 ani;

b. să coopereze cu copilul şi să-i respecte viața intimă, privată şi demnitatea;

c. să coopereze cu persoanele fizice şi juridice cu atribuții în domeniul îngrijirii, educării şi formării profesionale a copilului.

20. Copilul care a împlinit vârsta de 14 ani:

a. are dreptul să îşi aleagă singur confesiunea religioasă;

b. poate cere părinților să îşi schimbe felul învățăturii sau al pregătirii profesionale;

c. nu poate să ceară părinților schimbarea locuinței necesare desăvârşirii învățăturii sau pregătirii sale profesionale.

21. În cadrul soluționării cererii privind decăderea din exercițiul drepturilor părinteşti, este obligatorie:

a. citarea părinților;

b. participarea procurorului;

c. ascultarea copilului, indiferent de vârsta acestuia.

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

22. La data de 30 iulie 2013, minorul X, în vârsta de 11 ani, dobândește vocație succesorală la moștenirea defunctului Y, ca urmare a legatului universal lăsat de acesta din urmă în favoarea sa.

În acest caz, părinții lui X:

a. pot renunța la moștenire în calitate de reprezentanți legali ai lui X, fără autorizarea instanței de tutelă;

b. pot renunța la moștenire cu autorizarea instanței de tutelă, având în vedere că renunțarea la moștenire este un act de dispoziție;

c. pot renunța la moștenire numai cu acordul consiliului de familie și cu autorizarea instanței de tutelă.

23. Autoritatea părintească, desemnând ansamblul drepturilor și îndatoririlor părinteşti care privesc atât persoana, cât și bunurile copilului:

a) aparține în mod egal ambilor părinți, însă regula privește numai copilul firesc din căsătorie;

b) încetează de plin drept prin dobândirea de către copil a capacității depline de exercițiu, chiar dacă aceasta are loc înainte de împlinirea vârstei majoratului (prin căsătorie sau prin dobândirea anticipată a capacității depline de exercițiu);

c) nu poate face obiectul renunțării niciunuia dintre părinți, dar, cu încuviințarea instanței de tutelă, aceştia se pot înțelege cu privire la exercitarea autorității părinteşti.

24. Exercitarea autorității părinteşti de către ambii părinți:

a) este regula în materie, aplicabilă indiferent dacă părinții, fireşti ori adoptatori, sunt căsătoriți, necăsătoriți sau divorțați;

b) convenită de către părinții aflați în divorț, este condiție de admisibilitate a cererii de divorț prin acordul soților prin procedură notarială;

c) este regula în materie, aplicabilă numai dacă minorul locuiește împreună cu ambii părinții.

25. Decăderea din exercițiul drepturilor părinteşti:

a) poate fi dispusă numai de către instanța de tutelă;

b) poate fi dispusă de către Direcția generală de asistență socială și protecția copilului sau, în caz de neînțelegeri între părinți, de către instanța de tutelă;

c) este o sancțiune ce poate fi dispusă atât cu privire la părinte, firesc sau adoptiv, cât și cu privire la tutore.

26. Sancțiunea decăderii din exercițiul drepturilor părinteşti:

a) este, ca regulă, totală, în sensul că se întinde asupra tuturor copiilor acelui părinte, născuți până la data pronunțării hotărârii;

b) este, ca regulă, totală, în sensul că se întinde asupra tuturor copiilor care locuiesc împreună cu acel părinte;

c) este, ca regulă, parțială, în sensul că instanța, în funcție de circumstanțele cauzei, dispune decăderea numai cu privire la anumite drepturi părinteşti ori numai cu privire la anumiți copii.

27. Părintele decăzut din exercițiul drepturilor părinteşti:

a) are obligația de a da întreținere copilului, indiferent dacă sancțiunea decăderii este totală sau parțială;

b) nu este chemat să consimtă la adopția copilului;

c) nu poate adopta, fiind oprită adopția de către persoana decăzută din exercițiul drepturilor părinteşti.

28. Prin întâmpinarea depusă la dosarul cauzei, pârâtul X, tatăl minorilor A şi B, s-a opus admiterii cererii având ca obiect decăderea sa din exercițiul drepturilor părinteşti, arătând următoarele:

- cererea este lipsită de obiect întrucât, în cadrul procesului de divorț soluționat prin hotărâre definitivă, instanța a decis ca autoritatea părintească să se exercite de către un singur părinte, mama copiilor, or soluția instanței de divorț semnifică decăderea implicită a celuilalt părinte (în speță a sa, pârâtul X) din exercițiul drepturilor părinteşti;

- ulterior divorțului, minorul B, căsătorindu-se, a dobândit capacitate deplină de exercițiu, astfel că în privința sa autoritatea părintească a încetat; prin urmare, decăderea nu poate fi dispusă în privința unor drepturi părinteşti care s-au stins.

Analizând apărările pârâtului, acestea sunt:

a) ambele nefondate;

b) nefondată apărarea privind pretinsa decădere implicită din exercițiul autorității părinteşti, întemeiată apărarea referitoare la lipsa de obiect a cererii;

c) întemeiată apărarea referitoare la decăderea implicită din exercițiul drepturilor părinteşti prin efectul soluției privind exercitarea autorității părinteşti de către un singur părinte, neîntemeiată apărarea privind stingerea autorității părinteşti, întrucât aceasta durează până la majoratului descendentului, chiar în cazul minorului care a dobândit capacitate deplină de exercițiu.

29. S-a cerut instanței să dispună delegarea temporară a exercitării autorității părinteşti de către numita X, mama minorilor A şi B, în favoarea numitei Y, bunica copiilor. În motivarea cererii se arată că petenta, părinte care exercită singur autoritatea părintească, urmează să plece la muncă în străinătate, iar bunica maternă a copiilor, care locuieşte împreună cu petenta şi copiii săi, prezintă garanțiile morale şi materiale necesare creşterii şi educării copiilor.

Cum apreciați cererea părții?

a) este admisibilă, sub condiția ca persoana căreia urmează să-i fie delegată exercitarea autorității părinteşti să-şi exprime acordul în fața instanței;

b) este admisibilă, dar durata măsurii nu poate depăşi 1 an;

c) solicitarea cererilor de acest fel este de competența Direcției generale de asistență socială şi protecția copilului, iar nu a instanței de tutelă;

d) este inadmisibilă, întrucât părintele nu poate renunța la drepturile şi îndatoririle părinteşti.

30. Prin cererea înregistrată pe rolul judecătoriei, având ca obiect ordonanță preşedințială, reclamanta X a chemat în judecată pe pârâtul Y, solicitând instanței pronunțarea unei hotărâri prin care să se dispună suplinirea consimțământului pârâtului în vederea emiterii paşaportului simplu pentru minora A, născută la data

de 8 mai 2009, şi pentru deplasarea acesteia în Germania, în scop turistic, împreună cu reclamanta, timp de 2 săptămâni (1-14 iulie 2016), în perioada vacanței școlare.

Se arată în motivarea cererii că pârâtul, tatăl din afara căsătoriei al minorei, refuză în mod abuziv să-şi dea acordul.

Cum apreciați cererea reclamantei?

a) este admisibilă, în măsura în care ambii părinți exercită autoritatea părintească şi sub rezerva că sunt întrunite condițiile ordonanței președințiale;

b) este lipsită de obiect, întrucât tatăl pârât, fiind din afara căsătoriei, nu exercită drepturile şi îndatoririle părinteşti privitoare la persoana minorei;

c) cererea nu este de competența instanțelor judecătoreşti.

31. Numita X, mama minorului A, a cerut instanței să dispună decăderea din exercițiul drepturilor părinteşti a pârâtului Y, tatăl copilului.

În motivarea cererii se arată că prin hotărârea de divorț a părților, rămasă definitivă la 1 martie 2014, instanța a dispus exercitarea în comun a autorității părinteşti de către ambii părinți, a stabilit locuința copilului la reclamantă, a stabilit programul de legături personale între minor şi tată şi, de asemenea, a dispus obligarea pârâtului la plata unei pensii de întreținere în favoarea minorului. În toată perioada care a urmat divorțului, pârâtul a manifestat în mod constant un dezinteres făţiş faţă de copil şi nu s-a implicat sub nicio formă în efortul de creştere şi educare a acestuia; în aceste condiții, susține reclamanta, nu se justifică menținerea formală a exercitării în comun a autorității părinteşti, ci dimpotrivă, în vederea simplificării luării deciziilor în privința persoanei şi bunurilor copilului se impune, în interesul superior al copilului, decăderea pârâtului din exercițiul drepturilor părinteşti.

Analizând datele speței, considerați că cererea reclamantei:

a) este admisibilă, în interesul superior al copilului;

b) urmează a fi respinsă, cererea având ca obiect decăderea din exercițiul drepturilor părinteşti neputând fi formulată decât de către autoritățile administrației publice cu atribuții în domeniul protecției copilului.

32. Reclamanta X a chemat în judecată pe fostul său soț, pârâtul Y, solicitând instanței modificarea măsurii privind exercitarea comună a autorității părinteşti în privința minorului A, în vârstă de 6 ani, în sensul exercitării drepturilor şi îndatoririlor părinteşti de către un singur părinte, anume reclamanta.

În motivarea cererii se arată că măsura a cărei modificare se cere a fost dispusă prin hotărârea de divorț, rămasă definitivă la 1 decembrie 2014. În prezent pârâtul este recăsătorit şi locuieşte în străinătate, ceea ce constituie o schimbare esențială a împrejurărilor avute în vedere de instanța de divorț în luarea măsurilor privitoare la copil, de natură să justifice reconsiderarea modului de exercitare a autorității părinteşti.

Față de situația de fapt invocată, cererea reclamantei:

a) este admisibilă, întrucât exercitarea în comun a autorității părinteşti presupune ca părinții şi copilul să locuiască pe teritoriul României;

b) este inadmisibilă, întrucât hotărârea de divorț prin care s-a dispus exercitarea în comun a autorității părinteşti se bucură de autoritate de lucru judecat;

c) nu este întemeiată, deoarece simpla împrejurare că unul dintre părinți locuieşte în străinătate nu justifică derogarea de la regula exercitării în comun a autorității părinteşti.

Răspunsuri
IX. Autoritatea părintească

1. **a, b** [art. 484, art. 496 alin. (2) şi (3) şi art. 506 C. civ.]

c – răspuns greşit, întrucât părinţii pot stabili de comun acord locuinţa copilului atunci când nu locuiesc împreună, astfel cum rezultă din dispoziţiile art. 496 alin. (2) C. civ. Potrivit prevederilor art. 496 alin. (3) C. civ., instanţa de tutelă va hotărî numai în caz de neînţelegere între părinţi.

2. **a** (art. 504 şi art. 397 C. civ.)

b – răspuns greşit;

c – răspuns greşit, întrucât, chiar dacă hotărârea judecătorească privind exercitarea autorităţii părinteşti a fost pronunţată înainte de intrarea în vigoare a Codului civil, la cererea oricăruia dintre părinţi (*cererea poate fi formulată şi de un alt membru de familie, de copil, de instituţia de ocrotire, de instituţia publică specializată pentru protecţia copilului sau de procuror*), instanţa de tutelă poate modifica măsurile luate cu privire la copil, în cazul schimbării împrejurărilor iniţiale, astfel cum rezultă din dispoziţiile art. 46 din Legea nr. 71/2011.

3. **b** (art. 494 C. civ.; M. Avram, *Drept. civil. Familia*, Ed. Hamangiu, Bucureşti, 2013, p. 471)

a – răspuns greşit, întrucât, potrivit prevederilor art. 494 C. civ., părinţii pot să împiedice corespondenţa copilului în vârstă de până la 14 ani numai pentru motive temeinice; divergenţele dintre părinte şi persoanele cu care copilul are legături personale nu pot fi considerate ca fiind un motiv întemeiat;

c – răspuns greşit; chiar în eventualitatea existenţei unui acord între X şi Y, în lipsa unor motive întemeiate, aceştia nu pot dispune cu privire la dreptul copilului statuat de art. 494 C. civ.; o asemenea restricţie poate fi stabilită numai printr-o hotărâre judecătorească, prin care instanţa va stabili, cu ascultarea copilului, existenţa unor motive temeinice, de natură să afecteze dezvoltarea copilului; a se vedea, în acest sens, M. Avram, *op. cit.*, p. 471).

4. **b** [art. 503 alin. (1) şi art. 507 C. civ.; pentru informaţii suplimentare, a se vedea: M. Avram, *op. cit.*, pp. 475-478; D. Lupaşcu, C.M. Crăciunescu, *Dreptul familiei în noul Cod civil*, ed. a 2-a, Ed. Universul Juridic, Bucureşti, 2012, p. 382]

a – răspuns greşit, întrucât, potrivit prevederilor art. 397 C. civ., ca regulă, autoritatea părintească se exercită de ambii părinţi, împreună şi în mod egal, chiar şi după divorţ;

c – răspuns greşit, întrucât regula exercitării în comun a autorităţii părinteşti este aplicabilă, potrivit art. 505 alin. (1) C. civ., şi în cazul copilului din afara căsătoriei a cărui filiaţie a fost stabilită concomitent sau, după caz, succesiv faţă de ambii părinţi, chiar şi atunci când aceştia nu conviеţuiesc.

5. **b** [art. 397, art. 398 alin. (1) şi art. 505 alin. (2) C. civ.]

b – răspuns corect, din interpretarea sistematica a prevederilor art. 505 alin. (2) C. civ., pe de o parte, şi, pe de altă parte, a prevederilor art. 397 şi ale art. 398 alin. (1) din acelaşi cod, reiese că, pentru situaţia descrisă, regula este exercitarea autorităţii părinteşti

în comun de către ambii părinți și numai pentru motive întemeiate, având în vedere interesul superior al copilului, instanța poate hotărî ca autoritatea să se exercite numai de către unul dintre aceștia; a se vedea, în acest sens, și Jud. Bistrița, sent. civ. nr. 5320 din 11 mai 2012, nepublicată, *apud* G.C. Frențiu, *Dreptul familiei. Practică judiciară conform noului Cod civil. Jurisprudență C.E.D.O*, Ed. Hamangiu, București, 2013, pp. 105-106;

a, c – răspunsuri greșite, pentru considerentele expuse la varianta de răspuns prezentată la lit. **b**.

6. **b** [art. 505 alin. (3) și art. 400 alin. (3) C. civ.]

a – răspuns greșit, întrucât, deși, potrivit art. 495 alin. (1) C. civ., părinții pot cere înapoierea copilului de la orice persoană care îl ține fără drept, alin. (2) al aceluiași articol lasă posibilitatea instanței de judecată să respingă cererea atunci când înapoierea minorului este vădit contrară interesului superior al minorului;

b – răspuns corect, întrucât instanța poate stabili, potrivit art. 505 alin. (3) și art. 400 alin. (3) C. civ., că este în interesul copilului să stabilească locuința acestuia la bunici, deși tatăl minorei nu era decăzut din drepturile părintești; a se vedea, în acest sens, și Trib. Mun. București, s. a IV-a civ., dec. nr. 159/1990, în Dreptul nr. 3/1992, p. 68, *apud* E. Florian, *Dreptul familiei*, ed. a 4-a, Ed. C.H. Beck, București, 2011, pp. 289-290;

c – răspuns greșit, întrucât, potrivit prevederilor Codului civil (art. 260 și art. 448), copilul din afara căsătoriei a cărui filiație a fost stabilită potrivit legii este asimilat copilului din căsătorie (pentru principiile generale ale autorității părintești, a se vedea E. Florian, *op. cit.*, p. 282, precum și M. Avram, *op. cit.*, p. 464).

7. **a, c** (art. 484 C. civ.)

b – răspuns greșit, întrucât prevederile art. 484 C. civ. statuează în mod expres faptul că autoritatea părintească se exercită până la data când copilul dobândește capacitate deplină de exercițiu. Numai în ceea ce privește obligația legală de întreținere, Codul civil, în cadrul dispozițiilor art. 499 alin. (3), prevede că aceasta este în sarcina părinților până la vârsta de 26 de ani.

8. **b, c** (art. 489, art. 491 și art. 498 C. civ.; M. Avram, *op. cit.*, p. 467)

a – răspuns greșit, întrucât, potrivit art. 498 C. civ., părinții au dreptul să stabilească felul învățăturii și al pregătirii profesionale a copilului. Numai după împlinirea vârstei de 14 ani, copilul le poate cere părinților să își schimbe atât felul învățăturii sau al pregătirii profesionale, cât și locuința necesară desăvârșirii acestora. În acest caz, dacă părinții se opun, copilul poate sesiza instanța de tutelă.

9. **b** (art. 491 C. civ.)

b – răspuns corect; a se vedea, în acest sens, prevederile art. 491 C. civ., potrivit cărora, pe de o parte, părinții nu îl pot obliga pe copil să adere la o anumită religie (din datele speței nu reiese că Y l-ar fi obligat pe X să aleagă aceeași religie cu a sa), iar, pe de altă parte, după împlinirea vârstei de 14 ani, copilul își poate alege singur confesiunea religioasă; în ceea ce privește exercitarea autorității părintești numai de către reclamantă, în jurisprudența națională, dar și în jurisprudența CEDO s-a reținut că religia unuia dintre părinți nu poate fi considerata motiv întemeiat pentru a dispune ca autoritatea părintească să fie exercitată de un singur părinte;

a, c – răspunsuri greșite.

10. **b** (art. 490 C. civ.; pentru dezvoltări, a se vedea D. Lupaşcu, C.M. Crăciunescu, *op. cit.*, pp. 384-385)

a, c – răspunsuri greşite, întrucât numai după împlinirea vârstei de 14 ani, părintele minor poate exercita drepturile şi îndatoririle părinteşti cu privire la persoana copilului. În ceea ce priveşte exercitarea drepturilor şi îndatoririlor cu privire la bunurile copilului, chiar şi în cazul părintelui minor care a împlinit vârsta de 14 ani, aceasta revine tutorelui sau, după caz, altei persoane, în condiţiile legii (celuilalt părinte major sau care a dobândit capacitate deplină de exerciţiu prin căsătorie sau capacitate de exerciţiu anticipată prin hotărâre judecătorească).

11. **c** [art. 503 alin. (2) C. civ.; art. 50 din Legea nr. 71/2011; pentru informaţii suplimentare, a se vedea C. Irimia, în Fl.A. Baias, E. Chelaru, R. Constantinovici, I. Macovei (coordonatori), *Noul Cod civil. Comentariu pe articole*, Ed. C.H. Beck, Bucureşti, 2012, p. 550]

a – răspuns greşit;

b – răspuns greşit, pentru că prezumţia operează numai în favoarea terţilor de bună-credinţă.

12. **a, b** [art. 508, art. 509 alin. (2) şi art. 510 C. civ.; C. Irimia, în Fl.A. Baias, E. Chelaru, R. Constantinovici, I. Macovei (coordonatori), *op. cit.*, p. 553]

a – răspuns corect;

b – răspuns corect, întrucât, prin prevederile art. 509 alin. (2), legiuitorul a lăsat instanţei de tutelă posibilitatea de a dispune decăderea numai cu privire la anumite drepturi părinteşti ori la anumiţi copii, dar numai dacă, în acest fel, nu sunt puse în pericol creşterea, educarea, învăţătura şi pregătirea profesională a copiilor;

c – răspuns greşit.

13. **b, c** (art. 264, art. 494, art. 498 şi art. 506 C. civ.)

a – răspuns greşit, având în vedere că există şi alte cazuri în care ascultarea copilului care a împlinit vârsta de 10 ani este obligatorie, precum cele de la lit. **b** şi **c**.

14. **b** [art. 496 alin. (5) şi art. 508 alin. (1) C. civ.]

a – răspuns greşit;

b – răspuns corect, întrucât, fără a ţine seama de acordul părinţilor cu privire la modalitatea de exercitare a autorităţii părinteşti, instanţa de judecată, atunci când apreciază că este în interesul superior al copilului, poate cenzura acest drept;

c – răspuns greşit; potrivit art. 508 alin. (1) C. civ., decăderea din exerciţiul drepturilor părinteşti poate fi pronunţată de instanţa de tutelă la cererea autorităţii administraţiei publice cu atribuţii în domeniul protecţiei copilului.

15. **a, b** [D. Lupaşcu, C.M. Crăciunescu, *op. cit.*, pp. 373-374; art. 499 alin. (1), art. 500 şi art. 521 C. civ.]

c – răspuns greşit, întrucât, prin excepţie de la caracterul divizibil al obligaţiei de întreţinere, potrivit art. 499 alin. (1) C. civ., obligaţia părinţilor de a-l întreţine pe copil este solidară.

16. **b** (art. 512 C. civ.)

a – răspuns greşit, întrucât art. 512 C. civ. nu condiționează redarea exercițiului drepturilor părinteşti de trecerea unui anumit termen de la data decăderii din exercițiul acestora;

c – răspuns greşit, pentru că, potrivit alin. (2) al art. 512 C. civ., instanța poate îngădui părintelui decăzut din exercițiul drepturilor părinteşti să aibă legături personale cu copilul, însă redarea exercițiului drepturilor părinteşti nu este condiționată de acest aspect.

17. **a** [art. 375 alin. (2) teza I C. civ.]

b, c – răspunsuri greşite, întrucât prevederile art. 375 alin. (2) teza I C. civ. condiționează expres constatarea divorțului de către notarul public de convenția soților cu privire la exercitarea autorității părinteşti de către ambii părinți.

18. **b, c** [art. 485 C. civ.; Fl.A. Baias, în Fl.A. Baias, E. Chelaru, R. Constantinovici, I. Macovei (coordonatori), *op. cit.*, p. 531]

a – răspuns greşit; prevederile art. 485 C. civ. statuează expres îndatorirea de respect a copilului față de părinți indiferent de vârsta acestuia.

19. **b, c** (art. 488 C. civ.)

a – răspuns greşit, pentru că prevederile art. 488 alin. (2) lit. b) nu condiționează obligația enunțată de o anumită vârstă a copilului.

20. **a, b** (art. 491 şi art. 498 C. civ.)

c – răspuns greşit; prevederile art. 498 alin. (1) C. civ. permit copilului ca, odată cu schimbarea felului învățăturii sau al pregătirii profesionale, să solicite părinților şi schimbarea locuinței necesare desăvârşirii acestora.

21. **a, b** [art. 508 alin. (2) C. civ.; art. 92 alin. (3) C. pr. civ.]

c – răspuns greşit, pentru că, în cuprinsul Capitolului IV, „Decăderea din exercițiul drepturilor părinteşti", din Titlul IV, „Autoritatea părintească", al Cărții a II-a, „Despre familie", din Codul civil, nu se face nicio derogare de la regula de drept comun statuată la art. 264 C. civ., potrivit căreia ascultarea copilului este obligatorie după împlinirea vârstei de 10 ani.

22. **b** [art. 502 şi art. 144 alin. (2) şi (3) C. civ.]

a – răspuns greşit;

b – răspuns corect, întrucât atât renunțarea la moştenire, cât şi acceptarea moştenirii reprezintă acte de dispoziție care, potrivit art. 502 coroborat cu art. 144 alin. (2) şi (3) C. civ., trebuie încheiate cu autorizarea instanței de tutelă (a se vedea, în acest sens, Fr. Deak, R. Popescu, *Tratat de drept succesoral, Vol. III. Transmiterea şi partajul moştenirii*, ed. a 3-a, actualizată şi completată, Ed. Universul Juridic, Bucureşti, 2014, p. 27);

c – răspuns greşit, întrucât, în acest caz, nu este necesar avizul consiliului de familie, având în vedere că în speța prezentată nu este instituită tutela minorului (a se vedea, în acest sens, E. Florian, *op. cit.*, p. 297).

23. **b, c** [art. 471, art. 483 alin. (1), art. 484, art. 505, art. 506 C. civ.; art. 36 alin. (6) din Legea nr. 272/2004]

a – răspuns greşit. Într-adevăr, drepturile şi îndatoririle părinteşti aparţin în mod egal ambilor părinţi [art. 483 alin. (1) C. civ.], dar fără nicio distincţie după cum părinţii sunt căsătoriţi, divorţaţi, necăsătoriţi sau, din perspectiva copilului, fără vreo deosebire după cum el este copil firesc ori adoptiv (art. 505, art. 471 C. civ.);

b – răspuns corect. Potrivit art. 484 C. civ., autoritatea părintească se exercită până la data când copilul dobândeşte capacitate deplină de exerciţiu;

c – răspuns corect. Niciunul dintre părinţi nu poate renunţa la autoritatea părintească [art. 36 alin. (6) din Legea nr. 272/2004 privind protecţia şi promovarea drepturilor copilului, republicată] dar, cu încuviinţarea instanţei de tutelă, părinţii se pot înţelege cu privire la exercitarea autorităţii părinteşti sau cu privire la luarea unei măsuri de protecţie a copilului (art. 506 C. civ.).

24. **a, b** [art. 305 alin. (2), art. 375 alin. (2), art. 397, art. 398 alin. (1), art. 483 alin. (1) şi (3), art. 503 alin. (1), art. 505 alin. (1) şi (2) C. civ.]

a – răspuns corect. Părinţii exercită împreună şi în mod egal drepturile părinteşti şi îndeplinesc tot astfel îndatoririle ce le revin [art. 503 alin. (1) C. civ.], atât cele privitoare la persoana, cât şi cele referitoare la bunurile copilului lor, în consecinţa calităţii lor de cotitulari ai autorităţii părinteşti şi a faptului că ambii părinţi răspund pentru creşterea copilului lor minor [art. 483 alin. (1) şi (3) C. civ.].

Exercitarea în comun şi în mod egal a autorităţii părinteşti este un principiu cu acţiune generală oricare ar fi statutul părinţilor sau dacă aceştia conviețuiesc ori nu. În situaţia divorţului părinţilor, ca regulă, se conservă autoritatea părintească comună (art. 397 C. civ.) şi doar dacă există motive întemeiate instanţa de tutelă, în interesul superior al copilului, poate hotărî exercitarea autorităţii părinteşti numai de către unul dintre părinţi [art. 398 alin. (1) C. civ.]. Dispoziţiile tocmai evocate sunt de asemenea aplicabile copilului rezultat dintr-o căsătorie nulă sau anulată [art. 305 alin. (2) C. civ.], precum şi copilului din afara căsătoriei cu filiaţia legal stabilită faţă de ambii părinţi şi ai cărui părinţi nu conviețuiesc [art. 505 alin. (2) C. civ.]; cu referire la copilul din afara căsătoriei, dacă părinţii săi conviețuiesc, cu atât mai mult aceştia exercită în comun şi în mod egal autoritatea părintească [art. 505 alin. (1) C. civ.];

b – răspuns corect. Când sunt copii, notarul public – doar acesta, nu şi ofiţerul de stare civilă – poate constata divorţul prin acordul soţilor, însă numai dacă părinţii s-au înţeles referitor la relaţiile dintre ei şi copii în sensul exercitării comune a autorităţii părinteşti – înţelegerea nu poate fi în alţi termeni decât ai exerciţiului comun al autorităţii părinteşti – a modalităţii de păstrare a legăturilor personale dintre părintele separat şi fiecare dintre copii, în privinţa stabilirii locuinţei copiilor, precum şi a contribuţiei fiecăruia dintre părinţi la cheltuielile de creştere, educare, învăţătură şi pregătire profesională [art. 375 alin. (2) C. civ.];

c – răspuns greşit. Exercitarea în comun a autorităţii părinteşti nu este condiţionată de faptul locuinţei comune a părţilor.

25. **a** [art. 158, art. 508 alin. (2) C. civ.; art. 43 lit. c) din Legea nr. 272/2004]

a – răspuns corect. Competenţa de a pronunţa decăderea părintelui din exerciţiul drepturilor sale aparţine instanţei de tutelă, la cererea autorităţilor administraţiei publice cu atribuţii în domeniul protecţiei copilului [art. 508 alin. (2) C. civ.]; în acelaşi sens, legea

specială stabilește că instanța judecătorească este singura autoritate competentă să se pronunțe, printre altele, cu privire la decăderea totală sau parțială din exercițiul drepturilor părinteşti [art. 43 lit. c) din Legea nr. 272/2004 privind protecția şi promovarea drepturilor copilului, republicată];

b – răspuns greşit. A se vedea răspunsul de la lit. **a**.

c – răspuns greşit. Sancțiunea decăderii din exercițiul drepturilor părinteşti nu poate fi dispusă în privința tutorelui, dar acesta poate fi îndepărtat de la tutelă în condițiile art. 158 C. civ.

26. **a** [art. 509 alin. (1) şi (2) C. civ.]

a – răspuns corect. Ca regulă, decăderea este totală şi, potrivit dispozițiilor art. 509 alin. (1) C. civ., semnifică retragerea exercițiului drepturilor părinteşti cu privire la toți copiii născuți la data pronunțării hotărârii;

b – răspuns greşit. Înțelesul decăderii totale din exercițiul drepturilor părinteşti, aşa cum este indicat prin art. 509 alin. (1) C. civ., nu se limitează la drepturile privitoare la copiii care locuiesc împreună cu părintele sancționat;

c – răspuns greşit. Ca regulă, decăderea din exercițiul drepturilor părinteşti este totală, iar nu parțială; în funcție de circumstanțele cauzei, instanța poate însă dispune decăderea parțială, adică, potrivit art. 509 alin. (2) C. civ., numai cu privire la anumite drepturi părinteşti ori cu privire la anumiți copii.

27. **a, c** [art. 464 alin. (2), art. 510 C. civ.; art. 7 alin. (2) din Legea nr. 273/2004]

a – răspuns corect. Obligația părintelui decăzut din exercițiul drepturilor părinteşti de a da întreținere copilului – corolar al dreptului copilului la întreținere – nu este afectată de aplicarea sancțiunii, indiferent de întinderea decăderii (art. 510 C. civ.);

b – răspuns greşit. Părintele decăzut este chemat să consimtă la adopția copilului [art. 464 alin. (2) C. civ.];

c – răspuns corect. Legea specială opreşte adopția de către persoana față de care a fost dispusă decăderea din exercițiul drepturilor părinteşti [art. 7 alin. (2) din Legea nr. 273/2004 privind procedura adopției, republicată].

28. **b** [art. 398, art. 484 C. civ.]

Împrejurarea că, soluționând cererea având ca obiect divorțul părinților, instanța a hotărât, în condițiile art. 398 C. civ., exercitarea autorității părinteşti de către un singur părinte nu semnifică decăderea celuilalt părinte din exercițiul acestor drepturi.

Autoritatea părintească se exercită până la data când copilul dobândeşte capacitate deplină de exercițiu (art. 484 C. civ.), astfel că este lipsită de obiect cererea în decăderea din exercițiul unor drepturi care s-au stins prin efectul dobândirii de către minor a capacității depline de exercițiu.

29. **a, b** [art. 36 alin. (6), art. 104-108 din Legea nr. 272/2004; art. 506 C. civ.]

Pentru situația părintelui/părinților care, având exercițiul autorității părinteşti, urmează să plece la muncă în străinătate, legea specială instituie o procedură specială de delegare a exercițiului autorității părinteşti cu privire la persoana copilului la o persoană din familia extinsă a copilului, cu consimțământul acesteia, exprimat în fața instanței de tutelă (art. 104-108 din Legea nr. 272/2004 privind protecția şi promovarea drepturilor copilului, republicată).

Confirmarea persoanei căreia urmează a-i fi delegată exercitarea autorității părinteşti este de competența instanței de tutelă [art. 105 alin. (4) din Lege]. Delegarea este temporară, pe durata lipsei părintelui/părinților, dar fără a depăşi 1 an [art. 105 alin. (3) din Lege].

Părintele/părinții, solicitând delegarea exercitării autorității părinteşti, nu abdică de la drepturile şi îndatoririle părinteşti [într-adevăr interzisă, art. 36 alin. (6) din Lege], ci solicită încuviințarea instanței cu privire la luarea unei măsuri de protecție a copilului, în acord cu prevederile art. 506 C. civ.

30. **a** [art. 23 alin. (2) din Legea nr. 272/2004; art. 17, art. 30 alin. (1), art. 31 alin. (3) din Legea nr. 248/2005; art. 505 C. civ.]

Potrivit prevederilor art. 23 alin. (2) din Legea nr. 272/2004 privind protecția şi promovarea drepturilor copilului (republicată) şi ale art. 17, art. 30 alin. (1), art. 31 alin. (3) din Legea nr. 248/2005 privind regimul liberei circulații a cetățenilor români în străinătate, cu modificările şi completările ulterioare, în cazul minorului eliberarea paşaportului, respectiv deplasarea copilului în străinătate se realizează cu acordul ambilor părinți; orice neînțelegeri între părinți cu privire la exprimarea acestui acord se soluționează de către instanța judecătorească. Dispozițiile legale au în vedere părinții care exercită în comun autoritatea părintească.

Faptul că pârâtul este tatăl din afara căsătoriei este irelevant, regula conform căreia autoritatea părintească se exercită în comun de către părinți fiindu-i deopotrivă aplicabilă (art. 505 C. civ.).

31. **b** [art. 508 alin. (1) C. civ.; art. 36, art. 40 C. pr. civ.]

Reclamanta, mama copilului, nu are calitate procesuală activă; potrivit art. 508 alin. (1) C. civ., „instanța de tutelă, la cererea autorităților administrației publice cu atribuții în domeniul protecției copilului, poate pronunța decăderea din exercițiul drepturilor părinteşti dacă părintele pune în pericol viața, sănătatea sau dezvoltarea copilului prin relele tratamente aplicate acestuia, prin consumul de alcool sau stupefiante, prin purtarea abuzivă, prin neglijența gravă în îndeplinirea obligațiilor părinteşti ori prin atingerea gravă a interesului superior al copilului".

Excepția lipsei calității procesuale poate fi invocată în tot cursul procesului, de către oricare dintre părți, precum şi din oficiu de către instanță (art. 36, art. 40 C. pr. civ.).

32. **c** [art. 36 alin. (7) din Legea nr. 272/2004, art. 403 C. civ.]

Exercitarea în comun a autorității părinteşti de către ambii părinți nu presupune în mod necesar prezența fizică a fiecărui părinte în proximitatea copilului, ci implicarea atât a tatălui, cât şi a mamei în creşterea şi educarea copilului, în luarea deciziilor importante cu privire la copil. Măsura exercitării drepturilor şi îndatoririlor părinteşti de către unul dintre părinți poate fi dispusă de instanță pe fondul unor motive temeinice evaluate prin prisma interesului superior al copilului; sunt asemenea motive temeinice alcoolismul, boala psihică, dependența de droguri a celuilalt părinte, violența față de copil etc., indicate exemplificativ de art. 36 alin. (7) din Legea nr. 272/2004 privind protecția şi promovarea drepturilor copilului, republicată.

Măsurile privitoare la copil, chiar cele cuprinse în hotărârea de divorț, pot fi modificate de instanța de tutelă, dacă se schimbă împrejurările inițiale (art. 403 C. civ.).

Anexe

Anexa 1

Subiecte de la concursul de admitere la Institutul Național al Magistraturii, sesiunea august-octombrie 2015

1. În materia contractului de vânzare:

a. prețul vânzării este suficient determinat dacă poate fi stabilit potrivit împrejurărilor;

b. sub sancțiunea nulității relative, printre alții, practicienii în insolvență nu pot cumpăra, direct sau prin persoane interpuse, drepturi litigioase care sunt de competența instanței judecătorești în circumscripția căreia își desfășoară activitatea;

c. stipulația prin care vânzătorul își rezervă proprietatea bunului până la plata integrală a prețului este valabilă chiar dacă bunul a fost predat.

2. Este lovită de nulitate absolută:

a. donația indirectă care nu se încheie prin înscris autentic;

b. donația care impune donatarului plata datoriilor pe care donatorul le-ar contracta în viitor, dacă valoarea maximă a acestora nu este determinată în contractul de donație;

c. donația care permite donatorului să dispună în viitor de bunul donat, chiar dacă donatorul moare fără să fi dispus de acel bun.

3. Tranzacția:

a. constatată printr-o hotărâre judecătorească poate fi atacată cu acțiune revocatorie;

b. încheiată pentru executarea unui act juridic lovit de nulitate absolută este nulă, în afară de cazul în care părțile au tranzacționat expres asupra nulității;

c. constatată printr-o hotărâre judecătorească nu poate fi atacată cu acțiune în declararea simulației.

4. Dacă bunul dat în locațiune este înstrăinat de către locator:

a. dobânditorul devine răspunzător și pentru prejudiciile cauzate locatarului anterior înstrăinării, dacă locațiunea îi este opozabilă:

b. locațiunea încetează de drept la data înstrăinării, în cazul în care are ca obiect un bun mobil și durata locațiunii este de cel mult un an;

c. dreptul locatarului este opozabil dobânditorului în cazul imobilelor neînscrise în cartea funciară, dacă data certă a locațiunii este anterioară datei certe a înstrăinării.

5. Contractul de întreținere:

a. se încheie în formă autentică, sub sancțiunea nulității absolute;

b. este revocabil în folosul persoanelor cărora creditorul întreținerii le datorează alimente în temeiul legii, doar dacă există fraudă din partea debitorului întreținerii;

c. încheiat pe durată determinată încetează la expirarea acestei durate, cu excepția cazului în care creditorul întreținerii decedează mai devreme.

RCUB - CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

6. În materia mandatului cu reprezentare:

a. dacă părțile nu au prevăzut un termen, contractul de mandat încetează în 5 ani de la încheierea lui;

b. pentru a încheia compromisuri, mandatarul trebuie împuternicit în mod expres;

c. mandatarul datorează dobânzi pentru sumele întrebuințate în folosul său din ziua în care a fost pus în întârziere.

7. În materia gestiunii de afaceri:

a. când gestiunea a urmărit să îl apere pe gerat de o pagubă iminentă, gerantul nu răspunde decât pentru prejudiciile cauzate geratului cu intenție;

b. gerantul trebuie să îl înștiințeze pe gerat despre gestiunea începută în cel mult 15 zile de la data la care a început să gestioneze afacerile geratului;

c. actele şi cheltuielile care, fără a fi necesare sau utile, au fost efectuate pe perioada gestiunii îl obligă pe gerat la restituire numai în măsura în care i-au procurat vreun avantaj.

8. În materia răspunderii civile delictuale:

a. sunt valabile clauzele care exclud răspunderea pentru prejudiciile cauzate, printr-o simplă imprudență sau neglijență, bunurilor victimei;

b. declarația de acceptare a riscului producerii unui prejudiciu constituie, prin ea însăşi, renunțarea victimei la dreptul de a obține plata despăgubirilor;

c. instanța civilă este legată de hotărârea definitivă de achitare în ceea ce priveşte existența prejudiciului ori a vinovăției autorului faptei ilicite.

9. În domeniul răspunderii civile delictuale:

a. lipsa discernământului nu îl scuteşte pe autorul prejudiciului de plata unei indemnizații către victimă ori de câte ori nu poate fi angajată răspunderea persoanei care avea, potrivit legii, îndatorirea de a-l supraveghea;

b. în cazul a două persoane care ocupă un imobil, dintre care una îl ocupă fără titlu, iar cealaltă cu titlu, răspunde pentru prejudiciul cauzat prin căderea din imobil a unui lucru doar persoana care îl ocupă în temeiul unui titlu;

c. proprietarul unui lucru are paza acestuia, numai dacă se serveşte de lucru în interes propriu.

10. Potrivit dispozițiilor Codului civil din materia plății, pentru a stabili dacă o obligație este de mijloace sau de rezultat, se va ține seama, între altele, îndeosebi de:

a. influența pe care cealaltă parte o are asupra executării obligației;

b. buna-credință a debitorului obligației, existentă la momentul asumării acesteia;

c. numărul persoanelor care şi-au asumat obligația.

11. În afară de alte cazuri prevăzute de lege, subrogația se produce de drept:

a. în toate cazurile în care este constatată printr-un înscris;

b. în folosul creditorului, chiar chirografar, care plătește unui creditor care are un drept de preferință, potrivit legii;

c. în folosul dobânditorului unui bun care îl plătește pe titularul creanței însoțite de o garanție asupra bunului respectiv.

12. În materia compensației:

a. termenul de grație acordat pentru plata unei datorii nu împiedică realizarea compensației;

b. compensația nu are loc atunci când are ca obiect un bun insesizabil;

c. părțile nu pot renunța tacit la compensație.

13. În materia decăderii:

a. părțile nu pot modifica termenele de decădere de ordine publică, micşorându-le sau mărindu-le, după caz;

b. organul de jurisdicție este obligat, în toate cazurile, să invoce şi să aplice din oficiu termenele de decădere;

c. este lovită de nulitate relativă clauza prin care se stabileşte un termen de decădere ce ar face excesiv de dificilă exercitarea dreptului de către partea interesată.

14. În materia prescripției extinctive:

a. întreruperea prescripției împotriva debitorului principal sau contra fideiusorului produce efecte împotriva amândurora;

b. prescripția se întrerupe, printre altele, prin depunerea cererii de intervenție în cadrul urmăririi silite pornite de alți creditori;

c. în cazul în care nulitatea relativă poate fi invocată de o terță persoană, prescripția începe să curgă în cel mult 18 luni de la data când terțul a cunoscut, putea sau trebuia să cunoască existența cauzei de nulitate.

15. Părintele decăzut din exercițiul drepturilor părinteşti:

a. cu privire la un copil, pierde drepturile părinteşti asupra tuturor copiilor, inclusiv asupra celor născuți după data pronunțării hotărârii;

b. rămâne obligat să acorde întreținere copilului;

c. nu mai poate solicita redarea exercițiului drepturilor părinteşti.

16. În materia acțiunilor privind filiația:

a. moştenitorii mamei pot porni acțiunea în tăgada paternității în termen de un an de la data decesului mamei, indiferent de momentul naşterii copilului;

b. acțiunea în stabilirea filiației față de mamă, introdusă de copil, poate fi continuată de moştenitorii acestuia, în condițiile legii;

c. acțiunea în tăgada paternității introdusă de către cel care se pretinde tată biologic nu se prescrie în timpul vieții sale.

17. Spre deosebire de divorțul pe cale administrativă, divorțul pe cale judiciară din cauza stării sănătății unui soț:

a. poate fi pronunțat şi atunci când există copii minori născuți din căsătorie;

b. nu poate fi admis dacă unul dintre soți este pus sub interdicție;

c. se pronunță fără a se face mențiune cu privire la culpa soților.

18. În materia moştenirii legale, poate fi reprezentat:

a. colateralul privilegiat de gradul al IV-lea;

b. fratele mamei defunctului;

c. descendentul nedemn, chiar aflat în viață la data deschiderii moştenirii.

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

19. Soțului supraviețuitor:

a. îi poate fi restrâns dreptul de abitație, dacă o parte a locuinței îi este necesară unuia dintre moștenitori;

b. îi revine o jumătate din moștenire, dacă vine în concurs numai cu ascendenții privilegiați;

c. nu îi revin mobilierul și obiectele de uz casnic afectate folosinței comune a soților, cu titlu de drept special de moștenire, în ipoteza în care vine concomitent în concurs atât cu descendenții defunctului, cât și cu colateralii privilegiați.

20. Dacă moștenirea legală de pe urma lui D. a fost acceptată de M. (mama defunctului), S. (sora defunctului, din aceiași părinți), F. (fratele uterin al defunctului) și N. (nepotul defunctului rezultat din căsătoria surorii uterine a defunctului cu fratele consangvin al defunctului, ambii predecedați):

a. S. va culege tot atât cât M.;

b. N. va culege mai mult decât M.;

c. F. va culege mai puțin decât M.

21. În materia lucrărilor adăugate voluptuar cu caracter durabil asupra imobilului altuia, proprietarul imobilului:

a. când valoarea lucrării este considerabilă, are dreptul să ceară obligarea autorului să cumpere imobilul la valoarea de circulație pe care acesta ar fi avut-o dacă lucrarea nu s-ar fi efectuat;

b. are dreptul să ceară obligarea autorului de rea-credință la desființarea lucrării, cu readucerea imobilului în situația anterioară și plata de daune-interese;

c. are dreptul să devină proprietarul lucrării, numai prin înscriere în cartea funciară, fără nicio obligație către autorul lucrării.

22. În materia posesiei:

a. detentorul precar nu poate exercita acțiunile posesorii;

b. dacă detentorul precar înstrăinează bunul prin act translativ de proprietate cu titlu particular unui dobânditor de bună-credință, acesta din urmă devine posesor;

c. detentorul precar devine posesor dacă încheie cu bună-credință un act translativ de proprietate cu titlu particular cu o altă persoană decât proprietarul bunului.

23. Uzufructuarul:

a. spre deosebire de titularul dreptului de uz, poate culege și fructele civile;

b. asupra unei păduri poate lua din aceasta araci pentru vie, numai dacă via se află in proprietatea uzufructuarului și este situată la cel mult un kilometru de marginea pădurii;

c. la alegerea sa, are obligația de a restitui bunuri de aceeași cantitate, calitate și valoare sau contravaloarea lor, la data stingerii uzufructului care are ca obiect numai bunuri consumptibile.

24. Spre deosebire de nulitatea relativă, nulitatea absolută:

a. desființează toate efectele contractului;

b. nu intervine în cazul contractului plurilateral;

c. nu poate fi acoperită prin confirmare decât în cazurile prevăzute de lege.

BCU CLUJ / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

25. În materia actului juridic civil:

a. dacă prin lege nu se prevede altfel, bunurile unui terț pot face obiectul unei prestații;

b. obiectul trebuie să fie determinat și licit, sub sancțiunea nulității relative;

c. spre deosebire de terțul autor al unui dol, terțul autor al unei violențe, independent de anularea contractului pentru viciul de consimțământ respectiv, răspunde pentru prejudiciile ce ar rezulta.

Răspunsuri subiecte INM

1. **a, c** (F. Moțiu, *op. cit.*, 2015, pp. 54, 43, 105; art. 1.664, art. 1.653, art. 1.684 C. civ.)

a – răspuns corect, potrivit art. 1.664 alin. (1) C. civ.;

b – răspuns greșit, întrucât în acest caz sancțiunea este nulitatea absolută, potrivit art. 1.653 alin. (1) C. civ., incapacitatea de a cumpăra drepturi litigioase în acest caz întemeindu-se pe motive de ordine publică, respectiv apărarea prestigiului justiției și al corpului profesioniștilor din acest domeniu;

c – răspuns corect, conform art. 1.684 C. civ.

2. **b, c** (F. Moțiu, *op. cit.*, 2015, pp. 135, 145; art. 1.011, art. 1.015 C. civ.)

a – răspuns greșit, deoarece donațiile indirecte sunt acte juridice făcute cu intenția de a gratifica, dar realizate pe calea unor alte acte juridice decât donația, iar pentru acestea nu se cere respectarea formei autentice cerute de lege pentru donații, conform art. 1.011 alin. (2) C. civ.;

b, c – răspunsuri corecte, întrucât în aceste cazuri sancțiunea este nulitatea absolută, potrivit art. 1.015 alin. (2) C. civ., fiind vorba despre clauze incompatibile cu principiul irevocabilității donației.

3. **a, b** (F. Moțiu, *op. cit.*, 2015, pp. 322, 319; art. 2.278, art. 2.274 C. civ.)

a – răspuns corect, conform art. 2.278 C. civ., întrucât, chiar constatată printr-o hotărâre judecătorească, tranzacția reprezintă un contract;

b – răspuns corect, potrivit art. 2.274 alin. (1) C. civ., sancțiunea fiind nulitatea absolută în acest caz;

c – răspuns greșit, având în vedere prevederile art. 2.278 C. civ.

4. **c** (F. Moțiu, *op. cit.*, 2015, pp. 170, 171; art. 1.811, art. 1.813 C. civ.)

a – răspuns greșit, întrucât, conform art. 1.813 alin. (2) C. civ., locatorul inițial rămâne răspunzător pentru prejudiciile cauzate locatarului anterior înstrăinării, chiar dacă locațiunea îi este opozabilă dobânditorului;

b – răspuns greșit, nefiind reglementat legal un asemenea caz de încetare a contractului de locațiune;

c – răspuns corect, având în vedere prevederile art. 1.811 lit. b) C. civ.

BUJ LAW CENTRE UNIVERSITY LIBRARY

5. **a, c** (F. Moțiu, *op. cit.*, 2015, pp. 330, 339, 338; art. 2.255, art. 2.260, art. 2.263 C. civ.)

a – răspuns corect, întrucât conform art. 2.255 C. civ., contractul de întreținere este un contract solemn, care se încheie în mod valabil numai în formă autentică, sancțiunea fiind nulitatea absolută;

b – răspuns greșit, deoarece, potrivit art. 2.260 alin. (2) C. civ., revocarea poate fi cerută și dacă nu există fraudă din partea debitorului întreținerii;

c – răspuns corect, având în vedere prevederile art. 2.263 alin. (1) C. civ.

6. **b** (F. Moțiu, *op. cit.*, 2015, pp. 242, 243, 245; art. 2.015, art. 2.016, art. 2.020 C. civ.)

a – răspuns greșit, întrucât, conform art. 2.015 C. civ., dacă părțile nu au prevăzut un termen, contractul de mandat încetează în 3 ani de la încheierea lui;

b – răspuns corect, deoarece, potrivit art. 2.016 alin. (2) C. civ., fiind vorba despre un mandat special, este nevoie de o împuternicire expresă a mandatarului pentru a încheia compromisuri;

c – răspuns greșit, având în vedere că, conform art. 2.020 alin. (1) C. civ., mandatarul datorează dobânzi pentru sumele întrebuințate în folosul său din ziua întrebuințării.

7. **c** [art. 1.334 alin. (2), art. 1.331, art. 1.339 C. civ.]

a – răspuns greșit, deoarece, potrivit art. 1.334 alin. (2) C. civ., când gestiunea a urmărit să îl apere pe gerat de o pagubă iminentă, diligența datorată de gerant se apreciază după criteriul culpei grave, acesta răspunzând față de gerat atât pentru prejudiciile cauzate *cu intenție*, cât și *din culpă gravă*;

b – răspuns greșit, deoarece, potrivit art. 1.331 C. civ., gerantul trebuie să îl înștiințeze pe gerat despre gestiunea începută *de îndată ce acest lucru este posibil*, neexistând nicio cerință imperativă privind stabilirea unui termen cu durată maximală în cadrul căruia gerantul ar trebui să realizeze înștiințarea geratului despre gestiunea începută;

c – răspuns corect, deoarece, potrivit art. 1.339 C. civ., în caz de gestiune inoportună, geratul este obligat la restituirea contravalorii actelor și cheltuielilor voluptuare numai în măsura în care i-au procurat vreun avantaj.

8. **a** [art. 1.355 alin. (2) și (4), art. 1.365 C. civ.]

a – răspuns corect, deoarece, potrivit art. 1.355 alin. (2) C. civ., când gestiunea a urmărit să îl apere pe gerat de o pagubă iminentă, diligența datorată de gerant se apreciază după criteriul culpei grave, acesta răspunzând față de gerat atât pentru prejudiciile cauzate *cu intenție*, cât și *din culpă gravă*;

b – răspuns greșit, deoarece, potrivit art. 1.331 C. civ., gerantul trebuie să îl înștiințeze pe gerat despre gestiunea începută *de îndată ce acest lucru este posibil*, neexistând nicio cerință imperativă privind stabilirea unui termen cu durată maximală în cadrul căruia gerantul ar trebui să realizeze înștiințarea geratului despre gestiunea începută;

c – răspuns corect, deoarece, potrivit art. 1.339 C. civ., în caz de gestiune inoportună, geratul este obligat la restituirea contravalorii actelor și cheltuielilor voluptuare numai în măsura în care i-au procurat vreun avantaj.

9. **a** [art. 1.368 alin. (1); art. 1.379 alin. (1); art. 1.375, art. 1.376, art. 1.377 C. civ.]

a. răspuns corect, potrivit art. 1.368 alin. (1) C. civ.;

b. răspuns greşit, deoarece, în temeiul art. 1.379 alin. (1) C. civ., cel care ocupă un imobil, chiar fără niciun titlu, răspunde pentru prejudiciul cauzat prin căderea sau aruncarea din imobil a unui lucru;

c. răspuns greşit, deoarece, potrivit art. 1.377 C. civ., răspunderea pentru prejudiciile cauzat de animale sau de lucruri, în baza art. 1.375 şi art. 1.376 C. civ., se va angaja în sarcina celui care are paza animalului sau a lucrului, acesta putând fi proprietarul ori cel care, în temeiul unei dispoziții legale sau a unui contract ori chiar numai în fapt, exercită în mod independent controlul şi supravegherea asupra animalului sau a lucrului şi se serveşte de acesta în interes propriu.

10. **a** [art. 1.481 alin. (2) şi (3) C. civ.; L. Pop, I.F. Popa, S.I. Vidu, *op. cit.*, Ed. Universul Juridic, Bucureşti, 2012, pp. 712-713]

a – răspuns corect, deoarece art. 1.481 alin. (3) C. civ. oferă câteva criterii de urmat pentru a distinge între obligațiile de rezultat [în care debitorul este ținut să procure creditorului rezultatul promis, potrivit art. 1.481 alin. (1) C. civ.] şi obligațiile de mijloace [în care debitorul este ținut să folosească toate mijloacele necesare pentru atingerea rezultatului promis, potrivit art. 1.481 alin. (2) C. civ.]. Criteriile prevăzute de legiuitor în materia plății, în art. 1.481 alin. (3) C. civ., pentru a stabili dacă o obligație este de mijloace sau de rezultat, sunt: a) modul în care obligația este stipulată în contract; b) existența şi natura contraprestației şi celelalte elemente ale contractului; c) gradul de risc pe care îl presupune atingerea rezultatului; d) influența pe care cealaltă parte o are asupra executării obligației. Această distincție are importanță pe planul aprecierii valabilității plății;

b, c – răspunsuri greşite, deoarece art. 1.481 alin. (3) C. civ. nu le menționează printre criteriile de urmat în vederea distingerii între obligațiile de rezultat şi cele de mijloace.

11. **b, c** [art. 1.593, art. 1.596 lit. a) şi b) C. civ.]

a – răspuns greşit, deoarece, față de dispozițiile art. 1.593 C. civ., legiuitorul impune condiția constatării subrogației convenționale prin înscris, doar pentru opozabilitate față de terți. Pentru tipul de subrogație legală, legiuitorul nu impune cerința constatării sale printr-un înscris pentru opozabilitate pentru terți.

b, c – răspunsuri corecte, față de dispozițiile art. 1.596 lit. a) şi b) C. civ.

12. **a, b** [art. 1.617 alin. (3), art. 1.618 lit. c), art. 1.619 C. civ.]

a, b – răspunsuri corecte, față de dispozițiile art. 1.619 C. civ. şi art. 1.618 lit. c) C. civ.;

c – răspuns greşit, întrucât dispozițiile art. 1.617 alin. (3) C. civ. consacră principiul potrivit căruia oricare dintre părțile între care se încheie compensația poate renunța, în mod expres sau tacit, la compensație.

BCU IAŞI - CENTRUL UNIVERSITY LIBRARY

13. **a** [art. 2.549 alin. (2), art. 2.550 alin. (2) teza finală, art. 2.546 C. civ.]

a – răspuns corect, deoarece, potrivit art. 2.549 alin. (2) C. civ., părțile nu pot modifica termenele de decădere de ordine publică, prin micșorarea sau, după caz, mărirea acestora, nici anticipa și nici după începerea cursului lor;

b – răspuns greșit, deoarece de la caracterul obligatoriu al invocării și aplicării din oficiu a termenului de decădere de către organul de jurisdicție, art. 2.550 alin. (2) C. civ. teza finală prevede excepția cazului în care acesta privește un drept de care părțile pot dispune în mod liber;

c – răspuns greșit, deoarece sancțiunea prevăzută în acest caz este nulitatea absolută, conform art. 2.546 C. civ.

14. **a, b** [art. 2.543, art. 2.537 pct. 2, art. 2.529 alin. (2) C. civ.]

a – răspuns corect, deoarece art. 2.543 C. civ. prevede că întreruperea prescripției împotriva debitorului principal sau contra fideiusorului produce efecte împotriva amândurora;

b – răspuns corect, deoarece art. 2.537 pct. 2 C. civ. prevede că prescripția se întrerupe, printre altele, prin depunerea cererii de intervenție în cadrul urmăririi silite pornite de alți creditori;

c – răspuns greșit, deoarece art. 2.529 alin. (2) C. civ. prevede că, în cazul în care nulitatea relativă poate fi invocată de o terță persoană, prescripția începe să curgă, dacă prin lege nu se prevede altfel, de la data când terțul a cunoscut existența cauzei de nulitate.

15. **b** (art. 509, art. 510, art. 512 C. civ.)

a – răspuns greșit, întrucât, conform art. 509 alin. (1) C. civ., decăderea din exercițiul drepturilor părintești este totală și se întinde asupra tuturor copiilor născuți la data pronunțării hotărârii, nu și ulterior;

b – răspuns corect, deoarece decăderea din exercițiul drepturilor părintești nu scutește părintele de obligația sa de a da întreținere copilului, potrivit art. 510 C. civ.;

c – răspuns greșit, având în vedere că, potrivit art. 512 alin. (1) C. civ., instanța redă părintelui exercițiul drepturilor părintești, dacă au încetat împrejurările care au dus la luarea măsurii.

16. **b, c** (art. 431, art. 423, art. 432 C. civ.)

a – răspuns greșit, întrucât, conform art. 431 alin. (1) C. civ., acțiunea în tăgada paternității poate fi pornită de către mamă în termen de 3 ani de la data nașterii copilului, același termen fiind aplicabil și dacă acțiunea este pornită sau, după caz, continuată de moștenitorii acesteia, în cazul decesului mamei;

b – răspuns corect, potrivit art. 423 alin. (2) C. civ.;

c – răspuns corect, având în vedere că, potrivit art. 432 alin. (2) C. civ., dreptul la acțiune nu se prescrie în timpul vieții tatălui biologic.

17. **a** (art. 373, art. 375, art. 376, art. 381 C. civ.)

a – răspuns corect, întrucât, conform art. 375 alin. (1) C. civ., divorțul pe cale administrativă se poate dispune prin acordul soților dacă aceștia nu au copii minori, pe când divorțul pe cale judiciară din cauza stării sănătății unui soț poate avea loc și atunci când există copii minori născuți din căsătorie;

b – răspuns greşit, deoarece divorțul pe cale judiciară din cauza stării sănătății unui soț poate fi admis dacă unul dintre soți este pus sub interdicție, spre deosebire de divorțul pe cale administrativă, care nu poate fi admis dacă unul dintre soți este pus sub interdicție, potrivit art. 375 alin. (3) C. civ.;

c – răspuns greşit, având în vedere că, potrivit art. 376 alin. (4) şi art. 381 C. civ., în ambele situații divorțul se pronunță fără a se face mențiune cu privire la culpa soților.

18. **c** (art. 966, art. 967 C. civ.)

a, b – răspunsuri greşite, întrucât, conform art. 966 C. civ., pot fi reprezentați, în cazul moştenirii legale, numai copiii, frații şi surorile defunctului;

c – răspuns corect, având în vedere că, potrivit art. 967 C. civ., poate fi reprezentat şi nedemnul, chiar aflat în viață la data deschiderii moştenirii.

19. **b, c** (art. 972, art. 973, art. 967 C. civ.)

a – răspuns greşit, întrucât, conform art. 973 alin. (3) C. civ., oricare dintre moştenitori poate cere restrângerea dreptului de abitație dacă locuința nu este necesară în întregime soțului supraviețuitor, neavând importanță necesitatea pentru unul dintre moştenitori;

b – răspuns corect, potrivit art. 972 alin. (1) lit. c) C. civ.;

c – răspuns corect, având în vedere prevederile art. 974 C. civ.

20. **b, c** (art. 978, art. 981 C. civ.)

a – răspuns greşit, întrucât, conform art. 978 alin. (1) lit. a) C. civ., în cazul în care la moştenire vine un singur părinte, acesta va culege un sfert din moştenire, iar colateralii privilegiați, indiferent de numărul lor, vor culege trei sferturi; în cazul nostru, M. va culege 1/4 din moştenire, iar S. 5/16 din moştenire, cotele lor nefiind egale;

b – răspuns corect, potrivit art. 981 C. civ., întrucât N., fiind colateral privilegiat care vine la moştenire la ambele linii, va culege, pe fiecare dintre acestea, partea din moştenire ce i se cuvine; astfel, el va culege 5/16 din moştenire, cotă care este mai mare decât cea a lui M.;

c – răspuns corect, având în vedere prevederile art. 981 C. civ., deoarece F., fiind rudă cu defunctul pe linii colaterale diferite, prin reprezentare, partea din moştenire ce i se cuvine se împarte, în mod egal, între linia materna şi cea paternă; în consecință, partea lui din moştenire, de 1/8, va fi mai mică decât cea a lui M.

21. **b** [art. 584, art. 585 alin. (1) lit. b) şi art. 585 alin. (1) lit. a) C. civ.]

a – răspuns greşit, întrucât dispozițiile art. 584 alin. (3) C. civ. se aplică situației lucrărilor adăugate utile de către autorul acestora asupra imobilului altuia, şi nu ipotezei lucrărilor adăugate cu caracter durabil, voluptuare imobilului altuia;

b – răspuns corect, întrucât dispozițiile art. 585 alin. (1) lit. b) C. civ. consacră aceasta regulă în considerarea categoriei de lucrări, respectiv cele voluptuare;

c – răspuns greşit, întrucât din conținutul dispozițiilor art. 585 alin. (1) lit. a) C. civ. reiese că în acest caz proprietarul imobilului va deveni proprietarul lucrării, fără înscrierea în cartea funciară.

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

22. **b, c** [art. 920 alin. (1) lit. c), art. 920 alin. (1) lit. a), art. 949 C. civ.]

a – răspuns greşit, întrucât dispoziţiile art. 949 C. civ. consacră expres posibilitatea exercitării acţiunilor posesorii de către detentorul precar;

b – răspuns corect, faţă de dispoziţiile art. 920 alin. (1) lit. c) C. civ.;

c – răspuns corect, faţă de dispoziţiile art. 920 alin. (1) lit. a) C. civ.

23. **a**

a – răspuns corect, faţă de interpretarea coroborată a dispoziţiilor art. 709, art. 711 şi art. 749 C. civ.;

b – răspuns greşit, întrucât din coroborarea dispoziţiilor art. 709 şi art. 710 C. civ. rezultă că regula este că uzufructuarul are dreptul la a culege fructele bunului a cărei folosinţă o are; în privinţa fructelor naturale şi industriale, acestea se cuvin uzufructuarului fără alte limitări; în speţă, culegerea aracilor se cuvine uzufructuarului, fără a interesa amplasamentul viei în care ei vor fi folosiţi, fată de pădurea aflată în folosinţă;

c – răspuns greşit, fată de interpretarea dispoziţiilor art. 712 C. civ., potrivit cărora alegerea pentru restituirea contravalorii bunurilor consumptibile aparţine proprietarului, şi nu uzufructuarului, acesta din urmă având obligaţia de a restitui bunuri de aceeaşi calitate, cantitate şi valoare.

24. **c** [art. 1.254 alin. (1) şi (2) C. civ., G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, pp. 219, 225, 227-228, art. 1.256, art. 1.247 alin. (4) C. civ.]

a – răspuns greşit, deoarece 1.254 alin. (1) C. civ. prevede că un contract lovit de nulitate absolută sau anulat este considerat a nu fi fost niciodată încheiat, iar potrivit alin. (2), desfiinţarea contractului atrage, în condiţiile legii, şi desfiinţarea actelor subsecvente încheiate în baza lui. Astfel, deosebirile dintre regimul juridic al nulităţii relative şi cel al nulităţii absolute se referă, în esenţă, la următoarele trei aspecte: cine poate invoca nulitatea; cât timp poate fi invocată nulitatea şi dacă nulitatea poate fi acoperită ori nu prin confirmare. Or, sub aspectul desfiinţării efectelor contractului, a unora sau a tuturor efectelor contractului, nu există deosebiri între nulitatea relativă şi cea absolută, în sensul că, odată desfiinţat actul juridic pe motiv de nulitate, se vor desfiinţa şi efectele acestuia. Principiul *restitutio in integrum*, conform căruia tot ce s-a executat în baza unui act juridic anulat trebuie restituit, astfel încât părţile raportului juridic să ajungă în situaţia în care acel act juridic nu s-ar fi încheiat, operează indiferent de felul nulităţii, iar excepţiile de la acest principiu rămân valabile, la fel, indiferent de felul nulităţii;

b – răspuns greşit, deoarece, conform art. 1.256 C. civ., în cazul contractului cu mai multe părţi în care prestaţia fiecărei părţi este făcută în considerarea unui scop comun, nulitatea contractului în privinţa uneia dintre părţi nu atrage desfiinţarea în întregime a contractului, afară de cazul în care participarea acesteia este esenţială pentru existenţa contractului. În consecinţă, nulitatea contractului, absolută sau relativă, intervine şi în cazul contractului plurilateral, dacă sunt îndeplinite condiţiile prevăzute de acest text legal. Astfel, nevalabilitatea cauzei contractului de societate – contract plurilateral –, atunci când cauza este ilicită sau imorală, atrage sancţiunea nulităţii acestui contract;

c – răspuns corect, deoarece art. 1.247 alin. (4) C. civ. prevede că un contract lovit de nulitate absolută nu este susceptibil de confirmare decât în cazurile prevăzute de lege.

25. a [art. 1.230, art. 1.226 alin. (2), art. 1.215 alin. (1) și (2), art. 1.220 alin. (1) și (2) C. civ.]

a – răspuns corect, în temeiul art. 1.230 C. civ., care prevede că, dacă prin lege nu se prevede altfel, bunurile unui terț pot face obiectul unei prestații. În acest caz, debitorul este obligat să le procure și să le transmită creditorului sau, după caz, să obțină acordul terțului.

b – răspuns greșit, deoarece, potrivit art. 1.226 alin. (2) C. civ., obiectul obligației trebuie să fie determinat sau cel puțin determinabil și licit, iar sancțiunea aplicabilă în cazul nerespectării acestor condiții este întotdeauna nulitatea absolută;

c – răspuns greșit; atât în cazul dolului comis de un terț, cât și în cazul violenței săvârșite de un terț, independent de anularea contractului, atât autorul dolului, cât și autorul violenței răspund pentru prejudiciile ce ar rezulta.

Anexa 2

Subiecte de la examenul de admitere în profesia de avocat, pentru dobândirea calității de avocat stagiar, sesiunea septembrie 2015

1. În materia negocierilor precontractuale:

a. inițierea negocierilor reprezintă promisiune de a contracta;

b. părțile au libertatea ruperii negocierilor și nu pot fi ținute răspunzătoare pentru eșecul acestora;

c. partea care rupe negocierile poate folosi orice informație confidențială comunicată în cursul negocierilor în interes propriu, dar nu o poate divulga.

2. P, în calitate de promitent, a încheiat cu B, în calitate de beneficiar, o promisiune de donație în formă autentică cu privire la o casă de vacanță situată în orașul Câmpina. B intenționează să transforme casa de vacanță într-o pensiune de lux și, în acest scop, a încheiat un contract cu o firmă de proiectare în vederea elaborării unui proiect tehnic. Pentru serviciile de proiectare, B a plătit suma de 35.000 lei cu TVA. Între timp însă, promitentul s-a răzgândit și nu mai dorește să-i transfere cu titlu gratuit proprietatea lui B. Selectați ce ar putea cere B, conform legii:

a. întrucât promisiunea a fost încheiată în formă autentică, B poate cere instanței să constate că sunt îndeplinite condițiile de fond și de formă pentru a considera conversiunea actului încheiat în donație;

b. B poate cere instanței să pronunțe o hotărâre care să țină loc de donație;

c. B poate să-i ceară lui P daune-interese echivalente cu cheltuielile pe care le-a făcut în considerarea promisiunii de donație.

3. Sub sancțiunea nulității absolute:

a. cesiunea de creanță cu titlu gratuit trebuie să fie încheiată în formă autentică;

b. acceptarea expresă a moștenirii se face numai printr-un înscris autentic;

c. bunurile mobile care constituie obiectul donației trebuie enumerate și evaluate într-un înscris, chiar sub semnătură privată.

4. X, în calitate de promitent-vânzător, a încheiat cu Y, în calitate de promitent-cumpărător, o promisiune bilaterală de vânzare a unui imobil prin care părțile și-au asumat obligația perfectării în formă autentică a contractului de vânzare în termen de 6 luni de la data încheierii promisiunii.

Părțile au prevăzut și daune moratorii egale cu dobânda legală calculată la prețul de vânzare, în cazul executării cu întârziere a obligației. X, în calitate de promitent-vânzător, s-a prezentat la notariat pentru autentificarea contractului de vânzare abia după 3 luni de la expirarea termenului.

Selectați regula corectă din punct de vedere legal pe care ar trebui să o cunoască Y:

a. promitentul-cumpărător poate cere executarea penalității, chiar dacă a acceptat executarea în natură, fără rezerve, a obligației principale;

b. executarea cu întârziere a obligației de a face principale dă întotdeauna dreptul la daune-interese egale cu dobânda legală, calculată de la data la care debitorul este în întârziere asupra echivalentului în bani al obligației;

c. Y poate cere atât executarea în natură a obligației principale, cât și plata penalității, dacă a fost stipulată pentru neexecutarea obligației la timp.

5. În materia plății nedatorate:

a. este supus restituirii și ceea ce s-a plătit cu titlu de gestiune de afaceri;

b. este supusă restituirii plata făcută prin dol sau violență înaintea împlinirii termenului suspensiv;

c. este supusă restituirii plata făcută înainte de împlinirea condiției suspensive.

6. X, avocat înscris în Baroul București, a cumpărat de la Y și Z cotele lor părți din dreptul de proprietate asupra unui bun care făcea obiectul unei acțiuni în revendicare, aflată pe rolul Judecătoriei sector 1 Bucureşti, la data vânzării. Selectați dintre răspunsurile de mai jos pe cel/cele corect/e din punct de vedere legal:

a. vânzarea este valabilă dacă X a cumpărat dreptul litigios printr-o persoană interpusă;

b. vânzarea este lovită de nulitate absolută;

c. vânzarea este valabilă dacă X avea calitatea de coproprietar al bunului, alături de Y și Z.

7. Nu va putea obține acoperirea integrală a prejudiciului:

a. cel care a folosit cu titlu gratuit motocicleta vecinului său și a suferit un accident din cauza deficiențelor pe care le avea bunul, chiar dacă proprietarul cunoștea deficiențele și nu i le-a adus la cunoștință;

b. cel care declară că acceptă riscul producerii unui prejudiciu integrității sale fizice;

c. cel care, ignorând anunțul, a pătruns într-un imobil aflat în proces de demolare și a suferit leziuni prin căderea în gol de pe o scară șubredă.

8. În cazul admiterii acțiunii în revendicare, conform noului Cod civil:

a. pârâtul are un drept de retenție asupra bunului frugifer până la restituirea cheltuielilor necesare pentru producerea și culegerea fructelor;

b. posesorul are dreptul de a-şi însuşi lucrările efectuate cu cheltuieli voluptuare, care nu se concretizează într-o lucrare nouă, numai dacă prin aceasta bunul nu se deteriorează;

c. hotărârea judecătorească este opozabilă şi poate fi executată şi împotriva terţului dobânditor, în condiţiile Codului de procedură civilă.

9. A, B şi C sunt oameni ai străzii şi se adăpostesc într-un imobil, proprietatea lui P, încă din toamna anului 2013. Întrucât cei trei au depozitat multe lucruri în balconul şubred al imobilului, într-una din zile o parte a balconului s-a prăbuşit şi din balcon a căzut un borcan cu murături care, în cădere, l-a lovit pe V, aflat în trecere pe trotuar. V a suferit un traumatism cranio-cerebral care a necesitat spitalizare şi câteva intervenţii chirurgicale. Victima a rămas cu o infirmitate permanentă, întrucât nu-şi mai poate utiliza braţul drept, ceea ce a condus la diminuarea capacităţii sale de muncă. Selectaţi dintre răspunsurile de mai jos pe cel/cele corect/e din punct de vedere legal:

a. V poate cere despăgubiri numai de la proprietarul imobilului, întrucât acesta se face vinovat de lipsa de întreţinere;

b. V nu poate cere despăgubiri de la A, B, C, întrucât aceştia nu au niciun fel de venituri;

c. V are un drept de opţiune între a-i acţiona pe A, B, C sau pe proprietarul imobilului, dacă sunt îndeplinite condiţiile răspunderii pentru prejudiciile cauzate de lucruri.

10. Rezoluţiunea:

a. unilaterală poate avea loc prin notificarea scrisă a debitorului, când acesta nu a executat obligaţia în termenul fixat prin punerea în întârziere, chiar dacă părţile nu au prevăzut acest lucru în contract;

b. nu poate fi declarată unilateral de către creditorul întreţinerii pentru neexecutarea fără justificare a obligaţiei de către debitor în contractul de întreţinere;

c. poate fi cerută şi atunci când neexecutarea este de mică însemnătate, însă are un caracter repetat.

11. Debitorul se află de drept în întârziere:

a. când nu a fost executată obligaţia de a preda un bun, asumată în exerciţiul activităţii unei întreprinderi;

b. când a încălcat o obligaţie de a nu face;

c. când obligaţia se naşte din săvârşirea unei fapte ilicite extracontractuale.

12. În materia contractului de mandat:

a. mandatarul datorează dobânzi, începând din ziua întrebuinţării, pentru sumele întrebuinţate în folosul său, cu care a rămas dator;

b. mandantul nu este obligat să plătească mandatarului remuneraţia convenită, dacă mandatul cu titlu oneros nu a putut fi executat, independent de culpa mandatarului;

c. mandantul poate oricând revoca tacit un mandat dat în formă autentică, chiar dacă a fost declarat irevocabil.

13. Locatorul:

a. este obligat să îl garanteze pe locatar de tulburarea cauzată prin fapta unui terț care nu pretinde un drept asupra bunului, dar care îl împiedică pe locatar să preia bunul;

b. răspunde și pentru viciile aparente la data încheierii contractului, chiar dacă locatarul nu le-a reclamat fără întârziere;

c. poate fi obligat la despăgubiri pentru prejudiciile pe care viciile aparente le cauzează vieții, sănătății sau integrității corporale a locatarului, chiar dacă locatarul nu le-a reclamat la data încheierii contractului.

14. Noul debitor:

a. care preia o datorie, poate opune creditorului toate mijloacele de apărare pe care le-ar fi putut opune debitorul inițial, inclusiv compensația;

b. care preia o datorie, nu poate opune creditorului mijloacele de apărare întemeiate pe raportul juridic dintre noul debitor și debitorul inițial;

c. în cadrul novației, îl înlocuiește pe cel inițial numai cu consimțământul acestuia din urma, care este liberat de creditor, stingându-se astfel obligația inițială.

15. În materia reducțiunii liberalităților:

a. excepția de reducțiune se prescrie în termen de 3 ani de la deschiderea moștenirii;

b. dacă donația sau legatul are ca obiect o întreținere viageră, moștenitorii rezervatari au, printre altele, facultatea de a abandona proprietatea cotității disponibile;

c. donațiile se reduc succesiv, în ordinea inversă a datei lor, începând cu cea mai veche.

16. R și P au pus capăt unui proces care dura de ani de zile prin încheierea unei tranzacții prin care P recunoștea că R este proprietarul imobilului revendicat și se obliga să i-l restituie în deplină posesie. La scurt timp, P a aflat că, la data tranzacției, litigiul dintre părți era deja soluționat printr-o hotărâre judecătorească intrată în autoritate de lucru judecat prin care acțiunea în revendicare a lui R fusese respinsă.

Selectați dintre răspunsurile de mai jos pe cel/cele corect/e din punct de vedere legal:

a. prin tranzacție părțile sting un litigiu, inclusiv în faza executării silite, prin concesii sau renunțări reciproce la drepturi, așa încât tranzacția e valabilă chiar dacă P nu a cunoscut hotărârea definitivă;

b. P poate cere anularea tranzacției dacă nu a cunoscut că litigiul a fost soluționat printr-o hotărâre judecătorească intrată în autoritate de lucru judecat;

c. descoperirea ulterioară a hotărârii intrate în autoritate de lucru judecat nu reprezintă o cauză de nulitate a tranzacției, întrucât hotărârea nu a fost ascunsă de către cealaltă parte.

17. Subrogația

a. se produce de drept în folosul celui care, fiind obligat împreună cu alții sau pentru alții, are interes să stingă datoria;

b. convențională poate fi consimțită, expres sau tacit, de debitor sau de creditor;

c. consimțită de creditor operează cu consimțământul debitorului, dacă părțile nu dispun altfel.

18. Cursul prescripției extinctive:

a. se întrerupe prin invocarea, pe cale de excepție, a dreptului a cărui acțiune se prescrie;

b. nu se întrerupe prin începerea urmăririi penale, dacă nu a avut loc constituirea ca parte civilă, chiar dacă despăgubirile se acordă, potrivit legii, din oficiu;

c. se reia după încetarea cauzei de suspendare, dar nu se va împlini mai înainte de expirarea unui termen de o lună de la data când suspendarea a încetat pentru prescripțiile de 6 luni sau mai scurte.

19. X și Y, aflați într-o stare avansată de beție provocată de alcoolul consumat la barul din cartier, s-au împiedicat și au căzut peste autoturismul lui Z. Enervați de întreaga situație, X și Y s-au înarmat cu câte un levier și au aplicat lovituri repetate, distrugând autoturismul lui Z în proporție de 60%. Selectați dintre răspunsurile de mai jos pe cel/cele corect/e din punct de vedere legal:

a. X și Y nu vor fi răspunzători pentru prejudiciul produs lui Z, dacă vor dovedi că beția voluntară le generase o stare vremelnică de tulburare a minții care i-a pus în neputință de a-și da seama de urmările faptei lor;

b. în raporturile dintre debitorii care răspund solidar, sarcina reparației prejudiciului se împarte întotdeauna în mod egal;

c. X și Y vor răspunde solidar față de victima prejudiciului.

Răspunsuri subiecte avocați stagiari

1. **b** (L. Pop, I.F. Popa, S.I. Vidu, *Tratat elementar de drept civil*, pp. 90-91, 94-97; art. 1.183 C. civ., art. 1.184 C. civ.)

a – răspuns greșit, deoarece între inițierea negocierilor și promisiunea de a contracta nu se poate pune semnul egalității. Negocierea contractului reprezintă una dintre modalitățile prin care se poate încheia contractul (alături de încheierea acestuia în manieră spontană), putând conține unul sau mai multe acte preparatorii care prefigurează structura și conținutul viitorului contract: contractele preparatorii, acordul parțial, pactul de preferință, promisiunea unilaterală de a contracta, promisiunea bilaterală de a contracta, contractul-cadru. Promisiunea de a contracta reprezintă acel contract preparatoriu prin care una dintre părți se obligă să contracteze dacă cealaltă parte va dori sau prin care ambele părți se obligă să încheie în viitor un contract. Art. 1.183 alin. (1) C. civ. prevede că părțile au libertatea inițierii negocierilor, deci sunt libere să inițieze oricare dintre acte preparatorii care prefigurează structura și conținutul viitorului contract;

b – răspuns corect, deoarece art. 1.183 alin. (1) C. civ. prevede că părțile au libertatea inițierii, desfășurării și ruperii negocierilor și nu pot fi ținute răspunzătoare pentru eșecul acestora;

c – răspuns greșit, deoarece, potrivit art. 1.184 C. civ., când o informație confidențială este comunicată de către o parte în cursul negocierilor, cealaltă parte este ținută să nu o divulge și să nu o folosească în interes propriu, indiferent dacă se încheie sau nu contractul, încălcarea acestei obligații atrăgând răspunderea părții în culpă. În consecință,

partea care rupe negocierile nu poate folosi nicio informație confidențială în interes propriu și nici nu o poate divulga niciunui terț, prin informație confidențială înțelegându-se orice informație care i-a fost comunicată cu acest titlu de cealaltă parte în cursul negocierilor.

2. **c** (F. Moțiu, *op. cit.*, 2015, p. 123; art. 1.014 C. civ.)

a, b – răspunsuri greșite, având în vedere că, potrivit art. 1.014 alin (2) C. civ., protecția beneficiarilor unei asemenea promisiuni este una limitată;

c – răspuns corect, conform art. 1.014 C. civ. (beneficiarul promisiunii nu poate să-i ceară promitentului decât daune-interese echivalente cu cheltuielile pe care le-a făcut și avantajele pe care le-a acordat terților în considerarea promisiunii de donație).

3. **a, c** (art. 1.567, art. 1.108, art. 1.011 C. civ.)

a – răspuns corect, având în vedere că, potrivit art. 1.567 alin. (2) C. civ., în acest caz sunt aplicabile regulile din materia donației, iar donația se încheie, sub sancțiunea nulității, în formă autentică [art. 1.011 alin. (1) C. civ.];

b – răspuns greșit, întrucât, potrivit art. 1.108 alin (2) C. civ., acceptarea expresă a moștenirii se poate face prin înscris autentic sau sub semnătură privată;

c – răspuns corect, conform art. 1.011 alin. (3) C. civ.

4. **b, c** sau **c**[1]

a – răspuns greșit, deoarece, potrivit art. 1.539 teza I C. civ., creditorul are dreptul atât la executarea în natură a obligației principale (respectiv a obligației de face, adică de a încheia contractul de vânzare), cât și la plata penalității (respectiv daunele moratorii egale cu dobânda legală calculată la prețul de vânzare, stabilite de părți în cuprinsul promisiunii bilaterale de vânzare), dacă penalitatea a fost stipulată pentru neexecutarea obligațiilor la timp sau la locul stabilit. Potrivit art. 1.539 teza finală C. civ., în acest caz, menționat anterior, creditorul poate cere atât executarea obligației principale, cât și a penalității, dacă nu renunță la acest drept sau dacă nu acceptă, fără rezerve, executarea obligației. Pe cale de consecință, atunci când a acceptat executarea în natură, fără rezerve, a obligației principale, nu mai poate cere și executarea penalității;

b – răspuns corect, deoarece, potrivit art. 1.536 C. civ., în cazul altor obligații decât cele având ca obiect plata unei sume de bani, executarea cu întârziere dă întotdeauna dreptul la daune-interese egale cu dobânda legală, calculată de la data la care debitorul este în întârziere asupra echivalentului în bani al obligației;

c – răspuns corect, conform art. 1.539 teza I C. civ. (a se vedea explicația de la pct. a).

5. **b, c** [art. 1.341 alin. (2), art. 1.343 C. civ.]

a – răspuns greșit, deoarece, potrivit art. 1.341 alin. (2) C. civ., nu este supus restituirii ceea ce s-a plătit cu titlu de gestiune de afaceri sau de liberalitate;

b – răspuns corect, deoarece, potrivit art. 1.343 teza întâi C. civ., ceea ce s-a plătit înainte de împlinirea termenului suspensiv se restituie tocmai în situația în care plata s-a făcut prin dol sau violență;

c – răspuns corect, deoarece, potrivit art. 1.343 teza finală C. civ., este supusă restituirii plata făcută înainte de împlinirea condiției suspensive.

[1] Ambele răspunsuri se punctează, ulterior soluționării contestațiilor.

6. **b, c** (F. Moțiu, *op. cit.*, 2015, p. 43; art. 1.653 C. civ.)

a – răspuns greșit, având în vedere că, potrivit art. 1.653 alin. (1) C. civ., avocații nu pot cumpăra, nici direct și nici prin persoane interpuse, drepturi litigioase care sunt de competența instanței în a cărei circumscripție își desfășoară activitatea;

b – răspuns corect, sancțiunea în cazul încălcării interdicției legale fiind nulitatea absolută;

c – răspuns corect, întrucât în acest caz operează excepția prevăzută de art. 1.653 alin. (2) lit. a) C. civ.

7. **c** [art. 1.354, art. 1.355 alin. (3) și alin. (4), art. 1.356 alin. (2) teza a II-a, art. 1.371 alin. (1) C. civ.]

a – răspuns greșit, deoarece, potrivit art. 1.354 C. civ., cel care a suferit un prejudiciu cauzat de lucrul de care s-a folosit cu titlu gratuit va putea obține acoperirea integrală a prejudiciului, cu condiția de a dovedi intenția sau culpa gravă a celui care, potrivit legii, ar fi fost chemat să răspundă;

b – răspuns greșit, deoarece legiuitorul permite încheierea de convenții prin care părțile diminuează/înlătură, în condițiile legii, răspunderea pentru prejudiciile cauzate integrității fizice sau psihice ori sănătății, potrivit art. 1.355 alin. (3) C. civ. Cum declarația de acceptare a riscului producerii unui prejudiciu nu constituie, prin ea însăși, renunțarea victimei la dreptul de a obține plata despăgubirilor, conform art. 1.355 alin. (4) C. civ., înseamnă că cel care declară că acceptă riscul producerii unui prejudiciu integrității sale fizice va putea obține atât acoperirea integrală a prejudiciului, cât și acoperirea diminuată a acestuia;

c – răspuns corect, deoarece, potrivit ar. 1.356 alin. (2) teza a II-a C. civ., printr-un anunț care are valoarea semnalării unui pericol i se aplică, după împrejurări, dispozițiile art. 1.371 alin. (1) C. civ., în baza cărora, în cazul în care victima a contribuit cu intenție sau din culpă la cauzarea ori mărirea prejudiciului sau nu le-a evitat, în tot sau în parte, deși putea să o facă, cel chemat să răspundă va fi ținut numai pentru partea de prejudiciu pe care a pricinuit-o. Prin urmare, victima nu va putea obține, în acest caz, acoperirea integrală a prejudiciului.

8. **b, c** [art. 563 alin. (4), art. 566 alin. (7), (8), (9) C. civ.];

a – răspuns greșit, întrucât, potrivit dispozițiilor art. 566 alin. (7) C. civ., pârâtul posesor neproprietar nu poate exercita un drept de retenție în niciun caz asupra bunului frugifer;

b – răspuns corect și rezultă din interpretarea coroborată a dispozițiilor art. 566 alin. (8) și alin. (9) C. civ.;

c – răspuns corect, față de conținutul dispozițiilor art. 563 alin. (4) C. civ.

9. **c** [art. 1.377 C. civ.; L. Pop, I.F. Popa, S.I. Vidu, *op. cit.*, p. 499, art. 1.357 alin. (1) C. civ., art. 1.378 C. civ., art. 1.379 C. civ.]

a – răspuns greșit, deoarece, în temeiul art. 1.377 C. civ., are paza lucrului proprietarul ori cel care, în temeiul unei dispoziții legale sau al unui contract ori chiar numai în fapt, exercită în mod independent controlul și supravegherea asupra lucrului și se servește de acesta în interes propriu. Pe de altă parte, conform art. 1.378 C. civ., proprietarul unei construcții de orice fel este obligat să repare prejudiciul cauzat prin ruina lui ori prin

desprinderea unor părți din acesta, dacă aceasta este urmarea lipsei de întreținere sau a unui viciu de construcție. În consecință, persoana prejudiciată va putea obține reparația, după caz, de la proprietar sau posesor – păzitor juridic al structurii lucrului – sau de la detentorul precar – păzitor al utilizării sau conservării acelui lucru –, după cum se va dovedi că prejudiciul se datorează unui viciu intern al lucrului sau, în general, unui viciu legat de structura lui (caz în care răspunderea se angajează în persoana proprietarului sau a posesorului), ori dimpotrivă, unui viciu datorat modului în care este păstrat sau utilizat lucrul (caz în care răspunderea revine detentorului precar: chiriaş, comodatar, transportator, depozitar etc.);

b – răspuns greşit, deoarece legiuitorul nu condiționează dreptul de a cere despăgubiri de la persoana răspunzătoare de producerea prejudiciului după cum aceasta au sau nu un anumit tip sau anumite venituri, în general. Potrivit art. 1.357 alin. (1) C. civ., cel care cauzează altuia un prejudiciu printr-o faptă ilicită, săvârşită cu vinovăție, este obligat să îl repare. Această rămâne o problemă de executare a obligației, şi nu de stabilire a persoanei obligată la reparație. Mai mult, potrivit art. 1.379 alin. (1) C. civ., cel care ocupă un imobil, chiar fără titlu, răspunde pentru prejudiciul cauzat prin căderea sau aruncarea din imobil a unui lucru.

c – răspuns corect, deoarece în situația în care paza juridică lucrului este scindată (adică atunci când paza juridică a structurii lucrului rămâne la proprietar sau posesor, iar paza juridică a utilizării sau păstrării acestuia trece în sarcina detentorului precar), răspunderea poate aparține fie proprietarului sau posesorului, fie detentorului precar, în funcție de dovedirea cauzei prejudiciului. În acelaşi sens, art. 1.379 C. civ. prevede că cel care ocupă un imobil, chiar fără titlu, răspunde pentru prejudiciul cauzat prin căderea sau aruncarea din imobil a unui lucru. În acest caz, dacă sunt îndeplinite condițiile răspunderii pentru prejudiciile cauzate de lucruri, victima are un drept de opțiune în vederea reparării prejudiciului.

10. **a, b** [art. 1.552 C. civ., art. 2.263 alin. (3) C. civ., art. 1.551 alin. (1) teza I C. civ., art. 1.549 alin. (2) teza a II-a C. civ.]

a – răspuns corect, deoarece potrivit art. 1.552 alin. (1) C. civ., rezoluțiunea unilaterală a contractului poate avea loc prin notificarea scrisă a debitorului (şi) atunci când acesta nu a executat obligația în termenul fixat prin punerea în întârziere. Punerea în întârziere reprezintă unul dintre principiile care guvernează actualmente tehnica remediilor neexecutării contractului şi constă tocmai în acordarea unui termen suplimentar de executare de către creditor. Însăşi raţiunea acordării termenului suplimentar de executare, justificată pe şi apărută subsecvent neexecutării, fără justificare, a obligației de către debitor conform condițiilor contractului încheiat, evidențiază prioritatea executării voluntare a obligației asumate. Părțile prevăd în contract consecințele neexecutării obligațiilor contractuale, iar în situația neexecutării, în mod nejustificat, a obligației asumate, acordarea termenului suplimentar de executare urmăreşte tocmai executarea însăşi a obligațiilor, prorogând aplicabilitatea consecințelor neexecutării. Nici chiar punerea în întârziere a debitorului nu este prevăzută în contract, instituția fiind obligatoriu de aplicat în cazurile prevăzute de lege, ulterior neexecutării;

b – răspuns corect, deoarece art. 2.263 alin. (3) C. civ. prevede că rezoluțiunea nu poate fi pronunțată decât de către instanța de judecată atunci când se întemeiază pe neexecutarea fără justificare a obligației de întreținere, dispozițiile art. 1.552 C. civ. care reglementează rezoluțiunea unilaterală a contractului nefiind aplicabile. Orice clauză contrară este considerată nescrisă;

c – răspuns greşit, deoarece rezoluțiunea reprezintă o cauză de desființare a contractului şi o cauză de încetare a contractului, aplicabilă în cazul contractelor sinalagmatice cu executare *uno ictu*, în caz de neexecutare însemnată. Această regulă decurge din interpretarea *per a contrario* a art. 1.551 alin. (1) teza I C. civ., conform căruia creditorul nu are dreptul la rezoluțiune atunci când neexecutarea este de mică însemnătate. Iar, potrivit art. 1.549 alin. (2) teza a II-a C. civ., în cazul contractelor cu executare succesivă, creditorul are dreptul la reziliere, chiar dacă neexecutarea este de mică însemnătate, însă are un caracter repetat.

11. **b, c** [art. 1.523 alin. (2) lit. b), d) şi e) C. civ.]

a – răspuns greşit, deoarece potrivit art. 1.523 alin. (2) lit. d) C. civ., debitorul se află de drept în întârziere când nu a fost executată obligația de a plăti o sumă de bani, asumată în exercițiul activității unei întreprinderi (nu obligația de a preda un bun, asumată în exercițiul activității unei întreprinderi);

b – răspuns corect, potrivit art. 1.523 alin. (2) lit. b) teza finală C. civ.;

c – răspuns corect, potrivit art. 1.523 alin. (2) lit. e) C. civ.

12. **c** (art. 2.020, art. 2.027, art. 2.031 C. civ.)

a – răspuns greşit, având în vedere că, potrivit art. 2.020 C. civ., mandatarul datorează dobânzi pentru sumele cu care a rămas dator din ziua în care a fost pus în întârziere;

b – răspuns greşit, deoarece, potrivit prevederilor art. 2.027, mandantul este obligat să plătească mandatarului remunerația convenită în acest caz;

c – răspuns corect, față de prevederile art. 2.031 alin. (1) C. civ.

13. **a, c** (art. 1.793, art. 1.790, art. 2.031 C. civ.)

a – răspuns corect, având în vedere că, potrivit art. 1.793 C. civ, locatorul nu este ținut să îl garanteze pe locatar de tulburarea cauzată prin fapta unui terț care nu pretinde un drept asupra bunului, afară numai dacă tulburările începute înaintea predării bunului îl împiedică pe locatar să îl preia;

b – răspuns greşit, deoarece, potrivit prevederilor art. 1.790 alin (2) C. civ., locatorul răspunde şi pentru viciile aparente la data încheierii contractului, dar numai dacă locatarul le-a reclamat fără întârziere;

c – răspuns corect, față de prevederile art. 1.790 alin. (2) teza a II-a C. civ.

14. **b.** [art. 1.603 alin. (1) şi (2), art. 1.609 alin. (2) C. civ.]

a – răspuns greşit, în considerarea dispozițiilor art. 1.603 alin. (1) C. civ.;

b – răspuns corect, în considerarea dispozițiilor art. 1.603 alin. (2);

c – răspuns greşit, în considerarea dispozițiilor art. 1.609 alin. (2) C. civ., ce permit operarea novației fără consimțământul debitorului inițial.

15. **b** (art. 1.095, art. 1.096, art. 1.098 C. civ.)

a – răspuns greşit, având în vedere că, potrivit art. 1.095 alin (3) C. civ., excepția de reducțiune este imprescriptibilă extinctiv;

b – răspuns corect, deoarece, potrivit art. 1.098 alin (1) C. civ., în acest caz moștenitorii rezervatari au, printre altele, facultatea de a abandona proprietatea cotității disponibile, alături de facultatea de a executa liberalitatea astfel cum a fost stipulată sau de a solicita reducțiunea potrivit dreptului comun;

c – răspuns greşit, întrucât, conform art. 1.096 alin. (3) C. civ., donațiile se reduc succesiv, în ordinea inversă a datei lor, începând cu cea mai nouă.

16. **b** (art. 2.277 C. civ.)

a, c – răspunsuri greşite, având în vedere prevederile art. 2.277 C. civ.;

b – răspuns corect, deoarece, potrivit art. 2.277 C. civ., tranzacţia asupra unui proces terminat este anulabilă la cererea părţii care nu a cunoscut că litigiul a fost soluţionat anterior.

17. **a** [art. 1.593 alin. (3), art. 1.594 alin. (2), art. 1.596 lit. c) C. civ.]

a – răspuns corect, în raport de dispoziţiile art. 1.596 lit. c), text ce consacră expres acest caz de subrogaţie legală;

b – răspuns greşit, întrucât, potrivit dispoziţiilor art. 1.593 alin. (3), subrogaţia convenţională poate fi consimţită de debitor sau creditor, însă poate fi doar expresă, şi nu tacită;

c – răspuns greşit, în considerarea dispoziţiilor art. 1.594 alin. (2) C. civ., din interpretarea căruia reiese că acest tip de subrogaţie operează fără consimţământ, iar orice stipulaţie contrară este considerată nescrisă.

18. **a, c** [art. 2.539, art. 2.537 alin. (3) teza a II-a, art. 2.534 C. civ.]

a – răspuns corect, deoarece art. 2.539 alin. (4) C. civ. prevede că dispoziţiile privitoare la întreruperea termenului de prescripţie sunt aplicabile, în mod corespunzător, şi atunci când prescripţia a fost întreruptă prin invocarea, pe cale de excepţie, a dreptului a cărui acţiune se prescrie în cazurile arătate de art. 2.539 C. civ.;

b – răspuns greşit, deoarece, potrivit art. 2.537 pct. 3 teza a II-a C. civ., în cazul în care despăgubirile se acordă, potrivit legii, din oficiu, începerea urmăririi penale întrerupe cursul prescripţiei, chiar dacă nu a avut loc constituirea ca parte civilă;

c – răspuns corect, deoarece, potrivit art. 2.534 alin. (1) C. civ., de la data când cauza de suspendare a încetat, prescripţia îşi reia cursul, socotindu-se pentru împlinirea termenului şi timpul scurs înainte de suspendare. Iar potrivit alin. (2) al art. 2.534 C. civ., prescripţia nu se va împlini mai înainte de împlinirea unui termen de 6 luni de la data când suspendarea a încetat, cu excepţia prescripţiilor de 6 luni sau mai scurte, care nu se vor împlini decât după expirarea unui termen de o lună de la încetarea cauzei suspendării.

19. **c** [art. 1.367 alin. (2), art. 1.383, art. 1.456 alin. (2), art. 1.382 C. civ.]

a – răspuns greşit, deoarece, potrivit art. 1.367 alin. (2) C. civ., cel care a cauzat prejudiciul este răspunzător, dacă starea vremelnică de tulburare a minţii a fost provocată de el însuşi, prin beţia produsă de alcool, de stupefiante sau de alte asemenea substanţe; pentru a nu fi răspunzători, trebuie ca starea de beţie în care se găsesc X şi Y în momentul săvârşirii faptei să nu se datoreze prin beţia produsă de alcool provocată de ei înşişi. Or, cei doi s-au aflat într-o stare avansată de beţie voluntară, provocată de alcoolul consumat la barul din cartier;

b – răspuns greşit, deoarece, potrivit art. 1.383 C. civ., între cei care răspund solidar, sarcina reparaţiei se împarte proporţional în măsura în care fiecare a participat la cauzarea prejudiciului ori potrivit cu intenţia sau cu gravitatea culpei fiecăruia, dacă această participare nu poate fi stabilită. În cazul în care nici astfel nu se poate împărţi sarcina reparaţiei, fiecare va contribui în mod egal la repararea prejudiciului. Pe de altă parte,

conform art. 1.456 alin. (2) C. civ., părțile ce revin codebitorilor solidari sunt prezumate ca fiind egale, dacă din convenție, lege sau împrejurări nu rezultă contrariul;

c – răspuns corect, în temeiul art. 1.382 C. civ., potrivit căruia cei care răspund pentru o faptă prejudiciabilă sunt ținuți solidar față de cel prejudiciat.

Anexa 3

Subiecte de la examenul de admitere în profesia de avocat, pentru dobândirea calității de avocat definiv, sesiunea septembrie 2015

1. A, B şi C au moştenit, în cote egale, un imobil – construcție – în suprafață utilă de 250 mp. Întrucât imobilul este adecvat desfăşurării activității unui cabinet dentar, A şi B au încheiat un contract de locațiune, pe termen de 5 (cinci) ani, cu clinica dentară Beauty Smile, la data de 1 septembrie 2014. C nu este de acord cu actul încheiat de frații săi A şi B şi vă întreabă ce ar trebui sa ştie din punct de vedere legal pentru a-şi proteja drepturile. Selectați dintre cele de mai jos:

a. să exercite, înainte de partaj, o acțiune posesorie împotriva terțului care a intrat în posesia bunului comun în urma încheierii actului, pentru restituirea posesiei în folosul tuturor coproprietarilor;

b. având în vedere că nu a consimțit expres sau tacit la încheierea contractului de locațiune, acesta nu îi este opozabil;

c. contractul de locațiune a imobilului reprezintă un act de administrare cu privire la bunul comun, care poate fi făcut cu acordul coproprietarilor ce dețin majoritatea cotelor-părți.

2. X, pus sub interdicție prin hotărâre judecătorească, se află în dușmănie cu vecinul său Y de multă vreme. Profitând de faptul că vecinul şi familia acestuia erau plecați din țară în vacanță, X, într-un moment de furie, a pătruns în curtea vecină şi a incendiat un garaj în care vecinul îşi ținea un autoturism de lux şi diverse alte obiecte. Prejudiciul produs se ridică la peste 250.000 lei. Y vă întreabă care dintre ipotezele de mai jos este legală:

a. întrucât este pus sub interdicție, X nu răspunde pentru fapta sa ilicită, chiar dacă se dovedeşte că avea discernământ;

b. X răspunde pentru fapta sa ilicită dacă se dovedeşte că avea discernământ la data faptei;

c. X poate fi obligat la plata unei indemnizații către victimă, chiar dacă a acționat fără discernământ, în cazul în care nu poate fi angajată răspunderea persoanei care avea, potrivit legii, îndatorirea de a-l supraveghea.

3. N.P. este proprietarul unei turme de 100 de oi, pentru care a încheiat un contract de uzufruct cu U.Z., la data de 15 martie 2015. Acesta din urmă a plecat cu turma la munte, unde are o stână şi câțiva ciobani angajați care asigură paza oilor. Într-una dintre nopți, în timpul unei furtuni cu tunete şi trăsnete, animalele s-au speriat şi au scăpat din adăpost, iar ciobanilor le-a fost imposibil să le mai adune.

Peste 60 de oi au căzut într-o prăpastie şi au murit. Nudul proprietar a fost înştiinţat de către uzufructuar despre nenorocire. Acesta din urmă vă cere sfatul cu privire la posibilităţile pe care le are din punct de vedere legal pentru a-şi recupera turma de oi de la uzufructuar. În acest caz:

a. uzufructuarul este obligat să restituie numai pieile animalelor pierite sau valoarea acestora;

b. nudul proprietar se poate îndrepta împotriva ciobanilor, în temeiul răspunderii pentru prejudiciile cauzate de animale;

c. dacă turma nu a pierit în întregime, uzufructuarul este obligat să înlocuiască animalele pierite cu cele de prăsilă.

4. La data de 15 octombrie 2013, părţile au încheiat, prin înscris sub semnătură privată, un contract de vânzare cu privire la un teren situat în intravilanul comunei, pe care cumpărătorul intenţiona să-şi construiască o casă de locuit. La data semnării actului, vânzătorul a predat posesia terenului către cumpărător, iar acesta din urmă a plătit preţul convenit. După o perioadă de timp, când cumpărătorul a încercat să facă demersuri pentru obţinerea autorizaţiei de construire, a aflat că nu a devenit proprietarul terenului, întrucât actul trebuia încheiat în formă autentică la notar.

Care dintre sfaturile juridice de mai jos credeţi că este/sunt corect/e din punct de vedere legal?

a. contractul nul poate fi refăcut cu respectarea tuturor condiţiilor prevăzute de lege la data refacerii lui, respectiv forma autentică cerută pentru vânzarea terenurilor;

b. contractul refăcut în formă autentică produce efecte de la data încheierii între părţi a actului sub semnătură privată;

c. contractul, nul ca vânzare, poate produce – prin conversiune – efectele unei promisiuni bilaterale de vânzare, dacă sunt îndeplinite condiţiile de fond şi de formă prevăzute de lege pentru aceasta.

5. În urma admiterii unei acţiuni în revendicare, locatorul a pierdut dreptul de proprietate asupra unui imobil care făcea obiectul unui contract de locaţiune încheiat pe termen de 5 ani. La momentul rămânerii definitive a hotărârii judecătoreşti, mai erau 3 ani şi 5 luni din termenul locaţiunii. La data încheierii contractului, locatarul s-a asigurat că locatorul are dreptul de a închiria bunul, acesta fiind înregistrat în cartea funciară ca titular exclusiv al dreptului de proprietate. În plus, la acel moment nu exista niciun litigiu pe rol împotriva locatorului. Selectaţi sfatul juridic corect din punct de vedere legal pentru locatar:

a. desfiinţarea dreptului locatorului determină încetarea de drept a contractului de locaţiune, chiar dacă locatarul a fost de bună-credinţă la încheierea locaţiunii, aşa încât acesta trebuie să restituie imediat spaţiul închiriat către adevăratul proprietar;

b. locaţiunea va continua să producă efecte până la expirarea duratei termenului contractual de 5 ani;

c. locaţiunea va continua să producă efecte, dar nu mai mult de un an de la data desfiinţării titlului locatorului, dacă locatarul a fost de bună-credinţă la încheierea contratului.

BCU CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

6. B.E. a primit o ofertă de donație, în formă autentică, de la O.D., cu privire la o casă de vacanță în Bușteni. După ce a acceptat donația în formă autentică, B.E. s-a îmbolnăvit și a neglijat să i-o comunice ofertantului. Între timp, B.E. a decedat, iar moștenitorii săi au găsit și comunicat acceptarea ofertei către O.D. Din păcate, aceștia au aflat că și ofertantul decedase între timp, înainte de comunicarea acceptării. Moștenitorii lui B.E. vă întreabă în ce măsură oferta și acceptarea manifestate separat au produs efecte în sensul încheierii donației.

a. decesul ofertantului atrage caducitatea ofertei de donație;

b. moștenitorii destinatarului ofertei pot să accepte oferta de donație după decesul destinatarului ei;

c. moștenitorii destinatarului defunct pot să comunice acceptarea făcută de acesta, dar, ca urmare a decesului ofertantului, acceptarea este caducă.

7. Minorul R, în vârstă de 17 ani și 10 luni, a făcut o mișcare bruscă în curtea școlii și a lovit-o, fără să vrea, pe colega lui de clasă, N. Din cauza loviturii, aceasta a suferit niște contuzii minore care au necesitat câteva zile de îngrijiri medicale. Tatăl minorei N a fost revoltat de întregul incident și, de față cu aceasta și alți colegi, l-a amenințat pe R cu plângere la poliție și reclamații la inspectoratul școlar, așa încât să-l împiedice să-și dea bacalaureatul. Sub presiunea acestor amenințări, R, devenit major între timp, a acceptat încheierea unei tranzacții prin care și-a asumat plata unor despăgubiri în sumă de 15.000 de euro (echivalentul în lei la data plății). Cuantumul despăgubirilor era vădit excesiv față de prejudiciul real suferit de victimă și circumstanțele faptei, dar R era speriat de amenințările tatălui victimei și nu voia să rateze examenul de bacalaureat. Întrucât lui R i-a fost imposibil să procure suma menționată, a fost chemat în judecată recent pentru a fi obligat la plată. R vă cere sfatul juridic. Selectați dintre apărările de mai jos:

a. R poate cere anularea contractului de tranzacție pentru vicierea consimțământului prin violență;

b. R poate cere anularea contractului de tranzacție pentru leziune;

c. R poate opune nulitatea relativă a contractului de tranzacție pe cale de excepție, dacă i se cere executarea acestuia.

8. X a cumpărat un imobil, care se afla în proprietatea unui terț, de la Y, acesta din urmă obligându-se să asigure transmiterea dreptului de proprietate de la titularul său către X în termen de 3 luni de la încheierea contractului. X a aflat recent că Y a dobândit proprietatea asupra imobilului, dar, deși mai sunt câteva zile până la expirarea termenului de 3 luni, nu l-a înștiințat despre aceasta. Ce consultanță juridică îi acordați lui X:

a. dacă Y nu încheie un nou contract de vânzare pentru transmiterea proprietății către X, acesta din urmă poate cere rezoluțiunea contractului, restituirea prețului și daune-interese, dacă este cazul;

b. proprietatea se strămută de drept cumpărătorului din momentul dobândirii bunului de către vânzător, așa încât obligația vânzătorului de transmitere a dreptului de proprietate se consideră executată;

c. X poate cere instanței să pronunțe o hotărâre care să țină loc de contract de vânzare.

9. D.R. locuieşte în străinătate de câţiva ani şi a moştenit un imobil, situat în oraşul P., de la tatăl său. Întrucât nu a fost în măsură să se ocupe de această proprietate, la sfatul unui avocat, a dat o declaraţie în formă autentică prin care a renunţat la dreptul de proprietate, iar declaraţia a fost înregistrată în cartea funciară, la data de 10 august 2015. Din câte ştie, consiliul local al oraşului P. a luat act de renunţarea lui printr-o hotărâre. Recent, D.R. a găsit un posibil cumpărător al imobilului şi s-a răzgândit cu privire la renunţare. Întrucât în cartea funciară este înregistrată doar declaraţia lui şi nu figurează un alt proprietar, vă întreabă dacă poate reveni asupra declaraţiei de renunţare pentru a vinde imobilul. Selectaţi răspunsul/rile pe care îl/le consideraţi corect/e dintre cele de mai jos:

a. imobilul la care D.R. a renunţat a intrat în domeniul privat al oraşului P. prin hotărârea consiliului local;

b. imobilul la care D.R. a renunţat nu poate fi dobândit de oraşul P. fără înscriere în cartea funciară;

c. dreptul de proprietate al lui D.R. s-a stins prin înscrierea în cartea funciară, în condiţiile legii, a declaraţiei de renunţare.

10. L era logodnica lui V şi urmau să se căsătorească în câteva luni. Cei doi locuiau împreună, iar L, care era studentă, se afla în întreţinerea logodnicului său, care lucra într-o companie multinaţională. Într-o dimineaţă, în timp ce se îndrepta spre locul de muncă, V a fost acroşat de un autoturism care circula haotic şi în viteză şi aruncat câţiva metri de la locul impactului. V a suferit traumatisme grave şi a decedat în salvare, în drum spre spital. S-a dovedit că autorul accidentului era în stare de ebrietate. L a urmărit îngrozită întreaga scenă şi a suferit o traumă emoţională serioasă care necesită consiliere psihologică pe termen lung. L vă întreabă dacă ar putea obţine despăgubiri de la autorul accidentului, potrivit legii.

a. L poate obţine despăgubiri pentru restrângerea posibilităţilor sale de viaţă familială şi socială;

b. L nu ar putea obţine despăgubiri materiale de la autorul accidentului, întrucât, chiar dacă V îi presta întreţinere în mod curent, nefiind căsătorită cu victima, nu era îndreptăţită prin lege la întreţinere din partea acesteia;

c. L ar putea obţine despăgubiri de la autorul faptei ilicite pentru durerea încercată prin moartea victimei, dacă poate face dovada existenţei unui astfel de prejudiciu.

11. La data de 15 martie 2013, P, în calitate de locator, a încheiat un contract de locaţiune pe durată nedeterminată cu C, în calitate de locatar, cu privire la un imobil situat în zona de nord a capitalei. Părţile au prevăzut dreptul fiecăreia de a denunţa unilateral contractul, cu un termen de preaviz de 60 de zile, precum şi încetarea contractului de locaţiune în caz de înstrăinare a imobilului.

Contractul a fost notat în cartea funciară. După doi ani, P a încheiat un contract de vânzare a apartamentului cu D, care nu doreşte continuarea locaţiunii. D vrea să ştie în ce măsură contractul de locaţiune îi este opozabil şi când ar putea obţine restituirea bunului de la locatar:

a. D poate denunţa unilateral contractul, cu respectarea unui termen de preaviz de 60 de zile;

b. locațiunea rămâne opozabilă lui D pentru un termen de două ori mai mare decât cel prevăzut pentru notificarea denunțării contractului, respectiv 120 de zile de la data notificării înstrăinării către locatar;

c. locațiunea va continua să producă efecte și după notificarea înstrăinării către locatar, dar nu mai mult de un an de la data înstrăinării dreptului de către locator.

12. Eroarea:

a. de drept nu poate fi considerată viciu de consimțământ, chiar dacă privește o normă juridică determinantă, potrivit voinței părților, pentru încheierea contractului;

b. provocată de manoperele frauduloase ale celeilalte parți viciază consimțământul chiar dacă nu a fost esențială;

c. care poartă asupra unui element cu privire la care riscul de eroare trebuia să fie asumat de cel care o invocă nu atrage anularea contractului.

13. În materia contractului de mandat:

a. mandatarul datorează dobânzi, începând din ziua întrebuințării, pentru sumele întrebuințate în folosul său cu care a rămas dator;

b. mandantul nu este obligat să plătească mandatarului remunerația convenită, dacă mandatul cu titlu oneros nu a putut fi executat, independent de culpa mandatarului;

c. mandantul poate oricând revoca tacit un mandat dat în formă autentică, chiar dacă a fost declarat irevocabil.

14. Prejudiciul:

a. cauzat prin pierderea unei șanse de a obține un avantaj se acoperă numai în cazul răspunderii civile delictuale, nu și al celei contractuale;

b. pe care creditorul l-ar fi putut evita cu o minimă diligență nu dă dreptul la despăgubiri;

c. se stabilește și prin includerea cheltuielilor pe care creditorul le-a făcut, într-o limită rezonabilă, pentru evitarea sau limitarea prejudiciului.

15. Bunurile proprietate publică:

a. nu pot fi dobândite de terți prin uzucapiune, însă, dacă sunt mobile, pot fi dobândite prin posesie de bună-credință;

b. pot fi donate în interes public;

c. pot fi dobândite prin legat, acceptat în condițiile legii, dacă, prin natura lor sau prin voința dispunătorului, devin de uz ori de interes public.

16. Reprezentarea succesorală operează:

a. chiar dacă reprezentantul este nedemn față de reprezentat;

b. chiar daca reprezentantul este nedemn față de cel care lasă moștenirea;

c. chiar dacă reprezentantul a renunțat la moștenirea lăsată de reprezentat.

17. În materia îmbogățirii fără justă cauză:

a. cererea de restituire are caracter subsidiar și nu poate fi admisă dacă cel prejudiciat are dreptul la o altă acțiune pentru a obține ceea ce îi este datorat;

BCU IAȘI CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

b. restituirea este datorată de cel care s-a îmbogățit fără justă cauză, în mod imputabil, în măsura pierderii patrimoniale suferite de cealaltă persoana;

c. restituirea nu este datorată decât dacă îmbogățirea subzistă la data sesizării instanței.

18. Rezoluțiunea:

a. operează de plin drept, ori de câte ori s-a convenit că rezultă din simplul fapt al neexecutării;

b. produce efecte și asupra clauzelor referitoare la soluționarea diferendelor;

c. unilaterală poate fi declarată de partea interesată și atunci când comportamentul celeilalte părți face imposibilă executarea contractului de întreținere în condiții conforme bunelor moravuri.

19. Prescripția dreptului la acțiune:

a. curge între soți dacă sunt separați în fapt;

b. în răspundere pentru viciile ascunse ale unei lucrări executate, alta decât o construcție, curge de la împlinirea unui an de la data recepției finale a lucrării, chiar dacă viciul a fost descoperit mai înainte;

c. nu poate fi aplicată de organul de jurisdicție chiar dacă ar fi în interesul statului sau al unităților sale administrativ-teritoriale.

20. Decăderea din beneficiul termenului:

a. face ca obligația să devina de îndată exigibilă;

b. a unui debitor solidar este opozabilă și celorlalți codebitori;

c. poate fi cerută și atunci când debitorul ajunge în situația de a nu mai satisface o condiție considerată, în mod tacit, esențială de creditor la data încheierii contractului, chiar dacă nu este stipulată expres posibilitatea sancțiunii decăderii.

Răspunsuri subiecte avocați definitivi

1. **a, b** (F. Moțiu, *op. cit.*, 2015, p. 154; art. 641, art. 642 C. civ.)

a – răspuns corect, având în vedere prevederile art. 642 alin. (2) C. civ.;

b – răspuns corect, sancțiunea în cazul nerespectării regulilor prevăzute la art. 641 fiind inopozabilitatea actului;

c – răspuns greșit, întrucât în acest caz, fiind încheiată pe 5 ani, locațiunea este considerată de lege act de dispoziție, care nu se poate încheia decât cu acordul tuturor coproprietarilor.

2. **b, c** [art. 1.366 alin. (1) C. civ., art. 1.368 alin. (1) C. civ.]

a – răspuns greșit, deoarece, potrivit art. 1.366 alin. (1) C. civ., persoana pusă sub interdicție judecătorească răspunde de prejudiciul cauzat dacă se dovedește discernământul său la data săvârșirii faptei;

b – răspuns corect, deoarece, potrivit art. 1.366 alin. (1) C. civ., persoana pusă sub interdicție judecătorească nu răspunde de prejudiciul cauzat dacă nu se dovedește discernământul său la data săvârșirii faptei. *Per a contrario*, persoana pusă sub interdicție judecătorească răspunde de prejudiciul cauzat dacă se dovedește discernământul său la data săvârșirii faptei;

c – răspuns corect, deoarece, potrivit art. 1.368 alin. (1) C. civ., lipsa discernământului nu îl scutește pe autorul prejudiciului de plata unei indemnizații către victimă ori de câte ori nu poate fi angajată răspunderea persoanei care avea, potrivit legii, îndatorirea de a-l supraveghea. Această indemnizație se stabilește ținându-se seama de starea patrimonială a părților, într-un cuantum echitabil.

3. c [art. 736 alin. (2) C. civ.]

c – răspuns corect, întrucât din speță se observă că turma de oi nu a pierit în totalitate, iar culpa nu a aparținut uzufructuarului, astfel că devin incidente dispozițiile art. 736 alin. (2) C. civ., potrivit cărora el este ținut să înlocuiască animalele pierdute cu cele de prăsilă;

a – răspuns greșit, față de dispozițiile art. 736 alin. (1) C. civ.;

b – răspuns greșit, întrucât răspunderea pentru prejudiciile cauzate de animale presupune, potrivit dispozițiilor art. 1.375 C. civ., existența unui prejudiciu cauzat de animal; or, în speță, chiar dacă turma era în paza ciobanilor, totuși prejudiciul cauzat nudului proprietar constă în dispariția animalelor din turma dată în folosința uzufructuarului, iar nu în daunele provocate de animalele din turmă.

4. **a, c** (art. 885 și art. 888, art. 1.244, art. 1.259 C. civ.; G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, pp. 235)

a – răspuns corect, deoarece la data de 15 octombrie 2013 părțile nu au încheiat un contract de vânzare cu privire la un teren (indiferent de locul situării acestuia, respectiv în intravilanul sau în extravilanul unei localități), datorită nerespectării formei autentice, obligatorii în cazul încheierii unei convenții prin care se constituie sau se strămută un drept care urmează a fi înscris în cartea funciară. Sancțiunea nerespectării formei autentice în acest caz este nulitatea absolută, conform art. 1.244 C. civ. Or, contractul de vânzare având ca obiect terenuri este un contract solemn, care presupune forma autentică, aspect care rezultă, indirect, și din dispozițiile art. 885 și art. 888 C. civ. Potrivit art. 1.259 teza I C. civ., contractul nul poate fi refăcut, în tot sau în parte, cu respectarea tuturor condițiilor prevăzute de lege la data refacerii lui. În consecință, nimic nu împiedică părțile să refacă contractul de vânzare, lovit de nulitate absolută pentru nerespectarea formei autentice cerută pentru vânzarea terenurilor, fiind necesar înscrisul autentic notarial, potrivit art. 888 C. civ.;

b – răspuns greșit, deoarece în toate situațiile în care părțile refac un contract nul, contractul refăcut nu va produce efecte decât pentru viitor, iar nu și pentru trecut, potrivit art. 1.259 teza finală C. civ.;

c – răspuns corect, deoarece conversiunea reprezintă procedeul juridic prin care manifestarea de voință a părților este calificată ca echivalentă unui anumit act juridic, chiar dacă nu este valabilă ca alt act juridic. Astfel, manifestarea de voință a părților – care nu

este exprimată într-un înscris autentic notarial – poate fi calificată ca o promisiune bilaterală de vânzare, din moment ce îndeplineşte condiţiile de fond şi de formă prevăzute de lege pentru aceasta şi condiţionat de întrunirea cumulativă a condiţiilor necesare pentru a opera conversiunea actului juridic.

5. **c** (F. Moţiu, *op. cit.*, 2015, p. 170; art. 1.819 C. civ.)

a – răspuns greşit, având în vedere prevederile art. 1.819 C. civ., întrucât locaţiunea poate continua în condiţiile alin. (2) dacă locatarul a fost de bună-credinţă la încheierea locaţiunii;

b – răspuns greşit, întrucât, în principiu, desfiinţarea dreptului care permitea locatorului să asigure folosinţa bunului închiriat determină încetarea de drept a contractului de locaţiune;

c – răspuns corect, întrucât, conform art. 1.819 alin. (2) C. civ., locaţiunea va continua să producă efecte şi după desfiinţarea titlului locatorului pe durata stipulată de părţi, fără a se depăşi un an de la data desfiinţării titlului locatorului, însă numai dacă locatarul a fost de bună-credinţă la încheierea locaţiunii.

6. **c** (F. Moţiu, *op. cit.*, 2015, p. 125; art. 1.013 C. civ.)

a – răspuns greşit, având în vedere prevederile art. 1.013 alin. (1) C. civ., întrucât decesul ofertantului atrage caducitatea acceptării ofertei de donaţie, iar nu caducitatea ofertei de donaţie;

b – răspuns greşit, întrucât moştenitorii destinatarului ofertei nu pot să accepte oferta de donaţie după decesul destinatarului ei, potrivit art. 1.013 alin. (2) C. civ.;

c – răspuns corect, întrucât, conform art. 1.013 alin. (2) C. civ., moştenitorii destinatarului ofertei pot comunica acceptarea făcută de acesta, însă numai înainte de decesul ofertantului, având în vedere faptul că decesul ofertantului atrage caducitatea acceptării.

7. **a, c** (F. Moţiu, *op. cit.*, 2015, p. 125; art. 2.273 C. civ.)

a – răspuns corect, având în vedere prevederile art. 2.273 alin. (1) C. civ., întrucât tranzacţia poate fi afectată de aceleaşi cauze de nulitate ca orice alt contract;

b – răspuns greşit, întrucât nu se poate dispune anularea contractului de tranzacţie pentru leziune, potrivit art. 2.273 alin. (2) C. civ.;

c – răspuns corect, având în vedere prevederile art. 2.273 alin. (1) C. civ., fiind vorba în cauză despre un contract, căruia i se aplică regulile generale din materia contractelor.

8. **b** (F. Moţiu, *op. cit.*, 2015, pp. 107, 108; art. 1.683 C. civ.)

a – răspuns greşit, având în vedere prevederile art. 1.683 C. civ., întrucât vânzarea bunului altuia este valabilă, nefiind necesară încheierea unui nou contract de vânzare pentru transmiterea proprietăţii către X;

b – răspuns corect, întrucât obligaţia vânzătorului de transmitere a proprietăţii asupra bunului vândut se consideră ca fiind executată prin dobândirea de către acesta a bunului, potrivit art. 1.683 alin. (2) C. civ.;

c – răspuns greşit, întrucât, vânzarea fiind valabilă, nu se poate pronunţa o hotărâre care să ţină loc de contract de vânzare, acest lucru fiind posibil doar în cazul promisiunilor de vânzare.

9. **a, c** [art. 885 alin. (2), art. 889, art. 890 şi art. 900 C. civ.]

a, c – răspunsuri corecte, întrucât din ansamblul dispozițiilor art. 885 alin. (2) reiese că drepturile reale se vor pierde sau stinge numai prin radierea lor din cartea funciară, cu consimțământul titularului, dat prin înscris autentic notarial, iar potrivit dispozițiilor art. 889 C. civ., poate renunța la dreptul său printr-o declarație autentică notarială, înregistrată la biroul de cadastru şi publicitate, pentru a se înscrie radierea dreptului. Tot art. 889 alin. (2) menționează că într-o astfel de ipoteză, comuna/oraşul poate cere înscrierea dreptului de proprietate în folosul său, în baza hotărârii consiliului local, cu respectarea dispozițiilor legale privind transferul drepturilor reale imobiliare. Emiterea unei hotărâri de către consiliu local conduce spre concluzia trecerii imobilului în domeniul privat al oraşului, însă dreptul de proprietate al lui D.R. s-a stins ca efect al renunțării sale la drept prin întocmirea înscrisului notarial ce a şi fost înregistrat în cartea funciară;

b – răspuns greşit, întrucât textul art. 889 alin. (2) lasă la latitudinea oraşului înscrierea dreptului de proprietate în favoarea sa în baza hotărârii consiliului său local.

10. **c** [art. 1.391 alin. (1) şi (2) C. civ.; art. 1.390 alin. (2) C. civ.]

a. răspuns greşit, deoarece despăgubirea pentru restrângerea posibilităților sale de viață familială şi socială se acordă în caz de vătămare a integrității corporale sau a sănătății. Aici este vorba nu de o „restrângere", ci de o „încetare", „dispariție" a acestor posibilități de viață familială şi socială, care se acordă în caz de vătămare a integrității corporale sau a sănătății;

b. răspuns greşit, deoarece, potrivit art. 1.390 alin. (2) C. civ., instanța de judecată, ținând seama de împrejurări, poate acorda despăgubire şi celui căruia victima, fără a fi obligată de lege, îi presta întreținere în mod curent;

c. răspuns corect, deoarece, potrivit art. 1.391 alin. (2) C. civ., L este obligată să dovedească existența prejudiciului pentru a beneficia de despăgubiri de la autorul faptei ilicite pentru durerea încercată prin moartea victimei.

11. **b** (F. Moțiu, *op. cit.*, 2015, pp. 170, 171; art. 1.811, art. 1.812, art. 1.816 C. civ.)

a – răspuns greşit, având în vedere prevederile art. 1.816 C. civ., întrucât doar părțile unui contract de locațiune încheiat pe durată nedeterminată pot denunța contractul, cu respectarea unui termen de preaviz;

b – răspuns corect, întrucât, dacă bunul dat în locațiune este înstrăinat, dreptul locatarului este opozabil dobânditorului, în cazul imobilelor înscrise în cartea funciară, dacă locațiunea a fost notată în cartea funciară, potrivit art. 1.811 C. civ., iar locațiunea rămâne opozabilă dobânditorului chiar şi după ce locatarului i s-a notificat înstrăinarea, pentru un termen de două ori mai mare decât cel care s-ar fi aplicat notificării denunțării contractului [art. 1.812 alin. (2) C. civ.];

c – răspuns greşit, întrucât contractul de locațiune va înceta în acest caz, ca efect al înstrăinării bunului dat în locațiune, existând clauză expresă în contract de încetare a contractului de locațiune în caz de înstrăinare a imobilului.

12. **b, c** [art. 1.207 alin. (3) C. civ.; G. Boroi, L. Stănciulescu, *op. cit.*, pp. 102, 105; art. 1.214 alin. (2), art. 1.209 C. civ.]

a – răspuns greşit, deoarece pentru a putea fi considerată viciu de consimțământ şi, deci, a putea cere anularea contractului, eroarea de drept trebuie să fie esențială, iar potrivit

art. 1.207 alin. (3) C. civ., eroarea de drept este esențială atunci când privește o normă juridică determinantă, potrivit voinței părților, pentru încheierea contractului. Eroarea de drept neesențială nu poate atrage anularea contractului, ci cel mult o diminuare (sau majorare) valorică a prestației, putând rămâne chiar și fără consecințe juridice;

b – răspuns corect, în acest caz fiind vorba de existența dolului, ca viciu de consimțământ, adică a unei erori provocate, a cărui reglementare se justifică întrucât sfera de aplicabilitate a dolului este mai largă decât cea a erorii, conform art. 1.214 alin. (2) C. civ., care prevede că partea al cărei consimțământ a fost viciat prin dol poate cere anularea contractului, chiar dacă eroarea în care s-a aflat nu a fost esențială;

c – răspuns corect, deoarece art. 1.209 C. civ. prevede că nu atrage anularea contractului eroarea care poartă asupra unui element cu privire la care riscul de eroare a fost asumat de cel care o invocă sau, după împrejurări, trebuia să fie asumat de acesta.

13. **c** (F. Moțiu, *op. cit.*, 2015, pp. 244, 245, 247, 249; art. 2.020, art. 2.027, art. 2.031 C. civ.)

a – răspuns greșit, având în vedere prevederile art. 2.020 C. civ., potrivit cărora mandatarul datorează dobânzi pentru sumele cu care a rămas dator din ziua în care a fost pus în întârziere;

b – răspuns greșit, întrucât obligația mandatarului este o obligație de mijloace, și nu una de rezultat. Este adevărat că, dacă mandatul este cu titlu oneros, mandatarul este ținut să execute mandatul cu diligența unui bun proprietar, însă dacă mandatul cu titlu oneros nu a putut fi executat, independent de culpa mandatarului, mandantul este obligat să plătească remunerația convenită mandatarului (art. 2.027 C. civ.);

c – răspuns corect, întrucât mandantul poate oricând revoca mandatul, expres sau tacit, indiferent de forma în care contractul de mandat a fost încheiat și chiar dacă a fost declarat irevocabil [art. 2.031 alin. (1) C. civ.]

14. **b, c** [art. 1.385 alin. (4), art. 1.516 alin. (1), art. 1.531 alin. (1) și (2), art. 1.534 alin. (2) C. civ.]

a – răspuns greșit, deoarece în cazul răspunderii civile delictuale, art. 1.385 alin. (4) C. civ. prevede expres că dacă fapta ilicită a determinat și pierderea șansei de a obține un avantaj, reparația va fi proporțională cu probabilitatea obținerii avantajului, deci prin lege este reglementat (și) acest criteriu în vederea stabilirii întinderii reparației în cazul răspunderii civile delictuale. În schimb, în materia răspunderii civile contractuale, potrivit art. 1.516 alin. (1) C. civ., creditorul are dreptul la îndeplinirea integrală, exactă și la timp a obligației asumată prin contract de către debitor, iar potrivit art. 1.531 alin. (1) C. civ., creditorul are dreptul la repararea integrală a prejudiciului pe care l-a suferit din faptul neexecutării;

b – răspuns corect, potrivit art. 1.534 alin. (2) C. civ, care prevede că debitorul nu datorează despăgubiri pentru prejudiciile pe care creditorul le-ar fi putut evita cu o minimă diligență;

c – răspuns corect, deoarece art. 1.531 alin. (2) C. civ. prevede că la stabilirea întinderii prejudiciului, se ține seama și de cheltuielile pe care creditorul le-a făcut, într-o limită rezonabilă, pentru evitarea sau limitarea prejudiciului.

15. **c** [art. 861 alin. (2), art. 863 C. civ.]

a – răspuns greșit, întrucât, potrivit dispozițiilor art. 861 alin. (2) C. civ., dreptul de proprietate asupra bunurilor proprietate publică nu poate fi dobândit de terți prin uzucapiune sau, după caz, prin posesia de bună-credință asupra bunurilor;

b – răspuns greșit, întrucât, potrivit dispozițiilor art. 861 alin. (2) C. civ., bunurile proprietate publică sunt inalienabile și imprescriptibile;

c – răspuns corect, în considerarea dispozițiilor art. 863 lit. c) C. civ.

16. **a, c** [art. 967 alin. (3) C. civ.]

a – răspuns corect, având în vedere prevederile art. 967 alin. (3) C. civ.;

b – răspuns greșit, întrucât reprezentarea succesorală nu operează dacă reprezentantul este nedemn față de cel care lasă moștenirea;

c – răspuns corect, față de prevederile art. 967 alin. (3) C. civ.

17. **a, c** [art. 1.348 C. civ.; L. Pop, I.S. Popa, S.I. Vidu, *Tratat elementar de drept civil. Obligațiile*, Ed. Universul Juridic, București, 2012, pp. 373-374; art. 1.345, art. 1.347 alin. (1) C. civ.]

a – răspuns corect, deoarece, în temeiul art. 1.348 C. civ., cererea de restituire nu poate fi admisă dacă cel prejudiciat are dreptul la o altă acțiune pentru a obține ceea ce îi este datorat. *Actio de in rem verso* are caracter subsidiar și poate fi exercitată numai în absența oricărui alt mijloc juridic de recuperare a prejudiciului. Caracterul subsidiar al acțiunii întemeiată pe îmbogățirea fără justă cauză are rolul de a împiedica o utilizare abuzivă a instituției prin care să fie deturnate alte instituții ale dreptului privat în toate ipotezele în care se poate vorbi de o îmbogățire și o însărăcire, deși există temei juridic pentru ambele;

b – răspuns greșit, deoarece art. 1.345 C. civ. prevede că restituirea este datorată de cel care s-a îmbogățit fără justă cauză în măsura pierderii patrimoniale suferite de cealaltă persoană, dar fără a fi ținut dincolo de limita propriei sale îmbogățiri. Neimputabilitatea îmbogățirii este echivalentă, de fapt, cu buna-credință a îmbogățitului. Fundamentul îmbogățirii fără justă cauză nu constă într-o conduită culpabilă a debitorului, ci rezidă în îndatorirea generală de a nu ne îmbogăți în dauna altuia. Această îndatorire morală presupune absența oricărei culpe din partea îmbogățitului. Dacă îmbogățitul a fost de rea-credință, nu suntem în prezența îmbogățirii fără justă cauză, ci în prezența unei fapte ilicite care antrenează angajarea răspunderii civile delictuale;

c – răspuns corect, în temeiul art. 1.347 alin. (1) C. civ., care prevede că restituirea nu este datorată decât dacă îmbogățirea subzistă la data sesizării instanței.

18. **a** [art. 1.553 alin. (1) și (2), art. 1.523 alin. (1) C. civ.; L. Pop, I.S. Popa, S.I. Vidu, *op. cit.*, p. 297, pp. 285-286; art. 1.554 alin. (2), art. 2.263 alin. (2) C. civ.]

a – răspuns corect, în temeiul art. 1.553 alin. (1) și (2) C. civ., conform cărora, atunci când părțile au convenit că rezoluțiunea rezultă din simplul fapt al neexecutării, pactul comisoriu produce efecte de plin drept, nefiind necesară condiția suplimentară a punerii în întârziere a debitorului. De regulă, rolul pactului comisoriu este acela de a înlătura exigența punerii în întârziere a debitorului. Dacă se prevede lipsa condiției punerii în

întârziere în pact, atunci aceasta nu mai este necesară. Evident, pactul comisoriu trebuie să prevadă, în mod expres, obligațiile a căror neexecutare atrage rezoluțiunea contractului;

b – răspuns greșit, deoarece art. 1.554 alin. (2) C. civ. prevede că rezoluțiunea nu produce efecte asupra clauzelor referitoare la soluționarea diferendelor;

c – răspuns greșit, deoarece art. 2.263 alin. (2) C. civ. prevede că atunci când comportamentul celeilalte părți face imposibilă executarea contractului de întreținere în condiții conforme bunelor moravuri, cel interesat poate cere rezoluțiunea contractului. Textul legal reprezintă, în realitate, o dispoziție legală care prohibește rezoluțiunea unilaterală. Dreptul creditorului de a opta între cele două tipuri de rezoluțiune (judiciară și unilaterală extrajudiciară), care în principiu este un drept pur potestativ, chiar discreționar, este limitat prin lege, rezoluțiunea contractului de întreținere putând fi doar judiciară.

19. **a, c** [art. 2.532 pct. 1, art. 2.531 alin. (1) lit. a), art. 2.512 alin. (2) și alin. (3) C. civ.]

a – răspuns corect, deoarece conform art. 2.532 pct. 1 C. civ., prescripția nu începe să curgă între soți cât timp durează căsătoria și soții nu sunt separați în fapt. *Per a contrario*, prescripția curge (deci cursul prescripției nu se va suspenda) dacă soții sunt separați în fapt;

b – răspuns greșit, deoarece potrivit art. 2.531 alin. (1) lit. a) C. civ., în cazul unei lucrări executate, alta decât o construcție, prescripția dreptului la acțiune pentru vicii ascunse începe să curgă de la împlinirea unui an de la data predării ori recepției finale a bunului sau a lucrării. În cazul în care viciul a fost descoperit mai înainte de împlinirea termenului de un an de la data predării ori recepției finale a bunului sau a lucrării, prescripția dreptului la acțiune pentru vicii ascunse începe să curgă de la data descoperirii viciului;

c – răspuns corect, deoarece, potrivit art. 2.512 alin. (2) C. civ., organul de jurisdicție nu poate aplica prescripția din oficiu, iar conform art. 2.512 alin. (3) C. civ., organul de jurisdicție nu poate aplica prescripția din oficiu chiar dacă ar fi în interesul statului sau al unităților sale administrativ-teritoriale.

20. **a** [art. 1.418, art. 1.419, art. 1.417 alin. (3) C. civ.]

a – răspuns corect, deoarece potrivit art. 1.418 C. civ., decăderea din beneficiul termenului face ca obligația să devina de îndată exigibilă;

b – răspuns greșit, deoarece potrivit art. 1.419 C. civ., decăderea din beneficiul termenului a unui debitor, chiar solidar, nu este opozabilă și celorlalți codebitori;

c – răspuns greșit, deoarece, potrivit art. 1.417 alin. (3) C. civ., în situația în care debitorul ajunge în situația de a nu mai satisface o condiție considerată, esențială de creditor la data încheierii contractului, este necesar să se fi stipulat expres caracterul esențial al condiției și posibilitatea sancțiunii decăderii, precum și să fi existat un interes legitim pentru creditor să considere condiția respectivă drept esențială. Existența interesului legitim pentru creditor în a considera condiția respectivă drept esențială este incompatibilă cu considerarea acesteia ca fiind esențială la data încheierii contractului în mod tacit. În consecință, este necesar ca creditorul să considere în mod expres, în deplina încunoștințare a debitorului și cu acordul acestuia din urmă, condiția ca fiind esențială la data încheierii contractului, precum și ca părțile să prevadă tot în mod expres sancțiunea decăderii, pentru ca aceasta din urmă să poată fi invocată de către creditor.

Universul Juridic.ro

nihil sine iure

Portalul universuljuridic.ro:

- timp de 15 ani am investit în cele mai înalte standarde de informare;
- a venit momentul să dedicăm un portal profesionist celei mai competitive şi mai performante comunităţi: comunitatea juriştilor;
- puteţi accesa informaţie juridică reală, certificată editorial, necesară activităţii dvs., în orice moment;
- furnizăm conţinut pentru cele mai exigente profesii, sub semnătura specialiştilor recunoscuţi în domeniu.

www.universuljuridic.ro

BCU IAȘI / FETRA LIBRARY

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

După o primă încercare de adaptare a conceptului de minispețe pe piața editorială de carte juridică, realizată la ediția anterioară, care a conferit lucrării și un pronunțat caracter practic, prezenta ediție, printre altele, suplimentează atât numărul minispețelor, cât și numărul grilelor, urmărind extinderea publicului său țintă.

Punctele forte ale lucrării sunt:

- suplimentarea numărului de grile și minispețe, prezenta ediție conținând peste 1600 de grile și minispețe;

- răspunsuri motivate pentru grilele/minispețele din 2015 (examenul de primire în profesia de avocat și concursul de admitere la INM, sesiunea august-octombrie 2015);

- grilele/minispețele au trei variante de răspuns, dintre care una sau două pot fi corecte, așa încât reprezintă un instrument util atât pentru pregătirea examenului la disciplina Drept civil, cât și în perspectiva susținerii examenelor de admitere în profesiile juridice, având în vedere structura acestor examene;

- explicații ale variantelor de răspuns, precum și trimiteri la texte legale sau la lucrări relevante din doctrină, astfel încât cei interesați să înțeleagă opțiunile autorilor.

Lucrarea *Teste-grilă, minispețe pentru examenele de admitere în profesiile juridice. Drept civil. Ediția a III-a, revăzută și adăugită* este utilă atât candidaților la examenele de admitere în profesiile juridice, pentru concursul de admitere în magistratură, pentru examenele de admitere în profesia de avocat, de definitivare sau promovare, cât și studenților facultăților de drept, pentru examenul de licență.

La elaborarea lucrării s-a avut în vedere tematica la disciplina Drept civil, elaborată de Institutul Național al Magistraturii pentru concursul de admitere în magistratură din sesiunea august-octombrie 2016.

ujmag.ro
UNIVERSUL JURIDIC MAGAZIN
Ai tot DREPTUL să alegi!
www.ujmag.ro
ISBN: 978-606-673-872-9
9 786066 738729